Staatliche Bibliothek
Regensburg

2° Hist. pol. 767 (2

Historia. Lotteriaca

Anno 1667.

SBR069026273559

23

ANALECTA
MONUMENTORUM
OMNIS AEVI
VINDOBONENSIA.

VINDOBONENSIA.

OMNIS AEVI

MONUMENTORUM

ANALECTA

ANALECTA
MONVMENTORVM
OMNIS AEVI
VINDOBONENSIA.

OPERA ET STUDIO

ADAMI FRANCISCI KOLLARII,

PANNONII NEOSOLIENSIS,

MARIAE THERESIAE AUG. A CONSILIIS, ET AUG.

BIBLIOTHECAE VINDOBONENSIS

PRIMI CUSTODIS.

TOMUS II.

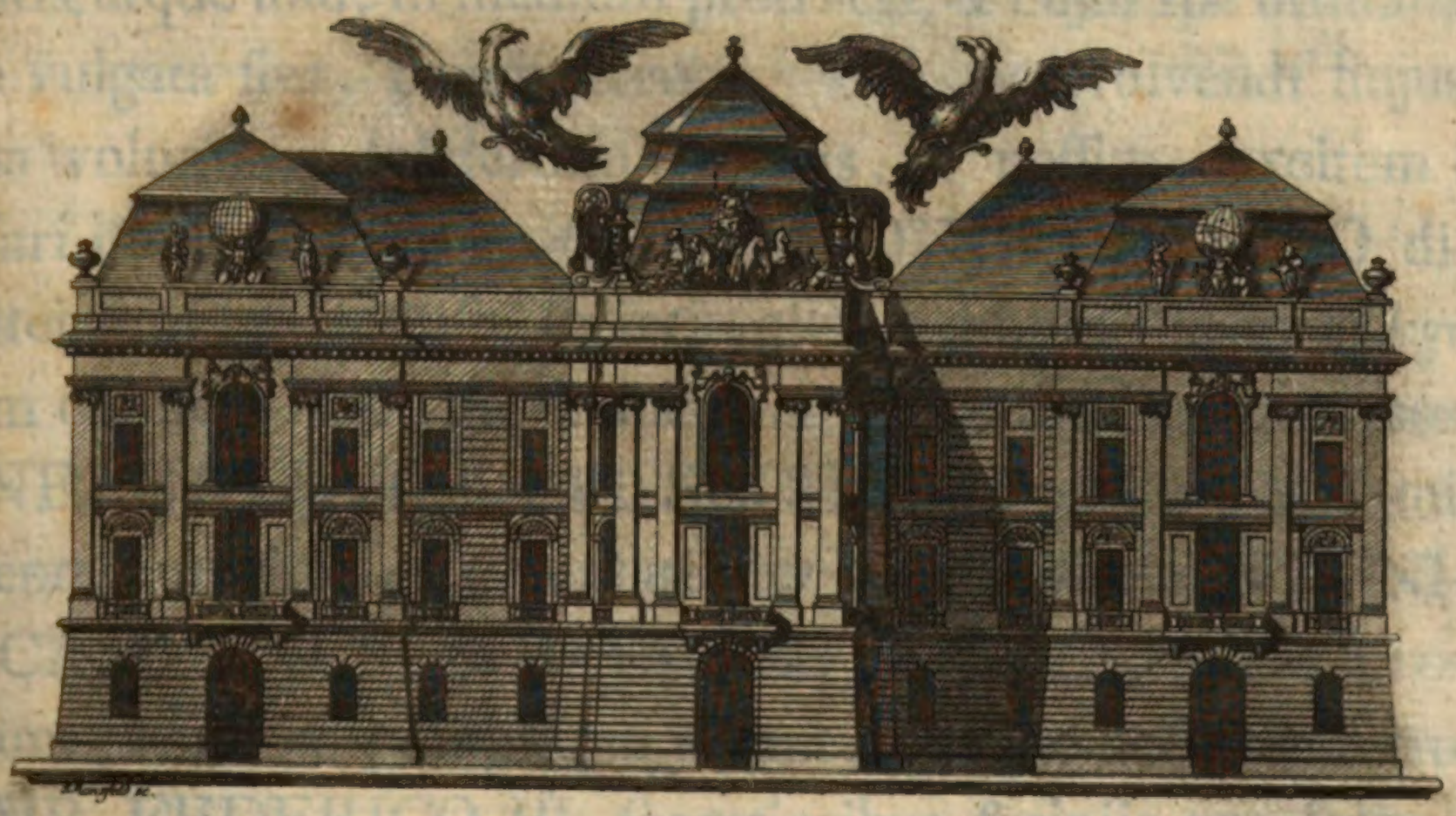

VINDOBONAE,

TYPIS ET SUMPTIBUS JOANNIS THOMAE TRATTNER,

AUG. AULAE, ET INCLYTORUM INFERIORIS AUSTRIAE ORDINUM TYPOGR.

ANNO CIↃIↃCCLXII.

Staatliche Bibliothek
Regensburg

Staatliche Bibliothek
Regensburg

ANNO CIↃIↃCCLXXII

VAL. VALLAE, ET INCLYTORUM IMPERIORUM VSSTRINAE ORDINUM TYPOCR.

TYPIS ET SUMPTIBUS IOANNIS THOMAE APPATTINEI.

VINDOBONAE

LONDINII

BIBLIOTHECAE VINDOBONENSIS
PANNONII NEOSOLIENSIS
ADAMI FRANCISCI KOLLARII
OPERA ET STUDIO
VINDOBONENSIA
OMNIS AEVI
MONUMENTA
AUSTRIACA

LECTORI BENEVOLO

ADAMUS FRANCISCUS KOLLARIUS

S. P. D.

VEtuſta litterarum monumenta, quæ alterum hoc Analectorum meorum Volumen habet, clariſſimi momoria ſua viri BOECLERUS, LAMBECIUS, KULPISIUS, GENTILOTTUS in lucem olim proferre publicam voluerunt, quæ præcipua mihi fuit cauſa, cur ea nunc demum juris fecerim publici. De ſingulis, pro recepto mihi more, agam diligentius præviis in monitis, atque unde in medium protracta, & cujus ſpe utilitatis a me vulgata ſint, paucis docebo. Hic, ut evolvendi hujus itidem voluminis deſiderium lectoris, ſi poſſim, excitem; præfari libuit de *Hiſtoria Auſtriaca ab* AENEA SYLVIO diligenter ſimul & venuſte ſcripta, quae primum iſta in *Sylloge* locum obtinet. De vita & doctrina, deque eruditis laboribus AENEAE SYLVII, ſiue PII SECUNDI Pontificis Maximi diligenter imprimis commentati ſunt JOANNES ANTONIUS CAMPANUS, & JOANNES GOBELLINUS. Propoſitum meum ea potiſſimum juvant, quæ de auctore noſtro ab IMP. FEDERICO III. ſecretioribus ſcriniis praefecto, GOBELLINUS memoriae prodidit. Quippe, cum illa pars ejus vitae cum opere, quod nunc primum integre vulgamus, conjuncta ſit, idemque ſimul pulcerrima in luce collocet; rem me facturum neque injucundam lectoribus me-

is neque inutilem omnino ſperem, ſi ejus hic paucis meminerim. Igitur auctor noſter cum aliorum, tum laudati GOBELLINI a) teſtimonio, FELICI V. Summo Pontifici, aut, ſi mavis, AMADÆO Sabaudiae duci Baſileenſi in Concilio ab epiſtolis fuit, *donec*, ſcribente GOBELLINO, FEDERICVS *tertius Romanorum rex, qui Alberto defuncto ſucceſſerat, Francfordiam, & Alemaniae partes inferiores petens, apud Aquisgranum regni coronam accepit: ad quem cum Felix legatos mitteret,* AENEAM *quoque juſſit eo pergere: qui cum conſiliarios FEDERICI ſaepius alloquitur, in amicitiam gravis & docti viri SILVESTRI Chiemenſis epiſcopi recipitur. Deinde JACOBI Treverenſis archipontificis, & electoris imperii, hominis, qui nobilitatem cum virtute conjunxerat, in notitiam familiaritatemque venit: atque ab his in gratiam Caeſaris adductus, ac laurea corona, poëtarumque privilegiis donatus, ei ut ſerviret, ſuamque curiam ſequi vellet, rogatus eſt: cui AENEAS cum nulli juſtius quam Imperatori ſerviturum reſponderet, quia tamen apud FELICEM ſecretarii locum tenebat, indignum exiſtimavit, injuſſu ejus in alterius domini poteſtatem tranſire: ſed ait Baſileam ſe reverſurum, FELICISque voluntatem quæſiturum: quam ſi aſſequi poſſet, non invitum Caeſaris curiam ſecuturum. Caeſari, qui Baſilea tranſiturus erat, non ingratum reſponſum fuit. At AENEAS cum ad FELICEM rediiſſet, neque ſuopte ingenio abeundi poteſtatem obtinere poſſet: interpoſitis tandem amicis aegre dimiſſus eſt: qui ad FEDERICUM tranſiens, cum is ex Burgundia reverſus Baſileam petiviſſet, in ſecretarium admiſſus, in Romana Cancellaria protonotarii locum obtinuit: jusjurandum apud Briſcinam Caeſari praeſtitit: nam & ibi GASPAR SLIKIUS cancellariam accepit &c.* Haec GOBELLINVS; quae fidem merentur eo màjorem, quod iis, quae AENEAS de ſe ipſe in epiſtolis ad amicos ſuis ſcribit, pulchre conſonient: epiſtola quippe CLXXXVIII. PETRVM NOXETANVM Equitem & Comitem Palatinum certiorem reddit, *cum*, inquit, *Pontificatum* AMEDAEVS, *Dux Sabaudiae ſuſcepiſſet*, FELIX *nuncupa-*

(a) PII SECVNDI *Pontificis Maximi Commentarii rerum memorabilium &c. auctore* JOANNE GOBELLINO, *Edit. Francof.* 1614. p. 8.

cupatus, in ſecretarium ſum ab eo accitus. Nec diu poſt vocatus ad FRIDERICVM Imperatorem Protonotariatus officium ab eo ſum adeptus, ſic Germani Secretarium appellant. Ad FRANCISCUM deinde PICCOLOPASSUM, Mediolanenſem Archiepiſcopum, epiſtola XXIX. haec ſcribit: *quando me*, inquit, *neque quaerentem, ne ſomniantem quidem Caeſar noſter FREDERICUS AUGUSTUS in ſuum Secretarium accerſivit; cui jam ſervio in ſtatu graduque minime inhonorato . . . Et licet his diebus Baſileae fuerit* Caeſar, &, *quae tuam dignitatem arbitror audiviſſe, fecerit . . . deinde, ſi vides me* Poeta *ſubſcriptum, non mirere; quoniam me talem Caeſar eſſe voluit:* quae omnia clarioribus etiam verbis narrat in epiſtola CCCCII. ad SBIGNEUM S. R. E. Cardinalem data: *non tamen*, inquit, *Poetae nomen propria temeritate ſuſcepimus, nec prius hoc titulo ſumus uſi, quam nos FREDERICUS Caeſar apud Franckfordiam, viſis quibusdam epiſtolis noſtris, laurea donavit . . . Sed fuit alia non minor ratio, quae me hoc nomine frequentius uti coegit. Etenim cum veniſſem in Auſtriam, in Secretarium Caeſaris aſſumptus, offendi omnes, qui periti apud Viennenſes habebantur, Poeticam veluti rem perniciosſam & abominabilem deteſtari. Coepi ergo eos arguere, diſputare ſaepe cum eis, oſtendere, Poeticam, qui recte uterentur, his frugiferam eſſe: nomenque talis doctrinae habendum & honorabile & ſanctum. Tumque, ne quis me nomen horrere crederet, quod laudarem, Poetam me ſcribere coepi. Neque dimiſi titulum illum, donec ad eccleſiam veniens, ſacros ordines ſubivi, & ad ſacerdotium promotus, quae ſeculi pompam ſaperent, poſtergavi.* Haec ille; at vero & locum & tempus & praeclara merita, propter quae auctor noſter laurea poëtica ornatus fuit, ipſo etiam Sylvio clarius narrat diploma, ab Imp. Friderico auctori noſtro eam ob rem datum *in oppido Franckford Anno Domini 1442. XXVII. die menſis Julii regni vero Friderici anno tertio* (1), quod, per me licet, conſule. Porro ad tertium Idus Novembris Caeſar Baſileam ingreſſus eſt, & vergente ad exitum hoc eodem anno cum ſuo comitatu, in quo

(1) *Exſtat apud Cl. Menckenium Tomo III. Scriptor. de rebus German. p.* 2039.

EPISTOLA

AENEAS jam SYLVIUS fuit, in Auſtriam rediit; qui de die in diem merito ſuo Caeſari charior in ſanctius demum ejus conſilium receptus eſt. Decennio poſt Heri Caeſaris juſſu Hiſtoriam noſtram ab AENEA SYLVIO fuiſſe conſcriptam, memoriae prodidit ipſe in exordio ejusdem operis ad Caeſarem ſcripto: *Superioribus*, inquit, *diebus cum inter paucos ejus belli meminiſſes, quod Auſtrales adverſus te gerere praeſumpſerunt, converſus ad me bellum ipſum, unde ortum, et quo pacto finitum eſſet, ut ſcriberem, juſſiſti.* quae verba non obſcure indicant annum CIↃCCCCCLII. quo IMP. FRIDERICUM a ſuſcepta Corona ex Italia reducem bellum domeſticum excepit: quippe Hungari Bohemique et imprimis Auſtriaci correpta in Caeſerem arma non prius ſe poſituros conjuraverant, quam is LADISLAUM Poſthumum e tutela dimitteret. Propoſitum operis omne eodem in exordio auctor noſter complexus eſt verbis ſequentibus: *Non ſolum*, inquit, *hoc bellum Auſtralicum, ſed alia quoque de tua vita quam plurima, ſimulque tuae Domus originem, et quae noſtris geſta temporibus in Europa didicimus memoratu digna in unam Hiſtoriam congregemus.* Quae praeclara deſtinata ſua SYLVIUS noſter fideliter etiam exequutus eſt: etenim a primis terrae gentisque Auſtriacae initiis exorſus, ad annum CIↃCCCCLVIII. opus eximium prorſus et laudabile deduxit; quo nimirum anno ad Pontificii imperii principatum evocatus, ſtylum et animum ad graviora conſilia et opera traducere fuit coactus. Ea, quae abrupta reliquit, perfecta ab illo ac perpolita fuiſſe, ut credam, inducor ejusdem verbis, quae in *Hiſtoria Europae* ſua cap. XXII. legi: *Auſtriam*, inquit, *deſcribere hoc loco haud neceſſarium exiſtimamus, de qua propriam Hiſtoriam edidimus.* In bina, niſi me animus fallit, Hiſtoriae ſuae exempla innuit, in Bibliotheca Caeſaris ab ſe Romam abituro repoſita, ad quorum fidem tertium illud adornatum fuit, quod diligentiſſimi BOECLERI fortuna detectum et typis excuſum, cum aliis deinde monumentis, quae a celebri

bri SCHILTERO nomen ferunt, CL. KULPISIUS in lucem protulit. Exemplar auctoris noſtri utrumque LAMBECIUS noſter in operibus ſuis paſſim laudat, quae compendio relata haec fere continent; primas alterum ſcriptoris cogitationes habere, alterum perfectius ac limatius eſſe et lucis publicae munere plane dignum. Tertium, quo, ut dixi, BOECLERUS uſus eſt, non videtur LAMBECIO fuiſſe probe cognitum; nuſpiam enim ejus memoriam intulit: cum tamen idem ipſum ſit, quod IMP. FRIDERICI III. juſſu, et, ut videtur, AENEAE SYLVII conſilio, in uſum MAXIMILIANI, FRIDERICI filii, JOANNES HINDERBACHIUS, Tridentinus Epiſcopus, ex codice SYLVII altero exſcribi curavit. Etenim Cl. BOECLERUS in epiſtola ad LAMBECIUM ſua, quam, adhuc ineditam, inſerere hic non pigebit, ſcripſit ſequentia: *exemplo*, inquit, *uſus ſum in membrana diligentiſſime exarato et Briſaci adſervato olim: donec BERNARDUS Vinarienſis in manubiis repertum, Conſiliario cuidam ſuo donavit: a quo ad me pervenit.* Eadem et clarius multo repetit in adnotationibus ad eandem Hiſtoriam ſuis, quas altero in hoc etiam volumine loco excudi fecimus: *manu ſcriptus*, inquit, *codex per omnia venerandae auctoritatis eſt, quem nacti ſumus. Deſcriptus diligente et elegante manu in membranis puriſſimis, nitide compactus, inſcriptus MAXIMILIANO, FRIDERICI Imperatoris filio, et commendatus, florente adhuc Patre a JOANNE Epiſcopo Tridentino. Adſervatus Briſaci, Victori Duci Vinarienſi pro ſingulari monumento demonſtratus oblatuſque &c.* Briſacum a Maximiliano inſtauratum fuiſſe ac frequentatum, ſcimus. de JOANNE HINDERBACHIO, Tridentino Epiſcopo, pluribus agam in monito meo, Continuationi Hiſtoriae Auſtriacae Aeneae Sylvii, ab eodem ſcriptae, praemiſſo; hic Lectores monuiſſe ſufficiet, negligenter admodum, ne dicam imperite, a librario HINDERBACHII Briſacenſe exemplum fuiſſe ſcriptum: nam plurimis in locis de perplexis aut dubiis elemen-

tis mentem et ſententiam ſcriptoris dum perſpicere nequit, puncta, ἀμηχανίας ſuae indices, ſubſtituit, quae BOECLERI exemplum paſſim interrumpunt: inſignem deinde operis, partem, res lectu ac memoria poſteritatis digniſſimas complexam, immitis admodum reſecuit: quam libertatem Caeſarisne juſſu, an auctoris voluntate, vel libitu ſuo ſibi ſumpſerit, dicere non habeo. Atque ex his HINDERBACHII membranis qua eruditione excultam et quibus cum monumentis Hiſtoriam noſtram Cl. BOECLERUS juris facere publici conatus ſit, loquuntur clariſſime ejus nobis litterae, quarum ſupra memini, ad LAMBECIUM noſtrum datae hoc exemplo (1):

Illuſtris et ampliſſime Vir!

Jam pridem id egi, ut obſervantiae erga celeberrimum tuum nomen meae fidem tibi facerent, qui tua conſuetudine propius frui gaudent: ſed lentior fuit in explicandis votis meis fortuna, & fiduciam mei obſequii declarandi non ſemel minuit. Igitur quod unum potui, eminus te venerari, merita tua ubique praedicare, vitam et proſperam valetudinem, perficiendis, quae in decus et uſum Reipublicae meditaris, apprecari, nunquam hactenus deſtiti. Novam ſpem ſuggeſſit amicus Ratisbonenſis BERGIUS, cujus relatu didici, te propitiam erga me voluntatem, oblatis etiam luculentis ad hiſtoriam, quam paro, ſubſidiis, non obſcure demonſtraſſe. Exoſculatus ſum ut cœlo miſſum nuntium, nec moram interponendam duxi, quin ſtatim tuae benignitati gratias agerem maximas, meaque ſtudia et ſpes tuo patrocinio reverentiſſime commendarem. Multi omnino ſunt anni, ex quo conſilium cepi, res FRIDERICI IMP. qui vulgo tertius (2) uſurpatur, ſcribere: ſi tum aliqua potuiſſet praevideri fore, ut in domo Auguſta conſtitutus, annales Auſtriacos, in ipſa officina aeterni operis, tu aggrederere, Vir ſumme, ego manum & mentem ad alia vertiſſem. Nunc deſiſtere,

(1) *Repoſitam a me cum aliis, huc pertinentibus, invenies in theca* 1. *Epiſtolarum* LAMBECII *faſciculo,* BOECLERUS *inſcripto.*

(2) *Cauſſam, cur tertius vulgo vocetur, vide apud* MULLERUM *et* BOECLERUM *etiam in notis, quas hic quoque* SYLVII *Hiſtoriae ſubjunximus.*

tere, non eſt integrum: poſtquam et impenſae ſunt factae a Bibliopolis, nec deſunt, qui urgeant. Nam AENEAE quidem SYLVII, qui poſtea PIVS PAPA II. fuit, Hiſtoria duodecim annorum jam impreſſa eſt: et multa diplomata, documenta, ad res ejus aevi pertinentia, itidem typis exſcripta ſunt. Operis a me ſuſcepti primam partem AENEAE Hiſtoria conſtituet: quae, ſi tibi, Vir ſumme, idem videatur, notis quibuſdam hiſtoricis opus habere putetur. Exemplo uſus ſum in membrana diligentiſſime exarato, et Briſaci aſſervato olim: donec BERNARDUS Vinarienſis in manubiis repertum, conſiliario cuidam ſuo donavit: a quo ad me pervenit. Et quia audiveram, in Bibliotheca Auguſta duos ejuſdem operis codices ſervari, ante aliquot annos magnopere elaboravi, ſi per idoneum hominem, qui Viennae tum erat in convictu Illuſtriſſimi SCHUTZII, conferri cum foliis noſtris impreſſis poſſet impenſis meis: ſed reſponſum tuli, per occupationes tuas graviſſimas fieri, ut nihil tale ſperare liceret. Vidi etiam in Biliotheca Sereniſſimae Reginae CHRISTINAE duplex exemplum; ſed alterum negligenter, alterum non ſine lacunis ſcriptum. Quod ſi adhuc ſpes reviviſceret potiundi facultate conferendi, tui id beneficii haberem primum ſed magnum ſpecimen. Altera pars operis pertinet ad Hiſtoriam LIII. annorum, quibus FRIDERICUS imperavit, a me ſcribendam, per modum Hiſtoriae univerſalis. Subſidia ex Archivis varia conquiſivi, neque pœnitet hactenus collectionis. Quin autem tibi, Vir ſumme, rariſſima quaeque praeſto ſint, non conjicio tantum, ſed multa nominatim ſcio. Quia autem Annalibus tuis Auſtriacis, operi publicis votis expetito, pleraque ſervari auguror, impudentiae fuerit affine facinus, ſi petam mecum communicari. Manu ſcriptum itidem duodecim annorum res Auſtriacas & Hungaricas complexum MAURITIUS CHILON Profeſſor ad me tranſmiſit: ſcriptorem autem coaevum manu ſcriptum non indiligentem, Cancellarius FORSTNERUS quondam mihi tradidit. Tertia pars habebit diplomata et documenta varia, magnam partem jam impreſſa, unde forma et ratio tractandae Reipublicae iis temporibus uſitata, illuſtretur. Quid et quantum velis, ex immenſa tua copia, in noſtros rivulos derivare, tua tibi benignitas dictabit, quam importunis precibus fatigare; merito religio eſt mihi. Satis habere debeo, ſi mihi

inter

inter eos, qui te venerantur, aliquem locum attribuere non graveris. Ita Deus te ſervet ſoſpitetque. Argentorati quinta Auguſti 1669.

Illuſtri et ampliſſimo nomini
tuo dicatiſſimus
JO. HENR. BOECLERUS.

Habes, Lector, effigiem meditati operis & humaniſſimi ſimul animi teſtimonium longe pulcerrimum. Reſponſum quod BOECLERUS a LAMBECIO tulit, adnotationi ſuæ ad hoc opus alteri inſeruit (1); quod dum noſter daret, mutaritne priorem animum ſuum, an ſimularit, incertum eſt; rerum contra noſtrarum ſtudioſis omnibus notum, prius BOECLERUM naturae, quam LAMBECIUM promiſſi ſtudii ſui ſolviſſe debitum. Adteſtatur id CL. KULPISIUS in praevia ad lectorem epiſtola ſua: *Cum*, inquit, *neſcio quibus ex cauſis, quae Vienna expectabantur, plane omitterentur, & ita fere ſpes omnis decollaret; in ipſo opere diu ceſſatum, & tandem BOECLERUS ipſe eidem imperfecto immortuus eſt.* Cauſa σκήψεων LAMBECII atque ἀναβολῶν fuit, quod poſt centena alia iſtud quoque in lucem proferre opus deſtinarit (2): notum quippe jam eſt, incredibilis induſtriae et acerrimi ingenii virum propoſita et opera ſua generoſo potius animi impetu, quam corporis viribus aut incertae brevitate vitae metiri conſueviſſe: quam ob rem omnia ea confecturum ſe eſſe credidit, quae, quantum in ſe eſſet, viribus ingenii ſui atque induſtriae ceſſura praevidit; a quo ſingulari vitio neque primam meam, in Bibliotheca noſtra traductam vitam, puram per omnia

fuiſſe

(1) *Exſtat integrum, manu* LAMBECII *ſcriptum, in theca & faſciculo, quem modo indicavi.*

(2) *Hanc genuinam fuiſſe exiſtimem; nam aliae illae, manu* LAMBECII *ſcriptae, & Imper.* LEOPOLDO *oblatae, quas idem, quem ante indicavi, faſciculus ſervat, ſimulatae videntur eſſe potius quam verae.*

fuiſſe non ſine rubore confiteri cogor (1). Neque tamen LAMBECIUS noſter hoc etiam in opere nihil praeſtitit; etenim excuſum typis, et a BOECLERO, ut videtur, ſubmiſſum exemplum cum utroque manu exarato libro compoſuit, adnotatis in margine, quae obſervavit, diſcriminibus, quam diligentiam editioni huic noſtrae non fuiſſe inutilem gratus commemoro: exſcribi deinde curavit ea, quae ab HINDERBACHIO, ut dixi, fuerunt reſecta, et primis in foliis manu ſua oſcitantiam librarii caſtigavit. Eſt apographum illud in claſſe Hiſt. Prof. Cod. CLII. quae ſupplementa, niſi mutaſſet ſententiam, editurus erat libro Commentariorum ſecundo Cap. X. epigraphen enim, LAMBECII manu ſcriptam, hanc habent: *Caput X. de ÆNEÆ SYLVII imperfecto opere Hiſtoriae Auſtriacae &c.* Ad quae adnotaverat: *Vide*, inquit, *ſupra Libri hujus ſecundi Caput primum Segmento ſecundo, pag. 4. & Segmento VIII. pag. 7. & 8. LAMBECII* promiſſa exolvere, & affectum opus perficere meditabatur CL. Vir JOANNES BENEDICTUS GENTILOTTUS Tridentinus, qui ab NESSELII morte Bibliothecae noſtrae magna cum laude praefuit. Quippe ad *Codd. CCCXVVII-XX. Hiſtoriae Prof.* commentatus eſt hunc in modum: *Volumina*, inquit, *quatuor chartacea, quorum primum conſtat foliis 60. alterum 65. tertium 59. quartum 30. Continentur iis AENEAE SYLVII PICOLOMINEI, qui fuit Romanus Pontifex PIUS II. Hiſtoriae Auſtriacae, ſua manu ſcriptae, ac, ut in componendo fieri ſolet, paſſim refectae et inculcatae, opus imperfectum, bis non prorſus eodem exemplo, ut liquet ex ſpeciminibus a LAMBECIO prolatis lib. II. Comment. pag. 467. 473. et 972. lib. IV. pag. 303. 304. ac omnium optime ex epiſtola ab eodem LAMBECIO ad JO. HENRICUM BOECLERUM ſcripta,*

)( )(

quae

(1) *Scriptores Turcici, quos Latine ſimul & Turcice editurum me promiſi in epiſtola, Grammaticae MENINSKII praefixa, utrum unquam lucem viſuri ſint, equidem ignoro. SAADEDINI, ſcriptoris diligentiſſimi ſimul et cultiſſimi pars prior ſeptemdecim in philyris jam erat impreſſa; reliquo operi, in ſermonem Latinum a me converſo, omnia alia potius deerant, quam diligentia et voluntas mea. Utinam ſors iſta civium meorum in me ſit ultima!*

quae exſtat in notis ad eandem Hiſtoriam cum aliis rerum Germanicarum ſcriptoribus, qui ſub celebris SCHILTERI nomine conjunctim proſtant, vulgata pag. 123. 124. ex ea epiſtola benevolus Lector ea, quae ad iſtius operis illuſtrationem a me adferri poſſent, aſſumet. Quoniam vero idem LAMBECIUS varias lectiones, quas BOECLERO promiſerat non exhibuit; nos, qui ei ſucceſſimus, ejuſque locum nunc qualitercunque tuemur, id cum fœnore ita praeſtabimus, ut expletis praeſertim editionis Boeclerianae lacunis, adjectiſque ampliſſimis ſupplementis ejuſdem Hiſtoriae continuatio, a JOANNE HINDERBACH, Epiſcopo Tridentino, confecta in cumulum accedat, quam in Epiſcopali Bibliotheca neglectam, nos paucis ab hinc annis tineis, cum quibus luctabatur, ſubtraximus. Haec ille; ac de HINDERBACHII continuatione, quam luci publicae expoſitam hoc volumen habet, differam praevio in monito uberius; ad ampliſſima CL. GENTILOTTI ſupplementa quod attinet, majorem viro docto habuiſſem gratiam, ſi erudita ejus manu fuiſſent exſcripta: etenim omnia iterum cum codicibus contendere oportuit, propter Librarii, quo CL. GENTILOTTUS eſt uſus, incuriam, non ſecus atque illa, quae BOECLERUS ex codice, ab Hinderbachio curato, typis vulgavit; quo labore, loca plurima vel explevi vel integritati ſuae reſtitui, et quae Hinderbachius parum caute reſecuerat, ſuis locis inſerui. Non me quidem latet, LAMBECIUM opus hoc SYLVII diverſa prorſus ab hac mea ratione editurum fuiſſe: nam in catalogo librorum ab ſe editorum atque edendorum pag. 58. *duabus diſtinctis* ut ait, *et ſibi invicem e regione collatis columnis* utrumque exemplum prolaturum ſe pollicitus eſt. At vero ignota viro docto videntur fuiſſe ea omnia, quae nunc primum de HINDERBACHIO deque Briſacenſi exemplo certiora comperi: exemplum quippe alterum primum et informem ingenii partum continet; alterum, quod monente, ut arbitror, auctore HINDERBACHIUS ſequutus eſt pro maturo et ab AENEA edito haberi debet: ſuperflua idcirco ea cura mihi eſt viſa,

visa, et cum, muneri meo, tum expectationi doctorum civium meorum, responsurum me speravi, si eximium hoc historiae nostrae monumentum, quale HINDERBACHIUS ab recenti rerum memoria, nisi fallor, prohibitus, in usum Maximiliani exscribere et vulgare nequivit, juris tandem aliquando facerem publici. Haec fere sunt, Lector, quae te prius scire volui, quam ad evolvendum librum dimittere. Plurium hoc genus voluminum spem tibi facio nullam; nam mihi ad longius iter accincto, commentariorum nostrorum editionem intelligo, tempus Analectis impendere vix erit integrum. Vale! πάσης κακύνσεώς τε καὶ κακώσεως ὑπέρτερος. Scribebam in Vindobonensi Bibliotheca Palatina ad d. VIII. Idus Decembris Anno a partu Virgineo CIↃIↃCCLXII.

INDEX EORUM,

QUAE IN

ANALECTORUM VINDOBONENSIUM

TOMO II.

CONTINENTUR.

I.

AENEAE SYLVII Senenſis, ſive PII PAPAE II, HISTORIA AUSTRIACA, ex codicibus, auctoris manu ſcriptis Caeſareis, nunc primum integre edita. *pag.* 1.

II.

JO. HENRICI BOECLERI in Hiſtoriam Auſtriacam Aeneae Sylvii ADNOTATIONES. 475.

III.

JOANNIS HINDERBACHII, Epiſcopi Tridentini, Hiſtoriae Auſtriacae, ab AENEA SYLVIO ſcriptae, CONTINUATIO, hactenus inedita. 550.

IV.

EXCERPTA Hiſtorica, ex Diario, manu IMP. FRIDERICI III. ſcripto poſt LAMBECIVM diligentius vulgata. 666.

V.

Colonienſis Academiae SENTENTIA de poteſtate Conciliorum generalium, imprimis vero Baſileenſis auctoritate, THEODORICI, Colonienſis Archiepiſcopi, juſſu ad Patres Concilii Baſileenſis miſſa. 678.

VI.

AENEAE SYLVII Libellus dialogorum, de autoritate generalium Conciliorum et geſtis Baſileenſium ſcriptus, ac reſponſi loco ad ſuperiorem ſententiam Colonienſibus ſubmiſſus. Prodit nunc primum in lucem ex binis manu exaratis codd. Caeſareis. 686.

VII.

AENEAE SYLVII eadem de re ad HARTUNGUM CAPELLAM, Imperatori FRIDERICO III. a ſecretis, epiſtola, hactenus inedita. 790.

VIII.

ANTONII BONFINII Praefatio, nunc primum vulgata, PHILOSTRATI ſenioris operibus, in Latinum ſermonem ab eo converſis praefixa, ad MATHIAM CORVINUM Hungariae Regem de rebus in Auſtria contra IMP. FRIDERICUM III. ab eodem geſtis. 810.

IX.

SYLLOGE diplomatum, litterarum, Actorum publicorum &c. quorum teſtimonio et fide res Auſtriacae, Hungaricae &c. ab Imp. Friderico uſque ad annum CIↃCCCCLIII. geſtae in primis nituntur; omnia nunc primum collecta et in lucem prolata. 827.

AENEAE SILVII
EPISCOPI SENENSIS,
QVI POSTEA
PIVS PAPA II. FVIT.
HISTORIA RERVM
FRIDERICI III. IMPERATORIS. (1)

Divo Cæsari Friderico Romanorum Imperatori Augusto, Æneas Episcopus Senensis, veram felicitatem expetit.

Disertos ac veraces historiarum scriptores haud ornamento esse dumtaxat, sed adiumento quoque, reipublicæ, nemo qui sapiat inficias ibit. Quis enim non utile decorumque dixerit, rectores urbium, majorum exempla tenere, & quod multis ante seculis actum est, ante oculos veluti præsens habere? Quid est quod senum consilia probant, nisi quod eos multis experimentis adeptos esse prudentiam arbitramur: cujus incapaces juvenes æstimant. Ceterum cum vita mortalium brevis sit, atque intra septuagesimum aut octogesimum claudatur annum (nam ultra, regio Propheta testante, labore atque dolore tabescit) parum est quod usu capiunt, parum est quod visu discunt, nisi memoriæ penu ditaverit auditus. Hunc autem historia prorsus instruit, quæ non paucorum annorum, sed totius ævi, quo mundus extat, res gestas edocet. Hinc veteris testamenti codices, ortum mundi, creationem hominis, aquarum diluvium, Patriarcharum vitam; servientem Israelem, duritiem Pharaonis, Ægyptiorum plagas, sic-

(1) *Primus* Codex M. S. Cæsar. est sine epigraphe. *Secundus* ita inscriptus est ab alia manu: *INITIVM COMMENTARIORVM de Friderico III. rebusque Austriacis.* *Tertius* itidem alia manu: *Aeneæ Sylvii Pii II. Pontificis Maximi de Friderici III. Romam Profectione & bello, &c.* *Quarto* hæc nota prætexta est: *Ista est manus propria Aeneæ Sylvii in Pontificatu Maximo Pii II. continet historiam Regis Ladislai & Friderici tertii.*

ficcatum fugientibus mare, datas legis divinæ tabulas, evictas gentes, Judicum regumque gesta commemorant. Quid evangelium aliud quam sacra historia dici potest? Hinc puellam virginem Spiritu Sancto plenam puerperam factam, Salvatorem natum, jejunantem, baptizatum, prædicantem, signa facientem; post captum, irrisum, flagellatum, morti traditum, sepultum, inde surrexisse a mortuis, apparuisse discipulis, ascendisse in cælum discimus. En quantum lucis sacra nobis historia præbet? fidem ab ea recepimus, sine qua Deo placere nulli concessum. Verum, ut secularia quoque attingamus, Assyriorum Imperium, Trojanum bellum, Athenienſium & Spartanorum conflictationes, Alexandri Macedonis adoreas, Karthaginenſium prælia, triumphos Cæsarum, Romanis missum sub legibus orbem, quis nobis nisi labor historicus indicavit? Hinc belli artes, hinc pacis officia noscere licet, hinc vitia fugere, virtutes sectari monemur, cum malos male legimus perditos, justum haudquaquam derelictum, aut semen ejus quærens panem invenimus. O veracem atque probatissimam Oratoris sententiam: *Historia testis temporum, lux veritatis, magistra vitæ, nuntia vetustatis.* Laudándi ergo vetusti seculi reges, quibus id studii fuit, res suæ ut accurate conscriberentur ætatis, ex quibus fructum posteritas omnis haurit. Verum illi non tam minoribus uti prodessent, quam memoriam sui ut quam maxime longam efficerent, historias amavere. At tua Cæsar incredibilis virtus vel cum tui nominis jactura posteritati consulere quærit. Quippe superioribus diebus, cum inter paucos ejus belli meminisses, quod Australes adversus te gerere præsumserunt, conversus ad me, bellum ipsum unde ortum & quo pacto finitum esset, ut scriberem, jussisti: operæ pretium esse affirmans, ea tradi memoriæ, quamvis nulla te laus exinde sequeretur. Libera vox & Romano Principe digna. Majus hoc verbum est, quam si victis hostibus opima spolia retulisses. Accipe, quod ego tuis ex verbis intelligam: vis me scribere non faustum bellum, mutatum tibi fortunæ vultum. Quare hoc? sane ut intelligant nepotes mortalis vitæ conditionem, varias fortunæ vices, instabile solium gloriæ, nihil solidum credant nisi virtute subnixum, sequantur autem maxime probitatem. Cumque sæpius historici minus cauti reperiantur, adulationi quam vero servientes, admonuisti me, ne quid falsum, & omne verum scriberem, neque timerem te lædere veri viam ingressus, quia non tuam gloriam hac narratione sed futuræ nationis utilitatem sequereris. Ad hæc ego tuæ voluntati gesturus morem, etsi tecum sentio, vitream famam contemni quam appeti fortius (nam populi judicio magis quam veri existimatione collecta sæpe bonos obscurat, illustrat malos) non tamen in ea sententia moror, ut belli hujus narrationem tuo nomini gravem putem, in qua multa de tua prudentia & animi moderatione dicenda se offerent. Quod si non te armatum furibundumque dixerimus, in medias acies prorùentem sternentemque corpora multa; At te moderantem frena Senatus, iræ atque superbiæ domitorem, sine contentione referre licebit. Inter hæc autem illud nos terret, quod apud

Flac-

Flaccum inveninus: *Eſt operæ pretium cognoſcere quales Ædituos habeat bælli ſpectata domique Virtus & indigno non committenda poëtæ.* Scimus hanc ei provinciam convenire, *ingenium cui ſit, cui mens divinior, atque os magna ſonaturum.* Vetuit Alexander edicto, ne quis ſe præter Apellem pingeret, neve alius præter Lyſippum æra duceret vultum ſimulantia. Sapiens, qui pictoribus atque fuſoribus ſe optimis commendavit. Carpitur tamen idem, qui Chœrilo neque terſo neque culto poëtæ res ſuas ſcribendas commiſit, atque in eo deceptus eſt, in quo maxime cautum eſſe oportuit, quando non magis picturis aut æneis ſignis expreſſi vultus, quam ſcripto mores animique virorum apparent. Veremur, ne te ſimilis rumor accuſet, qui etſi nominis propagationem non expetis, eligere tamen ſcriptorem debueras, qui facta dictis exæquare poſſit. Nam quo pacto nos huic rei ſatisfaciemus, quibus & ingenii vena tenuis & aridior eſt, & otii minimum ſuppeditatur apoſtolicæ legationis cura, & tui conſiliariatus munere aſſidue occupatis, difficile eſt inter ſtrepitus nocturnos atque diurnos, magnorum virorum ſequi veſtigia. *Scriptorum*, ut ille ait, *chorus omnis amat nemus*, *Rite cliens Bacchi ſomno gaudentis & umbra.* Sed qui nos ſumus, qui tuam voluntatem corrigamus? Rex es, Imperator es: nil ultra quæram: parebimus, & quoniam tranſgredi libet nimiumque præſumere, non ſolum hoc bellum Auſtralicum, ſed alia quoque de tua vita quamplurima, ſimulque tuæ domus originem, & quæ noſtris geſta temporibus in Europa didicimus memoratu digna, in unam hiſtoriam congregemus. Tua ex his pietas, quæ maluerit, accipiet bonique conſulet. Vale.

FRIDERICI tertii Romanorum Imperatoris, qui fuit Erneſti ducis Auſtriæ filius, ſcripturo mihi res geſtas, haut ab re viſum eſt, de ſitu Auſtriæ, de gentis moribus, de nobilitate majorum, pauca præmittere, quibus hiſtoria magis ac magis aperta reddatur. Auſtria, non, ut plerique arbitrantur, ideo dicta eſt, quia Bohemis atque Moravis in auſtrali parte ſita exiſtat; ſed ducitur ex vocabulo Teutonico nomen, quod orientalem regionem ſignificat. Namque cum Franci ex Scythia progreſſi Germaniam ſubegiſſent, deinde Galliam occupaſſent, duplicem Franciam a ſeſe dixerunt; alteram orientalem, occidentalem alteram: duplexque regnum conſtituere, quod Rheni flumine diſterminabant.

Et orientale quidem a Rheno in Pannoniam uſque protenſum eſt. Occidentale vero ab eodem flumine ad montes Pyreneos, & a Rhodano in Oceanum continuabatur. Verum cum Franci in plures familias dividerentur, & alii Galliam, alii Germaniam poſſiderent, qui theotoniam tenuerunt, in Suevia Baioariaque conſidentes, terram, quæ fuit eis ad orientem extrema, ſuo more Auſtriam vocavere. Sed primæ ſententiæ, lingua gentis & regionis alludit vocabulum; ſecundam opinionem aſtruere videretur mos patrius, qui Pannonibus conformior eſt. Limes deinde inter Hungaros & Auſtrales parum notus, non flumine inſigni, neque montibus altis, neque ſilvis provinciæ dirimuntur. Ex quo fit, ut mihi non a vero remotum vi-

deatur, Pannoniam aliquando uſque ad ſilvam Viennenſium fuiſſe protenſam. Sed de hoc, ut cuique libitum fuerit, ita ſentiat. Auſtria hoc tempore ab orienti habet Vngariam; ab occidenti, Bajoariam; ad ſeptentrionem, Bohemiæ, Moraviæque conjungitur: in auſtro finem ei montes Stiriæ faciunt, qui longo tractu ab Alpibus derivantur, Italiamque Germania diſterminant. Latitudo ejus itinere dierum trium finitur; longitudo duplo major habetur. Terra nobilis, aquis irrigua, conſita vitibus, ligni copioſa, agro feraci fructus omnes colligit, quorum Germania alitrix: argenti atque auri venas non habet: ſale partim proprio, partim utitur importato, piſcium copioſa. Oleum, ficum, amygdalum, paſſum ex Venetiis accipit. Vinum ipſa Bavaris, Bohemis, Moravis, Sleſitis præbet: atque hinc magnæ auſtralium divitiæ: carnes ei Vngaria miniſtrat. Danubius regionem mediam perlabitur, fluvius omnium Europæ maximus: qui natus apud Suevos ex monte Rauraco, Bavariam, Auſtriam, Hungariam ſecans per Raſciam atque Bulgariam cum ſexaginta navigabilibus in Euxinum deſcendit, multaſque & memorabiles alluit urbes. inter quas mea ſententia nulla ditior, nulla populoſior, nulla venuſtior eſt quam *Vienna*; auſtralium civitatum regionisque caput. Hæc alio nomine *Flavianum* appellata eſt: ſicut nos in vetuſtis Ducum privilegiis compertum habemus. Exiſtimo autem aliquem Romanorum, nomine Flavium, qui & regioni præfuerit, urbem inchoaſſe, atque ex ſe nomen indidiſſe loco. Sunt qui aras illic Flavianas fuiſſe aſ-

A

ſerunt, quod aliquis Imperatorum, cognomine Flavius, ad Danubium uſque profectus, Romani imperii metas illic, aras collocauerit; ex ſuo nomine *Flavianas*: atque ibi condita demum civitas ex aris vocabulum ſit ſortita. Cumque Flavianum Theutonici *flabien* pronuncient, non eſt ab re, longo temporis tractu prima vocabuli ſyllaba remota; ut plerumque fieri comperimus, *Vien* remanſiſſe, indeque dictam *Viennam*. Nam quod aliqui noſtri temporis hiſtorici parum conſiderati, *Viennam* quaſi *biennam dictam* aſſerunt (quoniam oppugnanti eam Iulio Cæſari biennio reſtiterit) non modo falſum, ſed ſtultum, cuique dictum videri poteſt, qui geſta Cæſarum legerit. Nunquam enim Julium Cæſarem hanc terram cum exercitu conſtat ingreſſum. Sed ſimile hoc ei eſt, quod *holomunc* Moraviæ, ex vicinitate vocabuli, *Julii montem* appellant, quod illam urbem Julii opus affirmant. Laxa nimis cuique dicendi licentia eſt quæ

B

velint. Verum apud Viennam pa-

C

ruum flumen eſt, quod inter ſuburbia fluit, nomine *Vienna;* ab eoque dictum opidum putant. At ſiue flumen a civitate, ſive civitas a flumine vocabulum mutuet, id mihi non eſt exploratum; vero tamen ſimilius id videtur, quæ digniora ſunt, vilioribus dare nomina: quippe Vienna, de qua ſermo eſt, non tam fluvius eſt, quam torrens, indignus a quo nomen inſignis urbs aſſumeret. Sed eſt omnis de nomine vana quæſtio, cum res ipſa conſtet. Vienna igitur ambitu murorum cingitur duorum millium paſſuum, ſed habet ſuburbia magna, & ambitioſa foſſa & vallo cincta. Vrbs autem foſſatum magnum habet,

in-

inde aggerem prælatum. Mœnia dein-
de ſpiſſa & ſublimia, frequentes
turres, & propugnacula ad bellum
prompta. Ædes ciuium amplæ & or-
natæ, ſtructura ſolida & firma. Ubique
fornices, aulæ latæ. Verum his æſtua-
ria ſunt loco tricliniorum, quæ ab his
Stubæ vocitantur. Nam hiemis aſpe-
ritatem hoc domitant modo; feneſtræ
vndique vitreæ perlucent, & oſtia
plerumque ferrea. In his plurimæ
aues cantant. In domibus multa &
munda ſupellex. Equorum jumen-
torumque omnis generis capacia ſta-
bula; altæ domorum facies magnifi-
cæque viſuntur. Unum id dedecori
eſt, quod tecta plerunque ligno con-
tegunt, pauca latere. (1) Cetera
ædificia muro lapideo conſiſtunt. Pi-
ctæ domus & interius & exterius
ſplendent. Ingreſſus cujuſque do-
mum, in ædes te Principis veniſſe
putabis. Nobilium Prælatorumque
domus liberæ ſunt, neque ciuitatis
magiſtratus in his jus habent. Cellæ
vinariæ adeo profundæ & ſpatioſæ
ſunt, ut ſub terra non minus quam
ſupra terram ædificiorum apud Vien-
nam eſſe feratur. Platearum ſolum
ſtratum lapide duro, vt neque plau-
ſtrorum rotis facile conteratur. San-
ctis cœlum tenentibus, ipſique ma-
ximo Deo, templa dicata & ampla
& ſpendida, ſecto lapide conſtructa,
perlucida, & columnarum ordinibus
admiranda. Sanctorum plurimæ &
pretioſæ reliquiæ, argento, auro,
gemmis veſtitæ: templorum ingens
ornatus diueſque ſupellex. Sacerdo-
tes abundantes bonis pluribus. Qui
clero præeſt apud Sanctum Stepha-
num, ſoli Romano Principi ſubeſt.
Ciuitas in parochia Patauienſi eſt;
major filia matre. Plures in ciui-
tate domus conſecratas Eccleſias ha-
bent & proprios Sacerdotes. Qua-
tuor ordines mendicantium procul a
mendicitate abſunt: Scoti, & Cano-
nici regulares ſancti Auguſtini, admo-
dum diuites habentur: Monialeſque
Sacræ & Sanctæ Virgines. Ibi quo-
que monaſterium eſt ad Sanctum Hie-
ronymum nuncupatum, in quo me-
retrices conuerſæ recipiuntur; quæ
die ac nocte hymnos lingua theotoni-
ca decantant: quarum ſi qua redire ad
peccatum comprehenſa fuerit, in Da-
nubium præcipitatur. ſed agunt ibi
pudicam ſanctamque vitam: rarus de
his ſermo malus auditur. Schola
quoque hic eſt liberalium artium ac
Theologiæ & juris Pontificii: noua
tamen & ab Papa conceſſa. (2) Ma-
gnus ſtudentium numerus eo confluit
ex Hungaria & Alamaniæ ſuperioribus
partibus. Duos hic claruiſſe comper-
tum habeo præſtantes Theologos,
Hainricum de Haſſia, qui Pariſiis edo-
ctus huc in primordio univerſitatis ad-
volavit, primuſque cathedram rexit,
ac plurima volumina notatu digna con-
ſcripſit. Alter fuit Nicolaus Dinckel-
sbuhel Suevus, vita bona, doctrina
multa clarus, cujus ſermones hodie
auide a doctis leguntur. Eſt & illic
hodie Thomas Haſſelbach non ince-
le-

(1) *Commimia iſta urbi noſtræ cum florentiſſimis Europæ urbibus fuére; quæ enim earum continuo exſtitit aurea? ſurgeret nunc Æneas, & pulcherrimæ, florentiſſimæ, potentiſſimæque urbis noſtræ majeſtatem; ſacræ ac profanæ Reip. dignitatem; litterarum, morum, populique elegantiam ſpectaret! nam haud quaquam dubito, quin nobilioribus Vindobonæ Auguſtæ faciem, ingenium, religionem coloribus effingere cogeretur; & maximarum quarumvis rerum vel tenuia, vel obſcura, vel ignota plane ſemper fuiſſe initia diſceret.*

(2) *Vide horum Analectorum Tom. 1. col. 69.*

lebratus Theologus, quem ſcribere hiſtorias non inutiles aiunt, cuius ego doctrinam laudarem, niſi duos & viginti annos Iſaiæ primum capitulum legiſſet, neque adhuc ad calcem veniſſet. Maximum autem hujus gymnaſii vitium eſt, quod nimis diutinam operam in dialectica, nimiumque temporis in re non magni fructus terunt. Qui Magiſterii artium titulo decorantur, hac una in arte maxime examinantur. Cæterum neque Muſicæ, neque Rhetoricæ neque artis metricæ curam gerunt: quamvis metra quædam & epiſtolas ab alis editas imperite *recitare* (1) magiſtrandum compellunt. Oratoria & Poëtica apud eos penitus incognita, quibus omne ſtudium in elenchis eſt vaniſque cavillationibus, ſolidi haudquaquam multum. Qui libros Ariſtotelis aliorumque Philoſophorum habeant, raros invenies, commentariis plerumque ütuntur. Ceterum ſtudentes ipſi voluptati operam præbent, vini cibiq; avidi: pauci emergunt docti, neque ſub cenſura tenentur: die noctuque vagantur, magnas civibus moleſtias inferunt; ad hęc mulierum procacitas mentes eorum alienat. Civitatis populus quinquaginta millium communicantium creditur. Conſulatus octo & decem virorum eligitur. Tum Judex qui juri reddundo præeſt; deinde Magiſter civium, qui curam Civitatis gerit. Hos Princeps aſſumit, quos in civitate fideliores arbitratur, atque ab eis juſiurandum exigit. Magiſtratus alii nulli ſunt, niſi qui vini exigunt vectigal. ad illos omnia referuntur, quorum poteſtas annua eſt. incredibile videri poteſt, quot per dies ſingulos in civitatem victualia ingeruntur. Ovorum atque cancrorum multæ quadrigæ adveniunt; piſtus panis, carnes, piſces, volatilia ſine numero afferuntur; ubi adveſperaſcit, nihil venale ex his invenies. Vindemia his ad quadraginta dies protenditur, nullo non die trecenti currus onuſti vino bis terque inferuntur, ducentos & mille equos in dies ad opus vindemiarum exercent. Ex villis præterea ad feſtum vſque Martini libertas omnibus eſt, vinum in urbem redigere. incredibile dictu eſt, quanta vis inducatur vini, quod vel Viennæ bibitur, vel ad extraneos per Danubium contra curſum aquæ magno labore mittitur. Vino quod Viennæ venditur minutim, decimus denarius Principi cedit: ea res auri duodecim millia quotannis ad cameram defert. in reliqvum parum oneris civibus ineſt. Ceterum in tanta & tam nobili civitate, multa enormia ſunt: die noctuque rixæ ad modum prælii geruntur: nunc artifices adverſus ſtudentes, nunc curiales in artifices; nunc iſti opifices adverſus alios arma ſumunt. rara celebritas abſque homicidio peragitur, frequentes cædes comittuntur; ubi rixa eſt, non ſunt qui dividant contendentes, neque Magiſtratus neque Principes cuſtodiam, ut par eſſet, ad tanta mala adhibent. Vinum domi vendere, nihil exiſtimationi officit, omnes fere cives vinarias tabernas colunt, ſtubas calefaciunt, coquinam inſtruunt, bibulos & meretrices accerſunt, hiſque cibi aliquid cocti gratis præbent, ut amplius bibant: ſed minorem menſuram his dant. Plebs ventri dedita, vorax, quicquid hebdomada manu quæſivit, id feſto die totum abſumit. lacerum & incompoſitum vulgus: Meretricum maximus numerus. Raro mulier

(1) *Ita codices; expunctus: idcirco aſteriſcus.*

lier est uno contenta viro. Nobiles, ubi ad cives veniunt, uxores eorum ad colloquium secretum trahunt; viri allato vino domo abeunt cedunt-
A que Nobilibus; plurimæque puellæ patribus insciis viros sibi deligunt. Viduæ intra tempora luctus ex arbitrio suo nubunt. Pauci in civitate sunt, quorum proavos vicinia norit: raræ familiæ vetustæ, advenæ aut inquilini fere omnes. Mercatores divites senio confecti, puellas in matri-
B monium ducunt, easque brevi dimittunt viduas; illæ inter familiares domesticos, cum quibus sæpe consuetudinem adulterii habuerunt, juvenes viros accipiunt; ita qui heri pauper, hodie dives invenitur. Contra quoque hi superviventes uxoribus alias accipiunt, resque per circulum ducitur, raro filius patri succedit. Lex apud eos est, quæ superviventi conjugi partem defuncti bonorum mediam tribuit. Testamenta libera sunt; ita & viri uxoribus, & uxores viris bona testantur. captatores hæreditatum multi; qui senibus blandientes scribi heredes sese curant. ajunt & mulieres esse
C admodum multas, quæ viros graves uxoribus, veneno auferunt. constat sæpe a nobilibus cæsos esse cives, qui uxores suas verbo terruerunt, quibus amatores in curia fuerunt. Vivunt præterea sine ulla scripta lege: mores ajunt se tenere vetustos, quos sæpe ad suum sensum vel adducunt vel interpretantur. Jus admodum venale est: qui possunt, sine pœna peccant, pauperes atque amicis nudos judicia plectunt. Juramenta, quæ publica sunt, tenaciter observant: quod negari juratum potest, nullam vim habet. Mutuum dantes ad tempus, si quid detrimenti tulerint, elapso termino jureiurando quam summam volunt extimant, maximoque damno debitores afficiunt; pignora, quæ mutui causa dantur, si quid afferunt, non extimant usuras. Excommunicationes tantum timent, quantum infamant, aut damno temporali sunt. Furta, quæ apud furem inveniuntur, judici cedunt. Ad hæc festa parum religiose colunt; carnes omni festo venduntur. Aurigæ nullo vacant die. In Austria reliqua multa opida sunt, nullum autem magni nominis. Barones multi potentes & nobiles: inter quos primum dignitatis locum obtinent Schaumburgenses & Magdeburgenses Comites; Opibus autem superare creduntur Valsenses, de Liechtenstein, de Buchaim. nec parvum habent nomen Pottendorffii; Starhimbergenses, Ebersdorffii, Egkersau, Hohenbergii, Folkenstorffii, & alii quamplures. Eizingeri licet novissimi sint, potentia tamen hodie & auctoritate inter primos habentur. Monasteria quam plurima sunt & magna & ditia. Ecclesiæ præterea cathedrales Saltzburgensis, Pataviensis, Ratisponensis, Frisingensis latissimas possessiones in Austria, castellaque plura possident, ac domos egregias; quas inhabitant, cum Principes Austriæ ad curiam accersuntur. Sunt enim omnes Consiliarii Ducum Austriæ, hosque veluti majores honorant, sive bellum gerere, sive curiam lætabundi habere velint Austriæ Duces; & Prælatos & Proceres veluti Reges in comitatu habent. (1).

TERRAM AUSTRIÆ qui primo

(1) *Descriptio ista urbis nostræ separatim ab autore videtur fuisse edita: quippe inter ejusdem epistolas, A. 1496. Norimbergæ typis evulgatas, ad modum epistolæ edita itidem legitur n. CLXV.*

hac

primo coluerint, quærenti mihi nihil certi constare potuit. Venit autem in manus meas historia quædam, quam Australicam vocant, sermone theotonico conscripta, sed inepta, mendax, & ab homine composita, in quo malignitatis aut stultitiæ plus invenias, non facile judices; cum res legeris nulla ratione cohærentes, dices hominem nihil habuisse pensi, qui tam manifesta mandacia credi sibi putaverit. Cum rursus ex historiis approbatis Imperatorum & Pontificum nonnulla inserta compereris, B rusticanam quandam malignitatem hominis comprehendes, qui veris ante oculos nonnullis injectis legentium tenere animos arbitratus est, ne de soliditate ceterorum inquirerent: neque deceptus est apud australes, qui hanc veluti sacram historiam venerantur, qua se laudatos de generis vetustate censent. Sed minime ille commendare voluit australes; quorum majores primum gentiles, deinde Judæos fuisse confirmat, perfidæ gentis sobolem; neque illustre ullum opus illius vetustatis refert; C turpia vero quædam & scelesta facta tradit: ut, qui gentem australem, suo tempore fortasse deditam vitiis similem suis majoribus ostendere voluit. Sed nescivit homo, quia mendaci majori officio, quam verum dicenti opus est. Neque tempora, neque loca suo contexuit ordine, finxit nesciens fingere. Nimis imperitum esse oportet, quem sua mendacia fallunt. Narrat autem homo insulsus, fuisse trans mare in terra admirationis comitem Alighemorum, nomine Sathau; sub eoque militaris ordinis virum Abraham de Theomanaria, qui uxorem habuerit & cum ea filios, Susannam filiam Domini de Terremantia ex Regno Samamorum, qui post cataclysmum decem & octingentis annis inter se præliati sunt. Victum autem Abraham, fortunisque omnibus exutum, patria fugatum extorremque diu vagatum, denique in eam regionem venisse, quæ nunc Austria dicitur, tunc autem Judæisapta nomen habuit: sic enim quidam Judæus terram appellaverat, quamvis eam neque introisset unquam neque vidisset. Captumque loci amœnitate Abraam, domumque ibi ædificasse, ubi postea constructum est oppidum Stocharaum, seque Marchionem vocasse de Judæisapta; cui proximiores habitatores ad trecenta & quinquaginta millia passuum fuissent; post tempus vero transisse mare in suam patriam, atque ibi recepta uxore & majori filio Athaim rediisse, dominatumque terræ Austriæ annis triginta: &, quoniam gentilis fuerat, idola coluisse; eique mortuo filium successisse, & illi Raban generum ex Bohemia Baronem: deinde per successiones varias contractis matrimoniis, nunc in Bohemia, nunc in Hungaria, per annos mille centum & amplius usque ad Peimau Ducem, dominium in eorum posteris fuisse, qui omnes idola more gentium coluerunt. Primum autem Peimau relicto cultu gentilium, cum terrigenis universis Judaicam fidem accepisse. Regionem autem

hac sub epigraphe: Descriptio urbis Viennensis per Poëtam Eneam silvium edita. *Porro, si ea omnia, quæ continet, a vero non sunt aliena, est profecto cur Vienna nostra immortaliter gaudeat, & Augustæ genti Habsburgicæ, in primis vero MARIÆ THERESIÆ AVGVSTÆ quantam maximam possit, gratiam habeat: cum in ea Viennæ, ab Ænea hic descriptæ, incultæ videlicet, illiteratæ & parum piæ, vix ullum amplius vestigium supersit.*

autem diverſis hominibus appellatam: & nunc Saurim, nunc Fannas, modo Pannas, interdum Tantamo, ut Principibus placuit, nuncupatam. Ducatum vero ex marchionatu Vintherum primo erexiſſe, qui ſextus ab Abraam, ut hiſtoriæ mendaciſſimæ placet, Auſtralem terram poſſedit. Quibus ex rebus quanti ſcateant errores, quam breviter licet inſpicere. Quid eſt, quod hic bipes aſellus terram admirationis, Aligemorum & Sanianiorum regna commemorat? ubi Theomanariam & Terramantiam piſcatus eſt, nomina inſueta, ignota, & quæ ipſe ſibi ſtulte confinxit? Quæ coſmographia, quive Scriptores alii de his regionibus faciunt mentionem? ultra mare, inquit. At ultra mare ſecundum communem ſermonem omnis Aſia eſt, omnis Africa: quamvis & in Aſiam & in Africam, ſi permittant barbaræ nationes, absque tranſitu maris iter pateat. Pulcra ergo deſignatio locorum. Ultra mare, inquit, Terram admirationis, an in Aſia, an in Libya, ultra vel citra Nilum, qui montes, quæ flumina hanc terram determinant? Timuit ſcribere, ne comprehenderetur: ſed tunc maxime capitur, cum timet capi. Dicit homines fuiſſe gentiles, cum nomina tradat hebraica. Quis extra hebraicam Chriſtianamque gentem aut Sathan nominari audivit, aut Abraam aut Suſannam? Quid, quod Sathan comitem Abraam, Marchionem fuiſſe confirmat: hiſque propria ſigna tradidit, ſive, ut nos hodie dicimus, arma; quæ priſca gens mortalium neque in uſu habuit, neque novit. Conſtat inſuper, Comitatus atque Marchionatus dignitates, vetuſto illo tempore, quo hic ſtultiſſimus auctor vixiſſe Abraam ſcribit, nondum fuiſſe repertas. Comites enim, tempore Romanorum Cæſarum inſtituti ſunt; & poſtquam imperium tranſivit in Græciam. Tunc enim & Orientis Comites, ac Africæ ſunt inſtituti. Marchiones autem ab Imperatoribus Germanis initium habuere, ſicut vocabulum ipſum manifeſtat, ex vulgari theotonico tractum. Vetuſtam nullam hiſtoriam reperies, quæ Marchionis nomen contineat: & hic poſt diluvium annis octingentis quadraginta nomen Marchionis in Auſtria cœpiſſe, vult perſuadere, quam Judæiſaptam aſſerit nuncupatam: idque nomen ab homine Judæo inditum refert, qui regionem nunquam viderit. Quare neſcio quid ſtultius dici poſſit. Adde, quod incultas per circuitum regiones ad trecenta quinquaginta paſſuum millia tradit, moxque ſubjunxit, neptem Abrahæ virum ex Bohemia ſuſcepiſſe, Raban Baronem potentem. Significans, Bohemiam illo tempore habitatam fuiſſe, quæ terræ Auſtriæ proxima: neque angulus eſt in tota Bohemia, qui ab oppido Stocarau, ubi primum conſediſſe Abraam commemorat, ſeptuaginta theotonicis milliariis diſtet. Sed ſunt omnia mendacia & anilia deliramenta. Neque enim illa ætas, quam denotat, Baronis nomen habuit; neque tunc Bohemiæ vel Vngariæ vocabulum fuit in uſu, de quibus hæc ſtupida beſtia ſæpius efficit mentionem. Neque ante Julium Cæſarem, neque multis poſt eum annis, Bohemos quiſquam vel Vngaros nominari accepit. Nam quæ nunc Vngaria dicitur, ea quondam Pannonia dicta eſt: Cum ſcriptor ineptus non tam Vngariæ

riæ & aliarum Regionum illius temporis, quam Auſtriæ nomen invenit. Illud omnem ſtultitiam ſuperat manifeſtiſſimamque dementiam ſcriptoris oſtendit, quod Ducatus erectionem eo tempore factam commemorat, quo nemo unquam Ducatum, eo modo quo nunc accipimus, & ipſe ſentit, Dominatum Principatumque noverat. Diſcutiamus ulterius hiſtoriam.

Quatuor & triginta Principatus in Auſtria fuiſſe dicit, ab Abraam uſque ad Peimau Ducem, per annos mille circiter & ducentos aut eo amplius: qui omnes, demptis paucis, qui infra triennium vel biennium ſunt extincti, ſupra triginta annos imperavere, magna pars quinquageſimum annum aſcendit. Quod quam veriſimile ſit, lectoris acuti judicio relinquimus. Ait præterea: hujus temporis Duces aut ex Bohemia aut ex Ungaria uxores duxiſſe, nullam ex alia gente, præterquam unam ex Carinthia, cujus provinciæ nomen nondum fuiſſe exploratiſſimum eſt. Quaſi lex eſſet, ex Bavaria, Franconia, Moravia, Sleſia, Polonia, Stiria, Saxonia, Auſtrales Principes uxorem ne ducerent. Nam & ſi hæc nomina, præter Saxoniam, nova ſint, licebat tamen in Bohemia atque Ungaria mentitum in his quoque mentiri: quamvis has regiones inhabitatas eo tempore velit aſtruere. Sed non debuit cultam oſtendiſſe Bohemiam, ſi Bavariam voluit incultam, cujus civitates longe vetuſtiores habentur quam Bohemiæ. Scribit igitur, Peimau priusquam vita defungeretur, cum liberis & uxore totoque Principatu, relictis Idolis & cultu gentilium ad Judaiſmum ſe convertiſſe, ac poſt eum per duos & viginti Principatus, uſque ad Monthan, annis circiter octingentis, ſervatam in terra circumciſionem: quod, quantum veritatis habeat, qui vetuſtas hiſtorias lectitarunt, judicare poſſunt. Nos quidem Judæos habuiſſe Principatus regionum, extra terram promiſſionis, non legimus: neque Provincias univerſaliter Judaicam fidem tenuiſſe, comperimus in Europa: neque imaginari poſſumus, unde hic nugator ſibi fundamenta ſui mendacii ſumpſerit: quamvis ſtultorum ſit, non quæ dicant, ſed quam multa dicant, exiſtimare: viſum eſt tamen, & ſibi alienum, Judaicum Principatum in Europa diu manere. Idcirco ſubjungit, veniſſe populos gentiles in Ungariam & Auſtriam, quam tunc Corrodantiam appellatam commemorat, qui cultum Hebraicum extinxerint, ac Montham gentis Ducem relinquere ſectam Judaicam compulerint, abominationem idolorum priſtinam reducentes. Abnepotem vero Monthan, nomine Rathan, ſine liberis deceſſiſſe confirmat; tuncque Romanos Ducem quendam ex Ungaria, nomine Rolandum Auſtralibus præfeciſſe; qui dominatus ſit annis uno & quinquaginta, habens uxorem ex Bohemia, de qua filium ſuſtulerit nomine Sathan, quem ſine liberis afferit vita functum. Ac tum primum Auſtralicam gentem ſalutiferam Jeſu Chriſti religionem ſuſcepiſſe. Ait enim, Romanos in Corrodantia, ſic enim tunc vocatam Auſtriam tradit, nobilem quendam Comitem, nomine Anniam præfeciſſe ex cognatione Sancti Alexii, qui propter miracula cognati ad Chriſti fidem occulte

culte converſus fuiſſet: & hunc, cum veniſſet in Provinciam, conjugemque ſuam Helenam, Chriſtianam & ſanctam fœminam, adduxiſſet, terram ex Corrodantia Avaram vocitaſſe majoremque populi partem ad ſalutarem Chriſti religionem cultumque commoviſſe. Quibus ex rebus irritati Romani, morti eum tradiderunt; qui deinde, cum ſua conjuge, Romæ apud Sanctum Petrum, ſepultus ſit: cum dominatus fuiſſet in Auſtria, annis tribus & quinquaginta: relictis tribus filiis, Joanne, Alberto & Theodorico, qui deinde ſuccedentes patri, Ducatum regionis in tres partes diviſerint, ac ex Avara, terram orientalem appellaverint. Quibus in rebus occurrit conſiderare, an Romani ſuis civibus Provincias perpetuo jure poſſidendas tradere conſueverint: an veriſimile ſit, virum natu majorem, tribus & quinquaginta annis dominatum poſſidere, ac damnato Patre ob neglectam religionem, ſucceſſionem patere filiis. Sed pergimus in hiſtoria. Johannes, ut ille putat, is eſt, qui cum ex Roma duxiſſet uxorem, Eccleſiam Sancti Stephani apud Viennam erexit, vetuſtum & nobile Templum: quamvis hodie maxima ex parte diruptum, in auguſtiorem præcellentioremque formam redigatur. *Quod nobis haud veriſimile videtur* (1). *Nam Computatis temporibus ab Abraham uſque Annam, qui Pater fuit Joannis invenimus annos circiter duo millia ducentos; atque hoc pacto, cum ab Abraham, qui natus eſt poſt diluvium annis, ut ante diximus noningentis quadraginta & duobus uſque ad Chriſtum, Euſebio teſte, lapſi ſint anni duo millia quadraginta quatuor, conſtabit Eccleſiam Sancti Stephani Viennenſem annis poſt Chriſti nativitatem circiter centum conſtructam fuiſſe, atque ita prius Viennæ quam Romæ publice in honorem ſanctorum Chriſti licuiſſe baſilicas ædificare, cum Romæ ſub Conſtantino primum ea libertas data ſit.* Sed cum Johannes & Theodericus ſine liberis deceſſiſſent, Albertus totius Auſtriæ Dominatum potitus eſt. Huic autem Eberhardus filius ſucceſſit, qui conjugem ex Bajoaria duxit, Oſannam nomine; atque tum primum inter Auſtrales & Bajoarios matrimoniis locus eſſe cœpit. Neque proſperitas hic fuit: nam filii ex hoc connubio nati, Albertus & Jacobus, immatura morte perierunt. Quibus ex rebus mœrore confecti conjuges, vocari Duces amplius noluerunt, ducatumque terræ in Marchionatum converterunt. Res prorſus inaudita, ex orbitate filiorum mutari titulum regionis. Sed eſt quod magis ridendum videatur. Scribit autem ſtultiſſimus auctor, cum ſocer Eberhardi ſine prole maſcula vitam obiiſſet, Ducatum Bajoariæ ad eum deveniſſe jure conjugis, qui tum ſe Marchionem Auſtriæ & Ducem Bauariæ vocitaverit, nec jam amplius Auſtriæ terram, ſed Auſtriæ regnum dici voluerit. Quæ omnia quantum cohæreant, quantumque veriſimilitudinis præſeferant, cum nos pudeat manifeſtas ineptias refellere, ſenſati legentis judicio relinquimus. Cum vero Marchionatus ex obitu Eberhardi ad Imperium devolutus eſſet, Henricus Bohemorum Dux ad eum promotus eſt, quod imperio prius non nihil obſe-

(1) *Habentur hæc Codice III. fol. 10. p. 2.*

obſequii *contuliſſet* (1). Sed neque is liberos habuit, qui Marchionatum retinerent; qua propter Imperator, qui tunc fuit (neque enim cautus hiſtoricus nomina ponit) Ottoni cuidam in Ungaria Duci Marchionatum conceſſit. Ex quo natus eſt Conradus, qui poſtmodum ad Regnum Romanorum provectus eſt. Hic rurſus ex Marchionatu Ducatum erexit, quem poſteritas ejus per ducentos annos & amplius tenuit uſque ad Eliſabeth nobilem fœminam, quæ poſt Petrum fratrem tribus menſibus dominata, cum ſine viro & liberis deceſſiſſet, Principatum denuo miſit ad Imperium. Facta eſt autem hæc devolutio ſub Henrico Imperatore ſecundo, quem Bombergenſes ſanctum habent, ſummaque poſt Deum veneratione colunt. Fuit enim vir temperans, & juſtitiæ cultor; qui nobilem & prædivitem Eccleſiam apud Bombergam erexit. Is Ducatum Auſtriæ ſub nomine Marchionatus Alberto dedit: de cujus vel ſanguine vel gente nil traditur. Sed illi filius fuit nomine Erneſtus, cordatus homo: qui cum militares actus ſectaretur, nimiſque bellandi flagraret ardore, apud Saxones interfectus, duobus poſt ſe relictis Leopoldo atque Alberto: qui cum Marchionatum inter ſe diviſiſſent, alter in Pernegk, alter in Gars ſediſſe fertur: anno poſt Chriſti Salvatoris nativitatem milleſimo & ſecundo quinquageſimo. De his noſter hiſtoricus hujusmodi fabulam refert. Ait enim, Leopoldum ſtatura eminenti & forma egregia virum, fuiſſe forti & liberali animo: qui cum inter prandendum citharœdum quendam cum voluptate audiſſet, non parva donaria homini contulit. Ille, ut eſt conſuetudo ejuſce artis, cum diverſas curias citharizando circuiſſet, Romam demum venit; ingreſſuſque palatium Cæſaris, ad menſam nunc voce nunc cithara Principem demulcens, multa de virtute Leopoldi cecinit. Cum Cæſar attente animadvertiſſet, magna eum viſendi Leopoldi cupido inceſſit. Ob quam rem concilium Romæ magnis de rebus indicit, jubetque Principes Imperii omnes ad ſe venire. Cumque paruiſſent omnes, Leopoldus in palatium receptus eſt ac ſupra omnes honoratus: in quo Cæſar non ſolum corporis majeſtatem, ſed & animi ſingularem prudentiam, quam miraretur, invenit. Cæſari forte filia virgo fuit, admirandæ pulchritudinis: quam cum tenerrime diligeret, certam fecerat, niſi quem ipſa vellet, non ſe virum ei daturum. Ac cum Leopoldum & morum venuſtate & corporis elegantia præſtantem cerneret, ratus id, quod res ſuadebat, talem virum filiæ placiturum, eam ad ſe accerſit: diuque ſecum paterno more jocatus, cum Leopoldum eidem, ac plura ſibi de tanti hoſpitis virtute prædicaſſet, tandem rogavit, an talem virum ductura eſſet, ſi ei deſponderetur? Cui cum virgo magis annuiſſet, quam reſpondiſſet, facturam ſe quæ pater imperaret (nam fari quæ animus cupiebat, pudor virgineus impediebat) Leopoldus abſque mora gener Imperatoris efficitur, fiuntque nuptiæ Romæ ingenti apparatu. Deinde Leopoldus nobili matrimonio auctus & auro

(1) *Ita Codex ſecundus; expunctus idcirco aſteriſcus.*

auro magno donatus, domum cum nova nupta revertitur. Quod cum Albertus accepiſſet, dicit, ſe certa die ad eum iturum, ut ſponſum viſitet. Leopoldus quo Fratrem honorificentius excipiat, venatum cum tota familia proficiſcitur, paucis domi relictis, qui conjugi ſolatio eſſent, Albertus interim, cum veniſſet Garſium, neque Leopoldum comperiſſet ubi conjugem ejus, forma præſtantem, contemplatus eſt, accenſus libidine inter ſuos conſilium captat, quonam pacto muliere potiri queat: nam ni id agat, victurum ſe negat. Tantum cæca libido vexare hominem cœperat. B Ad quem unus ex Senibus, quid eſt, quod ais, Marchio, mentemne amiſiſti, inquit, ut quantum facinus mediteris, non animo penſes? ut momentaneæ voluptati ſatisfacias, perpetuæ te infamiæ moleſtiæque ſubjicies. At juvenes, qui aderant, propoſitum laudantes, nihil eſſe periculi, dicebant: tantum animo ſuo ut morem gereret, ſuadebant. Ille tum paſſione victus, tum conſilio ductus vim mulieri intulit; eamque mœrore confectam mox deſerens, cum ſuis domum ſe contulit. Leopoldus ex venatione capto cervo regreſ- C ſus, cum fratrem, ex his qui domi manſerant, adveniſſe, & brevi facta mora receſſiſſe, cognoviſſet; uxorem adiens, moleſtam ac lectulo cubantem reperit. Quod cum Leopoldus comperiſſet, implacabili adverſus fratrem odio exarſit: qui flagitium flagitio vindicans, paulo poſt tempore interjecto, ſponſam Alberti ex Polonia venientem, dum per Moraviam tranſit, cum robuſta militum manu adorſus, trucidatis ejus comitibus, intercipit, ac diu ludibrio habitam vix tandem viro reddit. Inde

A acerbum exortum bellum: abactum quicquid armentorum in Auſtria fuit: vaſtati agri, incenſæ villæ, ipſaque oppida, non ſine ſanguine multo incolarum, direpta; verumque illud experti ſunt Auſtrales, quod Propheta canit: dum ſuperbit impius, incenditur pauper: & rurſus illud Græcorum proverbium: *Quicquid delirant Reges, plectuntur Achivi.* Neque enim arma depoſita ſunt, niſi, poſtquam exhauſtis utrinque viribus, Imperialis judicii cenſuræ ſeſe partes ambæ ſubmiſerunt.

Hanc autem Leopoldi conjugem eam eſſe arbitror, cui nomen Jutha fuit, quæ, teſte Ottone, cum Thenone Juvavienſe Archiepiſcopo, qui deinde martyr Chriſti fuit, ac Guelfone Noricorum Duce, & aliis compluribus Baronibus, pro tuenda Chriſtiana religione Hieroſolymam petitura, dum Græciæ fines permeat, Alexii Conſtantinopolitani fraude intercepta, cum omni comitatu periit. Leopoldo vero filius fuit tertius Leopoldus, pietate & libertate inſignis: qui duo præclara monaſteria in Auſtria conſtruxit: Alterum Sancti Auguſtini Canonicorum, ſupra ripam Danubi in loco, cui nomen eſt novum Clauſtriburgium, octavo ab urbe Vienna milliario: Alterum Sancti Bernardi Ordinum in honore ſalutiferæ Crucis Chriſti, in valle nemoroſa reductaque, a Vienna paſſuum duodecim milibus diſtanti. In utroque monaſterio multi Monachi degunt, qui dies noctesque Deo vero laudes canunt: & Auguſtinenſes Canonici, Præpoſito ſubſunt; Bernarditæ, abbati, quibus annuos redditus haud tenues conſtituit. nam ſupra quinqua-

ginta Monachos alterutrum Cœnobium alere consuevit. Principes Austriæ quamplures ibi sepulti sunt. Cæterum huic Leopoldo coniux fuit Agnes Henrici quarti Romanorum Imperatoris filia, Soror quinti; mulier fœcundissima. Quæ cum prius Friderico Suevorum Duci nupsisset, Fridericum illi Conradumque peperit; deinde Leopoldo nupta post obitum primi viri duos de viginti liberos edidit: e quibus ad maturam ætatem viri quatuor, tres fœminæ supervixere, Leopoldus quartus, Henricus, Conradus, Otto; Gerdrudis, Bertha, Jutha. Quorum quæ fortuna fuerit, paucis absolvemus; Henricum natu majorem vltimo loco servantes.

Leopoldus ad Bauariæ Ducatum hoc modo pervenit. Cum accepisset Conradus frater eius vterinus imperium, Henricus Bajoariæ & Saxoniæ Dux, qui Lotharii Cæsaris gener fuerat, detrectans imperium, hostis reipubl. declaratus debellatusque ac Bajoaria pulsus est; tumque Ducatus ipse Leopoldo commissus. Quæ res multorum bellorum causa fuit. Namque cum Leopoldus, subacta Ratisponensium audacia, & omni pene Bajoaria in potestatem redacta contra duos fratres, qui soli ex amicis Henrici profugi in fide perstiterant, apud opidum Phalaia castra teneret; a Guelfone Henrici fratre ex improviso inuasus, compluribus suorum desideratis vix fugæ beneficio salvari potuit. Ex Ratispona quoque, seditione excitata, igne in plerisque urbis locis suppositio, turpiter fugere coactus est. Quibus ex rebus iracundia incensus, congregatis ingentibus copiis in Ratisponenses duxit; vastatisque circum agris non parva pecunia mulctatos cives in deditionem accepit. Exin contra Guelfonem traiiciens, usque ad Lycum flumen progressus cunctis vicis villisque per circuitum direptis atque incensis, munitiones hostium late disjecit, victorque & onustus præda rediens, paucis post diebus in agro Patavienſi mortem obiit. Cujus corpus in Austriam delatum, in Monasterio Sanctæ Crucis, quod a Patre constructum diximus, tumulatum est. Conradus autem Patavienſis Ecclesiæ Pontificatum adeptus, clero & populo carus, apud sponsam suam consenuit. Verum Ottoni, cujus sæpe mentio a nobis hactenus facta est, & deinceps fiet, a pueritia religionis studia placuerunt: qui ut primum Latinas edidicit literas, ad Cistercienses Monachos sese contulit, atque in monasterio Morimundi ordinem professus, regularem induit disciplinam: mox vero in Parisios missus, apud celebrem illam Scholam & orbe toto famosam, liberales artes ipsamque totius vitæ magistram sectatus Philosophiam, denique altissimæ Theologiæ ediscendis arcanis, totum se tradidit. Quibus in rebus, cum reliquis sui ævi doctissimis viris præstare videretur, eorum Monachorum sequi magisterium meruit, quorum fuerat ante discipulus; in Monasterio Morimundensi Abbas ordinatus, in quo multa laudatissimæ conversationis suæ documenta relinquens, ad Ecclesiam denique Frisingensem vocatus, Pontificem clarissimum gessit: detracta prædia vendicavit; collapsa ædificia restituit; religionem, quæ pene interierat, in priorem erexit formam: tantaque illi Ecclesiæ bona contulit,

ut

ut fundator ejus magis quam inſtaura-
A tor eſſe putaretur. Fuit autem Ot-
to duorum Cæſarum, qui ſuo tem-
pore imperarunt, unius quidem fra-
ter, alterius vero patruus. Et cum
fratre quidem Conrado in Græciam
Syriamque profectus bellis omnibus in-
terfuit, quæ cum Turcis Sarracenisque
ſeu ſecunda, ſeu adverſa geſta ſunt, con-
ſilioque & armis rem Chriſtianam ju-
vit: vidit Hieroſolymam, & ſacram
Dominici corporis tumbam, ipſeque
in Jordano lavari meruit. Neque in
B tot curis atque laboribus ſtudia lite-
rarum neglexit; in otio negotium,
& in negotio otium ſectatus. Hiſto-
riam enim, ab ortu mundi uſque in
ſua tempora non inutilem deduxit,
atque in octo digeſſit libros: quorum
ſeptem geſta mortalium referunt, ma-
gnamque nobis Germanicarum rerum
notitiam reddunt; Octavus ſuper-
nam Chriſti civitatem pulchre perite-
que figurat. In dialectica quoque ac
Philoſophia opuſcula nonnulla edidit;
primusque diſputandi ſubtilitatem ex
Ariſtotelis doctrina receptam, ad
Bajoarios Auſtralesque detulit. Ora-
C vit Eccleſiarum cauſas: Pupillos, vi-
duasque, & omne oppreſſorum ge-
nus hominum, apud Imperiale tribu-
nal indefeſſe tutatus eſt. Ad poſtre-
mum Friderici Cæſaris res geſtas ſcri-
bere adorſus, haud abſolvere opus
valuit. Radevicus ejus diſcipulus,
& Eccleſiæ Friſingenſis Præpoſitus
ſummam operi manum adhibere co-
natus, & ipſe ante Fridericum e vita
migravit. Illud in Ottone dignum
laude: qui licet fratris nepotisque
geſta memoriæ traderet, qui Roma-
norum Pontificum hoſtes fuere, ita ta-
men hiſtoriæ legem ſervavit, ut ne-
que cognatio veritati, neque cogna-
tioni officeret veritas. Is, cum ſe-
cundo Fridericus Imperator Italiam
peteret, vocatus ab eo conſilii cauſa,
ob ſenium ſe excuſavit. Qui ſi ſe-
cutus nepotem fuiſſet, haud dubie
inter illum & ſummum Sacerdotem,
quod poſtea intervenit, diſſidio ob-
viaſſet. Contulit autem ſe Otto ad
Concilium Ciſtercienſis ordinis, quod
Morimundæ agebatur: ubi morbo preſ-
ſus, vocatis ad ſe in cubiculum Mona-
chis, plura de bono religionis, de im-
mortalitate animæ, de pœna damnato-
rum, & gloria ſalvandorum, gra-
viter ſapienterque locutus, ad extre-
mum opera, quæ ipſe ſcripſiſſet,
emendationi Patrum commiſit: ac ſu-
ſcepto Euchariſtiæ Sacramento, &
oleo ſancto delibutus, animam crea-
tori reddidit. Corpori ejus apud
altare majus ſepulchrum erectum eſt.
Fratribus ejus ordinis apprime vene-
randus.

Ex Sororibus Ottonis Leopoldi Tertii filiabus Gerdrudim Dux Bohemorum duxit, Bertha Principi Poloniæ nupſit. Jutha Marchioni Montiſferrati matrimonio juncta eſt. Henricus vero qui patri ſucceſſerat in Auſtria, hunc fortunæ curſum habuit. Cum obiiſſet in Saxonia Henricus Bajoarius, quondam Lotharii Gener, filiumque ſui nominis puerum reliquiſſet, eum Saxonibus magnopere commendatum reliquit. Qui commiſerantes puero ex Imperatoris filia nato, & ſuo naturali Domino, adverſus Conradum Imperatorem, qui Bajoariam Henrico abſtulerat Auſtralibusque dederat, arma moverunt. Cum quibus multa prælia vario eventu geſta ſunt. Denique ita de pace convenit: Gerdrudis filia Lotharii & Mater Henrici pueri filio ſuadet,

ut

ut Ducatum potius Bajoariæ a ſeſe abdicet, quam Cæſaris iram experiri velit. Quo facto, ipſa Henrico Auſtriæ Marchioni nubit. Quæ res viro ſuo Ducatum Bajoariæ confirmavit. Non quievit tamen Guelfo, qui defuncto Henrico fratri ſe in Bajoaria legitimum arbitratus heredem, eam terram cum armis ingreſſus, viros & oppida non parva ferro & igne conſumpſit. Henricus vero ea contumelia inflammatus, cum accepiſſet, in Friſinga nonnullos cives eſſe Guelfoni amicos, eo propere cum exercitu accurrit, direptiſque veterum & ſanctæ Eccleſiæ prædiis, ipſius etiam vrbis Friſingenſis munimenta deſtruxit; nec moratus, oppidum Conradi Comitis, qui partium Guelfonum erat, adortus, auxiliis ab Imperatore ſuſceptis, cepit atque incendit. Poſt hæc cum adoleviſſet Henricus Lotharii ex filia nepos, atque hujus Henrici privignus, Conradum jam de bello in Turchos Saracenosque gerendo in Conventu Principum apud Francofordiam agentem adiens, neque Patrem Ducatu Bajoariæ rite privatum, neque ceſſionem de illo a ſe factam valere, ait; qui per ætatem quid ageret ignoravit, puer admodum & maternis deluſus blanditiis. Paternam igitur hæreditatem magno animo repoſcit. Conradus autem expeditionem in Aſiam prætendens, Adoleſcentem hortatur, ne tam neceſſario negotio impedimento ſit, neque gravetur paululum diferre, qui diutius expectaverit: in redditu nihil futurum, quod cauſæ cognitionem remoretur; ſpemque bonam concordiæ præbet. Ceterum rediens ex Aſia Conradus, brevi diem obiit; neque finem huic liti imponere potuit. Compoſuit autem eam Succeſſor ejus Fridericus primus ejus nominis Imperator. Is cum rediiſſet ex Italia coronatus, pluribus diverſis in locis ea de cauſa conventionibus fruſtra habitis, tandem apud Ratiſponam, primariam Bajoariæ urbem, concilium Principum convocat. Fit frequens conventus: adſunt ambo Henrici, de Principatu Bajoariæ contendentes: cauſa Duci Bohemiæ Boleslao audienda committitur: interveniunt advocati ſcientia jurisperitiſſimi; trahunt cauſidici, ut conſueverunt, litem. Alii, puero jus competere in Bajoaria, aſtruunt; alii negant: neque deſunt aut his aut illis argumenta, jura, & reſponſa prudentum. Nam legum ea natura eſt, ut per ſe mutæ interpretis arbitrio loquantur: tumque potiſſimum ſenſus accipiunt varios, cum lis eſt de divite regno. Raro potentium jurgiis modum fecere judicia. Aut amicorum interventus, aut gladius, Principum lites dirimit. Fridericus igitur, ubi negotia advocatorum artibus trahi diutius animadvertit, ipſe vocatis ad ſe litigatoribus, ex bono & æquo in hunc modum cauſæ finem dedit. Bajoaria eo tempore a Lyco flumine uſque ad Anaſum protendebatur: Anaſus autem fluvius eſt, qui ex alpibus Stiriæ profluens, juxta Laureacum, deſertam urbem, Danubio miſcetur, duorum ferme dierum ab Eno flumine, quod Norici quondam limes fuit, itinere diſtans. Eam ergo terram, quæ intra Enum atque Anaſum fuit, Fridericus Imperator a Bajoaria direptam Auſtriæ adjunxit, Henricoque Marchioni perpetuo jure poſſidendam tradidit:

Staatliche Bibliothek Regensburg

didit: reliquam vero Bajoariam ab Eno ad Lycum porrectam, Henrico Lotharii nepoti restituit. Et ne major alter altero ex litigatoribus videretur, suppresso Marchionatu provinciam Austriæ ad Ducatus eminentiam erexit: terramque ipsam magnis & singularibus honestavit privilegiis; quæ hoc loco inseruisse, non erit absurdum. Ea quidem hujusmodi sunt: *Expeditionem si quando Romanus Princeps in Vngaros edixerit, Dux Austriæ equites duodecim, qui mense uno in castris militent, ad eum mittito; ab reliquis oneribus liber esto. Extra terram Austriæ, nisi volens feudi recipiendi causa haud ito. Imperator ubi ternis rogatus litteris feudum negarit, justus Princeps habetor. Vocatus ad tribunal Imperatorium quacunque ex causa, minime pareto. In Austria nulla Imperatori feuda sinito. Si quis alius feuda ibi possederit, ab Duce terræ ea recognoscito: secus agens privatus bis esto, eaque Duci, nisi Ecclesiarum fuerint, pertimento. Actionum quas in Ducem Austriæ intentari contigerit, alius ex Vasallis suis electus judex esto. Ad duellum provocatus Austriæ Princeps, quem velit, haud tamen infamem, in locum suum subrogato. Quod ille in sua ditione constituerit ordinaveritque; neque Rex, neque Imperator mutato. Eo sine masculis decedente, Senior filia Ducatum habeto. Si plures filii superstites fuerint, natu majori reliqui parento, illiusque senior natus hæreditatem suscipito. Dum sanguis Henrici superat, in alium Principatus nequaquam transito, neque divisionem aliquam patitor. Insidias si quis Duci paraverit, majestatis pœnas dato. Qui damna ei intulerint, Imperatores adversus eos, donec satisfaciant, arma movento. Feudum ab Imperatore Dux Austriæ recipiens, quod decet Principes paludamentum, induito: pileum corona punica circumductum deferto: atque insidens equo baculum manu gestato. Ab eo damnatis nulla refugia sunto. Judæi usurariive in Austria pro Ducis arbitrio habitanto. Ad curiam Cæsaris cum accesserit Princeps Austriæ, quasi unus ex Palatinis Archiducibus sedeto. At post Electores Imperii ad dextram Cæsaris primum locum accipito. Si absque liberis legitimisve heredibus decesserit, ex testamento ejus descriptus heres Principatum habeto.* Hæc Fridericus Imperator ejus nominis primus, in Austriæ Duces privilegia contulit: quæ postea nepos ejus Fridericus secundus confirmavit auxitque. Ante hos quoque Henricus quartus Imperator Henrici tertii filius, Arnesto Austriæ Marchgravio quem apud Saxones interisse retulimus, literas dedit: in quibus Julii Cæsaris Claudiique Neronis privilegia in hanc ferme sententiam referuntur. Julius quidem avunculo suo, quem non nominat, terram orientalem in feudum concedit: eumque successoresque ita in Consilio Cæsaris esse jubet, ut fine his nihil explicari queat, quod quidem grave arduumque videatur. Nero autem orientalem terram perpetua libertate donat, bannoque Romani Imperii subjicit, quisquis ei molestus fuerit. Verum ficta hæc falsaque esse comprobantur, & ab ingenio non tam erudito quam maligno excogitata: quæ reprobare in promptu est. Nam quis vel *feudum* vel *bannum* apud vetustissimos illos Cæsares nominari audivit? quis Romanorum *orientalem*

talem terram appellavit, quæ nunc *auſtria* vocatur? Romanis ea regio ſeptentrionalis eſt; & apud veteres non Auſtria dicta, ſed vel Pannoniæ fuit vel Norici portio, ut ante relatum eſt. Ait inſuper Henricus, privilegia Cæſarum lingua paganorum fuiſſe conſcripta, quæ ipſe in Latinum ſermonem verti juſſerit. Bella procul dubio & credenda res: Romanorum Cæſarum epiſtolas, Theotones Imperatores Latinas feciſſe. Tanquam Latini Barbare, Barbari vero Latine loquantur. Quid quod Regni ſui anno primo Julius id ſe privilegium conceſſiſſe affirmat? cum palam ſit, Julium Cæſarem nunquam regio nomine uſum fuiſſe; quod erat inviſum Romanis. Quibus ex rebus vel confictas eſſe literas Henrici crediderim, vel eum Principem Cancellarii ſui levitate deceptum. Friderici vero, & ceteri, qui poſt eum imperavere, cum Auſtriæ libertatem tradunt, nullam prorſus harum literarum mentionem efficiunt. Henricus autem, qui hæc privilegia conſecutus eſt, cum pace frueretur, nobile Monaſterium apud Viennam erexit, quod vocant Scotorum; multaque ibi bona conceſſit: in quo regularis obſervantia diu exacte ſervatæ eſt; complures ibi monachi vita ſanctimonia & doctrina ſingulari claruerunt. At ſicut cæterarum rerum, ita & religioſi fervoris, ſatietas quædam, homines aliquando capit; nec religionem invenias, quæ primævæ fundationis inſtituta abſque mutatione cuſtodiat. Cum tepuiſſet igitur apud Scotos bene vivendi Zelus, reſolutis in luxum Monachis, brevi opes Monaſterii abſumptæ ſunt; tantaque ibi ſuccrevit inopia, ut vix octo cum Abbate Monachi in eo ſuſtentari poſſent, in quo ſexaginta prius copioſe alebantur: eoque deducta res eſt, ut traditis pignori reliquis bonis, tandem quoque campana, quæ maxima eis fuit, in turri appenſa, ea lege Judæo pecunias mutuanti obligaretur, ut ſi quando pulſare eam Abbas feſtivo tempore vellet, argenteum nummum, quem groſſum Bohemiæ vocant, pro quavis pulſatione creditori traderet. Defuit autem & hic nummus luxurioſe viventibus: ob quam rem contigit in ſolennitate paſchali campanam ex more non tangi, Monaſteriumque veluti mutum videri. Sciſcitantibus civibus, quid ſibi hoc ſilentium vellet, reperta eſt demum Judæi atque Abbatis conventio. Res ad ſuperiores delata: amotus Abbas, & alius introductus: paulatimque Monaſterium ipſum reformatum: denique ſub Alberto Ladislai Patre, de quo ſuo loco ſcribendum eſt, ad priſtinum ſtatum rediit. Henricus vero, relicto Leopoldo filio, ejus nominis apud Auſtriæ Principes quinto, annis plenus ad vitam aliam migravit.

At cum Fridericorum ſermo inciderit, quorum apud omnes pene gentes illuſtris fama, & clarum nomen habetur; non eſt alienum, quæ fuerit eorum origo, hoc loco referre; cum Auſtriæ Ducum ſcribamus geſta, qui ab his materno ſanguine prodiere. Neque enim Latini autores, qui de Fridericis ſcribunt, originem eorum attingunt. Nobis autem operæ pretium viſum eſt, tantæ familiæ principium memoriæ tradere. Imperante igitur Henrico tertio, Fridericus ex opido Stouphe, quod in Suevia ſitum eſt, vir providus & in armis exercitatus,

pri-

primus in ea gente illuſtris evaſit: quamvis majores ejus, Comitatus honore fungerentur. Is ad Curiam Imperatoris ſe contulit, jam maturus ætate & fama notus. Vbi cum plurima rei militaris egregia facinora edidiſſet, acceptus imprimis Henrico eſſe cœpit, ſeu belli negotia ſeu pacis agerentur. Per idem tempus inter Gregorium VII. Romanorum Pontificem, & ipſum Henricum, graves inimicitiæ vigebant. Nam Gregorius privatum communione fidelium Henricum quoque Imperii honore dejicere conabatur. Henricus vero convocatis ex Italia, Germania, Galliaque, pluribus Epiſcopis ac Principibus, rejecta Gregorii electione, quæ injuſſu Cæſaris facta fuiſſet, Guibertum Ravennatem Archi-Epiſcopum ad Romanum Pontificatum temere evehi, Clementemque, appellari curaverat. Rudolfus autem Dux Suevorum, qui ex auctoritate Gregorii ſuſceperat imperium, cum amicis Henrici commiſſo prælio jam ceciderat; Sueviamque gener ejus Bertoldus, & ipſe inter Optimates Alamaniæ clariſſimus, obtinuerat. Qui Soceri vel mortui partes adverſus Henricum forti animo tuebatur. Hunc igitur qui compeſcere poſſet, Fridericus inter omnes unus Imperatori viſus eſt, qui & rei militaris peritiam ſingularem, & in Suevia potentes habebat amicos. Huic igitur ad ſe inter paucos vocato expeditionem in Sueviam ſuadet. Quam ut animoſius libentiusque ſuſcipiat, unicam ei natam ſuam Agnetem nomine deſpondit, & dotis nomine Ducatum Sueviæ ad Imperium jure feudi devolutum, concedit. Qui mox cum exercitu in hoſtem profectus, Bertoldum pluribus præliis profligatum, paucos intra dies pacem petere compulit. Quam ea lege accepit, ut retento ſibi Thurego inſigni opido reliquam Sueviam Friderico dimitteret. Thuregum nonnulli quaſi duregum dictum volunt, quod olim duorum regnorum limes a duobus regibus gubernaretur, Arelatenſi altero, & Theotonico altero: urbs inſignis lacum amœnum habet, ex quo fluvium exeuntem hodie Limachum vocant, nonnulli veterum Lemannum appellant, atque ab eo vocatam Alemaniam volunt. Quibus Otto Friſingenſis conſentit, verſus *Lucani* huc trahens: *Deſeruere cavo tentoria fixa Lemanno.* Alii lacum Gebennenſem, quem Rhodanus præterfluit, dictum eſſe Lemannum putant. Quos ſequitur Joannes Boccatius, cui ut & nos auſcultemus, commentaria *Julii Cæſaris* faciunt, in quibus Helvetiorum fines ita deſcribuntur: *una ex parte flumine Rheno latiſſimo, atque altiſſimo, qui agrum Helvetium a Germanis dividit; altera ex parte monte Jura altiſſimo, qui eſt inter Sequanos & Helvetios; tertia lacu Lemanno & flumine Rhodano qui provinciam noſtram ab Helvetiis dividit.* Verum Fridericus Sveviæ latiſſimum atque opulentiſſimum adeptus Principatum pacatis undique finitimis gentibus, gratum tutumque ſuis gentibus ſubditis paravit otium. Ac duobus filiis ex Agnete ſuſceptis Friderico & Conrado, rebus exceſſit humanis.

Agnes autem vidua relicta, Leopoldo, Auſtriæ Marchioni nupſit, numeroſamque illi, ut commemoratum eſt, & nobiliſſimam prolem peperit. Fridericus filius, cum ſepeliretur Pater, quintum & decimum

agebat annum: Conradus duobus annis junior fuit. Hac tempeſtate defuncto apud Leodium Belgicæ urbem Henrico tertio, Filius ejus Henricus quartus ſuſcepit imperium, qui regnandi cupiditate incenſus, etiam cum Patre de Imperio certaverat. Is quanquam vivente patre cum Eccleſia ſenſit religionique paruit, eo tamen e medio ſublato, poſtquam ſolus imperio præfuit, paterna veſtigia non reliquit. Neque enim conſequens eſt, ut Principatus malis artibus acquiſitus, bonis moribus gubernetur. Rebellavit enim Eccleſiæ, nec bonus erga matrem videri voluit, qui fuerat in Patre peſſimus. Quibus ex rebus excommunicatus a Romano Pontifice, deficientibus ab eo Regni Optimatibus, in contemptum venit: nec prius integrare imperium potuit, quam congregato apud Wormatiam concilio procerum, reconciliatus Eccleſiæ, inveſtituram Epiſcoporum, de qua contentio fuit, Calixto ſecundo Pontifici Romano reſignaret. Legatus ad eam miſſus fuit Lampertus Romanæ Eccleſiæ Cardinalis, qui Calixto deinde ſuccedens Honorius vocatus eſt. At priuſquam de concordia Pontifex Imperatorque conveniſſet; relinquentibus Imperatorem cæteris, Fridericus apud Avunculum inconcuſſa fide permanſit: qui cum eſſet bellicæ rei peritus, & opinionem prudentis viri præ ſe ferret, neque amare pecunias videretur, totius Theotonicæ militiæ robur ſibi conciliavit, atque adverſus Imperatoris hoſtes pluribus præliis feliciter confectis, omnem illam regionem, quæ inter Maguntiam Baſileamque jacet citra & ultra Rhenum, in qua maxima vis Theotonici regni conſiſtit, ad obedientiam Avunculi redegit: totque locis opportunis ad firmandum Imperium caſtella exædificavit, ut commune apud eas gentes proverbium fieret: *Fridericum quocunque iret, in cauda equi caſtellum portare.*

Bellum deinde Alberto intulit Archiepiſcopo Maguntino. Nam & is, ut par fuit, verſus Imperatorem cum Romana Eccleſia ſentiebat. Vaſtatis igitur per circuitum agris, urbem denique ipſam Maguntiorum obſidione cinxit. Archiepiſcopus autem vir callido ingenio & fallendi magiſter, ubi ſe premi arctius animadvertit, nec ſatis populo ſe credit, inducias ad componendas lites expetit, diem locumque dicit, in quo ſeſe Imperatori exhibeat. Placent conditiones: ſolvitur obſidio. Fridericus, dimiſſo exercitu, cum paucis, nil mali veritus, domum verſus iter ingreditur. Sed quis hoſti fidem habeat? Archiepiſcopus collecta militum manu proſiliens, inproviſum Fridericum hoſtiliter adoritur. At ille in ſola audacia ſitam ſalutem ſuam cernens, pauca pro tempore hortatus comites, magna vi, majore iracundia, in hoſtes obvius fertur. Pugnatum eſt diu atrociter: cecidere utrinque robuſtiſſimi: inter quos non ignobilis comes Emicho mortem oppetiit. Ad extremum inclinata Maguntinorum acies terga verterunt: quos ad urbis uſque portas, ultimos cædendo, fugientes inſecutus, captis atque occiſis quam plurimis ad propria rediit. Maguntini ægre ab nece Alberti Præſulis abſtinuere, cujus perfidia periclitati fuiſſent. Interjecto deinde non multo tem-

tempore, rursus Pontifex Maguntinus, accersito Lothario Saxonum Duce, qui postmodum imperavit, multisque aliis Principibus opem ferentibus, Limpurgum oppidum in agro Spirensi, quod partium Henrici Cæsaris fuit, expugnare aggressus est. Erat intra opidum insigne diveseque Monasterium, & in eo subterraneæ specus abditissimæque latebræ, in quibus Monachi magnam vim cibariorum occlusere, veriti, ne tracta diutius obsidione, absumptis opidanorum commeatibns, ad se veniretur. Sed evenit illis quem timebant timor. Quippe Udalricus Horningensis, acri vir ingenio, qui opido cum præsidio præerat, postquam urgeri fame opidanos intelligit, Monachos, ut cibos præbeant, multis hortatus precibus, cum se negligi vidisset, quod illi mentientes, nihil sibi, quod edi posset, supereſſe, dicerent: at nobis, inquit, neque fame neque hostili manu perire consilium est, donec vos adestis Monachi, quos edere possumus. Pinguiorem igitur prius tradite: sic enim & vos cœlum martyrio lucrabimini, & nos carne vestra pasti, auxilium facile expectabimus. Quibus verbis attonitus territusque Monachorum cœtus, cibaria recluserunt. Quibus dies non paucos sustentatus miles, opidum defendit. Interea Fridericus contracto valido exercitu, ad locum veniens, atque obsessores invadens, captis necatisque quam pluribus hostium, castris potitus, obsessos liberavit. Quæ res & Henrico Imperatori faciliorem cum Romana Ecclesia concordiam præbuit, & reintegrandi imperii potentissima causa fuit. Ipse tamen Henricus, haud multo post tempore apud Trajectum urbem Frisiæ morbo correptus vita decessit. Qua re cognita, convenientes apud Maguntiam Germani Principes, Lotharium Saxonum Ducem, suadente Alberto Præsule, Imperatorem elegerunt: Virum quidem magnanimum & imperio dignum, verum nimis Alberti consiliis auscultantem: cujus suasu, Fridericum Conradumque fratres impacato odio persecutus, decennale cum eis bellum varia fortuna gessit. Noricorum opidum, cui hodie Norimberga est nomen, dives opum & populo plenum, in potestate Friderici, Fratrisque fuit. Hoc Lotharius magnis copiis circumdedit, vastatisque ferro & igne vicinis agris, cum armis expugnare non posset, firmata obsidione opidanos fame ad deditionem cogere statuit. Fuit in ejus exercitu Henricus Bajoariæ Dux, Ulricus Bohemorum Princeps, multique præterea Comites & optimates Regni. Atcum Bohemiæ Ducem magna Barbarorum manus secuta fuisset, Christianæ Religionis ignara, quæ Sacrosanctas incendens Ecclesias, ipsas etiam Sanctorum reliquias conculcaret, Bohemorum auxilia remissa sunt. Id cum accepissent Fridericus & Conradus fratres, scripto mox milite, commotisque per literas Norimbergensibus, Lothario nil tale timente suppetias obsessis laturi civibus, festino cursu eo se conferunt; datoque signo, hinc ipsi, inde Norimbergenses, erumpentes castra hostium invadunt. Quibus brevi direptis, fugientem Imperatorem, ad Herbipolim usque consecuti, pro mœnibus urbis non parva certamina cum Lotharianis commiserunt, deinde transmisso

Rheno in urbe Spirenſi amice recepti ſunt. Nam ea civitas, Imperatorum, qui apud ſe jacent, cultrix, in omnes ſemper benigna fuit, qui Cæſaribus Henricis inconcuſſam fidem ſervavere. In hoc loco rurſus ab Archiepiſcopo Maguntino Friderico Conraduſque moleſtiam paſſi, ad extremum etiam obſeſſi fuere. Qui ſæpius egreſſi, nunquam ſine præda redeuntes, hoſtem denique relicta caſtrorum ſupellectile turpi fuga ab obſidione recedere compulerunt.

Henrico autem Duci Bajoariæ, quem cum Lothario apud Norimbergam fugatum retulimus, duo filii fuere; alter maſculus de nomine ſuo Henricus appellatus, altera fœmina nomine Juditha. Et Henricus quidem Gerdrudim Imperatoris Lotharii filiam duxit uxorem. Juditha vero Friderico Sueviæ Duci, de quo ſermo eſt, nupſit. At Henricus, ſive Imperatoris affinitate ſuperbus, ſive quod paternam ignominiam in agro Norimbergenſi receptam ulciſci cupiebat, delectu per omnem Bojoariam habito, auxiliisque undecunque accitis, cum exercitu haud mediocri in Suevos trajecit, jamque Verenzam fluvium, qua miſcetur Danubio, tranſiverat; cum occurrere Fridericum non diſpari exercitu didicit. Expediebant utrinque milites arma, prælioque ſeſe avide accingebant. Sed ferox antequam hoſtem cerneret Henrici animus, ubi vexilla Friderici extenta cognovit, territus fractusque nihil antiquius fuga judicavit. Feſtinus igitur ad fluvium rediens, cum longum duceret per pontem transmittere copias, tranare equites juſſit; quos Verenza novis auctus imbribus, rapidis involutos undis magna ex parte abſorpſit. Fridericus hoſtem fugaſſe contentus, exercitum reduxit. At Henricus ubi nil armis & aperta vi procedere animadvertit, ad inſidias doloſque convertitur. Origo illi Alemanica, ex antiqua & nobiliſſima Guelforum familia. Ob quam rem opida nonnulla eis in locis poſſidebat, in quibus ſublimes Italiæ alpes Alemaniæ conjunguntur. Eo igitur profectus Henricus, multis verbis Fridericum monet, ne Cæſari amplius adverſetur: difficile cuivis Principi eſſe quamvis potentiſſimo, dicit, Imperii vires in ſe provocare, tantamque belli molem ſubire: invitum ſe cernere ejus viri ruinam, cui ſua ſoror nupta ſit, qui nobili natus ſanguine rebus geſtis nobiliorem ſe fecerit: impetraturum ei Lotharii gratiam, ſi ad colloquium veniat, in monaſterio quo Zvivelten appellant. Credit Fridericus uxoris ſuæ fratris jurisjurandi religioni, nihilque veritus inſidiarum, ad præſcriptum locum primus cum paucis pergit, juſſis aliis in poſteram diem ſequi. Nocte intempeſta, illo jam dormiente, Henricus cum electorum militum manu eo ſe confert, & ingreſſus hoſtiliter Monaſterium Friderici cubiculum propere petit. Conſurgunt trepidantes Monachi, excitatiſque Friderici comitibus, vt Domino conſulant, pallidi attonitique hortantur. Fit tumultus ingens, obtruncantur qui primi ex Friderici ſociis in manus Henrici veniunt. Fridericus ex ſomno experrectus, cognita periculi magnitudine (jam enim hoſtis cubiculi tenebat hoſtium) dum quid agat, quove ſe vertat dubius inquirit, occultiſſimum denique aditum reperit, quo

in

in Eccleſiam tranſit, ac deinde in campanariam turrim excelſam aſcendit: confidens, eo ſe loco uſque ad exortum lucis ſalutem poſſe tueri, cum eſſet aſcenſus arduus, & unius tantum hominis capax. Henricus autem ingreſſus cubiculum, cum non inveniſſet Fridericum, habitacula quæque & officinas Monachorum irrumpit, flentibuſque Monachis ſtricto ferro mortem minatur, niſi hoſpitem tradant. Equitatus interea Friderici, qui ſequi juſſus fuerat, orto jam die Monaſterio appropinquat. Hunc cum Fridericus e turri conſpicatus eſſet, Henricum e feneſtra vocatum in hunc modum alloquitur: Ego tuam, Henrice, ſecutus fidem huc veni. Tu mihi ex affine hoſtem te objeciſti, neque fas neque bonum ſectatus, indignus es, qui claris Parentibus naſcereris. Hæc te dies honore exuit; perjurum deinceps omnis Germania devitabit. Digna tuis ſceleribus reddere præmia poteram, ſi voluiſſem: adeſt enim miles meus, qui proditionis ex te pœnas exigat, Sed potius ab eo ſervatum te ſcito, quem dolis captum necare putaviſti. Quibus auditis Henricus, nil amplius morandum ratus, trepidus a Monaſterio fugit; inglorius deinde apud theotones habitus, quamvis nonnulli eum defendere conati ſunt, quibus Imperii Majeſtas etiam dolis ac fraude retinenda videtur; Virgilianumque illud apprime placet, *dolus an virtus quis in hoſte requiret?* Sed verius dixerimus, etiam hoſti ſervandam fidem. Ceterum Fridericus & Conradus, qui jam Rex Alamaniæ a nonnullis Principibus deſignatus fuerat, & ingreſſus Italiam ab Archiepiſcopo Anshelmo, qui ejus rei cauſa depoſitus fuit, coronatus, paucis rebus geſtis inde redierat; cum ab Honorio, quoniam Lothario Imperatori rebellaſſent, excommunicati fuiſſent, magniſque modo acceptis modo illatis cladibus Romanum Imperium afflixiſſent, interventu denique ſancti & doctiſſimi Viri Bernardi Abbatis Monaſterii Clarævallis, qui tunc Chriſtianos Reges adverſus Turchorum Saracenorumque gentes pro liberatione terræ ſanctæ armare conabatur, Imperatori reconciliati, & a Summo Pontifice abſoluti ſunt. Quo facto Lotharius, qui ab Italia non diu ante redierat, eo iterum profectus eſt, Conradumque ſecum adduxit, & Generum Henricum Bajoariæ Ducem; quorum opera & Longobardos ſibi ſubegit, & rogatu Papæ, Rogerio Siculo pugna victo fugatoque plures Campaniæ atque Apuliæ Civitates ademit. Et in eo itinere, quamvis Henricus præclara belli facinora ediderit, qui Beneventum vi captum Romano Pontifici reſtituit; nimia tamen ſuperbia inſoleſcere viſus, vetus odium Germanorum in ſe Principum abolere non potuit. Lotharius vero cum domum repeteret, apud Tridentum jam ſenior morbo correptus interiit. Cujus corpus in Saxoniam translatum, in Monaſterio, quod ipſe conſtruxerat, nomine Luther, magnifice ſepultus eſt; ibique res ejus geſtæ plumbeis laminis annotatæ ſunt. At cum liberi ei maſculi non eſſent, quibus mandari Imperii gubernatio poſſet, Conventus Principum apud Maguntiam indicitur, in quo de futuro Imperatore ageretur. Quod cum Fridericus accepiſſet, veritus, ne eo in loco Henri-

ricus Bajoarius largitione minisve Principes corrumperet, (erat enim dives ac potentiſſimus) cum pleriſque Regni Magnatibus, quos ſibi aſciverat, ante diffinitum conventionis tempus, Francofordiam venit: ibique, præſidente Theodemino Epiſcopo Cardinali Apoſtolicæ ſedis legato, qui Romani populi urbiumque Italiæ pollicebatur aſſenſum, ad imperiale faſtigium, Conradum fratrem ſuum natu minorem eligi procuravit: quem mox idem Legatus in Aquiſgrano inunxit & in Regem coronavit: cum Archiepiſcopus Colonienſis, cui id muneris competit, per id temporis recenter ordinatus, adhuc pallio careret. Obierat jam Albertus, Maguntiæ præſul. Ob quam rem, profectus eo Conradus, Albertum defuncti Alberti ex fratre nepotem, poſtulante clero & populo, Pontificem ibi conſtituit. Frater hic fuit uxoris Friderici, quam ille ſecundo loco duxerat. Qui hujus beneficii prorſus immemor, in Fridericos haud minus quam patruus odioſus extitit. Calumniati ſunt autem Saxones Conradi electionem; potiſſime vero Henricus Lotharii Gener; qui mortuo Socero Saxoniam obtinebat. His igitur apud Bambergam dicta eſt dies. Ad quam cum Imperatrix Richiza vidua, & optimates Saxoniæ, veniſſent, ultroque Conrado ſeſe dediſſent, Henricus cum Regalibus ornamentis, quæ in Tridento moriente Lothario ſubripuerat, comparere recuſans, in Bojariam profugit. Vocatus autem iterum ad Ratiſponam, Regalia quidem ornamenta reddidit, ſed ad conſpectum Imperatoris haudquaquam venit. Cum enim gratiam impetrare non poſſet, apud Herbipolim in conſeſſu Principum hoſtis declaratus eſt, ejuſque bona proſcripta. Qua re publicata, omnes qui Henrico videbantur amici, mutati ſunt; & ab eo deficientes Imperatori ſeſe permiſere. Ipſe vero, venientem cum exercitu Conradum non auſus expectare, cum quatuor tantum comitibus, patrio ejectus imperio, trepidus in Saxoniam abiit; nec diu poſt, ab infelici relictus anima, apud Socerum ſepultus eſt: magnum rerum humanarum exemplum. Nam qui mari Adriatico in Daniam uſque & Baltheum pelagus, mediis regionibus imperabat, Cæſareuſque vocari Gener, & tanquam felix monſtrari digito gaudebat, unico fortunæ reflatu ita e culmine cecidit, ita deſpectus eſſe cœpit, ut cœtus hominum ſponte fugeret, unicumque miſeriarum ſuarum remedium duceret, a nullo, qui ſe antea noſſet, videri poſſe. Conradus vero, Bajoariam ſubactam Leopoldo Auſtriæ Marchioni, ut antea diximus, fratri ſuo uterino dono dedit; cui ſucceſſit Henricus Marchio Auſtriæ, qui cum Henrico privigno eam, quæ præſcripta eſt, concordiam inivit. Sed a Friderico Imperatore Dux Auſtriæ creari meruit. Verum Fridericus Conradi germanus natu major, ex Juditha uxore ejus Henrici, qui ſibi apud Zvivolten inſidias paraverat, duos liberos ſuſcepit; Fridericum, qui poſt Conradum rerum potitus eſt, & Juditham, quæ Lotharingorum Duci nupſit. Hac autem conjuge ſatis functa ſecundum cum Agnete, filia Comitis de Sarbrucha fratris Alberti Archiepiſcopi Moguntini, cujus ante mentio facta eſt, matrimonium contraxit: ex

qua

qua natus ei est Conradus, qui deinde in virum evadens illustrem, Comes Palatinus Rheni creatus est. Claritiam Ludovici Thoringiæ Comitis accepit uxorem. At Fridericus junior, mox ubi pubertatis attigit annos, ferox animi & belli cupidus, militiæ cingulum more patrio accepit: nec moratus, Henrico de domo boni consilii, magno & potenti inter Bajoarios Comiti, quod is Friderico Patri aliquando fuisset infestus, bellum denunciat, copiasque propere ante opidum ejus in aciem deducit. Contraxerat jam hostis non pauca auxilia: cum quibus in prælium egressus, postquam diu acerrime contendit, vim denique Friderici haud ferre valens, intra mœnia victus victoris manus effugit. Conradus ea pugna Dachoneus, nobilissimus Comes, qui postea Dalmatiæ Croatiæque Ducatum adeptus est, dum fortius quam cautius pugnat, in Friderici potestatem devenit. Erant Conrado multæ opes: nec dubium quin auri magnum pondus pro libertate daturus esset. Quod cum plerique petendum extorquendumque suaderent, At mihi, Fridericus inquit, non erit honore potius pecunia, neque me hodie impellitis, ut quem virum fortiter cœpi, ignave dimittam: liberumq; Comitem jussit abire.

Post hæc Conrado, Bertoldi quondam Ducis filio, bellum intulit; Thuregumque opidum, quod Patri ejus pactione dimissum retulimus, illi ademit; præsidioque ibi posito, reliqua hostis castella arcesque natura & arte munitissimas, & quæ nulla vi, nullo ingenio capi posse viderentur, in potestatem brevi redegit.

Quibus ex rebus fractus animo Conradus, supplex ad Imperatorem veniens, vix paucis rententis majorum suorum opidulis, pacem obtinuit. Interjecto deinde non multo temporis spatio, cum perdita Edissa, Mesopotamiæ Civitate, quam Christiani jampridem incoluerant, Conradus Imperator & Ludovicus Francorum Rex, hortatu Romani Præsulis Eugenii tertii, adnitente Bernardo Abbate, quem paulo ante nominavimus, in Asiam trajicere statuissent, conciliumque ea de causa Theotoniæ Principes in Spirensi Civitate tenerent; Fridericus junior, cum patruo Cæsare, aliisque quampluribus, bellum pro Christi religione suscipere professus, Salutiferæ crucis signum, veluti datæ fidei pignus, accepit. Quæ res patri nunciata; gravissimæ ægritudinis illi & intempestivæ mortis causa fuit, adversus fratrem acerbius indignanti, qui nobilissimum adolescentem in spem Regni atque Imperii natum, transmarinam militiam ante annos profiteri permisisset. Nec defuerunt, qui eo modo Conradum filio suo Henrico consulere voluisse, affirmaverint, quem adhuc puerum, mox in Concilio Principum apud Francofordiam Regni consortem delegit, atque in Aquisgrani pro vetusta consuetudine coronam recipere jussit. Sed hunc morbo correptum, in ipso Patris ex Asia reditu, acerbus atque immaturus eripuit obitus. Conradus ergo, paratis quæ ad profectionem necessaria videbantur; ex Ratispona solvens navibus, in Vngariam venit. Atque deinde per Bulgariam, ac transivit in Asiam. Comites ejus fuere; Henricus tunc Dux Bajoariæ, frater ejus uterinus, qui po-

poſtea Ducatum ex Concordia privigno reliquit: Fridericus adoleſcens nepos, Guelfo Svevus, & cum his Epiſcopi quamplures, optimateſque Regni. Ludovicus autem Rex Franciæ per Italiam iter habuit: ubi mare ingreſſus, ad portum Sancti Simonis Aſiam attigit. Fuit horum parum fortunata expeditio. Nam Conradus, Manuelis Imperatoris fraude deceptus, apud Iconium primam Lycaoniæ urbem munitiſſimam, & ubi commeatus haud facile invenire poſſet, caſtra metatus, cum diu tenuiſſet obſidionem, tandem cum dedecore ab eo loco recedere compulſus eſt. Nec diſſimili modo Damaſcenam expugnationem reliquit. Fuit tamen ejus adventus in Aſiam non inutilis. Siquidem Balduino Hieroſolymorum quarto Regi, magnarum Conradi copiarum & ingentis ejus virtutis fama, ut animum auxit, ita hoſtibus audaciam minuit. Cepit enim Balduinus Aſcalonam, diutina obſidione vexatam: Turchorum, qui Iericontinos opprimebant, quinque millia trucidavit, datis in fugam reliquis: Noradinum Damaſcenorum Ducem, qui Hieroſolymorum fines ingreſſus vaſtabat agros, armis adorſus profligavit, & uſque in Damaſci portas fugientem conſectatus, extremos quoſque trucidavit.

Verum Conrado neque animus ad res bene gerendas, neque rei militaris peritia defuit. Sed arcana Dei judicia, quorum cauſas nulli mortalium pertingere licet, inglorium eum ex Aſia remiſere. Qui cum navigaſſet in Achaiam, nonnullos ibi dies, cum Manuele Græcorum Imperatore & affine ſuo, ad revendos milites, commoratus, Fridericum, qui res Germaniæ procuraret, ante ſe miſit. Quem paulo poſt ſecutus, dum Regni negotia diſponit, ac de tranſitu in Italiam pro corona ſuſcipienda, vocatis apud Bambergam Principibus, agit; non ſine opinione ſuſcepti veneni naturæ ſatisfecit. Cujus cadaver, cum amici, ultimam ejus voluntatem ſequentes, ad Laureacenſe monaſterium juxta patrem ſepeliendum deferre vellent; Bambergenſis Eccleſia id probri ducens, impedivit; & apud Henricum ſecundum, qui circa idem tempus auctoritate Romanæ ſedis inter ſanctos relatus eſt, ei ſepulchrum decrevit. Secutus eſt autem mortem Conradi publicus mœror, qui etſi bellicis rebus parum proſpere uſus eſt, in reliquo tamen regimine modeſte juſteque ſeſe gerens, non ſubditorum modo Procerum ſed Regum ſibi animos attraxerat. Ipſe quoque Pontifex Eugenius Conradum miro amore colebat: quem ubi ex Aſia rediſſe comperit, veritus ne ſiniſtra fortuna uſus magnanimus Princeps mœſtitiæ ſucumberet, conſolationis in hunc modum literas ad eum reddit: *Eugenius Epiſcopus Servus Servorum Dei cariſſimo in Chriſto filio Conrado Dei gratia Romanorum Regi illuſtri ſalutem & apoſtolicam benedictionem. Quæ promittit hic mundus, mutabilitati corruptionique omnia ſubjacent; nihil certum in terra conſequi poſſumus. Non eſt igitur, cur vel proſperis rebus elevemur, vel frangamur adverſis. Sed cum premimur, cum angimur, tum potiſſime de miſeratione divina confidendum eſt. quia Dei & hominum mediator Chriſtus Jeſus, mirabili diſpenſatione uſus, tan-*

tanto quem certius ad æterna & immutabilia bona hominem invitat, quanto crebrioribus eum cædit flagellis. Quod nobis & tibi, fili cariſſime, uſu eveniſſe non dubitamus. Nam quamvis tuis in Aſia conatibus dextra Dei non affuit, quæ Barbaros tibi ſubjiceret; neque nobis id datum eſt, ut te victorem ex Oriente redeuntem, in Baſilica Sancti Petri Apoſtolorum Principis coronantes, ſperati tecum triumphi participes eſſe poſſemus: non tamen tua pia voluntas, neque noſtrum laudabile deſiderium, ſuo præmio fraudabitur. Et cætera in hunc modum plura, quibus conſtat ſummo Pontifici Conradum Imperatorem carum acceptumque fuiſſe.

Is cum ſuprema ordinaret, Friderico nepoti Cæſarea ornamenta relinquens, filium ſuum ſimili nomine Fridericum, qui unicus ei ſuperſtes erat, ſummis precibus commendavit, haud ignarus quia ſumma rerum ad nepotem devolveretur. Nec diu poſt, concilium Regni Theotonici apud Francofordiam habitum eſt, in quo de ſucceſſione Conradi cum ageretur, incredibili concordia electio celebrata eſt. Duæ per idem tempus familiæ fuerunt apud Germanos, genere opibus & potentia clariſſimæ; Altera Henricorum de Ghibelinga; altera Guelforum de antiqua villa. Hæc maximos Duces, illa Reges atque Imperatores genuit. Hæc Romanam Eccleſiam in magnis ſæpe calamitatibus juvit; illa imperium pene collapſum magnifice reparavit. Hanc Bajoaria Saxoniaque veluti ſuum decus venerata eſt: Illi Suevia & Franconia indelebili amore juncta fuit. Utrique tamen Svevia fuit origo:

A Utraque bellicis artibus claritudinem comparavit. Utraque liberalitatis opinione nomen adepta eſt. At cum potentia genuſque pene par utriuſque familiæ videretur, æqualitas ipſa, inter viros magnos & gloriæ avidos, æmulationem haud modicam, contentiones, & odia, & aperta demum bella peperit, quibus omnis Germania quaſſaretur. Cumque Optimates Regulique Theotoniæ, alii hanc, alii illam gentem ſectarentur, in duas partes omnis Alamania ſciſſa eſt; quarum altera Ghibelingorum vocata eſt, ex nomine loci, unde ortum

B habuit Henricorum genus; alteri Guelfæ nomen fuit; non ex loco originis (nam is antiqua villa, ut diximus, nomen obtinuit) ſed quoniam plerumque Guelfones appellati ſunt, qui ejus gentis Principatum tenuere, quorum creditus eſt Guelfo, qui adverſus Henricum Imperatorem ejus nominis quartum, hoſtem Eccleſiæ declaratum, gerens bellum, Friſingam in Bajoaria, & Auguſtam in Vindelicis, præclaras urbes, ſolo æquavit. Facta ſunt autem inter has familias per plurimos annos ingenti

C contentione bella; multiſque calamitatibus afflicta Germania eſt, dum alteram gentem altera conatur opprimere. Quotiens vero invicem contrarias acies occurrere accidit, manuſque conſerere; in ipſo pugnæ initio, hi Guelfos, illi Gebelingos ſeſe vocitantes, ac more militum cohortantes, prælium commiſere. Hinc illa peſtifera & execrabilia *Guelforum* & *Gebelingorum* nomina ortum habent; quibus infelix Italia, in ætatem uſque noſtram, crudelibus laceratur modis. Nam cum Henrici Fridericique cum exercitibus ſæpenu-

mero Italiam intraſſent, & aliquando ſuſcepto bello, quæ cupiebant, perficere non potüiſſent, omnes qui vel Eccleſiæ Romanæ cauſa, vel alia ratione eorum ſeſe conatibus oppoſuerunt, ab his, cum quibus in Germania diſſidebant, Guelfos appellavere. Qui vero ſua ſigna ſecuti in fide manſerunt, Ghibelingos, quaſi ejuſdem cum eis patriæ conſortes nominavere. Sequens ætas decurtato, ut fit, vocabulo Ghilinos dixit. Quæ inſania etſi univerſas quodammodo Italiæ Civitates infecerit, magniſque calamitatibus afflictaverit, præcipue tamen Longobardos & in eis Brixianos Bergamenſeſque conturbavit. Apud quos plurimum intereſt; quomodo veſtiaris, quo colore utaris, quem digitum, pollicem, an indicem, affirmaturus quippiam erigas; quibus veſcaris fructibus, &, quod ſingulare deliramentum eſt, ovum quo pacto edas, quo ſcindas allium modo. Conſtat, ſæpe hoſpites violatos, qui Guelfos aut Gibelinos adeuntes, aliter quam illis uſus eſſet, allium ſcindere vel cepe ſunt viſi. Tantus quoque furor hujuſce viroſæ peſtis fuit, ut nec filius Patri, nec Pater filio pepercerit, quotiens pars parti inſidiata eſt. Armavit inter ſe fratres hæc veſania, & ſæpe mulierum prægnantium uteros aperuit enſe, ut alterius partis ſobolem prius extingueret, quam naſceretur.

At Germani, quos par dementia diutius conquaſſaverat, apud Francofordiam, ut diximus, electionem Imperatoris celebrantes, id potiſſime curaverunt, ut ei rempublicam committerent, qui Guelfonum Gibelinorumque ſanguine prognatus pacem Germaniæ daret. Poſthabito igitur Friderico Conradi filio, quoniam puer erat, alter Fridericus nepos, ſumma omnium concordia & alacritate Imperator deſignatus eſt; cui Fridericus pater Henricorum, mater ex gente Guelforum fuit Juditha, ut ante relatum eſt. Hic eſt Fridericus, primus hujus nominis Imperator, cognomento Barbaruſſa, vir ſuo tempore omnium, qui arma induerint, clariſſimus, & qui ſuis in Imperio præceſſoribus vel præſtantiſſimis, haud injuria videatur æquandus; ſive animi dotes, ſive corporis ornamenta metiaris. vna duntaxat culpa notatus, quod Eccleſiæ Romanæ matri ſuæ parum auſcultavit. Reſipuit tamen, ut infra ſubjiciemus, & Chriſtiani more Principis Eccleſiæ collum ſubmiſit. Hujus res geſtas, non referre quidem ſed indicare, hoc loco propoſitum eſt. Nam tanti Imperatoris vel belli vel pacis egregia facinora, ſi quis ſcribere inſtituerit, ingens volumen impleverit. Hunc electum Arnoldus Colonienſis Antiſtes Aquiſgrani pro vetuſta obſervatione coronavit. Ad quam ſolennitatem Germaniæ Galliæque potentiſſimi quique Principes convenere. Quo in loco futuræ primum ſeveritatis ejus rigor apparuit: qui proſtrato ante pedes viro cuidam nobili, ac per celebritatem diei coronationiſque pœnam ſibi remitti petenti, quam Fridericus ei ob crimen prius inflixerat; Ego te, inquit, non odii cauſa ſed amore Juſtitiæ condemnavi: quod ſi, antequam coronarer, juſti tenax fui, ſtultus eſt, qui me nunc juſtitiæ partes neglecturum putat; quando eam dignitatem ſum conſecutus, cujus præcipuum munus eſt jus ſuum cuique tri-

tribuere. Hominemque prorsus amoveri jussit, & pœnam dare: quamvis illius preces quam plurimi adjuvare niterentur. In Trajecto deinde Frisiæ Civitate Hermannum Episcopum confirmavit, grandi pecunia multatis, qui resistebant, civibus. In Martinopoli Saxonum urbe, Petrum, Guidonem & Valdamarum de Regno Danorum contendentes composuit: Guidoni & Valdamaro quibusdam Provinciis assignatis; Petro, qui natione Svevus esset, & vasallum sese Regni Romani affirmaret, Regni titulo & honore servato. In Ecclesia Magdeburgensi, quam Virginipolitanam vocare possumus, defuncto Præsule, duobus in discordia electis, tertium Pontificem introduxit Guithmannum, genere illustrem, sed Ecclesiæ obligatum. Unde primum, inter Eugenium tertium Romanum Pontificem & ipsum, gravis dissensio nata est. Et quanquam Eugenium jurejurando affirmasse proditum sit, nunquam se Guithmanno daturum pallium, qui relicta Cicensi Ecclesia injussu Romani Præsulis ad Magdeburgensem migraverit; Anastasius tamen Successor ejus, quæ fecerat Imperator, confirmavit. Quæ res quantum Imperatori auctoritatis addidit, tantum dignitatis Apostolicæ sedi detraxit. Nam quo pertinacius pugnant homines, eo victi gravius pœnas luunt. In eo tamen Ecclesiæ Fridericus paruit, quod uxorem sanguine junctam, quamvis amatam, a se divelli passus est.

Posthæc per Brixinonem, quæ modo Brixina vocatur, & Tridentum, in Italiam cum copiis penetravit. In agro Veronensi apud lacum Benacum castra metatus, exactis per capita militum nummis, non parvam pecuniæ summam Episcopo Tridentino & Brixinensi misit, in eas Ecclesias distribuendam; quas necessitate compulsi milites inter transeundum expilassent: pie scilicet ac religiose cogitans, haudquaquam illi fauturum Deum, qui sacris locis intulisset injurias. Expiato sacrilegio, in campo Ronchaliæ ad fluminis Padi ripam, castra posuit: Scutumque regium, pro vetere consuetudine, in alta suspendit arbore. Quo facto, eis feuda sunt adempta, qui vocati ad comitatum, domi remanserunt. Inter quos Hartvicus Bremensis & Uldaricus Halberstadensis Episcopi regalia perdiderunt; Ecclesiis, apud alios, qui sequerentur, præsules, suo jure servato. Ibi & Genuensium dona suscepit: Leones inusitatos, struthiones, & animalia pleraque nostro incognita cœlo; quæ illi ex Almaria & Ulyssipona Civitatibus, per idem tempus e manu Saracenorum ereptis, & in Christianorum potestatem redactis, attulerant. Ad eundem locum Legationes omnium ferme Civitatum Italiæ convenere, & nonnulli Principes, quorum nobilissimus fuit Guilhelmus Marchio Montisferrati: qui solus quodammodo regulorum, evadere minas civitatum potuerat. Quibus auditis, in Mediolanenses duxit exercitum: qui neque abdicatis de more veteribus magistratibus, novos ab Imperatore flagitarent: neque transeunti sibi cum copiis rerum necessariarum forum fecerant; neque Cumanis Laudensibusque, ut erant jussi, damna resarciverant. Ingressus agrum, castella & opida non pauca vi capta dis-

rupit atque incendit. Inter quæ Roſatum quingentis militibus defenſum, primo impetu expugnatum ſolo æquavit, duces hoſtium acie victos in urbem fugere compulit, pontes ſuper Ticinum fluvium ab hoſte munitos forti manu captos, transmiſſo milite, igne combuſſit. In agro Novarienſi Mummam, Gailardam, Tricamque, munitiſſima loca, armis recepta delevit. Apud Thaurinum ſuperato Pado, in Aſtenſes Cherienſesque duxit, qui Guilhelmo Marchioni Montisferrati moleſti fuerant. Sed Civitates vacuas inveniens, quod illi ſuis diffiſi viribus ad montana confugiſſent, incendio cuncta vaſtavit. Terdonam, quæ cum Mediolanenſibus ſenſerat, pluribus diebus arctiſſima obſidione vexatam, tradentibus ſeſe opidanis, in poteſtatem acceptam diripuit atque incendit, captivis, præter vitam & quibus tegerentur indumenta, nihil reliquit. In urbe Ticinenſi, Regni Longobardorum coronam, Italorum in Modoetia, paulo poſt ſolemnia Dominicæ Reſurrectionis, accepit. Tuſciam profectus Piſanos contra Guilhelmum Siciliæ Tyrannum claſſem armare juſſit. Romam petens in Sutrinis Pontificem maximum obvium habuit. Quocum veneranter excepto ad urbem properans, Legatos Romanorum, qui inter equitandum occurrerunt, Senatoriæ poteſtatis confirmationem petentes, vacuos ſpretoſque remiſit. In Baſilica Sancti Petri quartodecimo Kal. Julii regni ſui anno quarto, ab eodem Romano Præſule, honore ingenti coronatus eſt. Cum Romanis eadem die ad molem Adriani pugna conſerta; mille eorum trucidatis, captis ſexcentis, reliquis in fugam actis, Chriſti vicarium ſacrumque Cardinalium ordinem populari periculo liberavit. Negantibus Romanis commeatum, ad montem cui Soracte nomen eſt, inſigne Silveſtri latebra, transmiſſo Tiberi per Sabinos in Latium migravit; occupatis circum vicinis opidis, nihil Romanis extra mœnia reliqui fecit. In Spoletanos, qui Comitem Guidonem, cognomine Guerram, inter Etruſcos Proceres nobiliſſimum, ex Apulia redeuntem Cæſarea Legatione functum, interceperant, nec juſſi dimiſerant, arma convertit, eosque audaci mente ad pugnam egreſſos, audaciori animo ferociorique manu victos, dare terga coegit; inſecutusque fugientes, cum illis pariter urbem ingreſſus, per vicos plateasque horribili cæde peracta, intra horas circiter duas & prælio vicit & direptam civitatem incendio abſumpſit. In Apulia plurima opida per legatos in deditionem accepit, omnemque illam Italiæ oram, quam priſci *magnam* dixere *Græciam*, icto fœdere cum Manuele Imperatore Conſtantinopolitano, procul dubio ſubegiſſet; niſi rogatus a ſociis Theutonibus, æſtum Italiæ impatienter ferentibus, Germaniam verſus flexiſſet iter. In agro Veronenſi quingentos Latrones, qui ex altiſſimis rupibus ſaxa jaculaque mittentes tranſitum præcludebant, ſummo labore & arte interceptos laqueo ſuſpendit.

Invenio in hac Friderici expeditione hos Principes illi fuiſſe comites: Peregrinum Patriarcham Aquilegienſem, Eberhardum Epiſcopum Bambergenſem, Conradum, ipſius Im-

Imperatoris germanum, Ottonem Comitem Palatinum: Bertholffum Burgundionum, & Henricum Carinthianorum Duces; nec non Odoacrum Stiriæ Marchionem. Verum ex Italia multæ illi vires accessere eorum Principum, qui partes Imperii tutabantur; quorum præstantissimum fuisse constat Wilhelmum Montisferrati Marchionem; inter Civitates, omnium fidelissimi Papienses habiti. Glorioſus vero in Germaniam Friderici reditus fuit, quem fama rerum gestarum clara admirabilisque præcesserat. Ea, magnos illi occurrere Principes compulit: inter quos excellentissimi fuerunt, Labeslaus Bohemiæ Dux; Albertus Marchio Saxoniæ, & Henricus Comes Palatinus Rheni, qui ad ipsas alpium radices redeuntem Imperatorem salutavere; haud satis discernentes, viri virtus commendata an fœlicitas magis admiranda fuerit, qui tanta octo circiter mensibus peregerit, eas vincens gentes, quæ omnes olim vicerint. In Bajoariam profectus, lites, ut ante diximus, Henricorum composuit. Apud Herbipolim cum Beatrice Rainaldi Burgundiæ Comitis filia, quæ unica ex sanguine Burgundionum Regum virgo supererat, matrimonium contraxit; Burgundiamque exinde & Arelatensem Provinciam dotales accepit: cum vetus illarum provinciarum mos esset, deficientibus masculis ad fœminas dominatum pertinere. In Colonienſi Ecclesia discordes super Pontificis electione Canonicos, in concordiam reduxit. Fridericum Adolfi Comitis filium, traditis ei regalibus, ad Romanum Pontificem, consecrationis causa dimisit.

Quiescentibus Germaniæ rebus, Albim atque Oderam & Viscellam fluvios prætergressus, in agro Sarmatarum, Polonos, Pomeranos, Ruthenosque, solo adventus sui nomine fugam arripere compulit; Regionem usque Posnaniam longe lateque populatus, Boleslaum Casimirumque Fratres, qui alterum Boleslaum natu majorem Regno pepulerant, supplices & ad genua sua prostratos petere pacem compulit; tributum eis, quod jam pridem præstare desierant, quingentarum quotannis auri marcharum, & in expeditionem Mediolanensium auxilia, imperavit; de lite fraterna judicium sibi retinuit: juramenta fidelitatis, & ad eas res justos accepit obsides; inter quos juniorem fratrem Casimirum. Ad Herbipolim reversus, Legatos Imperatoris Constantinopolitani obvios habuit, matrimonium regiæ virginis, sibi jam obligatæ, offerentes. Quibus instantibus, Fridericum Conradi filium nepotem suum, Sueviæ Ducem, equestri baltheo more patrio cinxit; Amita juvenis Imperatrice Græcorum id postulante. Henrici Anglorum Regis Legatos audivit, purpureum tentorium incredibilis amplitudinis auro gemmisque contextum dono ferentes. In Bizontio, Burgundionum metropoli, duos Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, Adriani maximi Præsulis Oratores; Romanorum, Apulorum, Thuscorum, Venetorum, Hispanorumque Legationes, se expectantes invenit. A Stephano Viennensi Archiepiscopo, Regni Burgundiæ Cancellario, Heraclio Archiepiscopo & Primate Lugdunensi, Odone Valentino, Gamfredo Avinionensi Episcopis, Silvione Principe Clariensi

ju-

juramentum fidelitatis exegit. Ab Arelatenſi metropolitano, & aliis Provinciæ Prælatis ac regulis, qui adventare illuc nequiverant, per literas & nuntios hominium ſuſcepit, pauciſque diebus univerſam provinciam in poteſtatem redegit. In Saxoniam profectus, novos, qui exoriri videbantur, motus compreſſit. In Bojariam tranſiens, apud Ratiſponam Labeslaum Bohemiæ Ducem, quod in bello Polonico egregia ſuæ virtutis experimenta præbuiſſet, & in Mediolanenſes iturum ſe promiſiſſet, Regio diademate honeſtavit. Tumque primum Bohemia Regibus parere cœpit; lapſis poſt Chriſti Salvatoris ortum mille centum & quinquaginta tribus annis. Henricum Auſtriæ Ducem, qui Ottoni Friſingenſi Epiſcopo moleſtus erat, Eccleſiæque non parva occupaverat prædia, reconciliavit; & ablata reſtituere juſſit. Apud Auguſtam ſupra Lichum fluvium, dum copias in Italiam traducendas inſtruit, rurſus Adriani Legatos primæ ſedis Cardinales audivit: Henricumque Danorum Regem electum, recepto per procuratorem hominii juramento, confirmavit. Ut iter in Italiam felix fauſtumque Deus daret, dona Eccleſiis ac Monaſteriis ampliſſima dedit, ſacraque divinæ Majeſtati magnifica peregit. Henricos Auſtriæ & Carentanæ Duces, & Sagittarios Vngaros, Stirienſesque manus, per montes Carnorum, & viam, cui canale nomen eſt, in forum Julii deſcendere juſſit. Bertholdo Duci Burgundiæ, Lotharingiis quoque, & qui ex occidentali Francia auxilia venerant, montem Jovis ſuperandum imperavit. Helvetiis, Ripariolis Rhenaniſque, per Clavennam & lacum Comanum iter oſtendit, ipſe per Tridentinum & Veronenſem agrum viam fecit. In comitatu ſuo Bolislaum Regem Bohemiæ, Fridericum Ducem Sueviæ Conradi Cæſaris filium, Conradum Comitem Palatinum Rheni, Germanum ſuum, Fridericum Colonienſem, Arnoldum Maguntinum, Hellinum Trevirenſem, Archiepiſcopos; Gerardum Eyſtetenſem, Danielem Pragenſem, Hermannum Verdenſem, & Gerhardum Herbipolenſem, Epiſcopos; multos præterea Regalium monaſteriorum Abbates, Marchiones, Comites, Optimates ex Germanis in Italiam duxit. Occurrentes ex Italia Proceres, & arma jungentes, & cum his Conradum Dalmatiæ Ducem, de quo ſupra meminimus, auxilia non parva ferentem, benigne complexus eſt. Primos Italorum ſeſe opponentes Brixianos, manu Bohemorum expugnavit; magnoque auri pondere mulctavit. In Mediolanenſes, qui Terdonam reædificaverant, imperataque omnia contempſerant, indignabundus duxit: equites mille, ripam Abduæ cuſtodientes, tranato fluvio vertit in fugam. Caſtellum Tritium natura & humana ope munitiſſimum, in deditionem accepit. Mediolanum ipſam, cujus ambitus ea tempeſtate haud minus centum ſtadiis fuiſſe memoratur, VIII. Kal. Auguſti centum millibus armatorum obſedit: prælia pro mœnibus urbis quamplurima feliciter geſſit: contritumque tandem ferro & fame populum VI. Idus Septembris deditionem facere compulit. Memorabilis illo ævo viſa eſt Mediolanenſium oppugnatio, & tantæ urbis deditio, quam vix menſem ac dimidium obſidionis mala ferentem, Theotonicus

nicus furor obtinuit. Ob quam rem: non erit, ut noſtra fert opinio, vanum, leges hoc loco recenſere, quibus Mediolanenſes ſeſe dedidere. Quæ hujuſcemodi fuerunt. *Quicunque intra ſeptuageſimum & decimum quartum annum ex Mediolanenſibus agunt vitam, in verba Friderici veri Domini jurent. Palatium eidem in media urbe amplum ac magnificum conſtruant. Ob rebellionem novem milla marcharum argenti puri, intra menſes quatuor, imperiali fiſco diſſolvant. Comum Laudamque rurſus ædificari ſinant, libertateque frui permittant. Conſulibus, qui urbi præſunt, ad Kal. uſque Februarias Imperatoria manſuetudine prorogatum gerant Magiſtratum: Exinde Succeſſores populus eligat, Imperator confirmet: Deſignati Conſules novi fidelitatem jurejurando Imperatori promittant: Si fuerit Imperator in Italia, media pars Conſulum ad eum ſe conferat, ac ſuo & alterius partis nomine juret; ſin alibi agat, duo tantum ad eum proficiſcentes id juramenti ſubeant. Legati Imperatoris, ſi quando Mediolanum petierint, in Palatio Cæſareo recipiantur; ibique placita ad ſe delata diffiniant. Papienſes, Cremenſes, Novarienſes, Comanos, Laudenſes, Verzelenſes, qui capti apud Mediolanenſes, hac lege in manum Regis Bohemiæ tradantur, ut ſi pax Mediolanenſibus, Cremonenſibus, & Inſulanis, intra præſcriptam diem cum civitatibus eorum conveniat, liberi ſint; alioquin in priſtinam capitivitatem redeant. Reliqui captivi, utrinque relaxentur. Mediolanenſes deinceps monetam ne cudant, pedagia, telonia, portoriaque ne exigant; quin hæc & alia, quæ vocant regalia, Imperatori dimittant: qui ea occuparit, mediolanenſes in eum vindictam ſtatuant. Ob pecuniam ſolvendam erigendumque palatium, trecentos obſides Imperatori tradant, quorum non amplius quinquaginta in Alemaniam educi queant, alii in Italia ſerventur: Rex Bohemiæ & tres cum eo Principes manus dent, ſatisfacientibus promiſſo Mediolanenſibus bona fide reddendos. Fridericus Imperator, acceptis obſidibus, tertia die obſidionem ſolvet.* Quibus conditionibus publica fide hinc atque inde firmatis, ad VI. Idus Septembris Clerus Vrbis & Pontifex maximus, humili habitu, prælatis Sanctorum imaginibus ac reliquiis, in quibus plurimum confidebant; tum Conſules & Primores Civium, pullis veſtibus ac nudis pedibus, exertos ſupra cervicem gladios ferentes; poſtremo ingens populi turba, flens & pectora tundens, ad Imperatorem in caſtra venere. Quibus in tribunali proſtratis, miſericordiamque ſupplici voce precantibus, Fridericus, non tam prælio quam obſequio ſe vinci poſſe, præfatus, hortatuſque, ut poſthac rebellionis contumaciam fidelitatis obedientia compenſare contendant, veniam præbuit. Hac pace firmata, impetratis etiam atque obtentis per reliquas urbes obſidibus, partem exercitus in Alemaniam remiſit, rurſuſque Ronchalias petens, bina caſtra Germanorum Italorumque, ad ripas fluminis Padi, ultra citraque fixit, eaque ponte conjunxit. In quibus præter ſeculares Principes, ex ultramontanis, XII. Epiſcopi, ex citramontanis, Cardinalis unus Guido Cremenſis, Apoſtolicæ ſedis Legatus, Patriarcha unus Peregrinus Aquilegienſis, ac unus & viginti Epiſcopi. In eo Conventu, Fridericus promulgatis ex communi conſenſu legibus

gibus jura Feudorum declaravit ampliavitque: pœnas in eos decrevit, qui pacem violarent: binos Judices per ſingulas diœceſes conſtituit: jura fiſci admodum multa vindicavit. Placentinos, qui Cremenſibus injurii fuiſſent, turres dejicere, foſſaſque circa mœnia noviſſime factas humo complere juſſit. Ad quas res judicandas ſanciendasque quatuor ex Bononienſi ſchola Juris Interpretes accerſivit, doctrina famaque inſignes, Jacobum, *Martinum*, Hugonem, & qui nomen ad noſtrum quoque tempus tranſmiſit, Bulgarum.

Dimiſſo Conventu, in Genuenſes, qui Corſicam, atque Sardunam nobiles Inſulas ad Imperii devotionem redire volentes, malis artibus avertiſſent, arma promovit, brevique ſuperatis Apennini jugis, petere pacem coegit; quam non niſi depoſito muro, quem noviter erexerunt, & auri pondere mulctatis non parvo, conceſſit. In hibernis, apud Albam Liguriæ urbem, ab Legatis Imperatoris Conſtantinoplitani, itemque Regis Vngariæ, & duorum inter ſe contendentium Ludouici Franciæ & Henrici Angliæ Regum, haud indigna tanto Principe dona ſuſcepit. Ea enim Friderici exiſtimatio fuit, ut quocumque diverteret, potentiſſimorum Regum populorumque legationes eum quærerent. Rebellarunt per idem tempus Mediolanenſes; qui miſſos ad reformandum urbis ſtatum Imperatoris Oratores, tumultuante populo violarunt, probroſa in eos verba ſaxaque jacientes. Ob quam rem profectus in agrum Bononienſem Fridericus, eos tertio citatos, neque ſatisfacientes, hoſtes Imperii declaravit; bona ipſorum direptioni, corpora ſervituti adjudicans. In quo judicio conſederunt ei, præter Duces & Principes ſeculares, ac Romanorum multarumque Civitatum Legatos, Eccleſiaſtici viri: ex Germania, Bombergenſis, Friſingenſis, Verdenſis, Aiſtetenſis, & Pragenſis; ex Italia, Papienſis, Verzelenſis, Aſtenſis, Ferdonenſis, Placentinus, Cremonenſis & Novarienſis Eccleſiarum pontifices. Sciens autem Imperator, quantam belli molem aggreſſurus eſſet (nam Mediolanenſibus multæ Civitates auxilio erant) Conjugem novas in Germania militum delectus habere, & ad ſe in Italiam properare juſſit: in agrumque mox Mediolanenſem trajiciens, quadraginta diebus in eo populationes egit; caſtella omnia, duobus demptis, Mediolanenſibus ademit; egreſſos ad pugnam conflixit. In Cremenſes, qui Mediolanenſium arma juvabant, exercitum agens, Opidum illud non minoribus copiis quam prius Mediolanum obſedit; duriſſima pro muris & attrociſſima bella confecit; urbemque demum diutina oppugnatione fatigatam in poteſtatem obtinuit; miſeris civibus, præter corpora & quæ ſuis ferre humeris poſſent, nil reliqui faciens; opidum incendio abſumpſit, XX. milibus hominum in exilium actis. Quartum in Mediolanenſes profectus, egreſſis ad pugnam civibus, ſexcentos ex eis intercepit; centum & quinquaginta ferro extinxit: in paludes, quæ proximæ fuerunt, complures demerſit. Terdonam rurſus ædificatam, & Mediolanenſium arma ſequentem, ſecundo adorſus eave potitus diripuit. Poſtremo cum Mediolanum ſua fata manerent, omnes in eam urbem vires eduxit. Quam licet populo innumerabili defenſam, & multarum civi-

vitatum auxiliis adjutam, armis tamen captam atque direptam funditus evertit: ejuſque populum in ſex portarum tribus diviſum, ſex agri ſui loca, ab eo ſolo, ubi prius urbs fuit, decimo diſtantia milliario, habitare coegit. Eamque pejeratæ fidei pœnam contumax populus dedit. Nec Veronenſes, Patavinique, ac Vicentini, qui auctore Senatu Veneto ab Imperatore defecerant, ultionem perjurii effugiſſent; niſi novi quidam motus Fridericum in Germaniam revocaſſent. Sapuerunt autem Veronenſes, qui ei cum maximis copiis ex Alemania redeunti; adjunctis ſibi Brixianis & Cremonenſibus, occurrentes, adulati veniam meruere. Ipſe miſſa in Etruria parte militum, in agrum Picenum tranſivit, Anconamque eo tempore Græcis parentes damnis haud mediocribus affecit. In agro Romano multis illatis cladibus, cum peſte laboraret exercitus, in Germaniam ſeſe recepit. Nec diu moratus, per montem Caniſium rediens, Secuſam imperata facere recuſantem, impetu captam diripuit, incendioque conſumpſit. Haſtam timore perteritam, dedentibus ſe civibus, in poteſtatem arripuit. Alexandriam infeſtis adorſus ſignis, quatuor menſibus arctiſſima obſidione preſſit. Venetis pacem petentibus dedit. Cum civitas Mediolanenſis in odium & contemptum ejus iterum muris cincta fuiſſet, armaque ſimul junxiſſent Mediolanenſes, Veronenſes, Brixienſes, Novarienſes, Verzelenſes, ubi ad Barilianum ultimo cum eis pugnatum eſt; nunc ducis nunc militis officio functus, eam hoſtium ſtragem edidit, cui parem raro alium Imperatorem feciſſe, memoriæ proditum eſt. Nam cum periclitanti ſignifero ferret opem, totumque prælii pondus in ſe converſiſſet, unus adverſus plurimos ſtetiſſet; & modo iſtum modo illum confodiens ſternenſque & cædem incredibilem faciens, cum viri virtus ſuperari nequiret; equus ſub eo confoſſus eſt; neque tamen eo modo vel occidi potuit; ſed inſtaurans pedes pugnam, inter cadavera, quæ ipſe ſtraverat dextra levaque complurima, hoſtiles manus evaſit, Mediolanenſibus tamen victoriam reliquit, cum equo lapſus occubuiſſe crederetur.

Memoria hæc & digna laude, quæ de Friderico hactenus relata ſunt. Illa indigna tanto Imperatore, & odio proſequenda, quæ ſubjiciemus. Adjuverunt eum Bizuntii, morantem Rolandus tit. Sancti Marci, & Bernardus tit. S. Clementis Sacroſanctæ Romanæ Eccleſiæ presbyteri Cardinales, Apoſtolicæ ſedis legati, de captura Lundenſis Archiepiſcopi querelam facientes. Illum enim a Romana ſede dimiſſum, cum domum repeteret, in Theotonia quidam Nobiles interceperant, vinctumque jam pridem obſervaverant, nec vindicaverat in eos Imperator. Quod cum acepiſſet Adrianus Pontifex, Legatoſque miſiſſet, inter cætera, quæ ſcripſit Imperatori, hæc interpoſuit verba: *Debes enim, glorioſiſſime fili, ante oculos reducere, quam gratanter, quamque jucunde ſuperiori anno mater tua Sacroſancta Romana Eccleſia te ſuſceperit, quanta cordis affectione proſecuta ſit, quantam tibi dignitatis plenitudinem contulerit & honoris, & qualiter imperialis inſigne coronæ libentiſſime conferens, benigniſſimo gremio ſuo tuæ ſublimitatis apicem ſtuduerit con-*

fovere. Quibus verbis; id rancidum, id amarum atque intolerabile visum est, *quod Italicum Regnum atque ipsum Imperium ex donatione Pontificum Germani Cæsares tenere viderentur.* Rediit igitur e vestigio in mentem, quod anno anteacto Romæ acciderat. In palatio Lateranensi, imaginem Lotharii Cæsaris eximius pinxerat artifex. Ad cujus caput hujuscemodi scriptura fuit: *Rex Theutoniæ cum venerit ante urbis fores, homo Pontificis jurejurando efficitur, Infulas exinde Cæsareas illo donante accipit.* Quam imaginem cum Amici Imperatoris indignabundi deleviſſent, idque moleste plerique ferrent, Adrianus factum probauit; affirmans, *eam picturam scripturamque jure deletam, quum summis in orbe viris litium fomenta ministraret.* At cum epistola ejus idipsum, quod ante damnatum erat, continere videretur, Legati quoque constantissime asseverarent, Romanum Imperium in Germanos Apostolicæ sedis auctotate translatum, Imperatorem autem summo Pontifici omnia debere, impatiens veri Fridericus, tum primum tyrannum induit, legatosque non inhonoratos modo, verum etiam contumeliis affectos, abire jussit; parumque abfuit, quin Palatinus Comes alterum illorum liberius loquentem exerto gladio obtruncaverit. Atque hoc initium discordiarum, inter Romanum Pontificem & ipsum Fridericum fuisse, comperio.

At cum iterum Fridericus in Italiam reverti statuisset, ingentesque copias jam comparasset, veritus Adrianus, ne tantus in se conatus prorueret, Henricum Sanctorum Nerei & Achillei Presbyterum, & Jacinctum Sanctæ Mariæ in Schola Græca Diaconum, Cardinales, qui eum placarent, in Germaniam properare jussit. Illi Fridericum apud Lichum fluvium non longe ab Augusta Vindelica in tentoriis offendentes, ad colloquium intromissi, hac præfatione usi feruntur: *Adriamus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Præsul, Excellentiæ Tuæ devotissimus in Christo Pater, te salutat sicut carissimum & spiritualem beati Petri filium. Salutant & tuam Serenitatem Venerabiles Fratres nostri, Clerici tui, universi Cardinales, tanquam Dominum & Imperatorem urbis & orbis.* Noverant enim viri Sapientes, adversus armatam potentissimi hostis superbiam nihil tam validum esse, quam vultum humilitatis, speciemque submissionis præferre: neque arguendum esse, qui pro temporis varietate verbis utitur variis, & nunc extollit titulosque præfert magnificos, nunc suam extenuans dignitatem sermone præfatur abjecto. Ad quas artes Legati recurrentes, ab Imperatore gratanter auditi & liberaliter donati, ad urbem Romanumque Præsulem læti rediere.

Verum temporis exigui, ut Poeta inquit, mansit concordia discors. Inter supremas enim potestates, aut amicitia nascitur nulla, aut nata difficile retinetur. Inimicitiæ igitur his de causis iterum Adrianum inter & Fridericum ortæ sunt, quæ magno Italiæ malo regnum a Sacerdotio divisere. Cogebat Imperator Episcopos & Abbates Italiæ, pro regalibus, quæ ab Imperio Ecclesiæ monasteriaque tenebant, homagium sibi præstare; eosque pariter cum cæteris seculi Principibus in expeditiones evo-

evocabat. Id ægre Adriano fuit, neque tolerabile visum. Quam ob causam litteras querelis plenas ad Fridericum scripsit, qui tum apud Albam Ligurum hibernabat. Tabellarius autem qui Epistolam detulit, ea reddita repente disparuit. Multa in eis scriptis fuere, quæ Friderici animum alioquin tumidum conturbarent. Poterat tamen hoc fortasse sanari vulnus, nisi mox aliud nova inflixisset controversia. Mortuo namque in obsidione Mediolanensi Anshelmo Ravennate Archiepiscopo, cum Clerus populusque Guidonem Guidonis, comitis Blanderatensis filium, Romanæ Ecclesiæ Subdiaconum, sibi Pontificem elegissent, eumque Fridericus summopere ad regendam illam plebem postularet (nam Patrem ejus inter paucos amabat, qui sibi Mediolanenses conciliaverat) Adrianus id prorsus negavit. Quibus rebus commotus Fridericus, modestiæ leges prorsus abrupit; *multaque de summo Pontifice indigna relatu profatus*, vocato cancellario litteras admodum duras rescribi Papæ mandavit, *in quibus suum nomen præferri Adrianique subnecti, & se numero plurali, illum vero singulari compellari præcepit.* Cujus erroris ea potissimum causa fuit, quod Imperatori suasum esset, Mediolanenses Adriani litteris ad defectionem solicitari. Neque hic res quievere. In agro Bononiensi cum ageret Imperator, ut dictum est, quatuor Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales ad eum venere, Octavianus tit. Sanctæ Ceciliæ, Henricus Sanctorum Nerei & Achillei, Presbyteri, Wilhelmus Papiensis, & Guido Cremensis, diaconi, quos in hanc sententiam locutos ferunt: *Regalia urbis Romæ Pontifices decent; ab Episcopis* (1) *Italiæ hominium haud jure exigis: muntios tuos in Palatiis Episcoporum indigne recipi jubes: Ferrariam, terramque Comitissæ Mathildis, & Ducatum Spoletanum, itemque Corsicæ atque Sardiniæ Insulas, tributa, quæ Romanæ debentur Ecclesiæ, impie tibi pendere cogis. Hæc jubet Adrianus, uti corrigas: si secus feceris, senties, Apostolicam sedem jus suum ac beati Petri minime neglexisse.* Ad hæc Fridericum hoc modo respondisse traditum invenio: *Si Romæ nihil est nostri juris, miramur Pontificis vestri sapientiam, qui nos Romanorum regno donatos dicere solet. Episcoporum dominio non inviti carebimus, si & ipsi nostris regalibus carere voluerint. In Palatiis eorum muntios nostros haud quaquam habitare sinemus, si ea in solo nostro constructa non fuerint. Quod si dicit Episcopo Romanus Præsul, quid tibi & Regi? dicemus & nos, quid tibi & possessioni? De tributis autem, quæ nos extorquere immerito dicitis, quin etiam de omni controversia, quæ inter Nos Pontificemque vertitur, placet arbitrium subire; si modo Pontifex ipse Cardinales sex elegerit, qui cum sex Episcopis a nobis nominatis, discordiæ nostræ modum faciant.* Recusavit Arbitrium Adrianus, qui Octaviani Cardinalis suspectam haberet fidem, & potentiam ejus timeret. Fuisset tamen & huic morbo inventum forsitan remedium, nisi Adriano apud

(1) Ex cod. IV. fol. 29. pag. 1. lege hoc modo: *Regalia urbis Romæ cum Beati Petri sint, neque te illic magistratus instituere, neque legatos eo mittere injussu Romani Pontificis decet; ab Episcopis &c.*

apud Anagniam defuncto, ejusque cadavere Romam delato atque sepulto, Electio successoribus discordiam peperisset. Etenim quamvis Rolandus tit. Sancti Marci Presbyter Cardinalis ex Sena Etrusca natus, doctrina & providentia juxta insignis, Cardinalium majoris partis fortitus electionem, Alexandrii III. nomen accepisset; Octavianus tamen ei sese objecit, qui a minori parte nominatus, mantum Apostolicum induit, Victorque dici voluit. Imperator autem ab utraque parte compellatus, non, quod erat officii sui, Alexandro rite assumpto astitit, sed Victoris potius partem secutus est. Cui assistere cum absque cleri consensu turpe duceret, concilium Episcoporum apud Papiam indixit; eoque contendentes de summo Pontificio accersivit: asserens, sibi id esse permissum, cum de supremo Ecclesiæ capite lis verteretur. Comparuit Octavianus, amicitia Imperatoris tumens. Alexander autem, qui se Pontificem verumque Christi vicarium esse duceret, suspectum subire judicium recusavit, neque enim occulta erant Octaviani & Friderici consilia; quibus jam in Adrianum ambo conspiraverant. In Papiensi ergo conventu, refutato Alexandro, Victor Romanæ Ecclesiæ Pontifex declaratus est, qui eo favore auctus, Alexandrum ex urbe pepulit. Ille vero, & Fridericum & Octavianum, apud Anagniam, excommunicationis gladio pupugit. Deinde in Galliam migravit ad Philippum Franciæ Regem, qui tyrannidem Imperatoris detestatus, extorrem Pontificem benigne susscepit. Fridericus autem nihil cunctatus, ipsum etiam Philippum in suam sententiam adorsus trahere, concilium in divisione habendum, ibique pacem Ecclesiæ dandam, suadere conatur. Veniensque ad diem dictam, Bohemiæ & Angliæ Reges, ipsumque Octavianum, abduxit. Philippus vero Alexandrum in Monasterio dimittens, cum Rege Scotiæ Divionem petit. Sed cum de pace Ecclesiæ non conveniisset, conventus frustra dimissus est. Octavianus in Italiam, Fridericus in Germaniam rediit. Nec, obeunte apud Pisas Octaviano, pertinaciam suam ferocemque illum rigorem Fridericus remisit. Qui Guidonem illi Cremensem suscitari, & Paschalem vocari jussit: cui & copias militum non parvas addidit, quarum auxilio partes Alexandri & in Etruria & Romæ magnis attritas cladibus fuisse constat; ipsumque Guidonem beati Petri Basilicam atque Palatium obtinuisse. Ubi morte præoccupatus, temeritatis & dementiæ suæ Successorem habuit Johannem Sirmiensem, Calixtum tertium appellatum. Nec priori vita, nec ea, quæ secuta est, laudabilem, in his versatum facinoribus, Fridericum comperimus. Quorum maximum & detestabilissimum illud est, quod de scissura Ecclesiæ retulimus, & optimi Præsulis Alexandri persecutione. Est tamen quod factum leniat, auctoritas Prælatorum, qui eum in ea consilia traxere. Constat enim, in Papiensi Concilio Peregrinum Patriarcham Aquilegiensem, Arnoldum Maguntinum, Artuigum Bremensem, Rainaldum Colonien-sem, Vithimannum Magdeburgensem Archiepiscopos, consedisse, simulque Ravennatem electum & alios circiter quinquaginta Episcopos. Ut

verum

verum illud haud infitiari liceat, quod ajunt, *nullum in Eccleſia excellens fieri malum, cujus origo a Sacerdotibus non prodierit.* Cæterum Fridericus, quanquam iniquo hæc, opinor, uſus conſilio perpetraverit; commendanda eſt tamen ejus converſio, & quæ ſecuta eſt deinceps vita: ut non ab re dicere poſſimus, quæ male operatus, alieno ſuaſu; quæ bene, ſuo ductus ingenio fecerit. Venit enim Venetias magnus Imperator tot Regnorum, tot Provinciarum Dominus, tot divitiarum Poſſeſſor, tot Gentium ductor, & profugi ex urbe Pontificis, oſculari pedes, erratique veniam petere, haudquaquam dedignatus eſt. Dicat fortaſſe aliquis, victum bello Mediolanenſi Fridericum, auxilio deſtitutum, animo fractum, neceſſitate compulſum, ad Pontificis miſericordiam confugiſſe. Fallitur in ea quidem ſententia, qui ita ſentit: neque enim ea mens Friderici fuit, quæ uno ſuccumbens prælio frangeretur. Incolumis Papiam ex pugna redierat: magnæ adhuc illi copiæ ſuperabant: adhuc Alemania, & Provincia Arelatenſis, & Burgundia, & quicquid Germani nominis eſſe creditur, ei parebat. In Italia quoque ob eam cladem nulla Civitas ab eo defecerat: poterat inſtaurare prælium, & fortior ad pugnam (1) reverſus acceptum contumeliæ reſarcire damnum. Sed animadvertit, non ſe cum mortalibus, ſed cum ipſo pugnare Deo, quem ſuperare non poſſet, cum Chriſti vicarium inſequeretur. Retraxit igitur ab injuſto bello pedem, ac Romano Pontifici reconciliatus, quantum demeruerat, Chriſtianorum effundendo ſanguinem; tantum mereri ſtatuit adverſus Chriſti hoſtes pugnaturus. Compoſitis in Italia rebus, pace Eccleſiæ data, in Germaniam rediens, ampliſſimum exercitum coegit: in Auſtriamque profectus undecimis caſtris per Vngariam Bulgariamque & Thraciam continuato itinere, apud Conſtantinopolim primum deſedit. Nec diu moratus, tranſacto Bosporo, Philomelum Turchorum urbem vi cepit. Iconium delatus, ejus agrum & adjacentem regionem magnis populationibus incendiiſque vaſtavit. Armeniam deinde minorem ingreſſus, quæ quondam Cilicia, nunc vero Caramania dicitur; omnia quæ adiit loca in ſuam compulit poteſtatem, tantumque rebus Chriſtianis fauorem, tantum Saracenis metum intulit, ut tunc primum timuiſſe ſuis rebus Saladinum Ægypti ac Syriæ dominum, memoriæ proditum ſit. Sed tantam Chriſtianorum ſpem infœlix hora ſuccidit. Nam rapidum Fridericus amnem dum ſudoris lauandi caumatiſque mitigandi cauſa temere & inexplorato ingreditur, tantorum exercituum Imperator enectus eſt: Henrico ac Philippo filiis poſt ſe relictis. Non tradunt auctores, quo in fluvio id acciderit. Fortaſſe id Cydnus fuit, qui necem Alexandro Macedoni præparatam ad Fridericum uſque ſervavit.

Fuit autem Fridericus Barbaroſſa, forma corporis decenti, ſtatura inter longiorem & mediocrem procera; flava cæſarie a vertice frontis paululum criſpa; auribus, ſuperjectis crinibus, plerumque opertis; venuſto naſo, illuſtribus oculis; barba, quæ cognomini conveniret, ſubruf-

(1) Hucuſque pertingit hæc narratio in cod. MS. Cæſ. IV. fol. 30. p. 2.

ruffa: labiis ſubtilibus corallo ſimilibus; dentibus albis & æqualibus; malis ad gratiam rubeſcentibus, facie læta & hilari; gutture colloque non obeſo, neque macro; humeris paululum prominentibus, lato pectore, ventre parvo, cruribus furiſque maſculis; voce clara, inceſſu gravi & conſtanti, geſtuque omni modeſto valetudine proſpera; febri, quam vocant ephemeram, tantum obnoxius: in conſilio perſpicax, in bello fortis, manuque promptus, & ad cavendas inſidias idoneus: vini, cibique, ac ſomni temperans: equorum domitor & amator: currere, B ſaltare, jaculari, ſagittare egregie callens. Eccleſiam non ideo perſecutus eſt, quod religioni eſſet infenſus (quippe qui nullo non die rebus divinis interfuit, & qui deſpicientes Sacerdotium Longobardos honorare Pontifices & Sacerdotibus cedere docuit) ſed arbitratus eſt, Octavianum, Victorem appellatum, verum fuiſſe Pontificem: cui & Stratoris officium apud Papiam publice exhibuit. Rebellibus, & qui gravius deliquere, haud facile pepercit; propitius in fidem receptis; in adeundo facilis, in ſermone blandus; in donando liberalis, pecuniarum ſuarum decimas, eccleſiis monaſteriiſque quotannis diſtribuit. Veterum geſta Regum cupide lectitavit: in patria lingua admodum facundus, latinum ſermonem facile intellexit, difficile pronunciavit. Veſtitu uſus eſt minus ſumptuoſo; quam tantæ majeſtati convenire putarent; armorum quam veſtium ſplendorem dilexit: ædificandi cupidus ſacras ædes, palatiaque regalia, ſeu conſtruxit a fundamentis nova; ſeu vetuſta & jam collapſa reſtituit. Denique

A ea morum Friderici formæque majeſtas extitit, ut ab ignotis vel ſolus inter venandum repertus, Imperator, ſæpe judicatus appellatuſque ſit. Auctoritate autem tanta uſus eſt, ut Reges Hiſpaniæ, Franciæ, Angliæ, Vngariæ, Bohemiæ, Daciæ, Scotiæ, quotiens Friderico ſcripſere, *penes eum imperandi poteſtatem, ſe penes obſequendi voluntatem eſſe*, profeſſi ſint. Manuel vero, qui ſe prius Romanorum Imperatorem appellabat, eo deflexus eſt Friderici monitis, ut deinceps novæ Romæ contentus titulo, Romanorum & regnum & imperium Germanico ſanguini & genti reliquerit. Atque tantum de Friderico primo commemoraſſe, ſat fuerit.

Nunc ad reliquos ejus familiæ Principes tranſeamus. Electores Imperii, ut primum Friderici obitum cognovere, filium ejus Henricum Sextum Imperatorem deſignavere. Quem in Italiam venientem, ea conditione Celeſtinus tertius Romanæ Pontifex Eccleſiæ confirmavit, ut regnum ipſe Siciliæ citra & ultra Pharum ſuo ſumptu recuperaret, & C cenſum deinde Eccleſiæ pendens opida terramque omnem juris Eccleſiaſtici ſibi reſtitueret. Regno Siciliæ ea tempeſtate præſidebat Tancredus, origine Gallus, ex genere Guiſcardi Normandi, inſulamque potenti manu tenebat. Conſtantia vero Roggerio Rege nata, in monaſterio Panhormi clauſa detinebatur. Hanc Celeſtinus Pontifex aſtu ſurripi curavit, Henricoque tradi uxorem jam natu grandiorem, quam parere poſſe crederetur. Henricus, vt Pontifici maximo morem gereret, Tuſculanam urbem ei tradidit; & profectus cum

ex-

exercitu Neapolim obsedit. Sed pestilentia coactus, obsidionem dissolvens, cum Constantia in Alemaniam rediit: filiumque ex ea præter spem omnium Fridericum sustulit, qui pastea rerum potitus, Ecclesiam persecutus est, ex religiosis parentibus impius filius. Nec diu post revocatus a Celestino Henricus, in Italiam cum magnis copiis revertitur: Constantiam adducens, & Fridericum filium quadrimum. Brevique Regnum Siciliæ, & in continenti & insula, consecutus est; cum jam Tancredus & filius ejus Roggerius mortem obiisset. Exin Romam petens, cum Pontifice de classe in Orientem ex Sicilia mittenda agere cœpit: Maguntino vero Episcopo & Duci Saxoniæ, ut Germanicas manus in Asiam trajicerent, imperavit. Sed dum Messanæ expeditioni navat operam, morbo correptus, moriens magnis ausis cursum abstulit: uxore & filio Romam missis, & Innocentio tertio, qui Celestino successerat, summa prece commendatis.

Erat Etruriæ Dux, cui suprema voluntate mandavit, ut Regnum Siciliæ cum Imperio, quousque Fridericus filius adolesceret, pro Tutore administraret. Sed cassa ejus voluntas fuit. Nam regnum, Constantia gubernavit. Imperium scissum est. Maguntinus Præsul & Henricus Saxoniæ Dux, ubi mortem Henrici audivere, mox ex Asia rediere; &, cum de successore Henrici ageretur, alii ex Electoribus, Ottonem Saxoniæ Ducem, Henrici fratrem; alii Philippum elegere. Ottoni Rex Angliæ affuit, Philippo Rex Franciæ auxilia misit. Innocentius tertius Ottonem confirmavit; qui Aquisgrani coronatus, magnam Alamaniæ partem adeptus est. Philippo Etruria in Italia, & Suevia in Germania paruit. Tumque rursus Guelfi Ghibelinique inter sese desævientes, Imperii provincias, magnis cladibus afflixere. Cumque venisset Philippus in Alamaniam, Ottonem pluribus præliis vicit fugavitque: exin Coloniæ Agrippinæ clausum durissima obsidione oppressit, coactumque a Coloniensibus pugnare, iterum profligavit, Coloniaque potitus est. Sed non fuit ei in acquisito per arma Imperio quies. Landgravius Hassiæ & Comes Palatinus Rheni, insidiis appetitum captumque necaverunt. Suffectus Imperio alter Otto, ex familia Saxoniæ, & ab Innocentio coronatus Romæ, immemor beneficii accepti juramentique fractor, quicquid agri est inter Radicofanum & montem Flasconis, Romanæ Ecclesiæ ademit: Romandiolam quoque, & Regum Neapolitanum invadere adoriebatur. Quibus ex rebus indignatus Innocentius, eum, cum monitus non resiperet, excommunicatione percussit, regnoque & Imperio privavit. Quod ubi Rex Bohemiæ, & Dux Austriæ, & Landgravius Thuringiæ, simulque Maguntinus Præsul, accepere; ab eo desciverunt. Electores autem, suadente Philippo Rege Franciæ, Fridericum Henrici Sexti filium primique Friderici nepotem, XX. annos natum, Imperatorem designavere. Cujus indoles magnum virum & fortissimum promittebat Imperatorem, hunc Innocentius tertius Romæ coronavit, priusquam Regnum Alamaniæ accepisset. Profecto autem in Germaniam,

niam, Maguntinus Pontifex Theotoniæ coronam dedit. Otto, relictis quæ in Italia occupaverat, in Alemania bellum gerere cum Friderico ſtatuit. Juvabant eum Saxones ferme omnes, & Johannes Rex Angliæ, cujus ex Sorore Nepos erat. Friderico ſuppetias attulit Rex Franciæ Philippus. Nam ex his Regibus, qui uno amico eſt uſus, ei alterius odium expectandum fuit. Convenere ambo exercitus in agro Tornacenſi, ibique prælio magna contentione commiſſo ſuperatus Otto, duobus millibus ſuorum militum deſideratis, & amiſſis aquilarum ſignis, turpi ſe fugæ credidit; nec diu poſt in Saxonia, mœſtus languensque inglorius exuit hominem. Fridericus victoria potitus, caput Theutonici regni Civitatem Aquenſem, cum ſibi portas clauſiſſet, obſidione duriſſima feſſam, denique per deditionem accepit: ibique rurſus coronatus eſt, & religioſum Principem ſimulans, Comitatum Fundorum, cum antea pars Regni Neapolitani cenſeretur, beato Petro Apoſtolo ac Romanæ Eccleſiæ dono dedit. Expeditionem quoque in Aſiam pro Chriſti nomine promittens, ſignum ſalutiferæ Crucis accepit. Sed cum ex Alemania reverſus, Romam petiviſſet; Conſtantiamque matrem, ſanctiſſimam fæminam, fatis functam inveniſſet: in alterum virum mutatus eſt, ex defenſore Eccleſiæ perſecutor effectus. Nam quod antea excellentem Principem egerat; materna reverentia, non vis propriæ mentis effecerat. Rapere igitur Eccleſiarum bona, Sacerdotes contemnere, divina & humana pari impietate pervertere. Quibus ex rebus indignatus Innocentius tertius, Romanæ urbis Antiſtes, qui Honorio ſucceſſerat, Anathema in eum promulgavit. Sed parum ille Romani Præſulis ſententiam penſitavit, qui nec Dei judicium formidare videbatur. Ad eum quamvis fidelium communione privatum, cum Piſis ageret, Johannes Hieruſalem & Tiri ac Ptolomaidæ Rex ſeſe contulit: eique filiam unicam, quam habebat ex Jole conjuge ſua, matrimonio conjunxit: Dotis autem nomine id juris dedit, quod filiæ ex hæreditate materna in Regno Hieroſolymorum competebat. Hinc Hieroſolymitanus titulus Siciliæ Regibus additus. Ex hac conjuge natus eſt ei filius, cui ſuum indidit nomen. Sed hunc Regem Tuſciæ deſtinatum, præmatura mors extinxit. Fuerunt etiam ei ex alia conjuge filii; Henricus, quem decennem, Alemaniæ Regem dedit; & Conradus, quem Sueviæ Ducem deſignavit. Blancha vero, Marchioniſſa Lucenſis ex nobiliſſima Montisferrati familia prognata, Entium ei extra matrimonium peperit. Ex alia concubina Manfredum ſuſcepit.

At Innocentio rebus humanis exempto, Gregorius nonus, ut primum beati Petri cathedram ſortitus eſt, litteras ad Fridericum dedit; qui ſe Præceſſoris ſui anathema innovaturum affirmavit, niſi juratam exequeretur expeditionem in Aſiam. Quo timore perculſus Imperator, parituru ſe, ait; diemque profectionis ad Kal. Aprilis dixit: portum, unde ſolveret, apud Brunduſium elegit. Lætus eo nuntio Pontifex, cruce ſignatos ex orbe Chriſtiano ad præſcriptum tempus evocat. Venerunt quamplures ex Theutonia, cæteris-

que

que trans montes Provinciis, viri potentes: inter quos & Landgravius Thuringiæ, conjunx Sanctæ Elizabeth Regis Ungariæ filiæ, cui tunc Hassia quoque paruit, splendidum comitatum adduxit. Sed adveniente tempore, Fridericus, qui cum Soldano Ægyptio pernicioſos tractatus habere ferebatur, dum internuntios præstolatur, ægritudinem simulans in Sicilia quietem agit. Ob quam rem cruce signatorum ingens numerus, Brundusii Principem expectans, morbo periere. Cum quibus & Landgravius diem obiit; vir optimus & sancta conjuge dignus. Cujus pretiosam suppellectilem missi a Friderico quæstores diripuere. Sed venit tandem Imperator, cum amplius dissimulare non auderet, & frequentibus Apostolicæ sedis jussionibus urgeretur: & III. Idus Augusti e Brundusio solvit. Verum cæteris versus Acconem navigantibus, intempesta nocte cum trireme sua dilapsus Brundusium rediit; suis, ut sequerentur, admonitis. Reliqui sine Duce Acconem pervenere. Quibus Papæ renunciatis, excommunicationem & imprecationem denuo in Fridericum promulgare placuit. Cum vero Christiani, qui Ptolomaidam attigerat, hoc est Accon (vtroque enim nomine dicitur) sese deceptos ab Imperatore quererentur, ejusque opem iterum atque iterum implorarent, veritus tantæ infamiæ notam Fridericus, spem illis sui adventus fecit. Quos cum annum frustratus esset, tandem in Cyprum navigavit, & præmisso militiæ Magistro, quem Maresсallum vocant, ut Soldani potentiam & Christianorum vires specularetur, Rainaldum Theotonem Regni Siciliæ gubernatorem, Romanum Pontificem Ecclesiasque omnes quibus posset contumeliis afficere jussit. Is mandata exequens in Marchiam profectus, Montem Vlmi vi cœpit; Maceratam occupavit; Perusinos magnis attrivit cladibus; nec Fulginates intactos reliquit. Interea Maresсallus Soldanum clam allocutus, pestifera cum eo fœdera percussisse creditus est. Ob quam rem cum veniſſet Ptolomaidam Fridericus, absolutionemque a Romano Pontifice petiviſſet; neque impetrare veniam potuit, neque illis jam fructum aliquem suspectus facere: itaque indignatus in Italiam rediit, multa in Pontificem atque in Romanam Ecclesiam minabundus evomens. Sed cum jam Duces suos, &, quos illi ex Aphrica in auxilium acciverant, Sarracenos ubique profligatos inveniſſet (nam Pontifici ex Gallia auxilia venerant, & socer ipse Friderici Johannes Rex Hierosolymitanus, non parvis instructus copiis, partes Ecclesiæ indignatus genero tuebatur) pacem petere compulsus est, quam ita obtinuit, ut centum viginti millibus auri unciis in ærarium Ecclesiæ collatis, Rex atque Imperator apud Italos atque Germanos appellaretur; quæ in Regno Neapolitano amiserat, nova infeudatione susciperet. Quibus legibus dictis, Anagniam ad Pontificem venit, ibique benigne acceptus cum eo cœnavit. Duxit autem Fridericus secum ex Asia fratres beatæ Mariæ Theutonicorum: quibus terram Pomeraniæ atque Prusciæ, ex manibus infidelium vendicandam, ne otiosam agerent vitam, dono dedit. Quam ubi conquisiſſent, ita ab eis teneri voluit, quemadmodum Imperii

ſacri meliores Principes ſua imperia dent: deque ea re litteras eis tradidit aurea bulla munitas; quas nos coram Friderico Cæſare productas vidimus, in eo judicio, quod inter eos Fratres & Civitates Pruſſiæ agitatum eſt, de quo poſterius ſuo loco dicemus.

Inter hæc Romani adverſus Gregorium rebellantes, in Viterbienſes copias eduxere. Quod Fridericus intelligens, ad Pontificem in Reatino manentem venit, auxiliaque contra Romanos & Entium filium obſidem obtulit. Gregorius, ut ſe legato conjungeret, imperavit, apud montem Flaſconem tunc agenti; quo & ſuas ex Tuſcia copias Fridericus accerſiverat. Sed nihil ibi magnifice actum. Nam cum Romani Theutoneſque colloquia ſimul miſcerent, Imperator in ſuſpicionem adductus, Piſas ſe contulit; deinde Alamaniam petiit: ubi cum reperiſſet Henricum filium adverſus ſe conjuraſſe, fœdere cum Civitatibus Lombardiæ percuſſo, quæ Patri erant infeſtæ; litteras a Pontifice petiit, quibus Alemaniæ Principes parere ſibi contra filium juberentur. Nec negavit Apoſtolica benignitas, quanquam perfidam Imperatoris mentem perſpectam haberet. Henricus autem a Patre vocatus; obtenta fide publica ad eum venit. Apud quem proditionis damnatus, interventu Principum; ut vita ſibi relinqueretur, obtinuit. Sed in Apuliam miſſus, dum in cuſtodia retineretur, juſſu Patris ſtrangulatur. Joles dum forte obierat prior Friderici coniunx, itaque Conſtantiam Regis Caſtellæ ſororem ſibi conjungere ſtatuit. Quod cum perficere nequiret, affinitatis vinculo prohibente, ex diſpenſatione Apoſtolica voti compos eſt factus; moxque in Italiam rediens Patavinos in ſuam poteſtatem recepit. Cujus rei auctor fuit Accelinus, qui ex Germania ducens originem, per idem tempus in Gallia Transpadana plurimum poterat. Quatuor Cardinales ad ſe miſſos, qui, pacem ab Avo Civitatibus Longobardiæ redditam ut cuſtodiret, magnis orabant precibus, contemtos vacuoſque remiſit. In agro Brixiano caſtella quædam vi capta diripuit atque incendit. Mediolanenſes cæteraſque Civitates contra ſe conjuratas, in armis occurrentes, magno prælio excepit, ſtravit, profligavitque: victoria potitus ingenti, & ſpoliis ditatus. Petrum Teupolum Ducis Venetorum filium, qui tum Prætor Mediolanenſium fuit, in eo prælio captum in Apuliam miſit, necarique in vinculis juſſit. Azonem Eſtenſem, proditionis inſimulatum, domo pepulit. Quibus ex rebus iterum a Romano Pontifice excommunicatus eſt, & qui juramento ei erant aſtricti, religione ſoluti ſunt. Quod cum ei apud Patavium nunciatum eſſet, vocatis in concionem Proceribus, Petrum de Vineis Cancellarium ſuum orationem habere imperavit, qua Gregorium inique agere oſtenderet, qui ſe nihil tale merentem excommunicaſſet. Exin Mantuanos Parmenſeſque petens, in Tuſciam tranſivit, & Lucanis viſitatis Piſas rediit.

Interea Eccelinus Marchiam Terviſanam armis occupavit; Ferrariamque Friderico ſubegit. Brevi tamen in poteſtate Imperatoris manſit. Nam Legatus Apoſtolicus, Venetorum, aliarumque Civitatum, quas fœderatas appellabant, accitis auxiliis,

liis, cum obsidionem ante muros haberet, vocatum ad colloquium Salinguerram Eccelini sororium, qui cum præsidio inerat, abrupta fide publica intercepit; eaque re destitutam auxilii spe Civitatem in deditionem recepit, atque Azoni Estensi Romanæ Ecclesiæ nomine gubernandam commisit. Fridericus autem apud Pisas immoratus, in omnibus ferme Tusciæ Civitatibus factiones induxit. Tumque potissime *Guelforum* & *Gibellinorum* inter se odia tota Italia exarserunt. Florentini Nobiles, qui Friderico favere videbantur, a populo ejecti sunt. Ex Pistorio Cancellarii accepto Friderici præsidio Panziaticos expulerunt. Senenses autem & Aretini, Perusinorum odio imperata Friderici sine controversia faciebant. Entius interea Sardiniæ Rex Tifernates, Eugubinos, Nucerinos deditionem facere compulit. Perusinum, Asisinatem, Tremannum, Tudertinum, Spoletanum agrum ferro atque igne vastavit. Post hæc incensus in Pontificem Gregorium atque in Ecclesiam Fridericus, exercitum in urbem duxit. Adversus quem, cum Romani cruce signati pro Ecclesia pugnantes exivissent, quotcunque ex eis Imperator cepit, aut quaternis in crucis formam confodi vulneribus, aut eorum capita quadrifariam instar crucis rescindi jussit. Campaniam depopulatus, Cassinense monasterium diripuit. Beneventum cepit, direptumque mœnibus privavit. In Picentes ducens Asculanum agrum vastavit. Ravennam, quæ sibi antea diu restiterat, improviso adiens occupavit. Soram Samnitum quondam urbem, ad fontes Liris fluvii sitam, incendio delevit. Luceriam Apuliæ civitatem, ejectis populariter Christianis, habitandam Sarracenis tradidit: his magistratus in Christianos concessit. Templariorum & Johannitarum bona per Italiam diripuit. Siciliæ Pontifices in vincula conjecit, plures neci dedit. Tunicii Regis fratrem, qui Baptismi cupidus Panhormum venerat, ne baptisaretur inhibuit. Saracenos lege tutos fecit, si forte Christianum læsissent: quod si Christianus Saraceno contumeliam irrogasset, id capitale sancivit: fœminas forma præstantes, virgines, nuptas eripuit: utque sui commilitones id admitterent, palam permisit. Concilium, quod apud Lateranum Gregorius indixerat, summo conatu impedire adorsus est, terra marique aditus obstruens. Cardinales e Genua Romam tendentes per Pisanos & Entium filium intercepit, atque in carcere amarissimo retrusit. Faventiam annua obsessione vexatam per deditionem obtinuit. Agrum Bononiensem, Mutinensem, Reginumque late vastavit. Bononiam etiam generali studio privavit: id Patavium transtulit. In Parma receptus adversam sibi factionem ejecit; qui populariter Placentiam migraverunt. Quibus cladibus Italiam afflictantibus, etiam illi comes adjuncta est horrenda & miserabilis fames, quæ multos mortales extinxit.

Dum hæc aguntur, defuncto Gregorio nono Celestinus quartus suffectus est. Qui cum septem & decem dies in Pontificatu vixisset, Innocentio quarto, natione Genuensi, gente Flisca, & Imperatoris ante Præsulatum amico, locum fecit. Vacavit tamen Apostolica sedes octo &

decem menſibus. Quod cum Fride-
rico renunciatum eſſet, idque gratum
ſibi cuncti arbitrarentur, reique no-
vitate geſtirent; Atqui ego, inquit
Fridericus, nihil intelligo, cur læta-
ri poſſim: cum Cardinalis nobis ami-
ciſſimus eam ſit dignitatem adeptus,
quæ illum hoſtem acerrimum reddet.
Tractata eſt pax inter eos quatuor
menſibus, quæ cum minime conve-
niſſet, neque jam tutum Pontifici vi-
deretur, Romæ manere; Genuam
abiit indeque Lugdunum petiit, cum
Philippi Regis Franciæ amicitia ute-
retur: indictaque apud Lugdunum
generali Synodo Fridericum eo vo-
cavit, his reſponſurum, quæ illi
objiciebantur; cum de Religione
Chriſtiana male ſentire videretur. Is
Thadeum Sinveſſanum jureconſultum
eo miſit, qui venturum Imperatorem
ſuamque cauſam coram acturum af-
ferens, moras necteret. Sed non
ſucceſſit dolus. Nam cum auditum
eſſet, medio tempore Fridericum ad
invaſionem Brixianorum properare,
ſententia depoſitionis in Concilio ad-
verſus eum lata juſſi ſunt Electores
ſucceſſorem eligere. Quod ubi Fri-
dericus reſcivit, diruptis ædibus ami-
corum Innocentii, qui Parma effuge-
rant, petere concilium ſtatuit. Au-
xilio Ducis Burgundiæ fretus, &
ſuaſionibus ejus inductus, e Parma
movens armatorum togatorumque
comitatum ſecum duxit, qualem
quantumque poſtquam declinare cœ-
pit Romana poteſtas, nullus aut
iter agens aut domi manens Imperа-
tor habuiſſe viſus eſt. Parmæ vero
Entium dimiſit, qui & illam urbem
tutaretur, & rebus Italiæ conſuleret.
Ille, ut Pater abiit, Quintianum O-
pidum Brixianorum oppugnare ſtatu-
it. Quo cum perrexiſſet, mox ex-
torres agrum Parmenſem inuaſere,
egreſſoſque fideles Imperatoris ad
pugnam conflixere, patriaque ſine
mora potiti ſunt. Qua re cognita,
Fridericus, qui jam Thaurinum
transgreſſus erat, mutato conſilio ad
obſidionem Parmæ reverſus, aliis un-
dique collectis, armatorum ſexagin-
ta millia adverſus rebellem urbem ad-
duxit; caſtra, quæ omnes copias
continerent, latiſſime metatus: ea-
que foſſa valloque cinxit: ſtatuit, eo
loco, Parma, ſi ſuperi darent, victa
atque dirupta, urbem erigere, quæ
Victoria vocaretur. Nec moratus
belli exitum, caſtra ipſa *Victoriam*
appellavit, deſignavitque Cathedra-
li Eccleſiæ campum in quo fundare-
tur: Cujus Patronum de more Chri-
ſtiano Sanctum Victorem elegit: num-
mos quoque ibi percuſſos Victorinos
appellavit. Tracta eſt autem obſidio
duobus annis; bellum atrox varium-
que, univerſæ Italiæ perniciоſiſſimum;
cum obſeſſis ex tota Italiæ Guelfi,
obſidentibus Gibellini auxilia mitte-
rent. Fuit autem urbs Victoria, va-
rio gentium & rerum inuſitatarum
commercio ac multitudine frequen-
tata: cum ex Aſia, Ægypto & A-
frica novi indies homines adventa-
rent, nova veſte, novis utentes mo-
ribus. Animalia etiam vidit urbs
Victoria, poſt florentes Romanas
opes & theatrales non viſa ludos: E-
lephantes, Dromedarios, Panthe-
ras, Leones, Pardos, Linces, &
urſos albos; Canes horribili aſpectu,
hinc magnitudine incredibili, inde
extrema puſilitate; aves quoque ra-
paces incognitas, bubones barbatos,
Girifalcos albos, ſpecioſiſſimas capti-
vas dono miſſas, & concubinas, &

Spa-

Spadonum greges: quibus viridaria, vineas, hortos, consitiones lautissime patuerunt.

Dum hæc aguntur, Electores Imperii Landgravium Thuringiæ Alemanorum Romanorumque Regem creant. Quem Conradus, Friderici filius rebus Germaniæ præpositus, a possessione Theutonici regni armis deturbat. Accreverunt tamen illi fautores non pauci, cum Innocentius adversus Conradum ejusque Patrem prædicari crucem præcepisset. Sed homo annis plenus & jam belli laboribus ineptus, moriens eam provinciam Wilhelmo Comiti Hollandiæ, qui sibi suffectus est, brevi reliquit. Urgentur interea Parmenses, durior atque asperior indies obsidio ducitur. Legatus Innocentii urbem summa vi defendit. Fridericus quos ad pugnam exeuntes intercipit Regienses, Mutinenses, Placentinos, Bononienses ac etiam Etruscos, ante urbis portas obtruncari laniarique jubet: aliquos vero ballistis majoribus, quas vocant Briccolas, semivivos in urbem projici, supplicioque simili etiam mulieres affici, si quæ in manus veniant. At cum jam Parmenses nulli essent metui, obsidentesque negligentius sese haberent, Fridericus autem per amœna vireta siluasque scortaretur; jubente Legato eruptio facta est, & trucidatis, qui primo occurrerant, usque ad portas Victoriæ perventum: neque ibi retenti Parmenses, dum hostes ad sua quique tuguria arma capturi festinant, castrorum portas ingressi cuncta diripiunt atque incendunt. Corona ibi Cæsaris, magni pretii ornamenta aurea & argentea majora quam Imperatoria capta: urbs Victoria haud bonis cœpta auspiciis, prius ferme deleta quam fundata. Fridericus fuga salvatus in Cremensem abiit; neque invitatus intravit urbem: veritus, ne populus pœnas exposceret, quod juventus Cremonensis apud Parmam cæsa sua culpa Carrotium amisisset, paulo post in Placentinos duxit; Monasteriumque sanctæ Columbæ secus Donimum Opidum destruxit. Et in Etruriam transiens, duxit in Florentinos; in eos iram evomiturus, qui soli pene ex tota Tuscia ejus imperium detrectabant. Vbi cum ad portas urbis deveniisset, denegato ingressu, id sibi cessum est, ut Gibellina factio rerum in Florentia potiretur, Guelfis ejectis: quorum pars dum in exilium pergit, in Friderici manus incidens crudelissime laniata est; pars ad Comitem Rudolfum Vrsinum confugit, Ramerum secuta, ex ea familia natum quos vocant bonos montis: sed neque ibi tutum refugium invenere. Nam Fridericus eos insectatus castello Vrsaria vi expugnato Rudolfum aqua necavit: Rainerum & qui cum eo erant potiores excœcavit. Interim Entius Faventiæ dimissus, dum Bononienses bello infestat, ab eis capitur, & in vincula conjectus diu maceratus interiit.

De Obitu Friderici duplex opinio est. Eum Panhormi decessisse tradunt; cum imperasset duos & XXX. annos: alii apud Ferensulam seu Florentinum in Apulia gravi & periculosa ægritudine diu laboravisse affirmant; a Mamfredo adolescente, ex Concubina filio cum jam convalesceret, suffocatum: qui os jacentis strato compresserit. Quod credere ar-

du-

duum eſt. Niſi quod parricidio perire haud alienum eſt, qui parricidium ipſe perpetravit. Vtcunque ſit, conſtat, Fridericum, paulo antequam moreretur, Mamfredum inſtituiſſe Varentinorum Principem, eumque principatum longe majorem feciſſe, quam prius fuerat; anno primo & quinquageſimo ſupra mille ducentos poſt Chriſti Dei noſtri & Salvatoris ortum. Fuit autem Fridericus vir magnorum operum: armorum gloria clarus; & liberalitate inſignis, facundia & animi magnitudine excellens: honeſto corpore, ſed moribus occulte lubricis, neque religionis amator; quippe qui Eccleſiam perſecutus eſt, & Tartaros Vngaros advocaſſe creditus; quoniam Bela Rex Vngariæ parere ſibi recuſaret. Nam eo Imperante Tartari, qui & Scythæ dici poſſunt, Vngariam ingreſſi fratrem Regis Colomannum occiderunt, & in Poloniam tranſeuntes Henricum Ducem Sleſiæ trucidarunt; ambasque provincias ita attriverunt, ut in hanc uſque diem ejus calamitatis veſtigia extent. Paulo poſt hujuſcemodi cladem, Auſtriæ Ducatus, ut poſtea ſuo loco dicetur, ad Imperium devolutus eſt. Quem Fridericus annos circiter quinque per Legatos ſuos adminiſtravit.

Cum obiiſſet Fridericus, ex filiis ejus tantum ſuperſtites erant Conradus, ex Jole Regina Hieruſalem conjuge prima ſuſceptus, qui paternum in Germania tuebatur; & Mamfredus ex Concubina natus, acris ingenii adoleſcens, non ſpecie ſolum corporis ſed animi dotibus & litteris exornatus; qui mox ſepulto patre in Neapolitanos duxit; eoſque infenſe perſecutus eſt, cum portas advenienti ſibi clauſiſſent, illis vero conſilium erat, legitimo hæredi conſervare Regnum. Haud dubium exiſtimantes, quin Mamfredus Neapoli potitus, fratrem excluderet. Cui nec populorum favor, nec animus ad invadendum regnum deeſſet. Quod beneficium imparem poſtea gratiam reperit. Nam Conradus In Italiam veniens, Accellini Romanenſis, cujus tunc opes in Tranſpadanis Italiæ Regionibus florentes erant, auxilio fretus, ingentibus copiis Adriatico mari advectis, & demum per Apuliam & Campaniam, quam terram nunc laboris appellant, traductis, Neapolim obſedit. Neque ullis flecti precibus potuit, quin cives tanquam reos Majeſtatis plectendos duceret. Octavo itaque menſe, fatigatam bello, & fame laborantem urbem obtinuit: muros magna ex parte diruit, nobilium ædes evertit: decem primarios cives laqueo appendit; alios gravi ære mulctavit. Capua, quæ Neapolitanis conſenſerat, muris pari modo. Aquinum vi captum diripuit atque incendit. Quæ res nobile illud ingenium, & divinam quodammodo mentem ſanctiſſimi Viri Thomæ Aquinatis, in lucem prodire fecit: cujus vis alioquin in opibus atque deliciis emarcuiſſet. Nam Parentes ejus nobili loco nati, primarii Cives & Opulenti, cum bonis excuſſi patriam amiſiſſent, hunc puerum apud Caſſinenſe monaſterium commendarunt: in quo ille dum pueritiæ rudimenta deponit, religionis Zelum induit; & ordinem tandem Dominici profeſſus, ea edidit opera, quæ Philoſophi noſtri temporis Theologique ferme omnes & admirantur,

&

& inprimis ediſcere curant. Atque ita bonitas magni Dei, ex magno ſæpe malo maximum elicit bonum. Et Aquinum Chriſtianæ quidem religioni nunquam tantum vigens utilitatis contuliſſet, quantum profuit exciſum.

Fuit autem Conrado, ut ad eum redeamus, inclementia atque ambitio non minor, quam Patri; temeritas vero multo major, & tamen ſecundo poſtquam venerat, anno, potitus eſt omni Trinacria & toto Siciliæ citra Pharum regno, mirabili fortunæ afflatu & ſuperum favore. Sed quam facile ad ſummum pervenit, tam ſubito cecidit. Extinctus enim mox e vita ſubtractus eſt, non ſine Mamfredi infamia, quem corrupiſſe auro Medicos, ut venenum fratri propinarent, creditum eſt. Improba regnandi cupiditas, quæ nec fraterno nec paterno cedens affectui ſceleris loco pietatem ducit. Condidit tamen Teſtamentum Conradus, Antequam vita excederet: Conradinumque fratris filium hæredem inſtituit. Conradini Pater Henricus fuit, ex Conſtantia Regis Caſtellæ ſorore natus, quem Fridericus, ut ante diximus, in Apulia necari juſſit. Mamfredus autem æmulo regni altero ſublato in alterum fraudes nectit. Nam tabulas inſtitutionis ſuppreſſit, & conſcios omnes veneno extinxit. Sed cum Innocentius Quartus ex Lugduno reverſus, Neapolim, quæ jam mœnia reparaverat, ſeſe contuliſſet, ad eumque ſalutandum Optimates Regni conveniſſent, Mamfredus quoque cum his affuit; Pontificem tanquam Regni dominum veneratus: obtinuiſſetque procul dubio Pontifex totius Siciliæ Imperium, niſi mors felicibus ejus ſucceſſibus invidiſſet. Neque enim diu apud Neapolitanos dimoratus Innocentius finem vivendi fecit: clariſſimus Pontifex, qui Fridericum, tantum Imperatorem, dignitate dejicere non timuit; & qui Cardinalibus rubei pilei geſtamen primus indulſit: litterarum cultor; & juris conſultiſſimus. Huic dum Cardinales Alexandrum quartum ſufficerent, Mamfredus, quam jam pridem meditatus erat rebellionem, in lucem efferens, accerſitis Sarracenis, qui Luceriam obtinebant, copias Pontificis, quæ apud Fogiam in ſtativis erant, primo impetu delevit, & Conradini Tutorem gerens, ut favorem populorum eo nomine venetur, in alia Apulorum opida incurrit. Alexander Neapoli abiens, relicto ibi Octaviano Vbaldino Cardinali Legato, Anagniam petit, primaque publici conſiſtorii concione Mamfredum hoſtem Eccleſiæ declarat, eique communionem fidelium interdicit. At ille Patris veſtigia ſecutus, Eccleſiam contemnens in Neapolitanum ſtatim duxit; Legatum, qui urbem tenebat, obſidione claudit; nuncios in Tuſciam Longobardiamque mittit, qui partes Gibelinas in ſpem erigant. Nam Guelfi, ut primum Friderici mortem cognoverant, ſublatis animis in Gibelinos deſævierant. Et Florentini quidem, Guelfos jam pridem extorres, conſentientibus Gibellinis, in urbem reduxerant; unumque Reipublicæ corpus ex ambabus partibus conſtituerant; Antianosque, qui poſtea magiſtratus diu manſit, tum primum creaverant. Sed brevi concordia uſi, Vbertos factionis Gibellinæ Principes, & qui cum eis ſentiebant,

urbe pepulerant; Vbaldinos vallis Mugelli nobiles magnis damnis affecerant; in Piſtorium, Lucam, atque Aretium, Guelfos reduxerant: Piſanos apud Heram fluvium ingenti ſtrage conflixerant: Volaterranos armis victos ſubegerant. Adverſus Senenſes, qui exſules ſuos benigne ſuſceperant, arma moventes, pro muris urbis caſtra locaverunt. Jam Mamfredus rebus ſecundis elatus, ſubornatis aliquibus, qui ex Germania venientes Conradinum immatura morte defunctum dicerent, & de falſis litteris fidem nigris veſtibus exigerent, regem Siciliæ appellari ſe juſſerat; ac Legati copias, auro corruptas, ab eo recedere ſuaſerat. Cum Senenſes a Florentinis oppreſſi miſſo Farinata Legato, uno ex Florentinis extorribus, ab eo auxilium petivere. Miſit autem Mamfredus cum Farinata unam tantum cohortem equitum Romanorum. Quæ manus militum ut ad pugnam egreſſa eſt, mox ante portas Senenſes obtruncata a Florentinis & crudeliter lacerata eſt; vexillumque regis raptum, & luto involutum: nil tamen Florentini ulterius auſi ſunt. Nam ſatis damnorum illatum eſſe Senenſibus arbitrati domum rediere. At Mamfredus ea contumelia motus, Johannem ingentis animi magnique conſilii ducem cum quinque millibus equitum..... Quo cognito, & Florentini collectis undique Guelfis, ingentes iterum copias in agrum Senenſem duxere atque ad Arbiam fluvium, quarto ab urbe milliario, collatis ſignis depugnatum eſt: Florentini horribili ſtrage debellati ſunt: ex quibus tria millia cæſa, quatuor millia capta, cum Carrotio, ſignis militaribus, in urbem delata. Cujus rei gloria Provintiano Salvano, nobili loco apud Senenſes nato, maxime attributa eſt: qui vafframento ſuo Florentinos in bellum traxit, miſſis Florentiam mercatoribus, qui properandum ſuaderent; ne cives longo bello afflicti urbem traderent. Quod niſi ita feciſſet, Jordani, qui quinque tantummodo menſibus morari juſſus erat, in regnum rediens, deſtitutos auxilio Senenſes in Florentinorum arbitrio reliquiſſet. Sed victis prælio Florentinis Guelfi populariter urbe relicta Bononiam migravere. Jordanis Mamfredi nomine gubernanda Florentia potitus eſt. Dies pugnæ ſextus & decimus Septembris fuit; annus vero poſt Chriſti Salvatoris ortum ſexageſimus & ducenteſimus ſupra milleſimum.

Inter hæc Wilhelmus Imperator, dum Friſonum contumaciam domare pergit, ab eis in prælio cæſus eſt. Electores de ſucceſſore diſcordes, alii Alfonſum Caſtellæ Regem; alii Richardum Cornubiæ Comitem Regis Angliæ fratrem eligunt. Alexander, dum Genuenſes reconciliare Venetis nititur, apud Viterbium vita excedit. Vrbanus quartus ei ſucceſſor datus, natione Gallus ex urbe Trecenſi: is, qui ſolennia quotannis præcipua ſacratiſſimo Chriſti corpori celebranda inſtituit. Quo ſedente in beati Petri throno, cum Jordanis ad Mamfredum e Florentia rediiſſet, Guido novellus ejus locum tenuit. Qui non contentus terminis ſibi commiſſis, Aretium, Piſtorium, Lucamque deturbatis Guelfis, in poteſtatem accepit, atque ita omnis ferme Etruria aut ſubdita Mamfredo fuit; aut adeo amica, ut ab ejus voluntate nullo pacto diſcederet. Eccelinus

linus quoque & Obertus Pelavicinus Mamfredi partes ſecuti, Italiam, quæ inter Alpes & Apenninum jacet, magna ex parte armis ſibi ſubjecerant. Quibus rebus anxius animi Vrbanus Pontifex, cum aliter Eccleſiæ conſulere nequiret, Legatum in Galliam tranſalpinam miſit, qui ſalutiferæ crucis præmia his promitteret, qui adverſus Mamfredum & partes ejus arma ſumerent. Carolo quoque Regis Franciæ conſobrino & Genero ac Provinciæ Comiti ſpem Regni Siciliæ fecit, ſi cum copiis in Italiam veniret. Sed cum Carolus ad rem tantam non parvo tempore indigeret, Guido Antiſidorenſis Epiſcopus, & Robertus Comitis Franciæ filius, Richardusque Vindociæ Comes raptim exercitu coacto in Italiam penetrarunt. Et cum jam Eccelinus in bello Mediolanenſi apud Adduam vulneratus, Soncini mortem obiiſſet; Oberti copiis in Gallia ciſalpina proſtratis, ad Pontificem tunc Viterbii morantem, ſignati Cruce pervenerunt. A quo in Campaniam miſſi, Saracenos inde, quos Mamfredus immiſerat, parvo negotio fugavere. Sed non erant hæ copiæ, quæ Mamfredum Regno deturbare poſſent. Et Guido novellus interea patrimonium beati Petri in Tuſcia, veluti tempeſtas quædam validiſſima, populabatur. Itaque vocare iterum atque iterum magnis pollicitationibus Carolum placuit. Qui dum ſe itineri accingit, Vrbani morte audita, in patria retinetur. Succeſſor deinde Vrbano Clemens quartus ſuffectus eſt: cui prius Guido Fulcodii, nomen fuit. Is Jureconſultus excellens & in Parlamento Regio primarius Advocatus eſt habitus: uxorem duxit & liberos ex ea ſuſtulit, ſed cælebs factus ad Eccleſiam ſe contulit, Podienſemque conſecutus Epiſcopatum, cum Pontificem egregium ageret, ad Narbonenſem transferri metropolim meruit. Exin Cardinalis creatus, in Angliam miſſus eſt ab Vrbano Apoſtolicæ ſedis Legatus, ut Henricum Angliæ Regem Simoni Comiti Montisfortis conciliaret. Ex qua Legatione ſummus eum Pontificatus extraxit. Is Mamfredi potentiam ac ſententiam veritus, habitu diſſimulato tanquam Monachus cum paucis comitibus Peruſium venit, ibique ſe primum manifeſtavit. Ad quem Cardinales venientes, eum ſolenni pompa ſuſceptum Viterbium deduxere. Quod cum Karolus accepiſſet, mox Maſſilia ſolvens cum XXX. triremibus felici vento in Tyberim delatus eſt, & Senator urbis creatus eum magiſtratum per annum geſſit, ſuas moratus copias quas terreſtri itinere ſequi juſſerat. Interea apud Lateranum, Regni Hieroſolymitani ac Siciliæ e manu Clementis corona ſublimatus eſt, & una conjunx Beatrix Regis Franciæ filia. Regnum vero ea conditione datum, ut neque ipſe, neque Romanorum Imperium aut quærerent aut oblatum reciperent; cenſus nomine duo de quinquaginta millibus aureorum quotannis Apoſtolicæ Cameræ penderent.

Quibus ſic conſtitutis, exercitus Karoli jam paratus atque magnifice inſtructus ſuperatis Alpibus in Italiam deſcendit; & apud Mutinam Florentinos extorres ſeſe offerentes inter ſuas turmas conſcripſit: & citato itinere, ut Carolus mandavit, per Sabinos in Campaniam penetravit. Vbi compertis cruce ſignatis in

unis caſtris commorati ſunt, ad quos paucis poſt diebus Karolus cum juventute Romana, quæ ſponte militiæ nomina dedit, ſpe plenus profectus eſt. Mamfredus his cognitis ad ſanctum Germanum ſe contulerat, eos ne ſaltus penetraret hoſtis, armis defenſurus. Sed mutato conſilio retrocedens in patentibus campis apud Beneventum belli fortunam experiri decrevit. Secutus eſt Karolus & tranſacto Liri fluvio, quem nunc Garelianum appellant, in Beneventanum duxit. Subſtiterunt ambo exercitus, ut ſe primum viderunt; & in manifeſto rerum diſcrimine anxii Duces, alter alterius arma, ſigna, ordines conſpicati, frigidum circa præcordia ſanguinem traxere. Exin militum contumeliis & tubarum clangore calefacti pugnandi copiam fecere. Commiſſum eſt atrox prælium ſumma contentione, qua Ducum virtus univerſis turmis conſpicua fuit; qui dum longo certamine medias inter acies pugnant, nunc huc nunc illuc inclinare victoriam coegerunt, priuſque Karolus, cum laboranti ſuorum turmæ ſubveniret, equo dejectus occubuiſſe creditus eſt: Quæ res Mamfredum inani gaudio exultantem extra ordinem pugnare impulit: qui magnam ſtragem edidit, donec comparente præter ſpem Karolo, ab hoſtibus circumuenti, & ipſius Mamfredi ſecuta occiſio eſt. Karolus certa potitus victoria, onuſtus diviti præda, brevi tempore regnum Siciliæ univerſum obtinuit; præter Luceriam Saracenorum; quam diu vexatam vix tandem poſt necem Conradini, de quo mox ſubjiciemus, in poteſtatem redegit.

In hoc prælio, Germanorum Sarracenorumque maxima cædes facta. Jordanis, de quo ſupra meminimus, & Petrus Ubertus, Florentia extorris, Nobiles alii, magno numero capti. Mira res: quinque Friderici filios (neq; enim plures illi fuiſſe legimus) acerba mors abſtulit. Primum, qui Patris nomen redditurus erat, Fridericum jam Regem Tuſciæ deſtinatum, decennem interiiſſe tradunt. Henricum Pater ipſe necari juſſit. Conradus veneno, ut creditum eſt, fraterna fraude propinato periit. Mamfredum hoſtilis gladius interemit. Entius a Bononienſibus captus in carcere contabuit. Auditaque patris, fratrum, & nepotis Conradini morte, triſtem animam exhalavit. Divina hæc judicia. Sæpe in filiis Patrum crudelitas vindicatur.

Interfecto, ut diximus, Mamfredo, Conradinus ejus Henrici filius, quem necatum a patre diximus, generoſæ indolis adoleſcens in Svevia educatus, jam de paterna hæreditate anxius, quo pacto Regnum Siciliæ vendicaret, cum propinquis atque amicis conſilia agitabat. Ad quam miniſter ei opportunus oblatus eſt Henricus, Regis Caſtellæ frater; cujus Soror Conſtantia patrem ſuum Henricum Friderico pepererat. Erant per idem tempus in Hiſpania ulteriore, quam hodie Caſtellam vocant, tres germani: Alfonſus, qui Regni gubernacula tenens, ut prius retulimus, Imperator electus erat; Henricus, Fridericuſque. Hos tanquam ſibi æmulos & res novas molientes Alfonſus patria ejecerat. Qui ad externas opes confugientes, Fridericus in Africam, Henricus in Galliam, tranſiverant. At Henricus, cum fruſtra Regem Franciæ contra fratrem

in-

invitaſſet (erat enim utrique conſanguineus, & pacis conſilia magis quam bella ſuadebat) in Angliam navigavit: ſi forte Richardum imperii competitorem adverſus Alfonſum armare poſſet. Sed cum hic quoque fruſtra niteretur, in Germaniam ad Conradinum pronepotem ſe contulit. Quem cum voto ſuo conſentientem inveniſſet, clam fœdus cum eo pepigit; &, conſiliis de re univerſa diſcuſſis, Genuam petiit, atque inde navigio Piſas. Ubi primoribus in conſtitutam cum Conradino machinationem tractis, ad Pontificem Viterbii morantem tranſivit. Cui de fratris ſuperbia atque ambitione queſtus, errabundum ſeſe Apoſtolicæ benignitati commendavit. Inde Romam religionis obtentu accedens, primarios factioſoſque cives largitionibus ſibi allexit. Nec diu moratus, Pontificem repetens, diſſimulatione verborum, cujus artifex eximius erat, vitam ſe apud Romanos protervos efferatoſque homines nullo pacto ducere poſſe, affirmavit. At Carolus, qui tum forte Viterbium appulerat, ex Pontifice, ut homini nobili, conſanguineo ſuo, regni ſtirpe nato, Senatoriam dignitatem crederet, ac vel renuenti mandaret, prorſus extorſit. Subiit itaque velut invitus magiſtratum Henricus, & cum jam machinationis fundamenta jeciſſet, Conradinum, uti maturaret litteris adhortatus eſt; Piſanoſque pariter admonuit, ut claſſe, quam bello contra Genuenſes XXX. triremium paratam habebant, Romanum peterent portum. Quo facto, Capitium ibi Neapolitanum, in regno Siciliæ citra Farum non minoris gratiæ quam nominis, ſuſcipientes, ut erant juſſi, in Africam navigarunt. Ad quos e veſtigio Fridericus Senatoris Frater ſeſe recipit, & Sarracenorum non parva manu mercede conducta & navibus impoſita, ad littora Siciliæ delatus, Conradini pronepotis titulum, quem brevi affuturum affirmabat, præ ſe ferens, magnos inſula motus concivit. Conradinus vero jam Veronam applicaverat, quem plurimi ex Alemania reguli ſequebantur: inter quos præcipui fuere, Comes Palatinus Rheni, & Marchio Badenſis matre genitus Auſtrali. Sed dum Conradinus plus juſto Veronæ conſidet, Palatinus Comes & alii non pauci anathematis Apoſtoſtolici metu, ſive militiæ longioris tedio, retro in Germaniam rediere. Non tamen ob eam cauſam cœptum iter neglectum eſt. Nam cum Senenſes Piſanique, & alii ex Etruria Gibellini, ſimulque Senator Vrbis, frequentibus nuntiis Conradinum evocarent; & jam Siciliam, præter Panhormum, Syracuſas atque Meſſanam, in ſuam veniſſe ditionem, Sarracenos Lutherienſes excurſionibus infeſtare Gallos, cunctaque littora inter Cajetanum & Salernum claſſe inquietari a Friderico, nuntiarent; Germanus exercitus, per Papiam & montem Appenninum, qua Carecti nobiles dominantur, ad mare Liguſticum delatus, Piſana exceptus claſſe incolumis in Etruriam venit. Apud Piſas ingentes ei honores exhibiti ſunt; multique ad eum Gibelinarum partium duces ſalutatum venere. Sed cum iter per Aretium ageret, Mareſcallum Caroli Regis, Guelforum copiis ſuiſque armis inſtructum ei viam intercidere cupientem obviam habuit. cum quo congreſſus,

fus, primo impetu Guelforum acies fudit, & cæsis quamplurimis ipsum quoque Maresçallum interfecit, subegisſetque procul dubio universam Tuscіam, si paulo amplius immorari & Guelforum reliquias persequi voluisſet. Conjunxerant enim sese adolescenti Gibelini, non solum Etrusci, verum etiam Longobardi, & Romandioli; quorum ductor Guido Foreranus fuit, Guelforum implacabilis hostis. Sed trahebant infelicem juvenem sua fata: qui cum ad cædem raperetur, ad certam regni possessionem se pergere arbitrabatur. Transitus ei quoque prope Viterbium fuit, quem cum Pontifex Clemens gloriabundum ac tumidum quadrato agmine incedentem ex palatio suo contemplatus esſet, spiritu quodam afflatus prophetico, ad eos qui sibi astabant conversus, Videns, inquit, splendidas acies & juvenem animis fidentem misereor nobili sanguini, quem pro majorum suorum delictis pœnas daturum intueor. Hic etenim sicut agnus ad victimam cædemque ducitur. At Conradinus iter prosecutus, cum veniſſet ad pontem Milvium, Senator & Vrbis primarii cives, cunctique Magistratus, non aliter eum venerati sunt, quam si fuisſet Imperator eorum; nam longo præcedente agmine, populi multitudine, optimatibus ad frenum incedentibus, solenni pompa in Capitolium ductus est. Conduxerat Henricus Senator mercede non contemnendam Hispanorum manum, Romanorumque plurimos partim præmio partim spe prædæ pellexerat, ut Conradinum sequerentur. Rebus itaque constitutis, relicto Guidone Forerano, qui cum præsidio Capitolium custodiret, exercitum & magnum & armis egregie instructum per Tiburtinum, ac Equicolorum Marsorumque montes, in ea campestria Conradinus Henricusque deduxere, qui Palatini campi appellantur, hinc Fucino lacu, inde montibus altis circumdati. Ubi cum ab exploratibus didicisſent, Carolum in propinquis agere, tanquam e vestigio pugnaturi, ordinatis aciebus quadratum agmen incedere jusſerunt. Carolus in valle reducta copias coegerat, in quam Conradini oculis prospectum collis circiter X. stadiorum longitudinis auferebat. Cum Theutonicus exercitus quatuor millia passuum in hoste patentes campos processisſet, Carolus X inde stadio ad concavæ Vallis fauces primam suorum aciem ostentavit. Erat ejus exercitus longe minor, quam Teutonicus: nam copias dividere coactus, alias Friderico in Sicilia, alias in Apulia Sarracenis opponens, reliquas sibi retinuerat. Cumque viribus atque multitudine vincere non speraret, ad prudentiam astumque confugit. Alardua ei Comes Neapolitanus eques, qui a pueritia vsque ad senium cum Germanis Regibus stipendia fecerat, reique militaris artem & quibus utendum est dolos egregie callebat. Is Carolum monuit, ut parte copiarum intra vallem retenta, reliquas in aciem ordinatas cum Maresçallo suo regiis ornato insignibus in prælium cogeret, ipse gregarii militis sago indutus, e tumulo quodam veluti e specula rei exitum prospectaret; cum tempus exigeret, si suos fugere cerneret, suppetias mitteret. Factum est ut Alardus monuit. Conradinus vero, Hispanis Italisque in fronte collocatis, Germanos sibi equites

tria

tria millia cum ſignis in ſubſidia retinuit; Henricum Senatorem nulli ordini obligavit, ut omnia providens diſponenſque laborantibus ſubveniret. Sic utrimque diſpoſitis rebus, Mareſcallus ornamento regio conſpicuus tam ſuos milites quam hoſtes fallens, prælium init: pugnatur animis utrimque ferocibus: & quamvis pauci contra multos Gallici ſtarent, virtute tamen Mareſcalli diu anceps prælium trahitur. At cum Hiſpani atque Itali Mareſcallum Regem eſſe crederent, in eum omnes impetum facientes circumventum denique confecerunt. Tunc orta ſubito in Theotonicis alacritate, in Gallis mœrore, effuſa ab his fuga cœpta eſt, & tanquam cæſo rege deſperatum. Theutones, veluti profligatis hoſtibus, jam nihil aliud quam ſpolia colligenda eſſe, arbitrati, ſolutis ordinibus fugientes inſequuntur; Conradino cum pueris & debilibus circa ſigna relicto. Tum Carolus, Alardo commonente, ex inſidiis erumpens, magna procella in hoſtes fertur: & obviis quibusque vel ſtratis vel diſſipatis, fortunæ faciem immutavit, ut, qui victus videbatur, inſigni de hoſtibus victoria potiretur.

Conradinus & Marchio Badenſis, adoleſcentes ætate atque infortunio pares, ubi exercitum ſuum fuſum videre, nec jam ſpes ulla ſalutis relicta eſſet niſi fugæ, per devios montes agaſonum tecti cucullis receſſerunt: atque octavo demum die ad Aſturam pervenerunt: ubi compertum piſcatorem magnis pollicitationibus induxerunt, ut ſe piſcatoria ſcapha, aut in Piſana littora; aut in Senenſia deferret. Cumque pecunia nulla his eſſet, Conradinus annulum loco pignoris piſcatori tradidit. Ille per ſimulationem commeatus in ſcapham deferendi, ad proxima delatus, annulum oſtentans, de valore a peritioribus percunctatus eſt. Inter fabulandum vero, & adoleſcentes ad ſe veniſſe facie liberali & indumento ſordido manifeſtavit; & quid quæſiverint, quidue promiſerit, palam expoſuit. Ob quam rem ducti in ſuſpicionem opidani, alterum illorum Conradinum eſſe, quem inter cæſorum cadavera non inventum Carolus ſumma diligentia perquiri mandaviſſet, piſcatorem ſecuti infeliciſſimos Adoleſcentes ceperunt, & ad Carolum vinctos deduxere. Henricus quoque Senator, de fuga apud Reate retractus, in poteſtatem Caroli factus eſt. In bello, Gerardus comes Piſanus, & alli Germani atque Itali Proceres, novem, capti; quorum illuſtre genus & opes florentes habebantur, qui anno uno in carcere apud Neapolim obſervati ſunt. Exin, cum deliberatio de captivis haberetur, Comes Flandriæ Regis gener & conſanguineus, vitam generoſo ſanguini dimittendam, Conradumque matrimonio obligandum cenſuit. Idemque omnes ſuaſere, quibus animus nulli obnoxius cupiditati fuit. Alii vero numero plures, publico judicio plectendos dixere, qui regni pacem turbaſſent: Vicit apud crudelem Regem ſententia ſævior. Die itaque judicio dicta, in foro civitatis, quod ad portam Carmelitanam ſpatioſum eſt, qui poſtea columnam marmoream erexerunt, purpurei ac ſericei panni in terra extenti ſunt; eoque captivi adducti, miſerabile ſpectaculum. Circumſtabat populus urbis, tantæ nobilitatis infelicem deflens

flens casum, ad quem etiam vicinarum civitatum plebes confluxerant. Nemo sine lacrimis speciosos forma juvenes, quorum majores Imperio potiti essent, jamjam morituros inspiciebat: tamque miserabilis horum interitus visus est, ut ipsis etiam lacrimas excusserit, qui ejus iniquitatis auctores erant. Primusque Marchio Badensis christiano more Sacramentis Ecclesiæ receptis, candidam cervicem lictoris gladio præbuit. Cujus præcisum caput adhuc Mariam Mariamque sonans, Conradinus e terra elevans atque deosculatus, & ad se stringens, fletu ejulatuque clamitans; Heu nobilis adolescens, inquit, heu frater, ad hæc ego te præmia e paterna domo, e matris complexu detraxi. Siccine te possum intueri, qui, dum mihi Regnum quæris, vitam amittis? O dulcis societas quam amare dissolveris? O amantissime comes, ubi vox, ubi sensus est? cur non respondes? cur taces? jam transivisti miser, ego miserior e vestigio sequor. Tibi hæreditas mihique necem peperit. Hæc judicia, hæc impie gentis jura! at, videant hoc superi, & si digna patimur, æternum hoc regnum Gallicis faxint: Sin causa mortis injusta est, in Aragonenses hanc coronam transferant; de tam scelerata gente pœnas summant! Nam & ego, si quid juris in Regno Siciliæ apud me est, Petro Aragonensi ultima voluntate relinquo, Atque chirothecam in medium projecit, veluti signum traditi regni. Illam postea miles quispiam colligens, Regi Aragonum tradidit. Moxque Conradinus, & deinde Gerardus, & postremo reliqui obtruncati sunt. Et, ne carnifex de fusione tam alti sanguinis uspiam se jactitaret, ipse quoque alterius manu carnificis cæsus est. Vltimus igitur generis Fridericorum Conradinus, hoc modo extinctus, & nobilissimus ille sanguis finem fecit. Crediderim ita cœlesti numini placuisse, cui persecutores Ecclesiæ grati esse non possunt: constatque, sæpe progenitorum scelera in nepotibus vindicari. Verum neque Karoli impunita crudelitas mansit. Vix enim post Conradini cædem anni tredecim præterierant, cum non ferentes Gallicam insolentiam Siculi, correptis armis omnes per insulam Gallos in unis vesperis trucidarunt, & insula in potestatem Petri Aragonensis facta est. Nec multo post Karolus Secundus, filius hujus, navali prælio captus in Cathaloniam deductus est. Et, ne veteribus insistamus, ætate nostra universum ad Aragonenses, ipsorumque fortunatissimum & sapientia clarissimum Alfonsum Regem, defecit: tanquam Deo exequi cura præcipua fuerit. Atque hactenus de Fridericis memorasse sufficiat. Quæ nos idcirco retulimus, quoniam Suevus & Australis sanguis invicem conjunctus fuit, matrimoniaque sæpe inter has domos celebrata sunt. Nunc ad ipsos Australes redeundum.

Federicus Imperator (1) *Hernesti ducis Austriæ filius mortuo patre tutelam ejus & Alberti fratris impuberum, Fridericus patruus susscepit. Ab eo missus tandem ad regimen, ordina-*

tis

(1) *In editione deerant integra novemdecim folia manu scripta cum dimidio, quæ exstant in Codice Cæsareo I. a fol. 1. p. 2. usque ad fol. 21. p. 1. & continent, uti videbis, vitam atque res gestas Imp. Fridericii priusquam simul & de uxore ducenda & de Romana corona recipienda seriam deliberationem instituit.*

tis terrarum gubernaculis; felici navigatione Hierosolymam petiit. Unde reversus, cum patruus vita excessisset, Sigismundum patruelem in tutelam recepit, nec diu post Albertus, qui Sigismundo Cesari & in Bohemia & in Hungaria successerat, apud Hungaros, calore fessus, & dissenteria comminutus, vitam exhalavit, relicta Elizabet Imperatoris filia uxore sua pregnante. Ob quam rem mox Hungari legatos ad Wladislaum Poloniæ Regem miserunt offerentes regnum si ad se festinaret; at dum ille itineri se accingit, Regina filium peperit, quem mox sacro fonte renatum Ladislaum vocavit, atque e vestigio in Albaregali Dionysius archiepiscopus Strigoniensis coronavit, eumque militari balteo Nicolaus Vaivoda cinxit. Sed cum Poloni Regis adventus nuntiaretur, mox pupillum, & regni coronam Elizabet ad Fridericum misit, sciens quia regnum turbaretur. Australes interea apud Viennam convenientes, cum Federicus terram, si Regina femellam pareret, si vero masculum, tutelam sibi debere diceret, cum testamentum Alberti factum diceret & quo cautum esset, si masculus sibi nasceretur, eum Posonii nutriendum, atque VIII. tutores ei dandos, duos ex Hungaria, duos ex Bohemia, ac totidem ex Austria & Moravia. Considerantes id testamentum esse contra consuetudines domus Austriæ, neque tutum esse in Hungaria nutriri pupillum, cum novus Rex induceretur, in eam sententiam cum Federico venerunt, ut tutelam ipse pupilli susciperet, sive masculus, sive femella nasceretur, atque si femina esset, eam ex consuetudine domus Austriæ, quemadmodum & alias jam natas, nutriret, & nuptui traderet, terramque suo ex arbitrio veluti naturalis domimus regeret. At si masculus in lucem prodiret, tutelam ejus haberet, terramque ex consilio XII. virorum regeret, qui ex tunc nominati sunt, sibique ut tutori fidem omnes terrigenæ præstarent. Sed ut primum pubertatem puer attingeret, eum Federicus extra manum daret, & ad dominium suum reponeret, & si Federicus ulterius eum retinere vellet, tunc omnes terrigenæ absoluti & liberi a quavis promissione, fide vel juramento intelligerentur & essent. Sic australes Federicum ad administrationem tutelæ receperunt, & præstitis juramentis ac promissionibus feuda ab eo acceperunt, & clerici & seculares electis XII. viris qui consilium gererent. Nec diu post principes electores apud Francofordiam convenientes, cognita Alberti morte Federicum in Romanorum regem paribus votis & consonantibus elegerunt. Sed divisa tunc ecclesia fuit, duoque de summo Pontificatu contendebant, Eugenius, qui Martino successerat, & Felix, quem plerique patres sub nomine concilii ex duce Sabaudiæ eremitam, sive anachoretam factum ad summum pontificatum accersiverant, & huic terra Sabaudia & Suicenses, Basilienses que & Argentinenses parebant. Teutones neutralitatem quandam servabant. Eugenio reliqua Christianitas obediebat. (1) Lites quoque tunc Federico erant adversus Albertum fratrem, qui portionem hæreditatis petebat, & illum Comites Ciliæ fovebant. Sed Federi-

(1) *Lites non erant de paupere regno, pro lana enim pastores litigabant.*

dericus ordinatis domi rebus & belli præfectis conſtitutis, Francofordiam ſe contulit, atque deinde in Aquisgrani XVII. principibus præſentibus coronatus, ad Francofordiam rediit, & quamvis illic ſuum animum in rebus eccleſiæ multi perquirerent, nemo tamen alti pectoris ejus ſecretum attingere potuit. Venit autem ille per Rhenum ad Baſileam ſed non intravit, ivit Borgundiam viſitque Ducem illum magnum, & in Sabaudiam viditque filiam (1) Amedei viduam, quam ille cum magna dote promittebat, ſibi ſi ut Papæ parere vellet. Deinde per Suicenſes iter faciens Baſileam venit, non tamen conſeſſum patrum viſitavit & ad Felicem ſecreto venit, deinde Conſtantiam pergens, cum ſeparaſſet a Suicenſibus Turicenſes, in Athesim ſe contulit, atque inde domum reverſus, cum ſui medio tempore Albertum fratrem & Comites Ciliæ commimuiſſent, qui Labacum obſidentes repulſi ſunt, cum Fratre in gratiam rediit. Comites autem Ciliæ in eas pactiones venit, ut Principes Imperii illi remanerent, ſed morientes ſine maſculis heredibus ex lumbis ſuis provenientes, omnis eorum principatus ad Federicum ſuoſque rediret hæredes, quodque Comites ipſi perpetuo obligati fœdere nullo unquam tempore, aut Federicum aut heredes offenderent, & illi quidem Comites fidem Federico juramento præſtiterunt. Interea temporis Wladislaus Hungariam ingreſſus in regem receptus coronatusque fuerat, Reginamque multis affecerat cladibus, cum ab ea omnes fere Barones regni deſciviſſent, Juliamusque Cardinalis ſancti Angeli jam ſancte Sabinæ factus in regnum Eugenii juſſu venerat, ut regnum pacaret. Ille matrimonium inter Wladislaum & reginam praticabat, quamvis longe annoſior Regina quam Rex eſſet, ſed habent ſuam quoque miſeriam reges, ut uxores non ſibi ſed regno ducere cogantur, illi tamen concubinis & adulteriis ſcelus expiant. Sed obiit mortem regina, priuſquam matrimonium concludi poſſet. Wladislausque auctus potentia, ne regnum ſine lege quæſitum, ſine utilitate retinere videretur, adverſus Turchos per Johannem Waivodam aliquot prælia feliciter geſſit. In regno tamen aliquot adverſabantur ei, Archiepiſcopus Strigonienſis, Gislra Bohemus & nonnulli alii Barones, qui ſe nomine Ladislai regis retinebant, quibus auxilia petentibus a Cæſare negata ſunt, quia ſuſpecta ſemper Hungarorum fides Cæſari fuit; vocavit tamen eos ad Poſonium, ipſe Hamburgam ivit, tractavitque cum his aliqua. Tum quoque & Julianus ad eum venit, Poloni ægre tractatus hujusmodi ferebant. Deinde venit Cardinalis Viennam & legati Regis Poloniæ, ſed infectis rebus abierunt, deinde cum regnum Hungariæ turbaretur aſſiduis incurſionibus, neque Auſtria vel Stiria turbine carerent, inducia inter Federicum Imperatorem & Regem Poloniæ, qui ſe tunc Regem Hungariæ appellabat, & eum ut Regem ſuum Hungari recognoſcebant, in hanc ſententiam ad biennium actæ ſunt. Pax ut eſſet utrinque, tutumque mercatoribus & omni homini iter: quod ſi quis ex Auſtria vel Stiria in Hungariam, aut ex Hungaria in Auſtriam vel Stiriam prædaretur damnumve inferret, eum ambæ partes conterent; liceret tamen parte lege etiam ſuapte

(1) *Noluit non viſam uxorem ducere, quamvis hæc principum miſeria ſit.*

ſuapte viribus prædatorem compeſcere. atque hæ induciæ biennales ſæpius cum regno prorogatæ ſunt. Per idem tempus ad Principes Electores Federicus Norimbergam profectus eſt, ut eccleſiaſticæ paci conſuleret; ſed minime res perfici potuit, jam tribus electoribus ad partes Felicis inclinatis. Suicenſes eo tempore magnis conatibus Turicenſes infeſtabant, civitatem domui Auſtriæ amicam, quod hi fœdus rupiſſent quod haberent cum eis. Quibus volens Federicus occurrere, Carolo Regi Francorum ſcripſerat, velle ſe Suicenſium conatus reprimere, qui nobilitatem Alamaniæ conculcarent, cupereque armatas ab eo copias habere, rogansque, ſi militem ab eo peteret, ut illum venire permitteret, ſuo ære militaturum, forte fortuna tum litteræ Regi redderentur, pax inter gallicos & anglicos concluſa erat, milites multi erant in Gallia oneroſi terræ magis quam neceſſarii. Viſum eſt tempus datum & occaſio præſtita qua regnum relevari poſſet, e veſtigioque Ludovicus Regis primogenitus, qui Delphinus Viennenſis appellatur, juvenis bello exercitatus, ac nutritus in armis, omnem militem in Alamaniam ducit. Tunc aliquibus ſe vocatum ab Imperatore in auxilium domus Auſtriæ dicit, aliquibus nobilitatem adverſus plebem veniſſe ſe defenſurum, quibusdam vero, quicquid trans Rhenum eſſet, ad Galliam ſpectare dicebat, ſuumque regnum eſſe, velleque id vindicare ajebat. Subditi domus Auſtriæ per Alſatiam non habentes qui ſe adverſus rabiem Suicenſium tuerentur, Delphinum avide ſuſceperunt, eique caſtra & oppida aperuerunt, at efrenis militiæ rabies plus quam Suicenſes recipientibus obfuit, quando rapinis & cædibus, adulteriis omnia complebant, id tamen placuit amicis Auſtralium, quod quatuor millia Suicenſium, qui ſibi non longe a Baſilea occurrerunt Delphinus proſtravit. Durum id bellum & atrox fuit, ubi Suicenſes pedibus ſtantes, galli ab equis pugnabant, atque quatuor adverſus unum Suicenſem galli præliabantur, ob quam rem temeritate ſua magis quam virtute hoſtium illi ceciderunt. Hæc cum narrata eſſent Norimbergæ, inviſa omnibus principibus fuere, periculoſum eſſe putantibus, externam gentem intraſſe Imperium, ac ferociſſimos Alamaniæ populos contriviſſe. Timendum, ne galli germaniam occuparent. Tunc Imperator adverſus Delphinum exercitum decrevit & delectum haberi, Ludovicumque Palatinum Comitem belli ducem, qui aquilas ferret, elegit, ipſe in Auſtriam reverſus eſt, quæ finitimorum incurſionibus vaſtabatur. At Delphinus cum irritatam germaniam videret, ſpoliatis qui ſuam ſecuti fidem fuerant, per montes, qui Borgundiam ab Alſatia dividunt, in galliam reverſus eſt, extremos terminos exercitus accolarum incurſu perdidit. Federicus cum jam annis aliquot Auſtriam tutorio nomine rexiſſet, & primo cum conſilio XII. virorum, quemadmodum promiſerat, deinde illis ſe ſubtrahentibus curæ, IIII & XX. primos terræ proceres deligi curavit. Deinde cum & hi nollent in eo magiſtratu perſeverare, ſolus regimen in ſe accepit, omnesque ei paruerunt, neque quisquam contradixit, tutorem ſe geſſit, & feuda dedit, & militem coegit, geſſitque curam omnem. At Hungari per idem tempus, quamvis pacem temporaneam & juratam cum turcbis cum haberent, elati victoriarum fortuna, quas Jo.

pepererat, hortante Juliano Cardinali, qui ab Eugenio instructam classem in Helespontum missam ajebat, ecclesiæ ac ducis Borgundiæ sumptibus, nec juramentum valuisse dicebat contra salutem christianæ religionis factum. Vladislaum regem in bellum duxerunt, sed magnas vires secum ferentes majores invenerunt. Nam turchus ingentem exercitum trans mare adduxerat, quem cum Johannes in conspectu habuit, mox fuga salutem quæsivit. Vladislaus in bello occubuit, ac prælati & barones plurimi, nam XL. millia Hungarorum eo die cæsa feruntur, quamvis Turchorum ingens multitudo ceciderit. Julianus quoque Cardinalis in eo bello periit, de quo variam famam referunt, alii inter præliandum occisum, alii bello vulneratum effugisse, atque ex vulnere periisse, constantior tamen fama est, ipsum, dum fugeret, equumque putaret, ab Hungaris, qui & ipsi fugiebant, percussum, illustrem spiritum, qui multis annis Basiliensem conventum rexerat, emisisse. At Federicus medio tempore sequenti æstate cum latrones aliquot ex Hungaria castra Ladislai Bani occupassent, multisque damnis & prædis afficerent Stiriam & Austriam, tum rogatis Hungaris, eos ut compescerent, neque illi facerent, sed sibi permitterent corripere nocentes, exercitu coacto in Hungariam profectus, castra latronum obsedit, vique obtinuit, atque LXXX. illorum supplicio furcarum affecit. At Hungari cum Regem amisissent, diu manserunt adhuc illum vivere putantes, sed spe posita, cogitantes, quem ejus loco susciperent, non viderunt pacari posse regnum, nisi Ladislaum Alberti filium acciperent, cui adhuc pars Regni obediebat; fateri tamen eum Regem nolebant, quoniam Regnum non successione sed electione deberi dicebant. Verebantur enim proditorum nomen, si eum Regem faterentur, qui alterum Regem secuti fuissent. Convenit igitur universum Regnum apud Pestem, ibique Ladislaum Regem suum elegerunt Alberti filium, atque inde ad Federicum miserunt, petentes, ut Regem his daret, quem elegissent, nam & coronare eum apud Albam vellent, & juramentum ei præbere. Ad eam rem venit Cardinalis Strigoniensis, Nicolaus Vaivoda, & aliquot regni proceres ad Viennam, bisque Federicus obviam ivit. Diu res agitata est in consilio. Tandem Australibus suadentibus responsum est, Ladislaum non indiguisse electione, qui successione Rex esset, neque coronandum esse inunctum, puerum adhuc & infantem non dandum extra manus esse propinquioris consanguinei. Quiescerent donec adultus esset. Illi indignantes abierunt. Post hæc Federicus ad res ecclesiæ conversus de pace agere instituit. At Eugenius, cum accepisset Theodericum Coloniensem & Jacobum Treverensem Archiepiscopos & Electores Imperii Felicis fovere partes, nutrire neutralitatem, adversari romanæ sedi, ambos deposuit, & archiepiscopali dignitate privavit, quæ res illi magno impedimento fuit. Nam bene nati præsules & amicis fulti, quamvis jure, non tamen facto ecclesias dimittebant, & acrius Eugenii partes impugnabant. Horum igitur opera conventus apud Francfordiam inter Principes habitus est, in quo decretum est, nisi Eugenius depositionem Archiepiscoporum annullaret; decretum Constantiensis concilii acceptaret atque profiteretur; germanice nationi oportune

tume ſecureque & ſtabiliter providere-
tur: omnis natio ab Eugenio deficeret,
Felicemque ſequeretur. Hoc autem ſe-
crete inter ſe ſtatuerunt, ſilentiumque
jurejurando indixerunt, mittentesque
ad Cæſarem Legatos, ea lege aperire
juſſerunt mandata Cæſari, ut non am-
plius quam ſibi & ſex conſiliariis pate-
facerent. Erat autem mens eorum
Legatos eosdem ad Eugenium mitte-
re, qui hæc peterent, orabantque Cæ-
ſarem, ut amplecteretur eorum viam,
atque, cum his mitteret, in reditu eo-
rum, ſi Eugenius amplexus fuiſſet le-
gationem benigne, nationem fautu-
ram & obedituram ſibi neutralitate
depoſita, ſin vero, ad partem adver-
ſam convolare velle, tenendamque die-
tam in Kl. Septembris apud Franc-
fordiam, ubi ea fierent. In eam rem
ſex Electores fœderati & jurati erant.
Per idem tempus Thomas Bononienſis
Epiſcopus, qui poſtea Petri cathedram
ſortitus eſt, & Johannes Caruaial, qui
ad Cardinalatum aſcendit, Eugenii
legatione apud Cæſarem fungebantur,
qui & neutralitatem deponi & obe-
dientiam romanæ ſedi reſtitui petebant,
atque duos præſules, de quibus antea di-
ximus, juſte depoſitos affirmabant. His
noluit Cæſar revelare decreta Princi-
pum, ſed dixit, nondum fieri declaratio-
nem poſſe, oratores Principum Romam
ituros, miſſurumque ſe cum eis legatum,
non eſſe inutile eos quoque ex ſe alterum
Romam ire. Legatis autem Princi-
pum dixit Cæſar, non placere ſibi de-
poſitionem Archiepiſcoporum, neque
ſurrogatos eis gallicos, bene facere
Principes, qui eorum indemnitati &
nationis utilitati conſulerent, velle ſe
ad hæc concurrere & mittere ad Eu-
genium cum eis: illud autem indignum
eſſe, quod ſe Papæ judices conſtituerint,
Acum dicerent, niſi ſperata fecerit, ab
eo ſe defecturos, quaſi non Papam &
Papam eſſe in eorum arbitrio reſideret.
Videri Cæſari, ſi Papa non pareret,
alias vias honeſtiores eſſe ſuſcipiendas,
nam eo modo & ſcandalizari nationem,
& ſciſma naſci in eccleſia certiſſimum,
quod ſua vi cuperet eradicare atque
extinguere, priusquam adoleſceret: nam
mala cum oriuntur, facile opprimun-
tur, adulta non poſſunt ſine magno
labore diuelli. Quo reſponſo illi mox
iter ad urbem ſuſceperunt. Cæſar vo-
cato Æneа Senenſi ſecretario ſuo, ſe-
creta Principum ei aperuit, juſſitque
Papam accedere, ac viam pacis ei ſua-
dere, pericula exponere, & mentem
Principum; orare, ut Electores ſuos
reſtitueret, Cæſarem ſibi in omni re
auxilio futurum. Is itineri ſe commi-
ſit, atque Bononienſi antiſtiti, qui &
ipſe Romam ibat, comitem ſe dedit.
Legatum principum aliquibus diebus
præceſſere, ſed Romam non ante ſe
per diem ingreſſi ſunt. Bononienſis,
etſi non poterat omnia ſcire, quæ lega-
ti principum afferebant, tamen ima-
ginabatur, & opinabatur multa. Is
Eugenium inſtruxit, ne legatos ante
ſe audiret, quod factum eſt, ortaque
difficultas eſt de litteris legatorum,
nam Treverenſis & Colonienſis nomi-
na, ut Jacobi & Theoderici, auditurus
Pontifex non erat. Sed illi cauti fuerant,
neque ſe ſuſcribentes litteris aliud di-
xerant, niſi ſanctitatis tuæ devoti
Romani Imperii Principes electores.
Cum admiſſi ad conſpectum eſſent,
prior Æneas locutus eſt, rogans Pu-
pam, ut principum legatos & audiret
benigne, & bis ſe ſe tractabilem præ-
beret, quæ res Cæſari eſſet futura
gratiſſima, & romanæ ſedi utilis, ex
qua pax eccleſiæ oriretur, poſt eum

Henricus Leubin plebanus Norimbergenſis, qui poſtea protonotarius factus eſt, pauca dixit, totum orationis pondus Gregorio Hamburgenſi, viro facundo, & apud Theutones doctiſſimo commiſſum eſt. Fuit autem Gregorius pulcro corpore, ſtatura eminenti, facie læta, illuſtrioribus oculis, capite calvo; ſed neque linguæ, neque motibus temperans, ſui cerebri, nulli auſcultans, ſuorum morum, ſibi vivens, in omni re libertatem præferens, obſcæno cultu, nihil verecundiæ habens, cinicam vitam commendans. Hic orationem arrogantia plenam habuit: dixit Germaniæ principes unitos eſſe, eadem velle & ſapere, Archiepiſcoporum depoſitionem amarulento tuliſſe animo, petere, ut caſſetur annulleturque, ut auctoritas conciliorum approbetur, ut nationi oportune conſulatur, electores ad Kl. Septembris habituros Francfordiæ conventum, atque ut Papam reſpondiſſe cognoverint, deliberaturos. Eugenius ad hæc ſuo more graviter & pauca reſpondit. Ait ſe magnis ex cauſis Archiepiſcopos depoſuiſſe, maxime vero Jacobum Trevirenſem, qui a ſe ſublimatus & erectus de pulvere recalcitraſſet. Auctoritatem conciliorum nunquam ſe parui feciſſe, ſed apoſtolicæ ſedis dignitatem eminentiamque defendiſſe. Nationem nolle ſe gravare, ſed conſulere optime: quia tamen res eſſent graves, deliberandi & maturius reſpondendi tempus aſſumpſit. Interea vocati ad Cardinales legati, cum nullam auctoritatem haberent, niſi audire atque referre, viſum eſt Eugenio reſponſum dare; prius tamen ad partem Æneam audivit, & mentem Cæſaris intellexit, quæ hujusmodi fuit. Videri neceſſarium Archiepiſcopos reſtitui, non autem caſſari privationem. Tum nationi oportune provideri. Deinde decretum Frequens Conſtantienſis Concilii recipiendum eſſe. Ea ſi Eugenius faceret, futurum, ut tota natio & neutralitatem deponeret, & ad Eugenii rediret obedientiam. Sin autem, quamvis Cæſar nunquam Eugenium deſerturus eſſet, tamen electores mala eſſe mente multa machinaturos mala. Timendumque grande ſciſma. Eugenio grata legatio Æneæ fuit, atque eum tunc in ſecretarium admitti fecit, dixitque, ſe conſilium amplexurum Cæſaris. Interea legati electorum affecti tædio murmurabant, neque ſine timore fuerunt, quod nimis rigide ſe locutos ſentiebant. Gregorius juxta montem Jordanum poſt veſperas deambulans, caloribus exæſtuans, quaſi & Romanos & officium ſuum contemneret, dimiſſis in terram caligis, aperto pectore, nudo capite, brachia diſcoperiens faſtidibundus incedebat, Romamque & Eugenium & Curiam blaſphemabat, multaque in calores terræ ingerebat mala. Eſt enim aër romanus theutonicis infeſtiſſimus. Nam corpora humecta & ſanguine plena exæſtuant, quæ dum illi temperare volunt, vinum ingerunt. Ideo ergo, quia plus ſanguinis habent, quam Italici, & plus meri ebibunt, plus calore cruciantur. Vocati ad pontificem legati, reſponſum acceperunt, quia mandatum non habent tractandi & concludendi quæ oporteret, miſſurum Eugenium ad conventum electorum, reſponſurumque petitionibus eorum pro dignitate romanæ ſedis. Quo accepto conſcenſis equis legati abierunt. Æneas tamen apud Eugenium remanſit expectans Antiſtitem Bononienſem, ut cum eo Francfordiam peteret. Sed cum iter ambo re-

recepiſſent, Bononienſis apud Parmam ægrotus X. diebus manſit, deinde per Sabaudiam ignotus ad Ducem Borgundiæ prolapſus eſt, ut conſenſum ejus obtineret circa reſtitutionem Archiepiſcoporum, nam ejus conſanguinei ad illas eccleſias Treverenſem & Colonienſem promoti erant, neque tantum principem Eugenius contemnere in animo habuit. Æneas per alpes Tridentinas ad Vlmam venit, ubi repertis Cæſaris Oratoribus cum his Francfordiam petiit. Jam principes aliquot electores aderant. Cæſar ad eam conventionem legatos miſerat Petrum Auguſtenſem & Silveſtrum Chiemenſem Epiſcopos. Jacobum Badenſem, & Albertum Brandenburgenſem marchiones, Gaſparem Slik Cancellarium, Æneam Secretarium, & Artongum Secretarium. Omnisque Cæſaris cura in eam diætam collata erat. Nam ſex electores obligati ſimul adverſus Eugenium videbantur Cæſarem ſpernere, itaque ſummum Cæſari ſtudium erat, fœdus electorum ſolvere, & aliquem ad ſe trahere, ut Eugenio & ſibi conſuleret. Contra enim omnes electores nihil audebat agere; neque adverſari Eugenio volebat. Itaque neque ſolus Eugenium ſequi audebat, neque cum electoribus illi adverſari volebat. At Electores eo animo erant, ut ſi Eugenius non ſatisfeciſſet petitionibus, ab eo penitus deficerent, quamvis Imperator nollet. Eam ob cauſam legatis ſuis id mandati Cæſar dederat, ut fœdus electorum omnino rumpere tentarent, & aliquos Electores ad ſe trahere ſtuderent; quod ſi duos ex eis habere poſſent, declarationem pro Eugenio facerent, ſin autem, declarationem omitterent. Cum ergo conventus jam magnus eſſet, Legatique Electorum ab Roma reverſi Eugenium criminarentur, qui ſe male vidiſſet, graviterque reſpondiſſet, omnium opinio erat, conventum illum pro Felice facturum declarationem, aut ſaltem pro concilio. Eratque illic Ludovicus Cardinalis Arelatenſis, cum aliis ex Baſilea, qui ſe jam victoriam habere in manibus arbitrabantur. Legati Cæſaris admodum triſtes erant, & maxime quia Bononienſis non veniebat, qui principibus reſpondere pro Eugenio debebat. Erat autem ibi Joannes Caruajal homo Hiſpanus, & Nicolaus de Cuſa theutonicus, magni ambo viri & docti, qui abſentiam Bononienſis, quibus valebant modis, excuſare nitebantur. Cum autem incipiendus tractatus eſſet, viſum eſt Electoribus Dei primum invocandam eſſe præſentiam, miſſamque de Spiritu Sancto celebrandam in communi, quæ res magnum propemodum ſcandalum paritura videbatur. Ludovicus enim Cardinalis Arelatenſis, quaſi jam planum eſſet negotium, & ſuæ parti ceſſum eſſet, intereſſe miſſæ quaſi Legatus voluit, atque crucem ante ſe habere, & populo benedicere, eique magna pars Electorum favebat. At legati Cæſaris exſurgentes, neutralem adhuc nationem dicere, Legatum non eſſe recipiendum, niſi declaratione facta, aut ſe abituros, aut Arelatenſem legationis inſignia poſiturum. Treverenſis Archiepiſcopus accuſare legatos Cæſaris, qui legatos Eugenii nationis hoſtes admittere vellent, legatos amici concilii recuſarent, res erat in controverſia, ſed major erat favor Arelatenſis. Jamque deſperare legati Cæſaris videbantur, niſi armati cives in medium proſilientes, bono animo eſſe legatos Cæſaris juſſiſſent, nam ſe fa-

facturos, quod ipsi imperarent, qui non Electoribus, sed Cæsari essent jurati. Ob quam rem animati Cæsaris oratores institere atque obtinuere, ut Arelatensis insignia legationis omitteret. Post hæc vocati sunt in auditorium Legati, qui Romæ fuerant, ut referrent, quæ acta Romæ essent. Gregorius id mumus obivit, quæcunque dura Eugenius dixerat, in medium retulit, dulcia omisit. Illum nationi germanicæ infestum, suæ cervicis hominem, nullis movendum rationibus asserebat. Cardinales quoque universos accusabat, qui nationem gravare cuperent, Conciliorum auctoritatem spernerent, romanam curiam saginare studerent, cum unicuique suum vocabulum dedisset, Bissarionem Cardinalem græcum, quoniam barbam gestaret, bircum appellavit. At, cum pergeret maledicere, ab Ænea reprehensus est, quod mala accurate referret, bona nulla exponeret. Atque ipse, quibus modis res Romæ gesta fuerat, paucis absolvit. Exinde legati Cæsaris summo studio conati sunt Maguntinum archiepiscopum ex fœdere cæterorum Electorum abducere, sic enim & Federicum marchionem Brandenburgensem ab illis extraxisse putabant, qui fidem Archiepiscopi secutus fœdus intrarat, multa in eam rem praticata sunt. Johannes de Lisura fœderis & auctor & defensor Maguntinum in sententia tenebat. Cumque res diu imutiliter tractaretur, ad pecuniam tandem recurrere oportet, cui raræ obaudiunt aures. Hæc Domina curiarum est, hæc aures omnium aperit, huic omnia serviunt. Hæc quoque Maguntinum expugnavit. Non quod sibi quicquam promissum fuerit, sed inter quatuor ejus consiliarios duo millia florenorum rhenensium erogata sunt, quæ bono animo Cæsar solvit, ne se spreto, Electores ad partem concilii Felicisve declinarent, quam summam Nicolaus postea per Æneam Federico remisit. Hi ergo Consiliarii non veritatis amore sed auri dulcedine pellecti Archiepiscopum Maguntinum ad voluntatem Cæsaris inclinabant. Sed nolebat Pontifex ille juratum fœdus abrumpere sine causa justa, quærebatque modos honestiores. Cumque legati Cæsaris non possent menti ejus satisfacere, Æneas modum commentus est, qui receptis notulis, secundum quas se Principes obligaverant, nisi Eugenius illas admitteret, velle se eum deserere, omne venenum ex his ademit, novasque notulas composuit, per quas & Archiepiscopi depositi restituerentur, & nationi oportune provideretur, & auctoritas conciliorum salvaretur. Illasque dixit sua opinione Eugenium non negaturum. Jam Thomas Bononiensis advenerat, qui consensum Ducis Borgundiæ super restitutione Electorum obtinuerat, missus Æneas est cum novis notulis ad legatos Eugenii scisciturus, an eas Eugenius amplecteretur, quod si faceret, possibile esse, ne quid ille Francfordensis conventus adversus eum statueret. Thomas & Nicolaus Cusanus bonam spem fecere, Johannes durior videbatur, ob quam rem etiam verba aspriora inter Æneam & illum fuere. Reversus tamen Æneas spem dedit, notulas Eugenio placituras. Eas igitur Maguntino ostenderunt, dicentes, iniquum esse ab Eugenio discedere, qui notulas illas concessurus esset honestatis & justitiæ plenas. Tunc Maguntinus bona fide se dixit intrasse fœdus, sibi dictum fuisse, nihil Electores ab Eugenio velle, quod non esset bone-

honeſtum, at ſi jam his non contentarentur, ab honeſtate recederent. Placere igitur ſibi, ut notulæ in publico legerentur, quærerenturque vota multitudinis. Id quoque legati Cæſaris approbarunt; prius tamen notulas ab Æenea confectas Maguntimus, Brandeburgenſis, Magiſter Pruſſiæ, Archiepiſcopus Salzburgenſis, & Archiepiſcopus Magdeburgenſis, & plures Alamaniæ principes ſubſcripſere. Cumque ventum eſſet in concionem, major pars notulas approbavit, Treverenſis & Colonienſis & Dux Saxoniæ adverſi fuerunt. Palatinus dubius manſit. Sic territi tres Electores nihil concludere auſi ſunt. At legati Cæſaris cum Maguntino Brandenburgenſi & aliis novum fœdus fecerunt, ſtatueruntque in futuro nativitatis Dominicæ feſto ad Eugenium mittere, atque ab eo petere, uti notulas approbaret: quod ſi faceret, mox nomine nationis obedientia ſibi præſtaretur, ſin autem, rurſus in deliberationem res adduceretur. Hac deliberatione recta Treverenſis & Colonienſis confeſtim abierunt, ſolutusque conventus eſt. Arelatenſis cum his, qui ſecum ex Baſilea venerant, in latrones incidit, ſed ipſe fuga elapſus ſalvatus eſt rebus amiſſis. Cæteri omnes in captivitatem ducti ſunt, neque ſine magno damno poſtea dimiſſi. Legati Cæſaris ad eum reverſi admodum commendati ſunt. Legati etiam Eugenii Thomas & Johannes ad eum venerunt, commendaruntque geſta in Francfordienſi conventu, petiverunt quoque, ut forti animo Cæſar eſſet. Hi ſcripſerunt Eugenio rerum ſtatum, maleque ſuccedere ſibi intimarunt, niſi, quæ legati Cæſaris afferrent, acceptatum iret. Collegium Cardinalium diviſum erat, videbaturque magna pars adverſari his, quæ Francfordiæ concluſa erant, atque hi erant maxime Theologi, qui omnia graviora faciunt; ob quam rem Ludovicus Aquilegienſis, & Johannes Morinenſis Cardinales ſuadent Eugenio, ſi velit eccleſiæ pacem habere, novos ut Cardinales aſſummat, qui reſiſtere contradicentibus poſſint. Sic ſuaſus Eugenius quatuor Cardinales creavit, Archiepiſcopum Mediolanenſem, Abbatem ſancti Pauli præſentes, & Thomam Bononienſem ac Joan. de Caruaial abſentes & in itinere ad ſe redeuntes. Interea Johannes Vaivoda Gubernator Hungariæ, cum diu petiviſſet regni coronam atque confines, neque id obtinere poſſet, dicente Cæſare, coronam apud regem manere debere, caſtra vero juſto bello acquiſita non eſſe reddenda, niſi expenſis redditis; magnum armatorum exercitum in Auſtriam duxit, longe lateque populatus, villas & aperta loca omnia combuſſit, & quamvis altæ nives eſſent, tentoria tamen in campis ante novam civitatem fixit, neque frigore ullo terreri potuit. Nemo illi obviam factus eſt, quia non erat in Auſtria par equitatus. Cæſar Viennæ ſe continebat. Qui plurimum excedebant, dixerunt, Hungaros habuiſſe XX. Millia equitum, qui minus X, millia: cum hac tamen tanta manu nullum opidum expugnavit, nullamque arcem lucrari potuit. Neque magis ulla re nocuit, quam incendio. Imperator tamen aggreſſus occulte per ſuos milites caſtellum, quod vocant Hornſtein, lapidem cornu *evertit atque diruit. Tandem vero Johannes nulla re memorabili facta in Hungariam rediit. Non tamen inter hæc Federicus res eccleſiæ neglexit, ſed Æneam atque Procopium equitem*

Bohemum ad Eugenium misit, hisque facultatem dedit, si Eugenius notulas Francfordiæ conclusas acceptaret, ut nomine suo obedientiam ei restituerent: qui cum Senas venissent, in festo nativitatis, maguntini & aliorum principum legatos ex condicto illic offenderunt, atque cum bis Romam profecti sunt, ubi maximo cum honore recepti fuerunt, Eugenio obviam mittente omnes Curiæ Prælatos præter Cardinales. Johannes de Lysura jam mutatus erat, & in legationem Maguntini venit. Cum venissent in conspectum Eugenii, Æneas orationem habuit nomine omnium, quæ & Papæ & Cardinalibus gratissima fuit. Sed Eugenius ab ea die lectum ægritudinis incidit, ex quo nunquam surrexit. Delecti fuerunt Cardinales aliquot ad tractandum cum legatis nationis. Res per aliquot dies protracta est, tandem notulas Æneæ Eugenius ex consilio Cardinalium acceptavit, tumque legati omnes ad eum in cubiculum ingressi sibi jacenti & morti proximo obedientiam præstiterunt. Isque in manus Æneæ litteras apostolicas dedit, præfatus se jam non ægre moriturum, quod ecclesiam, antequam vita excederet, suo splendori restitutam videret. Nam Teutonicis ad obedientiam reversis, nullas jam vires nocendi Amedeo supereſſe videbat, ubi vero ex Thalamo sive cubiculo Pontificis oratores exierunt, Cardinales publicum Consistorium tenuere, in quo rursus obedientia reddita est Eugenio, & lectæ sunt Cæsaris litteræ, quæ id affirmabant. At cum Æneas inter eos, qui cum Cæsare se declarabant, & obedientiam præstabant, magistrum Generalem B. Mariæ Theutonicorum nominaret, Procurator ejus, qui tum A forte aderat, Andreas Prutenus Plebanus in Damzich scientiæ Theologicæ non imperitus, restitit; putavit enim suo ordini injuriam fieri, quasi neutralis fuisset, cum in romana curia dudum ante semper Eugenio obedivisset. Sed retudit ejus petulantiam Æneas, qui eundem Andream fuisse Francfordiæ & litteras tractatus per oratores Cæsareos acceptasse, subscripsisse, atque sigillasse ostendit. Quibus ex rebus omnes eum jure reprehensum dixere, qui cum honeste tacere cum honore potuisset, maluit cum rubore loqui, dignaque bis hominibus pœna est, qui pedem in duo- B bus trudere calcibus volunt, cum tamen sciant, duobus Dominis testimonio veritatis non facile serviri posse. Finito consistorio mox tota urbe incensi sunt ignes, & quasi de magna victoria nuntium venisset, & tubis & campanis significata lætitia est. Sequenti die processio ex sancto Marco usque ad sanctum Johannem Lateranensem per Cardinales & omnem clerum facta est, reliquiæque Sanctorum publice delatæ, ibique Jo. Cardinalis Morinensis in altari summo divina celebravit, vir magni consilii & ingenii velocissimi, qui plurimum in ea concordia laboraverat. C Actæ sunt igitur Deo gratiæ ingentes, qui ecclesiam quassatam & laceram redunisset, ac divi Petri naviculam pene fluctibus succumbentem ex profundo pelagi in tranquillum portum duxisset: factus quoque sermo est, in quo cum Eugenius tum Federicus Cæsar divinis pene laudibus celebrati sunt. Abhinc vero diebus quindecim Eugenius cum morte pugnavit, sexta decima die victus, invictum animum Deo reddidit, atque in basilica sancti Petri loco, qui Vaticanus dicitur, apud Eugenium tertium sepultus est. Neque

que gloriam ſepulcri quæſivit, qui priusquam moreretur, neque ſculpi ſibi lapides, neque levari in altum Sarcofagum, ſed humi ſuum corpus ſepelliri mandavit, ſciens quia facilis eſt jactura ſepulcri. Cardinales tamen ei honorificas exequias novem diebus perſolverunt. Eugenio, priusquam ſedem Petri aſcendiſſet, Gabriel nomen fuit, apud Venetos ex plebe ſed divitibus ortus mercatoribus, quibus vita functis adhuc adoleſcens, cum Antonio Corario nobili Veneto & coæquali ſuo, diſtracta paterna ſubſtantia, & in pauperes erogata religioſam vitam accepit. Exinde cum Angelus Corario Antonii patruus tempore ſchiſmatis ad papatum aſcendiſſet, quem Gregorium XII. appellaverunt, & hic nepotem ſuum ad Bononienſem eccleſiam promoviſſet, ne ſine comite religione exiret, Gabriel quoque vocatus eſt ad curiam, ac Senenſi eccleſiæ præfectus. Nec diu poſt ambo ad Cardinalatus excellentiam evecti ſunt, tantumque ambo dilexerunt, ut gemini vocarentur, dum Conſtantiæ in concilio generali agebant. At Gabriel divina ordinatione ſervatus, cum Martinus obiiſſet, Papa quintus, aliorum nulla, & ſua maxima ſpe ad pontificalem cathedram vocatus fuit. Tumque rubigo & indignatio inter geminos orta eſt, cum major altero alter viſus, qui dum erant æquales, nulla potuerunt adverſitate disjungi. Hic in papatu bellum mox cum Columnenſibus habuit, quos admodum humiliavit. Præfectum urbis novas res molientem capite plecti juſſit. Fulginates & Vrbinates tyrannos delevit, Comitem Antonium Piſanum ſuſpendio affecit. Apud Bononiam Antonium de Bentivoglis ſuſpectum regimini morte multavit, cum Rege Aragonum, cum Senenſibusque bellum geſſit. Cum Concilio Baſilienſi perpetuas lites habuit: a Romanis per ſeditionem captus, cum negligentius cuſtodiretur, fuga lapſus per Tyberim & Mare tyrrhenum Florentiam venit, exinde Bononiam & demum Ferrariam, ubi cum Græcis tractatum unionis inchoavit, & reverſus Florentiam finivit, ibique Patriarcham & Imperatorem Græcorum ad unionem reduxit, & Cardinales barbatos aliquos creavit, inter quos Biſſarion Nicænus vir doctiſſimus fuit, qui poſtea legationem apud Bononienſes magna prudentia obivit, & brevi tempore latinas litteras edidicit, adeo ut Ariſtotelis multa opera in latinum verterit. Eugenius quoque cum Philippo bellum habuit, poſtea ei reconciliatus eſt, cum rediiſſet Romam, Sigiſmundum Cæſarem, priusquam Roma fugeret, coronavit, duo apud eum potentiſſimi fuere, Johannes Vitelleſcus, qui & Cardinalis & Patriarcha Alexandrinus fuit, cordatus homo & audax, quem Eugenius ſuum Cæſarem appellabat, cum is aliquando Regi Aragonum terrori eſſet, ſed hunc poſtea accuſatum in carcerem conjecit, &, ut fama fuit, veneno extinxit. In cujus locum ſuffectus Ludovicus Patriarcha Aquilegienſis & ipſe Cardinalis adeo crevit, ut Eugenius titulum papatus, hic gubernationem haberet. Fuit autem Eugenius (1) alti animi, injuriarum tenax,

(1) *Fuit autem proceri corporis & facie venuſta, ſpeciemque habuit dignam principe, ſed in Apoſtolatu magnis ægritudinibus attritus eſt; & quamvis aquæ potor vinum horreret, podagram tamen patiebatur, quamvis negaret eo ſe morbo teneri.* MARGO.

nax, delatoribus aures præbuit, avaritiam calcavit, honoris cupidus fuit, ubi sententiam imbuit, non facile mutari potuit, religiosis viris admodum favit. Is Æneam, priusquam moreretur, in subdiaconatus officium recepit. Dum moreretur, Alfonsus Rex Siciliæ & Aragonum Tyburtum venit, qui cognita morte nihil novitatis fecit, quamvis exercitum haberet, sed ut religiosus princeps sese continens legatos ad Cardinales misit rogans, ut Successorem Eugenio eligerent ecclesia dignum. Si quis impedimento esset, favorem obtulit contra illum: ad quem Cardinales missi duo gratias egerunt. Structo conclavi X die post obitum Eugenii Cardinales ad eligendum ingressi sunt. Tum legati Cæsaris Æneas & Procopius eques, ad custodiam conclavis cum cæteris regum legatis constituti sunt. Dum res ventilatur electionis, Stephanus de Porcariis eques romanus solicitare plebem & in libertatem vocare cæpit, dicens omnem servitutem turpem, fædissimam autem, quæ presbyteris præstaretur; rogabatque romanos, dum Cardinales clausi essent, aliquid audere pro libertate, sed fuerunt qui ei restitere graves viri, Romam, nisi curiam Apostolicam haberet, spelumcam esse latronum dicentes, neque homines habere qui libertatem tueri possent: nihil funestius esse Romanis, quam perdere Papam, visum esse experimentum, cum Eugenius captus esset. At Stephanus hic postea ex urbe pulsus est. Cumque Bononiæ relegatus esset, tandem quia malis actus fatis & ære onustus alieno, quiescere non poterat, Romam clanculum rediit, factaque cum plerisque conspiratione, invadere urbem statuerat, &

A *dominatum sacerdotis summi abolere. Sed præventum est consilium ejus, consilio ut aiunt Jo. Cardinalis Sancti Angeli, atque ipse & sequaces capti & affecti supplicio sunt. Ipse in Castello sancti Angeli laqueo vitam finivit. Cardinales vero dum electionem agere festinant, in varias sententias incidunt, major pars Prosperum de Columna eligebat, virum nobilem & virtute præstantem, sed huic Vrsinorum amici & Veneti duo adversabantur. Inter alios qui plures voces habuerunt, fuerunt Dominicus Cardinalis Firmanus gravis*

B *pater & doctrina plenus, & Johannes Cardinalis Portugallensis, lætus & jucundus homo, nemo tamen XII. voces habere poterat, ut duas videretur collegii partes adeptus. Demum vero, dum contentio est vehemens præter spem omnium Thomas cardinalis Bononiensis electus est. Sed ipse quodammodo certus ejus rei fuerat ex somnio, quod sibi nocte, quæ mortem Eugenii prcæessit, evenerat. Nam sibi per quietem visus fuit ad Eugenium in thalamum venisse, qui exuens vestimenta sua eum induerit, ac deinde birretum, quod in capite habebat, de-*

C *trahens capiti Thomæ imposuisse, & accepta manu ejus dixisse: Sede hic: ego ad Sanctum Petrum ibo: tu meum locum in hac cathedra tenebis, quæ res Thomæ rem certam quodammodo de pontificatu fecit, sicut ipse postea in cubiculo secreto Enea presente & duobus Vlricis Sonnenberger & Rider Cæsari narravit, cum Cæsar ipse suum somnium referret, qui nocte, qua Thomas ex Austria recessit, Romam iturus somniavit, se manibus Thomæ Imperatorem coronari, quod sibi mirum videbatur, quia non a Papa, sed ab episcopo coronaretur, sed audito eo*

in Papam electum, tum certum ſo-
mmium credidit, & fixum mente geſ-
ſit, ab eo ſe coronam accepturum.
Hic Thomas electus in papam Ni-
colaus quintus vocatus eſt, cui mox
rex Aragonum & Italia tota obedien-
tiam dedit. Tum quoque & Hiſpa-
ni & Galli & Teutones & quicquid
Chriſtianitatis eſt ad ejus devotionem
venit. Nam & Amedeus Sabaudiæ
dux, qui apud Baſileam papatum ar-
ripuerat, ubi Germanos ad Nico-
laum declinaſſe accepit, fractus animo
pacem petiit, & accepta per ſuum
territorium ad vitam legatione, pa-
patum reſignavit, contentus in car-
dinalatu vivere. Hic Nicolaus The-
odericum Colonienſem & Jacobum
Treverenſem, quos Eugenius depo-
ſuerat, ſuis dignitatibus reſtituit.
Patrimonium eccleſiæ, quod tyranni in-
ter ſe partiti fuerant, ex integro recu-
peravit. Annum Jubilæum conceſſit,
Imperatorem & Auguſtam, ut ſuo loco
dicemus, coronavit: fuit autem corpore
parvo, ſed animo maximo. Hic ex
Lucanis originem duxit, quamvis apud
Sarezanam honeſtis ortus parentibus
pueritiam egerit. Senis ac Bononiæ
litterarum ſtudio incubuit, commen-
datus autem Nicolao epiſcopo Bononi-
enſi, qui poſtea Cardinalis ſanctæ Cru-
cis creatus fuit, in ejus familiam rece-
ptus eſt, apud quem adeo crevit, ut
omnem domum ſolus regeret, cum eo
in omnibus legationibus fuit, quas ille
multas, & magnas obivit. In civitate
Pariſienſi magiſtratum theologiæ ſu-
ſcepit. In diſputationibus & ſubtilis
& vehemens fuit, nullum ei genus
litterarum incognitum, hiſtorias ma-
xime calluit. Ingenium ei velox, &
memoria tenax, quod raro concurrit.
In diſputationibus Græcorum magnum

nomen aſſecutus eſt, vivente Cardinali
cum promoveretur ad eccleſiam urbina-
tem, noluit acceptare, illo mortuo, cum
Cardinalis Aquilegienſis eccleſiam ſibi
commendatam Bononienſem reſignaret,
libens accepit, ſed quamvis ei Bononi-
enſes poſſeſſionem darent, eum tamen
intrare Bononiam, aut ibi permanere
non permiſerunt. Epiſcopus factus
in Alamaniam bis miſſus eſt per Sa-
baudiam, incognitus ad Borgundiam
tranſivit, & ad unionem eccleſiæ ve-
hementer intendit, quæ res ei cardi-
nalatum conceſſit. Quantum vero
animo hic valeret, & quam vaſtus ſit
ejus animus, ejus ædificia monſtrant,
quo nemo aut magnificentius aut cele-
rius aut ſplendidius quam ipſe edifica-
vit. Nam turres & muri per eum
conſtructi nulli priſcorum operum vel
arte vel magnitudine cedunt. Ad
hæc accedit eloquentia, & laudatæ re-
ſponſiones ejus, quas ex tempore dat.
Divina ſæpe & libenter celebravit.
Ad hæc non nihil mali erat, nam ſi-
bi nimium credidit, neque facile alie-
num conſilium ſequebatur. In ponti-
ficatu mox podagram & artheticam
incidit, cujus ante fuerat expers, ne-
que medicis auſcultare voluit vinum
prohibentibus, dicens, neque præceſſori
ſuo profuiſſe vino abſtinere, neque cap-
ponibus, ſeu pullis gallinaceis, aquam
bibere qui podagram paterentur. Pri-
uſquam cardinalatum aſcenderet, erga
inferiores elatus fuit, erga ſuperiores
humillimus. Hoc ergo in papam aſ-
ſumpto, Æneas ac Procopius ad Cæ-
ſarem redierunt, cui grata electio
Nicolai fuit. Ac propterea mox Æ-
neam & Artongum ad Aſciaffburg
tranſmiſit, ubi conventus cum magun-
tino præſule, & aliis pleriſque princi-
pibus tenendus erat, miſit etiam ad

alios electores, atque omnes in suam sententiam traxit, ut Nicolaum relicto Felice sequerentur. Interim & Cardinalis Sancti Angeli Legatus Nicolai ad Federicum venit, qui magno receptus honore cum natione germanica nomine Sedis apostolicæ concordavit, atque modum statuit, qui servandus esset in futurum, & circa collationes beneficiorum, & circa causas. Is quoque venientibus Hungaris ad Viennam, & querelas agentibus, concordare tentavit, & non potuit, ivit autem in Hungariam & postea in Bohæmiam, sed cum pertinaces hereticos invenisset, ab eis indignatus recessit. Transiens autem Coloniam, inter archiepiscopum & ducem Cliuensem pacem fecit, qui diu certaverant, deinde totam Alamaniam in reverentia Nicolai confirmavit. Dum hæc aguntur, Philippus Maria Dux Mediolani clarus fama princeps, cum prius oculum perdidisset, ex dissenteria non relictis legitimis hæredibus mortem obiit, testamento autem Alfonsum Regem Aragonum hæredem instituerat, at eo sepulto, mox populus Mediolanensis arma sumpsit, atque inconsulta temeritate dominatum sibi arripuit, vocatoque Francisco Sfortia Vicecomite, stipendium ei dederunt, ut civitates, quæ descivissent, armis ad obedientiam compelleret, ea est enim humani generis stultitia, ut se quisque libertate, alium servitute, dignum existimet. Verum Papienses ad Comitem ipsum defecerant, Placentini ad Venetos, Astenses & Alexandrini ex parte ad ducem Aurelianensem, alii ad alios, cum se in libertate tueri non possent, defecerunt. Igitur Comes Placentiam expugnabat; Bartholomæus Bergamensis, dux exercitus alterius, apud Alexandriam superbientes & insolescentes Gallos magno prælio delevit. Inter hæc Federicus legatos ad Mediolanum misit Federicum Episcopum Secoviensem, Æneam electum Tergestinum, Gasparem Slik Cancellarium, Johannem Ungnad Magistrum Cameræ, Jacobum de Castro Romano nobilem equitem, & Pancratium Risciad consiliarios suos, qui jus Imperii peterent: nam ducatus mortuo Philippo absque legitimis hæredibus ad Imperium devolutus erat. Hos Mediolanenses velut dominos honoraverunt. Sed cum dominium peteretur, aiebant, Mediolanum imperii quidem esse, sed suis legibus relictum, nihil Imperatoribus debere, præter quingentas libras imperialium annuas, sic enim in pace Constantiæ diffinitum fuisse tempore Conradi Cæsaris affirmabant. Hic quoniam ad res Mediolanenses ventum est, tempestivum videtur aliqua de hujus urbis fortuna referre, quæ apud veteres historiarum scriptores invenimus, hæc urbs antiquissima est, & a Gallis olim condita dicitur, cum romana res floruit, sub imperio Romanorum fuit: hic multi Cæsares suam curiam tenuerunt, maxime Valentinianus & Theodosius. At postquam Romana sublimitas inclinavit, intrantibus Italiam Longobardis, in eorum potestatem omnis terra redacta est, quæ prius Gallia cisalpina a Romanis dici solebat, atque a Longobardis Longobardia dicta est, regnumque ibi Longobardorum constitutum est, cujus caput Mediolanum fuit. Verum cum Longobardi ecclesiam Romanam infestarent, Pipinus rex Francorum, & Carolus ejus filius ecclesiæ subvenientes Longobardos attriverunt, non tamen

tamen extincti sunt, sed ad Reges usque Theutonicos perdurarunt, atque ab his exterminati fuerunt, regnumque tunc Longobardiæ apud Imperium retentum, quod Imperatores Theutonici nunc per se nunc per alios administrarunt, Mediolanum autem & cæteræ civitates Lombardiæ sæpius rebellarunt, & a Federico barba rubea mirum in modum correptæ fuerunt, maxime autem Mediolanum, quod funditus delevit. Sed optimo loco civitas condita quamvis deleta, deleri non potuit, mox quoque reparata est, & in pristinam ubertatem reducta. At cum sæpe civitates Lombardiæ a Regibus Theutonicis deficerent, quod eorum mores ferre non possent, tandem apud Constantiam imperante Conrado pax facta est, & leges datæ Longobardis, secundum quas viverent. Maxima quidem libertas eis data est, non tamen inter illas Mediolanum fuit, quod per vicarios Cæsaris administrabant, diu vicariatus apud nobiles de Turri servatus est, sed Henricus VII. cum intrasset Mediolanum, persuasus a Vicecomitibus, nobiles de Turri non esse Imperio fideles, novasque res moliri, atque Imperatorem occidere velle, vicariatum ab eis abstulit, deditque Vicecomitibus. Patulæ sunt enim malis suasoribus aures principum, neque aliud facilius credunt, quam proditionem, delatus autem, priusquam audiatur, extinguitur. Vicecomites, cum diu vicariatum Mediolani temuissent, tandem dominium usurparunt, inter quos multi memorabiles Principes fuerunt, maxime Johannes, qui, cum esset urbis Pontifex, susceptа tutela pupillorum fratris filiorum, totam Italiam ad terrorem compulit, non enim contentus Lombardiæ limitibus in Tusciam transmisit exercitum, ac Pisas, Senas, Perusium, Lucam in potestatem suam redegit. Florentiam obsidione cinxit, post cum Barnabas dominatum arripuit, homo sævus & implacabilis, qui cum Johannem Galeaz fratris filium & generum veneno perdere statuisset, ab eo captus & in carcerem conjectus apud Trecinum in vinculis diem finivit. Johannes autem Galeaz, cum auctus potentia omnem Lombardiam in potestatem suam redegisset, ac Bononiam, Pisas, Senam, Lucam, Perusium occupasset, Florentiam obsessam teneret, apud Venceslaum Cæsarem, qui fuit Caroli quarti filius, gratiam invenit, qui pecunia sive precibus corruptus Mediolanum in ducatum erexit, ac Galeaz & qui ex eo nascerentur legitimos hæredes Duces Mediolani creavit, ob quam rem Principes electores illum ab Imperio amoverunt, ac Ropertum de Bavaria sibi substituerunt. Quem, dum Romam pergeret, magnumque comitatum secum duceret, Galeaz, qui Venceslao parebat, neque adversus eum coronari quemquam volebat, aggressus bello confregit, atque inglorium & victum in patriam redire compulit, cui non diu post mortuo, Jodocus Marchio Moraviæ & Venceslai frater successit, sed hic quoque intra semestre defunctus Sigismundo Cæsari locum fecit. At defuncto Galeazio, Johannes filius in ducatu successit, vir pulcro corpore, sed humanitatis omnis expers, cupidus sanguinis & fera quavis immanior; quem non pudebat manu propria insontes occidere, hic dum suos insequitur, neque custodibus corporis parit, ab ipsis occisus est, quos sui corporis existimabat esse custodes. Digna ultio, ut nullos fide-

fideles inveniat, qui nullis est ipse fidelis. Hoc mortuo frater ejus Philippus ducatum invasit, qui, ut posset milites in armis continere, relictam Firximi civis, qui magnus apud patrem fratremque fuerat, admodum pecuniosam, sed annis gravem duxit uxorem, cujus auro retentis militibus Mediolanum obtimuit, at uxorem paulo post quasi adulterii ream & duas ancillas, ut ajebant, criminis conscias gladio jussit interimi, exinde virginem quandam nobilem Mediolanensem apud se admodum commendatam in curiam vi recepit atque corrupit, ex qua nata est Blanca, quæ demum Francisco Sfortia Vicecomiti nupsit. Deinde filiam Amedæi Ducis Sabaudiæ duxit uxorem, dum bello Veneto premeretur, cum qua vel nullam vel modicam consuetudinem habuit. Hujus viri varia fortuna fuit, persecutus fratris percussores usque ad unum ad mortem compulit, Lombardiam omnem in potestatem redegit. Genuam Liguriæ potentissimam urbem, a qua pater abstimuit, subjecit sibi. Saonam Albengamque & omnes illas oras Maris Ligustici, Bononiam, Imolam, Forlivium occupavit, postea ecclesiæ Romanæ restituit, exercitum in Tusciam mittens gravi bello Florentinos attrivit. Qui cum non possent ejus vires ferre, Venetos in belli societatem exciverunt, duri erant Veneti, neque terrestrem pugnam libenter accipiebant. Sed movit eos Franciscus Carmignola, magnus armorum ductor, qui a Philippo fugiens cum venisset Venetias, ait se scire Philippum, si Florentinos vinceret, mox Venetos aggressurum, quia Italiæ regnum appetat, atque a debilioribus incipere, ut iis victis fortior factus fortioribus par fiat, atque superior. Florentini quoque, cum in Senatu Venetorum causam suam agerent, eosque tardos remissosque cerneret; quid cunctamini inquiunt Veneti? Nos si Philippo succumbimus, illum Italiæ Regem constituemus, vos cum Cæsare victi efficiemini. His igitur motus Venetorum Senatus hortante Francisco Carminiola, qui res Lombardiæ optime norat, bellum non lacessiti, Philippo intulerunt, atque primo aggressi Brixiam per proditionem obtimuerunt, ob quam rem coactus est Philippus exercitum ex Tuscia revocare, diu pugnatum est, at cum victus Philippus omnem equitatum amisisset, Francisci Carmignolæ opera sustentatus est, qui omnes captivos exutis armis remitti jussit, quæ res Francisco invidiam apud Venetos peperit, ex qua postea in suspicionem adductus & proditionis accusatus, capitali sententia damnatus est. Hujus belli pax facta est auctore Cardinali sanctæ Crucis. Fovit tamen pacem Philippus; nam cum fraude subreptam Brixiam recuperare debuisset, ne Mediolanum perderet, Bergamum victoribus addidit. Hic duce Angelo de la Pergula Suicenses (1) magno conatu Italiam ingressos apud Belizonam in alpibus crudeli bello & Sanguineo delevit, nam Suicenses amplius quam mille trucidati sunt. Cœpit & secundum bellum (2) cum Venetis & Florentinis, in quo Venetos in valle Tellina prostravit. In Pado ma-

(1) *Hoc de Suicensibus præcedit.* MARGO.

(2) *Exinde cum Florentini tyrannum Lucanum Paulum Domsii invasissent, Franciscum Sfortiam auxilio illi misit, qui cum comperisset Paulum cum Florentinis pacisci, per Antonium Petrucium Senensem animosum equitem insidias prævenit, & Paulum cepit, Lucam autem liberam dimisit, sed nec diu post cum Florentini*

*magnam eorum classem vi cepit, ductores eorum apud Imolam bello vicit, & in captivitatem recepit, duo ei belli præcipui Duces fuerunt, Nicolaus Picemus, & Franciscus Sfortia, qui cum sese ferre non possent, magnis cladibus Philippum affecerunt. Sigismundus hoc tempore Mediolanum venit, coronatusque apud Sanctum Ambrosium, nunquam videre Philippum potuit, ob quam rem non parva inter eos simultas fuit, nam postea Eugenio se junxit Sigismundus, qui Venetis contra Philippum auxilia mittebat. At Philippus misso Picenno in Tusciam, & Francisco in Marchiam, omne patrimonium ecclesiæ occupavit, atque ipsum Papam in urbe captum ad fugam compulit. Sed Franciscus ab eo deficiens ad Venetos transiens res Philippi turbavit, qui, si fidem servasset, Italiam illi subjecisset. Hic tyrannos Lombardiæ multos oppressit, & occidit gladio. Alfonsum Regem Aragonum & Johannem Regem Navarræ omnemque nobilitatem Regni Siciliæ & Aragonum navali bello victam apud Insulam Scantiam in captivitatem redegit, sed animo magno omnes sine prætio liberos & multis muneribus donatos remisit, inauditam & apud nullos historicos relatam liberalitatem exercens. Hic, quamvis uno bello Venetos, Florentinos, Mantuanos, Sabaudienses, Palavicinos, Suicenses & Montisferrati Marchiones adversus se haberet, forti animo restitit, tutatusque Regnum est. Secundum bellum quod cum Venetis & Florentini Lucam obsedissent atque ad famem compulissent Nicolaum Piccenium Philippus misit, qui magno prælio Florentinos devicit, Lucam liberavit, agrum Pisanum invasit, Senenses in bellum impulit, agrum Aretinum vastavit, A tinis gessit, arbiter Franciscus Sfortia terminavit finesque regni Venetorum usque ad flumen Adduam protendit. Ipse promissam Blancam duxit uxorem, & Cremonam nomine dotis accepit. Sed liberalitas Philippi magno ei detrimento fuit; nam Genuam & universam Liguriam rebellantem amisit. Itaque afflictus in senio ægre se habuit, anxius tamen tertium bellum cum Venetis accipere conatus est, in quo, cum se dietim succumbere cerneret, & morbo corporis attritus, & anxietate animi vexatus animam exhalavit. Qua re percepta legati, uti antea diximus, Cæsaris Mediolanum venere, qui ubi diu ac diu de dominio tractarent, cum efferatam libertate multitudinem ad æquitatem reducere non possent, ab inde recesserunt. Erat autem intentio Mediolanensium regere Mediolanum, neque alium supra se habere, nisi Cæsarem nomine, cui ob reverentiam dominii in annos singulos auream pateram quingentorum aureorum offerebant. Legati vero ducatum morte ducis ad Imperium devolutum ex integro petebant, passi tamen fuissent ordinari in civitate regimen ex civibus, dum pars vectigalium major ad Cæsarem venisset. Hic quoniam res Mediolanensis cæpta est, cum Cæsar duabus vicibus postea illuc Legatos miserit, usque ad finem prosequenda res videtur. Non multo post, cum Franciscus Sfortia Placentiam vi cæpisset exposuissetque prædæ, atque in agrum Brixianum se contulisset, elati successu rerum Mediolanenses, Franciscum atque in tantam desperationem Florentinos adduxit, ut nisi denuo Venetos in Lombardia movere bellum suasissent, actum de ipsorum libertate fuisset. MARGO.

ciſcum opprimere ſtatuerunt, tractantes cum Venetis ejus ruinam occulte. Qui ubi dolos præſenſit, prior in Venetorum amicitiam ſe ſe recepit, atque in has leges cum eis venit, ut ad obtinendum Mediolanum auxilio ei eſſent. Sicque mox infeſtis ſignis Franciſcus ad Mediolanum divertit. Mediolanenſes territi tanta rerum mutatione Carolum de Gonzaga & Franciſcum Piceninum in urbem vocarunt, atque cum his civitatem defenderunt. Interim Federicus, cum attritos eos cerneret, rurſus ad eos miſit Artongum de Cappel & Johannem Hinderbach juris interpretes, ſi fortaſſe mentem recepiſſent & ad imperium reverti vellent, offerens his auxilium, ſi ſuum Dominium recognoſcerent. At civitas eo tempore in tumultu fuit, nam plebs timens, ne nobiles Franciſco Sfortiæ ſe ſubmitterent, ab his regimen accepit, & occiſis novem nobiliſſimis civibus ommem poteſtatem in ſe recepit, nihil in tanto motu concludi potuit: ſed miſerunt Mediolanenſes Bartholomæum Regna ad Cæſarem, qui tentaret ejus animum. Interea & ad regem Aragonum, & ad ducem Sabaudiæ legatos miſerant, nec minora illis quam Cæſari promittebant. Illo audito, cum omni die magis ac magis civitas Mediolanenſis opprimeretur, Cæſar tertio tentare eos voluit, miſitque ad eos Æneam epiſcopum Tergeſtinum & Arthongum, qui cum magnis periculis Comum veniſſent, non poterant ulterius ire ſine magno comitatu, cum Franciſcus Sfortia omnia inter Mediolanum & Comum occupaſſet, diligenterque obſervaret, ne legati Cæſaris urbem intrarent, qui ſibi prædam e faucibus eriperent. Itaque duobus de viginti diebus manere Comi eos oportuit, antequam comitatum haberent. Medio tempore rurſus regimen urbis mutatum eſt, & a plebe in nobilitatem receptum, quæ res Comiti ſalutem attulit, nam, qui nolebant Imperium, in carcerem conjecti fuerunt. Cum autem Legati Cæſaris non poſſent ſecurum habere conductum; et cum periculo ire Mediolanum decreverunt. Itaque procuratis aliquot peditibus & equitibus nocte iter aggreſſi ſunt, & ducente Deo omnes excubias fefellerunt, pauloque poſt ortum ſolis Mediolanum ingreſſi ſunt. Cum veniſſent ad Senatum, petiverunt populum congregari, cui Cæſaris mandata referrent. Inter X. viros qui ſummam reip. gerebant, Guarnerius de Caſtilione fuit, vir doctus & facundia exuberanti, qui per leges non licere ait convocare populum: ad quem cum Æneas reſpondiſſet, mullas illius urbis leges ligare Cæſarem, ſeque juſſum eſſe, id petere, dixiſſet, omnes magiſtratus, qui aderant, convocandum populum ſtatuerunt, ut in ſequentem diem mandata Cæſaris audiret. In curiam igitur cum magna multitudo conveniſſet, narravit Æneas breviter, quibus ex cauſis jam bis Cæſar Legatos ad eos miſiſſet, utque neque primi neque ſecundi petitiones obtimuiſſent, quæ tamen juſtæ fuiſſent. Nam civitatem illam ejusque regimen ad Imperium pertinere, nemo dubitaret. Non tamen eveniſſe illis bene, qui Cæſaris mandata parvi feciſſent, ſed cecidiſſe eos ex alto gradu, jamque oppreſſos eſſe, & obſidione circumdatos, potuiſſe igitur Cæſarem illos dimittere, & fortunæ ſuæ relinquere, ſed miſertum eſſe nobiliſſimæ civitatis, & civium, qui libertatis amore decepti fuiſſent, velle ad huc eis opem ferre, atque hoſtem repellere, ſi ipſi reſipiſcant,

ſcant, & Cæſarem, ut eſt Dominus, recipiant, nam facile ſibi ſit, comitem Franciſcum repellere, qui amicos habeat & pecuniam, qui a Sabaudia uſque in Iſtriam cum patrimoniali dominio Italiam cingat, qui & Sigiſmundum patruelem & Suicenſes in Comitem præſto armare poſſit, ipſe in Venetos, niſi pedem retrahant, per Forum Julii irruere poſſit, & alios in Italia Principes Imperii fideles in auxilium devotæ civitatis poſſit adducere. Itaque hortabatur eos, ut conditionem acciperent, neque amplius libertatis dulcedine fallerentur, quam diu retinere non poſſent. Scirent tamen ſub Imperio veram eſſe libertatem, ubi naturalis Dominus juſtas leges dicit, neque ulli gravis eſt. Ad hæc moderate & facunde Guarnerius non pauca reſpondit, multumque de bono libertatis dixit. Tandem concluſit, civitatem deliberaturam & daturam aliud reſponſum. Ea die ad hoſpitium Legatorum magnus civium concurſus fiebat, & quaſi jam reſp. ad Cæſarem veniſſet, Legatos ejus ſalutabant. Sequenti nocte populi trium portarum in arma ſurgentes, vivat Imperium clamabant, quod ſi quartæ portæ plebs aſſurexiſſet, acta res erat; nam ſex portarum populis civitas gubernabatur, concurriſſet quoque pars major, niſi præſides civitatis accurrentes ſiſtere populum juſſiſſent, dicentes ſe quoque Imperium velle, ſed honeſto modo cum legatis procedendum eſſe, ut honor civitatis ſalvaretur, ſicque tumultus compreſſus fuit. Tunc & Carolus de Gonzaga ad Legatos venit, incuſans Gubernatorum fallaciam, qui populum ſeduxiſſent, quod ſi Legati alteram publicam audientiam peterent, venturum ſe cum plebe ſibi amica promittebat, excitaturumque tumultum, moxque populum Imperium vocaturum. Sed Legati id ſibi minime commiſſum ajebant, ut in civitate tumultum facerent. Si cives ſuapte ingenio parere vellent, recepturos ſe Cæſaris nomine obedientiam, ſin vero, domum ituros relaturosque res geſtas, quod poſtmodum Cæſari viſum foret, id faceret. Tunc Carolus animo motus non fuit amplius his amicus. Cives quoque illum ſuſpectum habuere, qui Legatos Cæſaris toties accederet. Suſpicionem autem auxit, quod inter loquendum Legati dixerant, ſi civitas Cæſaris mandata reciperet, Gubernatorem inſtituere vellent hominem Italum & civitati gratum, quem illi mox Carolum intellexerunt, qui erat omni plebi acceptus atque deinde inſidias ei parabant. Cum autem Legatis reſponderent, ajebant ſe Cæſaris eſſe ſubditos, velleque ſibi parere ſalvis eorum privilegiis, petebantque ut eis Cæſar adverſus hoſtem ſolatia ferret. At cum Franciſcus eos amplius atque amplius premeret, Nicolaum de Arzimboldis ad Legatos miſere, qui jam receſſuri erant, atque has Cæſari leges offerebant. Placere Mediolanenſibus Gubernatorem accipere natione Theutonicum, qui Cæſaris nomine in civitate jus diceret. Senatum vero retinendum, qui regimen urbis haberet, qui civitatem cuſtodiret, ac jus pacis & belli haberet. In cæteris quoque civitatibus, quas tunc poſſiderent, Gubernatores accipere vellent, quos Cæſar nominaret, ſed ab illis appellationem eſſe volebant ad gubernatorem Mediolanenſem, ab illo vero provocari non poſſe. Pro civitate Mediolani offerebant annis ſingulis Cæſari auri quinquaginta millia florenorum, de cæteris civitatibus medios redditus ei præſtare volebant. Tum

quoque id adjiciebant, si quam civitatem in Lombardia Mediolanenſes ſuo milite viciſſent, eam ab Imperio in vicariatum perpetuum obtinere volebant, præſtituri exinde cenſum annuum, qui decens videretur. Feuda omnia nobilia in manum Cæſaris offerebant, volebant tamen vaſallos poſt juramentum, quod Cæſari præſtarent, etiam civitati fidem jurare, quod ei non eſſent noxii, atque hæc omnia offerebant, ſi Cæſar auxilium his præberet, quo Franciſcum ab obſidione repellerent. Hæ conditiones non videbantur Legatis aſpernandæ, non tamen illas amplecti poterant, quibus integrum Dominium mandatum erat expetere, ſed dixerunt ſe Cæſari ea relaturos, atque reſponſum miſſuros, moxque conſcenſis equis, cum haberent litteras ſecuritatis a Franciſco Sfortia, ad eum venerunt, quem in caſtris ſexto milliario repererunt, atque cum eo Legatos Venetorum & Florentinorum. Exercitus ejus vix viginti millium fuit, cum quo civitatem centum millium hominum obſedit. Sed erant ſui pugnandi periti, vulgus civitatis ineptum & diviſum erat. Ingreſſi ad eum, cum ſecretam audientiam petiviſſent, mox ille omnes emiſit, manſiſſetque ſolus cum Legatis, niſi Cancellarium ipſi remanere juſſiſſent. Oratio Legatorum Cæſaris in hanc ſententiam fuit: dicebant, civitatem Mediolanenſem morte Philippi, qui ſine legitimis hæredibus deceſſiſſet, ad Imperium devolutam, indignum videri Cæſari, quod is civitatem Imperii invaderet, qui tamen ab Imperio inſignibus eſſet ornatus, quique pridem Cæſari obtuliſſet, ad ſua ſe ſtipendia venturum, ſi vellet, atque juvaturum Cæſarem ad obtinendum Ducatum Mediolani. Vtcunque tamen res ſe haberet, ſi adhuc Franciſcus Imperio ſervire vellet, atque juvare ad obtinendum Ducatum, magnas ei Cæſar conditiones faceret. Ad ea Franciſcus: verum eſſe ait, quod ſe Cæſari obtuliſſet, nam tunc & Veneti ſibi & Mediolanenſes erant infeſti, ob quam rem ſtatus ſuus ruinæ ſubjacebat, niſi cito ſibi ipſi conſuleret. At cum Cæſar nullum ſibi reſponſum dediſſet, neque ipſe amplius expectare poſſet, inter duos inimicos minus inſolescenti, & magis potenti ſe conciliavit, atque in Venetorum gratiam venit, quibus ſeſe obligavit inſequi Mediolanenſes, qui fidem ejus fefellerant & ſibi mortales paraſſent inſidias. Itaque bellum ſibi juſtum adverſus eos eſſe, qui tamen non eſſent Imperio fideles: ajebat præterea, ſe inveniſſe in caſtro Pipienſi Philippi litteras, quibus uxorem ſuam hæredem omnium Dominiorum reliquiſſet; non debere Imperatorem ægre ferre, quod Mediolanum acciperent, nam ſe in eo Dominio fidelem futurum Cæſari, & facturum quodcunque alius qui illud Dominium eſſet habiturus, multumque commendari Cæſari jubebat, atque his dictis remiſit legatos. Hic, quia de Franciſco loquimur, non eſt abs re pauca de ipſo loqui & ejus originem & vitam exponere. Homo fuit eminentis ſtaturæ, & habitudinis carnoſæ, albus, commixta rubedine, læta facie, calvus, oculis illuſtrioribus, toto corpore pulcher, facundiam cum prudentia conjunxit. Hic filius Sfortiæ fuit extra matrimonium natus. Sfortia ex villa, quæ vocatur Cotignela, non longe a Faventia humili loco natus eſt. Sunt, qui eum relicta domo in militiam profectum, primo muliomem, poſtea mangonem fuiſſe, atque

cum esset manu promptus, & audax ac prudentia non mediocri ad equestrem militiam ascendisse. Quæ sequuntur certa sunt. Crevit homo, Duxque multorum factus, in regno Neapolitano armis sibi magna Dominia vendicavit. Nam & Beneventum & Mamfredoniam, & Trojam in potestatem suam redegit. Sedente Martino Papa quinto, Dux ecclesiasticæ militiæ fuit, multaque bella feliciter gessit, sæpiusque cum Braccio tyranno Perusino conflixit. Ad extremum, cum illum quæreret, detrectantem bellum, dum Vulturnum flumen trajicit exercitum, forte puerum, quem amavit, periclitantem in undis aspexit; cui dum ferre opem vult, ipse sibi nocuit, atque cum illo pariter voragine fluminis absortus, quamvis sæpe quæsitus, nunquam visus est. Cum hoc Johannes Ptolomæus Senensis Æneæ patruus militavit, qui Sfortiam in exercitu suo tantæ auctoritatis fuisse referebat, ut, quicquid futurum diceret, milites crederent. Ajebat etiam, temuisse illum quindecim diebus universum exercitum in aspera silva, neque fuisse, quid equis darent, nisi quercinas frondes. Milites autem parum panis habuisse, atque propterea, cum milites murmurarent, abiturosque se dicerent, processisse illum in medium, hortatumque commilitones, ut patienter ferrent, nam post biduum omnes frondes, quas equis dedissent, in aurum reddituras eis, adeo efficaciter dixisse, ut nullus verum dubitaret, quod ipse dixerat, nec mentitus est, nam tertia die, victis hostibus, ditissima & opima spolia retulerunt. Post mortem ejus milites ætatem filii contemnebant, qui tunc adolescens fuit Franciscus. Sed ille vocatis eis in concionem paternos libros quibus omnes debitores erant, afferri jussit, & in medium comburi, promittens nova stipendia, qui secum militare vellent, amaturumque se eos semper, qui patri fideles essent, deditque omnibus & standi & abeundi libertatem. Tum forte Philippus Mediolani aurum ei miserat, quo posset comitatum retinere atque alere; milites, ut liberalitatem adolescentis & prudentiam cognoverunt ætate majorem, omnes se cum eo & mansuros & morituros jurarunt. Franciscus in servitio ecclesiæ perseverans Braccium paternum hostem & ecclesiæ crudelem inimicum apud Aquilam bello vicit & captum Martino tradidit. Verum neque hujus hominis fortuna reticenda est, qui ex parvo gradu in altum ascendit statum. Fuit Braccius nobili apud Perusinos, sed paupere familia natus, militia ejus prima in sex equis cæpit. Sinistrum ejus latus aridum ac præmortuum erat, facundia præcipiti, &, ut Perusina est, jocosa fuit, blandus alloquio, crudelis opere. De clavibus ecclesiæ, de Christo, de Deo nihil temuit, ut qui animam cum corpore extingui epicurea dementia credidit. Crevit hic in regno Neapolitano auctusque magnum conflavit exercitum. Carolum Malatestam, nobilem & magnum armorum Ducem apud Perusium bello fregit, inde Perusium in suam potestatem redegit, Asisium occupavit, Tudertum, Spoletum, multasque urbes sibi subegit, Florentini, Senenses, atque Lucani tributum ei quotannis pendebant. In regno Neapolitano multa Dominia pervaserat. Cum Philippus Dux Mediolani sui eum exercitus ductorem constituere vellet, magnasque sibi opes offerret, omnes conditiones sprevit, ut qui se non minorem Duce putabat,

ac se brevi Regem futurum censebat. Legi ante se veterum facta semper ad mensam jubebat, neque ullius historiam avidius, quam Julii Cæsaris, audiebat, ut qui se futurum illi parem conjectabatur. Ad extremum cum Aquilam Brutiorum nobilem urbem obsideret, existimans se ibi Martini copias conflicturum, atque deinde Romam venturum, ut diximus, victus est, hic solitus erat dicere, ad eam se velle Martinum inopiam reducere, ut sex missas pro nummo argenteo cantaret. Quem, cum Florentinus quispiam argueret, qui fuit apud eum auctoritate potens, miror inquit, si me talia dixisse credis, nam quo pacto ego in sex missas nummum dabo argenteum, qui neque in mille darem æreum. Captus hic a familiaribus Ludovici de Michelotiis quamvis multa bis promitteret, si se liberarent, obtinere non potuit, ductus in tentorium hostis, cum se captum vidit in potestate inimici, nunquam locutus est, sive quia non potuit in gula vulneratus, sive quia indignatus sprevit effari, paulo post mortuus, in agro cum bestiis sepultus est, quia excommunicatus & hostis ecclesiæ fuit. Apud sanctum Laurentium in vineis diu cadaver ejus in spelunca jacuit. At cum Nicolaus de Forte Bracciis postea supplicasset Eugenio, ut in sacrum locum ossa ejus deferre posset, isque annuisset, quia testes fuerunt, qui eum ante mortem contritionis signa ostendisse falso dixerunt, exhumata ejus ossa & Perusium delata sunt, atque in ecclesia principali magno cum honore collocata, at, dum civitatem intrarent, tanta subito cecidit cælo grando, ut omnes Perusinorum agros & vineas excusserit in præmium religiosæ sepulturæ. Sed, ut redeamus ad Franciscum, hic paulo post ad Philippum venit, diuque ei servivit inter primos belli duces, multaque laudata in bellis fecit, adeo ut Philippus ejus virtute allectus unicam ejus filiam extra matrimonium natam, quam unice amavit, ei in conjugium spoponderit. Verum cum Nicolaus Picennius, qui ex commilitonibus Braccii fuerat, atque Braccianos milites sub se habebat, relictis Florentinis ad Philippum venisset, duxque universi exercitus Mediolanensis creatus esset, invidia inter eos crevit. Quoniam perpetuum odium inter Braccianos & Sfortianos fuit. Cumque ambo non compaterentur, Franciscus cum suis Sfortianis in agrum Picenum missus est, ut eam regionem Eugenio adimeret, qui tunc erat hostis Philippi. Nicolaus cum Braccianis in Tusciam atque ducatum profectus est. At Franciscus quasi turbo quidam agrum Picenum invasit atque omnem Marchiam sibi subjecit, & quia Nicolaus vicinus erat, sæpius inter se decertarunt, parumque abfuit, quin totis viribus ad invicem pugnarent. Tumque visum est Francisco, quod Philippus Nicolao quam sibi esset favorabilior, atque omnino alienatus ab eo ad partes Venetorum defecit. Cumque Nicolaus revocatus ex Tuscia Venetos premeret, Franciscus ex Marchia in auxilium Venetorum veniens eorum dux creatus, magnas clades Philippo intulit. Nicolaus jam Veronam intraverat volentibus civibus, sed veniente Francisco mox effugit, reliquitque rursus Veronam Venetis. In tantum autem Franciscus Philippi partes afflixit, ut eum coegerit, & filiam tradere, quam jam negaverat, & eum pacis arbitrum accipere, qui dicta

pace

pace Blancam accepit, & Cremonam nomine dotis, ibique nuptias celebravit. Exinde in Marchiam reversus, cum pace torperet, amori operam dare cœpit, atque inter virgines conjugis puellam Novariensem, nomine Perpetuam dilexit, atque per lenonem corrupit, quam cum gravidam animadvertisset, nobili cuidam equiti despondit, jussitque nuptias in quodam opido, ubi arx fortissima fuit, apparari, nam ibi sponsus domicilium habuit. Cum vero sponsa duceretur in oppidum, jussa est e vestigio arcem petere, neque postea videndi sponsam suam copiam habuit sponsus, sed Franciscus ad eam sæpe noctu cum paucis veniebat. Illa jam more dominæ se gerebat, habens ancillas & famulos, non potuit res idcirco latere sensit; dolos Blanca, atque illam, dum aucupatum cum accipitre pergit, missis percussoribus occidere statuit. Quatuor forte fuerunt, qui eam venantes invasere, quorum unus eam in brachio vulneravit; sed ipsa urgens equum calcaribus manus eorum forti animo effugit, deinde venationibus post habitis, in arce clausam se continebat, sed neque sic fœmineos dolos evadere potuit, cum die quadam lavisset capillos, quos habuit albissimos, atque illos ad solem siccaret inter murum arcis & antemurale, idque explorassent insidiatores, duo ex his sub specie rusticorum portam accedentes, atque petentes intromitti, quasi aliquid castellano dicturi, janitorque semiportam aperuisset, illi irruentes janitorem ad terram prostrarunt, atque visa Perpetua mox eam truncaverunt, occisamque reliquentes mox effugerunt: neque illi postmodum visi sunt. Sed certo scitum est, id scelus Blancæ fuisse, quæ

A

B

C

pellicem ferre non poterat. Id cum agnovisset Franciscus dolore inæstimabili correptus, nullam poterat consolationem recipere, sed dies noctesque suam Perpetuam appellabat, jurabatque se conjugem occisurum. Saluti Blancæ fuit, quod absens erat. Franciscus autem ira feruidus eam ad se venire jussit, quæ etsi norat virum iratum, omnesque sibi dissuaderent iter, tamen mox conscenso equo ad eum venit, nec vocari ad præsentiam expectavit, sed virum in consilio manentem accessit, qua visa omnes abierunt, eamque cum conjuge solam reliquerunt, ibique cum alter alteri quereretur, sine arbitris facta est pax, tamen postea nunquam sine dolore potuit Franciscus Perpetuæ meminisse. Hic cum Venetorum fautor videretur, Philippus cum Eugenio concordavit, qui etiam Alfonsum regem Aragonum ad sese accepit, unde misso exercitu contra Franciscum, eum rursus ex Marchia pepulit, ita ut pauca ei in Marchia remanerent, nam qua facilitate Marchiam acquisivit, eadem amisit, undecim tamen annis ea potitus est. Tum quoque & dominia, quæ in regno Neapolitano habuit, patris viribus aquisita perdidit, adeoque ad inopiam deductus est, ut qui septingentos officiales consuevit ad castella dimittere, jam vix decem mittere posset. Tum tamen Florentinorum & Venetorum ope sustinebatur, quorum auxilio facto exercitu novem milium inter equites & pedites Tusciam & patrimonium ecclesiæ invasit, credens Papam Roma pellere, sed Patriarcha & alii Cardinales Papam hortantes, collecto exercitu Comiti restiterunt, neque is potuit aliquid agere. Deinde, cum rur-

rursus Veneti opprimerent Philippum atque usque Mediolanum ad XII. miliarium pergerent, mortuo Nicolao Picenino, vocatus est Comes, ut ei auxilio esset, qui dum relictis Venetis sese præparat, Philippus, ut ante diximus mortuus est, Alfonso Aragonum rege hærede post se designato. Tunc populus in libertatem se vindicavit, castrumque in civitate magnum & fortissimum, victis pecunia custodibus everterunt, ingens scelus, opus egregium demoliti sunt, sed mira ultio Dei: qui destruxerunt, Francisco supplicarunt, ut repararet, & ignarus populus, qui ad ruinam volens locavit operas, ad reparationem invitus coactus est. Morte Philippi, ut diximus, Lombardia turbata fuit. Comani, Novarienses, Alexandrini & Terdonenses Mediolanensium jugum acceperunt. Astenses ad ducem Aurelianensem defecerunt. Valentini ad ducem Sabaudiæ. Placentini & Laudenses ad Venetos. Parmenses fœdus cum Mediolanensibus percusserunt. Papienses in sese steterunt, donec Comes Franciscus stipendium Mediolanensium accepit, hic enim cum veniret in auxilium Philippi, postquam ille obiit, dux exercitus Mediolanensium factus est, stipendiumque ei ea lege promissum est, ut quas civitates armis acciperet, Mediolanensium potestati subjiceret. At Papienses, ut in partibus esse Comitem sensere, missis ad eum legatis ei sese dediderunt, quos cum Mediolanenses peterent, dixit, eos non armis victos, sed suapte voluntate dominatum Comitis subiisse, vicitque ex pacto Mediolanenses: quæ res Guarnerio de Castilione admodum imputata est, qui pactiones cum Comite nomine Mediolanensium percusserat. Comes postea Placentiam obsedit (1) & vi expugnavit, captis, qui intus erant, præsidiis Venetorum, & civitate in prædam militibus data. Ibi assuefacti cædibus juvenes, in sanguinem humanum miro modo sæviebant. Fuit illic adolescens, dum Comes in civitate resideret, qui nocte in triviis civitatis explorans, qui soli transibant, undecim viros interfecit, tandemque captus & confessus scelera mox suspensus est. Comes post hæc in agrum Brixinensem cum transisset, magnisque cladibus Venetos afficeret, timentes Mediolanenses, ne auctus potentia & nomine fidem falleret, ipsi potius fallendam fidem censuerunt, & traditoris in se potius nomen recipere volverunt, quam traditionem pati. Itaque relicto Comite cum Venetis fœdus inire quærebant. Sed præsensit dolos Comes atque maturavit se Venetis jungere, cum quibus pacta, ut diximus, fecit. Veniensque contra Mediolanum, omnia eis eripuit præter Comum uno impetu, atque obsidionem ante civitatem posuit. Tumque legati Cæsaris ea pacta obtinere poterant, ut ante diximus, sed non habentes potestatem, ad Comitem transierunt, atque per Comum reversi sunt ad Cæsarem, quem in Carinthia apud sanctum Vitum invenerunt, qui ut audivit conditiones, non improbavit eas, sed more illorum, qui post factum sapiunt, optavit, se dedisse plenam potestatem legatis, sed neque tunc diligenter ag-

(1) *Hic dum Mediolanensibus servit, una die copias Venetorum omnes fudit apud Casale majus multumque Venetos debilitavit, tunc Mediolanenses timere Comitem cœperunt.* MARGO.

aggressus est rem, nam si in tempore misisset Mediolanensibus auxilia,(1) adhuc civitatem haberet, sed fuerunt, qui in rem imperii non suaderent exponendam pecuniam, quæ tandem in alios transitura fuisset. Itaque dum mensibus fere duobus Cæsar deliberat quid agendum sit, Mediolanenses fracti viribus, & fame vexati, Venetos orant, ne se perditos velint, sed civitatem in suam societatem recipiant, quæ pacis amans nolit aliena & suis contenta sit. Tum Veneti veriti forsitan, quod postea secutum est, ne Comes urbe obtenta contra se arma verteret, fœdus in hunc modum accipiunt: Civitas Mediolani ut libera sit Communque in potestate habeat. Franciscus Comes Parma, Placentia, Pipia, Terdona, Novaria contentetur, cætera senatui Veneto cedant. Comes ne amplius quam duo milia equitum & peditum mille teneat, totidemque Mediolanenses ad sui status tutelam. Veneti sex milia equitum & tria peditum in armis habeant,(2) vel dic certum numerum & se majores: quindecimque dies comiti statuunt, bas ut conditiones accipiat, si renuat, hostis populi Veneti, Mediolanensisque sit, & communibus viribus comprimatur. At Comes irritatus his pactionibus nequaquam annuit, sed amplius urgere civitatem decrevit, magnus hominis animus, qui & Mediolanensium & Venetorum viribus aut superiorem, aut parem se credere potuit, cui nec multi milites essent, neque auri copia. Sed norat oculatus homo conditiones Mediolanensium, speravitque se prius opprimere eos, quam Venetorum auxilia haberent. Florentini quoque & Januenses ei auxilio fuere, qui non liberum Mediolanum intelligebant, sed in potestate Venetorum futurum. Videbatur quoque eam fuisse populi Veneti mentem, ut Mediolanum sibi subjiceret. Nam, etsi promiserant civitati victualia, tamen parce omnis auxilii genus ministrabant. Scientes enim Comitem populo Mediolanensi & his qui gubernabant exosum, existimabant, si prærentur a comite futurum esse, ut Venetos in dominos appellarent, ut ab his certius auxilium haberent. Sed contra evenit, nam plebs jejuna quemvis dominum accipit, qui pascat. Igitur fatigata fame multitudine, cum non esset spes auxilii Venetorum, seditio in civitate orta est, auctore Bartholomæo de Vico mercato, si sic vocatur, rursusque surgentes, nobiles ignobiles ex palatio ejecerunt, ac Leonardum Donatum, sive alium, qui Venetorum apud eos legatus erat, in medio foro occiderunt, Franciscumque in civitatem vocaverunt, qui etiam insignia ducalia, tradente populo, suscepit, quæ res neque vim neque colorem habuit justitiæ. Is mox Laudam expugnavit, atque cum Januensibus & Florentinis apertum fœdus percussit, qui prius latenter favebant sibi, aggressusque Venetos, magna eos clade affecit. Veneti, cum Florentinis indignarentur, cum rege Aragonum pacem fecere, & fœdus cum eo

(1) *Hic Mediolanenses rursum statum mutantes, in curiam armati venientes; Galeottum Tuscanum occiderunt, Petrus de Pasteria per fenestras saltum dedit, Guarnerius pridie do-*

mum, se ægrotum simulans, se recepit. Sic nobilibus exclusis plebei & mercatores invasere rem publicam, & cum Venetis tractarunt. MARGO.

(2) *sic in MS.*

eo percussere, interque sese statuerunt, ut omnes Florentini ex omni regno Neapolitano omnique ditione Venetorum pellerentur, Florentinos sibi hostes communes persequendos decreverunt, & ut domarent Comitem, fœdus etiam cum Duce Sabaudiæ & Marchione montis Ferrati percusserunt; Comiti vero Marchio Mantuæ adhæsit, qui filiam suam filio Comitis despondit uxorem: & quamvis Veneti potentiores sint, adhuc tamen Comes magno animo in hanc usque diem se defendit; atque hæc de rebus Mediolanensibus libasse sat habeamus, & ad Cæsarem revertamur. Cæsar post mortem Philippi, cum res Austriæ turbarentur, nam Pancratius ex Hungaria frequentes in Austria rapinas exercebat, decrevit hominem corripere, quamvis sedem in alieno regno haberet. Collecto exercitu, Ulricum comitem Ciliæ ei præfecit, qui admotis opido, quod vocant Caloxum, machinis intra paucos dies & opidum in deditionem accepit, & Pancratium ad pacem compulit, suorum dominiorum parte multatum. Hic Pancratius ex parvo apud Sigismundum Cæsarem creverat; post cujus mortem latrociniis intentus & Hungariam & Austriam infestavit, nulli amicus, nullique fidus. Sed Ulricus eum correxit, quamvis adhuc fortunam ferat suis sceleribus inconvenientem. Fuit quoque per hæc tempora castrum in Austria trans Danubium inter paludes situm, quod Vaid appellabant; quod, cum non haberet redditus, dominus ejus ex eo latrocinia exercebat. Uxor hominis formosa fuit & in pectore fœmineo cor virile gestavit, ut vir pro muliere, mulier pro viro putaretur. Hæc amasium & adulterum non ignaro viro domi habens latrocinia imperabat, multisque damnis Austriam afficiebat. Hoc castrum magnis sumptibus Cæsar expugnavit, ductis aggeribus per paludes usque ad castrum. Capta mulier ad Cæsarem cum parvo puero veniens impetravit veniam, sed castrum non obtimuit, vitæ relicta est. Itaque mulier in desperationem adducta rursus amantem in fraudem impulit, qui castrum per insidias noctu mulieri recuperavit, rursusque inde spolia commissa sunt, rursusque expugnatum castrum demolitum est; sed qui intus erant fuga salutem quæsiverunt. Dum hæc aguntur, gravis in Suevia & Franconia exorta est turbatio, quam nunc expedire curabimus. Est in Franconia civitas Imperialis Norimberga nomine, quam latino vocabulo montem Noricorum possumus appellare. Hæc ampla urbs & populosa est, privatis & publicis ædificiis ornatissima; flumine intersecta navigabili, quod ex montibus Bohemiæ defluens in Muganum currit, in Rhenum Muganus. Mœnia ejus ultra modum superba, turribus frequentibus munita & fossato cincta profundo, latoque, sed circa civitatem undique steriles sunt arenæ, industria tamen hominum frugiferæ factæ. Hic mercatores admodum multi sunt, & divites & potentes; artifices quoque plurimi, qui ex ære, cupro, stannoque & plumbo laborant, atque in omnem Alamaniam Galliam atque Italiam merces transmittunt. Itaque opulenta civitas invidendas paravit opes. Hæc non est antiqua urbs, sed postquam Ratispona defecit, & Praga aucta est. Situs ejus optimus est, quia in medio quodammodo Alamanniæ locata est. Terra, quæ in circuitu est, a Marchionibus Brandenburgensibus

pos-

possidetur, qui & Burgravii Norimbergenses appellantur, quasi civitatis Comites. Norimbergenses more hominum, qui quo plura possident, plura appetunt. Opidum..... a Domino ejus emere, quæ res magnæ dissensionis fomes, atque origo fuit. Nam Marchio Albertus opidum sine suo consensu non potuisse vendi dicebat, quod ab eo in feudum haberet, ille contra se liberum nihil obligari sibi dicebat. Erat & alia indignationis materia, quod in villa civitati proxima jurisdictionem Norimbergenses sibi usurpabant, quam Marchio ad se spectare dicebat. Ob quam rem diffidabat eos more Theutonico, nisi desisterent castrum emere, jurisdictionemque remittere: illi contra nihil injuriare se ei dicebant, quod si secus sentiret, offerebant se juri coram Cæsare, qui eorum & Marchionis naturalis Dominus esset. Id cum Albertus respueret, bellumque minaretur, Cæsaris auxilium implorarunt, qui suo de more Marchioni scripsit, ne quam facti viam attentaret, offerens ei judicium de Norimbergensibus, si quid de illis conqueri vellet. Marchio in armis svetus, & arma, quam jura callens; longas & tædio plenas juris vias existimans, mox bellum Norimbergensibus intulit, atque opidum, de quo erat quæstio, per insidias occupavit. Norimbergenses quoque sumentes arma, vicinas civitates in societatem belli adsciverunt. Nec deses Marchio fuit, nam & ipse plurimos Principes sibi conjunxit. Cum Norimbergensibus fuerunt Vlmenses, Augustenses, Rottovillenses, Nerlinenses, Rottenburgenses, Suinfortenses, & aliæ plures civitates, ac Episcopus Herbipolensis. Cum Marchione fuerunt fratres ejus, Albertus germanus Cæsaris, Dux Saxoniæ Wilhelmus, Marchio Badensis, Maguntinus Episcopus, Bambergensis & Hextetensis antistites, Comites de Wirtemberg, quos, cum ante vulneratam causam Cæsar componere studuisset, nullo pacto furentes animos mollire potuit. Quos cum duros intelligeret, sinite inquit se se impetant, vexentque, nolunt salvis possessionibus oblatam pacem, exustis agris eam quærent. Bellum igitur gestum est, in quo novem vicibus consertum est prælium, octo vicibus Marchio vicit, una succubuit, is omnia Norimbergensium, quæ extra urbem habebant, more Florentinorum castella exussit, oppidum unum & munitum & magnum vi expugnavit, quod cum plerisque Principibus obsidebat, scalas in quatuor locis apponi jussit, atque ut aliis Principibus faveret, locum sibi & altiorem & munitiorem reservavit, & tamen primus omnium in opidum descendit.

Hic libet me singulare facinus hujus hominis referre, quod Alexandri magni gestis non est impar. Cum intellexisset hostes ad se venturos, trans fluvium quemdam illos expectavit, & sciens aquam uno tantum loco peditibus vadabilem, illic præsidium collocavit, quod sagittis transeuntes pedites averteret, ipse cum equitatu expedito ad mille passus ultra aquam mansit. Cum hostes aquam attigissent, equites octingenti transiverunt; pedites, cum non invenirent vadum, undique aditum quærebant, atque illo comperto a sagittariis Marchionis prohibebantur. Marchio vero, ut equitatum hostis in conspectu habuit, tresque præcedentes ad jactum teli currentesque animadvertit, assumptis duobus comitibus in illos impetum fecit, atque magistri civium Augustensium

ſium os lancea perforavit. Comites ſui cum hoſtibus in terram ceciderunt. Itaque ſolus ipſe in agmen inimicorum ruens, unus contra octingentos pugnam conſeruit, cæſisque aliquot obviis viam ſibi ad vexillum fecit, quod manibus apprehendens & brachiis, quamvis multi enſes eum percuterent, tamdiu temuit, donec ſuus exercitus curſu rapido impetum faciens, credens jam occiſum Principem, in vexilla decurrit; ac facta ſtrage victoriam peperit. Marchio undique quaſſatus, ut ſe viciſſe animadvertit, animum recepit, qui ſe prius ſatis glorioſum exiſtimavit, quod apud vexilla hoſtium moreretur. Hæc ex multis ego olim audivi, ſed tandem ipſemet ore ſuo cuncta mihi narravit, inter Viennam & Novam civitatem cum ſimul equitaremus, de pace inter Auſtrales & Viennenſes acturi. In eo bello novem vicibus pugnatum eſt, octies Marchio ſuperior fuit, ſemel ſuccubuit. Agri undique vaſtati ſunt. Domus civium Norimbergenſium, quas in modum arcium extra civitatem ſumptuoſe conſtruxerant, per Marchionem magna ex parte dirutæ ſunt, neque monaſteriis, neque piis quibuſve locis data eſt venia: omnia rapinæ atque incendia conſumpſerunt, adeoque diminuta ſunt omnium bona, ut qui centum aureos ex agris annuos habuit, ad XXX. reductus ſit. At cum Cæſar jam feſſas utrinque partes arbitraretur demuo Legatos miſit, qui ceſſare ab armis juberent, offerrent juris viam, pacem ſuaderent. Quos cum Marchio primum vidit, recte, inquit, adveniſtis, optimum delegiſtis tempus, neque frumenta nobis neque pecuniæ adſunt, pacem amplecti oportet, quia pugnæ non eſt locus. Conventus in Bambergæ ad eam rem dictus eſt. Ipſi poſt varios tractatus, lites aliorum Principum aliarumque civitatum in arbitrium Palatini comitis tranſmiſſæ, inter Marchionem & Norimbergenſes placuit arma ponere, deque litibus omnibus judicium Cæſaris expectare. Qua re Cæſari expoſita decretum eſt, & Marchionem & Norimbergenſes citari, ut ille Norimbergenſibus, Norimbergenſes illi coram auguſtali ſolio in jure reſponderent. At cum Norimbergenſes paruiſſent, Marchio non ſe citatum more Principum, non teneri comparere ait; intererat autem ejus diferre judicium, quantum poterat, more reorum, quia plura caſtra tenebat, quæ ſe reſtituturum judicio arbitrabatur: itaque diffugiebat diſſimulabatque. Norimbergenſes autem, fruſtra illum excuſare ſe ſe, dicebant, qui jam ſe pacto obligaſſet comparere, neceſſarium erat interloqui de citationis vi; ſed quia res magna putabatur, tentatum ſæpe eſt, an amicabili modo componi res poſſet: id cum non ſuccederet, judicium ex termino in terminum more gentis prorogatum eſt.

FRIDERICI, dum hæc agun-
tur, duplex animum cura tenebat;
& Vxoris, & Romanæ coronæ re-
cipiendæ. Qui, cum accepiſſet in
Portugallia tres Regi ſorores eſſe
forma præſtantes, & annis nubiles,
primamque Leonoram nomine admo-
dum ſpecioſam; Legatos, qui hanc
viderent, Georgium Volkeſtorfium
Baronem, & Vdalricum Ridrer Juris-
conſultum eo miſit. Quibus reverſis,
ac mores & formam Virginis com-
mendantibus, ſcriptum fratri eſt,
ſororem ſi Cæſari vellet in matrimo-
nium tradere, Legatos ad Regem

Ara-

Aragonum ejus avunculum, qui apud Neapolim reſidebat, cum poteſtate mitteret; idemque facturum Imperatorem: ſicque conjugium poſſe concludi. Interea Delphinus Viennenſis Regis Franciæ primogenitus, quoniam uxor ejus prima deceſſerat, hanc ſecundo loco ducere cupiebat. Neque Rex Portugaliæ abnuebat, quippe qui altum Franciæ ſanguinem ſibi honori ducebat. At puella, Imperatorem jam ſe petere conſcia, capta tanti nominis Majeſtate, niſi ſe Cæſar duceret, nullo connubio ſe aſſenſuram, ajebat. Jam enim Imperatricis vocabulo gaudebat, pulcrumque exiſtimabat, Nuptam ſe Cæſaris appellari. Majus enim apud exteros, quam apud ſuos nomen Imperantis habetur. Rex ubi ſororis animum intelligit, Johannem Vernandi Juriſconſultum Neapolim navigare jubet, qui & Alfonſum Aragonum & Siciliæ Regem conveniat, & quod ei placeat, de matrimonio faciat. Fridericus quoque Æneam Epiſcopum Tergeſtinum, qui illo in itinere ad Senenſem Eccleſiam patriamque ſedem translatus eſt, ac Georgium Volkeſtorfium, de quo ſupra retulimus, & Michaëlem Fulendorfium Secretarium eo direxit, ut & matrimonium ſuo nomine cum regia Virgine contraherent, & iter ſibi ad coronam ſuſcipiendam in Italia præpararent. Erat enim Friderici mens, ubi conjugio locus eſſet, accerſire ad ſe ſponſam in aliquo Tuſciæ portu, ſecumque Romam petere & una coronam accipere. Igitur coram Rege Alfonſo, Johanne Cardinale Morinenſi Apoſtolico, Venetorum, Florentinorum, Mediolanenſium, & aliis quam pluribus Civitatum Legatis, ac Duce Clivienſi, qui ex Hieroſolyma redibat, multiſque Regni Baronibus & Principibus aſtantibus, ut imperatum erat, contractum eſt matrimonium: conventumque, uti Portugallenſes Cæſaream Sponſam ſuis navibus ad portum Latinum, quem Cæſar intra Piſas & Neapolim nominaret, ad Kal. Novembris proximas regio apparatu conducerent; ibi eam vel Cæſar, vel qui ab eo eſſent miſſi, ſuſciperent. Dotis nomine nummorum ſexaginta millia promiſſa. Exin feſti dies apud Neapolim habiti, ſupplicationes ideo factæ, ludi quam plures exhibiti populo. Quibus peractis, accedentes legati Regem, ſemotis arbitris ajunt ei, cupere Fridericum ſequenti hieme Romam proficiſci, atque cum conjuge coronari; petereque ab eo, quem patris loco veneretur, quoniam mores Italorum optime noſſet, ſibi ut conſuleret, qua potiſſimum via traneundum eſſet, quaſue cavere inſidias oporteret. Eſſe quoque Friderico gratiſſimum, priuſquam excederet, ſecum convenire, & alloqui de rebus Italiæ, deque repub. Chriſtianorum. Ad ea Rex Aragonum: optime agere Cæſarem; qui de ſuſceptione coronæ ſibi debitæ cogitaret. Iter vero per dominia Venetorum Ferrariamque, demum vero per Æmiliam & agrum Picenum. Lombardiam autem vitandam, quam Franciſcus Sfortia occupaſſet, Tyrannus & novus homo, cui nihil eſſet fide levius. Nec Tuſciam adeundam putabat, in qua Florentini dominarentur, hoſtes Imperii, ac Franciſco juncti fœdere. Venetos autem ſibi amicitia junctos, graves atque conſtantes viros: tutum iter in Æmiliam: ſi quid periculi im-

mineret, ſe offerebat equitum decem millia; qui viam Cæſari apertam redderent. Conveniendi autem ſe non minus cupidum eſſe quam Cæſarem: ſperareque, eo loco ſuas res tunc futuras, ut facile conventus & colloquium detur. Atque his dictis Legatos magnifice donatos remiſit. Qui Romanum Pontificem adeuntes, poſtquam de contracto matrimonio, deque coronationis celebrandæ, quod Cæſar haberet, deſiderio certiorem pietatem Apoſtolicam reddiderunt: quo tempore, quove itinere veniendum Cæſari, conſilium petivere. Pontifex conjugium Cæſare dignum affirmans, magno ſe deſiderio Friderici adventum expectare; ad Coronationem parata eſſe omnia: iter per agrum Venetum videri tutum: poſſe quoque Cæſarem aut per Hiſtriam apud Tergeſtum, aut per Dalmatiam apud Segniam ingredi mare, Anconamque navibus, atque inde per territorium Eccleſiæ Romam petere: Mediolanenſem viam neque laudans neque vituperans: ad Italiam ingrediendam hiemale tempus eligendum Cæſari, dixit; quod æſtivum ardensque Italicum ſolum Theutonicis corporibus multo ſanguine exudantibus noxium atque mortiferum videretur.

Hic annus gratiæ magnus fuit, quem Bonifacius octavus inſtituit (ſive Vrbanus is fuit) cum quieviſſet Eccleſia poſt obitum Friderici ſecundi annis quinquaginta; vocavitque Jubilæum, exemplo ex veteri lege ſuſcepto: ut quemadmodum corporalis, ſic & animalis ſervitus, anno quinquageſimo extingueretur, remitterenturque culpæ & onera peccatorum omnibus, qui limina Sanctorum Apoſtolorum ſincera mente perquirerent. Ingens igitur populi multitudo ex omni Chriſtiano ſolo per hunc annum Romam petebat. Licet autem quadraginta & amplius hominum millia diebus ſingulis per urbem templa foraque vaderent, diſſoni quoque mores, deformes habitus, ac diverſa linguarum genera concurrerent: ſapientia Pontificis actum eſt, ut neque victui neceſſaria defuerint, neque tumultus interciderint. Vnica tamen horrenda viſu & auditu ſtupenda, paucis diebus ante finem Jubilæei, calamitas accidit. Nam cum circa veſpertinam horam, Baſilicam Sancti Petri frequens populi multitudo peteret, neque minor jam inde recepta benedictione rediret; facta eſt in ponte, quem Sancti Angeli vocitant, ingens euntium atque redeuntium concurſatio. Cumque retro hi atque illi a ſuperveniențibus urgerentur, premerenturque maxime, accidit alios ruere, alios ſuper ruentes vadere. Cumque nonnulli equis mulisque verherentur, cum jumentis una proſtrati calcatique ſunt. Tantus autem impetus prementium, atque urgentium ſe ſe fuit, ut cadentium cumulus paribus pontis altior fieret, pluresque in Tyberim inciderunt, miſerabile & horrendum ſpectaculum. Alii calcati interierunt, alii dum periculum hoc fugiunt, in aquam ſe projicientes, abſorpti undis ſuffocatique ſunt, ducenti & amplius in ea preſſura extincti ſunt, quorum corpora diligenter quæſita Romanus Pontifex accurate ſepelivit, exequiaſque ſolennes fecit, Capellam marmoream in eodem ponte paulo poſt conſtruxit, ubi quotannis animabus eorum parentaretur: diuturnum tantæ cladis memoriale, quod amplius quam ducentorum cadaverum una dies acerbum

bum funus habuerit. Sed neque id facinoris reticendum, quod in hoc Jubilæo factum esse constat. In agro Veronensi, mulier nobilis ex Alamania, cum plerisque ancillis servisque Romam pergens, in equites Sigismundi Malatestæ forte incidit: a quibus capta, & cum suis diu ludibrio habita est, comites ejus occisi vixque, tandem impudice habita libertati reddita; non sine infamia Sigismundi, quem mulieris forma captum accensumque libidine id sceleris admisisse, quamplures affirmauere. At Principes, quæ turpiter agunt, in suos retorquent: bonos Reges, malos consiliarios, vulgus aiit: impune delinquit magna potestas. Ex comitibus Sigismundi nonnulli capti Venetias missi sunt, qui dominicum vel luerent scelus: sed violata mulier ignoscere quam persequi maluit: ne vindicta majorem infamiam secum traheret. Et primum inter plebes, Imperatoris soror; deinde, Comitis Palatini relicta conjux; post, una ex Saxoniæ Ducibus, dicta; Monialis denique, non ignobilis comperta est: ut fama solet mendacio crescere, ubi verum inquiras.

In eodem quoque Jubilæo, adnitente Johanne de Capistrano ordinis Minorum professore, placuit Nicolao Pontifici, Bernardinum Senensem quietis Sanctorum ordinibus ascribere, atque in catalogo beatorum Patrum redigere: quamvis pluribus hic ante annis mundo mortuus, lucidas cæli sedes inivisset, ad prædulces nectaris receptus succos. Fuit autem Bernardus apud Senam urbem Etruriæ nobili loco natus: qui postquam litteras didicit, ac Pontificii Juris aliquam peritiam habuit, patrimonio, quod non tenue a Parentibus jam vita functis acceperat, inter Christi pauperes erogato, abnegans seculi pompas ad religionem divi Francisci sese recipit; auctorque paupertatis eximius, tamen ubi ordinem illum labentem & ab institutione primæva longe remotum offendisset, reducere fratres in viam cum diu frustra conatus esset (neque enim indurati majorum conventuum mores flecti poterant) vocatis ad se nonnullis, quos sanioris mentis invenit, seorsum habitare instituit; hisque domos ab urbibus remotas, ex eleemosyna struxit: jubens omnes, ut Patris Francisci voluntas fuerat, nudis pedibus ambulare, vestes laneas sine lino habere, cibo vinoque uti modico, plumas omnes fugere, in sacco dormire, nihil de crastino esse sollicitos, proprii nihil tenere, pecuniam uti venenum malamque pestem fugere, victum eleemosina quærere, humiles esse, divinis officiis intentos, populis Christum & hunc crucifixum cum Apostolo prædicare. Quæ omnia primus ipse implebat, magistrumque non verbo solum sed facto quoque discipulis se suis præbebat; sobrius pater, castus verbis factisque, temperans. In prædicatione vero sermonibusque popularibus, adeo plebibus acceptus, ut alter Paulus crederetur. Quibus rebus brevi adeo religionem auxit, ut quingenta & amplius cœnobia per Italiam sui ordinis a fundamentis erexerit, atque impleverit fratribus, quibus observare Francisci regulam exactum studium est. Mos insuper Bernardini fuit, inter prædicandum nomen JEsu aureis litteris in tabella depictum ostendere, multisque verbis atque clamoribus populorum animos in devotio-

tionem accendere; cunctosque, ut genua flecterent, magnisque vocibus Salvatoris nomen invocarent, vehementi oratione persuadere. Cujus rei novitatem cum plerique improbarent, vocatus est vir Sanctus ad Romanum Pontificem Martinum quintum; jussusque novum ritum relinquere. In quo claruit hominis probitas, puræque mentis sinceritas emicuit. Nam etsi multis sese Bernardinus tueri rationibus posset, cedere tamen Apostolicæ jussioni maluit: ne prædicator humilitatis magistrum se superbiæ comprobaret, illi sedi resistens, cui ligandi atque solvendi creditas a Domino claves non ignorabat. Hunc in nomine JEsu curasse morbos, & alia patravisse miracula, non est ambiguum. Nos eum Senis in foro sexaginta diebus prædicantem audivimus. Cumque die quadam dominica maximus populus convenisset, contigit subito, mutari aerem, ac ex sereno turbidum fieri, ingentesque minari pluvias, jamque auditores omnes in fugam verti. Quod ille animadvertens, manere universos jussit, bonoque animo esse; pluviam minime in eos casuram affirmans, nudo capite preces ad Deum fudit. Quo facto, dissipatis nubibus mox lucidus aër restitutus, tranquillam audientiam præbuit. Quod etsi casu factum videri queat, orationi tamen sancti viri omnes attribuere. Hic postquam totam Italiam prædicando docendoque circuit, tandem apud Aquilam Brutiorum urbem, terrenæ vitæ peracto cursu, ad cœlestem beatamque lucem migravit; ubi corpus ejus sepultum clarere miraculis affirmatur. Hujus plures discipuli remansere, eloquentia præstabiles, & accepti plebibus: præcipui tamen habiti sunt Albertus de Sarteano Senensis territorii, quem Pontifex Eugenius ad Indos misit; Jacobus de Marchia, qui diu apud Vngaros evangelizavit; & Johannes de Capistrano, cujus supra fecimus mentionem. Hunc cum Legati Cæsaris plurimorum vocibus commendatum accepissent, quem virum doctum & Apostolicæ vitæ sectatorem rumor asserebat, litteras Nicolai Pontificis ad eum imperant, quibus in Austriam illi iter mandatur: ibi ex arbitrio Cæsaris Monasteria Minorum aberrantia reformet, pacemque populis prædicet, & viam vitæ in veritate doceat. Quas litteras mox Legati ad Johannem misere. Ipsi ex urbe redeuntes, Senis, Florentiæ, Bononiæ, Ferrariæ, Venetiisque, cum Principibus ac Magistratibus urbium de transitu Cæsaris transegerunt: nec quenquam adversum invenere: universi honorem, aditum, commeatumque Cæsari lætis animis promisere.

FRIDERICUS autem, ex Legatis postquam se maritum Regiæ Virginis, & ad coronam accipiendam nihil impedimenti apud Italos cognovit esse; animum prorsus ad coronationem intendit; Viennam petit, res Austriæ disponit, Sacerdotes duos in Portugalliam dirigit, qui annulo conjugali ex condicto Sponsam subarrent, adventumque suum ad Latinum portum quam celerrime fieri suadeant. Sed hos latrones inter eundum bonis omnibus excussere, remoratique sunt diutius iter eorum: atque inde factum est, ne sponsa ad tempus dictum mitteretur.

tur. Per idem tempus Johannes de Capiſtrano ex apoſtolica juſſione Theutoniam ingreſſus eſt, ac per Carinthiam & Stiriam venit in Auſtriam. Cui Sacerdotes & plebes cum Sanctorum reliquiis obviarunt, eumque velut apoſtolicæ ſedis Legatum, ut veritatis prædicatorem, ut magnum aliquem Prophetam, ut Dei nuntium ſuſceperunt; & quaſi vel Petrus, vel Paulus, aut alius Apoſtolorum, illaciter faceret, omnes accolæ montium deſcendere, Johanni occurrere, veſtimentorum ejus fimbrias avide contingere, ægrotos & male habentes ante pedes ejus afferre; e quibus pleroſque ſanitati redditos rumor fuit. Moratus eſt autem in Nova civitate diebus aliquot, viam Domini prædicans, mortaleſque omnes ad pœnitentiam vocans. Interea magna miraculorum fama Viennam opplevit: adveniſſe Cæſaream (ſic enim Novam civitatem nonnulli vocitant) ſanctum virum, Dei Apoſtolum, qui morbos pellat, qui viam Dei in veritate Dei doceat, qui pecuniam ſpernat, honores fugiat, abſtinentia vivat. Concurrunt tumultuantes ad eum plebes, nec ſe tam diu victuras putant, donec viſere hominem queant: majores natu & principes Civitatis ad eum legantur, qui eum Viennam adducant. Timebant enim, ne vel retro in Italiam cederet, vel in Vngariam alio itinere, poſt habita Vienna, proficiſceretur; quam rem ſibi jacturæ magnæ probrique loco ducebant. Invitatus autem Johannes, Viennam petit. Tantus undique populi motus fit, tantus concurſus, ut nulla capax multitudinis platea inveniatur. Quacunque tranſitus illi eſt; viri ac mulieres impetum faciunt, premere alter alterum, intueri virum, lacrimas lætitiæ devotioniſque mittere, levare ad cœlum manus, benedicere venienti, laudare mittentem, tangere, oſculari, qui prope ſunt, veſtimenta; veluti cœlo miſſum & Angelum Dei reſpicere. Apud minores deinde ſui ordinis, non ſuæ vitæ Fratres, exceptus eſt. Ibi cibaria ſuiſque comitibus publicitus miniſtrata ſunt. Vitam in hunc modum apud Viennenſes duxit: veſtitus domire, ante lucem ſurgere, matutinum, laudes, primam, tertiam orare, divina exinde celebrare; hiſque peractis ſermonem ad populum Latine pronuntiare; poſt hæc interpres, quæ dicta ſunt ab eo, quantum capax eſt, exponere populo: tres aut amplius horæ labi, priuſquam fiat interpretatio; loco ſublimi apud Carmelitas in foro unde ſermocinaretur extructo. Nam capi alibi multitudo non potuit. Finito ſermone ad cœnobium ſui ordinis reverti, ac ſexta & nona completis, infirmos viſere, diu apud eos morari, manus omnibus imponere, biretum ſancti Bernardini, & cruorem, quem illi mortuo e naribus fluxiſſe ferunt, ſingulis ægrotantibus admovere; quos raro intra quingentos fuiſſe conſtat: precari ſupplex pro omnibus, exin cœnare; demum his, qui ſe accedunt, audientiam præbere, mox veſperas dicere, hiſque completis ad ægrotos reverti, atque cum his uſque ad noctem ſe exercere. Tum demum completorio & aliis delectis precibus expletis, corpus quieti dare: minimum eſſe quod ſomno indulſit. Ad reviſendos ſacræ ſcripturæ co-

dices pusillum furari temporis. Sic homo quasi cœlestem vitam in terris agere, immaculatam, absque sorde, absque peccato: ausim dicere absque peccato, quamvis nonnulli glorioſum hominem, jactatoremque sui, ex rumoribus accepisse mercedem dicerent, quibus placere magis, quam Deo studeret. Sed sunt iniqui judices, qui non in melius, quæ occulta sunt interpretantur, quando, quæ patent omnia bona vident. Cur virum calumnientur, qui longam vitam in paupertate vixit? qui multos annos docendo plebes absumsit, in abstinentia, in laboribus in humilitate perseverans, ac opera verbis æquans? qui nihil hujus mundi appetivit; qui nulli fuit injurius, sed secundum hoc suis cultoribus ipse reliquit? Parva fuerit merces tantis laboribus, humana laus. Stultus est, qui propter rumusculos hominum suum corpus affligi, suumque genium fraudat. Ego sanctum & justum hominem, qui calcavit avaritiam, libidinem subegit, honores seculi fugit, qui contra injuriam, atque iram patientiam objecit, qui fovendis pauperibus studioſum se præbuit, qui nullum superbiæ fomitem ostendit, sola fiducia futurorum teneri arbitror, retributionemque thesauri cœlestis expectare, ac cum Paulo dicere: gloria nostra hæc est testimonium conscientiæ nostræ & de cætero repoſita est mihi corona justitiæ, quam reddat mihi in illum diem justus judex. Indicavit autem hoc perpetua hominis lætitia, quem nemo mœstum vidit, sed vultu semper eodem; ut de Socrate tradit antiquitas. Sciebat enim, mortali se culpa liberum, bonis se operibus intentum, expectabat dissolvi & esse cum Christo. Quod si mundi gloriam quæreret, sciret se Deo non esse acceptum; videreturque sæpe tristior, conscientiæ stimulis actus. Nam qui laudes sectantur humanas, ex alieno pendentes arbitrio sæpe decepti mœrent: soli sunt servi Dei, qui perpetua quiete & animi tranquillitate fruuntur. Qualem esse Johannem minime dubitaverim; quem pusillum corpore Viennæ vidimus, ætate senecta, annos, ut ipse aiebat, quinque & sexaginta natum; siccum, aridum, exhaustum, sola cute neruisque & ossibus compactum, lætum tamen & in labore fortem, sine intermissione singulis diebus prædicantem, altas atque profundas materias absolventem, doctis ac rudibus satisfacientem auribus, mentes demulcentem, ad fœdus, quo voluit, impellentem. Ad cujus sermonem dietim viginti & triginta hominum millia conveniebant: majorique ipsum attentione, quamvis non intelligerent, quam interpretem audiebant. Cum mos esset totum sermonem Latinis verbis pronuntiare, deinde locum interpretandi facere. At hic, postquam novum sui ordinis cœnobium erexit, in Moraviam profectus est: multos Hussitarum ab errore revocavit. Hunc & Cæsar cupide audivit, multisque sermonibus ejus interfuit, ac vestimentis sacerdotalibus eum donatum dimisit. Inter hæc Bohemi suo more de rebus acturi communibus, conventum Regni apud Pragam indicunt: sed cum pestifera lues eo superveniſſet, apud villam, quam Benedicti appellant, convenere. Fama fuit, suum eos Regem repetituros,

ros, nisi obtinerent, alium quæsi-
turos. Id Cæsaris iter in Italiam
remorari videbatur. Mittuntur er-
go ad eos Legati, Æneas Episco-
pus Senensis, Procopius Eques Bo-
hemus, & duo ex Austria viri no-
biles; qui feroces lenirent animos:
ne pupillum ante annos expeterent,
dum nullo usui Regno esse posset;
expectarent pubertatem, neque du-
bitarent illum, cum dimitteretur, ad
eos inprimis venturum. Grata hæc
legatio Bohemis fuit. Quippe qui
magis ex debito, quam ex animo,
Regem petebant. Georgius de Po-
debrot fuit, in quem Proceres Re-
gni gubernationem transtulerant; ho-
mo brevis, quadrato corpore, alba
carne, illustribus oculis, moribus pla-
cidis, Hussitarum errore infectus:
alioquin æqui bonique cultor. Quem,
cum nos longo sermone de commu-
nione calicis tentavissemus, magis
deceptum quam pertinacem inve-
nimus.

Eodem tempore Barbara, quæ
fuit Sigismundi conjux, ex domo
Ciliensi, quamvis senectute confecta,
peste tamen interiit, nobilis genere,
infamis vita mulier: quam sæpe in
adulterio Sigismundus comprehendit:
sed adulter ignovit adulteræ. Nam
& sibi nihil levius, quam violare ma-
trimonia fuit. Barbara vero tam
inexhaustæ libidinis inventa est, ut
non tam crebro peteretur a viris,
quam viros peteret. Ea post viri
obitum in Bohemiam se recepit apud
Grætium Reginæ. Ibique inter gre-
ges exoletorum, concubinosque con-
senuit: in tantamque dementiæ cæ-
citatem prolapsa est; ut sanctas Vir-
gines, quæ pro fide Jesu mortem
subiere, stultas publice compella-
ret, quæ voluptatis gaudia gustare
nescierint. Nihil deinde homini su-
um dicebat, nisi voluptates. Post
hanc vitam aliam esse negabat, &
interire animas cum corporibus, as-
severabat. Sed hanc tam scelestam
fœminam in domicilio Hæreticorum
apud Grætium defunctam, scelera-
ti & abominabiles Hussitarum Sa-
cerdotes Pragam duxere, atque in-
ter sua sacra Regum tumulis con-
didere: digni, qui tam impium funus
peragerent impii.

At Fridericus, ubi res Bohe-
miæ quietas intelligit, oratores ele-
git, quos ad Italiam mittat; Æne-
am, de quo paulo ante diximus, Al-
bertum Potendorffium, Georgium
Volchenstorfium, Barones Austriæ;
Michaëlem Fullendorfium Secreta-
rium; tresque alios equites, nobi-
li loco natos. Hos jubet de trans-
itu suo novos tractatus in Italiam
facere, ac publicam Principum &
Communitatum fidem exposcere.
Cæsarem in festo divi Martini ingres-
surum Italiam, dicere; ut apparen-
tur itinera, hominibus equisque ne-
cessaria disponantur. Exinde Ta-
lamonem petere, ibi advenientem
sponsam suscipere, Senasque condu-
cere; atque his actis, Æneam &
Michaëlem Romanum Præsulem
accedere, de Coronatione rursus,
quæ opportuna viderentur, agere.
Matronæque nobiles & bono sangui-
ne natæ virgines duodecim cum
his proficisci jubentur Imperatrici
servituræ. Ipse interim Fridericus
nobilibus atque Principibus scribit,
quos sibi comites optat, itineri ut
se ocyus accingant. Civitatibus, ut
ex more suos mittant legatos, im-

perat. Res pluribus incredibilis vi-
A
ſa eſt. Qui prius ſcriptum bis no-
rant, biſque remoratum tranſitum.
At qui Bohemos quieſcere, Hun-
garos inducias habere biennales, Au-
ſtriam pacatam, floridam Frideri-
ci ætatem ſciebant; arma ſumunt,
Italiamque petituros multi ſe offe-
runt, quibus Cæſar benigne ſuſce-
ptis ſtipendia viritim promiſit. Bo-
hemi & Auſtrales in Auſtria, Un-
gari & Bavari in Carinthia, Svevi,
Renenſes, Francones, Saxones, in
Ferraria jungere ſeſe Cæſari juſſi:
nihil adverſum eſſe, omnia tuta vi-
deri. Sed nata eſt ex inſperato res,
B
quæ diſturbium attulit, atque o-
mnium malorum, quæ poſtea con-
tigerunt, radix atque origo fuit.

Albertus Auſtriæ Dux, Ger-
manus Friderici, vir animo celſo,
conſilio provido, & omnibus mo-
ribus egregie præditus, ſed profu-
ſior aliquando quam patrimonii vires
ferrent, dum ſuos egere vetat ami-
cos, in egeſtatem prolabitur, ſuaque
diſtrahere cogitur. Caſtrum ei in
Hungaria fuit, non longe a Nova
Civitate, id ſe venditurum propo-
nit. Magnus eo tempore apud
Auſtrales erat Vlricus Eizinger;
C
qui parentibus quamvis ingenuis,
tamen obſcuris in Bavaria natus,
cum fortuna ſibi in patria non arri-
deret, pauper & modicus in Au-
ſtriam venit. Sed homo induſtrius
& laboris patiens, in gratiam Alber-
ti Ducis, qui Cæſar ante Frideri-
cum fuit, cum veniſſet, acceptus
in conſilio Principis, res domi bel-
lique ducere cœpit; interque rudes
& deſides terræ Barones facile cre-
vit, adeoque auctus eſt, ut omnium
Cameræ reddituum receptor ſolus
diſtributorque fieret. Auſtrales id
officii Magiſtratum Hubarum appel-
lant. Hinc ditatus ingentes opes
congregavit. Ædes egregias, a-
gros, villas, caſtra coemit, ple-
raque in pignus accepit: Baronatus
quoque titulos emeruit; Alberto,
quæcunque dixit, Deorum oracula
videbantur. Sunt, qui ajunt, ho-
minem futuræ vitæ incredulum, ne-
que confeſſioni neque communio-
ni operam dare, rem divinam
ſpernere, quamvis timore populi Ec-
cleſiam viſitaret; Phitoniſſam quam-
piam ſequi, quæ ſibi ventura præ-
dicet. Hujus ſeculi voluptates ama-
re, præter famam nihil habere poſt
obitum homines, reri. Verum hæc
mihi de fide hominis minus explora-
ta ſunt: quamvis ea nonnulli Auſtriæ
Proceres me præſente in conſilio Cæ-
ſaris affirmaverint. Eizingerus igi-
tur, ut accepit, caſtrum, quod de La-
pide timoris appellant, Albertum
venditurum, mox eum convenit,
atque de ſumma & ſolutionis tem-
pore tranſegit. Super conficiendis
emptionis chirographis aliquid con-
tentionis remanſit, neque id diffini-
tum erat, quod Albertus aurum
petebat; Vlricus monetam partim
auream partim argenteam promiſerat.
Dumque res pendet, Fridericus ac-
cerſitum fratrem, ut ſibi quam al-
teri caſtrum malit vendere, multis
verbis onerat; quod ſuis bonis pul-
chre quadrare videtur. Albertus ait,
ſe cum Eizingero venditionem in-
choaſſe, niſi is annuat, non videri
ſibi retrocedendum; credere ſe ho-
minem facile cedere, ſi rogetur.
Mittuntur ad illum Iohannes Vn-
genadius & duo de Conſilio Alber-
ti, qui reverſi affirmant, Eizinge-

rum Cæſari ſine contentione cedere. Fit venditio, numeratur aurum, traditur caſtrum. At ubi Eizingerus audit, Albertum incuſat, qui venditionem concluſam ſolverit: ſe læſum, deceptum, deriſum queritur. Albertus ſuo ſe conſenſu venditionem in Cæſarem tranſtuliſſe reſpondet; teſtes producit, qui ad eum ierant. Eizingerus conſtantius negat, conſenſum a ſe datum eſſe; gravique damno ſe affectum ait, qui pecuniam ſub fœnore tulerit, atque aliquas poſſeſſiones vendiderit, ut poſſet contractui ſatisfacere, neque quieſcit: quamvis dicatur, non completo contractu licuiſſe Alberto mutare propoſitum. Sed Iohannem Vngnadium multis verbis laceſſit, qui falſum Cæſari atque Alberto retulerit teſtimonium. Fit itaque dubium, cui ſit potior adhibenda fides; cum unus dictum, alter indictum aſſerit, neque id negotii ex more patriæ inter milites aliter diffiniri quam duello ſolet. At par illud militum non tam armis aptum, quam conſilio videbatur: Nulli mens fuit, id probationis genus expetere. Cæſar autem & Albertus, ubi aliter placare hominem nequeunt, quamvis Principes ſunt, quorum voluntas legis nervos habere poteſt, jus tamen coram Baronibus Auſtriæ Eizingero experturos ſe offerunt. Sed neque ſic arrogans homo ſuique fidens querelas ponit: negatque ſe lites cum ſuis ſubire dominis; id periculoſum plenumque odio dicit, petit ſervari promiſſa, aut damna refundi. Verum juſtitiæ poſtquam via refellitur, negotio ſilentium imponitur, querelæque contemnuntur. Cæſar de tranſitu ſuo ſollicitus, Civitates Auſtriæ munit: rebus modum ſtatuit; Rectores legit, qui ſe abſente Auſtriam gubernent, Comites de monte pulchro, patrem & filium, Georgium de Puchaim, Rodigerum de Starnberg, Sigiſmundum de villa aprorum, & alios pleroſque Barones; ex civitate autem Viennenſi ſolum Burgimagiſtrum, judicem & paucos de conſulatu accerſit, hiſque ſuum iter & quid velit eos facere, manifeſtat. Sed male cum paucis tranſigitur, quod multorum eſt. Cives indignati tanquam ſpernerentur, animum inde a Cæſare alienarunt. Eizingerus autem prius ex Vienna tumida mente receſſerat; quod ſe ludibrio habitum & affectum damno videbat; moliturumque aliquid, quo vir intelligeretur, inter ſuos ſeſe minabatur. Neque id Cæſarem latuit, qui animum ejus, ut molliorem redderet, eum cum fratribus inter gubernatores Auſtriæ ſuſcepit, miſitque ſibi nuncios, qui munus ei gubernationis ſuſcipiendum ſuaderent. Sed incaſſum tentatus eſt. Quippe gubernationi, quæ ſine conſenſu terrigenarum decreta fuiſſet, nullo pacto ſe velle immiſcere, reſpondit; aitque, vereri ſe non parum, ne terrigenæ eam gubernationem impugnent, cum Ladislaus ex voto cunctorum ad Viennam non mittatur. Quod ſi miſſus fuiſſet, aut ſe Romam cum Cæſare profecturum dicebat; haud accepturum gubernandi laborem; eo vero negato, facturum, quod bono viro & patriæ ſervienti conveniat. Fridericus vero, qui ſibi jurejurando Viennenſes obnoxios, Auſtraleſque omnes obligatos fidelitate norat, haud arbitrari poterat re-

bellioni posse locum patere. Com-
positis itaque rebus, ut ex usu ratus
est, ad novam Civitatem se contulit,
atque itineri ad Italiam faciendo
graviter intendit.

Inter hæc Italia jam certior facta
de Cæsaris adventu, variis undique
completur rumoribus: timere alii,
quibus secundæ res sunt: narrare,
quæ priscis temporibus accidissent,
dum Germani Cæsares Italiam peti-
vere; armis iter quæsitum, nunquam
defuisse bellum, rapinas cædesque
agitatas, vastatos agros, versas ur-
bes, neque humanis rebus neque di-
vinis parsum; civitatum rectores amo-
tos, novos inductos. Consulendum
igitur paci, claudendam Friderico
viam, dicere. Qui procul a repu-
blica tenebantur, optare celerem in-
troitum Cæsaris; jam finem adesse
miseriarum suarum credere. Non
laturum Imperatorem superbiam do-
minantium, moderaturum vectigalia,
excluſos urbibus restituturum, sua cui-
que redditurum, prædicare. Varia
igitur agitari consilia; atque uti vo-
luntates sunt, sic sese homines de-
monstrare. Civitates tamen & Prin-
cipes, quia publicam fidem dederant,
advenientibus Legatis Cæsaris, inno-
vationemque promissorum petenti-
bus, dicto stare decreverunt, rursus-
que transitum securum, commeatum-
que promiserunt. Quibus autem gra-
vior videbatur adventus, cum se non
posse tantam rem perturbare conspi-
ciunt, summo Pontifici timorem in-
cutere studeant; haud ambigentes,
remansurum in patria Cæsarem, si
eum Nicolaus ab introitu deterreat.
Per homines igitur, quibus palatium
patet, mentem Romani Præsulis aver-
tere tentant: Fridericum juvenem
esse, affirmant, animo alto præditum,
honoris atque potentiæ cupidum, ma-
gna domo natum, amicis, opibus
abundantem; vocasse Principes Theu-
toniæ, splendidam militiam secum du-
cere: Italos plerumque novarum re-
rum avidos, Romanum populum ad
omnem statum moveri, Imperio fa-
vere, clero infestum: Alphonsum Si-
ciliæ Regem urbi vicinum, Impera-
tricis avunculum, Cæsari opem da-
turum: qui arma in Italia gerant,
omnes Romani Pontificis atque Car-
dinalium opibus inhiare: in fatis inve-
niri, Fridericum tertium, cum re-
gnum acceperit, intolerabilem clero
futurum, oppressurum Ecclesias, ven-
dicaturum urbem, res facturum in-
gentes. Prophetatum esse, Nico-
laum Papam ante diem XIII. Kal.
Aprilis aut obiturum mortem, aut
in captivitatem venturum: Floren-
tiæ inter negotiatores, nisi id fiat,
haud parvas repromitti pecunias. Ni-
colaus, etsi pleraque omnia conficta,
vanasque fatorum minas ducit, animi
tamen dubius, hinc timet, inde cu-
pit; hinc dominatum amittere formi-
dat, inde coronandi Cæsaris gloriam
expetit; nisi modo fiat, nescit an ite-
rum ejus gerendæ rei facultatem sit
habiturus: scit brevem hominis vi-
tam, ægrotum se diu non posse vi-
tam ducere; in sepulchro suo titulum
coronatoris exoptat. Vicit tamen
cupiditatem timor, & honori præla-
ta utilitas est: quippe, quod audenti
quam timenti plus imminere periculi
videbatur. At cum honestas non
sineret aperte negari adventum Cæ-
sari; Henrico Senftleben, scriptori
Apostolico, non incauto homini ne-
que infido, qui aliis de rebus in Ger-
maniam profecturus erat, negotium
datur,

datur, poſtquam Cæſarem adierit, ei ut ſuadeat, ne Romam properet, maneat totam domi hyemem, æſtate Italiam quærat; tum viris victum equiſque reperiri, hyeme vacua eſſe horrea, Romæ omnia cara, pluviarum diluviis itinera rupta eſſe, difficillimas in montibus vias, animos Italorum novitate adventus ſubiti turbulentos, tempore poſſe placari. Dum Henricus cum his mandatis Patavium tranſit, Germaniam petiturus, legati Cæſaris apud Venetos de tranſitu agebant. Vbi, reſponſo ex ſententia recepto, Ferrariam, deinde Bononiam, Florentiam, Senaſque petivere, neque uſquam male auditi ſunt. Senenſes tamen plus cæteris timere videbantur, qui Æneam nobili loco apud ſe natum, Cæſari acceptum, popularis regiminis inimicum arbitrabantur. Ibi Æneas Romani Pontificis litteras accepit, quibus Romam petere ſine mora jubetur; quod eum audire de Cæſaris adventu Nicolaus deſideret. Is ſibi commiſſum ex Friderico reſpondet, Imperatricem in portu Talamonis ut recipiat, Senaſque conducat: poſtquam id impleverit, e veſtigio ſe Romam iturum. Fuerunt & tunc Romæ nonnulli Theutones, qui Æneam de omnibus, quæ Romæ agitabantur, certiorem reddebant, a quibus de timore Pontificis & de Legatione Henrici inſtructus, in hanc ſententiam Papæ ſcribendum putavit: *Beatiſſimo Patri Nicolao ſummo Pontifici & univerſali Papæ Domino primo ſuo Æneas ſanctæ Senenſis Eccleſiæ humilis Epiſcopus Reverentiam & ſubjectionem dicit. Adivi te Romæ anno exacto, ut noſti, ex Neapoli rediens, Leonoram Regis Portugalliæ Sororem Cæſari deſponſatam ad Kal. Novembris in portum Italicum venturam, Fridericum eo tempore Romam petere, ſimulque coronam cum conjuge velle ſuſcipere, dixi; Cæſareum uti votum juvares, coronationique te accingeres, rogavi; tum vero filio tuo, qua potiſſimum tempeſtate intraret Italiam, quod iter teneret, conſilium dares. Quibus auditis, matrimonium & propoſitum Cæſaris commendaſti, cupidum te ſui adventus oſtendiſti, introitum hieme faciendum ſuaſiſti, inſalubrem Germanico corpori æſtum Italiæ affirmaſti, viam per agrum Venetum commendaſti. Ea Cæſar ex me audivit, cupiduſque aliquando ſuam coronam tollere, ex tuo conſilio & iter & tempus elegit. Nunc certior factus ſum, te ad Fridericum miſiſſe, qui tempus æſtivum expectari ſuadeat, cauſeturque rerum penuriam. Hæc etſi me Friderico mendacem oſtendunt, cui aliter de tua mente ſum locutus; non tamen me magnopere moverent, ſi ea tuæ dignitati, cui omnia debeo, conſona judicarem. Sed ſunt, niſi me fallit opinio, tuo culmini aliena. Quid enim Romanum Pontificem, quam dictorum factorumque conſtantia, magis decet? ſi tua nutant verba, cujus erunt certa promiſſa? Suaſiſti hiemale tempus accipendum; nunc probas æſtivum. Si uni mihi dictum id a te fuiſſet, poſſem videri mentitus, meumque dedecus tuam culpam tegeret. Sed aderant collegæ duo, qui ea mecum ex te audierunt. Non potes quovis pacto non videri varius,(1) nec fortaſſe deerunt, qui Friderici optare mortem dicant, cum tempus inſalubre commendes. Neque illud fidem faciet, quod urbi frumenta cæteraque ad victum neceſſaria deſint. Non latent*

(1) *Ita in cod. ſecundo; deleta idcirco punctia lacunam in editis indicantia.*

res

res Italæ Theutones: sciunt, quæ apud nos sunt, moresque nostras callent. Norunt anno proximo jubilæum habitum, infinitam populi multitudinem Romæ fuisse, neque tua providentia quicquam defuisse. Cur modo pauciores res frumentaria non suppetet? Non est hic annus sterilior altero. Novæ fruges horrea opplevere. Vereor, ne Cæsar hac tua legatione animum erga se tuum mutatum intelligat. At plurima tibi de Cæsare adversa dicuntur; venire illum armatum, Italiæ Imperium quærere, Clero dominium invidere; multa de Friderico tertio in fatis haberi dictu horrenda. Hæc si alios terrent, tuam certe beatitudinem movere non debent, qui hominem intus & in cute nosti: cujus æquitatem, fidem, religionem, non satis olim prædicare atque magnificare poteras. Quod si esset is cleri hostis, ut plerique garriunt, quando facilius, oro, clerum opprimere potuit, quam vigente in Ecclesia scismate, stanteque Germanorum neutralitate? Si voluisset tantum, pessumibat Ecclesia: cleri majestas omnis extinguebatur: nec tu hodie in hoc statu esses, in quo te videntes lætamur. Sed misertus est Ecclesiæ matris suæ Fridericus; summa enixus ope neutralitatem abolevit, scismatis radices evulsit, tibi ut parerent Germani omnes, curavit. Nec præterea usquam clero melius est, quam suo in patrimonio. Scis quæ monasteria fundavit, quas erexit Ecclesias, quanta sit ejus in te Romanamque sedem devotio. Putas forsitan bonum Principem malos habere comites; times Romanos, times cæteros Italos, ne pium Principis animum inficiant, noscentemque meliora, suadeant sequi pejora. Sed non est ea mens homini, ad prava ut queat induci. Comites ei venient clari Principes, & alto sanguine nati Proceres, quibus turbare urbes aut miscere tumultus neque tutum neque decorum fuerit; qui nomen bonum lucris omnibus anteponant. Quod si tumulti quicquam in urbe surrexerit, non minus tuam quam Friderici personam Germanicus tuebitur ensis. Securior tua Pietas inter gladios Theutonicos quam inter Italos erit. Nam qui arma gerunt Itali, ex plebe sunt, leves homines, mercenarii, quibus nihil est pecunia dulcius: Germani ex nobilitate milites legunt, graves viros ac fidei tenaces; quibus honore nihil est antiquius. Nihil est, quod vel in Cæsare vel in comitibus suspicari fraudulentum queas. Fata vero, quæ nonnulli in medium afferunt, non habet me dubium, quin tua summa sapientia rideat. Quis enim est, qui se futuri præscium dicat? Cui notum est, quid vesper vehat? Futuri temporis exitum cæca nube prudens occulit Deus. Nec te libris auscultare modernorum arbitror prophetarum, quorum dubia verba in omnes partes recipi queant, neque intelliguntur nisi rebus peractis: ut quisque timet aut sperat, sic sententias interpretatur; quas vir sapiens nullo in pondere ducit. Quippe aut falsæ sunt Prophetiæ, & abjicere ac spernere illas oportet: aut veræ sunt, & evitari non possunt. Nam quod futurum divina providentia manifestat, id fieri necesse est. Itaque non timet sapientia fatum. Ratione metitur futura sapiens, &, ut sunt homines, ita eos acturos putat. Quibus ex rebus non video, cur tua S. Fridericum timeat; cur ejus adventum impediat. Honoris tui cumulus in ejus coronatione consistit. Vnio tuo tempore facta est Ecclesiæ:

Ju-

Jubilæus annus exactus: instat tibi tertia coronationis Cæsareæ laus: quam si modo differs, adeo Italiam involutam video, ut, te Pontifice ingressurum Italiam Cæsarem, sperare, qui sapiat, sive Italus sive Theutonicus, valeat nemo.

Sic Pontifici cum scripsisset Æneas, Imperatori quoque litteras mittit: quibus *se accepisse* dicit, *quæ Senftleben sit jussus exponere. Legationem ejus ex metu profectam, non ex vero, affirmat. Cæsarem, nisi hyeme transierit, æstatis caloribus impediendum, & Italico bello, cujus semina hyeme jacta in æstate segetem productura non dubitentur: dum partes silent, facilem patere ingressum; neque timendam penuriam, cum neque diu Romæ sit standum, neque cum multis. Quod si necessitas ingruerit, rem frumentariam facile posse Tyrrheno mari administrari. Aut igitur ipsa hyeme veniat, aut se longo post tempore venturum non esse intelligat.* Nicolaus ubi scripta Æneæ legit, quamvis vehementer commotus, quia suis sermonibus revinceretur, omnino tamen Imperatorem admittere statuit: atque ambagibus procul motis, scribit Cæsari: *sinum se adventum cupide præstolari; optare, ut quam primum Italiam intret, Romamque visat: omnia, quæ coronatio requirit, præsto esse; nihil sibi bonoris defuturum: Se Fridericum, ut filium, ex regione longinqua venientem, avide amplexurum. Si qui secus de sua mente loquantur, hos discordiæ malæque Zizaniæ satores, neque fide neque auditione dignos. Nam sibi nullum esse ardentius desiderium, quam Fridericum Romæ quamprimum videre atque amplecti. Veniat quo tempore velit. Quo amplius maturaverit, eo citius Apostolico desiderio* A satisfaciet. Easque litteras, & ipsarum exemplum ad Æneam mittit: mandatque sibi, si ei videatur, illas Cæsari quantocius restitui curet. Neque id ab Æneа neglectum est.

Eizinger vero, dum ista aguntur, anxius, quo se pacto vindicet, noctes insomnes ducit: nunc hos nunc illos Barones alloquitur, & quoniam suas injurias non urgere alios videt, publicas in medium affert: male gubernari Austriam queritur: Regem Ladislaum dure teneri; patriæ pupilloque consulendum ait. Postquam sentire secum aliquos intelligit, conveniendum esse, affirmat, cogitandumque in communi, quo pacto Fridericus ex administratione Austriæ depellatur. Placet omnibus convenire. Barones tum forte de Liechtenstain, in Austria Moraviaque potentes, de finibus cum Eizingero litigabant: quæ res conventioni colorem præbuit, ne conventiculum illicitum, monopoliumque videretur. Rogati sunt enim ex more regionis vicini quique nobiliores, ad litem diffiniendam, In locum cui Meilperg nomen est, trans Danubium inter Austriæ Moraviæque B fines. Eo pergunt omnes, quibus in Cæsarem amarulentus animus rancidaque mens fuit, quibus vel negatæ petitiones, vel punita scelera fuerant. Australes enim quamvis natura tenaces nulli quippiam largiantur, tamen ex Principe plurima petunt: quibus negatis, injuriam se passos, ajunt, resque novas moliuntur; bonus his Princeps est, qui multa donat. At ubi nudum liberalitas reddidit, irrisum omnes deserunt, atque alium quærunt, quem valeant expilare. Quorum mores dum Frideri-

dericus animadvertit, ab Auſtralibus dives quam pauper maluit derelinqui. Neque donare magna, ſine cauſa magna, voluit. Tenebat ſua pupillique bona, neque diſſipator videri volebat, qui tutor erat. Inde multi indignati, Eizingeri propoſitum ſecuti ſunt: exiſtimantes, Friderico dejecto, venturum alium, qui ſuæ rapacitati morem gerat.

Conveniunt igitur cum Eizingero, ex ordine Baronum Johannes atque Henricus de Lichtenſtain fratres, ac Vilhelmus nepos, Cadoldus Vanger, Georgius Churingius, & Nicolaus Drucſes: Ex militaribus, Georgius Taſchner, Georgius Frizendorffer, Wolffgangus Ruchendorffer, & alii quamplures natu nobiles. Quos Eizinger in hunc modum allocutus eſt: *Ego vos, viri præſtabiles, ſemper animi magni, communiſque boni cultores exiſtimavi. Hinc de repub. nonnihil dicere cum fiducia videor poſſe: quando veſtros animos meo ſimiles intelligo. Mihi ſub Alberto quondam Auſtriæ Duce, qui poſtea regnum Ungariæ cum Romano Imperio tenuit, juventus acta eſt: ab eo auctus, ab eo ſum in veſtrum receptus numerum; haud minimus, ut noſtis, in eo conſilio fui: multa ejus memoriæ debeo. Vos quoque apud eum magnipotentes fuiſtis, nunquam ejus nomen ex veſtra meaque mente poteſt excidere, qui patriæ generique noſtro decori fuit, qui terram in pace tenuit, qui neq; Bohemos neque Hungaros injuriari nobis permiſit. At poſtquam illum fata tulerunt, quam diſpar ſit noſtra conditio, omnes videtis. Abjecti homines Puncratius & Hanchrauter, viliſſimique latrones, impune Auſtriam populantur. Nos, uti par fuerat, Fridericum Cæſarem tutorem Sobolis, quæ naſceretur ex Alberto (nam Regina prægnans remanſerat) accepimus: honeſtati, juri, conſuetudini paruimus. Nato Ladislao coronatoque apud Hungaros, ejus tutelam Friderico cum certis conditionibus permiſimus, obedivimus, ei fideles fuimus. Verum quo ille pacto nos rexerit, pudet dicere. Nam ſi fuiſſemus homines, nequaquam talia tam diu toleraviſſemus. Promiſerat terram Auſtriæ ex conſilio incolarum regere, nihil novi oneris imponere, pupilli bona fideliter adminiſtrare: delegimus qui ſecum in conſilio eſſent: quibus ſpretis, Ungenadium, Neupergium, Zebingerium, quos noſtis homines, ſolos ſecutus eſt; horum uſus conſilio, his omnia credidit: hos elegit neque genere neque virtute præſtantes, qui nobis dominarentur, noſtriſque cervicibus imminerent. Nos ludibrio habiti velut ſervorum genus. Quot vobis ab his contumeliæ illatæ ſunt? Quæ veſtra in conſilio vox unquam fuit, quando ab his invitati eſtis? Quis veſtrum ab his non irriſus affectusque damno reperitur? Sed ferre iſta fortaſſe poſſemus, niſi Auſtria tota peſſum iret. Vectigalia terræ ad Fridericum omnia deferuntur: familia ejus ære noſtro paſcitur, ædificia novæ Civitatis, atque Grezenſia auro Auſtrialico eriguntur: nihil Fridericus, niſi ex Auſtria conſumit, veſtes ſibi, currus, equos, noſtra pecunia comparat. Ladislaus puer nobiliſſimus, cujus hæc bona ſunt, neque veſtitur, neque paſcitur, ut Regem decet: pauper, odioſus habetur. Quo tandem iſta feremus? ſemper nobis Vngenadius, Zebingeriusque, uti mancipiis utentur: & illi in aliena domo diteſcent, nos in noſtra pauperes fiemus? annon Domini noſtri*

noſtri ſalutem quæremus, & utilitati noſtræ honorique conſulemus? Romam nunc Cæſar petere ſtatuit: gubernatores, qui ſe abſente patriæ conſulant, communis boni hoſtes legit, rapaces, ſuæ nequitiæ conſcios: nulla de nobis mentio facta, ſpreti omnes ſumus. Regius puer aut in arce aliqua concludetur, ad quam nulli pateat acceſſus; aut in Italiam ducetur, æſtus ut illum regionis interimat. At vos, ſi viri eritis, priſtinæ virtutis memores, gubernatoribus obviam ibitis, neque bis parebitis, qui neque lege neque more patrio inſtituti ſunt, neque ultra Friderici mandata recipietis, qui pacta nobiſcum percuſſa violat. Litteras ejus habetis, quibus nos omni obligatione ſolvit, ſi eum rumpere pactiones acciderit. Rupit: liberi ſumus: abuſus eſt conceſſa poteſtate, tutelam male adminiſtravit, onera nobis importabilia impoſuit: licet excutere jugum ejus, & quod reip. noſtroque dominio utile putamus, conſulere. Audete igitur mecum; dum Cæſar Italiam petit, libertatem arripite, gubernatorum juſſa contemnite, regimen ipſi Ducatus accipite; mox Viennenſes cæteræque Civitates ſequentur, quarum animos dudum perſpectos habeo. Prius tamen, ſi placet, legatos ad Fridericum mittamus; ſi forte Dominum noſtrum ad nos mittere voluerit: ſi negaverit, juſtiores apud omnes videbimur, qui non ante manus conſeruerimus, quam verbis amicis jus noſtrum repetierimus. Hæc ubi Eizingerius expoſuit, laudare qui aderant viri virtutem, probare ſententiam, adjicere pro ſuo captu plura: damnare Cæſaris regimen, jugum abjiciendum dicere, ſubeunda pro libertate quævis diſcrimina: fidem invicem dare atque recipere; jurare omnes, haud quaquam ſe quieturos, niſi Friderico dominatum aufferant. Ad quem ſine mora quatuor ex ſe mittunt, qui eum apud Novam Civitatem convenerunt, dixeruntque: *Terræ Auſtriæ Proceres de rebus privatis trans Danubium noviſſime ſimul habuiſſe conventum. Inter loquendum autem, etiam de Patriæ regimine, deque ſuo Domino ſermocinatos eſſe, neque viſum eis fuiſſe, aut Auſtriæ aut Domini ſui negotia bene diſponi: Cujus bona partim diſtracta, partim pignori eſſent inſcripta. Veniſſe in mentem ipſorum Alberti teſtamentum, quod de gubernatione Filii poſthumi dimiſiſſet: examinaſſe diligenter, quibus modis ad tutelam Cæſar fuiſſet admiſſus, & quæ Terrigenis ipſe promiſiſſet, utque duodecim conſilio delectos viros ad regimen communis terræ Cæſar callide deſtituiſſet. Inſuper, ut terrigenis, qui apud novum tritici burgum pridem congregati fuerant, placuiſſet Regem Ladislaum apud Viennam in patria ſede teneri, idque petitum ex Friderico fuiſſet. Sic enim libentius & animoſius populi adverſus invaſores patriæ arma capeſſerent. Similiter & alios Ladislai ſubditos petiviſſe, pro communi regnorum pace. Nunc ergo, cum menti Cæſareæ ſedeat, omnino Romam petere; cumque gubernatio terræ Auſtriæ ſine conſilio & ſcitu provincialium ordinata ſit: orare Cæſarem, ut Regem & Dominum eorum ad poſſeſſionem Auſtriæ paternamque domum remitteret, quodque in ejus gubernatione patriam voluntatem ſervari ſineret. Sic enim Regnis & Dominiis Ladislai bene conſultum iri, diverſarumque calamitatum*

tatum vitari posse dispendia, Quod si Cæsar præter eorum opinionem id negaret, tunc eos pro jure naturæ, ac pro debito, quo domino tenerentur, id relaturos ad proximos consanguineos Ladislai, & ad cæteros ejus subditos, illosque pro consilio auxilioque requisituros, neque cessaturos, donec suum Principem ad hæreditatem paternam restitutum viderent. Responsumque super his scriptum sibi reddi petiverunt. Arrogans hæc legatio temeritatisque plena visa est Cæsari, qui paucos ex Austria nobiles tantam rem aggredi mirabatur. Neque enim amplius sedecim nominati homines fuerunt, qui ab initio conspiraverunt. Sed audaces & factiosi, cupidi novitatum, assueti rapinis, in omne facinus prompti; quibus vel mori vel obtinere sententiam propositum erat. His ad hunc modum responsum est: *Quæ dicta ab eis essent, Cæsarem plene intellexisse, miratumque esse, talia eos petere, qui se tutorem Ladislai, gubernatoremque Ducatus Austriæ secundum terræ consuetudinem non ignorarent; quippe cum cæteris Australibus Alberti testamentum veluti cassum sibi tradidissent, seque unanimi voto pro tutore pueri gubernatoreque Principatus accepissent: neque latere ipsos, Reginam Elisabeth puerum Cæsari cum sacra Regni Hungariæ corona, tanquam tutori & proximiori consanguineo seniorique domus Austriæ Principi, tradidisse nutriendum: quem ipse in hanc usque diem bene & pudice educasset, neque secus in futurum esset facturus. Nil modo esse, cur refutati testamenti facerent mentionem, neque id habere rationem, quia Viennæ Regem teneri peterent, qui nossent, sæpe ante id temporis, nunc Bohemos, nunc Hungaros, eum ad se, non ad Viennam mitti petivisse. Australes autem semper consuluisse, ne ante pubertatis annos extra Cæsaris manum puer daretur: ne Regna inter sese dominiaque, pro illo apud se tenendo, contenderent. Timoris eandem adhuc durare causam. Nam si puer rectore indigens, ignarus regiminis, Viennam mittatur, suo ex arbitrio victurus; haud dubium, quin subditi ejus de regimine impuberis inter se litigent, contentionesque moveant, & regnis & pupillo noxias. Petitionem igitur eorum alienam videri a bono publico: neque tantum negotium, sine communi deliberatione suorum & Ladislai consanguineorum & subditorum aggrediendum. Ad quam rem accincto jam itineri ad Italiam Cæsari nunc otium non patere; sperare autem, brevi se rediturum; tumque consilia quæsiturum, facturumque omnia, quæ utriusque partis amici subditique pro bono pupilli ac terrarum consulerent. Interim hortari eos, ut favoribus & auxiliis assisterent his, quibus Austria commissa esset regunda, fidemque datam tenerent.*

Hac responsione data, fuerunt, qui Cæsari Viennam repetendam suaderent, incendiumque prius, quam adolesceret, restinguendum: pervestigandas e vestigio conspirationis radices, eradicandasque, antequam amplius extendantur. Coronam Italiæ posse alio tempore peti. Austriam, si nunc e manibus iret, difficile recuperandam. Nec putandum esse, Eizingerum tantum opus sine adjutoribus inchoasse: postquam Cæsar

procul abierit, tunc illi plures adhæ-
A furos. Quod consilium, etsi ex usu Cæsar existimavit; tamen quia datum ordinem (1) sui transitus absque nota mutari non posse putavit, compositis sarcinis ex Austria in Styriam profectus, Ladislaumque Regem secum adduxit. Conspiratores autem, ut Friderici responsum noscerent, iterum trans Danubium in villam, cui Vulder cognomen est, alter alterum vocant; auctoque numero frequentes veniunt. Ibique cognita Cæsaris voluntate, in hanc sententiam ei rescribunt: *Intellexisse se*, ajunt, *quæ*
B *sit mens Cæsaris. Conventuros brevi Austriæ terrigenas, ad eos velle Cæsaris scripta referre, indeque latius respondere. Illud autem non posse non admirari, quod petitus per eos ad Viennam mitti Ladislaus in Stiriam sit deductus: petere iterum suum Principem, servituros se magna fide Cæsari, suis precibus annuenti.*

Nec minus interea Prælatos Baronesque sollicitant, secum ut sentiant: Civitatesque circumeunt, summoque studio in sententiam trahere
C conantur: maxime autem Viennenses instant, quod hac civitate deflexa reliquas facile concursuras arbitrabantur. Vtque circumvenire incautos possint, Imperatorem, ajunt jam iter ad Italiam accepisse; Ladislaum in Stiriam abduxisse; in Austria sine consensu Provincialium gubernatores positos, barones tantum accersitos, civitates, mediam nobilitatem, Prælatos contemptos esse: latrones nondum patria eliminatos; timendum, ne quid mali absente Cæsare oriatur. Conveniendum esse, de communi Austriæ salute cogitandum: Viennenseque magnopere rogant, conventioni locum tribuant. Illi autem singula, quæ secum aguntur, Cæsari nuncientes, conspiratoribus ajunt: se memoria tenere, quatuor terræ status Fridericum Ladislai tutorem, patriæque gubernatorem chirographis ultro citroque datis admisisse; præstitam a se fidem, atque jurisjurandi religionem violandam non esse. At si Provinciales unanimiter aliquid decreverint, consulatum populumque Viennensem honore suo juramentoque salvo facturum, quod Imperatori Ladislaoque conducat: Conventum, nisi Cæsar annuat, apud se fieri, non permissurum. Fridericus, ubi ex literis Viennensium, & aliarum Civitatum, ex ipsis quoque conspiratoribus congregationem Provincialium quæri cognoscit; Gubernatoribus Austriæ mandat; omni conatu repugnent, neque ullo pacto convenire Terrigenas sinant. Viennensium fidem commendat, hisque præcipit: ne quos apud se fieri conventus patiantur; vocati in alium locum, ne pergant, ne verbis Eizingeri credant. Vocari Terrigenas, Principis esse, non paucorum, dicit: caveant, ne se absente eorum civitas novi quicquam attentet; in suo reditu, quem celerem asserit, qui constantes fuerint, his præmia pollicetur. Eizingero autem ejusque sequacibus litteras dat, quibus eos nimis præsumere ait, qui Ladislaum regem, quo velint & quando velint, trahendum existiment: pupillum

(1) *Luxata in editis ita restituimus ex Cod. II. fol. 19. p. 1. asterisco sublato.*

ſibi, non ipſis, commendatum; illum hactenus bene pudiceque gubernatum eſſe; cum tempus ejus advenerit, dominia ſua ſibi nequaquam defutura: fruſtra eos rem curare, quæ ad ſe minime pertineat: prudentius eos acturos, ſi pacem tenentes his pareant, quibus reſp. commiſſa eſt. Gubernatores apud Viennam primarios quoſque cives ad ſe accerſunt: civitatem quietam bene habere, populum divitem pace frui, benignum eis Fridericum eſſe dicunt, ne aures nonnullis præbeant, qui res novas moliuntur. Tumultuarios conventus ne tolerent apud ſe, monitos reddunt; pericula, quæ poſſunt oriri, certam pacem ſperatæ victoriæ præferendam, edocent. Cumque trepidare nonnullorum animos, incertaque multitudinis conſilia modo huc modo illuc flecti conſpiciunt, imminentem Cæſari turbationem ſcribunt, niſi celerius occurrat. Cæſar ad eos Vlricum Sunnenberger pontificio jure conſultum mittit; cui Viennenſes, quia verax eſſet, conſilioque polleret, plurimum credebant. Sed is res omnes infectas reperit: multos apud Viennenſes varios quetaque tractatus eſſe, civitatem fluctuare, Gubernatoros timore correptos, neque remedium eſſe ad diſturbandum conventum, niſi quam celerrime Cæſar equitum præſidia certis locis collocet, minaſque conventuris inferat. Quod cum Cæſari ſuadere reverſus Vlricus niteretur, per eos impeditum eſt, qui ſua magis emolumenta, quam Cæſaris lucrum gloriamque quærebant.

Eizingerus interea, per homines induſtrios & audaces, poſtquam Senatum urbis Viennenſis ſentire contra ſe cognoſcit; plebem ſibi conciliare ſtudet. Velle Viennæ conventum habere omnes Provinciales, afferit: de commodo Regis Ladislai, qui vinctus tenetur, de ſtatu Patriæ, quam multi diripiunt, habere conſilium. Impedire Conſulatum tantum populi bonum, Civitatis utilitatem prætervertere. Vienenſes mercatura vivere, non poſſe rem facere, niſi plures ad ſe confluant: Si conventum habeant, penſiones ex domibus habituros, vina merceſque vendituros, argenti plurimum extorſuros; ſui Regis magnam inituros gratiam, qui ad ſuam liberationem intenderint. Peſſime Conſules agere, qui Friderico magis, quam ſuo Principi ſtudeant. Scinditur in varia conſilia vulgus: plebs infida, mobili ingenio, novarum rerum avida, laudare conventum, criminari Senatum, Friderici regimen accuſare, Ladislaum petere, odiſſe vetera, amare nova, vociferari tota urbe, niſi Provinciales admittantur, Conſulibus vincula mortemque minari. Inter quæ omnes eos ferociores vidiſſes, quos majus æs alienum majorque premebat egeſtas. At opulenti ſedare tumultum, probare quietem, novitates horrere, ſua ut eſſet quiſque forte contentus, hortari. Friderico nihil imputandum, dicere: qui tutelam ex communi conſenſu recepiſſet, qui patriam quietam tenuiſſet, qui pupillum optime educaſſet, qui nulli civium ſiviſſet injurias fieri: Ladislaum adhuc regendi neſcium, rectore indigere, nulli melius, quam patrueli committi. Abſtinendum eo conſilio, quod contra Cæſarem fieret: dubios litis even-

eventus ſæpe aliter evenire, quam fert opinio. Expectando Ladislao, ſuum tempus: tum, niſi Cæſar eum dimitteret, pro domino ſummo conatu pugnandum; medio tempore quietem habendam. Ne pupillum Cæſari auferentes alteri committant, qui nec perſonæ, nec bonorum ejus ex animo curam gerat. Sed horum voces, velut delirantium, habitæ ſunt; quicunque Fridericum commendavere, ut proditores venditoreſque libertatis, affecti convitiis, vix manus multitudinis evaſere. Vicit ergo, ut ſæpe in populis accidit, major pars meliorem. Conſternatus metu plebis Senatus, conventum apud ſe tenendum decernit, ſcribitque Cæſari, qua ratione id fieri neceſſum fuerit. Gubernatores, ubi rem concluſam intelligunt, loco furorique cedunt. Alii Cæſarem, alii ſua caſtella petunt. Cæſar etſi commotus eſt rei mutatione, non tamen animo deficit, neque propoſitum mutat. Scripto Viennenſes de conſenſu Provincialibus dato corripit. At quia conventus non fieri nequit, monet, ne contra ſapiant, ne conſentiant novitati, ne dictis Eizingeri fidem habeant, ſi ſe de multorum adhæſione jactaverit, certique ſint, Ludovicum Bavariæ Ducem nihil habere cum Eizingero conſilii, neque Ciliæ Comites: Hungaros inducias obſervaturos: Gubernatorem Bohemiæ cum Cæſare amicitiam habere, nullum eſſe in circuitu, qui Eizingeri partes ſit adjuturus. Petit quoque ex primariis civibus aliqui ad ſe pergant, quibuſcum de tollendis diſſenſionibus tractet. Illi autem, obſidum loco ſe petitos arbitrantes, inſecuritatem itineris, aliſque civitatis neceſſitates cauſati, nullum ſe habere civem, quem tanta in re poſſent mittere, reſponderunt.

Interea Prælati Eccleſiarum, Nobiles patriæ, Civitatumque Legati, magno numero apud Viennam conveniunt. Ex Baronibus pauci; quorum pars magna Cæſarem ſequebatur, pars ſeditionis eventum expectans longe a tumultu ſeceſſerat. Eizingerus, conſpiratique omnes, gloriabundi eo veniunt: ubi, veluti gravis belli victores, ingenti populorum lætitia excipiuntur; Viri ſapientes forteſque & amatores patriæ appellantur, feſti dies aguntur. Convivia multarum epularum fiunt, invitant,& invitantur, tota urbe ſaltationes agitantur: viri, matronæ, pueri, innuptæque puellæ, excluſi Cæſaris carmina cantant; Ladislaum, nobilem Alberti ſobolem, brevi adventurum prædicant; vinaque crebris hauſtibus, invocato nomine novi regis, ebibunt. Auditorium exinde apud Carmelitas, in loco, qui curia dicitur, præparatum eſt. Ibi Eizingerus, advocata Eliſabeth, ſorore Ladislai, virgine jam viro matura, quæ Viennæ in palatio remanſerat, eamque manu prendens, pulpitum, ex quo Iohannes de Capiſtrano alloqui plebes ſolebat, aſcendit, atque in hanc ſententiam fertur oraſſe: *Ingens mihi voluptas eſt hodie, Patres optimi, cum vos adeſſe frequentes animadverto, cupidos veſtro Principi, veſtræ patriæ conſulere, neque enim aliud conveniendo quærimus, niſi communem utilitatem: hoc nobis, hoc cuivis incumbit, qui nomine hominis cenſeri vult: quoniam non nobis tantum*

nati

nati sumus, sed amicis & patriæ; qui sibi duntaxat studiosus est, eum extra numerum esse hominum, haud iniuria putaverim. Nobis, etsi hactenus bene gerendæ rei voluntas fuit, at certe potestas defuit. Undecim jam annis, dura & acerba servitute oppressi fuimus Friderici Cæsaris: qui nos loco mancipiorum habuit, neque conveniendi neque simul loquendi nobis libertatem fecit: Principem nostrum abduxit, inclusumque, veluti captivum, nunc ista nunc illa in arce tenuit: super humeros nostros Stirienses posuit, avaros atque rapaces homines, quibus honesta atque inhonesta venalia fuerunt: præturas, judicia, consulatus, sacerdotia, pecunia vendiderunt. Consilia, quæ Baronum Prælatorumque novimus, soli quatuor direxere: qui veluti quatuor columnæ, & principatum nostrum & Romanum Imperium gerere præsumpserunt. Vectigalia publica, Ducalis Camerae redditus, quis nescit ad novam Civitatem deferri? Neque contentus his Cæsar, nova telonia instituit, importabiles actiones induxit, ex quibus se suamque familiam pavit. Hanc nobilissimam virginem, jam plenis annis nubilem aspicite, obsecro, quo pacto tenuerit. Quæ civis hon dicam hujus urbis, sed vilis cujusque municipii, non melius induta ad forum iret? Lacerds tunicas, laceros defert calceos: vix ei victus administratus est. Quid illi regio pupillo accidere creditis, nostro Principi, clarissimæ Alberti soboli? Dure secum atque asperrime agitur; neque victum, neque vestitum regium habet. Ipse contra Cæsar, Ladislai auro dives (nam & Alberti thesaurum omnem asportavit) uniones adamantesque comparat, pretiose vestitur, nova templa, magnifi-

cas ædes construit, neque hujus terræ curam gerit, nisi ut aurum nostrum corradat. Si vastantur ab hostibus agri nostri, abiguntur pecora, rustici capiuntur, si vexantur omnia, nulla eum solicitudo remordet: tacet, atque inter suos ridet; si opem imploramus, non est, inquit, argentum bello necessarium, nisi castrum hoc aut illud hypothecæ adscribitis, nisi novam pecuniarum contributionem facitis: annuimus; at auro exacto, nihil est in eo præsidii: damur nos nostrique prædæ, nisi nos ipsi arma sumimus, ac viribus nostris hostem propulsamus. Plus auri quingenta millia pondo ex Austria recepit, neque vel unum aureum in utilitatem patriæ nostræ, aut heri nostri exposuit. En fidelem tutorem, en amantem consanguineum! Nostis hæc omnes, manifestas res dico: Vobis mihique ista dolori fuerunt, sed nequivimus obsistere, nimia oppressi tyrannide. Nunc autem aspexit divina pietas humiles preces nostras, miserum pupillum, quassatam patriam, oppressam gentem. Ecce simul adsumus: nunc, nos in libertatem ut vindicemus, licet. Si conjungimur, unumque sapimus omnes, non est, cur Fridericum timeamus. Jugum ejus excutere jure possumus. Assunt litteræ, quibus omni nos obligatione Fridericus absolvit, si conventa non temuerit. Violavit omnia, quæ promisit: liberi absolutique sumus. Utamur igitur libertate data, audeamus, virosque nos demum esse monstremus. Suscipiamus ipsi regimen terræ: repetamus dominum; jam grandiusculus est, annos natus duodecim: non est, cur eum tutori, ne dicam dissipatori, amplius relinquamus. Imitemur exempla majorum: Wilhelmus Friderici patruus, Albertum nostri Ladislai patrem

trem in tutelam ſuſcepit: verum cum bona ejus aut ſibi uſurparet, aut negligeret; non tulit Reinpertus de Walſe tantam injuriam, pupillum e manu tutoris eripuit, atque in paternam hæreditatem reduxit. Quid de Atheſinis dicam? Nonne arma ſumentes Friderici Præfectos excluſere, Provinciamque tam diu per ſeipſos adminiſtravere, donec eorum dominum Sigiſmundum ad eos Fridericus remiſit? Duces Auſtriæ tantummodo Albertus & Sigiſmundus eo tempore fuerunt, & ſubditorum ope ſunt liberati. Quid nos facere oportet, qui non ſolum Ducem Auſtriæ, ſed Hungariæ atque Bohemiæ Regem, Dominum habemus? Equidem ſi meis auſcultare conſiliis vultis, crudeli Stirienſium dominatu vos liberos, veſtrumque dominum vobis reddam. Sunt forte nonnulli, qui formidandam Friderici potentiam & Romani Regis nomen arbitrantur. Verum illi, præter Stiriam, Carinthiam, & Carnioliam nullus principatus obedit. Nec ſunt hæ Provinciæ Auſtriæ comparandæ; montanæ, pauperes, inermes. Nos & virorum numero & opibus multo ſuperamus. Quippe, nec, ſi Romanum imperium cum Friderico ſentiat, timere nos oportuerit: quibus & Vngari & Bohemi & Sileſitæ ac Moravi pro communi Domino adſtabunt. Eſt præterea, quo magis ac magis me horter, Ludovicus Bavariæ Dux, dominatu par Regibus, ex amita noſtri Principis natus; qui nobis audentibus ingens auxilium pollicetur. Albertus Marchio Brandenburgenſis, cui hoc tempore nemo par induit arma, daturum ſe opem, venturumque cum exercitu, ſi fuerit opus, conſtanter affirmat: nec Ciliæ Comites nobis deſunt, Ladislao noſtro conſanguinitatis jure obnoxii. Quin audemus, fortemque ſimimus animum. Pudeat nos tandem, coram Vngenadio atque Zebingero detegere caput, venaleſque manus eorum tangere: neque gemus neque virtus his eſt, quæ nobis eos præferat; ignoti homines, ignavi, craſſo ingenio, niſi apud Fridericum locum inveniſſent, nullus eis in orbe terrarum Princeps victum dediſſet. Abjiciamus turpiſſimum jugum, atque hæc monſtra hominum tetra, horrenda, extra patriam relegemus. Omnis nos ætas commendabit, qui noſtro Regi fideles, Friderici tyrannidem depulerimus. Quibus alto animo dictis, litteræ Friderici pactaque utrinque percuſſa ut legerentur, juſſit, eiſque ſenſum, ut ſibi viſum eſt, præbuit. Si quid obſcurum aut dubium fuit, ad ſuam intentionem interpretabatur. Regia ſoror uberes lacrimas effundebat, ſibi derelictæ fratrique captivo petebat opem. Plus tamen ejulatu quam ſermone circumſtantium corda pulſabat, atque ad miſericordiam commovebat. Deinde, quicunque regnante Friderico viſus eſt lædi, ſuam injuriam in medium adduxit. Nonnulli, ut erant edocti, vociferabantur. Alius Fridericum, alius Conſiliarios, alius Camerarios accuſabat. Nullius officii non culpata perſona eſt: hic tumidus, ille crudelis, alius ſtultus, omnes avari & harpyiarum ſimiles dicebantur. Nemo fuit, qui vel Friderici, vel ſuorum Cauſam tuerentur. Nam boni, qui novitates horrebant, quietumque Cæſaris dominatum amabant, fremente multitudine, conticebant, ne ſtulti pro ſapientibus haberentur. Laudare igitur omnes

Vlricum, virumque priſca virtute præditum, boni & æqui amantem, Ladislai tutorem, patriæ patrem dicere; ſequendam ejus ſententiam, excludendum Auſtria Fridericum, repetendum Ladislaum, aſſumendum terræ regimen, decernere. Deliguntur igitur duodecim viri ex omni ſtatu, hiſque belli paciſque poteſtas permittitur. Capitaneus terræ Vlricus aſſumitur. Is eſt maximus Magiſtratus, qui jus dicit. Nicolaus Druchſes, Hubarum magiſter dicitur. Hujus eſt publicas pecunias exigere, atque in uſum Reipublicæ convertere. Magiſtratus cæteri pro neceſſitate conſtituuntur. Conſulatus Viennenſis in tanta re anxius, etſi Cæſari fidem ſervare vult, tamen plebis terrore compulſus in partes Eizingeri delabitur, fitque corpus unum. Conventus deinde in hunc modum Cæſari ſcribit: *Domino Friderico Romanorum Regi Auguſto, Prælati, Barones, Nobiles, communitateſque, terræ Auſtriæ, ſalutem dicunt. Convenientes apud urbem Viennenſem, de magnis patriæ neceſſitatibus acturi, vidimus ſcripta tua, quibuſdam ex nobis tranſmiſſa, ſimulque litteras diviſionum inter tuos & Ladislai prædeceſſores habitarum; inſcriptioneſque, ſecundum quas tibi tutelæ adminiſtrationem permiſimus; teſtamentumque Regis Alberti mature diſcuſſimus: nec perſuaderi nobis poteſt, Elizabeth Reginam filium ſuum Ladislaum alio modo tuæ Majeſtati tradere potuiſſe, quam Patris ultima voluntas ordinaſſet. Albertum autem, licet Vngariæ atque Bohemiæ regnum acquiſiverit, dominium tamen Auſtriæ nunquam reſignaſſe comperimus, ſed illud filio ſuo non tibi dimiſiſſe. Sumus igitur Ladislao, veluti noſtro domino naturali, obligati: cumque tua Serenitas ea minime adimpleverit, quæ per ſuas litteras promiſit, conabimur, ut Ladislaus ad ſuam hæreditatem remittatur, omnemque ad hoc operam, ut obnoxii ſumus, impendemus: ne quiſquam de perfidia nos arguere poſſit, qui Alberto & ſuis hæredibus maſculis fidelitatem promiſimus. Precamur igitur ſapientiam tuam, pro bono pacis & utilitate patriæ, liberum Ladislaum ut ad ſua dominia noſque remittat. Nos enim deinceps niſi Ladislao Regi nulli parebimus. Jam, qui patriam ejus nomine regant, magiſtratus elegimus; Confidentes, benignitatem tuam haud nos diu in tali regimine dimiſſuram. Rogamus autem, ne cauſam nobis præbeas, quærendi apud alias gentes remedia & auxilia, per quæ negato domino & nobis ipſis provideri poſſit; quæ res multorum poſſet eſſe ſeminarium malorum, neque tuæ Serenitati neque terræ Auſtriæ conduceret.* Wiennenſes quoque & aliæ Civitates, hac concluſione recepta, litteras Friderico miſere: quibus, ſe vele communis conſilii decretum ſequi, nunciaverunt; promiſſiones & juramenta reſignantes, quæ Cæſari tanquam tutori præſtiterunt; affirmantes, ſe illis amplius non teneri. Quibus quanquam Fridericus reſponderit, *Conventum Viennæ habitum ſine conſenſu Principis, ſine Baronibus præcipuis, vim non habere; juramenta non poſſe absque ſua voluntate reſolvi; Ladislaum adhuc pupillum eſſe, tutelam non expiraſſe, nihil ſe contra promiſſa feciſſe; debere ipſos melius deliberare:* Illi tamen in propoſito perſeve-

ſeverantes, nunc hos nunc illos in ſuam ſententiam trahere nituntur.

Ea cum audiſſet Vlricus Comes Ciliæ junior, erectus animo, diem adveniſſe, quo Friderico Cæſari obeſſe, Ladislao Regi prodeſſe poſſit, magnopere gaudet. Nam etſi Friderici Conſiliarius erat, non tamen pro meritis honoratum ſe arbitrabatur, ægerrimeque ferebat, ſecretiores res abſque ſe geri; tribus conſiliariis omnia credi, ſibi fidem nullam haberi; ſimulque cupiebat, Ladislaum Cæſaris manu exire, qui Sororis ſuæ conſobrinæ filius eſſet. Sperabat autem, quod poſtea ſecutum eſt, illo in dominium redeunte, omnium rerum ſe gubernatorem futurum. Hoc tempore non longe ab anno quinquageſimo fuit; quamvis adhuc nutriendis crinibus operam daret. Vir ſtatura procerus, eminenti pectore, oſſe multo, carne modica, crure tenui, vultu pallenti, grandioribus oculis atque ſaguinolentis, voce rauca, alto corde, ingenio perſpicaci, ſed vario & inconſtanti: neque labore fatigabilis, neque libidine ſatiabilis, fidei promiſſorumque parum tenax, ſimulator, atque diſſimulator, alieni raptor, ſui prodigus, dicendi agendique juxta promptus. Huic pater filiam Deſpoti Raſciæ deſpondit; græca perfidia maculatam, alioquin facie & moribus honeſtam; ex qua maſculina ſoboles nata ante pubertatis annos abſumpta eſt. Inde matrimonii jus parvi ducens Vlricus, alienis ſe paſſim mulieribus miſcuit, multarumque fæminarum pudicitiam violavit. Denique apud Viennam captus amore, quamvis nuptæ, tamen proſtitutæ mulieris, virum ejus in clientelem aſſumpſit: utque liberius adulterio dare operam poſſet, caſtri non ultra quinquaginta ſtadiis a Vienna remoti, quod villam forenſem appellant, curam ſibi commiſit, uxorem ejus acturus, dum ille res ſuas ageret. Animadvertit tamen ignavus homo longo poſt tempore, conjugi ſuæ, non ſibi blanditum eſſe: neque potis verba tenere, inter æquales Comitem incuſavit, ipſumque accedens, licentiam repetendi domum petiit. Erat tunc apud Heinburgam Comes in finibus Auſtriæ & Vngariæ: qui mente hominis ex declaratoribus cognita, libertatem illi abeundi dedit, moxque ſervos quatuor, qui eum apprehenderent inter equitandum, miſit. Incertum habeo an necem quoque mandaverit; illi, cum fugientem virum comprehendere nequirent, ſagittis confodere. Inde Comes conjugem ejus ſolus obtinuit, ac pene juſtæ uxoris loco cultu magnifico tenuit. Hanc Thomas Haſelbach, qui villæ forenſis Præpoſitus plebi eſt, non incelebratus Theologus, Herodiadem ſolitus eſt vocitare, ſceleratam fœminam, cujus libidinem redimere viri ſanguine oportuit. Nec hujus duntaxat cauſa ſceleris ea meretrix fuit, ſed nobilem Comitem, qui tanquam Conſiliarius, Princepsque Romani Imperii juramentum Friderico præſtiterat, ſingularique fœdere cum patre ſe obligaverat, fallere fidem, jusjurandum infringere, prodere Dominum compulit. Nam Comes, ut ea potiri ſuo ex arbitrio in Auſtria poſſet, quam apud Ciliam habere metu patris non audebat, miſſis nunciis ad conſpiratores Auſtriæ, cœpta illorum commendat, ut proſequantur hortatur, omnia ex ſententia curſum habitura, ſi forti animo perſeverent,

affirmat; auxilia ſe daturum, acceſ-
ſuros Hungaros pollicetur. Quæ
cum Fridericus ab exploratoribus co-
gnoviſſet, optimum factu ratus, am-
bos Ciliæ Comites ſibi conciliare,
priuſquam parti adverſæ conjungeren-
tur, Legatos ad eos mittit, qui de
conventione pertractent. Sed fru-
ſtra hæc legatio fuit. Junior enim
Comes ad res accenſus Auſtralicas,
nihil aliud expectabat, quam Cæſa-
rem exire Germania; quo facto ſe
quamprimum ab Auſtralibus evocan-
dum confidebat. Non eſt hic, ut
opinor, quoniam de Comitibus Ciliæ
ſermonem habemus, ac de Juniori di-
ctum eſt, de Seniori quoque extra pro-
poſitum, aut alienum pauca referre,
quando nec patrem filio, nec filium
patre minus dignum videmus. Co-
mes Senior Fridericus nomine, Her-
manno genitori corporis proceritate
majeſtateque pene par, ſed animi mo-
deratione plane diſpar, durus atque
intractabilis, ſanguinis avidus, cru-
delitati & avaritiæ deditus, hoſtis
Cleri, divini cultus inimicus, ſubdi-
tis gravior, vicinis odioſior, nulli
amabilis, gulæ indulgens, libidini
indulgentior. Hic cum filiam Nico-
lai Comitis Croatiæ, non minus pro-
bitate quam ſanguine generoſam, du-
xiſſet uxorem, brevi mores ſibi diſſi-
miles aſpernatus, ea repulſa in alia-
rum ſeſe connubia provolvit. At
cum parentes utriuſque, magno labo-
re, poſt aliquot annos, diviſos con-
juges in matrimonium reduxiſſent,
prima nocte, qua Fridericus ad uxo-
rem rediit, quod parabatur ad pa-
cem, vertit in necem. Efferatus enim,
& amoribus novæ concubinæ devin-
ctus, arrepto cultro nobilem atque ho-
neſtam fœminam, ex qua prius Vlricum
ſuſtulerat, neque Jus matrimoniale, ne-
que altitudinem ſanguinis, neque com-
mune pignus ſuſceptum advertens, ſce-
leratus occidit. Vnde ad tribunal
Imperatorium accuſatus atque convi-
ctus, reus mortis adjudicatus, patri
traditus, illius benignitate in multo-
rum ruinam ſervatus eſt. Concubina,
quæ ſexus fragilitate ac fortaſſe coa-
cta peccaverat, ut eſt juſtitia Prin-
cipum in profluentem merſa, alieni
criminis pœnas dedit. At ille, poſt-
quam Principes impune peccare co-
gnovit, mortuo patre, incredibile
memoratu eſt, in ſubditos quam turpi-
ter debacchatus ſit: iſtis uxores, illis
filias, ſorores aliis eripuit: nuſquam
virgo ſervari potuit: neque quas ra-
puit, in palatio more Principum te-
nuit, ſed corruptas indotatas reſtituit.
Fabrum ferrarium aliquando, cum
ejus conjugem forma egregiam in pal-
latium ſuſtuliſſet, atque deinde red-
didiſſet; illeque violatam ſpreviſſet,
non parvo ære mulctavit: ridiculum
atque indignum dictitans, plebejum
hominem nolle mulieri condormire,
cui Princeps conjacuiſſet. Nam ego,
inquit, alto ſanguine natus Comes
non ſprevi amplexus ejus, quam tu
prius corruperas; tanquam promiſcua
inter omnes connubia eſſe vellet;
minime tamen id jus aliis permiſit.
Nobilem namque adoleſcentem, qui
ſibi diu ſervierat, atque inprimis ac-
ceptus erat, quod ab altera concu-
binarum amari videbatur, excarni-
ficatum neci tradidit. Sic homo mul-
tis ſceleribus illuſtratus ſupra octua-
geſimum annum vitam produxit. At
mira res: nemo tam conſummatæ
nequitiæ reperitur, qui non bonos
in filio mores cupiat. Hic cum vi-
deret, Vlricum filium uxorem fugere,

mere-

meretricis amore perditum in ejus amplexu tabeſcere; ſæpe inter ſuos queſtus, juſſit ad ſe filium accerſiri; niſi veniret, heredem alium ſe lectu-
A rum minatus. Vtque majorem illi metum incuteret, nubilem quandam ex ſuis ſubditis puellam legitimo matrimonio ducturum ſe finxit. Vlricus autem bis terque vocatus, poſtquam patris furorem nimis augeri animadvertit, cum neque disjungi meretricis amplexu valeret, neque paternum imperium diutius contemnere fas putaret, mulierem præcedere juſſit, ipſe paulo poſt ſequitur.
B Pater, ut filii ſcortum egregio comitatu appropinquare didicit, incertus diu quid ageret, tandem ex Concubinis ſuis unam accerſit, veſtitamque more Principum, ac nobilium caterva cinctam, illi obviam mittit; utque meretricem meretrix blande recipiat, per indignationem imperat. Sic enim filio quod doleret, facturum ſe credidit. Quod cum ſecus eveniſſet (nam id honori magis quam contumeliæ deputatum eſt) filium inter paucos allocutus, ſcortum relinquere, atque uxori ad hærere admonet: niſi pareat, futurum exhæredem, afferit. Cui Vlricus, mi pa-
C ter, inquit, ſine me hanc amare fœminam, ſi me vivum cupis; moriar ſi me ſeparas. Intuere teipſum, memento, quod matrem meam occidiſti, ne Concubinæ disjungereris amplexibus: noli ex filio exigere, quod ipſe Pater non præſtitiſti; ſine me filium eſſe tuum, nil facio me indignum, dum paterna veſtigia ſequor, amo, ſcortor, bibo, voluptati obſequor, tuus ſum filius, ex te hos habeo mores. Si vis auferre naturam, aufer es & vitam. Tum pater vera locutum intelligens filium, morumque ſuorum memor, fruſtra, inquit, laterem lavo; nec vincere neque flectere naturam cuipiam licet; vive ut libet, fili. Sed ſcito, quia in te noſter ſanguis finem habebit, vetuſque Ciliæ domus nomenque noſtrum tua culpa delebitur. Hæc libuit idcirco referre, ut Dei patientiam, vel potius providentiam admiremur, qui tales Principes ad noſtrum flagellum dominari permittit, quos ſæpe brutis animantibus cernimus fœdiores: qualeſcunque tamen ſunt Principes, quia gladium habent, & timendi & reverendi ſunt. Sane Comitatum Ciliæ ad Principatus honorem Sigiſmundus Cæſar primus erexit. Ex qua re nata diſſenſio inter Comites & Auſtriæ Duces diu Stiriam Carniolamque laceravit. Demumque Friderico imperante in hunc modum ſublata eſt. Renunciarunt Comites ordinationi Sigiſmundi, quæ adverſus privilegia Domus Auſtriæ proceſſerat. Exinde Fridericus de novo Comites Ciliæ Principes creavit, ea lege, ut perpetuum fœdus ſecum tenerent, utque ipſis ſine maſculina & legitima prole decedentibus, Comitatus ad Auſtriæ Duces rediret. Nunquam tamen erga Cæſarem ſincerus animus fuit, nunquam pura mens Comitum. Sæpe res novas machinati ſunt; nunc ſpolia in agris Cæſaris commiſerunt, nunc committentibus præbuere favorem. Cumque plurima eorum caſtra commixta caſtris Cæſaris eſſent, neceſſarium videbatur, ante ingreſſum Italiæ cum his convenire, intelligere quid animi haberent, atque an fœdus antiquum tenere proponerent. At cum legati miſſi nihil de conventu retuliſſent, Albertus Ger-

manus Cæſaris Auſtriæ Dux, ambos Comites in Pataviam vocat, eos adit, locutusque multa, cum juniorem flectere nequiret, ſeniori ſuadet, ad colloquium cum Cæſare Lebenitiam veniat. Quod eſt opidum ſupra Muram fluvium non longe a Græcio Bajoario; ubi magnam olim fuiſſe civitatem, tumuli quamplurimi ſepulchrorum jacentes indicant, & marmorei multi lapides vetuſtis inſcripti litteris, quæ Romanorum nomina referunt, quos rexiſſe terram aliquando crediderim. Nam regionem hanc, quæ modo Stiria dicitur, vocatam prius Valeriam, & in provinciæ modum redactam, non eſt obſcurum. Igitur in Lebenitia cum Cæſar Seniorque Comes non ſine magna Alberti induſtria conveniſſent (nam Comes nunc litteras publicæ fidei, nunc alias res ſuſpectas habuerat) tutelam regii pueri quo jure Cæſar acceperit, quomodo & quanto tempore geſſerit, calumniaſque ſibi per Auſtrales impoſitas refert, articulos contra ſe datos confutat, inſolentiam & perjuria gentis exponit, ulturum ſe injurias, correpturum ſcelus promittit. Comitem vetuſti fœderis memorem eſſe rogat, ne ſe auſtralibus jungat, Vicinum ſe bonum, Principem fidelem, amicum ſeſe præbeat verum, hortatur, filiumque, ne temeritatem ſequatur Auſtralis populi, cohibeat. Poſt varios ſermones, ait Comes: de geſtis Auſtralium nihil ad ſe fore delatum: juſtum ſibi Cæſarem videri, tutelam pupilli regii ad eum jure pertinere: vetus in memoria ſua fœdus eſſe, illi ad hærere: fidem ſe nullo pacto violaturum: bonum Principem, optimum ſe vicinum pollicetur. Quid filius ſentiat, ignorare ſe, dicit: toto conatu, ut cæſaris partes ſequatur, curaturum ſe, aſſerit: promiſſurum pro illo nihil, affirmat. Satis ea Cæſari videntur: fuiſſentque ſatis ex viro bono. Sed malum animum verba non obligant; qui aliud in pectore clauſum gerunt, aliud in ore promptum habent: hoſce homines hoſtium loco, quam amicorum tutius accipias. Cæſar a Comite ita recedit, ut in ejus parte nihil periculi futurum putet.

At ubi ad Græcium reventum eſt, novæ in horas adferuntur litteræ. Auſtrales dietim pejora moliri, atque nunc iſtum nunc illum ex Baronibus in ſuam ſententiam ducere, plurima cum vicinis Principibus noxia pertractare, niſi præſto Cæſar ſubveniat, actum de ſuo regimine fore. Tum quoque Henricus Senftleben ex Romana curia veniens, Cæſarem adit, Nicolaum Papam ad coronationem celebrandam non bene accinctum, urbem frumento vacuam, diviſum Romanum populum, Italiam nutantem, hyemem aſperam dicit: Placere quoque Romano Præſuli & univerſo cœtui Cardinalium aſſerit, tranſitum Cæſaris ad æſtatem proferri. Quæ legatio moleſta Cæſari, pleriſque Conſiliariis gratiſſima fuit: qui, remanente in Auſtria Cæſare, facile ſedari poſſe tumultus, arbitrabantur; recedente vero amitti Auſtriam non dubitabant. Stat tamen propoſitum Friderici, vel cum maximo detrimento Italiam petere. Interea gens Vngarica, ad quam miſſus fuerat Hartungus de Kappel, legalis ſapientiæ conſultiſſimus, Legatos ad Cæſarem remittit Paulum Epiſcopum Agrienſem, Tubertum comitem de Prata,

& alios: quibus adjunctus erat per Comites Ciliæ Benedictus de Thurotio. Qui Cæsarem Græcio recedentem invenientes, eum in Adriam secuti sunt: quod est opidum flumini Muræ adjacens, Comitum de monte forti. Vbi auditi, hujusmodi legationem exposuere: Dixerunt enim, *in festo Sancti Michaelis, quod proxime diffluxerat, Vngaros, qui Viennæ fuerant, ut sæpe alias, suum Regem petiviisse. Quo negato, inducias ad annum prorogatas fuisse. Dixisse tamen aliquos ex consilio Imperiali, si Cæsar ante suum in Italiam transitum, ab Australibus seu Bohemis, Regem ut daret, peteretur, futurum ut Imperator Vngaris eum potius, quam aliis traderet. Fuisse autem Vngaros medio tempore cum Bohemis Moravisque congregatos, deliberasse, Regem petere. Placuisse Bohemis ac Moravis, Ladislaum primo Hungariam ingredi, exinde in alias terras transire. Optare ergo Vngaros, precarique obnixe, cum jam Cæsar in Italiam profecturus sit, Ladislaum ad eos mittat, in ejus principale Regnum, in quo natus, baptizatus & coronatus est, exinde datus Imperatori: qui eum diu non sine grandi Vngariæ jactura tenuerit: regnum illud, scutum Christianæ fidei, non posse neque velle amplius absque Rege suo manere.* Legatus autem Comitum Ciliæ, Hungarorum petitioni morem geri petebat. Quibus auditis, Cæsar deliberationem in aliam diem recepit, postmodum in Leuben hoc responsum dedit: *Petiviisse quidem Vngaros suum Regem apud Viennam, fatebatur: negatum tamen fuisse, ajebat, quoniam illi rei dari nunc opera non valuisset: cum deliberatio multorum, quæ ad dandum his aut illis Regem necessaria noscebatur, propter festinum in Italiam transitum haberi non posset. Mimus id nunc perfici posse; jam se in itinere constituto. Verum esse, quod de induciis exposuissent: ideoque non posse se verum credere, quod Australes dicerent, Vngaros secum sentire: nam id esset stantibus treugis fidem frangere. Rogare, ut pacem, ut promissa, tenerent: quoniam Romam sua sublimitas non Coronæ causa solum ire, verum etiam propter commune populi bonum, pro commodo Regni Vngariæ, pro bello contra Turcos instituendo; ad quod ordinandum jam Philippus Burgundiæ Dux apud se verba fecisset: at opus esse id agere cum Papa: velle igitur Romæ ad eam rem navare operas: petere, ut & Hungari eo mitterent, de bello cum infidelibus gerendo cogitarent, cum Christianis pacem custodirent.* Atque hoc Vngaris. Legato autem Comitum Ciliæ dictum est: *relatum esse Cæsari, Comites illos apud Australes nuncios habuisse, eorumque propositum commendasse. Australes Regem Viennæ petere, Vngaros in suo Regno: Comites, Vngarorum petitioni assistere. Impossibile esse his atque illis satisfieri. Audisse legatum, responsum Vngaris datum; id suis Dominis referret, suaderetque eis, ne fidem fallerent, neve res novas aut in Austria aut in Hungaria quærerent.* Hungari replicantes, Regem non ideo a se petitum esse dicunt, ut violare treugas velint, qui fidei tenaces essent. At cum scirent, Australes Bohemosque Regem petere, noluissent negligentes videri; simulque suo Regno consultum iviſsent; cui Regem habere plurimum conduceret. Quem si Cæsar amplius

ne-

negaret, non poſſent Apoſtolicæ Sedi cæterisque Chriſtiani orbis Principibus querelam non facere. Rem belli in Turcos laudabilem eſſe, Cæſarique pro officio Romanique nominis majeſtate incumbere; optare, ut ei apud Nicolaum Papam ex animo intenderet; id ſibi apud homines honori, apud Deum merito futurum. Non tamen idcirco ſuum Regem Hungaris eſſe negandum. Fridericus autem ubi cognovit, induciarum fœdus ab Hungaris ſervandum eſſe, ſatis id iter Italicum habere dijudicans, dicit Legatis: uſque ad reditum Regis negotium differendum: in Italia non diu ſe manſurum: cum redierit, Vngaris potius quam aliis Ladislaum crediturum: Auſtralibus vero Regem petentibus ea vice nequaquam auſcultandum ſcirent. Atque ita expeditos, remiſit. Paulus tamen Epiſcopus cum Caſpare Pædagogo Regio, dum hæc aguntur, nonnulla de tradendo Rege clanculum machinatus eſt, quæ poſtea ſuo loco referentur.

Proſecutus exinde ſuum iter Fridericus, ad oppidum Sancti Viti pervenit; quod eſt Carinthianorum caput: ibique Nativitatis Dominicæ feſta peregit. Ad quem locum & Ladislaum Regem proficiſci juſſit, in Italiam ducturus eum: non ſolum ut Auſtralium eriperetur inſidiis, verum etiam, ut peregrinos puer mores ediſceret. Illinc Reinpertus de Walſe, qui ſe Romam iturum cum Cæſare promiſerat, clam recedit, reverſusque domum cum Wolffgango fratre majore, hujuſcemodi literas ſcribit: *Quamvis tibi, Cæſar, tanquam familiares & Conſiliarii fidem dederimus; tamen quia propter nonnulla negotia nobis incumbentia, neque conſilio neque ſervitio tuo intendere poſſumus, utrique renunciamus, noſque promiſſis abſolvimus: quod, ne graviter feras, oramus.* Quorum morem quamplures ex Auſtria nobiles imitati ſunt, ſcribentes, ſe deinceps Friderico, velut Tutori, nolle teneri. Tanquam unius partis ſit, altera nolente fœdus promiſſaque tollere. Incertum ſtultitia an malignitate id egerint. Volens autem Cæſar de Comite Vlrico Ciliæ fieri certior, an contra ſe ſentiret, ſignificaverat ei: famam ad ſe delatam eſſe, quod is Eizingero conjunctus ſit, mutationeſque Auſtriæ nutriat. Id autem non ſe opinari verum, dixerat; rogaveratque, ſecum ut Romam iret; honorem ſtipendiumque promiſerat. Ille vero cum Patris conſenſu Legatos ad Sanctum Vitum miſit Georgium Vngenadium equitem, multo abdomine grauem; Leonardumque Secretarium non indoctum virum & amantem doctorum. Qui hunc ſermonem habuere: Quod optaſti, Cæſar, Vlricum Ciliæ Comitem ſequi te Romam, optabat & ipſe vehementer, ut & tibi morem gereret, & Cæſaream coronationem videret. Noſti tamen, inter Gubernatorem Hungariæ & Giskram Bohemum ingentes eſſe contentiones: eas Vlricus dirimere cœpit: infectum relinquere negotium non decet: quod ſi perfecerit, ut ſpem habet, non minus tuæ Sereni-tati & Ladislao Regi ſubditiſque amborum proderit, quam ſi tecum Romam iverit. Quod autem Eizingero contra te junctum Vlricum aliquos aſſeverare tua Majeſtas ſcripſit, id ipſe conſtanter negat: neque putat, Eizingerum hoc dicere, quod

falſum

falsum sit. Comes enim in causa Australi contra Cæsarem neque sentit, neque sensurus est. Posthæc nonnullos articulos obtulerunt, quos dicebant, Sigismundum hubarum Magistrum Cæsari porrexisse; qui hujuscemodi fuerunt: Comitem Ciliæ falsam monetam cudisse, eamque dedisse militibus stipem, deinde bonam repetivisse: stipendiarios ejus rei querelam hubarum magistro fecisse: inde Cæsaream Majestatem & infamiam habuisse & inutile servitium: Comitem in exercitu contra Calixium trecentos equites minus habuisse, quam promisisset; stipendia tamen illorum suscepisse: tractatus cum hostibus Comitem diutius protraxisse, ut affecti tædio Provinciales obsidionem solverent, ipse Calixium solus obtineret: consilia rei bellicæ non communicasse Baronibus, ut imperatum fuerat: insidias ad captivandum magistratum hubarum posuisse: studuisse quoque ante id tempus opidum Laa & arcem, Friderici e manibus clam surripere. Quæ omnia calumniose dicta per magistrum hubarum affirmabant; eaque confutare nixi sunt. Ajebant etiam, Procopium Equitem de Rabestain Bohemum, ex commissione consiliariorum Cæsaris apud Bohemos Vlricum Comitem, ut levem, indignum fide, atque infamem detulisse: Ladislaum quoque Farcassium similia apud Hungaros, instigantibus Cæsareis Consiliariis, de Comite dixisse, referebant. Cæsaream vero majestatem Vlrico promisisse, cum in consilium esset receptus, si quæ in eum dicerentur, nolle ipsum celari. Magistrum hubarum gravem imposuisse Comiti notam, Procopium & Ladislaum turpia locutos esse de ipso: neque Comitem redditum certiorem. Non convenire igitur sibi, vel consulere vel servire amplius Cæsari, neque velle ulterius se esse obnoxium. Ad hæc Cæsar, libenter, inquit. Comitem in Italiam duxissemus nobiscum, quem veluti Consiliarium, familiarem, Principem nostrum carissimum habemus; & in quo fiduciam singularem gerimus: remanenti vero non imputamus quicquam. Solum illud dicimus: quia de nobis non est quod queri possit. Neque enim articulos magistri hubarum, quos enarratis, unquam vidimus: neque mandato vel scitu nostro, adversus eum, aut Procopius aut Farcassius locutus est. Verum si redeuntibus nobis ex Italia, quod divina favente pietate brevi futurum speramus, adversus hosce homines Comes agere voluerit, non negligemus, quæ sunt Principis partes, adhibere. Renunciationem autem consiliariatus ac servitii nequaquam admittimus; confidimusque, Comitem ipsum, ut est juramento adstrictus, fidem erga Nos servaturum: qui se nobis scripto suo contra omnem hominem auxilio futurum promisit.

Atque ita Legatis Comitum remissis, Villacum se confert. Id est opidum Ecclesiæ Bambergensis supra Dravum situm, non longe ab Italiæ finibus. Eo in loco, fuerunt plures ex consilio, qui Cæsari remanendum in Patria suaderent: nunc tumultus sedandos esse; coronam Romanam alio tempore recipi posse: considerandas Comitum Ciliæ verba; pensandas esse Australium litteras, quæ dietim mitterentur: obviandum præsenti ruinæ: extinguendum incendium,

dium, dum parvum esset; medendum recenti vulneri, ne postquam vis veneni præcordia penetraverit, frustra quæratur remedium. Tum dicta Senftleben & Romani Pontificis mandata repetuntur, quæ Cæsarem ab ingressu Italiæ deterrebant. Dubio autem anxioque inter tot adversantia Friderico litteræ Æneæ redduntur, & Apostolica scripta, de quibus lectis animus Cæsaris erigitur: vocatisque Proceribus, quibus plurimum credere consuevit, transitum suum haud quaquam differendum, ait; cujus vbique terrarum fama vulgata sit. Jam nobiles superioris Germaniæ Proceres Italiam ingressos, Ferrariæ se manere: Italos omnes iter modo suum cupere, quæ de Papa audita essent, falsa esse; qui nunc Cæsarem suis scriptis festinare hortatur. Imperatricem propediem Italicum portum appulsuram. Ordinem præscriptum sine turpitudine mutari non posse. Eizingerum nimis videri æstimatum, si ejus causa Cæsar retrocesserit, tantumque apparatum frustra duxerit; Tutelam se malle perdere, quam cœptum relinquere. Confidere, se propediem reversurum, stulta æmulorum consilia correpturum. Consentiunt omnes, ubi firmatum Principis animum intuentur: nemo adversatur; laudant omnes constantiam & magnanimitatem, si qui sunt, quibus ea ex usu non videntur, tacent, neque brachia contra tendunt. Tum duo, qui sapere inter omnes creduntur, Johannes Neipergius & Waltherus Zebingerus, veteres amici Cæsaris, qui etiam cum Patre crediti sunt, (1) ad regendam patriam in absentia Cæsaris relinquuntur. Johannes Vngenadius, quem tertium Stiricæ sapientiæ Cæsar habere solitus est, ad res Italas ducitur.

Ibi & Bohemi & Vngari convenerant domi nobiles quam plurimi, qui Romanam videre coronationem, Italiæ spectare mores, militiæ cingulum mereri, magnopere optabant. Ibi quoque Dux Austriæ Albertus erat germanus Cæsaris, qui splendidum ex Suevia comitatum ad se vocaverat: cupidus & ipse, quamvis Romæ in anno Iubilæo fuisset, rursus Italiam ingredi & fraternæ coronationis adesse solennibus. Vt autem decretum est, sequendum iter, Legati ad Nicolaum Pontificem ire jubentur; Thomas Haselbach Theologus, Vlricus Ridrer Iurisconsultus, & Henricus Senftleben Scriptor Apostolicus, ex consilio Cæsaris: viri cum litterarum periti, tum rerum experimentis edocti: qui Fridericum Italiæ proximum, certumque veniendi nuncient; appararique coronationi res necessarias deputent: quæ per Cæsarem facienda sunt, bono animo majestatem ejus facturam, asserant. Ad Venetos autem mittuntur Michael Comes Virginopolitanus, veteri atque alto sanguine natus, Johannes Hinderpachius Secretarius Cæsaris, Pontificii Iuris egregie peritus ac facundia nobilis: qui paulo post in Schola Patavina Magisterii gradum accipiens id honoris promeruit, ut insignia Doctoratus ex more capessens, præsentem Cæsarem universamque curiam se laudantem habuerit. Hisque commissum est, Senatui Venetorum dicere: Fridericum prope affore intra dies paucos, eorum terras amice fiden-

terque

(1) *Sublatus est asteriscus: nihil enim deerat, teste Cod. II. fol. 29. p. 2.*

terque ingreſſurum; commeatumque exercitui petere, rebus venalibus taxari pretia cupere, ad tranſitum fluminum naves apparari, ordinari diverſoria, prohiberi, ne quid inſidiarum aut injuriarum fiat: Cæſarem ſuæ familiæ nihil inſolentiæ permiſſurum. Quibus in Senatu Veneto auditis, e veſtigio quatuor primarii cives eliguntur, qui ad fines ditionis proficiſcantur, Cæſari gentis ducem dominatum univerſum, ut eſt Italiæ mos, verbis dedant, caſtella & urbes aperiant, commeatum ſine pecunia præbeant, ſummum honorem impendant.

Cæſar relicto Villaco, Dravoque flumine tranſmiſſo, alpes tranſcendit, quæ Germaniam Italiamque disjungunt: atque in locum deſcendit, cui Canale eſt nomen. Ibi montes dextra lævaque cœlo vicini perpetua nive rigentes mirum in modum iter anguſtant. Quo cum Bohemi & Hungari perveniſſent, mirati locorum aſperitatem, anguſtos aditus, prærupta ſemitas, montium altitudinem; in alium ſe migrare mundum exiſtimabant, rectèque tales Romano imperio metas natura datas arbitrabantur. Ibi accolæ triplici ſermone utuntur: Theutonico, Italico & Sclavonico, nullum tamen horum rite pronunciant. Ejus dominium Eccleſiæ Bambergenſi, cujus in orientali Francia memoranda ſedes habetur, Henricus ſecundus Imperator dono dedit. Exinde territorium Eccleſiæ Aquilegienſis incipit: quod Veneti poſſident, nam Ludovico de Deck Patriarchæ, contra ſe arma ſumenti, id Dominii, jure belli noſtra memoria

A ademerunt: qui arcem inter montes, ubi plurimum coarctantur, diligenti cuſtodia ſervant. Neque hac ex Germania in Italiam, ſine horum voluntate, tranſitus eſt. Fluvium, qui vallem perlabitur, Tulmentum vocitant, quem nonnulli Timavum eſſe, ex propinquitate nominis opinantur. Commutat enim vocabula tempus, neque ſuam ulli rei formam finit eſſe perpetuam. Huic ſententiæ Liburnorum terra, quæ proxima eſt, alludit. Liburni enim ea loca tenuerunt, quæ nunc Carinthianorum dicuntur: ſicut vetuſta monumenta teſtan-

B tur, quæ apud Solium, non longe ab Opido Sancti Viti, frequentia monſtrantur, priſcis inſcripta litteris, Liburnorum illic civitatem fuiſſe, manifeſtantibus. Inde illud eſſe *Virgilianum* plerique autumant:

Anthenor potuit mediis elapſus Achivis
Illyricos penetrare ſinus, atque intima tutus
Regna Liburnorum & fontem ſuperare Timavi.

C Quod tranſeuntem per Liburniam Anthenorem hanc viam feciſſe *Virgilius* velit, quæ de Liburnia commodior eſt Italiam petentibus. Quam opinionem *Virgilius* ipſe deſtruit, qui Timavum intrare novem oſtiis in mare confirmat, quod de Tulmento non invenitur. Hinc alii maximam vim aquarum, quæ circa ſanctum Johannem atque Tibinum & in Carſis in capite Hiſtriæ oritur, & mare per diverſa oſtia ingreditur, Timavum eſſe crediderunt: cui ſententiæ idem Poeta conſonare videtur, qui non fluvium ſed *Fontem*

Timavum nominat; quia parum fluat in ultimo maris Adriatici ſinu, cum vergit ad ſeptentrionem. Potuit enim Anthenor ex Liburnia per Labacum in Carſos deſcendere, atque per forum Iulii Patavium proficiſci, quod iter exercitum ducentibus aptius eſt, haud tot, quemadmodum de Canali diximus, anguſtiis clauſum. Alii fluvium apud Patavium hoc nomine Timavi deſignatum volunt. Quod mihi non placet: cum procul ibi montes abſint; neque id verum eſſe poſſit, quod *Virgilius* ait: *Vaſto cum murmure montis exire flumen, & oſtiis novem in pelagus ferri.* Neque *Martialis* huc quadrant verba, qui Timavum Aquilegiæ proximum velle videtur, dicens: *Et tu Ledæo fœlix Aquileia Timavo.* Idcirco nos, hujus rei difficultate dimiſſa, ad inſtitutam Hiſtoriæ materiam revertamur.

Cæſar, Alberto cum parte copiarum præmiſſo, Regem Vngariæ Ladislaum ſecum ducens, Kal. Januarii Italiam intravit, anno poſt Jubilæum primo: atque apud Venzonum, quod eſt primum Italiæ opidum muro cinctum, Legatos Venetorum, Viros Patricios domi potentes, obvios habuit: qui ſe Regemque Ladislaum ingenti gaudio ſummaque reverentia exceperunt. Ibi Præſes Patriæ, quem Locum tenentem appellant, ac tota terræ Nobilitas Cleruſque, cum reliquiis Sanctorum occurrens, Cæſarem in opidum introduxit: ubi ad victum omnia & copioſe & ſine pretio, adminiſtrata ſunt. Quocunque Cæſar in territorio Venetorum pervenit, occurrere frequentes populi, laudare ſplendidum Cæſaris comitatum, mirari novos habitus, diverſos mores, arma lucentia, pulcherrimos equos, decoras juvenum facies; flaveſcentes copioſaſque comas, commendare ſpeciem Cæſaris, Imperio dignam dicere, gravem aſpectum, prudentem hominem judicare. Multa ſuper Ladislao Rege proloqui, angelicum vultum, quietos mores, ultra ætatem geſtus extollere. Onuſtas auro galeas, gemmis ornatas veſtes, oſtendere digitis. Mundare plateas, templa domoſque ornare, triclinia ſternere; hortari pares, admonere minores; flumina navibus operire, invitare, offerre, præſto ad omne obſequium eſſe. Potiſſime autem Terviſini ſingulari affectu Cæſarem inſpexerunt: memores olim ſub ditione Auſtralium ſe fuiſſe: quorum adhuc in Prætorio ſigna videntur. Patavini quoque, non ignorantes, ad Imperium ſe pertinere, ſuum Dominum avide intuebantur: quamvis metu Dominii Veneti nil publice dicerent. Honores tamen univerſi ſub nomine Venetorum impenſi ſunt. Nunc Prælati Eccleſiarum, nunc Præſides Civitatum, nunc Scholarum Rectores, doctique viri, coram Cæſare orantes, ut eſt mos Italis, eminentiam Imperii, præſtantiam Imperatoris, efferre laudibus: offerre Dominium Venetorum, commendare Italiam ſuo Principi, damnare lites, ſuadere ſtudia pacis: precari Cæſarem, ne ante Italia excederet, quam Provinciæ ſtatum componeret.

Inter hæc Teutones plurimi ex Suevia, Franconia, Rhenique partibus, per vallem Tridentinam, Ve-

ro-

ronam Mantuamque transeuntes Ferrariam veniunt, ibique Cæsaris præstolantur adventum. Quibus Borsius Marchio Estensis ex Curia sumptum præbet. Ea re cognita, mox Fridericus, relicto Patavio, cum Legatis Venetorum, qui se Romam usque secuti sunt, ad Athesim pergit: eoque flumine transmisso, Borsium Marchionem, plurimos Italiæ Proceres, de Malatestis, de Faventia, de Corrigio de Palavisinis, denique aliis vetustis domibus, expectantes invenit: qui se statim ad pedes Cæsaris prostraverunt, suum Principem venerantes. Inter Athesim atque Ferrariam plurimæ paludes sunt, aditu difficiles: quas omnes Borsius navibus stravit, ac per eas veluti per pontem iter Cæsari fecit. Quo Ferrariam introducto, incredibile est, quantam universus populus lætitiam agitaret, quot ludi fierent, quis domorum & templorum ornatus, quæ facies urbis esset. Borsius ipse, læto atque hilari vultu tunc se honoratum jocundumque ostendebat, cum Cæsari summum deferri honorem, cum cæteris geri morem, cum vina hinc deferri, inde cibaria diversa, ceram, confectiones, bladique maximam copiam ex curia ministrari hospitibus cerneret: vocare nunc istum nunc illum, quærere, bene an omnia se haberent; supplere defectus, nihil satis reputare, quod ageret: castigare tardos, laudare diligentes, augere sumptus; intrare cubiculum Cæsaris, male ordinata corrigere, convivia omnia venationum, piscationumque generibus instruere. Matronas Virgineſque facie pulchras accersire: saltationes, militares ludos instruere: nullam speciem voluptatis negligere: omnem magnificentiam ostentare.

Franciscus Sfortia Vicecomes, qui paulo ante Mediolanum potitus erat, seque gentis Ducem jusserat apellari, magno vir ingenio, & omnium, qui apud Italos arma gerunt, rei militaris peritissimus, forma & fortitudine egregius, eloquentia vulgari præcellens, ad conciliandum hominum gratiam amoremque promerendum efficax, ut primum Cæsarem intrasse Italiam certior factus est, filium primogenitum, Galiatium nomine, ex Blanca Philippi quondam Ducis Mediolani filia, novem annos natum, Alexandrum quoque germanum, primoresque terræ Lombardiæ proceres; ad eum mittit; equos armaque dono ferentes. Qui apud Ferrariam auditi, in hanc sententiam verba fecerunt. Dixerunt enim. Franciscum Mediolanensium Ducem Imperatoris adventum magnopere lætatum esse; qui vexatam multis cladibus Italiam, viso Domino quietem habituram, existimat: excusatum se reddere, quod neque per se ipse veniisset, neque suos antemisisset. Nam & Cæsaris adventus diu retardatus in dubium iverat; & res Lombardiæ per Venetos, se absente, turbari potuissent: remansisse illum ad tuendam Imperii Provinciam, quam Cæsaris nomine teneret. Orare Cæsaream sublimitatem, vel tunc, vel cum Roma rediret, suam terram Lombardiæ visere, coronam Mediolani velit accipere: daturum bono animo locum, aperturum iter, facturum, quæ fideles vassallos erga dominum decent. Dona mittere parva, quæ fidei pignus esse velit. Cæte-

rum ſuam perſonam, liberos, fratres, exercitus, civitates, in poteſtate Cæſaris ponere, eique commendare. Legatos, qui Romam irent, Coronationique intereſſent, libenti animo mittere. Tum quoque Galliacius puellus, orationem ad Fridericum Latinam intrepide apteque pronunciavit; adeoque vultu geſtuque ſerioſum ſe præbuit, ut in ætate tenerrima virilem animum omnes agnoſcerent. Fridericus ea, quæ Franciſci Legati dixerant, non magni exiſtimavit; uti plus habentia verborum, quam nervorum. Laudavit tamen oblationes ejus, dixitque, illas jure fieri. Commendatum ſibi Franciſcum, pro meritis, proque conditione Lombardiæ, futurum. Nunc non eſſe propoſitum ire Mediolanum: in reditu, quam viam capiat, adhuc incertum: oratores, qui Romam irent, non renuere. Ludovicus etiam Marchio Mantuæ, qui eloquentiam ſtudiaque liberalia ab ætate prima cupide ſectatus, militiæ tamen laboribus incumbens, inter primos belli Duces apud Italos claruit, ad Cæſarem Ferrariæ manentem venit, ſe ſuaque obtulit. Multi præterea ex Lombardia Cæſarem adiverunt, alii ſuorum Feudorum inveſtituram petentes; alii, ne Ducatus Lombardiæ ad Imperium devolutus negligeretur, obſecrantes. Porro Borſius, qui nondum erat de feudo inveſtitus, altiorem cupiens gradum, ex Marchione ſe Ducem creari optavit. Quam rem Fridericus, ante Coronam Romæ receptam minime ſe tentaturum, cum rediret autem, quod reip. conduceret conſideraturum facturumque, dixit.

Nec Bononienſes Majeſtatem Cæſaris neglexerunt: qui miſſis ad eum Oratoribus, illi ſe atque urbem commendaverunt; petentes, ut Bononia tranſitum faceret, quod eum cupide in ſua civitate viſuri honoraturique forent. Eſſe tamen plures cives, dicebant, Bononia pulſos, qui ſeditionem in populo feciſſent: orare, ne quem illorum ſecum adduceret, ne quid tumulti fieret. Libet hic pauca de Bononia referre. Vrbs antiqua, potens, Bononia eſt, armis ac legibus, in agro Italiæ optimo ſita, monte planoque ſolo gaudens. In radicibus Appenini montis fluvio parvo, quem vocitant Rhenum, adjacens, cujus Provinciam olim Æmiliam dixere, nunc Romandiolam appellant. Namque cum Longobardi ex Pannonia digreſſi, univerſam circa Padum Galliam occupaviſſent, Æmilia in poteſtate Cæſarum remanſiſſet, ejus populi, quia Romanis viverent Legibus, nec Longobardorum tyrannidi paruiſſent, Romani vocati ſunt: Provincia primum Romana, ac demum tractu temporis Romandiola dicta eſt. Cui ab Oriente Picenus ager & Adriaticum mare opponitur; ab Occidente, Longobardia, qua Mutina, Rhegium, & agri Bojorum habentur: Septentrionem illi Padus claudit; meridiem Appenini montes excipiunt. Cujus caput Bononia eſt, litterarum ſtudiis florens, Legum ac Philoſophiæ parens. In ea tum bonos mores exteri, non cives ediſcunt. Civitas ipſa neque legibus neque more tenetur: populus inquietus, novitatis avidus, ſeditioſus, invidus, rapinæ, cædi, incendiis aſſuetus; neque juſti neque boni tenax. Nemo illic tam infimæ conditionis eſt, qui non ſe principatu dignum duçat: omnes invadere domina-

minatum attentant; audentque nefanda: contentiones frequentes agitant, factiones innumeras habent, partes partibus insidiantur: neque fides, neque religio quenquam trahit; universos ambitio possidet: non frater a fratre tutus est, non socer a genero; nihil apud eos jura sanguinis valent, ubi calor arma promovit; nec patri filius ignoscit. Fictæ inter illos amicitiæ: simulata sunt, quæcunque in pace agunt: aliud in ore promptum habent, aliud in corde occultum gerunt: neque jurati promissa tenent; lingua se jurasse, mentem injuratam servasse, dicunt. Romanam Ecclesiam dominantem sibi fatentur: Legatus tamen Apostolicus, nisi furori eorum cesserit, aut cæditur aut excluditur: vigente pace reverentia penes Legatum est; potentia penes cives; titulum illic Romanus Pontifex habet, non Dominium. Sæpius hos cives nostra tempestate meminimus assumptis armis motiones fecisse. Sedente Martino Papa, Cannetuli & Lambeccarii, Ludovicum Cardinalem Arelatensem, Apostolicæ sedis Legatum, excussum bonis omnibus expulerunt, primarios cives in Palatium vocatos trucidaverunt, urbem cædibus ac rapinis impleverunt. Temporis tamen exigui, ut ille ait, mansit concordia discors. Insurgentes Cannetuli Lambeccarios invasere: quibus cum illi pares esse non possent, in exilium profugerunt. Plurimas inde cædes Cannetuli perpetrantes, & ipsi alia factione depulsi sunt. At cum recuperasset Ecclesia Bononiam, Antonius Bentivolius, qui pluribus annis in exilio fuerat, domum rediens post paucos dies in suspicionem adductus, per Eugenii rectores in curiam accersitus, capite truncatus est. Quæ res indigna populo visa, novæ rebellionis causam præbuit. Erat enim Antonius nobili genere natus, multisque bonis artibus imbutus, plebi & optimatibus carus: nec quicquam morte dignum perpetrasse credebatur. Ob quam rem filius ejus Hannibal ex concubina natus, audax & manu promptus, accersito Baptista Cannetulo, hominum, qui tunc viverent, sceleratissimo, in ultionem Patris erectus, populum adversus Ecclesiam accendit: trucidatisque nonnullis resistentibus, dominatum urbis invasit. Nullum tamen inter malos homines diuturnum fœdus. Scelere vindicatur scelus. Nam cum Baptista consortis impatiens, Hannibalem per insidias occidisset, velletque solus, ut ante fecerat, ex sua libidine regere (1) civitatem, Antonianos adversos habuit: cum quibus in foro pugnans, ubi suos cedere animadvertit, fractus animo, cum paucis fugiens in subterraneum specum se abdidit: deinde pueri cujuspiam manifestatus indicio, fumi molestia compulsus exire, cum suis omnibus neci datus. Fuerunt, qui cor ejus aperto pectore rapientes ritu ferarum dentibus laniaverint; alii viscera momorderint, cruorem alii biberint. Tanta rabies odii mentes eorum irrepsit, reliquum cadaver partim igne absumptum, partim suibus esca permissum. Sicque turpissimis Baptistæ moribus turpissima mors consonaque successit. Intravit & Nicolaus Piceninus aliquando Bononiam, civitatemque misera servitute, minori tamen quam mereretur, oppres-

(1) *Non plus desiderabatur, teste cod. II. fol. 34. p. 1. deleta idcirco puncta, lacunam indicantia.*

preſſit: quamvis Franciſcus ejus filius pœnas dederit; qui captus a Civibus, excuſſuſque omni argento, diu in carcere illic cuſtoditus eſt. Porro factio Antoniana, prærepto civitatis imperio, non habens ex Antonii familia virum, cui regimen committi poſſet (ſolus enim ex Hannibale puerulus infans extabat) cum audiſſet Florentiæ virum eſſe, nomine Sanctum (1) extra matrimonium ex Antonio natum, inopem, lanificio vitam ducentem; mox mittit, qui eum Bononiam trahant. Atque hunc pupillo tutorem, Civitati rectorem præficiunt. Quamvis enim ſtulta Bononienſium turba nonnullos in palatio nutriat, quos vocitat Antianos; ſumma tamen omnium rerum ad Sanctum defertur: neque Antiani alii leguntur, quam Sancto ejusque factioni accepti, Dum vixit Eugenius, civitas illa poſt rebellionem Eccleſiæ ſemper infeſta fuit, quod illo mandante occiſus Antonius putabatur. At eo naturæ ſatisfaciente, Nicolao quinto in ejus locum ſuffecto, Sanctus ad Eccleſiæ reverentiam rediit, permiſitque Legatum mitti Bononiam, gerique nomine Romani Pontificis univerſa; ſic tamen, ut dominantis nomen Romanus Pontifex, rem vero Antoniana factio retineret; excluſique Cannetuli & omnes Sancto adverſantes remanerent. Hos igitur ne ſecum Cæſar adduceret, Bononiam ingreſſurus, Legati Bononienſium flagitabant.

Poſt Bononienſes, auditi Florentini, qui advenerant, Cæſarem, ne Romam petens ſe prætereat, multis precibus orant: civitatem Imperio devotam, rem ſuam publicam commendant: viarum compendia, hoſpitiorum commoditatem, quibus iter Tuſciæ præſtat, in medio proferunt. Apud Ferrariam igitur, quæ via recipienda ſit, in conſultationem deducitur: quod aliud iter per Flaminiam & agrum Picenum, quem nunc Marchiam vocant; aliud per Bononiam Tuſciamque patebat. Variæ tunc in conſilio ſententiæ fuere. Qui Bononiam, Florentiamque vitandam ſuadebant, Bononienſem populum ferocem, infidum, ſuſpicioſum, rapinæ aſſuetum, dicebant: nihil his eſſe credendum, qui fratres, parentes, liberos, prodere ſoleant. Florentinos ſemper Romani nominis hoſtes fuiſſe. Henrico ſeptimo, Ludovico ſecundo, Carolo quarto, Sigiſmundoque, Cæſaribus inſidiatos, veneno multos mortales extinxiſſe: perfidos homines, fallaces, ſola fraude potentes: hoſtes Regis Aragonum, Renati Regis amicos; Regi Franciæ, quem ferebant Imperium affectare, ſingulari amore devinctos. Timendum, ne dum illi ſtudent, in Cæſarem ſcelus ordiantur, quem Veneti Senatus amantem creditum, tuto intrare Florentiam, nemo, qui ſapiat exiſtimaverit: atque, ut quiſque poterat, timorem augebant. Et quidam ſane ita putabat: quidam, etſi Florentinos minime ſceleratos crederent, Venetorum tamen affecti partibus, Cæſarem ab Etruſco itinere deterrebant, ne Florentinorum officio demulceretur. Cæſar autem, qui mentem cujuſque affectumque noſſet, nil tale de Florentinis ſuſpicabatur: neque Bononienſes, nulla injuria laceſſitos, fidem rupturos arbitrabatur. Cupiebat quoque Florentiam viſere: quam orbe toto nomina-

(1) al. *Xanthum.*

minatam urbem, Anteceſſoribus ſuis inviſam atque inacceſſam ſciebat; quæ pluribus Cæſaribus reſtitit, multos exercitus fugavit. Audiverat, civitatem ſplendidam eſſe, magnifice ædificatam, honeſto populo plenam; ſericeas illic aureaſque veſtes fieri, pictores egregios inveniri, fuſores, ſculptoreſque ſingulares; mechanicas omnes artes apud Florentinos miro modo florere, dicique inde Florentiam. Tum vero, Leonoram Sponſam, mari adventantem, prope diem Talamonis portum appellere, ſibique Senis obviare, ſperabat.

Dimiſſa ergo Ferraria, verſus Bononiam pergit. Cujus territorium ingreſſus, Beſſarionem Legatum Apoſtolicum mox occurrentem reperit: Græcum hominem, barbatum & cucullatum. Quem Cæſar diu multumque demiratus eſt: quoniam inter Latinos neque Monachis neque Clericis ſecularibus nutrire barbam fas eſt. Hic olim in Græcia Sancti Baſilii regulam profeſſus; cum ſanctum magnumque virum ageret, Nicenæ plebis Epiſcopatum obtinuit: deinde, cum Patriarcha Conſtantinopolitanus & Imperator Romanorum Florentiam veniſſent, ac unionem cum latina Eccleſia recepiſſent, inter omnes Orientales, qui aderant, & doctior & gravior exiſtimatus ad Cardinalatus ordinem eſt aſſumptus. In quo multa ſuæ virtutis experimenta demonſtrans, Plutarchum (1) de factis dictisque Socratis memorabilibus, ac Metaphyſicam Ariſtotelis, pluresque alios tractatus, e Græco in Latinum ſermonem vertens, gratus omnibus eſt effectus; maxime autem Succeſſori Eugenii Nicolao, qui propter ſingularem ejus induſtriam, difficillimam omnium Legationem Bononiæ credere ſibi non dubitavit. Is Cæſarem nomine Romani Pontificis ac Bononienſis populi ſumma veneratione ſuſcipiens, in urbem conduxit: multa de moribus Orientalis Eccleſiæ, non ſine Cæſaris admiratione, locutus.

Tunc & Legati Senenſium advenerunt; Imperatorium adventum ſuæ Civitati gratiſſimum affirmantes. Qui, cum cæteris in rebus placuiſſent, in eo tamen Majeſtatem Cæſaream offenderunt, quia, non omnem ejus Comitatum intra urbis mœnia recipi poſſe, dicebant; petebantque, dividi multitudinem, ac per turmas tranſire, ne amplius quam octingenti Equites uno tempore in Opido rerirentur: negabant enim hoſpitia pro majoribus copiis poſſe parari. Fridericus autem, multo plures cum Sigiſmundo, Carolo, Henrico, cæteriſque Cæſaribus, Senis fuiſſe didicerat; neque Civitatis amplitudinem ignorabat: ſimulque certior effectus erat, multa de ſe ſuſpicari Senenſes; qui etiam populi magnam partem extra urbem propulerant. Corripuit itaque Legatos, qui talia nunciabant, bonoque animo Senenſes eſſe juſſit. Nam ſe pacificum, nullique gravem, venturum, aſſeruit: Co-

(1) *Ita quidem etiam legitur in ipſo autographo codice MSto II. fol. 36. pag. 1. error tamen eſt. mnemonicus, & pro* Plutarchum *ſine dubio legendum* Xenophontem. *Verſio autem illa latina, cujus hic fit mentio, exſtat in Bibliotheca Cæſarea Cod. MSto Latino Hiſt. Prof. CCLXVII. a fol. 93. eſtque cum Operibus* Xenophontis *& ſeparatim etiam edita plus vice ſipmlici.* KOL.

Comites velle omnes ſecum habere; quod ſi defuerint hoſpitia, miſſurum partem in proximas civitates. Pauca hic referre de Civitate Senenſi non eſt alienum: ut in aperto ſit cauſa, cur timidam hanc legationem Senenſes emiſerint. Civitas Senenſis, hac tempeſtate noſtra, poſt Florentiam primum in Etruria locum, agrumque late patentem obtinet: pluribus & ambitioſis opidis caſtelliſque dominatur. In ea primum Nobiles imperium habuere, quorum adhuc turres extant, atque alta palatia, monumentaque opere ſumptuoſo conſtructa. Verum his modo deſidia torpentibus, modo inter ſe diſſidentibus, ut nulla potentia longa eſt, plebs ſibi dominatum arripuit. In ea quoque, ut fit, ab ignavo ad induſtrioſum ſumma rerum auctoritas delata eſt. Fuerunt, qui Dominium invadentes, novem viros in Magiſtratu haberent, quamvis eſſent ipſi quam multi: alii duodecim viros ſibi præfecerunt. Itaque vocati ſunt, illi, Novem; iſti, Duodecim. Rurſus alii, cum Civitatis Leges moresque reformaſſent, Reformatores appellari meruerunt: atque nunc hi, nunc illi dominium ſibi uſurpavere. Verum ante annos quinquaginta, Duodecim viri ex palatio pulſi, omni imperio abdicati ſunt, ſervilemque, vitam degunt. Reformatores & Novem viri, cum plebe, munia civitatis æquo partiuntur jure: Magiſtratus aliquos, cum Nobilibus quaſi præcario, communicant; in palatium Nobilitas non admittitur. Timentes igitur Senenſes, ne, quod ſæpe in adventu Cæſarum factum norant, urbis regimen mutaretur, neve Nobiles & Duodecim Viri priſtinæ dignitati favore Cæſaris redderentur; A omnes, qui per ætatem ferre arma valerent, ex Nobilibus ac Duodecim viris, extra urbem per municipia relegarunt: neque ſic ſatis fidebant, optimumque id factum arbitrabantur, ne ſe potentiorem intra mœnia Cæſarem acciperent. Quorum timorem non parum Æneas, Senenſis Epiſcopus, augebat. Qui nobili Picolominorum familia natus, apud Cæſarem auditus, potenſque creditus, generi ſuo favere, veteremque dignitatem domus per amicitiam Cæſaris quærere putabatur. Atque hæc cauſa B fuit, quæ, limitare comitatum Cæſari, Senenſes adduxit. Æneas vero longe ab eo propoſito erat: qui jam datus Eccleſiæ, interdicta ſibi ſeditionum conſilia norat; neque plus ſuæ domui ſtudebat, quam ſororum liberis, quos inter regentes habebat; ſimulque Cæſaris animo nihil turbulentum, nihil odioſum ſuaderi poſſe didicerat. Quibus ex rebus cum trepidos cives animadverteret, ſeque ſuſpicionibus annotatum, Senas veniens, non diu illic moratus eſt, ſed invidiæ cedens, in Telamonem cum C Collegis nobilibuſque matronis & virginibus ad ſuſcipiendam, ut ante diximus, Imperatricem miſſis, e veſtigio ſe recepit. Michaelem tamen Fulendorfium prius amiſit, Imperialem Protonotarium, Suevia natum, ex opido, quod Rottenburgium vocant; recti animi virum, magnique cordis, ſupra morem Patriæ facundum & doctum; qui cum Senas introiſſet, ardentibus invaſus febribus; intra paucos dies, priuſquam ſuprema Eccleſiæ Sacramenta ſuſciperet, egregium ſpiritum exhalavit; confeſſus tamen, & pro quavis culpa Deo

con-

conciliatus. Cujus funus, in Eccleſiam Senenſem primores Cives, ipſeque Pontifex urbis Æneas, ſequentes exequias ei magnificas exhibuerunt. Civitas quoque vexillum populi, ſuaque ſibi ſigna donavit. Sepultus eſt autem loco inſigni, in Eccleſia prima Civitatis. Cujus tumulum cum Cæſar poſtea vidiſſet, virum de ſe meritum, ſuaque cauſa defunctum, alte ſuſpirans, devotis precibus divinæ pietati commendavit.

Leonora vero, quæ in Kalendis Novembris Talamonis portum appellare debuit, dum hæc aguntur, aliquanto tardius, quam promiſſum erat, ingreſſa pelagus, cujusdam Negotiatoris Januenſis navem aſcendit, felicique vento Ceptam venit: quæ urbs magna eſt in littore Africæ, per Avum ejus Regem Portugalliæ multa vi quondam expugnata, & in hanc uſque diem in ſolo barbarico contra potentiam omnium Affricanorum retenta. Quod autem in diem dictam Leonora mare non intravit, in cauſa fuerunt Jacobus Motius & Nicolaus, Sacerdotes, qui ad dandum ſibi annulum miſſi, cum inter eundum in latrones incidiſſent, ut ſupra monſtravimus, in præfixo tempore Portugaliam attingere nequiverunt. Quievit autem Leonora apud Ceptam diebus tribus; nunquam tamen e navi deſcendit. Deinde recepto, ut optabat vento, per anguſtias Gaditani freti in mediterraneum mare devecta eſt. Ductores ejus fuerunt Alfonſus Marchio, Valenciæ regio ſanguine natus, ac Johannes Epiſcopus Colimbrienſis, & alii ex conſilio Regio Viri nobiles; ornati omnes, & ad regium ſplendorem magnifice inſtructi. Naves ex Genua duas majores habuerunt; ex Portugalia circiter viginti, quas Garavellas appellant. In tota claſſe duo millia virorum navigarunt. Imperatricem multæ nobiles & matronæ & virgines ſecutæ ſunt. Navis Leonoræ ſublimior omnibus, veſtita pannis aureis, vexillis undique cincta, magnis velis acta, adverſus impetum Barbarorum egregie communita: ubi aſſiduæ tubæ cornuaque exaudiebantur: mille quoque inſtrumenta muſica concrepabant: ſumma omnium lætitia plenaque voluptate claſſis ibat. Jamque Promontorium in conſpectu erat, quod caput de Pals vocitant, non procul a Carthagine nova in terra Hiſpaniae. Ibi cum Leonora, recentem quæ aquam afferret, unam ex Garavellis miſiſſet, ſubito cœli facies immutata eſt, venti exorti vehementes, obſcuratus aer, adeoque nigra & obſcura tempeſtas facta eſt, ut nedum proximam navem ſed neque tangentem ſe comitem videre quiſquam poſſet: omnia in cæca caligine agebantur. Terror omnes invaſerat, vela magna ex parte diſciſſa, quarundam navium etiam mali confracti ſunt. Laborantibus ſociis nemo ſalutem afferre, ſuum cuique periculum nimis eſſe. Sola in tanto diſcrimine Leonora fortem habere mentem, parvi facere diſcrimen, hortari nautas rudentes manu prehendere, ſerenitatem mox futuram polliceri, animique tantum oſtendere, quantum vix credibile fuerit fœmineum pectus præ ſe ferre. Sed cum vis imbrium atque ventorum neque conſilio neque auxilio locum faceret, Gubernatores, ut in tali re conſuetum eſt, quo tempeſtas tulit, vela verterunt: diſſipata

claſſe naves in diverſum actæ ſunt: Garevellæ aliæ huc, aliæ illuc disjectæ; ex quibus una in portum Piſanum mirabili velocitate delata neminem habuit, qui de navi Imperatricis ſolidum nuntium daret. Patronus autem ejus Garavellæ, quam ſupra retulimus, aquatum miſſam, cum aqua recepta ad Imperatricem rediret, in ipſo tempeſtatis turbine claſſem amiſit; vectusque rapidis ventis Thalamonem primus omnium venit: ubi Legatis Cæſareis inventis, cum neque dicere ipſe Legatis neque audire ab eis certi quicquam de Impe- B ratrice valeret, triſtis abiit: quæſitum, ſi forſitan vel in Corſica vel in Sardinia ſocias naves offenderet. Varius interim rumor per Italiam de Cæſarea ſponſa ferebatur. Quidam nondum eam intraſſe pelagus, affirmare; alii, ſubmerſam pelago, dicere; nonnulli captam in Affrica Barbariſque ſervam, referre; plerique, in Cataloniam delatam, apud Avunculi conjugem feſtis indulgentem diebus, aſtruere. Sed nihil horum veritas habuit. Quippe ductor Impe- C ratricis, adverſus procellas in Libyam ferentes diu multumque reluctatus, ſpiritum tandem adeptus meliorem, cum non poſſet in Corſicam, iter juxta littus Arragonicum tenens in ſinum Gallicum ſe recepit: ac, repertis illic nonnullis piratarum navibus, non longe a Marſilia prælium cum his commiſit: quod cum piratæ ferre non poſſent, in ſcaphas deſilientes fuga ſalutem petiverunt, naves eorum captæ exuſtæque ſunt. Claſſis tunc omnis in unum redierat, ſimulque procedebat: duabus tantum Garavellis vi tempeſtatis in aliud iter compulſis. Cum vero in conſpectu A Provinciæ navigatio fieret, comperit Marchio, in portu villæ, cui Franca eſt nomen, aliquas piratarum naves confugiſſe; nuntiavitque oppidanis, eas ſibi uti ſine mora traderent. Quod cum illi negaſſent, portum liberum tutumque omnibus eſſe dixiſſent, indignatus vi rapere naves e portu tentavit: ſed repulſus multis ex oppido miſſilibus, non ſine periculo ſuorum in altum pelagus ſe recepit. Indeque miſſis in terram aliquibus tabellariis, presbyteris, quos Cæſar in Portugaliam miſerat, de omnium ſtatu rerum Legatos apud Thalamonem morantes certiores fecere; Illique Cæſari cuncta reſcripſerunt.

Jam Cæſar ex Bononia receſſerat, petituruſque Florentiam, montes Apenninos aſcenderat. Sunt autem Apennini montes altiſſimi in Italia, quorum initium ex Alpibus eſt, quæ Galliam ab Italia ſejungunt, non procul a Civitate Albenga, quæ olim Albigaunum dicta eſt, porriguntur autem per totam Italiæ longitudinem, ac velut in folio quercino quandam videmus eminentiam, dorſum Italicum faciunt; nunc Liguſtico mari, nunc Adriatico propinquantes. Quos Apenninos idcirco nonnulli dictos autumant, quoniam Pœnus Annibal eos tranſiens oculum amiſerit. Quod mihi non eſt omnino perſuaſum: cum non Penninos, ſed Apenninos dicamus; quod nomen etiam ante Hannibalem fuiſſe putaverim. Corruptum magis crediderim eſſe diminutivum ab alpibus; quod Itali Alpininos pronunciarent, quod minores eſſent his Alpibus, ex quibus oriuntur. Neque probandam ego vel Iſidori Hiſpalenſis, vel Ottonis Friſingenſis ſententiam puto, qui maximos illos

mon-

montes, ex quibus Rhenus, Rhodanus, Paduſque fontes habent, Appenninos eſſe contendunt. Plus apud me Leonardi Aretini ſententia valet, qui montes inter Germaniam & Italiam eminentes, proprio nomine, veluti per quandam excellentiam, vocatos Alpes affirmat. Iſidori quidem uſque adeo proceſſit error, ut montes etiam, qui Pannoniam ad Auſtrum cingunt, Apenninos dici putaverit; & ab eis Pannoniæ nomen prodire. Cujus erratum, quæ poſſit excuſatio protegere, nullam invenio: niſi montes illos conjungi alpibus, Alpes autem Apennino connexos diverit. Quod ſi admittamus, unicus erit quodammodo totum in orbem mons; vanamque reputabimus diverſorum nominum varietatem. Nam & Pyrenei, qui Galliam ab Hiſpania ſecludunt, ab Alpibus derivantur. Alpes ipſæ per Sueviam deſcendentes, humiliores factæ, ſupra Danubii fontem in Rauracum aſſurgunt, procedenteſque magis Necarum ex ſe fundunt. Deinde ad Franconiam tranſeuntes, in Bohemiam, Moraviam, atque Hungariam protenduntur: donec Sevo monti ſe jungant, tractoque ductu longiori Ripheis ſe jugis admiſceant: Caucaſum quoque contingunt, & in Tauri promontoria dilabuntur. Quod ſi diligentius cuncta rimemur, non deficiet nobis aliquid dorſi, per quod ex Tauro, nunc altius, nunc ſubmiſſius, & Sinai & Æthiopum montes Atlanti jungamus. Faceſſat igitur Iſidori ſententia, Appeninumque ſolum eum montem accipiamus, qui dorſo longiſſimo ab alpibus Galliarum uſque in Pharum Siculum Tarentinumque ſinum duobus protenditur cornibus. In cujus cacumen cum Fridericus veniſſet, primus omnium inferum mare conſpicatus, Comites admonuit, hinc Affricam, illinc Hiſpaniam navigantes petere, atque ubi Sardinia, ubi Corſica, ubi Baleares Inſulæ, cunctarumque decus inſularum Sicilia, jaceret, digito deſignavit. Vbi autem transmiſſis altioribus jugis ad collem ventum eſt, unde videri Florentia poteſt, incredibile eſt, quanta omnes admiratio Germanos implerit. Vrbs latiſſima, ingenti mole murorum, multis turribus, templis ampliſſimis, altis ædibus, publicis ac privatis ædificiis ad regiam magnificentiam faſtigatis, univerſa in conſpectu reddita ſtuporem cunctis ingeſſit. Tot præterea ſuburbana palatia, tot viculi, tot frequentia municipia, caſtella nobilium, monaſteria religioſarum perſonarum in circuitu viſuntur, ut omnis vallis, quæ de monte Feſulano in agrum Piſtorienſem extenditur, una civitas videretur, riteque loco nomen *Florentia* datum omnes dicerent, quæ ſuper omnes Italiæ urbes floreret, quamvis priſco nomine Confluentia diceretur. Neque melior exterius, quam intra, urbs habita: hujus munditiæ deliciæque pene cœleſtes exiſtimatæ ſunt. Virorum mulierumque veſtitus ſupra modum egregius, viri facundi & graves, mulieres forma pudicitiaque præſtantes; omnia fora triviaque mirifice adornata, in portis, in plateis omnibus, pueri innuptæque puellæ tranſeunti Cæſari decantantes. Ingreſſus eſt autem Fridericus Florentiam duodecima Kal. Februarii: exceptus honore maximo, ſummaque totius populi & alacritate & aviditate; quod multis ante ſeculis non contigerat. Occurrerunt autem illic Cæſa-

ri duo Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, Apostolicæ sedis Legati; Philippus Bononiensis, Germanus Nicolai Pontificis, Johannes Sancti Angeli, natione Hispanus: viri non solum gratia & auctoritate in collegio potentes, sed & virtute ac bonitate insignes: qui *Pontificem maximum miro desiderio Cæsaris adventum morari dixerunt; parata esse coronationi quæ necessaria viderentur: lætum populum, universum sacrum senatum plurimum consolationis habere, ipsosque muros urbis quandam alacritatem præ se ferre. Sibi autem comissum esse, ut Cæsarem comitentur, atque orbis domino protectorique matris Ecclesiæ & advocato, honorem impendant.* Quos Cæsar, actis summo Pontifici, ut pro tempore visum est, gratiis, læto vultu complexus est, multaque cum Johanne seorsim locutus est, quo cum sibi vetus familiaritas erat, in Alemania jam pridem contracta.

Florentiæ quoque, Legati Comitum Ciliæ ad Cæsarem venientes in hanc sententiam loquuti sunt: *Dominis nostris, dive Cæsar, postquam tecum fœdus iniere, semper animus atque propositum fuit, voluntati tuæ gerere morem, tuisque rebus præsidio esse, si tuam serenitatem pari erga se mente fideve reperissent. At cum tua Majestas in eos mutata sit, necessarium est, & ipsos mutare consilium. Neque enim Domini nostri stabilia, quæ eis promisisti reperiunt: sicut res plurimæ docent, ex quibus aliquas tuæ sublimitati breviter exponemus. Obsidebant pridem, ut nosti, Comites nostri Castellum, cui Lindau nomen est; idque triduo poterant expugnare, si tua Majestas, ut erat obnoxia, auxilium præbuisset. Noluisti juvare: sed, ne vel tuis vel Ladislai Regis provinciis aliquod illinc detrimentum exurgeret, obsidionem solvere jussisti. Paruerunt Comites, non sine gravi damno. Surrexerunt & Vngari adversus eos, factisque propugnaculis in terra Ciliæ, multum agri pecorisque atque hominum prædati. Rogata tua serenitas opem ferre, quamvis collectum militem haberet, neque auxilio fuit neque præsidio. Sæpe insuper tua Majestas cum gente Hungarica pacis tractatus habuit, in quibus sibi suisque consulens, Dominos nostros veluti mortuos præteriit. Quibus ex causis intelligunt nostri Comites, non esse ex re sua, tenere tibi promissa, cum tu ea parvi facias. Renunciant ergo fœderi, scriptisque omnibus inter te, seque habitis, neque post hac tuæ Majestati obligatos se quovis pacto ducent.* Quibus dictis, petiverunt infra tres aut quatuor hebdomadas Cæsarem ex suis aliquem in Austriam mittere, qui castrum villæ Bertoldi ex manibus Vlrici Comitis reciperet, quia custodiam ejus amplius apud se nollet. Ad quæ Cæsar hujusmodi responsionem præbuit: *Ex his, quæ dicta sunt a vobis, intelligimus, dominos vestros causam quærere, qua contra nos aliquid attentare possint. Sed nullam invenire, nam si qua esset, eam minime tacuissent. Quæ autem per vos relatæ sunt, quam sint inanes, & ipsi noscunt & vos ex verbis nostris mox intelligetis. De Castello Lindau sic res gesta est. Obsederunt, ut dixistis, Comites illud: sed cum locum natura & arte munitum nulla vi possent expugnare, clanculum ad nos miserunt, ut obsidionem solvere juberemus; ne sponte recedentes, stulte eos consilii pœnituisse videretur. Gessimus morem voluntati eorum, fa-*

mæ-

mæque ſuæ conſuluimus. Quid hic mali eſt? agere nobis gratias debuerunt, qui & infamiam & dammum eorum avertimus. Quod autem de negatis auxiliis relatum eſt, miramur, qua fronte dicatur. Sed audent per nuncios affirmare, quod præſentes ipſi nunquam præſumerent dicere. Quippe ſubditi terrarum noſtrarum, Stiriæ, Carinthiæ, atque Carnioliæ, ſemper juſſi ſunt ad omnem Comitum neceſſitatem præſto eſſe, ſive Hungari, ſive Turci dominia eorum invaderent. Vnamque ſemper & eandem curam habuimus & noſtrarum & Comitum Provinciarum: quarum damna veluti noſtra vitare ſtuduimus. Teſtis eſt nobis Johannes Stubenbergius, quem ſæpe de partibus Auſtriæ in Stiriam miſimus, ut ſi opus eſſet, militem cogeret in auxilia Comitum. Quod de tractatibus pacis tactum eſt, quis non riſu magis indigere, quam reſponſo dixerit? Quomodo enim neglectos ſe Comites dicere poſſunt, cum tractatus pene omnes inter nos atque Hungaros habitos ipſe Comes Senior & inchoaverit & concluſerit; neque verba in illis alia ſint, quam ejus ſuaſu & auctoritate recepta? Non eſt igitur quod in nos retorquere Comites valeant. Neque merito neque jure fœdus reſcindere aut obligationes ſolvere poſſunt, quæ non temporaneæ ſed perpetuæ ſunt, magnis de cauſis actæ firmatæque litteris atque Sigillis. Deceret enim recepti beneficii memores eſſe, qui per nos ad gloriam Principatus erectos ſe norunt; quorum bona in noſtris Principatibus conſtituta, ſemper tuta fuerunt: qui ſæpe in adverſis fortunæ caſibus & noſtra & progenitorum noſtrorum ope ſalvati ſunt. At mala mens aſſuetuſque fraudibus animus, neque verbo neque ſcripto ligari poteſt: fruſtra litteris tenere hominem ſtudeas, quem beneficia non retinent. Videant ipſi Comites, an ex bono & æquo nobiſcum agant, ſi dum pro communi utilitate Reip. Chriſtianæ, proque Germanici nominis honore, Romam petimus, Imperiales infulas accepturi, contra nos aliquid moliantur. Nos certe neque fœdus, neque litterarum nexus eis remittimus: quos juramento nobis adſtrictos, ut Imperii Principes, ne fidem fallant, ſi tamen per naturam aut conſuetudinem eam tenere poſſunt, admonitos facimus: experturi cum eis remedia, ſi ſe pactis aut naturalibus vinculis liberos opinantur. Caſtrum autem Bertholdi ſi noluit Comes Vlricus amplius cuſtodire, debuit, priuſquam ex Germania exiremus, id nobis reſignare. Neque enim latuit eum noſter exitus. Nunc, cum remotiſſime a domo ſumus, niſi id nobis uſque ad reditum conſervarit, perfidiæ nota carere non poterit. Nos illud aliquando ex manibus ſuis requiremus. Atque cum his mandatis Oratores remiſit.

Inter hæc Leonora circa Liguſticum littus navigans, cum ventis teneretur adverſis, quatuor & centum dies in navi manſit; neque portum ingreſſa eſt ullum, præter illum, de quo ſupra mentio facta eſt, Ceptæ in Africa; neque navi deſcendit, neque terram attigit. Cæſar jam Tuſciam ingreſſus erat; neque ubi locorum ſponſa eſſet, certum habebat nuncium, qui Leonoram cum Cæſare venturam ad coronationem ſperaret. Verum mirabile dictu eſt, neque caſu actum videri poteſt, neque humana induſtria, ſed divini diſpoſitione conſilii factum dicere non timuerim: poſtquam diu flatus Orientales Imperatricis curſum tenuerunt, Occidentales

demum

demum auræ ſurgentes, datis ex in- A
inſperato vento velis, cum neque de Cæſare Imperatrix, neque de Imperatrice Cæſar haberet notitiam, mox ut Cæſar Florentiam venit, Leonora Piſanum Portum applicuit. Ibi, cum Cæſarem prope affore didiciſſet, mirabili gaudio repleta, mox ad eum miſit, ſciſcitans, ibine an Thalamone, ubi expectabatur, deſcenderet: narrans, ſe non modice longo navigationis tædio atque opportunitate quaſſatam. Fridericus eam apud Liburnum deſcendere jubet. Eamque, qui ſuo nomine ſuſcipiant Johannem Epiſcopum Ratiſpo- B
nenſem, Vaconem Ducem Sleſiæ, Michaëlem Comitem Magdeburgenſem, Georgium Starnbergium, Johannem Vngenadium, Vlricum Sunnenberger, Jacobum de Caſtro Romano, primos ſuæ curiæ viros, mittit. Legatis etiam, qui apud Thalamonem cum matronis & virginibus Imperatricem manebant, ut ſe Piſas reciperent, ſuæque Conjugi ſeſe offerrent quam celeriter, imperavit. Qui per aſperrimos ac deſertos pene montes confeſtim ad eam venere.

Ingens id Florentinorum decus pleriſque viſum, quod Imperatorem atque Imperatricem, alterum ex boreali, alterum ex occidentali plaga venientes, uno tempore in ſua ditione reciperent. Cumque diu Leonora apud Thalamonem expectantes fruſtrata fuiſſet, non defuerunt, qui Florentinorum ingenio retentam apud Ligures claſſem dicerent, donec Florentiæ proximantem Fridericum accepiſſent, ut ſimul poſſent Imperatricem atque Imperatorem domi ſuæ videre. Fuitque cunctorum opinio, Leonoram mox ex Piſis Florentiam accerſiri; atque illic regias nuptias celebrari. Sic humana conditio jubet: quæcunque prudentibus viris bene ſuccedunt, ab eorum induſtria prodire creduntur; quæ male accidunt minus ſenſatis, eorum imperitiæ traditur; quamvis ſæpe, nec illis bona ſua virtute, nec his mala ſuo vitio vertant. Mortalis vitæ maximam partem opinio ducit. At Florentinorum nullum in ea re ſtudium fuit. Solus, qui cuncta gubernat, ea veniendi tempora & metitus & moderatus eſt Deus. Nec conſilium B
Cæſaris vulgarem opinionem firmavit. Imperatricem enim, Senenſem urbem, non ſe Florentiæ manentem, quantocius petere juſſit. Ipſe quoque parumper Florentiæ moratus, donec egregias ædes Coſmæ de Medicis, cæteraſque ſplendidæ urbis ſtructuras, ac univerſi Populi magnificentiam, ſpectaret, ſalutato Senatu, Senas profectus eſt. Vbi populus omnis obviam egreſſus, ad quartum lapidem, vexillum Civitatis ei claveſque obtulit, ſeque dedit & commendavit. Et quamvis prius C
multa Legati apud Bononiam, de numero militum in urbe recipiendorum, verba feciſſent, ut eſt ante relatum, cum omni tamen comitatu intra mœnia Cæſar venit. Quatuor millia equitum, aut eo plures, fuiſſe creduntur: neque cuiquam hoſpitium defuit, omnes bene viſi honoratique ſunt. Magiſtratus autem urbis, & populi magnam partem, & ruricolas plurimos, in armis adeſſe juſſit; ac palatium obſervare, curareque, ne quid tumulti fieret. Impares tamen adverſus Cæſaream militiam fuiſſent, ſi quid pugnæ invicem emerſiſſet. Illud

ſaluti

saluti duntaxat civibus esse potuisset, quia intenti cives omnes Curialium motus rimabantur; neque improvisi poterant inveniri. Multum interest, ubi congrediendum sit: quis prior arma capessat. Verum Cæsaris omne consilium quietis erat. Ideo, cum sive casu sive maligno studio, in domo, quam Legati Venetorum incolebant, incendium nocte factum esset, turbatis civibus, trepidante Magistratu, ululantibus matronis, tota Civitas tumultuaret; venientes ad se Cæsar armatos milites, ut quiescerent jussit, missoque ad Proceres urbis Marescallo, ne quid timerent, hortatus, quicquid armatorum haberet, ad tutelam populi, de Imperio bene merentis, præsto esse confirmans, omnem metum ademit.

Inter hæc Legati summi Pontificis Fridericum sæpius adeuntes, juris esse ac vetusti moris, ajunt, jurare Imperatorem Romano Præsuli fidem, priusquam beati Petri Patrimonium ingrediatur. Terras Ecclesiæ non procul esse: juramentum, si velit ulterius pergere, Senis præstandum asserunt: quod in Clementinarum libris habetur insertum. Id Cæsar nullum unquam Cæsarem exhibuisse ajebat, nisi fortasse Carolus quartus, & Sigismundus ejus filius id egerint. Nam Henricum quidem Septimum fidelitatem jurasse negavit: cujus causa editam Clementinam dicunt. Minime vero Ludovicum Bavarum eo jure jurando se adstrinxisse, qui recusante Papa Romano, ex urbis præfecto coronam accepit. Priores ante Carolum magnum Imperatores, non accepimus jurare solitos. Post Karolum, quid Ludovicus Primus, quidve jurarint Ottones, decreta Pontificum manifestant. Se vero quamvis juramenti petitionem alienam atque admirabilem duceret, maximo tamen Sacerdoti, Christi Vicario, parendum existimare; cujus mandata velut jussiones divinas suscipienda atque implenda putaret.

Australes autem, dum hæc aguntur, cum Cæsaris officiales armis amovissent, omnemque Ducatus administrationem in se recepissent, optimum factu censent, de suis actibus Romanum Pontificem reddere certiorem, suamque causam justam ostendere, priusquam Friderici querelis accusentur. Neque enim parum est, judicis aures priorem implesse. Vocantes igitur ad se quendam Jurisperitum Thomam nomine Angelpekium, Romam ut quam celerrime petat, hortantur, præmiaque legationem prudenter acturo non modica pollicentur. Cui volenti non solum, verum etiam cupienti, scriptas instructiones præbent, quas Johanni Cardinali Sancti Angeli referat: Sperantes, illum deinde Romano Pontifici cuncta expositurum. Instructionum hic sensus fuit. *Albertus Imperator, antequam obiret, Testamentum condidit. In eo, si postumus ei nascereretur, erat enim conjux ejus prægnans, de tutela disposuit. Quo morte testatoris confirmato, convenientibus Austriæ terrigenis, ac de regimine Patriæ consultantibus, Fridericus & Albertus Austriæ Duces Legatos ad eos miserunt dicentes: si masculus ex uxore Alberti nasceretur, se Tutores ejus; si fœmina, terræ dominos esse: Ducatumque sibi gubernandum committi, petiverunt. Terrigenæ inter delibe-*

randum, monimenta majorum invenerunt, quibus constabat: Alberti defuncti, ac Friderici & Alberti superstitum progenitores hæreditatem olim inter se divisisse, & uni Austriam solam cum certis limitibus, alteri Stiriam, Carinthiam, Carniolam, Athesim, pluraque alia dominia cessisse: eamque legem inter eos dictam atque firmatam fuisse, ne quis eorum vel suorum hæredum in partem dimissam regredi posset, donec masculus hæres ex altera linea superviveret. Cumque nondum Regina peperisset, animadvertentes, Austriam vicinos habere novitatum ac rapinæ cupidos, ex usu fore putaverunt, Fridericum usque in tempus partus gubernatorem assumere, ut & vicini quiescerent, ejus potentiam veriti; & ipse cum fratre, si fœmina nasceretur, absque impedimento hæreditatem posset adire, suoque jure Austriam tenere. Timebant enim, ne Gubernator alius in tali casu novas res aggrediens, & Fridericum suo jure fraudaret & Austriam bellis exponeret. At ne Fridericus ipse, ne vel pupillo nascituro, vel patriæ gravis esse posset; bis eum legibus obligarunt, Gubernationem Austriæ ut acciperet, quoiisque Regina pareret; &, si masculus in lucem prodiret, illum ultra discretionis annos invitum minime retineret, sed Tutelam ac Ducatum libere dimitteret, thesauros, omnemque pretiosam suppellectilem, sive sacram sive profanum sub inventario ac sub duabus clavibus recluderet, quarum sibi alteram haberet, Terrigenis alteram permitteret: Si fœminam Regina pareret, eam pro more Domus Austriæ & nutriret, & adultam nuptui cum dote se digna traderet. Terram Austriæ juxta consilium Prælatorum, Baronum & nobilium regeret, quos sibi ex Terrigenis Patriæ posset assumere: antequam Regina pareret, ne quenquam Terrigenarum ad præstandum fidelitatis juramenta compelleret: provincialia ac municipalia jura ne solveret: privato cuivis juri ne derogaret: debita Cameræ cuncta persolveret. Quæ observare singula suis litteris spopondit, adjiciens; si quopacto nasciturum ex Regina filium, post annos discretionis suæ libertati non redderet, seu prædicta omnia non servaret (quod tamen Deum avertere deprecabatur) tunc liberum esse Terrigenis Austriæ, ab eo recedere, se sibi opponere, soliique postumo parere; juramentaque omnia & obligationes eo casu nullius existere momenti, quæ sibi tanquam Tutori præstitæ fuissent. Quibus sic firmatis, natus est Ladislaus Alberti filius ex Regina Elisabeth: qui mox in Alba Regali, ut est moris Hungariæ Regum, infans adhuc atque tenerrimus inunctus & coronam accepit: deinde in Friderici manus pervenit, qui Testamentum Alberti contemnens, legesque Patriæ sibi præscriptas parvi duceus, & puerum penes se tenuit educandum, & Austriam ex suo capite sine consilio Terrigenarum administravit: castella, Telonia, vectigalia, pignori adscripsit: subditos Austriæ gravibus oneribus exactionibusque vexavit: Alberti debita minime persolvit: prædari latrones atque incendia & homicidia facere impune permisit: Austriam infinitis calamitatibus affecit. Quibus cognitis, Hungari velut dedecus existimantes, quem sibi Regem junxissent, patremque recepissent, in aliena potestate consistere; Ladislaum Dominum suum ad se liberum dimitti, sæpius petiverunt. Nec Bohemi tacuerunt. At Friderico extra manus

suas

ſuas puerum dare denegante, Guber-
A *nator Hungariæ cum valido exercitu Auſtriam ingreſſus rapinis atque incendiis patriam devaſtavit. Neque motus his Fridericus, ſed amplius indu-*
ratus, arctius pupillum in ſua poteſtate cuſtodivit, quodque durius eſt, puellum tenerum, invitis Auſtriæ Prælatis atque Baronibus, ad Italiam duxit; illic ut aëre ſub inſolito morbum induens vitam finiret, vacuumque ſibi Ducatum relinqueret, quem ſuum appellat, incolaſque ſubditos ſuos dicit. Quibus ex rebus, convenientes apud Viennam univerſi Auſtrales, ponderanteſque ju-
ramentum Alberto quondam præſtitum,
B *in quo fidelitatem maſculis ejus hæredibus promiſerunt, inſpicientes quoque pacta cum Friderico percuſſa, quæ ipſe minime ſervaverat, intelligentes ſe propterea ab ejus gubernatione liberos; cum repetentes ſuum dominum non obtimuiſſent, concluſerunt inter ſe unanimes: Friderico tanquam Tutori deinceps nullatemus obedire, fœduſque cum Bohemis Hungaris atque Moravis inierunt, ad liberationem Ladislai Regis & Domini ſui communibus viribus atque conſiliis operam adhibere. Verum Fridericus dominandi cupidi-*
C *tate cæcus, ut dictum eſt, puerum ad Italiam traduxit; ut quem ferro necare non audet, Italici caloris intemperie perimat. At Auſtrales, quemcunque ſors caſum dederit, fortiter ferent; Fridericique poſtbac dominatum nunquam ſubibunt.* Hæc, in Romana curia ut Thomas exponeret, commiſerunt, neque contenti talibus, litteras quoque Cardinali Sancti Angeli in hunc mundum ſcripſere. *Colendiſſimo Domino Johanni Cardinali Sancti Angeli, Patri bono, Vlricus Eizinger Capitaneus, cæteri rectores Ducatus Auſtriæ S. P. D. Non habet nos dubium, quin Fridericus Romam veniens, Sanctiſſimo Patri Nicolao, Sacroque Cardinalium cœtui multa de nobis ſiniſtra & dura proponat. Et cum ſit ipſe injurius, nos perverſos & injuriatores appellat; ut eſt mos hominum, qui, etſi maxime fallunt, viros ſe bonos oſtendere nituntur. Criminatum nos Cæſarem multis in locis, non eſt, cur Romæ taciturum ſperemus. Neceſſe eſt igitur & nos pro noſtra innocentia loqui: ne tacentes videamur injuſti. Mittimus ergo ad Romanam Curiam Oratorem noſtrum Thomam Angelpeckh, de omni actione, quam contra Fridericum Cæſarem habemus, plene inſtructum. Eum ut audias, rogamus, piamque cauſam noſtram ſuſcipias adjuvandam, qui pro ſanguine regio male tractato arma ſumpſimus: Ladislao nobiliſſimo puero ſtudemus, ſibi patriam hæreditatem vendicamus. Aſſiſte, oramus, pio generi. Sint ante oculos tuos & omnium Cardinalium, Patris & Avi hujus pupilli glorioſa geſta: memento illos Apoſtolicæ ſedi ſemper benevolos & affectiſſimos fuiſſe: pugnaſſe pro fide catholica, extinxiſſe ſchiſmata, pacem eccleſiæ Romanæ dediſſe: credito, & hunc veſtigia Parentum non deſerturum: dumque per nefas extra patriam hæreditatem trabitur, adjuva, ut ſuum jus conſequi poſſit. Novimus in facie Juſtitiæ cultricem dignationem tuam, abhorrentem iniquitates. Ideo te jam ex hoc tempore noſtri pupilli protectorem & advocatum aſſumimus, ſpe certa freti, quia non relinques innocentem & nobiliſſimum ſanguinem indefenſum; compatieris ætati, abhorrebis violentiam, favebis juſtitiæ, Sanctiſſimumque Patrem Apoſtolicum de veri-*

veritate instructum, fucatis Friderici verbis non sines decipi. Nos tibi exinde semper erimus deditissimi. Ladislaus autem, si vixerit, ab Italia, quod superi omnes consentiant, incolumis redierit, digna tuis laboribus præmia referre neque per se negliget, neque per nostram curam. Vale. Nicolao etiam Pontifici, sacroque Cardinalium cœtui, litteras dederunt, jurgiorum & contumeliarum plenas. Sed nihil venenosius illis fuit, quas ad Curiales scripserunt, quarum & hic exemplar annectere, quamvis putidam sapiant dicacitatem, haud alienum putavi. Sic autem scriptæ fuerunt: *Patribus in Christo Venerandis, virisque præstabilibus Romanam curiam sequentibus, Vlricus Eizinger Capitaneus, universique proceres & incolæ Ducatus Austriæ S. p. d. Impellit nos sæva & insolita Tyrannis Friderici Cæsaris, ad vos pauca scribere, quæ ob reverentiam tanti nominis libenter tacuissemus, si nobis & inclito Domino nostro Ladislao Regi Vngariæ atque Bohemiæ silentium ipsum nocumento non esset. At ubi grassatur injuria, non potest deesse querela. Plurima sunt, quæ dure ac insolenter contra nos Fridericus hactenus egit, quæ non est propositum singula prosequi, ne vestras aures nimium teneamus. Sed accipite ista ex multis, quæ vestras in terras de moderni Cæsaris æquitate regalique magnificentia scribere, aut, cum illuc veneritis, referre possitis, gaudeatisque nostra ætate tam pium divinumque Cæsarem cælitus esse datum. Accepit hic Fridericus tutelam Ladislai Regis, & in hanc usque diem gessit. Pudet dicere, quam misere regius sanguis educatus sit: quo cibo, qua veste retentus: castra & vectigalia pignori concessa, thesauri asportati, hereditas ejus omnis expilata. Toleravissemus tamen hæc omnia, si non pejora emersissent. Sed audite facinus ingens & abominandum. Cum statuisset Fridericus Romam petere, ut Augustalem coronam acciperet, rogavimus eum, Dominum nostrum apud nos dimitteret, ut ex voluntate paterna gubernaretur, & noluit. Sed puellum tenerum, XII annos natum, delicatissimæ naturæ, ad gravem Italiæ aërem secum duxit; ut quem ferro non audet extinguere, cœli mutatio perimat. O nobilissimum sanguinem, de Burgundia atque Holandia derivatum, siccine duceris, ut tua nece locum alteri facias? Ecce, qui coronam Imperii petit, mirum est, si vos Curiales universi non occlamatis. Vt macula quavis careat, sitque virtute præditus omni, oportet, qui Romanæ Reipublicæ præficitur Imperator. At, qui suum sanguinem persequitur, quo pacto dignus Imperio videri potest? Assurgite oramus, viri prudentes, reclamate, curate, ne tantum dedecus admittatur. Namque, si Fridericus Imperio potitur, sceleratis quibuslibet ad honores patebit aditus, nullumque posthac viris bonis in republica refugium patebit. Quod malum ut vestra prudentia totis conatibus avertat, pro communi saltem Christiani populi, nostroque speciali commodo iterum atque iterum obsecramus.* His litteris atque instructionibus acceptis, Thomas festino transitu Senas venit, visitatoque Cæsare, velut aliquid beneficiorum Romæ curaturus, commendatitias litteras ad summum Pontificem impetravit. Sed invenit cautus cautiorem, versutoque versutior objectus est. Sentit Cæsar, inesse dolos;

dolos; misitque post hominem Juvenes armatos, qui ei non longe ab Opido Sancti Quiriti & litteras & instructiones vi qualibet eripuerunt, neque ab eo cognosci quovis pacto potuerunt. Fuit Thomæ pro beneficio, vitam retinuisse, beneque secum actum est, quia dimitti potuit. Quippe si litterarum tenor, quas secum ferebat, antea notus Imperatori fuisset, ipso die Thomas & iter ad urbem & vitæ cursum finivisset. Miratus admodum Cæsar, cum scripta sibi Australium tradita sunt; tumque primum, & pessimam esse illorum mentem & malignam naturam, intellexit; qui naturalem dominum sceleratissimis insectari convitiis non vererentur. Tolerandum fortasse fuerat, si se justis de causis contra Cæsarem arma cepisse, dixissent, qui suum Dominum noluisset apud eos dimittere, qui eos in suo regimine dure tenuisset, qui nonnulla eis promissa non impleviſſet. At cum Cæsar ex Australi domo natus, pro familiæ suæ totiusque regionis Austriæ gloria, pro sacri Imperii & nationis Theutonicæ decore, ad suscipiendas Augustales insulas Romam peteret, adversari cœptis ejus, ipsum parricidali crimine annotare, indignum Imperio dicere, conari eum ab honore repellere, impurissimarum ac nequissimarum esse mentium quis negaverit? Sed de his alio loco a nobis est dictum: aliquando forsitan dicetur amplius.

Dum Senis ista aguntur, Leonora, ut Imperatrici par fuit, magno Procerum ac nobilium fœminarum comitatu Pisas venit. Statura mediocri virgo, annos nata sexdecim, læta fronte, nigerrimis atque illustribus oculis; ore parvo, genis ad gratiam rubescentibus, cervice candida, facie ex integro venusta, nullaque videbatur parte mendosa. Verum forma corporis egregia, dotes animi multo præstantiores fuere. Virgo regia absque interprete loqui, graves sententias dicere, prudenter respondere, apte cuncta disponere, regios in quavis re mores ostendere. Ibi diebus quindecim inter Legatos Cæsaris & Marchionem Portugalensem de conducenda Imperatrice disceptatum est. Quamvis enim Marchioni commissum esset, in portu Latino Procuratoribus Imperatoris sponsam assignare, quia tamen prope adesse Cæsarem intellexerat, neque suæ neque Regis Portugaliæ dignitatis esse statuebat, per sese Cæsari Conjugem non adducere. Contra Legati, adversus imperium facere videbantur, nisi Leonoram ipsi ducendam suscepissent, neque suum honorem alteri dimittendum putabant. Florentini medio tempore admodum timebant, ne Pisani, quos habent suæ gubernationi suspectos, cum Theutonicis sive Portugalensibus rebellare conarentur. Ob quam causam Micheletum veterem rei bellicæ magistrum, cum magna militum manu, in urbem vocaverant. Commissarios quoque prudentes homines ex Florentia miserant, qui Germanorum ac Portugalensium actus inspicientes, excubias nocturnas diurnasque facerent, armatos in locis oportunis haberent, cives observarent, nullum insidiis locum permitterent, darentque omnem operam, ne quid resp. detrimenti pateretur. Id cum dies aliquot diligenter agitarent, tandem affecti

tædio Æneam Episcopum adeunt, rogantque finem rebus dari curet: dicunt aperte, laborem se neque velle, neque posse amplius ferre: cives aliquos res novas moliri, Portugalenses multas insolentias agere, Teutones, quamvis constantes viros nihil contra fidem acturos credant, ubi tamen tumultus ab aliis incipiatur; Pisanis magis, quam Florentinis opem laturos. Neque adhuc ista finierant, cum subito rumor exauditur. Familiares Alberti de Pottendorff adversus aliquos armigeros Florentinorum levibus causis rixam cœperant, atque armati utrinque cencurrerant. Sed cum plures ex parte Florentinorum præsto essent, superati Theutonici, in fugam versi, duo ex his vulnerati paulo post mortem obiere. Atque hanc solam adversitatem in Italia comitatus Cæsaris passus est. Ex aliis neque morbo neque ferro quisquam interiit. Vnus tantummodo senio confectus, qui ferebatur ægrotus, cum veniisset ad locum, quo Roma conspicitur, extenuatus viribus in terram descendit, atque urbis magnitudinem contemplatus, miratusque paululum tantam tanti operis molem, veluti desiderio potitus, animam exhalavit. Potuissent autem Theutones, dum Pisis erant, occisos armis ulcisci; quando & populum civitatis cupidum novitatis habebant, & ipsi cum Portugalensibus multi in armis erant. Visa sunt tamen pacis consilia magis ex usu esse, Florentini quoque detestati factum, nihil sibi imputari petebant, auctoresque criminis deposcentes judicium offerebant. Sed illi fuga extra urbem lapsi, nusquam reperti, sceleris impunitatem consecuti sunt.

A Studuerunt autem hac de causa Legati Cæsaris quantocius ex Pisis abire. Cumque Marchionis animus flecti non posset, placuit Imperatricis exquiri sententiam: sub Marchionis ductu, an Legatorum, ad Cæsarem ire vellet. Quæ sapienti usa consilio ita respondit: sepultis, inquit, Parentibus meis, juvencula usque in hoc ætatis sub fratris imperio fui, nullumque mandatum ejus egressa sum. nunc ejus voluntate tradita viro, legibus me viri parere oportet. Si Legati Domini mei Cæsaris in hanc rem missi sunt, ut me ad eum adducant, non est cur abnuere possim. Quibus verbis auditis, motus Marchio traditurum se sponsam ait, quamprimum Legati vellent; si modo unum ex se deligerent, ad cujus manus Imperatrix assignaretur. Erat, ut diximus, inter Legatos Cæsaris Vanco Dux Sleziæ, qui se id honoris præ cæteris habiturum & existimabat & contendebat; tum propter Ducale nomen & altum sui generis sanguinem, tum quod Imperatoris Friderici proximus cognatus erat. Sed cum prudentia longe minor esset in eo quam nobilitas, bibendique quam loquendi recte major usus (raro enim in magna fortuna magnam virtutem invenias) placuit omnibus Æneam Episcopum esse, qui Leonoram in suas manus Imperatori ducendam assumeret. Conscriptis igitur inde chirographis, rebusque compositis omnibus, Imperatrix Senas ducta est jejunii secunda die. Nam cineres ejus capiti cæterisque matronis eam sequentibus Æneas ex more apud Castrum Florentinum consperfit. Occurrunt autem ei apud Senas primum

Cives

Cives natu & auctoritate majores, deinde Albertus Germanus Cæsaris illustrium Virorum comitante caterva, tertio loco Ladislaus Rex Hungariæ apparatu sublimiori, quarto processio cleri & urbis Magistratus: Fridericus autem cum Legatis Apostolicis extra duas urbis portas intra tertium (tot enim in ea parte Florentinorum insidiis objiciendas januas, majores existimarunt) in amplo, & spatioso loco compluribus ac nobilissimis Proceribus circumdatus sponsæ manebat adventum. Qua visa mox ab equo descendit: neque illa segnior fuit, tumque in amplexus ambo venere. Mox spatio seA parati, factaque Prælatorum & Procerum corona, Henricus Leubin jussu Cæsaris locutus: Jucundissimum illum Cæsari diem dixit, quo primum dilectissimam suam sponsam vidisset maris ereptam periculis, lætissimumque Cæsarem tali conjugio, pluribus verbis affirmavit: Leonoram nobilissimo genere natam, forma pulcherrimam, moribus ornatissimam, prædicavit: futurumque illi benignum Cæsarem in omne ævum obtulit. Ad ea pauca Æneas Imperatricis vice respondit: Leonoram gravi maris navigatione vexatam, jam laboris omnis oblitam esse, quando Sponsum & Dominum suum incolumen lætumque cerneret; quem cum non visum ante dilexisset, nunc magis ac magis amaret, venisse ad ejus Imperium, inventurum experiundo Cæsarem, quo animo ea in se fuerit: nihil aliud eam petere, nisi ut mutuo ametur, reciprocum Cæsari se suum corpus, animamque dedisse. Expalluit primo Cæsar, ut a longe spoB
C

sam venire animadvertit. At ubi prope venustam faciem, gestusque regios magis ac magis contemplatus est, in se rediit, coloremque pristinum recepit, hilaris factus; quia Conjugem pulchram, fama pulchriorem invenit, neque se verbis captum reperit, ut accidere solet Principibus, qui per Procuratores connubia contrahunt. In eo loco, ubi hæc gesta sunt, Senenses postea marmoreum lapidem erexerunt, inscriptum litteris, quæ tantæ rei memoriam posteris tradant. Mansit post hæc Cæsar apud Senenses diebus quatuor.

Plurimum ea Civitas juventuti Germaniæ placuit: quæ sita in montibus, amœnum aspectum habet, multa ibi palatia ad regiam fastigiata magnificentiam cernuntur: Basilicæ admodum ornatæ. Principale, quod beatæ Mariæ Virginis domum vocitant, procul dubio cunctis Italiæ præferendum ædificiis judicatur: quamvis non est ingentioris latitudinis. Verum ita partes universo suo conveniunt, ut nihil ad rem perfectam desiderari possit. Tectum plumbo albo coopertum: fornices sublimes: cerei floridi plurimorum colorum ex illis pendent: altaria ornatissima, Sacerdotum vestimenta pretiosa, Sanctorum multæ & singulares reliquiæ argento & auro variisque lapidibus vestitæ; columnæ marmoreæ, picturæ nobiles, sculpturæ, quales vel Phidiæ credas vel Praxitelis: chorus tessellatus arte mirabili, quam tharsiacam vocant: fenestrarum splendentia vitra, pavimentum marmore figurato vetustas historias referens, quo

quo magis calcatur eo lucidius redditur: ad portarum & ipsius frontis, quam vocant, templi faciem, nihil æquandum existimes: tot equorum, hominum, angelorumque statuæ cernuntur: tot, ut ajunt, cimboria in cœlum eriguntur: opus quoque Musaicum, in frontis parte sublimiori resplendet: lapis marmoreus diversi coloris templum omne convestit: ad usum Campanarum excelsa turris nigro & albo constructa lapide. In Ecclesiam, quæ universæ supereminet urbi, per gradus introeas, sub ea divi Johannis non parvum Sacellum, & nobile Baptisterium: ita ut templum templo superædificatum magno sumptu majori ingenio recognoscas. Cui Xenodochium e regione correspondet, toto orbe memorandum, in quo peregrini, mendicique, debilesque, undecunque veniant, recipiuntur, aluntur: pueri expositi nutriuntur: cumque adoleverint, fœminæ viris cum dote traduntur, masculi ad artificia, quæ discere videntur idonei, mittuntur: eleemosynarum omne genus illic exercetur. Quas res mirum in modum Theutones laudaverunt. Populus urbis quietus & advenarum amans voluptati omnibus erat. Maxime autem fœminarum genus placidum his videbatur. Nam Civitas Senensis speciosissimas mulieres habet, inter quas semper aliquas invenies, quæ formæ venustate cunctas Italici generis fœminas superent. Sunt insuper puellæ ac matronæ Senenses letæ, &, quantum pudicitia fert, benignæ ac jucundæ amantibus: multæque his facetiæ, multusque lepos ineſt: psallere, saltare, quædam etiam orare Latine, atque facere carmen peritæ. Quibus apud forum prima quadrageſimæ Dominica congregatis, saltationique dantibus operam, Cæsar cum conjuge superveniens, altumque tribunal ad id præparatum ascendens, spectare honestatem moresque mulierum cœpit. Tum mulier, Augustini cujusdam ex duodecim viris filia, forma egregia, ætate juvenili, in domo Petrucia formoso & docto Adolescenti nupta, Achilli nomine, qui redeunte Cæsare unus inter primores urbis fuit, quos vocant Dominos, assurgens in medio cœtus, scamnumque conscendens elegantem orationem de bono Conjugii habuit. Nunc Fridericum amare consortem suam, nunc Leonoram redamare virum commonefaciens: adeoque graviter atque ornate locuta est, ut in stuporem, qui aderant, omnes adduceret. Chorea deinde cœpta est, atque ex arte diu saltatum. At cum Portugalenses, qui secuti erant Imperatricem, quamplures adessent, ingressique choream petulantius tractare virgines ac matronas cœpissent, suosque mores castis Etruriæ consuetudinibus miscere vellent, indignata simul omnis congregatio mulierum, veluti conspiratione facta, consalutato Cæsare atque Consorte, ex foro in palatium sese repente proripuit.

Cæsar secunda post die iter suum versus urbem continuavit. Omnia Senensium gesta Theutonici commendavere. Solum illud graviter tulerunt, quoniam sumptus non æque Senis atque in aliis locis abunde ministrati sunt, neque omnes expensæ Cæsari persolutæ. Quod eo nonnulli magis admirati sunt, quia cum Florentini ac Veneti Imperii non æque cultores

tores, crediti largissimas Cæsari mensas præbuissent, fidelitatem Senensium superaturam omnes opinabantur. Idque suadebat honor, olim Sigismundo Cæsari præbitus, qui mensibus undecim apud Senenses, Eugenio sedente, manens, victum omnem ab eis accepit. Putabant igitur Friderico non minora, quam Sigismundo præberi. Verum Senenses non hi sunt, qui vel potentiæ Venetorum vel Florentinorum opibus, æquari possint. Sciebant, quam graviter cum Sigismundo se habuerunt. Persolverant jam omnes expensas, quas tribus mensibus & apud Grossetum & Thalamonem Legati Cæsaris cum Dominabus fecerant. Timebant, ne diutius apud se Cæsar cum Leonora moram faceret. Nolebant incipere, quod perficere nequirent. Statuerunt itaque, (1) Friderico illum honorem, quem Civitas ferre potuit, sita in montibus, sine magno imperio: atque in agro non multum feraci, neque Cæsar parvam Senensium erga se devotionem duxit; quamvis ab initio suspiciones populi graviter tulerit.

Apud Viterbium autem, ingens illi honor, mandante Pontifice maximo, exhibitus est. At cum proximaret hospitio, fuerunt nonnulli adolescentes, qui ex loco sublimi aureum umbraculi seu Baldachini, ut Itali vocant, pannum, sub quo Cæsar ibat, uncis ferreis ad se trahentes contendentesque simul dilaniarunt. Ob quam rem, crescente licentia, milites aliquot, qui stipendia Ecclesiæ A merebant, impetu facto Cæsarem equo, quem rapientibus deberi putabant, dejicere conantur. Quidam ultra progressi manus in pileum prædiviti corona cinctum tendere, lucrumque ingens sperare, atque, ut in prædam vocati, hunc & illum invadentes, magna vi contendere, baculisque pugnare, cuncta clamoribus atque tumultu miscere. Eo cognito, versus ad Legatos Cæsar, hic, inquit, manibus opus, vique vim repellere. Arreptoque fuste ex manibus proximi ministrantis, urgens calcaribus equum, e manibus insidiantium lapsus retrorsum se vertit, atque in eos B ruens, modo istum modo illum cædere, prosternere plurimos, stragemque magnam dare. Neque Legati negligere sumere fustes, præliari ligno: Germanus Papæ viribus potens, unum atque alterum onerare verberibus: equites Cæsaris gladiis agere: ad longum horæ spatium summis utrinque contentionibus pugnatum est. Superati tandem insidiantes, cum vulnera percussionesque ferre non possent, fugam fecere: quamplurimi ex his capti in vincula conjecti sunt. In quos cum Guber- C nator Patrimonii, nepos Nicolai, Cardinalis olim Sanctæ Crucis, Apostolicæ sedis Protonotarius, supra ætatem & magnanimus & prudens animadvertere vellet, Fridericus ignoscendi quam vindicandi solentior omnibus veniam dedit.

His actis, Legati Romam præcessere. Ipse ad Idus Martias ex Sutrio iter Romam summo mane accepit.

(1) *Ex Cod. MSto II. fol. 48. pag. 1. pro* Fridericum, Friderico *repositum, & quæ hic post rò* feraci *erant puncta, lacunam significantia, ex fide dicti colicis sublata.*

cepit. Cui, jam Romæ proximo, quicquid Nobilitatis in urbe fuit, obviam datum eſt. Primi omnium, qui nomine digni viderentur, Columnienſes fuere, duo Martini Papæ Quinti nepotes, quorum ille alterum Principem Salerni, alterum Marſorum Ducem creaverat. Hos plurimi ſequebantur domo nobiles, & opulenti cives. Nec minori Comitatu ſecundum locum tenuere præpotentes Vrſinorum Proceres: inter quos etiam Prælati aderant. Tertio loco Peruſinus Epiſcopus, Theſaurarius Papæ, militiam omnem, cui præfectus erat, ſecum adduxit. Intervallo deinde competenti Nicolaus Placentinus Epiſcopus, Vicecamerarius Apoſtolicus, qui poſtea Mediolanenſem Eccleſiam adeptus eſt, cum Senatore Romano primariisque civibus urbis, Imperatori occurrit; cunctique, Cæſaris adventum lætis ſe animis accipere, verbis, ut Itali ſolent, ſuavibus atque ornatiſſimis oſtenderunt. Venit deinde Cæſar in eminentem collem, unde urbem ſpectare potuit. Ibi primum, & ambitum murorum latiſſimum, ingentesque ædificiorum moles, Adriani ſepulchrum, Metas, quas falſo nomine Romuli Remique tumulos dicunt, Thermas Diocletianas, Pantheon ſolidum opus Agrippæ, Coloſſeum, Capitolii immobile ſaxum, Palanctеum, Aventinum, Eſquilias, Lateranumque mirabatur, atque cujuſque molis & nomen & cauſas cunctabatur. Neque minorem fama urbem ſe reperiſſe, dicebat. Læta omnis nobilitas, haud incaſſum ſe laboribus affectam, ajebat, cui caput orbis urbem viſere datum eſſet, cunctarumque gentium columen Romam.

A Vbi de colle deſcenſum eſt, ibi Sacer Senatus Apoſtolicus extra ordiniem occurrit. Nam cæteris Cæſaribus id honoris negatum ferunt. Credo equidem, poſtquam Cæſarea Majeſtas attenuata eſt. Nam priſcis temporibus non Cardinales ſolum, verum & ipſos Romanæ urbis maximos Pontifices obviaſſe Cæſaribus, conſtat. Quippe ad Fridericum primum, uſque Sutrium Romanus Pontifex venit. Sed eſt omnium poteſtatum viciſſitudo. Olim Cæſarea dignitas ingens fuit, nunc ſedes Apoſtolica major eſt. Cujus auctoritatem, poſt traditas Petro B claves Regni cœlorum, ſemper fuiſſe majorem putaverim, poteſtatem ſæpe minorem.

Cardinales, poſtquam Cæſarem ſalutaverunt, ſecumque familiarius aliqua tractaverunt, reverſi Romam, eum extra urbem reliquerunt: neque enim mos eſt, una die & applicare & intrare urbem, qui coronandi ſunt Cæſares, ſed noctem ſaltem unam in caſtris atque tentoriis habent. Cujus rei cauſam non aliam arbitrari poſſum, niſi quod ea dies Papæ cedat, ad providendum, ne quid ingrediente Cæſare tumultus fiat. Sive C id ſpatium ſibi Cæſares ipſi aſſumpſerunt, ut explorato urbis ſtatu tutius ingrederentur; ſeu bis terque aliqua vel cauſa vel caſu res geſta, vim conſuetudinis accepit. Manſit igitur Cæſar & Imperatrix ea nocte in domo Thomæ Spinelli, negotiatoris, quam ſibi deliciarum cauſa extra urbem ædificaverat, cæteri in caſtris manſere: multi, quibus Cæſar indulſit, urbem introiere. Inter quos Æneas fuit. Qui mox ad Pontificem vocatus, multa de mente Cæ-

saris interrogatus, omnia tuta, quieta, finceraque dixit, neque timore ullo fuisse opus, affirmavit. Ad quem Pontifex, ut tibi vera manifestemus, ait, cum Fridericum tuum adversum nobis & Ecclesiæ multi venientem assererent, quamvis non haberemus omnibus fidem, maluimus tamen salvari timentes, quam perire audaces. Atque his dictis eum remisit in domum, quam sibi egregiam assignaverat, juxta Tiberim. Castellanus eam quondam construxerat, qui arcem Sancti Angeli per multos annos ab Eugenio tenuerat.

Sequenti die, in pratis, quæ proxima erant urbi, extra portam, quæ Moli Hadriani jungitur, omnis Cæsaris Comitatus sese recepit: atque in acies, veluti prælium gesturus, ordinatus; neque procul Equitatus Apostolicus in armis fuit. Res pulcherrima visu: Cæsar trabea vestitus, inter legatos totius Italiæ magnos viros, eminebat: Imperatrix mirificis ornata cultibus, Cathelanis & Portugalensibus circundata omnium in se oculos attrahebat. Ladislaus Hungariæ atque Bohemiæ Rex tenera ætate, purpuratus inter Prælatos, non sine majestate conspicuus ibat. Albertus Germanus Cæsaris militiæ ductor, huc modo illuc obequitabat, suum cuique locum demonstrans. Equites medio tempore Germani atque Latini ostentare se, in armis discurrere, vibrare hastas, versare gladios: signa omnia canere: faciem pugnæ monstrare. Neque Theutones Italis, neque rursus Itali Theutonibus esse contemptui. Undique viri, arma equi, vexilla, pariter oculos adstantium in se convertere.

Igitur introcundi hic ordo habitus est. Duo Cæsaris vexilla fuerunt, alterum, quod Sancti Georgii vocitant, id veteri more Suevorum custodiæ deberi ajunt, apud quos militia Sancti Georgii robur Imperii non parvum ducitur: deinde vexillum Aquilæ (quod monstrum ignorantia nostri sæculi introduxit, quæ duplex Romanum Imperium Orientale atque Occidentale duobus designari capitibus pulchrum existimat, neque melius unum, toto terrarum orbe diffusum, naturalis aquilæ forma monstrari censet: ingrata res Cæsari fuit, consuetudini tamen paruit) & circa ipsum egregii quamplures equites, quorum ductor fuit Comes Magdeburgensis, cujus supra fecimus mentionem. Tum Principum atque Civitatum Legati: Sed inter hos nata contentio est. Albertus enim, cum Venetorum Legatis digniorem locum præbuisset, indignati Mediolanenses injuriam sibi fieri, ajebant: Principem suum multo præstantiorem Venetorum Duce; illum obsequentem Imperio, Venetum hostem Imperii, nullum velle superiorem; Venetos usurpasse Ducatus dignitatem: non legitime suscepisse, Mediolanenses Imperii auctoritate verum sibi Principē constituisse, qui ex arbitrio regeret, cui liberi succederent, qui Vasallum Imperii se diceret, quem Christiani omnes Principali honore dignum ducerent. Duci Venetiarum nullam esse potestatem nisi cum populo, filium dignitatis hæredem non habere, ex negotiatoribus Ducem eligi: alienum atque indignum videri, Principi nobili & potenti mercatorem præferri. Contra Veneti: Ducatum Mediolanensem rem novam fuisse, in Galeatio Vicecomite cœpisse, in ejus filio defecisse, qui sine liberis ex matrimonio natis obiisset; Ducatum Venetum vetustissimum esse, ordine legitimo institutum, Ducem nisi ex familia nobili nullum assumi, Rempu-

blicam Venetorum ſupra noningentos annos ſtetiſſe, terra & mari potentem : Franciſcum Sfortiam, cujus Legati Mediolanenſes eſſent, haud parem videri poſſe cuivis patricio Veneto, novum hominem, cujus pater priuſquam arma gereret, infimæ plebis fuit: riſu dignum, qui nobilitati Venetorum æquari velit, quorum plurimis annis ſtipendia mendicaſſet; Principatum ejus nihil eſſe, qui ſine legibus, ſine moribus, impetu populari ſe Ducem dicere atque arripere inſignia præſumpſiſſet: ſtatum ejus inſtabilem & cito caſurum: hominem, ut repente creviſſet, mature periturum: Philippum deinde, qui Mediolánenſibus jure præfuit, ex nobili domo Vicecomitum, Galeatii filium, de præſidentia cum Duce Veneto & in Conciliis & in Romana curia ſæpius contendiſſe, nunquam tamen fuiſſe prælatum: temerarios modo plus, quam dici poſſet, judicandos eſſe Mediolanenſes, qui Ducem ſuum violentum & obſcurum genere, Venetorum gloriæ anteponendum eſſe exiſtimant, Stetit igitur Alberti ſententia: Venetis honeſtior locus datus eſt. Mediolanenſes, dubii quidnam agerent, primum abire ex proceſſione voluerunt. Dein communicato cum Placentino Epiſcopo & Senenſi conſilio, magis ex uſu rati ſunt permanere. Præcedentibus ergo qui ſigna tulerunt Equitibus, nobiles ex Alemania, Bohemia, Hungaria, ſecuti ſunt, qui togati aderant: poſt eos Italici generis inſignes viri, abinde Romani Cives, tum Barones, demum Legati Lucani, Ferrarienſes, Montisferrati, Senenſes, Florentini, Mediolanenſes, Veneti, Portugalenſes, Aragonenſes. Subinde Rex Ladislaus venit, ſuos circa ſe miniſtros habens, & aliqui apud eum ex Germania Generoſi Comites fuere. Inter ipſum autem & Cæſarem, Senatori & Præfecto urbis datus eſt locus. Quippe quod his ex officio competere, ajebant, poſtquam urbem Cæſar intraſſet, ejus equum manu regere. Marſchallus nudatum enſem ante Cæſarem tulit. Poſt Cæſarem proximi fuere Epiſcopi Senenſis, Gurcenſis, Ratiſponenſis, Tergeſtinus, & reliqui Conſiliarii, Comites ac Barones. Vacuus exinde ad decem paſſus locus manſit: in quo primo fuere miniſtri nobiles Imperatricis, demum Colimbrienſis Epiſcopus, ac Marchio Valentinus Imperatricem proximi antecedebant, & cum his Albertus Potendorfius Magiſter Curiæ. Ipſam vero multi pedites ſolam ducebant. Poſt plurimæ matronæ virgineſque, non minus facie quam veſtimentorum ornatu demirandæ, ſequebantur. Noviſſimus omnium equitatus Apoſtolicus incedebat. Tubarum clangor multis in locis aſſiduus exaudiebatur. Vbi ad portam urbis ventum eſt, Epiſcopus Spoletanus, Vicarius Pontificis, ac plurimi Coepiſcopi & Abbates Infulati, venerabiles ſanctorum reliquias in proceſſionem ferentes, occurrerunt: Cæſaremque ſub aureo panno, quem ſive umbraculum vocitant ſive Baldachinum, introduxere uſque ad gradus Baſilicæ Sancti Petri præcedentes. Ibi Nicolaus Pontifex ſede ſedens eburnea, Pontificalibus ornamentis indutus, Senatu Cardinalium circumſtante, multiſque aliis Prælatis ac Magnatibus Italiæ coronam facientibus, gratiſſimo vultu, verbiſque Paternis, & ſupra modum benignis, Fridericum ſuſcepit. Qui pedibus ejus,

ejus, ob reverentiam Salvatoris Chri-
A
sti beatique Petri memoriam, exo-
sculatis, auri massam obtulit. Deinde
pauca verba suo nomine Æneam Epi-
scopum dicere jussit, ut in congressu
duorum orbis Capitum convenire vi-
debantur. Tum quoque & Rex La-
dislaus, & Albertus Austriæ Dux,
atque ipsa demum Imperatrix, sacros
Pontificis pedes, & alii quamplures
tum viri tum mulieres nobiles sunt
osculati. Quibus peractis Imperatrix
in domum sibi præparatam se recepit.
Papa & Imperator invicem colloquen-
tes, omni turba sequente, usque ad
fores Ecclesiæ simul processerunt. B
Papa deinde cum Cardinalibus pal-
latium ascendit. Imperator cum suis
Comitibus ad aram beati Petri pro-
fectus, postquam parumper oravit,
templique magnitudinem & ingentium
columnarum molem demiratus est, in
habitationem, quam sibi Pontifex in
Palatio suo magnificentissime præpa-
raverat, per noctem, quæ prope
aderat, quieturus abiit. Pontifex,
qui se quingentis equitibus ex comita-
tu Cæsaris sumptus præstare pollici-
tus fuerat, mille & amplius pavit,
ubertim singula ministravit: pluribus,
C
quos vel amore singulari coluit, vel
Cæsari cariores putavit, seorsum pro-
vidit. Postera die, cum de Coro-
na suscipienda sermo fieret, ut solem-
nitati dies diceretur, placuit Nico-
lao Pontifici, quoniam proximus in-
stabat anniversarius suæ coronationis
dies, ut qui dies, Pontifici Sacer,
idem quoque Cæsari solemnis in æ-
vum esset, unaque posthac comme-
moratio geminam referret lætitiam.
Neque id Fridericus recusavit: gra-
ve tamen ei videbatur, quoniam X. dies
ad Coronationem superabant, domi
se continere. Ajebant autem vulgo
fere omnes: Cæsarem, nisi corona-
tus esset, in eam urbis partem, quæ
major est & ubi ædificia veterum no-
biliora visuntur, ingredi, piaculum
esse. Quæ res nobis stultissima visa
est, qui nonnullos Cæsares ad Late-
ranum primum venisse, deinde coro-
natos fuisse legimus. Nam Proavus
Sigismundi Henricus septimus, in Ec-
clesia, quæ Sancti Petri ad vincula di-
citur, coronam accepit, deinde in Ci-
vitatem Leoninam, & in Vaticanum,
armatus venit: prælia cum his ge-
rens, quos Robertus Rex Siciliæ con-
tra se miserat. Contempsit quoque
Cæsar rumorem populi, profectusque
cum paucis, vetusta urbis palatia
resque notatu dignas inspexit. In
eo tamen consuetudini detulit, quia
pontem Sancti Angeli, quem potissi-
me vetitum putant, declinavit. At
dum cuncta rimatur urbis miracula,
non solum vetera, quæ laudaret, sed
nova quoque, quæ stupenda diceret,
Romani Pontificis opera reperit.
Namque ut priscorum Cæsarum mo-
les totius urbis structuras superat, sic
ædificia Nicolai Papæ, quicquid ubi-
que esset moderni laboris, excellunt,
& quamvis Cæsar ipse optimus Ar-
chitectus, a Nicolao tamen se super-
atum invenit, in cujus operibus ne-
que artis aut pretii quicquam desi-
deres. Quibus visis, accedens Ponti-
ficem Cæsar, postquam de miraculis
urbis satis locutus fuit, in hunc mo-
dum de rebus Australibus verba fe-
cit: *Non est mihi dubium, Maxime
Pontifex, quin hostes mei ex Austria,
quamplurima de me tibi tam falsa
quam turpia significaverint. Nam
etsi nonnulli eorum nuntii ad te ve-
nientes per nostros in via detenti sunt,*

ex multis tamen aliquibus iter patuiſ-
ſe, non ambigo. Ob quam rem ne-
ceſſarium arbitror, ut ſe res meæ cum
Auſtralibus habeant, tuæ Sanctitati
quam veriſſime patefacere, ne falſa
pro veris habeas. Accipe igitur bre-
viter a me rerum ſeriem, &, an illi
vera præfati ſint, agnoſcito. In Au-
ſtriæ domo, de qua mihi & Ladislao
Regi origo eſt, vetus conſuetudo ino-
levit, pupillos illuſtres eorumque the-
ſauros, dominatus, & quæ prima mor-
tales habent, in poteſtate ſenioris Prin-
cipis ejuſdem Domus, uſque in annos
plenæ pubertatis eſſe. Obiit, anni
ſunt duodecim, Albertus patruus meus
Auſtriæ Dux, & in Imperio præde-
ceſſor; relicta uxore prægnante, de
qua natus eſt poſthumus Ladislaus.
Auſtrales ut acceperunt, Albertum
in Hungaria diem clauſiſſe (nam &
illi etiam regno imperitabat) Guber-
nationem Auſtriæ ad me, tanquam Se-
niorem Domus Principem, remiſerunt:
animadvertentes, quia ſi maſculus ex
Alberto naſceretur, tutela mihi ſoli;
ſin fœmina, dominium & mihi & fra-
tri meo Alberto pleno jure deberetur.
Et quamvis ſcirent eo tempore, teſta-
mentum quoddam Alberti præ mani-
bus eſſe; tamen illud velut caſſum ha-
buere. Regina vero cum Ladislaum
peperiſſet, eumque in Regem Hun-
gariæ coronaſſet, neque rebellantibus
Hungaris & alium Principem ex Po-
lonia vocantibus reſiſtere poſſet, timens
pupillo, cujus vitæ maxima pars Hun-
garorum inſidiabatur, in manus meas
eum tradidit: quem uſque in hanc
diem veluti filium emutrio. Auſtriam
vero ſumma fide gubernavi, feuda con-
ceſſi, magiſtratus ordinavi, munivi ar-
ces, hoſtes repuli, otium ingratis ci-

A *vibus peperi: militibus, qui ſub Alber-*
to meruerant, auri ſeptuaginta millia
in ipſo adminiſtrationis meæ principio,
ne Regionem popularentur, ex meo
ærario tradidi: tantum enim ſibi Al-
bertum debuiſſe docebant. Quicquid
ex me Auſtrales voluerunt, nuſquam
negatum eſt: aut filiorum aut fratrum
loco mihi fuere: ſub me ditati & aucti
ſunt. At ingrati homines, mala na-
tura, ingenio peſſimo, perniciosis mo-
ribus, ab ipſis progenitoribus inſtitu-
ti, quamvis fidelitatem mihi tanquam
tutori uſque in annos plenæ pubertatis
jurejurando promiſiſſent, tamen poſt-
B *quam me Romam petiturum iter ac-*
cepiſſe cognoverunt, ſive immemores
juramenti ſive religionis contemptores,
apud quos boni & æqui nulla reveren-
tia eſt, arma ſumentes, quos ego inſti-
tueram in abſentia mea Rectores, vi
repulſis, adminiſtrationem Auſtriæ ſibi
vendicaverunt, vectigalia exegerunt,
jus dixerunt, &, quod ante hac inau-
ditum eſt, ſententiam ſanguinis abſ-
que imperio protulerunt, neque juri
neque honeſtati locum reliquerunt,
perfidi homines, ſcelerati, & perjuri,
qui dum Deum eſſe nullum credunt, nil
C *mirum, ſi dominorum non verentur fal-*
lere dextras. Sed ajunt, me, cum
accepi gubernationem Auſtriæ, promi-
ſiſſe, juxta conſilium aliquorum, qui
tum delecti fuere, patriam regere.
Non inficior: feci, quod promiſi, dum
illi magiſtratum tenuere. At cum
ſuopte ingenio poteſtatem ſibi traditam
abnuiſſent, quod erat conſequens, ſolus
adminiſtravi. Nihil tamen egi, quod dif-
ficile videretur popularibus, ſine conſilio
Terrigenarum. Reprehendunt obpi-
gnorationes a me factas. At illas patriæ
neceſſitas fieri compulit: & qui nunc po-
tiſſi-

tissimum murmurant, his plurima inscri-
psimus pignora. Credo moleste ferunt,
quia non totum Ducatum eis dedimus
diripiendum. Sed usurparunt sibi dolo
& fraudibus, quod more honesto con-
sequi nequibant. Nunc rapiunt,
nunc spoliant, biantique suæ libidini
morem gerunt: qui cum sint ipsi fures
ac prædones, tamen dicere audent,
me pupilli thesauros asportasse. Verum,
cum nuper Viennæ in præsentia Le-
gatorum Hungariæ locum aperuissent,
ubi Thesauri Alberti reconditi habe-
bantur, cuncta, ut recluſa fuerant,
salva & integra compererunt, men-
dacesque seipsos & gratis maledicos
ostenderunt. Quod autem Ladislaum
Regem in Italiam occidendum addu-
xerim, non est quod expurgem. In-
travi enim Italiam hiemis tempore,
quando multo salubrior hic est aer, quam
in Germania. Quod si perimere in-
nocentem puerum voluissem, non de-
fuit annis jam undecim facultas. Pro-
num erat Hungaris eum dimittere:
apud quos usurpatum est, non pueros
tantum, sed viros quoque Reges oc-
cidi. Sed optavi ego huic puero sem-
per vitam longiorem. Quatuor tan-
tum animæ ex Domo Austriæ sumus,
latissimam terram possidemus, non est
cur invicem simus invidiosi. Futurum
est, ut nos Principatibus antea desi-
mus, quam nobis dominia regnaque
desint. Putavi autem ego, ex usu
esse puero Romam invisere, mores
Italiæ noscere, audire magnos viros,
tuam sanctitatem, Sacrumque Sena-
tum tuum considerare, ut vir aliquan-
do factus horum meminerit. Quod si
vera omnia essent, quæ de me dicunt
Australes, non tamen auctoritate pro-
pria eis insurgere licuit, meque sine
causæ cognitione spoliare tutela, dum

A *ad te venio coronam imperialem susce-*
pturus, & alia negotia Christianæ
Reipublicæ cum tua pietate plurima
tractaturus. Ladislaus adhuc, sicuti
vides, impubes est. Quis eos jurejú-
rando solvit? Quis eis hanc facultа-
tem contra Dominum audendi conces-
sit, nisi propria temeritas? Verum
cum tua sanctitas, beatissime Pater,
una mecum spreta sit (nam dum te
tuamque sedem sanctam vocatus peto,
ista contingunt) æquum arbitror, au-
ctoritatem tuam adversus contempto-
res mecum assurgere, ut tu illos spi-
rituali mucrone atteras, ego materia-
B *li gladio feriam.* Ad hæc Romanus
Pontifex: *plurima*, inquit, *fili cariſ-*
sime, de te nobis dicta sunt, tuis ad-
versa moribus: quæ fidem apud nos
nullam habuere. Novimus enim ani-
mum tuum virtutis amantem, omne
scelus horrere, studereque maxime pro-
bitati. Scimus insuper Australes illos
seditiosos, novarum rerum cupidos, mali-
gno animo, rapinis assuetos, non pupilli
causa sed avaritia motos, ut quam li-
center rapere possent, tuum jugum
excussisse. Neque nos fugit, offensio-
nem tuam esse nostram. Quis enim
C *Imperio est injurius, & Ecclesiam non*
offendit? Digna petis, dum censuras
nostras comitari tuos enses cupis. Ge-
remus tuæ voluntati morem, mone-
bimus Australes, intra dies quadra-
ginta Ducatus administrationem ut
tibi restituant, in statumque pristinum
te reponant: nisi fecerint, excommu-
nicationis eos gladio feriemus. Sed
quid hæc, si tu silueris, neque ferro
perfidam gentem compescueris? Nescis
tuæ gentis perfidiam. Quo pacto no-
stras jussiones timebunt, qui fidem ju-
ratam fallunt? Nil timet cœlum per-
dere, qui cœlum esse non credit. Ba-

ptiſati Auſtrales, dum fuerunt infantes: viri facti, & Chriſtum negant, & aquam ſeſe dolent amiſiſſe. Nos tamen utemur officio noſtro. Tu cave, ne, dum ſpiritualia quæris arma, materialia negligas, & Auſtrales videas in alio magis velle, quam in hoc ſeculo ſui ſceleris pœnas dare.

Dum hæc inter Cæſarem & Papam conveniſſent, iterum Fridericus aliud non parvi ponderis expetivit. Dicens enim, terram Mediolanenſem, ubi Coronam Longobardici Regni ſuſcipi conſuetum eſt, peſtifera lue infectam, nulloſque mortales ſine periculo illuc proficiſci poſſe: Nicolaum rogavit, ex plenitudine poteſtatis, ut ſe Romæ Longobardorum Regem coronaret: idque merito fieri, adverſus Mediolanenſes, qui rebellantes Imperio tyrannum ſibi præfeciſſent, cui non fuiſſent veriti Ducatus inſignia concedere. Viſa gravis res eſt Pontifici: ſed cum Conſulti Cardinales, nihil Cæſari negandum, dicerent; invitis ac multum reclamantibus Mediolanenſium Legatis, Idibus Martii apud Sancti Petri ſummum altare Fridericum in Regem Longobardiæ coronavit (1) & quanquam Leonora per Oratores antea deſponſata ſibi fuiſſet, tamen & tunc denuo per manus ſummi Pontificis, intra miſſarum ſolemnia, ei rejuncta fuit; matrimonium benedictum: utrique præceptum, ob reverentiam Sacramenti carnalem copulam intra triduum ne jungerent.

Libet hic pauca de Coronis dicere, ne ſtulte videamur eorum opinioni conſentire, qui tres Coronas Imperatori neceſſarias ajunt, Theutonicam, Mediolanenſem, Romanam, & unam argenteam, alteram ferream, tertiam auream eſſe contendunt: multaque de metallis fermocinantur. Inter quos etiam legum interpretes delirant, quid ferrum, quid argentum, quid ſignificet aurum, plurimis verbis explicare laborantes. Atque ut aurum cœteris metallis, ſic Romanum Imperium cæteris Regnis præſtabilius eſſe confirmant. Verum cujuſcunque materiæ corona fuerit, ad paraboliſandum idonea videri poterit. Nos autem coronarum numerum nullum eſſe certum novimus, priſcoſque Cæſares ab Auguſto uſque ad Aurelianum nulla uſos corona dicimus. Siquidem hic primus fuit, ut *Eutropio* placet, qui apud Romanos diadema capiti innexuit, gemmiſque & aurata omni veſte, quod adhuc fere incognitum Romanis moribus videbatur, uſus eſt. Scimus quoque, diadematis conſuetudinem priorem eſſe corona, & aliquid alterum ab altero differre. Verum poſteaquam Romani Pontifices Imperium de Græcis in Germanos tranſtulerunt, uſurpatum eſt manu Pontificis Romæ Cæſares coronari: (2) neque ad Imperium alia corona quam Romana eſt opus. At cum Regnum Alemaniæ ad Imperium pleno jure pertineat, placuit in Aquiſgrani, ubi ejus regni ſedes eſt, Imperatorem veluti Regem Alemanorum coronam ſuſcipere, ne ſuum genti decus ablatum videretur. Idem quoque de Regno Longobardorum obſervatum eſt, quod ſubactis Lon-

(1) *Ex Cod. II. fol. 53. p. 1. hoc verbum repoſitum, &, ſublatis* punctis, *lacuna, quæ non major erat, expleta.*

(2) *Malcam in editis, luxatamque ſententiam ſervavit hoc modo integram idem Codex II. fol. 53. p. 2.*

Longobardis non in formam Provinciæ redactum, ſed ad imperium ſub honore regni receptum eſt. Similem modum de regno Burgundorum obſervavit antiquitas, quod Boſonem Romanis Imperatoribus legimus tradidiſſe, cujus corona in Arelato ſuſcipitur. Idem futurum putarem, ſi quod ulterius Regni dominium ad Imperatorem devolveretur. Has autem coronas omnes aureas eſſe, compertum habeo. Quamvis per medium circulum Coronæ Mediolanenſis lamina quædam parvula ex ferro ducatur, quæ ſtultæ interpretationi efficit locum. Quippe Daniel B Propheta quatuor orbis Regna majora deſcribens, ultimum, quod noſtri Romanum eſſe volunt, ferro comparavit, quoniam ſicut ferrum omnia metalla comminuit, ſic omnia regna Romanum Imperium detrivit. Sed hodie proh dolor parva quævis ei potentia gravis eſt, ut jam luteo pedi ſeu teſteo locus eſſe videatur. Atque tantum de coronis hoc loco ſit dictum. In hac autem coronatione Mediolanenſi, collocatus eſt Rex Ladislaus inter Cardinales longe ab apoſtolico throno: neque enim poſt eum niſi duo Cardinales ſederunt. C Quæ res multis indigna viſa eſt, in rege uncto & coronato, Regni ampliſſimi Hungarorum. Sed neque Imperator ipſe ante romanam coronam cunctis Cardinalibus prælatus eſt. Sedit enim ſupra Imperatorem primus Cardinalis, qui tum fuit Vice Cancellarius, Franciſcus Condulmarco Venetus, Eugenii quarti nepos. Nam Friderico is locus, non ut Imperatori, ſed ut Regi Theutonicorum in Imperatorem electo datus eſt. Hic autem illud in mentem non ab re A venit, quod plerique imperite putant, Romanorum Regem aliquem dici; quamvis id uſu receptum ſit. Non enim Rex Romanorum eſt Aquis coronatus, ſed Alemanorum, ſive Theutonicorum. Romani enim, poſt exactum urbe Tarquinium, regium nomen adeo deteſtati ſunt, ut nullus Cæſarum, quamvis ſæva tyrannide populum oppreſſiſſent, ſe Regem appellare fuerit auſus. Nec Carolus magnus, qui primus Germanorum ſuſcepit Imperium Romanorum, Rex, ſed Imperator Auguſtus vocatus eſt. Romana igitur ſedes minime in hoc errat, quod ante coronationem neque Imperatorem appellat, neque locum ei velut Imperatori tribuit. In eo autem conſuetudini lapſa deſervit, quod Romanorum Regem Aquis coronatum appellat, quem Theutonicorum melius nominaret, in Imperatorem electum: ſicut ex præceſſoribus feciſſe nonnullos invenimus. Sed nulla de his rebus poteſt tradi certa regula. Nulla in rebus humanis ſoliditas eſt. Conſuetudini omnia ſerviunt, quæ ſæpe ex malis initiis ortum habet.

Abſoluta Mediolanenſi coronatione, poſtride ſolennitas Auguſtalis cœpta eſt. Cujus hic ordo fuit. Rebus omnibus apparatis, Romanus Pontifex ante ſummam beati Petri aram in ſublimi throno conſedit, Cardinalibus dextram ejus, Epiſcopis cæteriſque Prælatis ſiniſtram tenentibus. Extra Cancellum duo pulpita fuere, Friderico alterum, Leonoræ alterum deputatum. Servatis oſtiis, unde introitus ad aram pateret. Et Leonora quidem, cum Dominabus, maturo tempore ſuum

pulpitum ingreſſa, omnium oculos in ſe convertit. Virgo non minus naturæ bonis venuſta quam arte. Fridericus per aliquos Cardinales ad Capellam ductus, quæ intra turres dicitur, ibi jusjurandum beato Petro & Nicolao Pontifici ſuiſque Succeſſoribus in ea forma præſtitit, qua Ludovicum, Magni Caroli filium, juraſſe, Pontificum decreta confirmant. Ibi quoque & alba indutus, in Canonicum Sancti Petri receptus, confratribus, qui aderant, Canonicis oſculum dedit. Nec mora inter Cardinales medius incedens ad præcipuam Eccleſiæ portam cum veniſſet, ibi per Petrum Sancti Marci Cardinalem, Eugenii quarti nepotem, ſolenni benedictione coopertus eſt. Deinde Capellam Sancti Gregorii ingreſſus, Sandalia tulit, tunicellam induit, & Auguſtale paludamentum accepit. Mox ei in medium Baſilicæ profecto per alium Cardinalem benedictio ſuperfuſa eſt. Tertiam quoque benedictionem apud Cancellum Sancti Petri ſuſcepit. Exinde ductus ad altare Sancti Mauricii, per Cardinalem Portuenſem tunc Vicecancellarium, de quo ſupra meminimus, in ſcapulis atque in dextro brachio pro veteri more oleo ſacro linitus eſt. Iiſdemque locis inuncta eſt Conjux ejus Leonora. Quibus peractis, ambo in ſua pulpita tranſierunt. Pontifex autem rem divinam inchoavit, interque celebrandum diverſæ ſolemnitates a priſcis inventæ patribus ſervatæ ſunt. Sceptrum, quo Regia poteſtas indicatur: pomum, quod mundi dominium oſtendit: enſis, qui belli jura demonſtrat, per varias vices data. Poſtremo corona aurea infulata, pretioſiſque cooperta gemmis Cæſareo capiti impoſita. Imperatrix quoque poſt Cæſarem coronam ex manibus Pontificis accepit, quam conjugis Sigiſmundi fuiſſe conſtabat. Cæſar autem, quamvis ornamenta ſibi pretio incredibili comparaſſet, in hanc tamen ſolemnitatem, pallium, enſem, ſceptrum, pomum, coronamque Caroli Magni, ut fama fuit, ex archivis Norimbergenſibus ad ſe deferri curaverat, hiſque uſus eſt. Datur enim hoc vetuſtati, ut plus Majeſtatis habere videantur antiqua, & pondere nova careant. Quod, ſi tales Caroli Magni ornatus fuere, conſtat Principes Regeſque vetuſtiores non tam veſtis ornatum quam nominis gloriam quæſiviſſe, ac facere magis, quam veſtiri ſplendide voluiſſe. Verum mihi ſingula exactius contemplanti, cum enſem inſpexi, non magni illius primique Caroli, ſed quarti viſus eſt, qui Sigiſmundi Genitor fuit. Nam Leo Bohemicus ſculptus in eo viſebatur: quo ille tanquam Rex Bohemiæ utebatur. In plebe tamen rumor manſit, Magni Caroli ornamenta fuiſſe. Ingens enim tanti viri fortuna, etiam ſua vult eſſe, quæ ſunt aliorum Carolorum. Quemadmodum Thebanus Hercules aliorum ſui nominis virorum illuſtria facta ad ſeſe trahit. Et Julii Cæſaris multa dicuntur, quæ poſt eum alii Cæſares patravere. Adeo multum eſt locum occupaſſe priorem. Quod ſi Caroli quarti, ut mihi perſuadeo, illa fuere; eſt quod amplius admiremur, tam brevi tempore in tantum creviſſe ornatum, ut veſtimenta Caroli ruſticana putes, ſi ad Friderici noſtri ditiſſima & ornatiſſima compararis. Vtinam veteres tam virtute ſuperaremus, quam illis vanitate præſtamus.

ſtamus. Dum autem Cæſareo capiti Nicolaus coronam adjicit, mitra Pontificalis ex ejus vertice pene collapſa eſt. Quod ſiniſtrum omen Pontifici nonnulli ſuſpicati ſunt, atque illud inde portendi, quod poſtea ſub eodem anno Stephanus Porcarius moliri aggreſſus eſt, qui necem pene Pontifici ſtruxit. Sed divina pietate ſervatus Nicolaus in nonnullos poſt annos feliciter ſedit. Ille comprehenſus cogitati facinoris pœnas dedit, in arce Creſcentii ſuſpendio vitam finiens. Vt autem coronationi divinisque rebus impoſitus modus eſt, Leonora in ſuas ædes ſeceſſit: Papa & Imperator ad gradus Baſilicæ ſimul venerunt. Ibi Pontifex equum aſcendit, eique Cæſar miniſtri ad fræna officium per aliquot paſſus pedes exhibuit, equoque deinde conſcenſo uſque ad Eccleſiam Sanctæ Mariæ in Coſmedia una profecti ſunt. Cum ea die aurea roſa de more benedicta eſſet, eamque manu Pontifex geſtaret, illic Imperatori ipſam tradidit. Papa quidem in Palatium rediit: Cæſar in pontem Adriani profectus eſt, ubi Albertum fratrem pluresque Duces & Comites ad militiæ provexit honorem, ter quemque plano gladio verberans. Trecenti eo die facti milites referuntur. Alemani exiſtimant, in eo ponte, qui manu Cæſaris fiunt, cæteros milites antecedere. Ajunt enim hos primos; ſecundos, qui apud Aquiſgrani creantur; tertio loco Hieroſolymitanos ponunt: reliquos milites minores habent. Verum id hodie abuſu remotum eſt. Vt quiſque natu melior, aut opibus ditior eſt, eo dignior habetur. Virtutis præmia pecuniæ recipiunt. Apud omnes peræque gentes primus honor divitiis datur, pauper ubique jacet. Quod

A ſi recta ratio nos duceret, nemo militiæ cingulum ferret, qui præclarum aliquod in armis facinus non egiſſet, aut ſtraviſſet provocantem hoſtem, aut murum aſcendiſſet, aut vallum tranſiluiſſet, aut civem ſervaſſet. Qui ſcirent ordinem in bello tenere, ſigna ſequi, Imperium obſervare, hoſtem ferire, præſidia agitare, humi dormire, eodem tempore inopiam & laborem tolerare, æſtatem & hyemem juxta pati, nihil metuere niſi famam turpem: hos milites aſſumere deceret. Sed nos hodie delicatos & in

B plumis nutritos, qui nudatum enſem nunquam vident, quin & infantes in cunis jacentes, militaribus decoramus honoribus. Quid? quod homines docti atque inter litteras educati, qui ſe debili corpore & animo pavido ſciunt, ſumere inſignia militiæ non verentur. Quod ſi milites exercitati bellis mei animi eſſent, peterent & ipſi Doctoratus honorem. Quippe non minus iſti leges, quam illi arma noverunt. Sed neque Doctoratus ipſe ſincerus eſt. Indoctos quamplures Doctores novimus, multoſque Cæſar in Italia promovit, quibus aurum pro ſcientia fuit. Non

C tamen inficior, aliquos eſſe, qui & litteris & armis apti ſunt, quales olim fuiſſe Romanorum Græcorumque plurimos tradunt. Cæſar igitur ſui temporis errorem ſecutus, quamvis nonnullos viros fortes ac bello exercitatos, plurimos tamen ineptos armis, milites fecit. Deinde cum jam ſol occideret, ad noctem enim protracta ſolennitas eſt, ad Lateranum ſe contulit. Vbi in Canonicum Baſilicæ Sancti Johannis receptus, quæ prima orbis Eccleſia dicitur, ſplendidum ibi convivium habuit, in quo

& nos ad menſam Cæſaris ſedimus, cum Nicolao Placentino Epiſcopo, cujus ſupra meminimus: cœna in medium noctis tracta eſt. Demum ad Palatium Apoſtolicum multa nocte reditum, in quo fuiſſe hoſpitium Cæſaris antea demonſtravimus. Cæſar, qui jejunus totam diem, graviſſimam gemmis & auro coronam geſtaverat, indutuſque trabea, trecentos milites gladio percuſſerat, percupide quieti ſe dedit. Ideo vero Romanus Pontifex in Palatio ſuo Cæſarem eſſe voluerat, ut eum ſæpius alloqui poſſet. Nonnulli, quorum animus ſemper in pejora de flectitur, id factum ajebant, ne facultas Romanis eſſet, intempeſta nocte Cæſarem accedere, atque eum in vendicationem urbis incendere. Nobis id minime exploratum eſt: quamvis Pontificem non caruiſſe timore, certum habeamus. Illud autem ſcimus, ſæpe Nicolaum ad Cæſarem in cubiculum veniſſe, cum jam plurimum noctis præteriiſſet: ſæpe quoque Cæſarem ad eum iviſſe, atque remotis arbitris eos inter ſeſe plurima locutos fuiſſe: ſæpe cum paucis remanſiſſe, quotiens de rebus graviori-
bus fuit agendum. Cæſar apud ſe Æneam Epiſcopum Senenſem, Johannem Vngenadium, duos Vlricos Sunnenberger & Ridrer, ex omnibus electos habuit. Papa vel ſolus manſit, vel Petrum de Noxeto ſecretarium ad ſe accerſivit.

Nequeo hic præterire, quæ ſemel de ſomniis inter illa duo luminaria maxima dicta ſunt. Namque, licet ſomnia plerique ſpernenda judicent, inaneſque Danielis interpretationes ac Macrobii regulas dictitent, nonnunquam tamen ad verum per ſomnia pervenimus. Ideo non ſine cauſa duas ſomnii portas veteres confinxerunt, alteram eburneam, alteram corneam, quia trans cornu poſſumus, trans ebur emittere intuitum non poſſumus. Quippe Cæſar in hunc modum de ſomnio ſuo locutus eſt: Dixi tibi, Sanctiſſime Pater, cum primum ad te veni, velle me, poſtquam coronatus eſſem, ſomnium quoddam meum tuæ pietati referre: Id hujuſmodi eſt. Cum ex Vienna a me ultimo receſſiſti, vidi per quietem ſequenti nocte me Romam veniſſe, tuiſque manibus meo capiti coronam imponi. Mirabar, neque ſine moleſtia eram, qui non Romani Pontificis ſed Epiſcopi Bononienſis miniſterio coronarer. Experrectus quoque nonnihil timebam, ne mea coronatio ridiculi aliquid præ ſe ferret; At cum poſtea Te Petri Cathedram ſortitum accepi, coronationem meam tuis manibus faciendam minime dubitavi. Diſcrimina, quæ referebantur vel belli vel peſtilentiæ, pro nihilo duxi, neque jam ſomnium, ſed certam viſionem vidiſſe me, credidi. Id nunc re comprobatum eſt. Ad quem Pontifex, ſæpe, inquit monſtrari futura ſomnio, non eſt obſcurum. Herculem multa per quietem vidiſſe, tradunt veteres. Agamemnon, dum obſidet Ilium, ſæpe inter ſomniandum commonitus eſt, acies quo pacto victurus inſtrueret. Octavius Bello Farſalico non evaſiſſet, niſi Pædagogi ſomnio fidem habuiſſet. Superfluo tamen aliena commemoramus, quibus propria ſuppetunt. Mihi quidem nocte, quæ mortem Eugenii anteceſſit, in hunc locum veniſſe videbar, cujus anguſtior, quam modo eſt, forma fuit: quod tibi Æneæ pro-

be

be conſtat, qui ad Eugenium hoc loco frequenter veniſti. Hic poſtquam me Pontifex vidit, exuens ſubito pallium & veſtem, his me induit. Tum mitram longam, ut eſt noſtris militibus ferendi modus, ſuo capiti demens, meo impoſuit, acceptaque dextra manu mea in hac me ſella locavit, dicens: ſede hic, ego ad Sanctum Petrum migrabo. Sequenti die Pontifex ipſe diem obiit, atque in Eccleſiam Sancti Petri delatus, poſt exequias ſolemnes apud Eugenium tertium ſepultus eſt. Quæ res mihi ſpem certiſſimam præbuit, quod poſtea ſecutum eſt, Romana me Cathedra potiturum. Hæc nos, qui affuimus, audientes, plurimum demirati, diu de ſomniorum natura diſputavimus.

Poſthæc Cæſar Alfonſi Regis Aragonum multis precibus oneratus, ut Neapolim ſeſe cum Imperatrice conferret, ſtatuit tanto Regi morem gerere. Quamvis id plurimi reprehenderint, qui Regem ad Imperatorem venire, ſi quid vellet, decentius exiſtimabant. At Cæſar irritas has voces habens, Avunculum ſuæ Conjugis contriſtari noluit, maximum & clariſſimum Regem, noſtri ſeculi decus, cujus egregia facinora totus orbis decantat, quem victum fortuna vincere non potuit, ſed contra ipſa victa eſt, coactaque Regi bene merenti, cui ſæpe nocuerat, demum famulari & benefacere. Neque latebat Cæſarem, ſæpe Sigiſmundum Anteceſſorem ſuum, aliorum Regum hoſpitia viſitaſſe, qui nunc Gallorum, nunc Hiſpanorum Reges adivit. In Angliam quoque & in Poloniam minores Reges acceſſerat, neque propterea ſua dignitas minuta videbatur. Neque ambiguum eſt, priſcos Cæſares ſæpe minorum Principum lares ingreſſos. Apud Evandrum requievit Hercules. Pompejus Conſul non dubitavit Poſſidonium Philoſophum Rhodi Febricitantem adire & conſolari ægrotum. Quibus exemplis inſtructus Fridericus ad Regem amicum profectus eſt, & paulo poſt eum Leonora. Fernandus Regis filius plurimique cum eo Proceres apud Terracinam Cæſari occurrerunt: apud Sueſſam multi Nobiles, apud Capuam Rex ipſe Alfonſus ſplendida Prælatorum, Ducum & Procerum comitante caterva, Imperatorem excepit. Datis dextris amplexibuſque pro more celebratis, alter alterum mirabatur. Alfonſus Cæſarem alto ſanguine natum, florida juventa, egregia forma, prolixa coma, erecta cervice, gravi facie, robuſto corpore, primum orbis Dominum, lætus intuebatur. Alfonſum ipſum, quamvis ætate provectiori, bona tamen valetudine, fortem & jucundum, qui Januenſes, a quibus olim captus fuerat, ſibi tributarios feciſſet, qui Venetos primum hoſtes, deinde, amicos habuiſſet, qui Florentinis ingentes intuliſſet clades, qui Barbaros ex Africa Reges ſibi vectigal pendere coegiſſet, qui Regem Renatum regno Neapolitano depuliſſet, qui Franciſcum Sfortiam, Jacobum Caldoriam cunctoſque ſibi infeſtos ex Apulia propulſaſſet, Friderico neque laudare, neque conſiderare ſatis erat. Circumſtantes & admiratio ſimul, & gaudium ingens opplevit, ex voluptate Regum, ex ſolemnibus, quæ fiebant, ex verbis, quæ dicebantur, benevolentia plenis & ſale. Nam qua magnificentia qui-

busque festivitatibus & ludis Imperator Neapolim introierit, consultius arbitror reticere, quam pro magnitudine parum dicere. Imperatrix eo, quo Cæsar honore susceptа est. Alfonsus, qui antea neptim suam nunquam vidisset, tunc eam miro desiderio nuptam, & in alto locatam, complexus est, neque præ gaudio tenere lacrimas potuit. Apud Neapolim, quocunque vel Cæsar transitum vel conjux ejus habuit, strata omnia floribus & odoriferis herbis fuere: publicæ domus ac privatæ, & foris & intus, ornatæ pannis, instructæ thoris, pretiosa suppellectili præparatæ, pueri saltantes innuptæque puellæ, cantus ubique audiri virorum, clangorque tubarum: invitari nunc isti, nunc illi, epulæ cibique optimi in communi parari: omnifariam vini fontes derivari: omnium delectarum rerum tantam vim esse, ut nihil non prorsus ubique affluеret. Jussi ministri Regis omnia dare, quæ peterentur, non petiti ultro ferre. Mansit illic Cæsar & sanctam hebdomadam & octavam Paschæ, ut mœsti temporis & læti mores inspicere posset. In passione Salvatoris Christi, quæ recitari quotannis solet, mirabiles personatus acti, adeoque pulchre & ingeniose sunt expressi, ut res fieri vere putarentur. Quicquid ad passionem Dominicam resurrectionemque potest æmulari, per idem tempus repræsentatum est. Ostendit quoque Alfonsus Thesaurum suum, quicquid pretiosum habuit, in aperto fuit, omnemque Regni & potentiæ suæ gloriam manifestavit. Nunc Cæsarem, nunc Imperatricem accedere, rectene se cuncta haberent, inspicere, corrigere negligentiam, hilari vultu adesse, nunc seria nunc jocos agere, ludos militares indicere, venationes instruere, voluptatis omne genus præbere. Ad hæc solemnia flos nobilitatis ex Sicilia, Apulia, Calabria, Aragonia, Catalonia, cunctisque regnis Alfonsi, partim vocata, partim ipsi sponte venerant, tantorum Regum inspecturi conventum, sumptuque regio omnes advenæ pascebantur, neque rerum copia minui poterat.

Post sacros dies, & Dominorum concilia facta & salutationes habitæ inter Dominas. Prima fuit Imperatrix, secunda filia Principis Tarenti, conjux Fernandi Ducis Calabriæ, filii Regis. Et quamvis aliæ quamplures adessent illustrissimæ tum Virgines, tum Matronæ, tertius tamen locus Lucretiæ datus. Ea seu virgo seu mulier (nam de hoc varius in populo rumor fuit) forma decenti, facundia præstabili, mundissimis moribus, neque regio, neque obscuro loco, sed inter Neapolitanos honestis nata parentibus, Regem, ut se amaret, miro modo pellexerat, atque ab eo in Palatium recepta, multis donata bonis, & se & suos adeo ditaverat, ut pares Principibus viderentur: fratrem ad metropoliticam & suæ Civitatis dignitatem & denique ad Cardinalatum evexerat: Patri & reliquis fratribus latissimas possessiones acquisierat: Sorores cum magna dote inter primos curiæ Proceres, nuptui dederat. Fuerunt, qui Regi cum ea consuetudinem stupri esse dicerent. Nonnulli adhuc eam Virginem intactam asseveraverunt, Regemque tantum verbis secum agere, oblectarique visu, eamque

que aliquando dixisse, non se sui nominis oblitam, nihil turpitudinis habere cum rege, neque regem id petere: quod si peteret, non ut altera Lucretia Collatini conjux admisso scelere, sed castam se potius occideret. Sed de his satis. Illud certum est, sæpe Regem esse cum ea solum: illam, quæcunque petit, obtinere: Regi dilectissimam esse: familiam, curiamque propemodum reginalem tenere: gratiam Regis, quibus velit impetrare. Id multi non probant in Rege, maxime conjugato, ætate gravi, cui de morte, quam de voluptate cogitandum instat. Tamen quidam mitiori mente magno Regi ignoscendum ajunt, si post duros superioris ætatis labores senectutem mollius agit, si sibi consulit, si fessam animam ac pene fugientem dulci sermone leniendam tenendamque voluptate aliqua nititur. Nam senes homines, ut cibi leviores, sic mores mansuetiores in vita conservant. Plerique autem arbitrantur, si conjux Alfonsi moreretur, hanc Reginam futuram, ac propterea servari intactam. Quod si ita est, laudari in eo Rex potest, qui Sacramenta Ecclesiæ ludibrio non habet, neque ab lege divina recedere præsumit, ut aliquos partim vidimus, partim legimus agitasse, qui se supra leges existimantes, aut fortasse falsa putantes, quæ de pœnis sceleratorum apud inferos referuntur, uxores vel accepere vel dimisere, quas sacri canones prohibebant. Ladislai Siciliæ Regis recens memoria est. Qui repudiata legitima conjuge, alteram superduxit. Idem Lotharius Rex egit: Idem Rex Bohemiæ Ottocarus. Ludovici Bavari Cæsaris Filius Comitissam Tirolis, quæ a viro suo Johanne Regis Bohemiæ filio sine lege diverterat, uxorem duxit. Quos pro suis iniquitatibus etiam in hoc seculo pœnas dedisse, manifestum est. Nec plura de Lucretia. Cujus amores potenti Regi, quamvis seni, tolerandos an damnandos existimare par sit, aliorum judicio relinquamus.

Fridericus autem, licet undique voluptates affluerent, non tamen Reipublicæ negotia extra mentem habuit; sed ubi tempus idoneum vidit, de Statu Italiæ verba fecit: nobilem provinciam, Imperii caput, ortum orbis terrarum, indignum esse vastari bello, dicere: Regi, qui Regnum in ea terra obtineret, pacem carissimam esse debere: contra Florentinos Franciscumque Vicecomitem odia ponere pacis æquas conditiones accipere. Ejus rei curam vel Papæ vel sibi credere, impium esse infinitas animas belli periculis objectare. Alfonsus ad ea: pacem se cupere, ait, sed eam cum Florentinis habere difficillimum esse, qui verba non facta darent. Franciscum sine fide, levem hominem esse, Tyrannum volubilem; sæpe deceptum se promissionibus fuisse. Nunc classem mari paratam esse, jam terrestres exercitus instructos, ordinem rebus positum, stipendia data: experiundum jam fore, cui fortuna prælii faveat. At cum Cæsar iterum & iterum instaret, victus Alfonsus importunitate precum, missurum se Ferrariam Legatos, inquit, qui de pace ad imperium Cæsaris agerent.

Exinde festinabat Imperator abire. Leonoram autem sponsam suam nondum cognoverat, quod id operis

in

in Alemaniam referre volebat, ſive ne ſanguis Italicus ſibi naſceretur, ſive aliud religionis in mente gerens. Virgo mœſta videbatur, quæ ſe circumduci, velut parum placentem, exiſtimabat. Quod cum Alfonſus animadverſiſſet, adiens Cæſarem, in ea urbe atque in his ædibus, ubi tunc fuere, contractum fuiſſe matrimonium indicit, ibique merito conſummandum: a Deo datum eſſe, in eundem locum ut ambo veniſſent. Orat ergo, ut virgini miſceatur. Quod cum Fridericus negaret, Ergo, inquit Alfonſus, neptem meam in Alemaniam duces virginem, atque illinc cognitam, ſi minus placuerit, ad nos remittes, aut ea fortaſſe neglecta, cum alia contrahes? Quin potius eam hic cognoſces, ut, ſi placeat, adducas rem gratam tecum; ſi minus, apud nos onus dimittas. Quibus verbis, etſi erat Cæſar paulo debilior, commotus eſt, atque operam matrimonio dare ſtatuit. Juſſit igitur theutonico more ſtratum apparari, jacentique ſibi Leonoram in ulnas complexuſque dari, ac præſente Rege cunctiſque Proceribus aſtantibus ſuperduci Lodicem. Neque aliud actum eſt, niſi datum oſculum. Erant autem ambo veſtiti, moxque inde ſurrexerunt. Sicque conſuetudo theutonicorum ſe habet, cum Principes primo junguntur. Mulieres Hiſpanæ, quæ aderant, arbitratæ rem ſerio geri, cum ſuperduci Lodicem viderunt, exclamantes, indignum fieri facinus, Regem, qui talia permitteret, increpabant. Ille autem non ſine riſu & jucunditate peregrinos ſpectabat mores. Nocte, quæ inſtabat, futurus erat concubitus nudis. Dum ergo ſaltationibus univerſa curia intenta eſt, fœminæ Portugalenſes, quibus cubiculi ſecretioris commiſſa cura erat, fumigationes ſuper ſtratum faciunt, in quo jacendum eſt: carmina dicunt, & accerſito Sacerdote lectum benedicunt, irrorantque ſanctis aquis, ut eſt ſuperſtitio mulierum, quæ ſic fœlix connubium, & amorem utrinque perpetuum arbitrantur futurum. Quod, ubi Cæſar accepit, veritus, ne quid veneficii interveniret, alium ſibi ſubſterni lectum juſſit, vocarique ad ſe conjugem. Timebat enim nutricem Imperatricis, quam rerum hujuſmodi peritam ajunt, quibus faſcinari mentes hominum ſolent, ſimilemque illi putant, de qua nobis *Poeta* ſcribit, *hæc ſe carminibus promittit ſolvere mentes, quas velit, aſt aliis duras immittere curas, ſiſtere aquam fluviis & vertere ſidera retro, nocturnoſque ciet manes & mugire videbis ſub pedibus terram & deſcendere montibus ornos.* Quibus rebus etſi plerique fidem habendam negent, *Flaccus* tamen, cum diu putaſſet, magicis artibus nihil ineſſe ponderis, mutatus tandem, *jamjam*, inquit, *efficaci do manus ſcientiæ ſupplex.* Et ſunt qui Circem non fabuloſe vertiſſe in feras hominum vultus affirment. Nos illud inprimis trahit, quod de Pythoniſſa ſacri libri commemorant, quam Samuelis animam de inferni abditis evocaſſe tradunt, ut vivorum conſpectibus redderetur. Si tamen animam Prophetæ fuiſſe credimus, & non fantaſticam potius illuſionem Sathanæ; utcunque ſit, conſultiſſimum cenſeo, cum facultas eſt, magicarum artium evitare fallacias, conſiliumque Cæſaris in ea re non vanum dico fuiſſe. Verum Imperatrix bis terque vocata, in ſuo lecto manere, morem ſervandum, dicere: viros in ſtra-

ſtratum uxoris ire ſolitos, non contra fieri ſolere. Cæſar veluti victus ad eam pergit, rogatque ſecum in alium thalamum proficiſcatur. Recuſantem manu prendit, vincitque facile, nolentem vincere; atque eo pacto vitatis incantationibus in alio lecto matrimonium conſummatum eſt.

Sequenti die Cæſar naves aſcendit, Romam petiturus. Imperatrix octo diebus apud avunculum poſtea manſit, deinde Manfredoniam profecta eſt, atque illo ex loco per mare Venetias navigavit. Cum autem Cæſar Neapolim peteret, noluit ſecum ducere Ladislaum Regem: cum propter laborem itineris & immitius cœlum Campaniæ; tum quia Rex Aragonum etiam Vngariæ ſeſe Regem appellat, videturque Ladislai competitor. Ad quem ſi Ladislaus veniſſet, vel hungari ſiniſtre tuliſſent, vel Auſtrales, neque murmura defuiſſent. Reliquit ergo eum Romæ apud Nicolaum Pontificem, ſub cuſtodia ſuorum: & cum eo remanſit Æneas Epiſcopus Senenſis, qui nonnihil ægrotans ſequi Cæſarem non valuerat. Dum ergo Cæſar apud Neapolim lætitiæ operam præbet, Ladislaus Rex de fuga tentatus aures adhibet. Quæritque tempus quo cuſtodes fallat. Id cuipiam Sacerdoti relatum eſt, qui Dominico Cardinali Firmano, juſto & gravi Patri, ſummo pœnitentiario, ultro rem aperit. Is ea nocte, qua facinus patrari debuit, Pontificem adiit, atque de fuga Regis eum edocet. Pontifex Æneam ad ſe nocte intempeſta vocat, ſcelus, quod paratur, enarrat: monet, operam det, ne quid detrimenti ex eo facto Cæſar patiatur: rectene cum

A Rege agatur, inſpiciat: fidi ne ſint cuſtodes, interrogat: ægre ſe paſſurum, ait, Imperatori id dedecoris, idque damni afferri. Æneas nil moratus Regiam domum adiit, vocatisque cuſtodibus periculum exponit, fidem, quam Cæſari debent, requirit: iſti ſtupentes, facinus deteſtantur, noctem inſomnem ducunt, circuuntque undique, rimant domum, eoque modo ſalvata res eſt. Nam proditores, ubi detectum ſcelus cognoverunt, ab incœpto deſtitere. Eam ob cauſam, cum nonnulli ex Cardinalibus ſub ſpecie venationis educere,

B Regem vellent, ſibique voluptates præbere, mandato Pontificis ſunt prohibiti, cui etiam Cardinalium fides in tali negotio ſuſpecta fuit.

Igitur Cæſar Romam rediens, ſalva omnia reperit. Quatuor ei Cardinales juſſu Pontificis ad ædem Sancti Pauli occurrerunt. Quia vero dies Sabbathi fuit, Cæſarque ſtolam candidam detulit, quam Rex Aragonum dare ſolet, obloquendi, murmurandique præbita eſt occaſio quampluribus, qui Cæſarem dare, quibus

C velit, inſignia nobilitatis, non accipere ab aliis dignum, aſſerebant. Quæ voces ab his emittebantur, quibus Alfonſi nomen invidioſum fuit, indigna tamen calumnia; neque enim ſtola Nobilitatis, ſed religionis eſt ſignum, quod in honorem cœleſtis Reginæ deferunt: neque novum eſt, Reges amicitiæ cauſa inter ſe ſigna dare atque accipere, ſive majores ſive minores fuerint. Nam & Sigiſmundum Imperatorem Henrici Regis Angliæ inſigne geſtare ſolitum novimus, ut amicitiæ ſolidæ ſtabiliſque benevolentiæ pignus. Triduo Cæſar ex Neapoli rever-

reverſus Romæ manſit. Pridie autem, quam recederet, ingentes grates Pontifici Maximo, ſacroque Cardinalium Collegio, reddidit, quod ſibi benigni magnificique fuiſſent. Æneæ deinde commiſit, in publico conſiſtorio ut ſtatum Chriſtianorum, qui per Syriam, Ægyptum, Aſiam, Græciamque ſub Soldani magnique Turci imperio opprimuntur, exponeret; utque Hungari proximis annis horrendas clades pepeſſi eſſent. Timendum eſſe Conſtantinopoli, cæteriſque Civitatibus Græciæ, Chriſtianam fidem habentibus, ſuccurrendum oppreſſis, diceret, expeditionem ſanctam ſuaderet, operas atque vires Imperii in ipſum negotium offerret. Quibus de rebus adeo efficaciter Æneas verba fecit, ut pluribus circumſtantibus lacrimas extorſerit. Cujus orationis, quoniam futuri præſcia fuiſſe videtur, inſerere hoc loco tenorem, non alienum putavi.

Moyſes Vir Dei, Beatiſſime Maxime Pontifex, cum ſibi Succeſſorem ordinaret Joſue filium Nun, divinam vocem ad ſe dicentem audivit: pro hoc, ſi quid agendum erit, Eleazar Sacerdos conſulet dominum; ad verbum ejus egredietur & ingredietur, ipſe & omnes filii Iſrael cum eo, & cetera multitudo. *Quibus verbis non populi ſolum ſed Reges & Principes admonentur, magnis in rebus, etiam bellicis, ſummi Sacerdotis, & conſilium quærere, & imperium ſequi. Quod poſtmodum in novo Teſtamento & in tempore gratiæ, multis exemplis & auctoritatibus eſt firmatum. Sicut & Conſtantini Magni & Theodoſii, Juſtiniani geſta teſtantur. Eam ob cauſam cupidus atque avidiſſimus Divus Cæſar Fridericus Romanorum Imperator Auguſtus, filius tuus obſequentiſſimus, ſuis diebus adverſus impios Mahumeti cultores generale paſſagium fieri, atque in illud ſuum ſtudium, ſuas curas, ſuaſque vires omnes convertere; Te prius, magni Dei Vicarium, Chriſtianæ plebis ſacratum caput, perfectum ducem, optimum rectorem, veracem magiſtrum, & conſulendum, & ſequendum exiſtimavit; cujus providentia noſtere, auctoritas monere, poteſtas implere poſſit, quod ſit agendum. Venit igitur ad te hodie, tuumque gravem & ornatiſſimum ſenatum, Cæſar, ſuper univerſali paſſagio cum tua beatitudine tractaturus. Coronatus jam triplici corona, ejuſque regni beneficentia Rex confirmatus, cujus potentiam Daniel ferro comparavit, cujus limites ſolus claudit Oceanus, cujus fundator Octavianus, confirmator Dominus Hieſus fuit, quod Romana ſemper Eccleſia magni fecit, extulit, honoravit; cujus auctoritas in terris, niſi tuæ, cedit nulli: cujus officium eſt patrocinari Eccleſiæ, tueri religionem, parcere ſubjectis, & debellare ſuperbos. Hujus, inquam Regni ſolium adeptus Cæſar, quid aliud cogitet quam Paſſagium, per quod & Chriſtiani fortiores & hoſtes fidei reddantur imbecilliores? Principes, inquit Sapiens, quæ ſunt digna Principe cogitabunt. Reges apud Medos, ut Herodotus; apud omnes, ut Cicero ſenſit, Juſtitiæ fruendæ cauſa, ſunt creati, injuriarum propulſatores; qui ſi Platoni magno voluerit auſcultare, cæteriſque Philoſophis recta monentibus obedire, procurationem Rei Publicæ non ad ſuam, ſed ad eorum, qui ſibi commiſſi ſunt, utilitatem convertere conabuntur. Atque hoc eſt, quod*

de

de Passagio Cæsarem & sollicitum & anxium facit. Super qua re dicturus, quæ sua mihi Majestas imperat, oratiunculam meam tres in partes ego dividam. In prima dicam, quod sit Passagium, quod petitur. In secunda, cur petatur. In tertia, facilene Passagium fructuosumque sit futurum. Quibus in rebus si longior fuero, cum rerum magnitudine verba comparentur. Sic fortasse brevior apparebo; Imo ero revera brevis. Nam docti dicere multa possunt: sola brevitas, ut Ennodius ait, commendat indoctos. Sed jam primum absolvamus. Passagii vocabulo nihil aliud designamus, quam militarem expeditionem numerosissimam adversus infideles, per Romanum Pontificem indictam: quam qui sequuntur, cruce signati plenariam peccatorum remissionem & merentur & assequuntur. Apellaturque passagium sermone Italico, quasi transitus. Nam sicut Aves quædam certis anni temporibus de regione in regiones transeunt, dicunturque passagium facere; Sic & Christiani nonnunquam armis sumptis trans mare incedentes, atque in hostes fidei ex Apostolicæ sedis jussione, prosilientes, & visi & dicti sunt passagium habuisse. Nunquam tamen verum Passagium dici potest, nisi multorum fuerit populorum, qui migrare, magis novas sedes quæsituri, quam bellaturi videantur. Qualis Gallorum, Cimbrorum, Humorum in Italiam inundatio fuit. Intelligunt jam omnes, nisi fallor, quid sit Passagium quod petitur. Nunc petitionis causas exponamus. Quas tres esse comperio: commiserationem, utilitatem & honestatem. Unde vero commiseratio prodeat, paucis adverte docebo. Quis infirmatur, inquit Apostolus, & ego non infirmor? pulcre, recte, religiose, sancte dictum. Nam cujus pectus adeo durum est, ut dolentibus non condoleat, gementibus non congemat, tristantibus non contristetur? Cæsar quidem, postquam discretionis attigit annos, cœpitque noscere fidei nostræ sacramenta, mox religionis induit zelum, rebus omnibus divini cultus præposuit augmentum. Sic enim & suæ naturæ bonitas, & sanguinis nobilitas exposcebat. Nam sublimis Domus Austriæ Princeps, inter quos plures & Reges & Imperatores claruerunt, tunc sibi prospere succedere speraverunt, cum divino numini bene & constanter famulati fuissent. Quorum vestigia sectatus Fridericus, defunctis Parentibus, ut primum tutelam exuit, adolescens admodum trans mare navigavit, contemnensque pelagus & tempestatum minas, digitis a morte remotus quatuor aut septem, cupidus osculari locum, ubi fuerunt pedes ejus, qui nos redemit, medio terræ salutem operatus, Hierosolymam perrexit, sepulchrum Domini visitavit, calvariæ locum inspexit, montem ascendit Oliveti, vidit cœnaculum grande stratum, & Pilati prætorium, intravit desertum, transivit Jordanem, Bethleem accessit, & vallem Josaphat penetravit. Mirabilem sibi ac incredibilem devotionem, sanctorum locorum visio suggerebat. At cum spurcidos illic Sarracenos, immundos, horridos, sceleratos dominari, veniebat in mentem; tactus dolore cordis intrinsecus, nil aliud dicere potuit, quam Propheticum illud: O Deus venerunt gentes in hereditatem tuam, polluerunt templum sanctum tuum, posuerunt Hierusalem in pomorum custodiam. *Et iterum sicut alius Propheta clamat:* Quomodo sedet sola,

Civitas plena populo? facta est vi-
dua Domina gentium, Princeps Pro-
vinciarum est sub tributo. *Proh quan-
tum urgebat angebatque Fridericum
illius sanctæ Civitatis indigna servitus,
& illorum, qui trans mare sunt, Chri-
stianorum oppressio? Sed quid Græcia?
litterarum mater, inventrix legum,
cultrix morum, atque omnium bona-
rum & optimarum artium magistra.
Quem non misereat illius gentis afflictæ,
conculcatæ, pessumdatæ? Cujus impe-
rium non solum sub Alexandro Mace-
done suisque successoribus, sed sub A-
theniensibus, Spartanis, olim floren-
tissimum & potentissimum fuit, nunc vi-
libus effœminatisque Turcis cogitur
obedire. Quid Regnum illud Hun-
gariæ nobilissimum; terra antiqua po-
tens armis atque ubere gleba? Heu!
quanta passi sunt Hungari diebus no-
stris, qui dum nostrum servant, san-
guinem, fundunt suum, quorum pe-
ctora nostri sunt muri? Obligamur
certe omnes Christiani Magnatibus &
populis Ungariæ, qui pro nobis morti-
ficantur tota die, & facti sunt sicut
oves occisionis. Ecce tibi præsentem
illorum Regem puellum, pupillum,
orphanum, Ladislaum; clarissimam &
Regum & Imperatorum Sobolem; qui
dum suo regno suisque opem orat asser-
ri, toti Christianismo consulit. Uti-
nam tam tuam sanctitatem, quam Cæ-
saris Majestatem, suæ lacrimæ moveant!
Nam illi genti postulat auxilium, quæ
suis armis nobis omnibus affert præsi-
dium. Accidit & aliarum calamitas
Provinciarum. Massagetæ, & alii
Scytharum quamplures populi, nunc
Livoniam, nunc Lituaniam vexant.
Mauri non parvum Hispaniarum occu-
pant Regnum, Jonii, Carpathii, Æ-
gyptii, nostrique maris Insulas. Cy-*

*prum, Rhodum, Cretam, Siciliam.
Quin & ipsa Italiæ littora Barbaro-
rum sæpe classes invadunt, asportant-
que Christianos. O nostram maximam
negligentiam! o tempora! o mores!
prob pudor! major est Sarracenorum in
sua perfidia, quam noster in fide Ze-
lus. Dum gentiles fuerunt Cæsares,
Idolorum cultores, augebatur in dies
credentium numerus: nunc, dum Chri-
stiani sunt Imperatores, Reges, Du-
ces, Christi cultus, qui totum fere or-
bem oppleverat, in angulum Eu-
ropæ redactus est. Africam & A-
siam amisimus, Europæ vix partem
tenemus. Movetur super his Cæ-
sar, compatitur afflictis fratribus,
commiseretur injuriam patientium,
cupit laborantibus subvenire. Nam
qui non defendit indigna ferentes, ne-
que obsistit, si potest, iujuriæ, tam est
in vitio, sicut Philosophis placet, quam
si parentes, aut amicos, aut patriam de-
serat. Quod ne sibi, neve tibi, quisquam
imputet, passagium petitur. Sed accipe
nunc Vtilitatem, quam parere passa-
gium poterit. Subveniemus laboran-
tibus Hungaris; aufferemus jugum
servitutis ex collo Græcorum; recupera-
bimus sanctam terram; exterminabi-
mus idolum, monstrum illud pessimum,
horrendum, ingens Mahumeti, &
Christianæ religionis fines super & Ga-
ramantes & Indos proferemus. Jacet
extra sidera tellus, extra ami soliſ-
que vias, ubi cœlifer Atlas axem hu-
mero premit stellis ardentibus aptum.
En magnam utilitatem! nam sic agen-
tes, aut agere tentantes, incorrupti-
bilem cœlestis Regni coronam adipisce-
mur; quam reddet nobis in illam diem
justus judex. Sed quid de honestate
gloriaque dicemus, quam vel tuæ bea-
titudini, vel Cæsaris altitudini accumu-*

la-

laturum cernimus esse passagium? bellorum æquitatem majores nostri sanctissime feciali jure præscripserant, denuntiata indictaque bella justa esse censebant. In quibus qui viriliter pugnavissent, non vincentes modo, sed occumbentes quoque dignos honore glorioso-
que judicabant, atque his statuas dicabant & triumphales arcus. Quid nos de hoc bello dicemus? Quod non terremus, sed cœlestis Imperator indicit; in quo non Pomœrii, sed fidei propagatio quæritur; in quo non paterna damus, sed fides Catholica defenditur, & honor Salvatoris nostri, qui cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est, esse se æqualem Deo: sed semetipsum exinanivit, formam servi accipiens, in similitudinem hominum factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis, ut nos ex Diabolica servitute redimeret. En gloriosum atque honestissimum bellum, quod tanti beneficii memores susceperimus, in quo redemptoris nostri, in quo magni Dei causam tuebimur, in quo qui vitam temporalem amittet, acquiret æternam, & famam clarumque nomen adipiscetur sempitermum. Ac tantum de secunda parte sit dictum, in qua, cur passagium quæreretur, monstrandum fuit. Supererat nunc de possibilitate congregandi passagii, deque spe fructus, dicere. Plurimi sunt, beatissime Pater, qui cum nominari passagium audiunt, ecce vetus somnium, inquiunt, vetus deliramentum, veteres atque inanes fabulas. At Vrbanus antecessor tuus, cum vexaretur a Paganis Orientalis Ecclesia, Sarracenique terram sanctam invasissent, motus Alexii, qui Constantinopolim tenebat, precibus & aliorum Christianorum, qui sub tributo Turcorum vitam agebant, rogatibus, excitatus, gravi & laborioso itinere in Galliam profectus, maximum exercitum comparavit, quibus nullæ Sarracenorum copiæ, nullæ vires obsistere potuerunt, quin & Antiochiam expugnarent & Hierosolymam obtinerent. Vnde adhuc & Vrbani, qui convocavit Passagium, & Gothfridi, qui duxit, illustre nomen habetur: quamvis quinquaginta & trecenti ab illo tempore fluxerint anni. Quid tua sanctitas faciat, quam pro similibus ac majoribus causis verus Imperator totaque Christianitas orat passagium convocare? Pensandum est, inquies, an hodie spes bona sit habendi Passagii: quia nemo sciens, impossibilia tentat, neque aggreditur quisquam quod assequi desperat. Magnum facinus spes enutrit. Sunt ergo duo consideranda, sanctissime Pater! unum, an Christiani facile in Passagium trahi possint; Alterum, an coacto Passagio spes sit magna vincendi. Nam quamvis dubius est omnium bellorum eventus, nunquam committendum est prælium sine spe quadam & argumento victoriæ. Ne, sicut Augusti Proverbium, aureo piscantes hamo videamur; quorum damni major quam lucri ratio possit haberi. Difficile quippe primum videtur, Christianos, qui sunt inter se discordantes, apertisque flagrant odiis, in unam Passagii ducere sententiam. Verum, quod multi putant obstare Passagio, Sapientia Cæsaris conducere judicat. Namque si pax Christianos haberet, incassum quietos Principes atque otio torpentes populos excitaremus; neque utiles bello manus invenirentur; horrerent inertes ferrum, neque signum neque tubam ferre valerent. At nunc exercitati bellis populi ultro sese offerrent, facilius ex

bello vocatur in bellum miles, quam ex otio. Bonum est viro, sicut Prophetа testatur, qui portaverit jugum ab adolescentia sua. Quis Christianorum est, postquam pugnare oportet, qui non potius in hostes quam in domesticos fidei gladium stringet? Placebit omnibus, arma in Turcos vertere, patriam ut quietam relinquant. Et fortasse unica pacandi Christianos via est, passagii convocatio. Martiales enim & feroces Europæ populi, nescientes quiescere, nisi adversus exteros prælientur, in sese ruunt. Qua ratione ductus olim vir Senatorius quidam, excindi Karthaginem probibebat; ne pacem habentes in circuitu Romani, manus in se verterent: sicut Reges Israel feciſſe constat, qui victis hostibus mutuis cecidere vulneribus. Pacem ergo ut habeant Christiani, bellum est in exteros transferendum. Ad quam rem neque Germanorum illustris animus, neque cor nobile Gallorum, neque sublimis mens Hispanorum, neque gloriæ cupidus Italorum Spiritus deerit. Omnes, quod tua videbit sanctitas, corde magno & animo volenti suscipient. Quis dubitet, cogi posse passagium, quod Romani Pontificis auctoritate decretum, & Imperatoris voluntate fuerit ordinatum. Sed dicit fortasse quispiam, quod Bractius olim, quamvis hostis Ecclesiæ, tamen alioquin homo sensatus, frequenti sermone usurpare solebat: Qui bellum gerat, tribus potissime rebus indigere, & has tres unam esse pecuniam. *Vnde igitur aurum corrademus, ad tantum & tam remotum bellum necessarium? Sunt in promptu modi, Præsul maxime, quibus inveniri pecunia poterit sumptusque necessarius ministrari. Sed hos vulgare modo non est ex usu. Illud tamen dicere possum, Civitates, quæ propter pacem perpetuo bello fatigantur, libenter passagio contribuent, ut pacis tandem compotes fiant. Non est igitur desperata res passagii convocatio. Nec rursus spes magna victoriæ deerit. Novit Imperatoria sublimitas, Assyriorum, Turcoram, Ægyptiorumque gentes imbelles, inermes, viles, effœminatæque sunt, neque animo neque consilio martiali. Quis nut tunicatos mitratosque Turcos, aut braccatos Ægyptios timeat? Quos Rapsaces, ad Ezechiam Regem loquens, baculo arundineo confractoque comparavit. Sarmatica erunt spolia sine sudore & sanguine. Multa notavit Cæsarea Majestas, cum transmarinas partes lustraret, quæ spem certissimam victoriæ præbent, suoque tempore patefient. Nec moveri debemus, quia nostri nonnunquam exercitus ab illis victi deletique sunt. Nam neque viribus eorum, neque rei militaris peritiæ; sed nostris peccatis ascribendum est. Quod si emendati fuerimus, rectaque mente Christi causam defensuri bellum susceperimus, nihil de victoria fuerit hæsitandum: quia non relinquet Dominus virgam peccatorum super sortem justorum. Juvabunt & nos tum divisiones illorum, tum odia, quæ cum Tartaris habent assiduaque certamina: juvabit & gentis illius desperatio. Nam Mahumetum, cui maxime credunt, sectam suam in Octingentos usque annos augendam, exinde minuendam, adstruunt prophetasse. Is autem sub Heraclio Cæsare malignari occæpit, post quem supputantur anni quadraginta & octingenti. Quæ res terrorem non parvum Turcis, spem Christianis, adjicit. Nam etsi pseudoprophetа Mahumetus est, non tamen falsum vaticinium*

nium dici potest, quod Sacri Hieremiæ sermonibus quadrare videmus. Hieremias enim primo & quinquagesimo capitulo, quasi tuam Sanctitatem & Cæsaris Majestatem adversus Mahumetum suscipere bellum hortetur, Nolite tacere, *inquit,* super iniquitatem ejus: quoniam tempus ultionis est domino; vicissitudinem ipse tribuit ei. *Possemus ad rem hanc plura deducere: sed neque doctissimis tuis auribus, neque præclaris sapientissimisque patribus, qui assident, quique adstant, donanda sunt verba. Satis est nobis absolvisse, quæ promisimus, & quæ Cæsarea sublimitas mandaverat, exposuisse. Intellexisti desiderium suum, sanctum propositum, integram mentem. Verum quamvis examen Imperatorium sic de passagio sentiat, totum tamen & consilio & judicio tuo relinquitur, qui ligandi solvendique claves accepisti, qui Petri & Pauli locum tenes, jam cum Christo regnantium; cujus est inter sanguinem & sanguinem, inter causam & causam, inter lepram & lepram judicare. Cæsar cum esset hac vice apud tuam beatitudinem, noluit hanc rem intactam relinquere; quæ sibi adhuc in minoribus constituto atque ab ineunte adolescentia semper cordi curæque fuit. Alius fortasse vel generale concilium, vel reformationis decreta petivisset. Sed quod majus haberi concilium potest, quam tuæ sanctitatis tuique Sancti Senatus præsentia: frustra concilium petit, qui Romani Pontificis mandata non recipit. Ubi tua sanctitas est, ibi Concilium, ibi Reges, ibi mores, ibi decreta salubrisque reformatio. Cæsari susceptis Imperialibus infulis, tuaque sacra manu coronato, nihil hoc tempore visum est antiquius, quam de Pissagio tecum agere. Quod si fortasse*

A *prima fronte videtur arduum, nihil est tamen difficile, quod quærendo non fiat facile. Asperis in rebus, & virnoscitur, & gloria quæritur. Quæ magno animo fortiter excellenterque geruntur, nisi quodammodo pleniori bucca laudare solemus? Difficiles aditus virtus appetit. Clari & illustres sunt tituli tui, gloriossime Præsul; qui unionem feceris, Jubilæum indulseris, Cæsarem coronaveris. Pussagii tamen titulus, & dignior & diuturnior omnibus erit. Quem ne successori relinquas, & Cæsarea pietas suadet, & omnis Christianitas orat.*

B *Nam tibi, jam coronato Cæsare, quamvis multa incumbant magna & alta negotia, nihil tamen est, de quo vel utilius agere vel gloriossius, quam de Pissagio, valeas, Amen.*

Nicolaus ubi responsum dedit, primum *quæ facta essent in honorem Cæsaris, & digna & bene merenti præstita, minora tamen fuisse, quam merita,* dixit. *Ecclesiam nunquam Imperio sacro tam gratam esse posse, quam debeat: Expeditionem, de qua loquutus esset Æneas, laudandum opus,*

C *dignumque Cæsare multam præ se ferre pietatem: ejus rei Apostolicæ sedi maximam curam esse: se verbis Æneæ veluti quibusdam stimulis vehementer commotum in ea re minime torpere. Consulendos tamen esse cæteros Christianæ Religionis Principes, eorumque auxilia in tantum opus quærenda: quos si benivolentes invenerit, relaturum se Cæsari, atque tam sanctum negotium summo conatu aggressurum.* Postea multis verbis hinc atque inde factis, in magnam noctis partem protractum est colloquium. In crastinum quoque Cæsar Papam adivit, atque

ab

ab eo benedictus, dimissus est. Quem Cardinales universi ad primum lapidem extra urbem prosecuti sunt; duo usque ad Aquam Pendentem, atque ad limites Senensium cum eo profecti sunt Bononiensis, Germanus Papæ, & Sancti Angeli, Cardinales.

Inter equitandum autem fuerunt nonnulli, qui Florentiam Cæsari penitus declinandam suaderent, idque causæ afferebant: quod fama esset, Cæsarem, dum Neapoli moram traheret, Vicariatum Hetruriæ Regi Alfonso commisisse, Albertoque Fratri Ducatum Mediolani concessisse: quas res Florentini molestissime ferrent, neque servare possent, qui cum Rege sibi adversante fœdus habere diceretur. Super quo dubio rogatus Æneas a Cæsare sententiam dicere, non ego, inquit, Dive Cæsar, apud Neapolim tecum fui: nescio, quos cum Alfonso tractatus habueris, tute verum scis. Si quid adversum Florentinos aut eorum amicos a te actum est; ne putato secretum esse, neque te illis committito. Scient, mihi crede, occultissima quæque: neque inter eos tutus eris. At si nihil horum est, quæ dicuntur, sinceramque mentem geris, nihil est, quod te vereri oporteat. Neque levis est Florentinus Populus, & habet in Germania plures negotiatores, quibus timeret, si te offenderet. Cumque Cæsar, nihil se cum Rege agitavisse, diceret, quod vel Florentinorum Rempubl. vel res Italas concerneret, nisi communem pacem; Ergo, ait, hilaris ito metumque procul omnem abjicito. Verum cum Senas reditum esset, atque ingentes honores apud devotos Imperio cives Imperatoria Majestas accepisset; placuit Æneam Episcopum atque Ulricum Riderer ad Florentiam antecedere, qui litteras publicæ fidei innovari peterent, illumque petitioni colorem præberent, quia salvus conductus, sub nomine Regio datus, non videretur ad Imperatorem extendi, jam vero Imperatorem ex Rege factum: mutari litteras oportere. Ea res satis insolens Florentinis visa, qui, nomen Imperatorium non vim litteris ademisse, sed adjecisse robur, ajebant. Tumque maxime obnoxios Imperatori Florentinos, cum Romæ Coronam accepisset. Dolere se, tantum æmulos suos potuisse, ut fidem Florentinam Cæsari dubiam redderent: facturos se tamen, quod Cæsar optaret. Cum vero Legati rem excusarent, magnamque fidem habere in Florentinos Cæsarem, dicerent, qui cum aliam viam habuisset, Florentia transitum facere decrevisset; Cosmas de Medicis, suæ Civitatis facile Princeps, cujus opes innumerabiles esse dicuntur, nolite, inquit, nostro senatui verba vendere, qui ea reliquis gentibus dono dare solet. Aut enim per agrum nostrum in Tuscia Cæsarem transire oportuit, aut per Marchiam & Romandiolam euntem, Sigismundi Malatestæ & Hectoris Faventini, nostrorum Ducum, manus incidere. Iterumque dicentibus Legatis, potuisse apud Anconam Cæsarem naves ascendere, nullisque prohibentibus Tergestum, sui Patrimonii Civitatem, petere: At, inquit, rem Cæsare dignam, Imperatorem cum exercitu terrestri intrasse Italiam; postquam Romam venisset, quasi furatum coronam, veluti fugitivum, mari abire. Ad ea Legati, ne contendere viderentur, seu justa est, dixerunt

sive

sive injusta petitio nostra, Communitati vestræ gratiam habeamus, quia morem Cæsari geritis. Atque ita, obtentis litteris, Cæsar Florentiam rediens, ut Imperator & Dominus exceptus est, atque apud Sanctam Mariam novellam, ubi primum fuerat, mansionem habuit.

Dum hæc in Italia Cæsar agitat, Australes animo volventes, quantam rem cœpissent, cogitantesque solos non posse se vim Cæsaris ferre, Vlricum Comitem Ciliæ, ultro se offerentem, in societatem accipiunt, locum ei inter se primum præbent, vocantque ipsum, ut est sui moris, præcessorem: cum Moravis ac Bohemis fœdus inire conantur. Annuunt Moravi. Ex Bohemis, nulli sentire contra Cæsarem volunt, nisi Domini de Rosis, qui ex cæteris Bohemis apud Fridericum semper acceptiores habiti fuerant, majoraque receperant beneficia. Sic sæpe accidit, ut, de quo plura speres, in eo minus invenias. Hungari quamvis inducias cum Cæsare haberent, nihilque adversus eum medio tempore moliri deberent, secuti tamen naturam suam, apud quos nihil est fide levius, cum Australibus amicitiam faciunt, eorum propositum laudant, auxilia promittunt: fitque quatuor ex gentibus unus populus; atque ut conjunctiores videantur, signa simul conjungunt, & in excelsa turri Sancti Stephani apud Viennam ponunt; ac sub quatuor terrarum nomine, Vngariæ, Bohemiæ, Austriæ, Moraviæ, subditis imperant: litteras scribunt, exercitus comparant, belloque sese accingunt. Quibus ex sententia dispositis, Oratores ad summum Pontificem atque ad Cæsarem, ex Austria atque Hungaria, graves viros legant. Inter quos fuit Augustinus Episcopus Jaurinensis, qui pro magnis beneficiis a Cæsare susceptis (nam ejus voluntate Episcopatum obtinuit) Barbarica fide gratias ei veniebat acturus. Hi cum intrassent Italiam, apud Principes & Communitates, multis verbis Cæsarem criminati sunt, qui suum Dominum contra jus fasque retineret. Et cum Florentiam venissent, ibi Cæsarem expectaverunt, neque eum Senis adire audebant, veriti, ne apud Civitatem, Imperio devotam, pro meritis acciperentur. Sciebat autem jam Fridericus, quæcunque illi adversum se dixerant. Audientes enim Principes & Communitates, singula Cæsari rescripserant. Nonnulli etiam litteras Australium & Hungarorum sibi directas ad eum miserant. Eam ob causam, cum peterent audientiam Florentiæ, non habuerunt, dicente Cæsare, se non posse Legationi eorum, cujus pondus non ignoraret, apud Florentiam dare operam, unde sequenti die abiturus esset. Ferrariæ dies aliquot manendum sibi esse, ibi & audire & respondere velle. Et hic quidem titulus negandæ audientiæ fuit: causam vero suspicio præbuit, quam de Florentinis Cæsar habuit, quos favere Ladislao putabat. Legati, ubi negatum sibi Cæsaris aditum intelligunt, litteras ei mittunt Hungarorum, Australium, Moravorum nomine conscriptas, quarum hæc sententia fuit: *Sæpe tuam Majestatem, Cæsar, oravimus, Regem nostrum Ladislaum ad nos uti dimitteres, sua Dominia recturum: quod sine ejus præsentia diutius esse non valebamus. Tu vero, spretis precibus*

cibus noſtris, in alienas Regiones nobilem ſanguinem, ſpem, pacem, ſalutemque noſtram abduxiſti. Id nobis ægre eſt, neque feremus amplius tuam inſolentiam. Omnium noſtrum una ſententia eſt, Dominum noſtrum tuis e manibus vendicare. Si dederis eum bona voluntate, gratias tibi habebimus, curabimuſque inter tuam Majeſtatem noſtrumque Regem ſtabilem amicitiam æternumque fœdus eſſe: ſi negaveris, faciemus quæ fidelibus ſubditis pro ſuo Domino incumbunt. Si bellum ſequetur, uaſtabuntur agri, cædes, incendia fient; earum ex te prodire cauſam ſcito, qui juſtæ petitioni noſtræ non annueris. Cætera ex Oratoribus noſtris intelliges, quibus ut audientiam fidemque præbeas, rogamus, Vale. Cognovit Cæſar, indictum ſibi bellum eſſe: Quia tamen in Auſtriam reverti feſtinabat, Legatis aliter reſpondere haud neceſſarium duxit. Illi clam Caſparem Regium Pedagogum accerſunt, percunctanturque, noctune, dormiente familia Regis Ladislai, per hortum, qui retro erat, admoveri ſcalæ ad feneſtram cubiculi poſſent, indeque Rex abduci: de cujus voluntate non dubitarent. Caſpar id negat fieri poſſe, quoniam ſibi non credatur cuſtodia pueri, duos eſſe viros nobiles, qui cum Rege dormiant, omniaque diligenter claudant firmentque clavibus, antequam ſomnum accipiant. Tum Legati, alium ſe modum excogitaſſe, ajunt. Regem, dicunt, publicam Florentinorum fidem habere: rogandos Magiſtratus, ei ut præſidio ſint, neque patiantur ſibi a Cæſare in ſua Civitate vim fieri: habere ſe civem unum ex Florentinis, qui Senatum urbis alloqui velit, ut Ladislao fidem ſervet, ſi forte contra ſuam voluntatem in eum aliquid Cæſar ſtatuerat. Tantum monendum Regem, uti forti animo ſit. Sequenti die, cum Cæſar iter acceperit, uſque ad urbis portas eum ſequatur, ibique valere eum jubeat, dicatque, ſeſe dies aliquot Florentiæ velle morari, atque, ſi Cæſar eum aliter compellere vellet, fidem Civitatis imploret, ſe Regem liberum clamitet, violentiam deprecetur: armatos ibi præſto futuros, qui vim prohibeant, Regique vindicent libertatem. Hic Caſpar, ex plebe natus, tenui domo & obſcuris Parentibus, cum ſe litteris dediſſet, creviſſetque apud Viennam inter artiſtas, tandem in Cancellariam Auſtralem receptus, in gratiam Cæſaris venit, eoque profectus eſt, ut imbuendus litteris Ladislaus ei potiſſimum crederetur. Auctus autem & honoribus & opibus, licet ad menſam Regiam quotidie ſederet, & inter Principes verſaretur, non tamen contentus, majora quærit: exiſtimans, ſi Rex Ladislaus ad Regna ſua dimitteretur, ſine ullo negotio Epiſcopum ſe futurum. Maxime igitur anxius erat, uti Ladislaus Cæſaris manum quamprimum exiret. Apud Græcium ergo Stiriæ, cum Paulo Epiſcopo Agrienſi, de quo ſupra meminimus, immemor beneficiorum, quæ de Cæſaris benignitate ſuſceperat, fidemque ſuam fallens, & jusjurandum effringens, convenerat: ſi petente Italiam Cæſare Rex in Stiria dimitteretur, ad ejus fugam navare operas. Nam Regis animum haud alienum ab ea re norat, & ſe facile inventurum ejus negotii Comites ſperabat. Paulus autem, poſtquam locum & tempus edoctus eſſet, mittere equites aliquot ar-

armatos promiserat, qui latentes in silvis ad dictam diem horamque venientes Regem susciperent. At cum hoc non successisset, frequentes inter Paulum & Casparem litteræ missæ sunt, quibus de modis aliis abducendi Regis invicem agitabant. Paulus quoque, de voluntate Casparis, Jaurinensem Episcopum instruxerat, eique literas dederat, propter quas facilius Caspar ejus suasibus captus est. Qui cum audisset inventum Legatorum, ita recessit ab eis, ut Regi negotium ad eorum propositum suaderet, illi apud Magistratus Florentinorum reliquum proditionis opus absolverent. Rex facile in sententiam tractus est: nam puer libertatis cupidus, quantum periculi auderet, per ætatem intelligere non poterat. Apud Florentinos autem, plus æquum bonumque valuit, quam Legatorum arguta suasio. Reversus enim ad Legatos civis ille Florentinus, qui de Magistratuum præsidio certam spem fecerat, ait: se, quod putaverat, minime reperisse: Senatum Florentinum nolle id oneris assumere, qui Cæsarem, ut introierat, sic abire quietum vellet; sciretque, Ladislaum Regem puerum sub tutela esse Imperatoris, neque velle habere, neque nolle. Irrita igitur proditio fuit: Rogaverunt tamen Legati Casparem, quoniam Romam ituri essent, Regem uti summo Pontifici propria manu scribere hortaretur, quod ille Bononiæ fecit, atque in hunc fere modum dictatæ sunt litteræ: *Ladislaus Vngariæ & Bohemiæ Rex Nicolao Papæ quinto salutem. Veniunt ad te Legati ex Provinciis nostris, viri boni & nobis fideles: ex his accipies, quæ sit subditorum nostrorum pro nostra liberatione vel cura vel voluntas: eos benigne exauditos remittas, obnixe rogamus. Deinde, quia cognovimus relatu vario, tuam pietatem adversus nostros Austriæ subditos sententiam excommunicationis fulminasse, quia nos e manibus Friderici Cæsaris eripere student, petimus, hujusmodi processus revocare non pigeat, qui nobis damno sunt: quod nisi feceris, dabis nobis causam ad majores judices provocandi. Namque cum scriptum sit, pupillo tu eris adjutor, non Cæsari; non est cur eos insectéris, aut anathemate ferias, qui de salute & commodo nostro solliciti sunt, Vale.*

Has litteras Caspar per nuntium proprium Romam ex Bononia misit. Sed is postea, cum Cæsar ex Ferraria Venetias peteret, conscius tanti facinoris, timensque deprehendi, ait Cæsari: non sibi bene esse in mari, velle Tervisium terrestri itinere proficisci, atque ibi expectare alios. Quod cum Cæsar annuisset, receptis rebus suis, versus Veronam & Tridentum iter arripuit. Sed nihil est malefactori tutum: latere in tempus scelera possunt, diu non possunt. Forte tabellarius quidam, quem vocant Paterculum, ex Mantua rediens, cum Casparem in via reperisset, admiratus hominem ire solum, Cæsari, fugere illum, retulit. Cæsar post eum duos equites e vestigio misit, qui die noctuque festinantes, ante illum apprehenderunt, quam territorium Venetorum exiret, excussumque bonis omnibus, Venetiis eum Cæsari præsentarunt. Ille, quæ supra scripsimus, omnia sine tormentis confessus, nobis tandem judicandus traditus est: & usque in hanc diem in carcere custoditur.

Imperator autem apud Florentiam, inſcius proditionis, quæ contra ſe parabatur, Florentinis, quæ cum Rege Aragonum feciſſet, expoſuit: utque ille ſuo precatu inductus, tandem promiſiſſet, Legatos Ferrariam mittere, qui de communi Italiæ pace tranſigerent: hortatus, ut & ipſi ſuos mitterent. Florentini Cæſarem commendavere, qui ſuæ Italiæ pacem dare conaretur: arbitrari ſe tamen, dixerunt, neque paci futurum locum, neque Regem ex condicto miſſurum. Neque enim Alfonſum Imperatori tantum favere, ut ejus conſilio pacari Italiam velit, cujus ſe magis Dominum quam Cæſarem putat, habereque illum ſæpe facta contraria verbis. Miſſuros ſe tamen, ex juſſu Cæſaris, amplexuroſque pacem ejus judicio. Nam etſi armis, equis, viris, auro, quo potiſſimum bella fiunt, minime ſe Regi inferiores ſciant, paci tamen, quæ non habeat inſidias, qualem ab Imperatoris ſolio provenire non dubitant, ſe ſemper aſſenſuros.

Hæc Carolus Aretinus Civitatis Cancellarius, quamvis ex tempore, tamen ornatiſſime pronunciavit: Vir ſui temporis Latinæ Græcæque linguæ peritiſſimus: cui & orationem ſolutam & carmen facere, juxta erat. Laudandi multis in rebus Florentini ſunt, atque in hoc non parum: quoniam Cancellarios omnium doctiſſimos habere ſtudent: neque, ut Senenſes noſtri, quotannis Cancellarios mutant, ut tunc officium dimittant, cum cœperunt intelligere: neque ut Theutones & aliæ pleræque gentes, omnes Cancellariæ aptos arbitrantur, qui vel Civilis vel Canonici juris periti dicuntur, aut quos vocant Magiſtros artium, qui præter garrulam & loquacem Dialecticam nihil aliarum artium didicere: ſed eos aſſumunt, quibus Ciceronis & Quintiliani præcepta notiſſima ſunt, Poëtarum & Oratorum imbuti doctrinis, quos Oratores atque Poëtas merito quis appellaverit: atque eos, ſi domi non inveniunt, foris quærunt. Neque ſubditos ſuos, ubi ſufficientes habentur, ad eum honorem verentur attollere. Nam Carolum, & qui ante ipſum litteras ſignavit, Leonardum, ex Aretio natos conſtat, viros clari nominis, quorum multa extant opera, apud omnes peræque gentes commendata. Et Leonardus quidem Ariſtotelem nobis, qui prius Barbarus habebatur, & in Ethicis & in Politicis Latinum reddidit.

In Florentia quoque Nicolaus Arzimboldus, vir doctus & ſcientia juris eminens, Legatus Franciſci Sforſiæ Vicecomitis, nocte ad Cæſarem venit: Et quoniam ſuis in rebus nunquam reſponſum habuerat, ſed indies ſuſpenſus fuerat, tandem ſe fieri certiorem petivit, ſuo Domino Cæſar, an Vaſallo, an hoſte uti vellet. Cæſar, neque inveſtituram tanti Principatus, Imperio debiti, offerre in animo habuit, neque negare audebat in Civitate, illi amica. Verebatur, ne homo potens armis atque amicis, turbas ſibi aliquas appararet, priuſquam Ferrariam attingeret: nam deinceps ſatis ſe tutum arbitrabatur. Ait ergo: ſe affectum eſſe virtuti Comitis, cupere ſibi bene eſſe: Verum tantum Principatum, qui ad Imperium devolutus ſit, inconſultis Electoribus, cæteriſque Germaniæ Principibus extra

ma-

manus dare; periculi plenum esse: Velle tamen amplius in ea re cogitare, ac Ferrariæ respondere, ubi de pace Italiæ esset acturus. Nicolaus, postquam aliqua contra devolutionem dixit, rursus sibi mentem Cæsaris apertius manifestari petivit, ut suo Principi scribere posset: nam si quid esset, quod illum facere oporteret, ab eo responsum in Ferraria posset habere. Cæsar, se commissurum, ait Æneæ Senensi Episcopo & Vlrico Ridrer, ut secum postera die latius de suo proposito verba facerent. Sequenti die, priusquam Florentini apparati essent, ut decreverant, exeuntem Cæsarem honorare, Imperator & Ladislaus cum Alberto Florentiam exivere. Æneas atque Vlricus accersito Nicolao responderunt ei ad ea, quæ nocte præcedente petiverat: minime dignum esse, tantum Principatum, quantum Franciscus optabat, sine magno aliquo emolumento ab Imperio alienari: quod si Dominus suus vellet Imperio quotannis censum, tanto Domino dignum, pendere; aut aliquam civitatem, veluti Comum aut Parmam, Imperatori reddere, investituram sperare posset. At dicere pulchra verba, quæ nulla facta sequantur, vanum apud Cæsarem esse, nihil enim animadvertere, si quis dicat, tuus sum Cæsar, tibi omnia debeo, tuis obtemperabo mandatis, tibi corpus, tibi devovi animam, tu mihi Rex, tu Deus eris, quæcunque jusseris libens agam. Scit Cæsar, nihil his inesse verbis, sæpeque minus facere, qui majora promittunt. Franciscum igitur, si titulum Ducatus assequi vellet, aut annua quinquaginta millia promitteret, caveretque certam esse solutionem, aut, quæ tanti censeri posset, civitatem offerret. De summa Nicolaus admodum alienum se præbuit: de Civitate danda, non abhorruit, Parmamque, si fieri posset, in eam rem nominabat: forsitan, quia natus illic erat, patriam ex durissima servitute ad dulcem Imperii libertatem reducere cupiebat. Sed sui Principis aliam mentem reperit, qui de Ducatu, armis quæsito, nihil diminuendum existimavit.

Cæsar autem Appennino transacto, quam celeri cursu Bononiam venit; ibique sola nocte moratus, altera die ad horam vesperarum Ferrariam attigit: a Marchione loci summo gaudio & ingenti solemnitate receptus, qui sibi in ipsis Bononiæ Ferrariæque metis, cum magna Baronum caterva occurrerat. Legati Florentini, Mediolanenses, Mantuanique, tertia demum die affuerunt. Veneti quoque eo venere. Aragonenses autem diu expectati nequaquam comparuerunt. Sed erant Venetiis duo Legati Regis Aragonum: horum alter Ferrariam se contulit. Cum ventum est ad Pacis tractatum, Mediolanenses Florentinique suas partes offerebant, mediatoremque Cæsarem libentibus animis accipiebant: Borsius quoque Marchio ad eam rem curiosissime se præbebat. At Veneti & Aragonenses ab eo proposito longe aberant, nihilque se agere posse de pace, dicebant, nisi venirent novi Regis Oratores, quos prope diem venturos affirmabant. Verum illi nunquam comparuere: neque, qui præsentes fuerunt, ingredi Pacis tractatum voluerunt: sive quod Cæsarem suspectum haberent, sive quod illum ei

honorem inviderent, ut pacis Italicæ compoſitor diceretur. Ex qua re titulus procul dubio redundaſſet honeſtior quam ex Corona recepta: Seu quod ſe præſtantiores armis exiſtimantes, victoriam in manu habere crederent: ſeu recens odium mentes adhuc poſſidebat iratas: neque enim inter ſe partes quicquam pacifice loqui poterant. Cum ergo Ferrariæ deſperatum eſſet pacis negotium, rogavit Imperator oratores partium, ſuis Dominis ut Pacem tenere ſuaderent, donec ſe Venetias conferret: nam & illic rurſus apud ſenatum urbis agere vellet, ne tantum bonum negligeretur. Sed jam Venetorum copiæ in agrum Mantuanum prolapſæ rapinas egerant.

Dum hæc aguntur, Borſius de re ſua anxius, magnopere apud Cæſarem inſtat, Mutinam atque Regium in Ducatum ut erigat, ſibique conferat. Civitates hæ inter Bononiam & Parmam jacent: montem Appenninum ab Auſtro, a Septentrione Padum fluvium habent: harum alteram Marchiones Eſtenſes ab Imperio in Vicariatum: alteram a Ducibus Mediolanenſes in feudum habuere. Diu Cæſar dubius fuit. Nam etſi Borſium ſumma virtute præditum, quovis honore dignum exiſtimabat; indignum tamen putabat, injuſto matrimonio natum, Nicolai Patris & Leonelli Fratris eum præferre legitimis, qui exſtabant, liberis, Vicariatumque; in Ducatum erigere, ſpecies quædam alienationis, Imperatori prohibita, videbatur; qui augere jura Imperii non minuere juraviſſet. Sed contra multæ rationes agebant: ſubditi omnes terrarum concordibus animis Borſium ſibi Dominum elegerant: Romanus Pontifex, cujus potiſſimum eſt, matrimonii jura tueri, Vicariatum Ferrarienſem, excluſis legitimis hæredibus, Borſio dederat: Marchionatus Eſtenſis longa majorum ſerie ab illegitimis hæredibus poſſeſſus, jam præſcriptus videri poterat: Borſius etiam fratris ultima voce prælatus filiis ferebatur, nobilitati plebique juxta dilectus. His accedebant ingentes honores, & obſequia pene incredibilia, quæ Borſius in Cæſarem ſuoſque omnes quam libentiſſime contulerat. Legati quoque Principum & Communitatum Borſii laudes in cœlum ferebant. Matrem ejus, etſi legitima Nicolai conjunx non fuerat, nobilem tamen ex vetuſta Ptolomæorum Senenſium domo natam conſtabat: honeſtam & ſapientem fœminam, neque pretio, neque precibus, ſed vi corruptam, & potentia Principis, cui etiam promiſſum fuiſſe matrimonium, quamplurimi tradiderunt. Quibus rebus victus Cæſar Ducatum ex duabus Civitatibus, Rodigiumque cum territorio adjacenti, in Comitatum erexit, hoſque Borſio & ſuis heredibus ex ſe legitime deſcendentibus, atque, his deficientibus, alteri ex collateralibus fratribus ſive nepotibus, quem ſibi deligeret ipſe ſucceſſorem, conceſſit: reſervato quatuor millium aureorum cenſu, qui ſacro Imperio quotannis in Aſcenſionis Dominicæ feſtivitate perſolvi deberent, primis duobus annis ſine ſolutione remiſſis. Sic enim non diminutum ſed auctum eſt jus Imperii: cum ante nihil Imperium ex Vicariatu reciperet. Borſius ipſe pro tanta dignitate ſuſcepta, ſuopte ingenio monile pretioſum Cæſari dono dedit, quod patrem uno & vigin-

viginti millibus aureis emiſſe ferebant. A Solemnitas Ducalis in foro Civitatis atque in ſublimi tribunali acta eſt: ubi de laudibus Domus Eſtenſis, deque nova dignitate, atque ſummis Borſii meritis, Æneas Epiſcopus Senenſis, jubente Cæſare, Italicis verbis & vulgo notis ſermonem fecit. Legati qui affuerunt, omnes Cæſaris factum commendavere, benefactumque bene locatum omnis Italia dixit. Neque enim Principes Eſtenſes Italiæ bella ſectantur: pacem, ubi poſſunt, inter vicinos componunt: ſua cuſtodiunt, aliena non invadunt: quorum progenitores apud omnes Italos com- B munes Patres exiſtimati ſunt: Maxime autem Nicolaus, Leonelli Borſiique Pater, acceptus per Italiam fuit: vir liberalis, & inter ſapientes numeratus: voluptatis tamen nimium ſequax habitus, cui ultra conjugem, concubinarum greges fuere, tum nobiles tum plebejæ atque ruricolæ, ex quibus quamplures ei nati ſunt filii, fœlix ac nimium fœlix, niſi funeſtus eum caſus labefactaſſet, quem hoc loco præterire non poſſumus. Fuerunt ei ex Concubina Ptolomæa, cujus ſupra meminimus, tres filii forma præſtantes & moribus, Hugo, C Leonellus, Borſius. Primus candidior celſiorque reliquis, Patris legitimam conjugem, quam ex Domo Malateſtarum duxerat, cum ſæpe familiariter viſitaret, amore ſauciam reddidit, quæ non minus ſibi, quam virgo matrimonii leges transgrediendas arbitrata, nobilem adoleſcentem, incautum, dum modo donis, modo verbis licentioribus allicit, teneræque blanditur ætati, facile ab imperito impetrat, quod non ſine labore peritiores negant. Sed dum miſcentur ſæpius, maleſanos amores minus tegunt. Nequit latere furor! dum repetuntur amplexus. In lucem crimina veniunt. Licet aliquando ſemel atque iterum impune delinquere, perſæpe, non licet. Peſſima neſcio quæ lingua retexit ſcelus, patrique facinus indicavit: impatiens impotensque ſui, iratus pœnas adulterantium quæſivit, neque flecti precibus ullis potuit: ambos præbere cervices gladio juſſit; truncataque ſunt publice honeſtiſſima corpora, flente Civitatis omni ætate: ſic infœlices amantes periere. Patri poſt hæc rarum gaudium fuit, qui & aliorum, & ſuo judicio, in filium crudelis, & in conjugem vel injurius judicatus eſt, ex qua plus, quam præſtaret, exigere voluit. Sed fuit hoc præmium voluptatum, quas paſſim auxit, neque ipſe conjugi, neque conjunx ſibi, fidem ſervavit. Fragilior pœnas ſolvit: potens peccator, quem mundus judicare non eſt auſus, divino judicio ſervatus eſt. Quem ſanguinem ſuum fundere coactum, dum vixit, mens ſemper attonitum habuit, ſurdo verbere percuſſit, occultum quatiente animo tortore flagellum. Is Mediolani, dum Philippi Ducis nomine gubernat Inſubres, mortem obiit. Filii ſtatuam ei equeſtrem in foro Ferrarienſi erexerunt. Leonellus, mitis Princeps, ei ſucceſſit, Muſicæ peritus, pacis tenax, litterarum cultor, epiſtolam ſcribere carmenque facere doctus: cui duæ uxores fuere, Prima Johannis Franciſci Marchionis Mantuæ filia: Secunda Regis Aragoniæ filia ex Concubina nata. Ex prima liberos ſuſtulit: Secunda ſterilis obiit. Hunc ſecutus

eſt

eſt Borſius, neque fratre neque parente minor, qui Ducalem dignitatem primus in Domum Eſtenſem deduxit.

Mira res, ac multis inaudita ſeculis: Italiam, noſtra tempeſtate, maxima ex parte illegitime nati gubernant. Longobardiam Franciſcus Sfortia armis ſibi ſubegit: Calabriam Ferdinandus Alfonſi filius regit, Regnumque Siciliæ univerſum, ad ſe morte paterna devolvendum, expectat. Ferrariam, Mutinam, Rhegium Borſius habet. Romandiolæ & Marchiæ parti Malateſta Sigiſmundus imperat: quamvis magnanimes & excellentes viri, omnes tamen extra matrimonium nati. Taceo Bononiam, Xancti cujuſdam nutibus parentem, quem pro Baſtardo Antonii Bentivolii obſervant: quamvis alii, vulgo natum, exiſtiment. Quis non miretur, Italiæ mores adeo noſtro ſeculo degeneraſſe, ut apud Vrbinates legitime natus Fridericus Comes regnare non poſſit, niſi ſe falſo patre genitum & illegitimum fateatur?

Sed malo res Cæſaris proſequi, quam talia de patria referre. Is, poſtquam ſolennitas Ducalis abſoluta eſt, ingreſſus navem per fluenta Padi Venetias petiit. Cum civitati proximus eſſet, navigia infinita & artificum & nobilium occurrerunt, mirabiles ſumptuoſoſque ludos præbentia. Mare tamen forte tranquillum fuit: ob quam rem, genus omne navigiorum extra urbem miſſum, quicquid erat Pelagi, texit. Franciſcus Foſcari, Dux Venetiarum, vir grandævus, annis ſenex, ſapientia Senior, qui triginta & amplius annis Reipublicæ Venetorum præfuerat, gravi aſpectu, veneranda facie, totius corporis majeſtate ſublimis, cum trecentis Senatoribus primariis urbis nobilibus obviam venit: togati omnes fuere. Qui ut Cæſarem videre, navem egreſſi, ad quoddam monaſterium expectarunt, atque ibi eum ſuſcipientes, in navem Ducalem, quam vocant bucentorium, ſublimique ipſum in ſede locaverunt: Regem ſibi Vngariæ a dextris, ſuumque Ducem a ſiniſtris, & alios ex ordine conſtituentes, in urbem navigavere. Interea circumquaque, per mare latum, millia navium tendere vela, concurſare, vexilla ſuſtollere, invicem joco laceſſere: alii Venerem & amoris ludum, Amazonum prælia, Apollinem novemque Muſas, Bacchum & tres Gratias, ferocem Martem, forteſque ſeculi prioris Duces, Herculem, Achillem, Hectorem, Romulum, Alexandrum, Julium, Pompejum, Auguſtum, Fortunam quoque cœcam regna regentem, Centauros & Gigantes, & centumgeminum Briareum, & Lernæ beluam, monſtriferaſque mille facies oſtentare: alii cœleſtes Angelos, ipſumque Salvatorem reſurgentem atque aſcendentem in Cœlum, multaque cum veteris tum novi Teſtamenti miracula repræſentare: quidam ſuper extenſum currere funem, baliſtam tendere, cimbalum tangere, ſaltare, ſpectaculum diſcrimine plenum præbere. Canale majus, quod rivi alti vocitant, undique populo confertum, feneſtras, oſtia, tectaque domorum, onerata fœminis, inde roſas ſpargi, floreſque mitti, Muſicorum omne genus audiri, inauditam inſolitam feſti-

vi-

vitem universos ostendere. Quippe rem novam novos honores mereri, censebant. Neque enim, memoria hominum eo quempiam Cæsarum introisse, constabat. Nam Veneti post Fridericum primum, quo cum navale bellum habuere, plerumque hostes Imperii habiti sunt. Sigismundus, quamvis cum his pacem fecerit, Paduæque ac Brixiæ & Pergami Vicariatum præbuerit, Venetias tamen adire non est ausus. Verum Domus Austriæ finitima Venetis, in amicitia Venetorum longo tempore perseveravit, eamque Fridericus & conservaverat & auxerat, quæ res eum Venetiis, prægrandi omnium lætitia, excipiendum suasit. Nec minori solemnitate octo post diebus intromissa est Imperatrix. Illi Ducis conjux cum trecentis matronis, uxoribus senatorum occurrit: quarum ullam invenisses, cujus vestimenta mille aureorum non ascenderet. Multi autem existimata est apud Venetos Imperatricis Majestas, in cujus facie decor, in ore plurimus lepos erat: quicquid pretiosi apud Venetos fuit, hoc tempore in propatulo habitum est: Imperator sæpe, sub specie cujuspiam mediocris hominis, stationes negotiatorum invisit, emitque res plurimas domum mittendas.

Deinde cum Dux Senatusque urbis ad Cæsarem diebus fere singulis veniisset, de Pace Italiæ factus est sermo, rogatique sunt Veneti multis verbis, ut pacis tractatum amplecterentur, neque sinerent nobilissimam orbis terrarum regionem diutino bello vastari. Dux Venetorum, consultatione recepta, postquam in Senatu non reperit placere pacem, reversus ad Cæsarem, ait: populo Veneto pacis nomen omni tempore & cum omni gente fuisse acceptum, cum Francisco quoque sæpe quæsitam pacem: quam cum ille refutasset, ingentibusque contumeliis Rem Venetorum publicam affecisset, coactos Venetos exercitum comparasse. Ventum jam esse ad arma cœptumque bellum, victoriam jam prope in manibus datam, castella quædam capta, prædam non parvam receptam, non convenire Venetorum dignitati pacis tractatum admittere. Ad ea, cum Cæsaris jussu Æneas Episcopus Senensis dixisset, meliorem esse certam pacem, quam speratam victoriam, rursusque rogaret, verba Cæsaris de pace susciperent; nos, inquit Dux Venetorum, plane scimus, quod cum Cæsare loquimur, qui primum inter mortales obtinet locum, cui nefas est verba dare; idcirco, quod facturi eramus, primo verbo expressimus. Responsum invariabile datum est; atque hunc finem Italicæ pacis tractatus habuit. Duri nimis atque elati contra hostes eo tempore visi sunt Veneti. Verum, ut superbiæ mos est, quod tunc oblatum a Cæsare contempserunt, suopte demum ingenio a Romano Pontifice petitum miserunt. Namque, cum postea anno revoluto, Turcorum Dominus violenta manu Constantinopolim occupasset, atque Venetorum Insulis, quas in mari Cretico Ægeoque possident, minatus esset, trepidi confractique, animo Veneti compositionis pacem, quam prius spreverant, omni conatu quæsiverunt.

Mansit autem Imperator apud Venetias diebus decem: Sumptus ei

& Conſorti ſuæ magnifice ubertimque non ſolum in urbe, ſed in omni eorum territorio præbiti ſunt. Deinde recedentem ipſum omnis Senatus cum Duce ad littus proſecutus eſt. Ibi cum invicem ſepararentur, Jam, inquit Dux Venetorum, libens moriar, quando me Deus tantam nobilitatem intueri dedit: nam quid majus mihi contingere poterat, quam, me Duce gentis meæ, Imperatorem atque Imperatricem, Regemque Hungariæ potentiſſimum veniſſe Venetias. Sed vale Cæſar, & hujus populi devotam erga te mentem commendatam habeto: Cæſar, redditis amicis verbis, ab eo ſæpius amplexatus, abſceſſit.

Medio tempore Legati Vngarorum & Auſtralium, qui Romam iverant, ad Pontificem intromiſſi, plurima contra Cæſarem locuti ſunt: qui Regem eorum veluti captivum contra jus faſque retineret, dixeruntque, jam decretum eſſe in communi provinciarum Conſilio armis cum Cæſare decertandum, futurumque grave bellum & Cæſari periculoſum, niſi Regem Ladislaum ad ſua regna remitteret. Rogabant igitur Papam, tantum mali ut interciperet, ſuaderetque Cæſari, quæ pacis eſſent: ne vellet ulterius invitum pupillum apud ſe cuſtodire, ne ſe objiceret tantarum conatibus provinciarum. Idque ſummi Pontificis officium eſſe. Poſtremo, audiſſe ſe, nonnullos proceſſus adverſus Auſtrales decretos neque juſte neque provide, eos revocandos caſſandoſque eſſe, ne forſitan emiſſi in dedecus Apoſtolicæ Majeſtatis redundarent, ſeditionemque potius majorem quam pacem excitarent. Ad hæc Romanus Præſul pauca pro ſuo more benigneque reſpondit: faviſſe ſe, ait, hactenus multis in rebus futurumque vita comite bono animo Regi Ladislao: cujus majores de Romana ſede totaque religione Chriſtiana optime meriti fuiſſent. Sed aliam eſſe Auſtralium, aliam Ladislai cauſam: Pupillum eum tutore indigere, neque in manu cujuſpiam rectius eſſe, quam Cæſaris, proximioris & dignioris conſanguinei. Auſtrales, qui ſe officio tutoris opponerent, indigne agere, commonendos, Imperatori ut pareant, & adminiſtrationem tutelæ reſtituant. Si qua Cæſar minus juſte faciat, velle ſe adhortari ſerenitatem ſuam, ne pupillo, neve ſubditis gravis ſit: ſi nolit parere, facturam ſedem Apoſtolicam, quod ex jure fuerit. Proceſſus adverſus Auſtrales promulgatos, nihil mandare, quod non ſit juſtum: contumacibus futuros atroces, obedientibus nihil nocituros: neque revocandos videri, qui rite proceſſiſſent. Ea cum Papa dixiſſet, unus ex Oratoribus, qui ſibi magis ſciolus videbatur. At cauſa hæc, inquit, beatiſſime Pater, minime ex his eſt, quæ tuo judicio ſubſunt: de temporali dominio, de regnis agitur. Cur non impune tibi Auſtrales non pareant? Spiritualia tuæ curæ ſubjacent: temporalia ſeculi Principibus competunt. Si revocares proceſſus, conſultius agas. Commotus talibus verbis Nicolaus, audacter, ait, magis quam docte loqueris: falſa forſitan exiſtimans, quæ de Salvatore ſcribunt evangelia, cum Petro poteſtatem ligandi & ſolvendi non hæc aut illa, ſed quæcunque, conceſſit: quod

Petro

Petro permiſſum eſt, & Succeſſoribus traditum credit Eccleſia. Quo igitur pacto hanc cauſam Apoſtolico negas examini convenire, cui omnia ſubſunt? Inſuper cum Regnum Vngariæ nullum ſuperiorem inter ſeculares Principes accipiat, Imperatorem vero certum ſit, omni temporali poteſtate majorem eſſe; contendentibus his invicem, quis alius, quam ſummus Pontifex, judex erit? dices forſitan, ut plerique, gladius: iniquus exiſtimator es, qui cæcam belli fortunam judicio ſanctæ ſedis anteponas. Verum quid eſt, quod nunc officii noſtri dicis, Imperatorem monere, ut morem Hungaris & Auſtralibus gerat? Cauſam ad noſtrum examen nunc pertinere negas, nunc concedis? Sane ut mentis noſtræ ſententiam teneas, illud propalam dicimus: Aut obedient Auſtrales juſſionibus noſtris, aut extra Chriſtianorum numerum habebuntur. Terrefacti tali reſponſo Legati, Roma quantocius abeunt, ac per mare Tyrrhenum iter facientes, in portum Veneris deferuntur, indeque per vaſtos & aſperrimos montes in Longobardiam deſcendunt: venienteſque Mediolanum, per lacum Comanum & montes Vormii, tum primum ſe tutos putaverunt, cum in agrum Sigiſmundi Ducis deſcenderunt. Tuſciam enim & Venetorum territorium, tanquam Cæſari faverent, ſummo ſtudio declinaverunt. Reverſi autem ad ſuos, Romanum Pontificem, Friderico ſtudentem, ajunt: Ladislao gravem, popularibus infenſum. Ex Cardinalibus potiſſime Johannem Sancti Angeli culpant, quem, cum putaſſent amicum, hoſtem inveniſſent: proceſſus adverſus ſe fulminatos affirmant, ſuadentque reſiſtendum.

Auſtrales vero non multo ante id temporis, cum pecuniam ad res gerendas non haberent, mutuum ex Ludovico Duce Bavariæ ſuſceperunt, partemque ſibi terræ Auſtriæ pignori dederunt. Fuerunt, & qui Ducem illum Auſtralibus junctum fœdere, dicerent, & cum eo ſentientem eſſe Albertum Marchionem Brandenburgenſem: quod ambo Ladislao proximi eſſent ſanguine: maxime Ludovicus, qui ex ſorore patris Ladislai natus eſſet. Quippe Johannes Comes Pulchri Montis (Schaunberg) Legatus in Bajoariam miſſus, Ludovicum multis verbis in ſuam ſententiam trahere conatus eſt. Sed fuit vir in conſilio Ducis, qui Comitem non parum derideret. Namque, cum legerentur litteræ ſuæ legationis, in quibus Eizinger terræ Auſtriæ Capitaneus nominabatur, Miſeret me, inquit, Comitis hujus. Quem cum Cæſaris Conſiliarium aliquando viderim in primis acceptum, uſque adeo nunc eum declinaſſe contueor, ut Eizingeri, vilis hominis, quem noſtra, terra velut inutilem, ab ſeſe repulit, jam nuntius & famulus ad nos tranſiverit. Accidit & aliud huic Comiti relatu dignum, quod ei non parvo documento eſſe poſſet: ſi quid eum turpitudinis pigeret, & non perverſam naturam magis, quam rationem ſequi delectaret. Dum enim conventus Auſtralium apud Viennam frequentiſſimus eſſet, iſque inter primos ſederet, homo, quamvis natu nobilis, tamen cenſu non magno, ſed vitio mentis liberior atque dicacior,

ubi Comitem conſpicatus eſt, profiliens in medium multitudinis, manuque mentum ejus apprehendens: Quo pacto, inquit, ſceleſte bonis te viris miſcere audes, cui neque veri neque fidei cura eſt? Alberto Regi ſemper infidus fuiſti, Fridericum Cæſarem prodidiſti, nunc te ad nos recipis, Ladislao ut aliquando noxius eſſe poſſis. Surge atque in malam crucem abi: fidelium hic, non proditorum conventus eſt. Id quamvis multi ex vero dictum meritoque putabant, tamen delirum hominem apprehendentes in carcerem conjecerunt, qui nobilem Comitem non convicio tantum, ſed manu quoque aggredi præſumpſiſſet.

Fridericus interea, poſt miſſa Italia, cum in montes, ex quibus exiverat, regreſſus eſſet, ac Germaniæ metas attigiſſet, horribile viſu fuit, dictu mirabile videri poteſt, quam turbidam aëris faciem, mutatumque cœli vultum offenderit. Ex aëre puriſſimo, mox nubilus factus eſt: e veſtigio fumigare montes, coruſcationes videri creberrimæ, audiri tonitrua, imbres cœlo cadere, torrentes ire præcipites, volvi ſaxa, tumeſcere flumina, nullius veſtimenta contra diluvium pluviæ ſatis eſſe. Quod præſagium futuræ cladis multi judicaverunt, tanquam voluptatis Italicæ finem, Theutonicæ miſeriæ principium, exciperet.

Apud Villacum igitur cum Cæſar biduo quieviſſet, Johannes Neipergius occurrit, inter conſiliarios ejus & Senior & auctoritate potentior; Vir acris ingenii, & quo nemo liberius ſuo Principi verum dicere aſſuevit: domi nobilis & conſanguineorum ſtipatus catervis, quem Cæſar in Auſtria ex Rectoribus unum dimiſerat. Hic res Auſtriæ turbulentas nulla re niſi gladio reformari poſſe, confirmavit: ſuperbos, inſolentes Auſtrales eſſe, adjutores habere Hungaros atque Moravos, Comitem Ciliæ juniorem & Vlricum Eizingerum multitudinis Principes cunctos ducere, bellum magno conatu parare: gravem tota in terra pecuniæ ſummam indictam indies exigi debere: impediendam omni ſtudio ſolutionem eſſe: defuturos Auſtralibus milites, ſi defuerit aurum: præcipiendum, ne quis argentum contribuat: ſuapte natura homines ægre pecunias exponere: quid ſi retinere jubeantur? Tum multos eſſe in Auſtria bonos viros, qui novitates horreant: Barones plerosque in fide Cæſaris perſeverare: nutantes aliquos, ubi Cæſar acriter intenderit, facile ad eum venturos. Placet univerſis conſilium Johannis: litteræ in Auſtriam ſcribuntur: ne quis ad mandatum Eizingeri ſuorumque complicum æra contribuat: ſi quis denarium illi dederit, eum Cæſari poſthac triplum ſoluturum: ſed hujuſmodi litteræ tardius poſtea miſſæ ſunt. Medio tempore Stirienſes in Prukam vocati, ibi enim duplex via eſt, altera in Auſtriam tendit, altera in Stiriam inferiorem. Conſilium hic cum Stirienſibus receptum eſt: Eundumne ſtatim eſſet ad Novam Civitatem, an Grætium petendum antiquius videretur. Æneas Epiſcopus Senenſis, quoniam Dux Albertus, qui ante ſe ſedebat, in tanta re conſulere noluit, juſſus ſententiam

tiam dicere, novam Civitatem pe-
tendam esse censuit: quoniam is locus
esset Imperatoriæ sedis, unde iter in
Italiam receptum fuisset: videri timi-
dum, nisi eo rediretur, eoque nova
nupta conduceretur. Australes, qui
fidem servassent, aucturos animos
si ad eos iretur; posituros, si fugian-
tur: hostes, ubi Cæsarem penes se
audierint, futuros timidos: audaces,
ubi procul eum esse cognoverint. Ex
Nova Civitate facile intelligi hostium
posse consilia: venturos ad Cæsarem
plurimos, qui arcana Comitis & Ei-
zingeri patefaciant: sive cum Austra-
libus, seu cum Bohemis aut Hunga-
ris pertractandum quidpiam fuerit,
commodiorem locum esse Novæ Ci-
vitatis, quam Grætii: videri ergo in
Austriam eundum, conducendum mi-
litem, parandum, festinandum, ante-
quam hostes arma sumant: multum
valere in bello, priorem occupare
campum: Stiriensibus præcipiendum,
præsto in armis atque ad signum pa-
rati sint, alios Ciliensibus, alios Hun-
garis opponant. In Austria conducto
potius milite præliandum. Atque
in hunc modum Æneæ consilium fuit.
Cæteri, haud tutum esse, ajebant:
in Austriam transitum: non esse diffi-
cile Australibus, Novam Civitatem
obsidione cingere, Imperatoremque
ibi claudere: prius conventum in Sti-
ria habendum, Exercitumque convo-
candum: Deinde cum magnis copiis
intrandam Austriam, ac ferro & igne
vastanda omnia, donec superba capi-
ta retunderentur. Idque fere omnes
dicere: præter Procopium Equitem,
& Hartungum Jurisconsultum, qui in
sententiam Æneæ pedibus ibant. Dux
Albertus, ubi ex utraque parte vali-
das rationes esse animadvertit, sine
sententia mansit. Fridericus autem,
postquam omnes finiere, turpe, ait,
sibique nimis imputandum videri, si
metu Australium domum suam repe-
tere non auderet: scire se, nondum
hostes esse armatos: prius se militem
habiturum, quam illi pecuniam exi-
gere possint, qua volunt exercitum
comparare, venisse jam tempus, quo
thesaurum exponere oporteat: datu-
rum se omne aurum, patrimonium
consumpturum, postremo corpus po-
siturum, ut Australium temeritatem
cohibeat, neque passurum se, aut
Comitis Ciliæ aut Eizingeri conati-
bus Austria pelli: benignitate supe-
rum satis esse sibi auri, armorum,
equorum, & hominum. Aut morien-
dum sibi, aut ulciscendas injurias Do-
mus Austriæ. Velle se igitur ad No-
vam Civitatem proficisci, Imperatricem Regemque Ladislaum eo con-
ducere: neque Vlricos, neque alium
quempiam ex Austria sibi metum in-
ferre. Stirienses, placere sibi, uti con-
ventum habeant, consulantque ter-
ræ Stiriæ, ne quid detrimenti per
Hungaros aut Cilienses patiatur: si
vocentur in Austriam, præsto adsint.

Sic re concluſa, Albertus in Sve-
viam perrexit. Contraxerat enim,
paulo antequam intraret Italiam, ma-
trimonium cum Sorore Friderici Co-
mitis Palatini; neque adhuc ei con-
jacuerat: quod nunc facturus erat,
simulque Fratri, si opus esset, ex
partibus illis militem adducturus. In-
ter eundum autem de re bellica cum
Senensi Episcopo verba fecit: inter-
rogatusque, quonam potissimum mi-
lite uti vellet, quolibet, inquit, qui
aptus armis suum stipendium mereri
non refugeret. Cui Episcopus, cave,

inquit, ne quos Bohemorum hæreti-
cos tibi adjungas, neque enim id Deo
gratum eſt: ſæpe bonam cauſam vi-
tiavere Reges, dum ſe infidelibus
conjunxere: felicius cum paucis tuæ
fidei pugnabis, quam ſi hæreticorum
ingentes copias in prælium ducas:
quamvis etiam vincens, in periculo
depoſitionis eris. Inter cæteros enim
articulos, quibus Romani Pontifices
Imperatores privare dignitate ſolent,
hic maximus eſt, ſi aut hæreſim ſa-
piant, aut hæreticis ſe conjungant.
Noſti quidem Bohemicam peſtem ve-
neno plenam, Romanæ Eccleſiæ,
quæ tibi Coronam dedit, infeſtiſſi-
mam eſſe: ſi ejus ſectæ homines in
auxilium advocaris, Romanam ſedem
id ægre laturam, ne dubites: neque
Reges Chriſtianos tuum factum lau-
daturos putato. Tum Cæſar, mini-
me ſe vocaturum Bohemos, inquit,
niſi neceſſitas urgeat: non tamen ſibi
minus licere, quam Pontifici Colo-
nienſi: qui licet Eccleſiaſticus eſſet,
Huſſitas nihilominus in auxilium con-
tra Suſatenſes adduxerat. Mar-
chiones quoque Brandenburgenſes ac
Saxoniæ Duces, ſæpe Huſſitis auxi-
liatoribus eſſe uſos, commemoravit.
Ad quem rurſus Epiſcopus, memi-
niſſe ſe, ait, Johannem Marchionem
Brandenburgenſem in anno Jubilæo,
cum Romam veniſſet, a Nicolao Pon-
tifice durioribus verbis caſtigatum
fuiſſe, quoniam fœdus cum Hæreti-
cis percuſſiſſet: Colonienſem Anti-
ſtitem aut perverſe feciſſe, neque
imitandum eſſe; aut ex indulgentia
Papæ in favorem Eccleſiæ Huſſitas
vocaſſe. Iterum Cæſar, neque ſe
id neglexiſſe, reſpondit: locutum ſe
Papæ, Bohemoſne poſſet hæreticos
in auxilium accerſire: indultumque
ſibi eſſe, ubi non poſſent fideles ha-
bere, ad cohibendam temeritatem Au-
ſtralium, quodvis genus hominum
advocare. Cui Epiſcopus adverſus
decreta Pontificis nihil ſtatuit repe-
tendum. Venit igitur Imperator No-
vam Civitatem, ſuiſque omnibus con-
ſolationi fuit. Auſtrales, qui fidem
ſervaverant, læti eum acceſſere,
Georgius de Buchaim, Rudigerus de
Starnberg, Sigiſmundus de Ebers-
dorf, atque alii quamplures Barones,
quibus indigna videbantur, quæ Co-
mes Ciliæ & Eizingerus agitabant.
Cum his de modo gerendi belli con-
ſilium capitur.

Quæ cum Auſtrales accepiſſent,
ex alto animo paululum dimiſerunt,
rebuſque ſuis diffidere cœperunt: quos
cum Eizingerus forti animo eſſe jube-
ret, fuerunt, qui Cæſarem ex Ita-
lia cum gloria reverſum, ſibi obje-
ctarent, nimiſque ipſum auſum, ſua-
que conſilia terræ Auſtriæ damnoſa
publice dicerent. Ad quos ille in-
cenſus iracundia: Credideram, in-
quit, viris me verba facere: ſed in-
venio muliebres animos. Agite jam
ut libet: ego ex Bajoaria unico con-
tentus famulo huc deſcendi, crevique
inter vos, Alberto Principi ſumma
fide ſerviens: vidi vos hactenus, du-
ris in rebus ingentes animos præſtitiſ-
ſe: nunc ſi vobis mutata mens eſt,
neque virorum pectore uti vultis, re-
vertar eo, unde veni, neque dedecori
ducam, ſi vel ſolus domum repetam:
vos naturali domino quam debetis fi-
dem, an ſervaveritis, veſtro judicio
relinquo. Exinde Comes Ciliæ Vl-
ricus, Ne movearis, inquit, Eizin-
gere, ſtat ſententia proſequi, quod
cœptum eſt: neque, ſi duo vel tres

re-

retrorsum ierint, propterea communitatis ruet decretum: timor aliquos adversos facit, qui magnum esse ducunt, rediisse Fridericum ex Italia Coronatum, secundaque illi omnia fuisse. Nesciunt inexperti homines Italiæ mores: non est Italis curæ corona, dum vectigalia salva sunt eis, resque suas ipsi gubernant, facile transitum præbent Cæsaribus, qui regiminibus eorum non se objiciunt, quemadmodum Fridericum feciſſe constat, qui Coronam, quam secum duxit, ex Italia reduxit, suumque caput suo auro adornavit. Quod si dominari apud Italos tentasset, invasissetque Civitates aliquas atque Imperii jura vendicasset, idque sibi ex sententia cessisset: tunc eum & sapientem & fortunatum & timendum faterer; at cum talis redierit, & aliquanto pauperior quam ivit; non est cur quisquam eum timeat. Hæc ubi a Comite dicta sunt, hortari alter alterum cœpit, suadere, instare, urgere, bonum animum facere. Hungari quoque scribere Australibus, uti Domino suo fidem tenerent, neque his adversarentur, quæ nuper in communi concluſa essent. Domini de Rosis auxilia promittere: Eizingerus nunc Bajoariorum, nunc Franconum opes polliceri: avarum Cæsarem, affirmare: moriturum facilius, quam aurum expositurum. Consiliarios habere inexpertos, inutiles, pusillanimes, qui suo Principi solum adulando serviant. Sic persuasa multitudine, operas navant, ut quam maturе exercitum comparent, pecunias summa diligentia colligunt, indigenas in arma compellunt.

Forte per id temporis tabellarius quidam Cæsaris cum litteris Viennam adventaverat, qui, cum opes Ladislai Regis male consumi vidisset, Comitem Ciliæ magnam familiam regio sumptu alere, Eizingerum splendide vivere, Nobiles quoque, ubi possent, publicas pecunias rapere; Et quid vos, inquit, Australes Cæsarem incusatis, tanquam bona pupilli Regis dissiparet? Plus vos una die consumitis, quam Cæsaris annus exposuerit. Id cum Eizingerus intellexisset, mox hominem apprehendi, linguamque sibi abscindi jussit.

Vlricus Comes, ubi Cæsarem in Nova Civitate esse intelligit, Magdeburgensi Comiti scribit, suis Legatis, quos mittere velit, publicam Cæsaris fidem petens. Cæsar, daturum se fidem negat, nisi causam missionis præsciverit. Vlricus non aliam causam mittendi Legatos ait, nisi ut coronatum Cæsarem pro suo officio salutaret, simulque castrum redderet, quod ab eo teneret, in Villa Bertholdi, non longe a Vienna. Quod si nollet Cæsar Legatos suos audire, saltem mitteret, qui castrum ex suis manibus acciperent. Cæsar, qui castrum recipiant, ad certam diem missurum se ait, si modo fraus absit. Sed nihil in Comite fidum fuit; certior enim factus est Cæsar, suos in captivitatem ire, si quos mitteret. Comes deinde castrum Viennensibus tradidit. Post hæc Cæsar, tanquam res Principatuum legibus agantur, Vlricum Eizingerum Civesque Viennenses litteris vocat, certa die ut coram se compareant, de vi, de fide fracta, de perjurio responsuri. Illi Heraldum, qui scripta detulit, sericeis vestibus & aureis aliquot nummis donant, gratiasque Cæsari referunt,

quem

quem cum putassent armis secum contendere, litteris agentem inveniunt, quibus se facile satisfacturos minime dubitant.

Tum quoque & Apostolici Processus ad Viennam, ad Saltzburgam, ad Patavium & Olomucium mittuntur, quibus monentur Australes: intra quadraginta dies Friderico Cæsari administrationem Regni restituere: nisi id agant, anathematis sententia in eos fulminatur. Pergunt & ad loca prædicta Notarii, qui litteras in valvis Ecclesiarum affigant ac publicationis testimonia requirant. Sed nihil horum admissum est. Quippe Saltzburgensis Antistes, tam se prudentem quam potentem existimans, neque Papæ, neque Imperatori parendum duxit: Apostolicas litteras in sua Ecclesia publicari prohibuit: sic enim se litis compositionem melius assumere posse, confirmabat, quasi mox alteri parti suspectus esset, si apud Saltzburgam Processus Apostolici publicati fuissent; cum tamen factum suum in ea re nullum requireretur, & obedire illum Romano Pontifici oportebat. Sed maluit homo sui juris retinens, consilio non desiderato, quam debito obsequio respondere: quod cum permittitur inferiori, omne officium procul dubio imperantis corrumpitur atque dissolvitur. Verum neque Patavienses Canonici meliores fuere, qui jam se fœdere junxerant Australibus, nam cum litteras Apostolicas adesse senserunt, vocato bajulo eas sibi tradi jusserunt, neque multum rogati restituerunt. De Papa atque Imperatore proterve locuti, gloriabundi quoque: namque de suis natalibus nullos se superiores habere, A jactabant: & Papam ignobilem, Imperatorem desidem atque inutilem esse, dicebant. Par contumacia apud Olomucenses inventa est. Australes autem Notarium, qui litteras deferebat, apprehensum in carcerem conjecere, plurimisque opprobriis affecere. Vbi vero tenorem litterarum, didicerunt, vocatis Doctoribus, Appellationem hujusmodi interposuerunt. Quoniam Pontifex Maximus Imperatoris Friderici suasibus motus ea nos facere jubet, quæ nec nobis nec Domino nostro Ladislao conducant, gravesque pœnas in nos minatur, nisi paruerimus; cum in nobis oneri sit, arbitrantes eundem Pontificem, ut res inter nos & Imperatorem Fridericum sese habent, ignorare; ab eo parum instructo, ad eundem instruendum informandumque magis, sive ad Concilium generale indictum, seu indicendum, vel demum ad universalem Ecclesiam appellamus. Ea consilia male consulta, sunt qui Theologos Viennenses præbuisse affirment, apud quos auctoritas summi Pontificis odiosa est. Namlegum & Canonum interpretes nemo tam deliros fuisse credit, ut a Romani Pontificis decreto, quod ex certa scientia emissum est, appellari posse suasissent, cum id jure manifestissimo sit prohibitum. Appellationis autem schedula & apud Sanctum Stephanum Viennæ affixa est, & in Saltzburga, permittente Præsule, publicata. Tanta est auctoritas Ecclesiæ, & Sacrorum Canonum apud illum hominem reverentia. Processus autem Apostolici & in nova Civitate publicati sunt, & apud Castrum Gars ultra Danubium. Nec dubium est, quin Australes his ligati fuerint, quorum exitum sentient,

cum

cum illi placuerit, qui ſuam vindictam, quo magis differt, eo gravio-
A rem infligit.

Dum hæc in Auſtria geruntur, Albertus & Ludovicus Bavariæ Duces, & cum his Albertus Marchio Brandenburgenſis, Legatos ad Cæſarem mittunt, qui reverſioni ejus felicique coronationi gratulentur. Contentionem vero, quæ inter Cæſarem & Auſtrales emerſit, indignam eſſe dicant, moleſtamque ſibi: laudent concordiam: mediatores ſe pacis offerant, excuſatoſque reddant, quod Romam non iverint. Poſtremo Cæ-
B ſarem rogent, ne fidem adhibeat, ſi quis eos detulerit, Auſtralibus præbere favorem. Cæſar Principes illos commendat, qui Domini ſui gloriam libenter videant, honorem ſuum & illorum eſſe affirmat, capitis laudem membra quoque ornare: optaſſe ſe, illos comites itineris habuiſſe: multum enim ſplendoris ſuæ coronationi præbuiſſent: arbitrari ſe tamen, urgentes fuiſſe cauſas remanſionis: nihil ſe mali de ipſis credere, quamvis Eizingerus publice dixiſſet, in conventione Auſtralium: Ludovicum Ducem & Albertum Marchionem ſui
C propoſiti adjutores eſſe: ſed illud ab eo fictum fuiſſe, ut eo facilius multitudinis animos in ſuam ſententiam traheret. Contentionis quoque Auſtralicæ ortum, progreſſumque Legatis exponi juſſit, imperans eis, ut ſuis Dominis cuncta referrent, eoſque nomine Cæſareo hortarentur, aſſiſtentiam ſibi, ut eſſent obnoxii, facerent, pacem vero ſemper acceptam fuiſſe Cæſari, neque recuſaturum hodie concordiam, quæ nihil habeat turpitudinis, quamvis inſolentem multitudinem melius ad honeſta rigor quam manſuetudo reducat. Atque cum his reſponſis Legati abierunt.

Poſthæc Cæſar equitum quatuor millia conducit, peditumque non parvum numerum. In Bohemiam quoque mittit, qui Gregorium Gubernatorem Regni in ſuas partes trahant. Neque ille conditionem reſpuit, ſtipendii ſolum parvitatem contemnit, venturumque ſe pollicetur, turbaturumque omnem Auſtriam, ſi ſtipem militi neceſſariam habeat. Prior Cæſar in armis exercitum, quam Auſtrales habuit. Quod ſi nondum illis paratis in campum exiviſſet, atque ante Viennam ſe oſtendens ferroque & igne terram vaſtare cœpiſſet, non dubium, quin multitudo inconſtans, ſine certo rectore nutans, ex propoſito cecidiſſet. Nam & feroces ſæpe populi, tum Reges bello præventi, tumidos animos poſuere, pacem ex arbitrio tenentis arma petentes. Adeo magnum eſt, priores belli partes occupaviſſe. Porro Auſtrales inter ſe diviſi, carentes milite, cauſæ parum fidentes, neque natura ſua, niſi cum hoſtes fugiant, audaces, omnium, qui ſapere exiſtimati ſunt, judicio, armatum atque urgentem Cæſarem nequaquam tuliſſent. Sed data ſunt omnia deſuper, quo vult Deus, eo victoriam flectit. Vani ſunt omnes hominum conatus, niſi Deum habeant adjutorem. Conſiliariorum magna pars ſuadebat, e veſtigio Ducem belli fortem & fortunatum eligi virum, exire in campos militiam, vaſtare hoſtium agros, prædas agere, caſtra in monte Viennenſi ponere. Quorum vocibus nihil momenti fuit. Tres tantum viri apud Cæſarem auditi ſunt, qui plus

cæteris ſapere putabantur, duo Johannes, alter Neipergius, alter Vngnadius, & Gualterus Zebinger: cum his enim Cæſar in abditas cameras ſeſe reducere ſolitus erat, reſque cunctas eorum conſilio gerere: ſive quod eos præ cæteris prudentiores exiſtimavit, ſive quod fidem eorum ſolidiorem credidit. Quidam putaverunt adulationibus & malis artibus horum potentiam apud Cæſarem ingentem fuiſſe. Nos exploratum habemus, omnes Principes penes ſe habere aliquos, quorum converſatione jucundius ac prolixius utantur; & quibus imputari omnia ſolent, quæ Principibus accidere videntur adverſa. Cum his autem Cæſar de re bellica diſponens (nam cæteros raro ad conſilium ejus negotii admiſit) duo millia equitum trans Danubium deputat, hiſque Rudigerum de Starnberg, forti animo & alto conſilio virum, præfecit: Comitemque ſibi Georgium de Puchaim adjungit, antiquum & potentem Auſtriæ Baronem: apud ſe, in Nova Civitate, & in proximis locis, reliquos equites retinet, quibus, cum Johannem Neipergium præficere voluiſſet, nunquam id ex eo extorquere potuit, ut Capitanei nomen aſſumeret. Electus eſt igitur Dux militiæ Georgius Tſernahora Baro Moravus, domi nobilis, & rei militaris expertus, verum Huſſitarum labe infectus, & oculo altero carens. Neque enim hujus mortalis lucis plenam ei viſionem permittere Deus voluit, qui fidei lumen integrum non haberet. Octingenti equites & totidem pedites in Nova Civitate retenti ſunt: reliqui milites, peſſimo conſilio, per diverſa caſtella diſtributi. Perſuaſum eſt enim Cæſari, ſatis eſſe, ſi caſtra ſua bene munita tueretur, atque militem præſto habens terreret Auſtrales: neque enim eos tot copias poſſe comparare, ut caſtra facerent, ſumptus eis futuros graves, dum viderint, in longum rem protrahi: neque perſeveraturam plebem, ne gladium verſaret, qui ſolo tempore vincere poſſet. Contrariam tamen ſententiam plurima ſuadebant: nam populos nulla quam repentina mala magis frangunt: neque Cæſari minus graves expenſæ, quam Viennenſibus erant, & poſt duos menſes induciæ cum Hungaris finiebantur, quibus durantibus non licebat eis auxilium Auſtralibus ferre, finitis, non erat dubium, quin novo fœderi ſatisfacerent: neque probandus eſt, qui, cum poſſit hodie vincere, in craſtinam pugnam transfert, maximeque illud improbabile fuit, quod de copiarum diviſione prædiximus. Multis enim in locis, oppreſſæ partes militiæ ſunt, quæ ſimul junctæ, hoſtes fuerant oppreſſuræ. Sic ordinationi divinæ placitum eſt, cujus voluntati nullius curæ ſollicitudo poteſt obſiſtere: quicquid patimur mortale genus, quicquid facimus, venit ex alto. At cum Cæſar eo deductus eſſet, ut neceſſe haberet, aut ſuos lædere, aut a ſuis lædi; laudandus eſt, ſi pati potius, quam facere ſcelus maluit.

Auſtrales interea, cum execrationibus Apoſtolicis ſe devotos cernerent, cumque citatum ad Imperiale tribunal Eizingerum & Viennenſem conſulatum intelligerent, multa in Papam & Cæſarem probra devomere: Nicolaum adverſum decreta concilii Baſilienſis electum, non eſſe Papam, di-

dicere: Felicem verum fuiſſe Pontificem: Fridericum inique Concilium ex Baſilea deturbaſſe: Eugenium depoſitum contra jus faſque juviſſe: ejus opera Nicolaum Petri cathedram invaſiſſe: qui Fridericum imperio minime dignum coronaverit, compenſaſſe ſibi invicem crimina: neque illum Papam; aut iſtum Cæſarem legitimum eſſe, indignum utrumque tanto honore: ſceleratiſſimum Nicolaum, qui etſi Papa eſſet, non tamen ſecularibus ſe rebus immiſcere deberet, atque injuriam magno Principi Regi Vngariæ irrogare: futurum brevi concilium, ubi tanta temeritas compeſcatur: velle ſe Gallicis aſſiſtere, atque cum his concilium celebrare. Sic fex illa populi Viennenſis, ultimæ ſortis multitudo, cænoſa ſocietas, loquebatur. Quos ſermones non ex ſe habuit: neque enim tantum penſi plebibus ineſt. Schola, quæ illic eſt, arma miniſtravit: in qua ſingulares opiniones, cerebroſaque capita ſemper dominari conſueverunt, ac mentes magis elatæ quam doctæ, & nimis de ſe credentes, cathedras regunt: ingrata filia ſedis Apoſtolicæ, quæ filios novitatum cupidos matri rebelles ac magiſtros erroris nutrire non erubeſcit. Hac inſtante, ut fama fuit, qui rem publicam gerebant Auſtrales, cum vererentur in Cæſarem vel ſummum Pontificem ſcribere, contra Johannem Vngenadium virus omne devomunt, cui litteras hujuſcemodi direxerunt: *Vlricus Eizingerus Capitaneus cæterique Gubernatores terræ Auſtriæ Johanni Vngenadio Imperialis Cameræ Magiſtro S. p. d. Quamvis in omnes ſemper malus fueris, in nos peſſimus, neque ſpes ſit, te unquam*

A *quod emendes, (nam factus mali moris habitus mutari non poteſt) pro noſtro tamen officio ſcribere tibi pauca decrevimus, quibus & te ipſum agnoſcas, &, ſi non mutes vitam, ſaltem erubeſcas de vita, ſciaſque, nos tibi nimis hactenus indulſiſſe: nimis multa ſint, quæ de te turpia dictu, obſcœna auditu, miſerrima factu, referri poſſunt: quæ quoniam tu non es veritus perpetrare, neque nos timebimus dicere. Diu regnum inter nos poſſediſti: tu enim nobis imperaſti non Cæſar: pudet nos patientiæ noſtræ, qui tanto tempore ſceleratiſſimum te omnium,*

B *qui vivunt, hominum, tolerare potuimus: ſed abjecimus jugum tuum, neque ſuper nos amplius dominaberis, neque nos Cæſar mutare dominium compulit, qui ſuapte natura bonus eſſet & amandus Princeps, niſi te ſequeretur. Tu nos arma ſumere & Imperium Friderici dejicere compuliſti: qui licet humili loco natus, incredibili tamen ſuperbia viges: nemo te alloqui potuit, niſi detecto capite: nulli oſtium tuum patuit, niſi munera deferenti: pede pulſanda apud te janua non manibus fuit.*

C *Omnes unus præcedere voluiſti, primus in conſilio loqui, primus ſedere, proximus Cæſari adſtare, & quamvis reverentiam ab aliis exigeres, non tamen ipſe Cæſarem reverebaris: ſæpe illo ſtante ſedebas: ſæpe ſuper ejus humerum, quaſi ſocius, quaſi magiſter brachium reponebas: ejus equitantis primus ſtipabas latus. Cumque non liceret tibi præcedere Principes, qui aderant: fingebas, te habere aliquid negotii, quod Cæſaris in aurem ſtillares, ut, qui te viderent Principi proximum, unum te mirarentur, ſalutarent, honorarent. Facilius Cæſarem, quam te alloqui potuimus, qui neque*

nobis reſpondere dignabare: gravis & intolerabilis tua ſuperbia fuit, ſed intolerabilior ingens illa tua rapacitas, qua omnes vexaſti, clericos & laicos: omnes tibi vectigales fuimus. Quis aliquando gratiam quampiam ex Cæſare tulit, qui non te prius auro placaverit? Apud te venalia cuncta fuerunt: præturas, præfecturas, ſacerdotia, honeſta & inhoneſta, ſacra & profana, pecunia vendidiſti: qui plura dedit, non qui majora meruit, te conante, magiſtratum obtinuit: ſæpe quoque ex muda promiſſione argentum extorſiſti, deinde plus offerenti præfecturam commiſiſti: ille apud te melior indicatus eſt, quem pecunioſiorem inveniſti: nihil tibi dulcius, quam pecunia fuit. Nos tuam domum tritico, vino, ſale, carne, piſce complere oportuit: fœnum bladumque tuis equis dedimus: clavos quoque tibi coëmimus, quibus equos ferro munires. Omnis tua ſupellex dono parata eſt: religioſos viros, Barones, pari tenore cum plebibus habuiſti. Quippe ſolitus apud Novam Civitatem Judæos deglubere, quorum anſeres & anſerum jecinora devoraſti, nos ex illorum more tractandos exiſtimabas. Splendidas cænas, lautas menſas, ex pauperum tibi ſanguine comparaſti. Omittimus muptas ad te, domumque tuam noctu deductas, defloratasque virgines, dum tuum patrocinium apud Cæſarem rogant. Quid de tuis mendaciis ſatis referri poteſt? numquam ex te verum, niſi errante, auditum eſt: nunc promittere, nunc promiſſum negare, dictum atque indictum apud te juxta fuit, neque jurata tua fides ſtabilis manſit. Ad hæc monebas Cæſarem, ne cui ſe crederet Auſtrali: raperet ex Auſtria, quæ poſſet: ſciret ſe aliquando dominium dimiſſurum: quod

A

B

C

medio tempore de pupilli hæreditate ſurriperet, id ſuum eſſe. Caveret, ut quam exhauſtum patrimonium patrueli relinqueret: ſed inde qui fructus ex tuo conſilio ſunt ſecuti, meminiſti; quamvis es memoria breviori. Comitatum Tyrolis in poteſtate Cæſarem habuiſſe, quid ni memineris, illum qui expilaſti? Scis Auſtriam & Moraviam ab eo gubernatam: Scis Hungaros, Bohemos, Sileſitas frequenter ad eum recurrere ſolitos: regnorum negotia ex ſuo conſilio agitare, magnum tunc tuum nomen, ingens potentia fuit. Sane dextra manus Cæſaris, conſiliorum oculus, cor Principis, dicebare. Extende nunc brachium tuum extra Stiriam, ſeu Carinthiæ, Carnioliæve montes, nemo te timet, nemo te pendit, rident te omnes, atque contemnunt: quodque videmus inviti, ſpernitur etiam tua culpa Cæſar: primi Tyrolenſes tuam inſolentiam retuderunt, armiſque ſuum dominum vendicarunt. Hungari, cum tuo mutu duci Cæſarem viderent, offenſi tuis moribus, ex curia retraxerunt pedem, nec Bohæmi diu manſerunt, poſtquam te magiſtratus, judicia, juſtitiam, atque ipſum vendere Cæſarem, animadverterunt. Vltimi nos ac Moravi in obedientia manſimus, & quamvis graviſſima eſſent onera, quæ te ſuadente nobis Cæſar imponebat, quia tamen ſperavimus, corrigi mores veſtros, &, ſi non te, ſaltem Cæſarem ad ſanitatem reverti, veſtras ineptias diu nimiſque patienter tulimus. At cum vos patientia noſtra abuteremini, ſecuti ſumus Atheſinorum exemplum, atque in libertatem nos vindicavimus, ut nobis ipſis & domino noſtro conſuleremus. Non eſt cur nobis Cæſar infeſtus ſit, ſi tuis rapinis nolumus ulterius

terius subjacere: nihil ex Cæsare petimus, nisi Principem nostrum. Nam, quæ per annos undecim a nobis excussit, conscientiæ suæ relinquimus. At ipse tuo consilio deceptus (nam cæteri Consiliarii, quæ sunt pacis, amant) tradere Dominum negat, armis contendere nobiscum apparat, vincula cædesque minatur: nihil movemur; stat sententia vendicare Dominum, arma in manu sunt. Nobiscum Hungari, Bohæmi, Moravi, Silesitæque sentiunt. Amittet Ladislaum Cæsar, nisi dederit. Eum si non impetrabimus, rapiemus. Nimis temerarius Cæsar est, si se confidit, tantis viribus obsistere posse. Quibus ex rebus, etsi scimus, nos verba perdere, tamen rogamus te, ut aliquando tua facta consideres, melioremque mentem recipias, neque semper, quæ pessima sunt, Cæsari consulas. Satis vulneratus est tua culpa Cæsar: noli Principem, qui tibi credit, funditus extinguere, reduc in memoriam male consulta consilia tua. Amicissimus Cæsaris, Colonienſis Antistes, alienatus est; cum sibi, te suadente, contra Susatenses negatum est auxilium; tuo suasu perditi sunt Turicenses, adversus Suicenses arma sumentes: res Athesinæ tua causa perditæ sunt: per te Mediolanense negotium infectum est: res Goritiæ ad intentionem Cæsaris vadentes, quis nisi tua negligentia atque inscitia perturbavit? Quis Cilienses Principes, nisi arrogantia tua, a Cæsare alienavit? Quid de Frisingensi Ecclesia dixerimus? Quam Johanni de Viridi silva vendidisti, summumque illum & excellentissimum vestræ Curiæ lumen Casparem Cancellarium prodidisti: tu Magdeburgensem Archiepiscopum, & Saltzburgensem, quia non datur auri, quantum flagitas, ab investitura repulisti. Nunc quoque Patavienſem electum omni conatu persequeris, parum tibi offerentem. Sic tu Cæsari, quæ sunt in rem suam, consulis: sic imples fidem, juramentumque tenes. Nihil est, quod unquam tuo consilio laudandum a Cæsare factum sit. Nam quod res Ecclesiæ composuit, quod uxorem illustrem duxit, quod Romæ feliciter coronatus est, quod Ducem Mutinæ creavit, quod apud omnem Italiam honoratus fuit; ideo res bene gestæ sunt, quia tuo consilio geri non potuerunt: qui negotia Ecclesiastica nescis, litterarum non solum ignarus, sed etiam hostis: neque res Italas, aut Hispanas tractare, sermonis nescius, potuisti. Quod si tu illarum rerum ductor fuisses, sicut & cætera Cæsaris facta, sic & ista male abiissent. Neque de corona Theutonica, quod te laudes, afferre potes. Vltimus tunc inter Cæsaris caros habebare. At cum jam solus Cæsari consulas, solus ejus curiam regas, cum per se ille tuo consilio nesciat abstinere; misereat te saltem ejus, qui de stercore te erexit: noli Principem de te bene meritum perdere, aut contraria his, quæ hactenus suasisti, consule; aut, si bene consulere nescis, consiliariatu te ipsum abdicato, mutatoque tandem mores, ut, qui male vixisti, bene, si fieri potest, quod minime credimus, moriare, Vale!

Has litteras, cum Johannes accepisset, mirabundus atque indignatus vehementer, eas ad Cæsarem detulit, jussitque in consilio legi. Indigna scribere nonnullis Vlricus videbatur: quidam tacere, atque inter se clanculum vera esse dicere, quæ scribebantur, gaudereque, tandem aliquem esse repertum, qui Johannis caput acri lixivio pur-

purgaret, insolentiamque retunderet hominis tumidi. Cæsar autem, etsi se morderi non ignoraret, haud tamen movebatur, Johannisque contumelias æquo animo ferre videbatur. Ille vero in hunc modum respondit: *Johannes Vngnadius Vlrico Eizingero salutem. Tantum esse tibi a republica otii, ut, maledictis des operam, miror: qui ausu nefario Austriæ Principatum invadens, contra jus fasque dominatum arripiens, cogitare satis haberes, quo pacto vitam tibi tuisque complicibus retineas. Sed facit hoc otium tibi mansuetudo ac clementia Cæsaris: qui etsi tuis malignis atque nefandissimis conatibus omni ingenio resistere, teque arte quavis perdere studere deberet, juris tamen ordine tecum agere pergit, teque potius flectere quam frangere cupit. Indigne meo judicio; nam cum tu ferro Cæsarem atque veneno extinguere curaveris, cur non te ipse tuis artibus persequatur non video, cui quam facillimum esset, hominem comparare, qui te medio in foro truncaret. At cum Cæsar non tantum, quod tua perfidia meretur, quantum quod se decet animadvertit, tu ad convitia te convertis, neque obscœnis carpere verbis audes. Quid mirum si tua mihi malignitas non ignoscit, quæ neque Cæsari parcit? Divo Cæsari tanquam Tutori Ladislai Regis fidem dedisti: in consilium ejus admissus jusjurandum præstitisti: Romano Imperio, cujus auctoritate nobilitatus eras, maximo vinculo tenebaris. Effare, quo pacto tuo debito feceris satis; si fidei, si juramenti, si boni aut æqui, memor fuisti. Dum Cæsar Romam proficiscitur, concionem Australium advocas, superiorem dominum tuum accusas, seditionem concitas, tumultum facis, rebellare multitudinem cogis, principatum sceleratæ multitudinis, accipis: fideles Cæsaris armis oppugnas, palatium invadis, judicia usurpas, publicum vectigal exigis: neque contentus his, litteras ad Romanam Curiam scribis, quibus Cæsari negandum esse coronam suadere conaris: hoccine fidem servare est, an prodere? Siccine domino tuo consulis? Tu mea consilia Cæsari damnosa esse, contendis; at ego tua facta perniciosa ostendo. Si non est consilium meum prudentis hominis, certe fidelis est: decipior, fallor opinione, neque ego, quod esset, sed quod putarem optimum, juravi me consulturum, tu Cæsari certa scientia noces, quem qublice criminaris: quem sua tutela depellis, cui necem struis. Quis nostrum pejerat? En audaciam & perfidiam hominis! tibi ipse malefacta condonas, mihi male consulta imputas. Non jactito me sapientem, sed ajo, me nihil Cæsari suadere, quod non ex usu putem: si secus evenit, a crimine procul absum: consilia rerum, non exitus metiri oportet. Tu ex proposito lædis, mala mens, malus tibi est animus, ipsa tua te negotia produnt: sed culpas me superbum, & arrogantem, quia non tibi veteri atque potenti homini cessi: quia non te, quotiens voluisti, secutus sum. Indigne tulisti, cum Baroni tibi & seniori, minoris ætatis eques ego tecto capite verba feci: tanquam non sit tua conditio nota omnibus, qui ex Bajoaria fugitivus in Austriam novus homo venisti: nemo progenitores tuos novit: te fere omnes insignem esse criminibus norunt. Majores mei, quos parvi facis, ante memoriam hominum, qui vivunt in Stiria atque Carinthia, nobiles habiti, & in primis magni fuere. Quid mirum,*

rum, si non potui novo tibi homini & sceleribus aucto morigerus esse: si eos sprevi, qui me apud Albertum spreverant, si fecem populi superbientem contempsi, si Cæsari adhæsi, cum me voluit? Sæpe is mecum sermones seruit, non tam necessario, quam ut te cæterosque garrulos & iniqua petentes evaderet. Confer denique tuam superbiam, rogo, cum mea. Ego te rure venientem despexi; tute Cæsari præferendum existimasti: qui, irogas? Nescis emptionem Castri de lapide formidinis apud Albertum Ducem quanta præsumptione sis prosecutus. Quid illud: nunquid superbissimum est, quod te nobilitatis Austriæ ductorem appellas? Quamvis sint alii quam plurimi, qui te, non dico nativo sanguine, (nam hic nullus tibi contigit) sed divitiis ac prudentia superant. Ea demum vera superbia est, quæ hominem supra virtutem, supraque meritum effert. Tu cum boni & graves viri honorem tibi nullum deferrent, ad vulgares & infimas plebes confugisti, ut qui non poteras apud integros crescere, apud corruptos & obsoletos mores magnus evaderes. Verum, quia me rapacem insimulas, oro mibi respondeas, unde tibi tot opes advenere, ut castella pignoris nomine reciperes, oppida comparares, Baroniam coëmeres? Profugus, inops, nudus ex Bajoaria descendisti: nulla tibi hæreditas obvenit: negotiari te nemo vidit: neque Princeps neque privatus in te dona contulit: nulla tibi militia prædas attulit: neque thesaurum invenisse te rumor ait. Vnde igitur tam repente dives evasisti? At fuisti exactor publicæ pecuniæ, magistratum hubarum gessisti, omne argentum atque aurum regionis in tuas manus incidit: quid mirum si rubigo remansit? Teneo jam te, habeo: furto publico ditatus es: qui cæteros morte afficit, peculatus te dominum fecit. Quod vero me xenia recepisse dicis, collatis beneficiis, non æstimo reprehensione dignum. Quis enim Reipublicæ serviens non ex re publica vitam ducit? Sacerdotes ex altari vivunt, in quo rem divinam faciunt. Si quis in me gratum se præbuit, cur ejus munuscula respuere debui? Officia, si qua pecunia data sunt, non mihi, sed Reipublicæ aurum obvenit. Quod si malum est, miror, qui tu idem facias. Quis modo præfecturam quamvis minimam accepit, nisi argentum contulerit? Quo pacto tibi honestum est, quod in me turpe fuit? Quis tibi nunc non censualis est? Quot dies singulos tuas ædes intrant munera? Cum facias omnia, quæ me fecisse criminaris, quis non intelligit, actorem tibi, non actum displicuisse? Solus qui furari posses, esse cupiebas, idque conatus es implere. At quamvis furto vivis, incumbisque rapinis, non tamen solus rempublicam expilas. Quam plures in hac nova gubernatione vestra tui similes emersérunt? In prædam datus est Ladislaus: quod cum tibi in faciem diceretur, commotus conscientia criminis, libertatem loquentis linguæ amputatione multasti. Peto ex te rursus, quoniam te curiosum Ladislai bonorum assimulas, ac Cæsaris pignora reprehendis: cur non castella restituis, quæ tibi inscripta pignori sunt? Doles pauca esse, plura malles. Id te Cæsari alienum fecit, quia, quæ petivisti, non omnia dedit. Intelligo cur novandarum rerum consilium accepisti; obstantem cupiditati tuæ Cæsarem ferre non poteras. Transis deinde, mendacemque me dicis, nullum tamen

habes teſtem, qui me ſibi mentitum di-
cat, oſtendiſque te maxime mentito-
rem, cum aliena inſectaris mendacia,
quæ non reperis. Vna tamen uteris
cautela, ne nimium mentiaris. Nam
poſteaquam in Auſtriam veniſti, annis
jam ſupra triginta, ut ajunt, nunquam
confeſſus es, nunquam te ſacerdotibus
oſtendiſti. Cur Eccleſiæ juſſionem ſper-
nis? Quippe ne vel prodere horrenda
ſcelera tua vel mentiri cogaris, verax
homo, ſolidus religioni addictus. Deni-
que cur tu mihi impudicitiam & adulte-
ria imputas, impudentiſſimus omnium:
luxurioſior ſue, hirco libidinoſior? Fa-
terer me dignum quovis ſupplicio, ſi
vera diceres: neque enim, qui vitam
alteram præſtolatur, hujus ſervire ille-
cebris debet. Tibi vero nihil ſuccen-
ſendum eſt, ſi voluptatibus hujus ſeculi
ſervis, qui futuri ſpe nulla teneris: hic
te cæno involvis, hic te Veneri Bac-
choque dediſti. Sic tua te admonet
phytoniſſa, cujus nutu duceris: duce
diabolo vitam agis nimirum, ſi bonos
omnes odio habes. Poſtremo quam
magna minaris, niſi Ladislaum Re-
gem obtineas. Non eſt meum, dicere,
quæ ſit mens Cæſaris. Illud ajo, ſi
meo conſilio, quemadmodum putare
videris, res agerentur; neque tuum
ſcelus, neque Viennenſis populi teme-
ritas, aut univerſæ gentis Auſtralicæ
perfidia impune cederet. Docerem
te atque illos, quam grave ſit, ſuo do-
mino fidem fallere, jurisjurandi reli-
gionem contemnere, divina & huma-
na jura pervertere: quaſque de tuo
ſceleratiſſimo capite, ſumpturus eſt ma-
giſter tuus Satban, ego ipſe pœnas
ſumerem: neque te meis manibus, aut
Sileſitæ bibuli, aut mendaces Hun-
gari, poſſent eripere. Vale quan-
tum volo.

A Talibus ultro citroque delatis epiſtolis magis irritati animi ſunt. Eizingerus hortari proceres Auſtriæ, monere Viennenſes, rogare Vngaros, invitare Bohemos: parare, feſtinare, neque die neque nocte quieſcere, dum copias ad caſtra metandum cogeret. At cum pauciores ſe milites habere cerneret, quam neceſſarios ad obſidionem Novæ Civitatis exiſtimabat; ne tempus fruſtra laberetur, dum auxilia vicinorum præſtolatur, cum ſolis Auſtralibus, & his, quæ Ciliæ Comes adduxerat, auxiliis, Viennam egreſſus trans Danubium pergit, B atque ante Ort caſtra metatur. Id caſtellum in terra Auſtria hæreditarium Imperatoris erat, muro & foſſa egregie munitum: intus ſexaginta fortiſſimi juvenes cuſtodiam habuere. Inter quos duo Cæſaris cubicularii Mittendorffius & Aſpanius, inſignis animi de ſe fidem præſtitere: qui ſæpe extra portam progredientes laceſſere hoſtes in ſuis caſtris minime timuerunt: neque firmata obſidione, eruptionisque omnium facultate præcluſa, ullam deditionis conditionem accipere voluerunt. Pugnatum eſt ibi C ſumma vi octo diebus, cum modo ex hac, modo ex illa parte, quæ minus ad defendendum idonea videretur, hoſtes in oppidum niterentur irrumpere: neque ulla hora lapides bombardarum, cæteræque belli machinæ conquieſcerent. Sed illi die noctuque in armis exiſtentes, nullum inſidiis apertum locum permittere, vires viribus retundere: oppugnantes, nunc telis, nunc ſaxis e muro præcipites dare: miſſilum omni genere multos in caſtris occidere. Ad poſtremum tamen, cum turpe ducerent hoſtes, ante unicum oppidum cum magno

gno ſuorum damno tantam moram ducere; irritati ſuorum moribus, jam murorum non parva parte dejecta, uno omnes impetu concurrentes, accepta multa materia foſſam complent: ſagittis atque bombardis Cæſarianos ex muro proturbant, crates jaciunt, ſcalas admovent: pugnatur uno tempore omnibus locis, quæ minime pars firma eſt, huc concurritur: fit magna cædes, audaciſſimi hoſtium cadunt, diu res dubia perſeverat: ſed trajectus tandem guttur Aſpanius, defeſſis commilitonibus magis quam victis, cum vix quiſpiam ſine vulnere ſuorum remanſiſſet, loco cedens, ingreſſum hoſtibus præbuit. Sic caſtellum captum eſt, direptum atque incenſum, præda militibus diſtributa. Cuſtodes, qui prælio ſuperfuerant, in captivitatem ducti. Aſpanium cum milites occidere vellent, Eizingerus, quia neptem ejus deſponſatam haberet, e manu multitudinis liberavit.

Dum hæc aguntur, Rudigerus Sterembergius, unus ex Cæſarianis Ducibus, munitionem quandam ultra Danubium aggreſſus, ad quam plurimi confugerant, non ſine grandi cæde expugnavit, atque diripuit, prædamque non modicam, & captivos admodum multos, domum duxit. Nec facta mora equitatum omnem educens, uſque ad pontem Danubii, quo Viennenſes utuntur, omnes villas agroſque populatur, atque in ipſis pontis anguſtiis fugientes intercipit, adeoque magno impetu munitionem pontis aggreditur, ut ægre ab expugnatione repelli potuerit. It rumor in civitatem: pontes Danubii, ab hoſtibus teneri, dicuntur. Alii accurrentes e proximis villis nuntiant, Cæſarem cum forti exercitu Viennam petere, jamque montem aſcendere, qui ſupereminet civitati. Nec deſunt, qui ſe vidiſſe Imperiale vexillum, dicant, & Aquilæ ſignum. Trepidare viri, plorare mulieres: huc atque illuc diſcurrere: nunc forum, nunc templa, hic miſericordiam Dei reposcere, ibi, quid agat Senatus, inquirere. Qui ſuburbia colunt, vallo & foſſæ diffidere: raptim bona, quæ poſſunt mobilia, in oppidum ferre. Cives ipſi pecuniam & quæ pretioſa reputant, aut murare, aut ſub terra condere: nihil invium hoſti, nihil ſibi tutum credere: nulli ſatis animi aut conſilii eſſe: novitatem, quæ facta eſſet, damnare: Eizingerum & omnes belli auctores odire: jamjam ſe victos & in captivitatem ituros exiſtimare. Quod ſi vera, quæ de Cæſare ferebatur, fama fuiſſet, & finem illa dies bello & ſtultitiæ Viennenſium digna præmia tribuiſſet. At defenſo ponte, cum vanum fuiſſe timorem, qui de Cæſare ſumptus erat, compertum eſt; rurſus in contumaciam plebis animi ſunt erecti, &, quem paulo ante ut fortem & animoſum Ducem formidabant, mox quaſi mulierem inermem contemnere, ejuſque nomen irridere, cœperunt.

Per idem tempus Hamburgenſes, qui ſupra Danubium ſedent in Auſtriæ finibus, ad Hungariam reſpicientes, cupidi rerum novarum, quamvis arcem eminentem opido & munitiſſimam, & altiſſimam in poteſtate Cæſaris eſſe ſcirent, ad Eizingerum mittentes, ejus ſe partem ſecuturos ajunt, ſi præſidium ad eos mittatur; quoniam, ſe Regis eſſe homines non Cæſaris, dicerent. Eizingerus milites eo dirigit, quos putat adverſus eos, qui ar-

arcem teneant, oppidanos tueri poſ-
A se. Qua re Cæſari nuntiata, Mare-
ſcallus, cujus frater arcem in manu
habebat, cum quadringentis equitibus,
noctu feſtinare, atque opidum vendi-
care jubetur. Is imperata celeriter
exequens, ante lucis ortum eo per-
venit, ac equis in abdito loco cum
cuſtodia relictis, pedes montem aſcen-
dit, portamque ſecretam arcis, igno-
rantibus opidanis, ingreditur. Deinde
ſigno dato in opidum ruit, ferro, atque
igne cuncta perturbans. Oppidani, im-
proviſo malo deterriti, fugam faciunt:
milites, quos eorum præſidio veniſſe
B diximus, in turrim quandam ſe reci-
piunt: ſed inde brevi fumo igneque
deturbati capiuntur. Opidi major
pars incendio conſumitur: neque tem-
plo, quod ibi ſacrum erat, vorax
flamma pepercit. Fuit & rumor,
ſacerdotem loci, cum audito tumultu
in turrim Eccleſiæ fugiſſet, ardente
templo fumi magnitudine ſuffocatum:
quod poſtea falſum fuiſſe comperi-
mus. Sed libros ejus, & ſacri Alta-
ris ornatus, qui in manus inciderant
Bohemorum, venditioni expoſitos in
Nova Civitate, nos ipſi vidimus.

Uzingerus quoque adoleſcens,
C unus ex cubiculariis Cæſaris, qui Ro-
mæ fuerant, non reticendum facinus
ſub eodem tempore geſſit. Hujus
pater caſtellum quoddam in Auſtria
ſuperiori, natura munitiſſimum ac ma-
gnorum reddituum, dum Cæſar Ro-
mam peteret, cuſtodiendum accepe-
perat; quod, cum parum caute obſer-
vaſſet, ex improviſo ab hoſtibus eſt
occupatum: quæ res Patri & filio ve-
luti probro ſæpius eſt objecta: ſed
magis juvenem, quam ſenem contu-
melia momordit. Anxius igitur ado-
leſcens, paternam quo pacto purga-
ret infamiam, dum tendit inſidias ho-
ſtibus, arcem eſſe comperit Domino-
rum de Valſe in altiſſimo monte ſitam,
in quo vicini propter metum belli,
quæcunque habent cariora, reconde-
rint, præfectumque loci, relicta illic
cum paucis uxore, peregre profectum.
Hinc nactus occaſionem, qua patris
ignominiam deleret, barbam ſuam,
quamvis modica eſſet, accuratiſſime
radit, veſtes muliebres aſſumit, mi-
norem fratrem adhuc imberbem pa-
rem habitum induere & gladium ſub
tunica cingere jubet: pullos deinde
aliquot gallinaceos & caſeos, & neſcio
quid pomorum in caniſtrum accipiens,
accerſitis decem famulis, quos edocue-
rat, quid facto opus eſſet, verſus
arcem proficiſcitur: famuli cum ar-
mis opportuno loco in inſidiis collo-
cantur: ipſe ſub ſpecie mulieris, cum
fratre, quem typum ancillæ gerere
juſſit, portam accedens, arcis oſtia-
rium vocitat: quærens, an domi præ-
fectus ſit, quem de ſua cauſa velit
conſultum habere. Quo reſponden-
te: ſolam dominam & duos famulos
domi eſſe, Præfectum autem die he-
ſterna negotium aliquod acturum equi-
taſſe: ſine ergo, inquit, quæ domino
ferebam munuſcula, ſuæ me conjugi
reddere: ſimulque pullos oſtendit.
Ille nil mali ſuſpicans, adoleſcentes,
quos credit fœminas, intromittit,
qui mox habitu muliebri dejecto, eva-
ginatis gladiis portam occupant &
concurrentibus ad ſignum famulis pa-
tefaciunt: invadenteſque arcem, cun-
cta ſine controverſia in poteſtatem
ſuam recipiunt: ſcribuntque Cæſari,
ut quam celerrime ſibi auxilia mittat,
quibus ſe poſſent contra vicinos de-
fendere. Sed re circumquaque co-

gnita,

gnita, cum malum ad totam viciniam pertineret, quæ omnem illic thesaurum suum absconderat, repente omnes in circuitu sumptis armis unanimi consensu velut ad commune restringendum incendium adolescentes obsidione circumdederunt: atque admotis bombardis die noctuque oppugnantes, prius eos in deditionem acceperunt, quam missum a Cæsare subsidium eo pertingere posset. Sic adolescentes magis animosi, quam fortunati, dum patri maculam demere properant, sibi ingerunt, damnumque damno accumulant.

Wolffenreuter quoque, non incognitus apud Australes nobilis, iisdem diebus nonnullas ultra Danubium villas diripit atque incendit. Nec Comitis Magdeburgensis equitatus quiescit: ubique rapinæ atque incendia fiunt: hic Cæsariani vastantur, illic Australes diripiuntur. Et, quoniam castella inter se commixta sunt amicorum atque inimicorum, nusquam tota Austria quieta. Bellum domesticum & intestinum cuncta provolvit, nihil usquam tutum. Horrida & miserabilis terræ facies: cognati cognatos oppugnant, fratres contra fratres, filii contra patres, & patres adversus filios arma gerunt. Comes de Pulchromonte, alias de Schaunberg, cujus supra meminimus, & filius ejus senior, partes Australes juvabant: duo filii juniores Cæsariano favebant nomini. Ex domo Pottendorfia, Ebersdorfia quoque, alii Cæsarem, alii Australes sequebantur: rara non divisa familia fuit.

Hungari, quoniam inducias, ut demonstratum est, cum Cæsare habuerunt, cum manifeste indicere bellum non auderent, nobilibus Austriæ, qui partem Cæsaris fovebant, in hanc sententiam scripsere: Arma ne contra suum Principem pro Friderico Cæsare sumerent: Hungaros, Australes, cæterosque Ladislai subditos ejus esse propositi cogitarent, ut suum Dominum ex manibus Imperatoris eriperent, atque in paterno solio collocarent: caverent, ne dissentirent a cæteris: scirent, turpissimam esse partem, quæ universo non conveniret: providerent, ne contra patriam agere viderentur, ac non solum possessiones amitterent, sed infamiæ quoque notam incurrerent. Nemo tamen his litteris motus est. Omnes, qui Cæsari fidem dederant, in sententia perseveraverunt, nec dignos Hungaros putavere, quibus rescriberent. Cæsar autem maximum existimans, si regni hujus favores Australibus demeret, Æneam Episcopum Senensem ad eos mittere decrevit: cui & Romanus Pontifex in Hungariam Legationis officium commiserat, atque instructiones transmiserat, secundum quas Prælatos Hungariæ & Proceres alloqueretur. Iamque publicæ securitatis litteras Regni Gubernator ad Æneam direxerat, qui ejus adventum non invitus expectabat.

Erat hoc tempore Regni Gubernator Johannes Hunniades, Vajvoda Transylvanus: haud magno genere natus, sed animo grandi & consilio provido, qui post Alberti Regis obitum unus judicatus est, qui Regnum Hungariæ a Turcorum invasionibus liberaret. Sæpe cum eis manus conseruit: sæpe copias eorum fudit: multas intulit eis strages: militaria signa

quamplurima ex eis domum retulit. Bis tamen ab illis, non ſine maxima Chriſtianorum calamitate ſuperatus eſt; ſemel, ſub Ladislao Rege Poloniæ & Juliano Cæſarino Cardinali ſancti Angeli Apoſtolicæ ſedis legato, qui tunc perierunt: & iterum, cum ductor ipſe magnas copias haberet, cum Varadienſis, & Agrienſis Epiſcopi, multique regni Barones interierunt. Nam duobus his prœliis non minus quam quadraginta millia Chriſtianorum vel cæſa vel capta creduntur. Remanſit tamen apud Hungaros Gubernator Johannes. Nam qui exercitum ſemper apud ſe paratum haberet, arceſque regni meliores poſſideret, amovendus haud facile videbatur. Hic Fridericum Cæſarem, ſive vera fuit, ſive ſimulata benevolentia, ſingulari affectione proſequi ſeſe oſtentabat. Nonnulli exiſtimabant, hominem regnandi cupidum, libenter ſtudere Cæſari, ut quam diutiſſime Ladislaum in poteſtate haberet, haud dubie reputantem, illo dimiſſo, & ſe Regnum dimiſſurum. Optabat igitur, Æneam ad ſe mitti, per quem poſſet ſuam mentem Cæſari notam facere. Jamque litteras ad Æneam direxerat, quæ tutum ſibi per Hungariam iter præberent. Sed reverſi oratores Ducem Bavariæ & Alberti Marchionis, de quibus ſupra mentio facta eſt, dum tractatus pacis cum Auſtralibus inchoare nituntur, miſſionem Æneæ in Hungariam retinuerunt. Hi, cum Cæſarem alloquerentur, ajebant: Auſtrales jam paratis copiis prope diem ad Novam Civitatem venturos, atque, ut minabantur, obſidionem facturos; ſuadebant igitur, pacis tractatum ante ſuſcipiendum eſſe, quam profundius inimicitiæ procederent. Cæſar, quamvis nullo ſe timore concuſſum oſtenderet, non tamen tractare de concordia recuſat: ſeque, ſi Auſtrales conſentiant, conventum habiturum, dicit, vocaturumque Principes ſuos ac Ladislai conſanguineos, & utriuſque partis ſubditos, cumque his diſcuſſurum, quid ſit agendum. Interim ambæ partes arma remittant: idque Legatos apud hoſtes quærere jubet.

Dum talia fiunt, Henricus, filius Vlrici de Roſis, homo nobilis, ex Bohemia cum peditibus octingentis, equitibus ducentis, ad Auſtrales venit. Hic olim Cæſaris ſtipendia meruerat: ſed cum ſibi minus daretur, quam Bohemorum poſcit ingluvies, indignatus abiens hoc tempus expectavit, quo Cæſari, quid poſſet, oſtenderet. Adduxit autem ſecum Thaboritas, pleroſque irreligioſos atque infideles homines, cædibus ac rapinis aſſuetos: quos nec humana ratio, nec Dei metus ab ullo unquam facinore revocavit. Cum his Henricus ingreſſus Auſtriam, primo impetu cujuſdam Nobilis Neuchirei, qui partes Cæſarianas fovebat, caſtellum expugnavit, militibusque præbuit diripiendum: inde ad Eizingerum ſe contulit, cujus adventu, ſimulque victoria Ortiana ſublati Auſtrales, haud morandum amplius cenſent, quin Cæſarem domi obſideant. Sed apparatis curribus, & omni bellica ſuppellectile comparata, Vienna exeunt, recto itinere Novam Civitatem petituri. Quibus Legati Principum obviantes petunt, ne progrediantur ulterius, priuſquam ſe audiant. Data copia dicendi, ajunt: grande negotium eſſe, de quo cum Cæſare con-

tro-

troverſia eſt, neque facile diſcuti poſſe: quod ſi fiant induciæ paucorum dierum, putare ſe, facile præbituros contentioni modum. Auſtrales his auditis, neque longas, neque breves inducias ſe daturos affirmant; niſi reſponſum ex Cæſare obtineant, quod Regem eorum ſit extra manus aliquando miſſurus, procedereque recta via ſe aſſerunt, ut novam Civitatem obſideant, experianturque, ſuum Regem an valeant vendicare. Legati ad Cæſarem reverſi exponunt, quæ audierant, petuntque reſponſum, an intra tempus aliquod Ladislaum extra manus Cæſar daturus ſit; namque ſi hoc audire poſſint, ajunt, ſe ad conveniendum de tempore, deque modo dimiſſionis inducias obtenturos.

Cæſar rem in Concilio ponit: ibi Æneas Senenſis Epiſcopus rogatus ſententiam dicere: Ego, ſi tuo loco ſim Cæſar, inquit, dicam: me Ladislaum pupillum in hanc uſque diem gubernaſſe, educaſſeque ut conſanguineum, inſtruxiſſe ut filium; quod ſi nunc ſubditis ejus videatur jam tempus eſſe, ut ad regendum vel Auſtriam vel cætera dominia dimittatur, non reſiſtam. Verum, quia puer adhuc eſt, & inſtructore indiget, petam fieri conventum ad certam diem ſubditorum ejus & Principum, qui ſibi ſanguine proximant; ut quo pacto deinceps ætas pueri dirigi debeat, in conventu diffiniatur, &, quicquid illic decretum fuerit, exequar. Non ſpoliabit te Conventus adminiſtratione pueri, quem videbunt ad regendum ineptum: non ſolus in conventu Eizingerus audietur. Quod ſi omnes dimittendum Regem decreverint; impetuoſo flumini minime te oppones: facies ante diem, quod poſt diem omnino es facturus. Neque enim tu is es, qui perpetuo puerum hunc in poteſtate habere debeas. Evitabiſque meo conſilio impetum belli, quem ſupra te, parum modo proviſum, hoſtes adducunt. Poſt Æneam, Johannes Neipergius conſilium daturus, neque refellendam dictam ſententiam arbitratur, neque amplecti eam audet. Sed cum ad Johannem Vngnadium ventum eſſet, ſic ille locutus eſt: Tibi, Cæſar, Regina Eliſabeth puerum hunc Ladislaum, non Eizingero, aut cuipiam alteri credidit: tu illi tutor legitimus, & proximus conſanguineus es: nondum ejus anni ad gubernandum idonei venerunt. Cur tu cujuspiam arbitrium ſuper ejus dimiſſione ſequaris? Sæpe hunc puerum Bohemi atque Hungari ad ſe mitti petiverunt: habito cum Auſtralibus conſilio nunquam inveniſti, eum eſſe ante pubertatis annos dimittendum; cur modo ſententiam inter paucos mutes, non video. Conſilium hoc ſecretiſſimum habebatur, neque amplius quam octo ex Conſiliariis accerſiti fuerunt, ex quibus tres Æneam, tres Vngenadium ſunt ſecuti. Neipergius enim, quamvis prius, quid ſentiret, non aperte dixiſſet, audito tamen Vngnadio in ejus ſententiam manifeſta voce prolapſus eſt. Erant ergo tres illi, quibus Cæſar plurimum credebat, unius animi atque voti, & cum his Mareſcallus ſentiebat. Starhembergius autem, conſilio maturus, Æneæ ſententiam probavit, & Vlrici duo viri Eccleſiaſtici & juris peritiam habentes. Sed nihil momenti huic parti traditum eſt: placuit Cæſari conſilium, quod indigna-

tioni ſuæ conformius viſum eſt: ne-
que enim facile verum irati vident.
At cum poſtea pernicioſam ſeſe ac-
cepiſſe deliberationem Cæſar intelle-
xiſſet, ſæpe inter Conſiliarios de re-
bus geſtis conqueſtus, utinam, Ænea,
inquit, tuo conſilio auſcultaſſem. Re-
ſpicienſque duos Vlricos aliquando
cum Ænea loquentes, utinam, ait,
ô Presbyteri, veſtris vocibus credi-
diſſem! neque enim in id dedecoris in-
cidiſſem, quod modo perpetior. At
ſera eſt poſt factum prudentia. Da-
tur ergo reſponſum Legatis, quod
ex conſilio Johannis Vngenadii recipi
potuit, rurſuſque illis injungitur, in-
ducias, ſi poſſint, belli ad tempus
impetrent. Neque illi laborem re-
cuſarunt: quamvis ſcirent ſe fruſtra
niti. Sed profecti rurſus ad Auſtra-
les, quos non procul invenerunt (pau-
latim enim cum exercitu appropin-
quabant) expoſitis mandatis nihil ob-
tinuere: dicentibus Auſtralibus, du-
ritiem Cæſaris, quæ flecti verbis non
poſſet, mox armis ceſſuram. Jamque
ad ſextum lapidem hoſtilis exercitus
conſederat. Quæ res Imperatori re-
lata acerbum animum faciebat.

Dum hæc geruntur, Sigiſmundus
Salzburgenſis Archiepiſcopus, Johan-
nes Friſingenſis, & Fridericus Ratiſ-
ponenſis Epiſcopi, tractaturi pacem
adventant: ſed non remote proſe-
quebatur eos exercitus Auſtralium,
ita ut ſimul & bellum & pax incedere
viderentur. Erat Nova Civitas ple-
na tumultu: & alii in armis decurre-
bant, hoſtibus obviaturi, alii cum
Sacerdotibus & Sanctorum reliquiis
excepturi novum Archiepiſcopum fe-
ſtinabant, quem ſedis Apoſtolicæ na-
tum legatum appellant. Spectacu-
lum minime lætum: Sacerdotes &
milites, cruces & lanceas, clypeos
& pictas Sanctorum tabellas, concur-
ſantes cernere. Ingreſſus eſt autem
Archiepiſcopus in habitu & inſigni-
bus, quæ legato Cardinali debentur.
Nam & crucem ante ſe detulit, &
cappam & pileum rubei coloris ge-
ſtavit, benedixitque populo. Sed
nihil horum Archiepiſcopo non de-
bitum, præter pileum, & illum for-
taſſe Salzburgenſis Eccleſia ſingulari
privilegio meruit, de quo nondum ſu-
mus experti. Subita tamen & mira-
bilis mutatio hujus Prælati fuit. In-
travit enim ut Cardinalis, manſit ut
Epiſcopus, abiit ut ſimplex presby-
ter: neque enim Theutones Prælati,
quamvis eccleſiaſtici, veſtimentis utun-
tur longioribus, præſertim iter fa-
cientes. Sequenti die Auſtrales in
conſpectum ſe urbis dederunt, lo-
cumque conſpicati ſunt, ubi caſtra
ponerent. Oſtendentes autem ap-
paratum ingentem, in apertis cam-
pis, ſtructis aciebus, maximo tuba-
rum clangore, & hominum clamore
modo in hanc, modo in illam partem
concurrebant, &, quaſi obſeſſis illu-
derent, nutibus ac vocibus indica-
bant. Ex Cæſarianis nonnulli egre-
dientes, cum impares ſe multitudini
hoſtium cernerent, comminus con-
gredi non præſumpſerunt, ſed ſagit-
tis eos eminus & bombardellis infeſta-
bant. Saxo tamen quidam, homo
nobilis, & magis audax quam fortuna-
tus, equi violentia longe a ſuis trans-
portatus, cum ſe verteret, putaretque
Cæſarianos ſuum ſequi curſum, inter
medias hoſtium catervas ſeſe reperit:
id cum ex ſermone circumſtantium
deprehenderet, neſcius, veluti ca-
ptus, quidnam ageret, aliquandiu ſub-
ſtitit.

ſtitit. Poſtquam vero nulli ſe cognitum animadvertit, quaſi unus ex hoſtibus ſit, in Cæſarianos impetum facturus, urgenſque calcaribus equum, aciem egreſſus ordinem rumpit: tum cognitus non tam fugare quam fugere, cum non poſſet æquari curſu, ſagittis impetitur; quibus ille graviter vulneratus ad ſuos rediit, neque poſtmodum huic bello utilis fuit. Auſtrales autem ea die nil amplius auſi ſunt: Neque enim tam pugnaturi, quam ſitum experturi, tunc apparuerant.

Imperator vero commotus his rebus, jubet Oratoribus Principum dici, ne ſeſe poſthac paci medios offerant; quia tueri jus ſuum armis propoſuerit. Erant enim hi homines ſuſpecti Cæſari, tanquam hoſtibus nimis faverent, atque idcirco refutati ſunt, ſimulque putabatur, ſi de pace agendum eſſet, honeſtius illam Epiſcopos perquirere poſſe. Quod intelligentes Oratores, indignabundi abierunt die Lunæ, quæ fuit Auguſtini lux, quinto Kal. Septembris; Auſtrales iterum in conſpectum urbis, cum omni exercitu, ab ea parte, quæ Viennam reſpicit, venientes, ſtructis aciebus, clamore hominum maximo, tubiſque ſine modo clangentibus, inſultum faciunt: adortique Cæſarianos, qui loci anguſtias ante opidum tenere confidebant, ſine mora perturbant; tantuſque fuit hoſtium impetus, ut neque gladiis, neque ſagittis, neque lapidibus bombardarum, neque aliis quibuſcunque tormentis prohiberi potuerint, quin ad portam uſque ſuburbii per viam arctam atque aquoſam progrederentur, ægreque porta ipſa defenderetur.

Nam & ingredi hoſtes inſequendo fugientes conati ſunt, & feciſſent, niſi converſi quidam robuſtiores, in ipſius portæ limine pro vallo ſe objeciſſent. Ibi aliquandiu acriter pugnatum eſt, cum Auſtrales ingreſſum animoſiſſime peterent, Cæſariani fortiſſime prohiberent. Inter quos Paumkircher, nobilis ex Stiria, quam vaſto corpore, tam viribus validiſſimis, clara ſuæ virtutis documenta demonſtravit: qui hoſtis impetum retinens occludendæ portæ præbuit facultatem. Illic & Capitaneus Imperialis manum confoſſus eſt: ut, qui carebat oculo, manu quoque careret. Prohibiti autem hoſtes intrare ſuburbium, molendino quodam, portæ propinquo, negligentius cuſtodito potiti ſunt. Vbi & munitionem fecerunt ad Eccleſiam Sancti Marci: e regione portæ bombardas locarunt: caſtra ad mille paſſus remota poſuerunt: tentoria & omnis exercitus ex muris opidi facile videri poterant. Exiſtimati ſunt, qui arma ferrent, hominum duodecim millia: equitatus vix quatuor millium judicatus eſt. Præcipui in exercitu fuerunt: Vlricus Comes Ciliæ, Henricus Dominus de Roſis, Vlricus Eizingerus, Auſtralium Capitaneus, Bernardus Comes de Schaumberg, ſenior fratrum de Valſe, tum aliqui ex conſulatu Viennenſi. Ex Moravia Capitaneus Snoimæ. Fuerunt & aliquot alii Barones ac viri ex Auſtria nobiles: ſed rerum ſumma penes hos fuit. Augebatur autem indies exercitus, confluentibus, ut fieri ſolet, aliis ſtipendii, aliis videndi cauſa. Sed pugnatum eſt hac ſolum die, a mane uſque ad horam duodecimam, dure atque aſperrime, poſtea remiſſior pugna fuit. Nam clauſa

por-

porta, ſolum miſſilibus actum eſt. Ex opido, & in opidum aſſidue miſſi bombardarum lapides, quibus intra muros tres tantummodo perierunt: ſagittis vulnerati quamplures, nullus occiſus: ex hoſtibus admodum multi cecidere, in quos liberius bombardæ fulminaverunt. Sane primo congreſſu currus duo fuerunt ante portam, onerati bombardis, quæ ad humani capitis magnitudinem lapides jacerent, quarum magiſter, ut confertum agmen armatorum hoſtium appropinquare conſpexit, dato mox igne in condenſam aciem quatuor ſimul lapides direxit, & converſo temone curruum in opidum ſe recepit. Vidiſſes armorum fruſta per aërem volantia, ſimulque capita & brachia ferri, trunca quoque hominum corpora cum equis ruere: dirum & horribile ſpectaculum: poſt meridiem cum ſocium ſuum quiſpiam forte ſepeliret, dum brachia protendit, terram ligone colligens, quam cadaveri ſuperinduceret, ex improviſo lapide bombardæ percuſſus utraſque manus amiſit. In Molendino vero, quod ſupra captum ab hoſtibus diximus, adeo multos lapides cæciderunt, ut rivum ibi fluentem, ſanguinolentum ac rubeum redderent. Bohemi locum illum ſub vexillo de Valſe tenebant, quorum tanta pertinacia fuit, ut quamvis extingui juxta ſe ſocios cernerent, mori tamen potius ibi, quam vacuum relinquere locum mallent: deſpectum noſtro ſeculo hominum genus; qui nec ipſi mortem timerent, nec ſuis ducibus occiſi dolori eſſent.

Eizingerus autem in hæc, ut pugnam remiſſiorem aſpicit, veritus, ne Viennenſes in aſtutia ſua propoſito excidant, ſi forte minus fortunatas res audiant bellicas; Viennam, qui bombardas Cæſaris in curribus receptas, ſuburbiumque Novæ Civitatis obtentum, multos ex hoſtibus cæſos, referant, nuncios mittit. Quibus adhibita fide, tubicines totam urbem diſcurrentes bono eſſe animo plebem commonuerunt, victoriam in manu eſſe, dicentes. Quæ res, quamquam falſa eſſet, tamen ingenti gaudio civitatem replevit, occaſionemque omnem abſtulit novi conſilii capiundi, quod nonnulli quæritabant. Vtcumque tamen facta ſe haberent, apud Civitatem Novam pavere omnes, intra mœnia terroribus plena eſſe omnia: extra, hoſtes animum habere, minas creſcere. Qui frumentum in Civitate haberent, occultare: victui neceſſaria cuncta negare. Jam panis in foro nullus inveniri venalis, vinariæ claudi tabernæ: vultus pallere omnium: conqueri alter alteri, damnare bellum, vituperare ordinem, perditos ſe omnes credere: quæ ſunt in ſuburbiis, intra opidum ferri: ſi quid tardius adduceretur, rapinæ dari: mulieres ululatu complere omnia. Verum Archiepiſcopus & ſuffraganei, ut rem periculoſam animadvertunt, egreſſi ad hoſtes, inducias unius diei ad componendam pacem obtinent. Cum ea die nihil egiſſent, rurſus alterius diei moram impetrant. In hac factum eſt, ut Cæſar ad colloquium exiret: petente Comite Ciliæ, itum eſt extra portam, quæ oppoſita eſt Hungariæ. Ibi occurrentes hoſtium Duces, præter Eizingerum, qui remanſerat in caſtris, ut in conſpectu Cæſaris fuere, deſilientes ab equis mox ad genua ejus ſeſe dederunt. Quibus data dextra, & aſcendere

equos

equos jussis, Imperator & Comes Ciliæ in agrum seorsum egressi, ad horam & dimidiam collocuti sunt. Imperatori præsidium erat urbis porta, in propinquo armatis munita: Comitem tuebatur equitatus hostium, ad jactum sagittæ dispositus. Comitis verba, sicut postea nobis in consilio Cæsar exposuit, in hanc sententiam sonuere: *Non esse gratum sibi, adversus Imperatorem arma ferre; sed coactum status retinendi causa. Posse tamen & armatum prodesse, si Cæsar sibi auscultaret. Imminere Cæsari grave bellum Australium, Hungarorum, Moravorum: id posse declinari, si Testamento Alberti satisfieret, mitteretur que Ladislaus ad Posonium, juxta Patris voluntatem nutriendus, donec adolesceret. Hæc si Cæsar faceret, discessuros e castris Australes, Moravos quieturos, & Hungaros.* Cæsar incusare *Comitis infidelitatem:* monere, *ut rediret in viam: futurum apud se magno loco, si hoc agat: scire, injustam Australium causam: Testamentum, cujus feciset mentionem, nunquam fuisse ostensum: nunc demum post annos duodecim fingi. Iniquum esse, se privari tutela, quam sibi jus Patriæ, atque Imperatorium, gentiumque omnium crederet.*

Cum non convenirent, suasit Comes, in noctem recipienda consilia: prorogandas in crastinum inducias, mittendosque utrimque consiliarios, apud quandam Ecclesiam extra opidum, qui mediantibus Episcopis de pace transigerent. Sic recessum est. Sequenti die Cæsar sex Consiliarios ad colloquium misit: ab exercitu sex ipsi Principes multitudinis venerunt. Ibi ad meridiem coram Episcopis protracta res est, meditataque sunt nonnulla pacis capitula. Placitum quoque, uti Cæsar rursus extra opidum egrederetur, ac præsentibus hostibus capitula confirmaret. Egressus est Cæsar ad hostes, duabus horis ante solis occasum, rursusque Duces hostium ad pedes Cæsaris se dederunt, inter quos etiam motor rerum Eizingerus fuit. Quibus iterum jussis equo insidere, corona facta est utriusque partis armatorum equitum: in medio Cæsar ex una parte cum consilio suo fuit: ab altera sex Duces hostium steterunt, penes quos belli gerendi arbitrium erat & pacis. Ibi cum leges concordiæ exponerentur, visæ sunt omnes secundum hostium desideria compositæ. Tempus erat ad deliberandum breve; neque enim ultra solis occasum, qui jam instabat, induciæ protendebantur: quas cum Episcopi ad proximam diem extendi petivissent, minime obtinuerunt. Ea igitur mente utrimque discessum est, ut mox arma sumerentur. Sed aderat forte Carolus, Marchio Badensis, Sororius Imperatoris, præstabilis virtutis Adolescens, dignaque Patre soboles. Is ubi turbatas ab invicem partes discedere cognovit, apud Australes remansit, sequentemque diem ad pacem tractandam quietum impetravit, cumque novæ in horas orirentur difficultates, usque ad meridiem Sabbathi, quod proxima luce sequebatur, induciæ promotæ sunt, atque in his per Marchionem & Episcopos pacis leges in hunc modum dictæ sunt: *Obsidio e vestigio solvatur: dimittaturque totus exercitus: Tertia post illam die Rex Ladislaus, extra opidum missus, Comiti Ciliæ gubernandus tradatur, donec per Conventum subditorum*

rum ejus, & utriusque partis conſanguineorum, unanimi conſenſu ſimul cum Cæſare decretum fuerit, ubi teneri & per quos regi debeat. In feſto Martini proximo Hungari, Bohemi, Moravi, Auſtrales apud Viennam conveniant, ibique aut Cæſar adſit, aut Legatos habeat, ac de gubernatione & collocatione Regis, nondum puberis, apud conventum agant tres Epiſcopi: duo Bajoriæ Duces, duo Marchiones, alter Badenſis & alter Brandenburgenſis, aut adſint, aut mandatarios mittant, & auditis utriuſque partis contentionibus, amicabili tractatu lites diffiniant, pacem ex integro reformantes. Captivi utrinque liberi dimittantur: quæ bello rapta ſunt, ſi extant, reſtituantur: injuriarum omnis memoria deleatur. At, ſi concordia in conventu Viennenſi facta non fuerit, nihil actionum ſuarum Cæſari depereat. Hæc cum in conſilio Cæſaris legerentur, peterenturque ſententiæ Senatorum; fuerunt, qui in hunc tenorem verba facerent: *Jurati ſumus tuæ manſuetudini, Cæſar, neque conſulere poſſumus, quod in rem tuam eſſe non credimus. Pernicioſa eſt & captionis plena, quæ tibi pax repromittitur. Nemo, niſi victus coactuſque, hanc pacem accipiat. Regem, cujus tutor es, extra manum dabis; de tutela poſtmodum diſputabis. At fiet conventus apud Viennam; Principes illic omnia diſponent: facient quidem, ſi potuerint; ſi partis utriuſque voluntatem habebunt. Verum quis Hungaros, & alios Regis ſubditos ad res æquas adducet? Si non erit concordia, ſalvæ ſunt tibi actiones, inquiunt. Fatemur: ſed non ſunt ſalva caſtella, quæ hoſtes diſruperunt, neque tutela Regis tibi ſalva eſt; quem Comiti tradis, homini fallaci & perfido. Quis agrum poſſidet, ac de illo litigaturus, adverſario tradit? Omnes poſſeſſioni incumbunt, quoad poſſunt: tu teipſum indicta, incognita cauſa ſpoliabis? Si placet Regem dimittere, diſponito prius, quæ damnorum compenſatio fiat, quæ præmia fideles, quæ pœnæ ſequantur injurios, quæ retineas, quæ reſtituas oppida. Cuncta melius retento, quam dimiſſo Rege, compones. Neceſſe eſt, ajunt plerique, amplecti pacem, quæ datur. Cincta eſt obſidione Civitas, quatiuntur muri undique, victui neceſſaria deſunt, auxilii ſpes nulla eſt: trepidat populus, hoſtis indies augetur, magnum dedecus, majus dammum, ſi capta civitate & Regem & nos ipſos amittamus. O imperitas voces! o inexpertos homines! timerene hic capturam oportet, ubi opidum forti milite plenum, alto muro & foſſa profunda circumdatum, & aquis munitum eſt perpetuo ſcaturientibus? Octingenti milites, abſque civibus, in urbe ſunt, qui non ſolum hujus opidi, ſed urbis Romæ tueri poſſent mœnia: frumenti magna vis apud cives habetur, quamvis multi ſuum obtegant. Frangemus manu triticum, ſi molæ defuerint: abſumptis aliis carnibus, equos vorabimus: non deerunt in quatuor menſibus cibaria: nequeunt hoſtes tamdiu obſidionem tenere: abibunt, quamprimum noſtros animos intellexerint obſtinatos. Nec nobis, ut quidam putant, auxilia deſunt. Scit tua ſublimitas, Gerziconem, Bohemiæ gubernatorem, jam exercitum inſtruxiſſe, quem tibi adducat: ante decimum diem ad Danubium veniet. Stirienſes ante octo dies cum quatuor millibus aderunt. Georgius de Pucham, Rogerius Starhemberger,*

berger, & qui tuas partes juvant, sine mora succurrent. Quid deinde facturum credis Albertum Germanum tuum, cum te clausum audiverit? An non ille cum Suevis descendet? Quid insuper cæteri faciant Imperii sacri Principes? Crediſne te Dominum suum per injuriam obsideri permittant? Expelletur, ne dubita, perfida manus hostium, aut in campo, quod magis optandum fuerit, trucidabitur. Quod si omnia hæc defuerint, non aufferetur fugiendi facultas. Quid magnificamus hostes? Vnam solummodo portam obsident: tres nobis ad exitum patent: invitis hostibus cum Rege Stiriam petere possumus, atque illinc prælium instaurare. Quanquam, etsi omnes portas inimici custodirent, irruptionem noctu facientes, si viri essemus, salvis liceret abire. Alius quippe, si hoc modo tuo loco clausus esset, in quemcunque locum bombardæ hostium dirigerentur, ibi Ladislaum inermem collocaret, ictus lapidum excepturum. Sic enim aut omitteretur impugnatio, aut, qui causa belli esset, in eum pœna rediret. Magnum quidem atque horribile facinus: sed scelus scelere vincitur. Perjuri homines Austriæ Ducem insequuntur, Imperatorem obsident, Papæ illudunt, divina & humana jura pervertunt, & non omni adversus eos arte utemur? At puer innocens conservandus est. Immo vere nocentissimus, qui suis scriptis ausus est hos modo, modo illos incitare, & ante annos Imperium affectare, propter eum hæc tempestas orta est: pereat ipse potius quam dignitas Imperii & Apostolicæ sedis majestas intereat. Tu si sapias has pacis leges nulla ratione suscipies. Hæc cum duo tresve dixissent, haberentque non paucos sequaces, qui, etsi de Ladislao, missilibus hostium objiciendo, dissentiebant, pacem tamen improbantes, resistendum inimicis summo conatu suadebant. Alii abominantes illorum verba, sententiamque damnantes, in hunc modum consulebant: *Si pergis, ut nonnulli suadent, inclite Cæsar, pacem fugere, bellumque gerere; necesse est, sumptus quam maximos subeas. Nemo tibi auxilium præbebit, qui non abs te præmium petat. Incerta est sors belli, caput tuum & animas nostras objectabis periculo. Terram Austriæ, tibi hæreditariam, incendio dabis. Si vinceris, & rem simul, & nomen amittis. Si victor evadis, paras tibi aliquid laudis, at emolumenti nihil: neque enim vivente Ladislao tuam facere provinciam potes. Tutorio fortassis nomine ad biennium trienniumve dominaberis. Quid tum, numquid plus bellum exhauriet, quam tutela tibi præstare possit? Nemo, qui sapiat, cum pace frui valeat, ei se prælio immiscebit, cujus expensas majores intelligat esse, quam prædas. Age, quid mali sub promissa pace continetur? Nempe quod ante diem remittere tutelam juberis: tutelam nostri majores onus esse, non honorem dixerunt. Levaris igitur pace data, non gravaris. Quin tu hodie facias, quod post biennium facere penitus oportebit. Remitte puerum istum, qui, cum venerit in manus hostium, non secus Hungariam, Bohemiam & Austriam, quam Junonem, Venerem ac Palladem exitiale pomum, quod Alexandri judicio consignandum fabulæ tradunt, in contentionem adducet. Tua sublimitas domi quiescens vindictam inimicorum videbit, cum illi propter Regem sese invicem laniabunt. Quod autem puerum mor-*

morti offeras, non crudele ſed horridum & abominabile penitus, execrandumque tua pietas judicabit ſcelus.

Ad ea Cæſar non eſt, inquit, ſine noſtro maximo dedecore, perjurum Auſtriæ populum in tantum debachari potuiſſe, ut nos urbemque noſtram obſidione cingeret, cum perfidis ejus conatibus valeremus obſiſtere. Ibit rumor hic in omnem terram, nec noſtrum quiſpiam nomen amplius verebitur, quando intelliget, nos a noſtris ſubditis coërceri. Quis noſtrum deinceps auxilium expectabit, cum nobis ipſis opus ſit auxilio? Quæ gens noſtrum timebit Imperium, quando viliſſima gens Auſtralis inſultare nobis eſt auſa? Contemnemur certe, atque irridebimur apud omnes gentes, qui ſuſceptis Imperialibus infulis, mox a noſtris invaſi ſubditis, patruelis noſtri tutelam dimittere compulſi fuerimus. Hæc dum mente revolvimus, libet experiri extrema omnia, priuſquam ſceleratæ genti vel minimum complaceamus. Eſt, ut alii dixere, Georgius Regni Bohemiæ Gubernator, qui nobis ingentes copias in auxilium pollicetur: Stirienſes prope diem aderunt cum exercitu: Albertus Suevos adducet: non ſilebunt alii Principes: opidum & munitum eſt, & annonæ plenum: hoſtes rerum omnium patiuntur inopiam, neque perſeverare diu poſſunt, ſuntque inter ſe diſcordes. Hungari propter inducias nequeunt intereſſe. Cur non forti animo dies paucos obſidionem feramus? Donec venientibus auxiliis exire in hoſtes, ac turpiſſimi & iniquiſſimi populi ſumamus pœnas, cæteriſque gentibus oſtendamus, quam grave ſit, contra dominos erigere cornua. Liceret ſane pernicioſam gentis audaciam plectere, neque facultas abeſt, ut intelligitis; Sed cogitamus ex altera parte, qui ſint belli fructus: nemo ſatis victoriam temperare poteſt. Sive vincimus ſive vincimur, multas fieri cædes neceſſarium eſt: incendia, rapinæ, adulteria, neces ex bello emergunt. Quod deteſtabilius eſt, illi maxime patiuntur, qui minime ſunt culpabiles. Ruſtici & pauperes plebes luunt pœnas: his pecora, his uxores adimuntur. Horremus certe tantorum occaſionem præbere malorum. Abeant potius impune belli Duces, quam multitudo eorum cauſa conteratur. Veniet etiam dies eorum: juratus ab his Deus atque deluſus non ſinet impunitum ſcelus, neque in longum gloriabitur iniquitas impiorum. Nos Ladislaum Regem patruelem noſtrum in hanc uſque diem ſumma fide nutrivimus: abſit a nobis, ut aliquid dure ſtatuamus in eum: noſter ſanguis eſt, & caro ex carne noſtra. Petunt eum Auſtrales; habeant. Atque utinam bene inſtruant, neque his tradant, a quibus vel occidatur vel imbuatur hæreſi. Nos quidem, etſi punire malefactores poſſimus, quia tamen vindicta in damnum pupilli redundaret, volumus etiam nunc tutoris officium gerere: qui cum poſſumus in Auſtrales ulciſci, Ladislai cauſa malumus obliviſci. Amplectamur igitur pacem quæcunque offertur, neque rumoribus hominum moveamur. Qui ſapient, conſilium noſtrum ex pietate, non ex timore, profectum exiſtimabunt.

His dictis placuit iterum Imperatorem ad hoſtes exire, atque ipſis præſentibus firmare pacem. Neque

in

in ea re defuit labor; namque cum hoſtes jam deſiliiſſent ab equis, & ad manum Imperatoris recepti, rurſus equos conſcendiſſent, in colloquium venientes, immutare pacis capitula nitebantur, parumque abfuit, quin ex colloquio rebus infectis diſcederetur: ſed auctori pacis gratior pax quam bellum fuit. Quippe laborantibus Epiſcopis, & adnitente omnibus ſtudiis Marchione, conditiones, quas ſupra commemoravimus, in concordia receptæ ſunt, datiſque dextris confirmatæ. Promiſerunt quoque ſex hoſtium Duces, intra dies octo pacis capitula in ſcriptis redacta munire ſigillis. Idem Cæſar cum Epiſcopis & Marchione bona fide facturum ſe, ait. Parſum eſt humano ſanguini, & ruri conſultum. Hinc orta undique lætitia & ingens gaudium: cum frater fratrem & amicus amicum alloqui poſſet: tum Cæſarianis Auſtrales miſcentur, atque ex duobus exercitibus unus efficitur. Omnes in Cæſaris gratiam recipiuntur: duobus tamen dure reſponſum eſt: Comiti juniori de Schaumberg improperatum, quod compater adverſus compatrem arma ſumſiſſet, neque maximæ in ſe Cæſaris beneficentiæ memor fuiſſet. Eizingerus autem cum Cæſarem, ad urbis portam ſequeretur, veniam petens, crimenque ſuum attenuans, nihil aliud audire potuit, niſi: feciſti, quæ libuit; judicet inter nos Deus. Atque finito colloquio Cæſar in urbem rediit, ut ajunt, Auſtrales relictis caſtris ad octavum uſque lapidem abierunt.

Die Lunæ, quæ fuit quarta Septembris, Comes Ciliæ cæteriique Duces hoſtium cum ingenti equitatu ad crucem lapideam extra portam, quæ Viennam reſpicit, in conſpectu urbis conſtiterunt; eo namque, ut conditum erat, ad eos duci Rex novellus debuit. Imperator igitur accerſito puero, atque Epiſcopis aſſignato, quatuor cum eo ex conſilio miſit: Æneam Epiſcopum, Johannem Neipergium, & duos Vlricos. Hora itaque nona more theutonico ante meridiem, extra urbem miſſus eſt, ac Comiti Ciliæ apud crucem expectanti commendatus. Eo in loco plurima verba, quæ ad pacem tenderent, facta ſunt: plures captivi libertati redditi, multæ injuriæ remiſſæ. Incredibile dictu eſt, quo gaudio ſuum Regem Auſtrales acceperint. Eizingerus uberes præ lætitia lacrymas emittebat. Hic Bohemi puerum, ibi Moravi conſalutabant, ac vel ut ex carcere miſſum amplexabantur: neque ſatis vidiſſe cuiquam fuit, quem mox inter ſe recipientes, clamoribus hominum atque tubarum clangoribus undique perſtrepentibus, ad balnea ea die, ut, ſi quid Stiricum adhuc ſuperet, totus deponeret: exinde ad villam, quam Bertoldi vocitant, ubi & arx eſt, quam Comiti Ciliæ Imperator crediderat, diebus aliquot manſurum deducunt.

Georgius Podiebratius Regni Bohemiæ Gubernator, dum hæc aguntur, cum accepiſſet, Imperatorem ab Auſtralibus urgeri, non expectatis amplioribus conditionibus, collecto exercitu ſeptem & decem millium pugnatorum verſus Auſtriam iter dirigit. Egreſſusque primo domum Taboritas, qui ejus gubernationi erant infeſti, Buduicenſes ac

Dominos de Roſis aggreſſus, agros eorum devaſtat, atque adeo vexat, ut coacti leges, quas velit, ab eo recipiant. Nec dubium erat, quin ad Danubium uſque profectus, rapinas atque incendia miſcens, Auſtrales obſidionem ſolvere, & ad propria tuenda reverti compuliſſet. Jam enim Henricus de Roſis, qui apud novam Civitatem caſtra tenebat, patris atque fratrum querelis vocatus, cum magna copiarum parte abiturum ſe dixerat. Neque Barones Auſtriæ, qui trans Danubium agros villasque poſſidebant, manſuri ulterius putabantur. Neque enim facile inventu eſt, qui aliena, quam ſua magis curet: communibus quiſque privata præfert. Sed cum intellexiſſet in via Georgius, obſidionem ſolutam, Regem traditum, pacem factam, indignabundus retroceſſit, atque ad ſuos verſus, En, inquit, quantum gloriæ nunc nobis amiſſum eſt, quantumque lucri hoc itinere? Nobis Auſtria ſpolium dives terra, nomenque nobis æternum erat Imperatoris defenſi. Sed arbitror, illi, qui conſulant, effœminatos homines eſſe, atque vecordes, qui neque ad octo dies obſidionem tolerare potuerunt. Nec minus indignati ſunt Stirienſes, qui pro Domino in armis congregatos ad ſex mille viros prope diem miſſuri erant. Neque dubii videbantur, quin ſumma cum laude Imperatori ſubvenirent, nomenque ſibi grande perquirerent. Sed auditis pactionibus, quæ cum hoſte habitæ fuerant, & Cæſari & conſilio ejus maledicebant: maxime vero Johanni Vngnadio & Gualtero Zebingero turpem pacem improperabant, quos, veluti fœminas, valentes verbis, cum veniſſent in opus, animo cadere.

Interea Comes Ciliæ, quamvis Cæſari affirmaſſet, Regem ſe minime *Auſtralibus* crediturum, rogatus tamen ab eis, ut eſt fidei parum tenax, Viennam cum eo pergit, ibi Rex in morem triumphantis excipitur, popularibus præ gaudio lacrimantibus, Clerus ei & omnis plebs cum ſenatoribus obviam venit: pueri, innuptæque puellæ carmina in ejus laudem decantabant: matronæ ornatiſſimæ extra portam effuſæ manus oſculatæ Principis ſui, benedicebant Deo, qui nobiliſſimam Alberti ſobolem eis reddidiſſet. Soror amplexa fratrem, tangere jam ſe gaudebat, quem nunquam venturum in ejus aſpectum, arbitrabatur. Erant omnia feſtivitatis & lætitiæ plena: dies ille in omne apud eos ævum memorabilis putabatur: jamque ſe felices Viennenſes, & omnibus vicinis beatiores, jactabant: quibus datum eſſet, armis ſuum Regem recuperaſſe, per quem poſſent Bohemis & Hungaris imperare: jam ſe vertice cœlum tangere, ſublimioribus vicinos aſtris, exiſtimabant: divinæ majeſtatis vitam adeptos. Puer in arce regia apud ſororem in poteſtate Comitis nutriendus aſſumitur. *Cujus vita in hunc modum inſtituta eſt. Mane cum primum e plumis aſſurexit, confectæ nuces, & Græci vini veteris, quod malvaticum appellant, ei pocula deferuntur: quibus prælibatis, divina officia petit, miſſas publice audit, it, reditque per medias hominum catervas, ne Cæſareæ cultor ſolitudinis videatur. Reverſo aſſatas aviculas, & aliquid pulmentarii, regnicolaque vina apponunt, quæ*

ille prorsus evitat, ne potus consilium ingrediatur. Interim apparatur unctum & copiosum prandium, nec minus quam XII. fercula expomuntur, & australia vina, quæ plus habere spiritus videantur: admittuntur parasiti, scurræ, psaltriæ, cantatrices: qui plurimum placere cupiunt, aut Cæsari detrahunt, aut Regem laudant, & comitis magnifica gesta prædicant. Postquam cantibus & saltationi satisfactum est, meridianus somnus excipitur: exinde surgenti potus affertur, qui sopitam excitet animam, & aliquid manducandum porrigitur, aut pomorum aut confectionum: paulo post aut consilium petitur, aut in urbem equitatur: visunturque virgines & nuptæ, quarum species egregia judicatur: ubi domum reventum est, apponitur cœna dubia & in partem noctis producitur. Nec dormitum eunti, vina pomaque desunt, ac non petenti quidem, sed recusanti & fastidienti, cibaria ingeruntur. Ita dies pulchro distinguitur ordine rerum. Quidam hæc magnopere damnant, altoremque comitem arguunt. Quidam adeo Cæsarem oderunt, ut omnia probent, quæ sunt ejus adversa moribus. At natura pueri bona, etiam inter has illecebras non corrumpitur; virilem gravitatem in puerili pectore gerit; neque vini, neque cibi plus quam satis est assumit; pauca loquitur, turpia detestatur, obloquentes Cæsari coarguit, bene sibi apud eum fuisse affirmat, castissimum & sanctissimum patruelem prædicat, cunctisque in rebus ita se gerit, ut prudentissimi Principis speciem repromittat. Qui congressus & tanquam in acie quadam cum voluptariis rebus, cumque vini & cibi licentia, quominus decertans, adversus eas, non fuga neque absentia, aut timore magistri, sed vigore animi & constanti præsentia, supra quam pueri vires ferant, usu moderatissimo tutum se præstat.

Cæterum Australes dum lætitiæ, festivitatique dediti sunt, nomine Cæsaris requiruntur, ut capitula pacis ac litteras suis sigillis muniant. Nam ipsum, & qui fuerant tractatores concordiæ, suo debito satisfeciſſe. Comes Ciliæ, Comes de Schaumberg junior, Vlricus de Rosis, Wolffgangus de Valse, Vlricus Eizinger, & tres alii Barones, vice communitatis Austriæ, bona, ut ajebant, fide intra dies octo concordiæ chirographum suis sigillis roborare promiserant. Sed quo pacto promissionem custodiat, qui nec juramento teneri potest? Quis fallere hominem timeat, qui Deum contemnere solitus est? Quippe Australes, quibus nulla mens fuerat, leges pacis observare, dum satisfacere promisso commonentur, negant capitula pacis eo modo conscripta esse, quo fuerant stipulata; & quamvis Episcopi & Marchio Badensis, nihil afferant esse mutatum, obnoxiosque illos apponere chirographo suo sigilla, confirment; nulla tamen ratione moventur, neque signare pacta quoquo modo consentiunt. Idque primum malæ mentis, & impuræ fidei post compositam pacem signum fuit. Neque hac fallacia contenti Australes, ultra pergunt, datamque fidem in dies magis ac magis violant. Res bello ablatas haudquaquam restituunt: illata damna minime resarciunt: Ladislaum Regem in Ducali sede collocant, jurareque illi civitates, fidem præbere nobiles, confirmationes feudorum ab eo petere, eumque veluti regentem Principem venerari & observare, compel-

pellunt: cum tamen conventum esset, A expectare diem sancti Martini, priusquam ulla novitas in Austria fieret; ut tunc de consensu Principum, qui puero conjuncti sanguine forent, & subditorum ejus, quo pacto circa eum esset agendum, ordinaretur. Sed vento similis est Australica fides, junco fragilior marcido; nihil hosce homines pudet; dictum atque indictum pari tenore accipiunt: juratum & injuratum juxta est illis. Non æquum, non bonum sapiunt, lucro inhiant omnes, alieni rapaces, sui tenacissimi. Id demum apud eos honestum est, quod dives: id turpe, quod pauper. B Vident Regem ætate admodum tenera nondum puberem indigere tutore, & administrationem ei committunt ejus terræ, quam vix grandævus Princeps bene gubernet. Quis non intelligat versutias ac nequitias gentis? furari, rapere, devorare pupilli bona festinant, priusquam venientes ad Conventum Principes, ut tanto sanguini par est, gubernatores puero tradant, prædamque de faucibus eorum eripiant.

Hungari, ut intelligunt suum Regem esse Viennæ, mox ad eum mittunt Augustinum Episcopum Jaurinensem. Nec diu post Dionysius Archiepiscopus Strigoniensis sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis, Varadiensis, Vaciensis Episcopi, Nicolaus Vaivoda, Ladislaus Palatinus, ac filius Johannis Gubernatoris, & alii quamplures regni Proceres, & Legati communitatum, cum duobus millibus equitum eo veniunt, Regique suo, non tanquam extra tutelam misso, sed veluti duræ captivitatis solutis vinculis liberato, congratulantur, &, ut ad se proficiscatur, multis precibus orant: donaque satis ampla & magnifica porrigunt: sed aliquanto minora, quam fama ferantur. His responsum est: Conventum sancti Martini expectandum esse, quia sic cum Cæsare sit concluſum. Inter hæc mittit Cæsar Æneam Episcopum Senensem, Vlricum de monte Solis, qui postmodum ad Gurcensem Ecclesiam est assumptus, & Hartungum de Cappel Jurisconsultum, qui, visitato apud Viennam Rege, Legatos Hungariæ in domo Cardinalis Strigoniensis convenientes, ac Cæsareo nomine salutantes, cur Oratores eorum apud Florentiam non audisset Imperator, expostuerunt, & cur datus extra manus Rex fuisset. Deinde, quoniam Hungari & Coronam Regni & castra quædam ex Cæsare petebant, voluntariam esse Imperialem Majestatem dixerunt, sive in Conventu sancti Martini, sive ante, quando liberet, de his rebus cum eis agere. Hungari ad salutes gra- C tias reddiderunt: de Legatis Regni non auditis parvam æstimationem fecerunt: de Rege Ladislao dixerunt, non se magnipendere, qua via sit ille dimissus; lætabundos se tamen Deo gratias agere, quod suum Dominum libertati redditum intuerentur. De castris atque corona responderunt, se Regem adire velle, quæ dicta essent illi referre, ac pro sua voluntate daturos responsum. Episcopus Senensis ad ea pauca subjiciens, mirari se, ait, quod Regem libertati restitutum Hungari dicerent, quasi captivum arguerent, qui apud Cæsarem pro filio nutritus fuisset ac pudice

dice & liberaliter educatus. Quod illi mandata Cæſaris referre vellent, id non eſſe ingratum. Exin ſequenti die vocatis Oratoribus Imperatoris in curiam præſente Rege per Hungaros reſponſum eſt: Regiam ſublimitatem Imperatorem reſalutare atque amare; coronam Regni & opida, quæ obtineret in Hungaria Imperator, repetere: ſi redderentur, benivolentiam & gratiam duraturam; ſi minus, non poſſe Regem ſuo jure carere. Ibi Vlricus Sonenbergius, Nos, inquit, Hungaris, quæ juſſit Cæſar, expoſuimus: cum tua Majeſtate, Rex inclite, nihil nobis de hiſce rebus agitare commiſſum eſt. Sed quæ nunc tuo nomine dicta ſunt, ad verbum Cæſari referemus. Exeuntes autem Legati Cæſaris thalamum regium, per Cardinalem & alios Hungaros in aulam quandam accerſiti ſunt: juſſitque Cardinalis tum ſeipſum, tum cæteros Regni Prælatos Imperatori commendari. Johannes vero Varadienſis Epiſcopus eloquentia pollens & animo elevato, ſuadete, inquit, Imperatori, coronam & opida reddat, neque regnum noſtrum irritet, cujus Rex jam liber eſt. Cumque dixiſſet Æneas, multa eſſe, in quibus Imperator Regno Hungariæ poſſet uſui eſſe; & noſtrum, inquit Johannes, Regnum adeo excellens eſt & nobile, ut benefacienti retribuere facile poſſit. Animadvertit Æneas, commotam hominis mentem, & impenſatum eſſe reſponſum, cedendumque, animo excaleſcenti, exiſtimavit. Illud tamen non dimiſit intactum, quod de libertate Regis Johannes ante dixerat, quaque modeſtia ſervatus eſſet apud Cæſarem Ladislaus, pluribus verbis declaravit. Tum Johannes quodam-

A modo ſeſe corrigens, non ideo ſe locutum, ait, quia captivum illum & male habitum apud Cæſarem exiſtimaverit; ſed quod jam ſibi & cæteris Hungaris communior eſſet factus & acceſſu facilior.

Cum viſitaſſent Legati Cæſaris, ut dictum eſt, Regem, ac verbis finitis Auſtrales ad ſiniſtram, Hungari vero, qui aderant, ad dextram ſe retraxiſſent, deliberaturi, quid reſponſi dandum eſſet, remanſiſſetque ſolus Rex in medio apud quandam feneſtram, paululum meditatus, cuinam B parti ſe jungeret; ad Hungaros denique declinavit: ac, ſuopte ingenio, *mihi*, *inquit*, *quia ſum Hungarus*, *apud vos eſt manendum.* Quod verbum mira Vngarorum exceptum lætitia, mille in Regnum epiſtolis divulgatum eſt. Id ter Æneæ Cardinalis enarravit, timens, ne ſatis prima allocutione comprehenſus eſſet. Cumque ſolus Æneas Cardinalem adiviſſet, litteras ſibi Apoſtolicas reddidit, dixitque: ſummum Pontificem duabus de cauſis habere in eo fiduciam; &, quia magnus eſſet Ar- C chiepiſcopus, & quia Cardinalis: atque idcirco de rebus Apoſtolicæ Sedis fidenter apud eum ageret; rogaretque ipſum, ut veritati aſſiſteret, neque indigne carpi Romanam Eccleſiam permitteret. Tum vero ad Legatos Hungarorum & Auſtralium, qui Romæ fuerant, ac ſe ibi male viſos fuiſſe retulerant, deſcendit: exponens, quæ dicta ab his eſſent Apoſtolico culmini; &, quæ accepiſſent reſponſa, nihilque his aut factum aut dictum indigne monſtravit: ſed, cum ipſo monitorium Apoſtolicum adverſus Auſtrales emiſſum, multis modis

accuſaviſſent; reſpondiſſe Papam, quæ conveniſſent Apoſtolicæ Majeſtati, viamque nihilominus obtuliſſe juſtitiæ. Demum vero rogavit; Romanæ ſedis cauſam apud ſuos tueretur, & ad ea, quæ pacis eſſent, inter Imperatorem & Hungaros navaret operam. Hungaris enim cum Cæſare quietem habere conduceret: qui cum Turcis aſſiduis impliciti bellis, non caute agerent, ſi pugnantes in fronte, tergum in ſecurum relinquerent.

Ad hæc Cardinalis, verum eſſe, ait, quod Oratores Regni ex urbe reverſi Papæ duritiem accuſaviſſent: qui & ægre audiverit eos, & auditis acerbe reſponderit. Fuiſſe tamen inter regnicolas, qui Papam expurgaverint; ſolum manere in animis Hungarorum moleſtiam, quod tardius ſui Oratores admiſſi fuiſſent. Nam reliqua non eſſe admiratu, aut reprehenſione digna. Paci velle ſe operam totis conatibus adhibere; ſuadere tamen Imperatori, Coronam, & Caſtella reſtitueret. Inter loquendum autem videbatur Cardinalis non probare, quod Rex Ladislaus Romam fuiſſet adductus. Tum Æneas, atqui, inquit, ex uſu veniet aliquando puero, & Italiam, & graves atque optimos illius terræ mores vidiſſe; docuitque, apud ſuminum Pontificem ſacrumque Cardinalium cœtum quam libentiſſime viſus fuiſſet; utque is riſum nonnunquam Papæ moviſſet, ac potiſſime paucis diebus ante receſſum. Nam cum Papa longiorem illi audientiam negaret, quia plures eſſent audiendi Cardinales; *At Cardinales*, inquit Rex, *tecum, o maxime Pater, ſemper habebis; me autem non ſemper habebis.*

His apud Viennam geſtis Oratores ad Cæſarem reverſi ſunt. Hungari quoque domum repetiverunt, in Feſto omnium Sanctorum Regni conventum apud Budam habituri, atque illinc inſtructiores reverſuri. Plurimum autem Auſtrales & Hungari Cæſaris elidere conatus ſtudent: Auſtrales, ne ſui delicti pœnas dare cogantur; Vngari, ut Coronam & Regni veteres fines obtineant. Non tamen univerſi Auſtrales Hungaris favent: Eizingerus, & qui eum ſequuntur, Bohemorum parti conjunctiores videntur; ſperantes, petentibus Hungaris ac Bohemis Regem, fieri poſſe, ut Viennæ, qui medius locus eſt, ſuum Principem habeant. Fiunt mox inter eos, qui dominantur apud Auſtriam, duæ factiones: Civitates, & inferiores nobiles, ac Prælati fidem in Eizingero collocant: Comiti Ciliæ, Barones & potentiores credunt. Is vero arcem tenet & Regis curam habet, & quoniam Hungaris faventiſſimus putatur, pauci ſunt, qui non Hungaros arbitrantur Regem ad ſe ducturos. Illi autem ut illudant Auſtralibus, ajunt, ſe Regem non ultra Poſonium petere, ut illic ex teſtamenti paterni ordinatione gubernetur. At cum ibi fuerit, prohibiturum judicant neminem, quominus Jaurinum & ad interiora regni loca ducatur.

Per idem tempus, multa adverſus Johannem Gubernatorem Hungari dicere; eum Tyrannum & Regni proditorem appellare, qui duos Exercitus

tus maximamque Regni nobilitatem Turcis prodiderit, Polonumque Regem neci objecerit: nunc Regnum graviſſimo jugo premat; neque jus dicat, neque ex bono populos regat: adveniſſe ſuæ Tyrannidis finem, liberatum ex manibus Imperatoris Regem, indies affuturum, qui ſuperbum hominem conterat. Mos hic populi eſt, ſemper venturus amatur, odioſum eſt imperium vetus. Major Regni vis adverſus Johannem ſentire videbatur, multumque illi Comes Ciliæ adverſus credebatur; tanquam illo ex gubernatione Regni dejecto, ſit locum ejus occupaturus. (1)

Contra Johannes, veritus, quod accidere poteſt, armis atque amicis ſe munit, & Giskræ, cujus hoſtis fuerat, ſocietatem ſibi adjungit. Conveniuntque hi duo inter ſe, alterum alteri opem ferre, neque reddituros ſe opida & bona coronæ, quæ tenent, Regi, niſi puberi, ac gubernatoris minus egenti. Curſus eſt hic humanarum rerum, ſedata una diſſenſione, mox altera ſurgit; inſtar hydræ truncata reſurgunt odiorum capita. Inquietum eſt mortalium genus, paci & bonis moribus adverſum. Inter hæc Bohemi apud Pragam in feſto ſancti Galli convenientes, Legatos eligunt, quos ad Regem mittant; & hi quidem cum equitibus circiter quadringentis Viennam veniunt. Inter quos de Monte Stellarum, de Roſis, de Lepore, de Cygno, præcipui Barones exiſtimati ſunt; qui cum Regem adiviſſent, non cæterarum gentium more, ſuo Principi munera porrexerunt, qui ſoliti ſunt ex Regibus dona ſuſcipere. Salutarunt autem majeſtatem ejus, ſibique verbis pluribus gratulati ſunt, qui jam tutela depoſita, regnorum ſuorum ſuſcipere curam vellet, terram Bohemiæ, quæ diu Rege caruiſſet, multis ſubjectam calamitatibus, cupide ſuum adventum expectare; voluntarios eſſe Bohemos regni coronam ſibi tradere, ſi modo capitula quædam pro pace regni eis promittat, & ne differat ad ſe proficiſci: niſi cito iret, timendum eſſe, ne Regem alium ſibi plebs adſciſceret. Verum cum pleraque peterent, quæ neganda videbantur, ſæpe interrupti tractatus, rurſus integrati fuerunt. Cumque aliquando coram Rege mentio de Bohemis fieret, tanquam aliqua peterent non conſona fidei: at ſi me, inquit Ladislaus, Regem habere cupiunt, Chriſtiani ſint, oportet; &, quam ego teneo fidem, teneant; quæ vox complures ex conſilio fecit attonitos, cum Regem, quamvis parvulum, zelum intelligerent habere fidei. Comes autem de pulchro monte, cui nunquam religio cordi fuit, ubi advertit, mutare conſiliarios, & quid vos, inquit, ea curatis, quæ Romanam ſedem reſpiciunt, quid noſtra intereſt, quo modo Bohemi cum Papa ſe habeant; ubi Archiepiſcopum accipiant; quo jure teneant eccleſias; quo ritu celebrent: curent Sacerdotes, quæ ſua ſunt, nos de regno cogitemus, ne Regi pereat. Sive Chriſtiani fuerint Bohemi, ſive pagani, noſtri ſunt; dum Regi tributa pendant, quam velint ſectam ſequantur. Denique in

bas

(1) *In fine Opus hoc Æneæ Sylvii in editis fuit mutilum; Continuatio, integris tredecim manu exaratis foliis conſtans, ſuperat in Cod. III. a fol. 38. pag. 2. uſque ad finem folii 50. quam hic typis excudi fecimus.*

bas leges conventum est, quæ Sigismundus avus & Albertus Ladislai Pater Bohemis promisere, ea immota esse. Inter Bohemos & Basiliense concilium pactiones habitas, inviolatas manere. Johannem Rochezanam in Archiepiscopum gentis petendum, neque fidem novam, neque alium præsulem in regnum, dum is vixerit, inducendum. Quæ regni nomine per Barones post mortem Alberti gesta sunt, rata consistere; Regnicolis, quæ occuparint feuda, non auferri; quæ Federicus Cæsar de regno donaverit, irrita esse. Ladislaum in festo Johannis Baptistæ Iglaviam petere; ibique per Bohemos susceptum, duci Pragam, in festo Divi Bartholomæi coronam susceptu-

A *dovicus Bajoariæ Dux, qui & Ottonem, Ottonis filium, ejusdem familiæ Ducem & consanguineum suum secum adduxit. Albertus Brandenburgensis, & Carolus Badensis, Marchiones præsto adfuerunt, & Albertum secutus est Johannes Episcopus Eichstetensis. Sigismundus Archiepiscopus Saltzburgensis, & Albertus Bajoariæ Dux, cum alterum ecclesia, alterum ægritudo domi detineret, qui suas vices implerent, Légatos misere. Pestis interim Viennæ gravis exoritur, neque parum plebis absumit. Cæsar autem Ludovicum &*

B *Albertum advocat, cupiens ante eos affari, quam tractatus inchoetur; & hi quidem, non inviti prorogantes ex assensu partium dictam diem, ad novam civitatem se contulerunt. His Cæsar suam causam exposuit, rogatosque fecit, ut suo juri favorent, cum esse inique contra se actum, intelligerent. Ludovico autem & Alberto grave videbatur Viennam reverti, ubi pestifer aër grassabatur, rogabantque Cæsarem, ne tantam nobilitatem periculo mortis exponeret, consentiretque locum mutari conventionis. Sed,*

C *annuente Cæsare, Australes nullo pacto transferre conventum permisere, dicentes, non esse pestem ferocem, ut fama ferret, neque mutandum locum, ad quem vocati & Hungari essent & Bohemi. Neque enim sicut Italici, ita & Theutonici pestiferum aërem reformidant, neque mortem magnopere timent, aut funera plangunt; levis est apud eos carissimorum obitus. Necessarium igitur erat, Viennæ teneri conventum, eoque redire principes, & Legatos Cæsaris pergere. Interim orta est de securitate controversia; Australes, daturum suum Regem*

publi-

publicam fidem, ajebant, omnibus, qui Viennam peterent; Cæsar, nondum positum in administratione Ladislaum, id juris habere, negabat; neque se missurum sub ejus salvo conductu Legatos affirmabat. Soluta est altercatio per principes, qui susceptа in se utrinque potestate, & Viennæ Cæsareis, & in Nova Civitate Regalibus oratoribus, securitatem promiserunt. Ludovicus Bajoariæ Dux medio tempore Cæsarem multis rogatibus onerat, ut pro confirmatione electi Patavienſis ad Romanam curiam scribat, quo negato, Ottoni Duci Bajoariæ consanguineo suo ut feudum patermum conferatur, expetit, id ei concessum est; & cum Ottone simul feudum accepit Johannes Episcopus Eichstetensis, vir doctrina & probitate insignis. Albertus autem Marchio Brandenburgensis, cui adversus Norimbergenses in curia Cæsaris lis erat, judicium expostulabat. Cæsari autem visum est prius experiri, an amice res possent componi. Ad eamque rem Johannem Aichstetensem, Æneam Senensem Episcopos, Valterum Zebingerum, duos Vlricos & Marescallum Imperii delegit, qui dies complures in eo negotio frustra consumpserunt; cum Albertus vendere pacem, Norimbergenses gratis accipere, vellent. Nicolaus intetim Cardinalis sancti Petri, ac Pontifex Brixinensis Ecclesiæ, vir omnium litterarum doctrina & sanctimonia vitæ memorabilis, jussus adire conventum Viennensem, ad Cæsarem venit, sed, Cæsare in judicio sedente, ac causam inter fratrem & Schiafusenses cum principibus audiente, nullus ei obviam processit, præter Eichstetensem & Senensem Episcopos, quod omen parum prosperæ legationis est visum. Cæsar tamen sequenti nocte ad eum veniens, expurgatum se reddidit, quia non impendisset honorem, legato debitum; egitque sibi, qui venisset, & summo Pontifici, qui misisset eum, ingentes gratias, atque in alteram diem totius controversiæ statum sibi exponi curavit. Intelligens autem Cardinalis, quia Ludovicus & Albertus Viennam repeterent, enarravit eis, quam ob causam sedes apostolica se misisset; rogavitque, ut apud Australes securitatis sibi litteras impetrarent Viennam petituro; quia si non possit pacis agitare negotium, saltem cum Bohemis de rebus fidei tractaret, quos illic esse didicerat. Principes suas operas promittentes, Viennam perrexerunt, cumque his unus ex familia Cardinalis profectus est, qui Regi Ladislao litteras daret, ac publicam fidem ab eo exigeret. Responsio Principum Vienna in hunc modum remissa est: quia nominati essent nonnulli Principes, qui pacem inter Cæsarem & Australes componerent, non videri Australibus consentaneum, admitti Cardinalem, qui nominatus non esset. Volenti Cardinali Viennam ire, tutum patere accessum, neque legatis Apostolicæ sedis inter Christianos opus esse publica securitate; minime tamen placere Australibus, Cardinalem apud Viennam convenire Bohemos, qui non essent ad res ecclesiæ missi. Si quid cum his agere vellet, alium locum, aliud sibi tempus eligeret. Hæc pari modo & Ladislaus respondit. Nuncius vero Cardinalis, dum mandata domini Viennæ prosequitur, Principumque consilia frequentat, incognitus aliquando apud Consiliarios, de Cardinali hunc sermonem audivit: qui se tractatibus, non vocatus, ingerit, aut stultus est,

aut proditor. Quibus cognitis, intel-
lexit Cardinalis, neque Principibus
ſinum tranſitum placere, qui ſe rerum
ductores æſtimabant, totamque pacis
gloriam ſuam eſſe, malebant. Re-
ceſſiſſet autem e veſtigio, domumque
repetiſſet, niſi remanere nonnullis eum
diebus Imperatoriæ preces compuliſſent,
Johannes, Friſingenſis Epiſcopus, dum
hæc agitantur, qui adverſus fratrem
Gaſparis, olim Cancellarii, eccleſiam
obtinuerat, apoplexia tactus, inteſta-
tus atque elinguis Viennæ decedit;
mira & incomprehenſibilia Dei judicia!
Eandem mortem cum Gaſpar obiiſſet,
ajebat Johannes, divina illum ultione
percuſſum, qui ſibi in eccleſia Friſin-
genſi non juſtas moviſſet lites, neſci-
ens idem ſibi fatum imminere. Poſt
hæc Cæſar Oratores ſuos Viennam
mittit. Æneam Epiſcopum Senen-
ſem, Vlricum Riderer, Juriſconſul-
tum, & alios ex conſilio majores. Jo-
hannes Naypergius jam Cæſari in ſu-
ſpicionem venerat, &, tanquam non
fideliter ſe geſſiſſet tempore belli, e
curia miſſus erat. Johannes Vnge-
nadius, & Valterus Zebingerus, odioſi
apud Viennenſes, haud quaquam mit-
tendi videbantur. Venerant ad Im-
peratorem Colonienſis, Maguntini, &
Treverenſis, Archiepiſcoporum ac Fe-
derici Ducis Saxoniæ & aliorum quam
plurium Principum Legati, præſtan-
tes & magni viri; & hi Viennam
petere jubentur. Barones quoque &
nobiles Auſtriæ, qui fidem ſervarant,
eo diriguntur, omnes apud Æneam
Epiſcopum conveniunt, reſque Cæſa-
ris in communi pertractant. Inde
ad palatium ſimul proficiſcuntur, ſive
ad Principes, cum vocantur. Ductor
& rector omnium tractatuum Alber-
tus Marchio videbatur; cui & ſermo
promptus & induſtria multa fuit. Is,
ubi Legatos Cæſaris in palatio habuit,
quæſivit ex eis, quænam media pacis
aperirent. Legati, id opus eſſe tra-
ctatorum, ajebant; dari tamen ſibi
publicam audientiam petebant, in qua
jus Imperatorium manifeſtarent, quem-
admodum eſſet conventum. Nam
cognita cauſa, facilius poſſent Prin-
cipes invenire concordiam. Albertus,
audientiam publicam ſine tumultu non
poſſe fieri, dicebat; neque pulchrum,
comitia palam proferri: diſputationi-
bus exaſperari, non mulceri animos;
partem quoque adverſam audientiam
manifeſtam petere, at ſibi non videri
dandam. Legati cum audiſſent, ad-
verſarios audientiam cupere, tunc ma-
gis eam flagitabant, operæ pretium
eſſe putantes, Cæſarem, quem Au-
ſtrales ubique gentium probro affeciſ-
ſent, publice expurgari. Quæ res
nullo pacto ſuaderi Principibus quivit.
Cum vero aliquamdiu ſuper hoc diſpu-
tatum eſſet, viſum eſt Principibus,
id primum attingere, ut, quo loco,
quibuſque rectoribus Ladislaus guber-
nari deberet, in communi diſcutere-
tur. Legati autem, injurias exami-
nandas, & damna Cæſari, per Au-
ſtrales illata, imprimis reſarcienda,
dicebant. Cum diu ſimul altercantes
non convenirent cum Legatis Princi-
pes, ait Albertus Marchio: neceſſa-
rium ſibi eſſe, Novam Civitatem in
cauſa Norimbergenſi petere, in qua
termimus prope adeſſet; meditatum
ſe pacis nonnullos modos, quos Cæſari
vellet exponere: & quamvis Legati
Cæſaris id magnopere diſſuaderent, ne
conventus Viennenſis interrumperetur,
Marchio tamen plus ſuæ, quam alie-
næ cauſæ conſulens, retineri non po-
tuit. Sed prorogata eſt diæta Vien-
nenſis

nensis ex partium placito in dies aliquot ultra. Vilhelmus, alter ex Ducibus Saxoniæ, cui soror Ladislai Regis nupta est, non parvi animi, & vasti corporis adolescens, rei militaris egregie peritus, & inter Principes Theutoniæ non sine illustri nomine, dum ista geruntur, cum accepisset, uxoris fratrem ad dominia sua remissum, cupidus ejus videndi, ut sunt ornati & pictis armis Saxones, cum splendido comitatu Viennam petiit. Sed cum pridie quam intraret, Ladislaus, non ignarus illius adventus, in villam perrexisset; idcirco creditus est, secessisse, ne venienti duci occurreret. Vilhelmus autem, veluti contumelia tactus, cum Regem Viennæ non invenisset, mox ad Imperatorem se contulit; ut par pari referre videretur, prius Cæsarem visens, quam Regem. Hic apud Novam Civitatem, cum ludi militares singulis penè diebus magnis contentionibus ad Imperatricis gloriam frequentarentur, complurima suæ virtutis documenta monstravit. Visus inter Principes, interque minores, aut primus aut post Albertum Marchionem omnibus, qui ferrent arma, & robustior, & peritior; clarumque nomen videbatur adeptus, nisi Viennam redeunti sibi quidam ex Bohemis irrogasset infamiam. Id, quo pacto sit factum, breviter libet exponere, ut consuetudinem Germanæ nobilitatis exteri quoque, si laudanda est, edisce re possint. Est in Westfalia civitas insignis & potens nomine Susatum, ad dominium ecclesiæ Coloniensis pertinens; quæ cum desciviſſet ab ecclesia, ac sub umbra Ducis Clivensis libertatem sibi quandam usurpasset, Theodoricum Pontificem, jura ecclesiæ vendicantem, gravibus damnis affecit: qui, cum se urgeri a subditis cerneret, Vilhelmum, de quo sermo est, in auxilium accersivit. Is patri, de se bene merenti, laturus opem, militem ex Bohemia legit, profectusque contra Susatum, cum diu civitatem obsedisset, fortissimos tamen cives expugnare non potuit, nec, domum reversus, omne stipendium militi solvere. Inter alios autem, qui molestius aurum exigebant, visus est sororis Georgiconis, Bohemiæ Gubernatoris, maritus. Is cum se diu verbis protractum, ac denique spretum animadverteret, postquam Vilhelmum esse Viennæ, totamque illic Germaniæ nobilitatem convenisse, didicit; eo & ipse proficiscitur, atque, comperto debitore, demuo, velut ex supervacuo, stipendium sibi debitum petit; confutatus, ad pictorem se confert, tabellasque complures, in eundem modum formatas, accipit; atque in locis urbis frequentioribus affigit. Tabellarum hujuscemodi pictura fuit. Pede uno alligatus ex sublimi ligno vir militaris pendebat; juxta sedebat mulier egregia forma, quæ virum pendentem tristis intuebatur; tum carta ex ore suspensi hominis ad mulierem tendens, Alamanico sermone conscripta, hæc habuit verba: Ego sum Vilhelmus Dux Saxoniæ, qui fractæ fidei pœnas pendo; fer opem amanti tuo, Margarita, fer opem; ne peream, spes mea, fer opem. Talia adversus magnum Ducem, non magnus homo impune peregit, quæ res multum de nomine tanti Principis eduxit. Id, an rite factum sit, alii judicent; nobis & indigna & barbara consuetudo visa est. Cum statuisset autem Albertus Cæsarem accedere, Æneas quoque & Vlricus Riderer secuti sunt eum,

eum, prius tamen Bohemos adiverunt, inter quos primus fuit Alſchio de Monte ſtellarum, eiſque duas res propoſuerunt. Alteram, ne recederent Vienna, antequam Principes ex Nova Civitate redirent; alteram, ut Cæſari, quantum æquitas ſineret, propitii eſſent; utraque ab his promiſſa res eſt, neutra obſervata. Namque cum diu Principes apud Cæſarem morarentur, affecti tædio Bohemi domum petiere. Interrogaverat tamen Æneas eos, cur Cardinalem Sancti Petri non admiſiſſent? Cur Regem ſuum obligaſſent pactionibus, quæ non eſſent ſecundum fidem? Non tamen, hæc omnibus exponebat, ſed his dumtaxat, qui volunt videri fideles. Ad quem Alſchio: Cardinalem, inquit, idcirco non admiſimus, quia nihil cum eo tractare licebat injuſſu regnicolarum; neque hoc tempore res eccleſiæ bene conduci poterant, priuſquam Regem haberemus: nam quæcunque paciſci voluiſſemus, irrita ſine Rege fuiſſent; nunc, loquente Rege, omnes admovebunt ori digitum, nec erit, qui ſuæ valeat reſiſtere voluntati. Neque curanda ſunt, quæ modo pacta percuſſimus; ferre minora voluimus, ne tolerare majora oporteret. Cum Rex erit in regno, facile omnia reformabuntur. Tum Æneas: Diviſi eſtis, inquit, in Bohemia, hinc Catholici, inde hæretici ſunt. Vos in Rege confiditis, in pactionibus illi. Sigiſmundum & Albertum magnos Reges pacta reſtrinxerunt, quid de hoc puero faciant, quem obligatis, ne quem Archiepiſcopum in regno ſuſcipiat, ſi Rochezana confirmari non poſſit; nunquid hoc hæreticum eſt, & alienum a fide chriſtiana, ſine Pontifice velle degere? Ad hæc Alſchio: Non debet, inquit, Rex noſter alium Archiepiſcopum in Regnum admittere, Rochezana contempto, niſi Majeſtati ſuæ ſecus fuerit viſum. At cum intellexerit, Rochezanæ locum eſſe non poſſe, tum ſibi videbitur, alium eſſe recipiendum. Tum Æneas: videbitur, ait, ſi regni Baronibus videbitur; Rochezana vero tam plebi dilectus eſt, ut excludi non poſſit. Cum multa utrinque dicta eſſent, ita receſſum eſt, ut Alſchio, rem bonam & laudabilem cum Auſtralibus a ſe actam, aſſereret. Æneas, etſi Bohemis Regem bene aſſentientem probaret, pacta tamen, quæ de fide percuſſa fuerant, non carere vel fraude, vel ſuſpicione, rebatur. Cum veniſſet ad Cæſarem Albertus Marchio, Principeſque ſecum pleroſque duxiſſet, judicium in cauſa, contra Norimbergenſes jam pridem mota, petebat, præcedereque ſuum negotium, rem Auſtralium cupiebat, qui indigentem ſui Cæſarem ſibi faventiorem arbitrabatur. Cæſar autem exiſtimans, lata ſententia, ſi viciſſet, ſuperbire; ſi ſuccubuiſſet, indignari Albertum, neque recta mente cum Auſtralibus acturum, differre judicium conabatur. Sed factis hinc atque inde pluribus verbis, quid me, inquit Albertus, incaſſum tanto tempore ſuſpendis Cæſar? tredecim in tua præſentia ſunt Principes; expectas, dum hi recedant, ut cum tuis Conſiliariis me judices? Noli hoc tibi perſuadere; Princeps ſum, & ex Principe natus; minime tuus me Mareſcallus, aut magiſter Cameræ judicabit. Id, quamquam ſuperbe dictum videretur, neque temeritate carens, non tamen caſtigatum eſt; nam Cæſar ſuo more manſuetis uſus ſermonibus in alterum diem rem produxit. Tumque vocatis

Prin-

Principum oratoribus, & accersito Cardinali Legato, quærebat, in tanto negotio quid agendum videretur? Cum Albertus litem suam solis Principibus crederet, Norimbergenses etiam inferiores in judicio sessuros peterent. Albertus timens, ne quid adversum se decerneretur, furenti similis, convocatis fautoribus suis, iracundus & inportunus in consilio Cæsarem adit, suamque causam inter dispares agitari queritur; cumque sibi responsum esset, non sedere tunc in judicio Cæsarem, sed consilium in agendo quærere, idque licere sibi ex quovis homine suscipere: Principes, qui aderant, ecclesiasticos & seculares ad se vocavit, & in conclave sese recipiens, ut sibi consulant, eos orat. At cum Cardinalis, quæ sibi non placebat, bona fide diceret, graviter ab eo correptus est, neque Senensis Episcopus aut Eichstetensis increpatione caruit; cum pacis consilia uterque præberet: erat enim Marchio extra mentem, neque verba comprimere poterat, in tantamque dementiam prosilivit, ut neque Imperatorem, neque Romanum Pontificem se quicquam pendere, protestaretur; vixque contineret manus, si quis opinioni suæ contrarius iret. Hoc est Principum commune vitium; nutriti namque inter minores, qui cuncta laudare solent, quæ dicuntur ab eis, cum ad extraneos, sibique pares veniunt, furunt atque insaniunt, ubi se reprehensos intelligunt. Nam, quasi Dii sint, reverentiam & adulationem ex hominibus sibi debitam putant. Cæteri Principes, postquam corrigi Pontifices animadvertunt, quid tu, inquiunt, Marchio mæstus es? Pone querelis modum, ibimus omnes ad Cæsarem, petemusque, tuam cau-

sam cum Principibus terminet, teque veluti Principem habeat; non erunt nequicquam preces nostræ. Sume animum, atque ito nobiscum. Acquievit Albertus. Itum est ad Cæsarem. Audita petitione, in hunc modum responsum est. Est Albertus Marchio in conspectu Cæsaris, fuitque semper clarus Princeps; neque id quispiam negat. Illud solummodo in disceptationem venit, an causa, quæ cum Norimbergensibus sibi est, solos Principes in judicio deposcat? Vtcumque sit, sedebit crastina die Cæsar pro tribunali, assistentesque sibi Principes advocabit, & quæ Marchio, quæque Norimbergenses dicere velint, benignus audiet. Placuerunt Marchioni Cæsaris dicta, atque in crastinum auditorium apparatum est, ad quod vocatus Sancti Petri Cardinalis, cum intrasset Imperialem aulam, &, quæ gererentur, considerasset; negavit in eo se judicio sessurum, in quo per calumniam Marchio, conspiratione Principum facta, quæ suæ libidini placerent, invito Cæsare, posset obtinere: fuit enim Cardinalis doctrina illuminatus singulari, justitiæ tenax, quem neque metus, neque amor unquam a recto calle dimovere potuit; at propterea ingentes inimicitias in sua natione passus est; cum plerisque nimis justus videretur. Locus admonet, quoniam de causa Marchionis & Norimbergensium sermo incidit, hujus litis originem altius attingere, sic enim legenti notior fiet. Norimberga, quam nos montem Noricorum possumus appellare, nobilis & potens civitas est, inter Bajoariam, Franconiamque flumini adjacens, quod Pegenizium incolæ vocant, ex Bohemiæ montibus delapsum. Vrbs plena populo;

ſacris ac profanis ædibus, ad principalem magnificentiam faſtigiatis; ſolido muro, profunda foſſa, crebris & altis turribus egregie communita: ſed in agro ſita ſterili & arenoſo; ob eam cauſſam cives, plerumque artifices aut mercatores, habentur; qui & Flandriæ & Venetiis negotiantes, univerſam Germaniam mercibus implent; &, ſicuti proverbium eſt, ſine Norimbergenſibus non ſunt mundinæ. Hinc auctis opibus cives, qui nihil extra muros poſſidebant, agros, prata, ſilvas, villas emere: ruſtica ſtruere ædificia: piſcinas fodere: leporaria apparare cæperunt: & in modum nobilitatis vitam agere, invidiam vicinis facere. Nam cives apud Theutones, utcunque divites, & antiqui, loco plebis habentur. Territorium, quod Norimbergam undique cingit, univerſum ad Marchiones Brandenburgenſes pertinet, qui ſunt Burgravii Norimbergenſes. Eaque pars hæreditatis Marchioni Alberto in diviſione, cum fratribus facta, obvenit. Hujus ſubditi, cum ſæpe Norimbergenſes, velut inſolentes, accuſarent, ejuſque jura ab illis uſurpari dicerent; cumulatis ultro citroque modo in hac, modo in illa cauſa querelis, ut inter vicinos fit, Albertus civitatem, civitas Albertum odire cæpit. Albertus juriſdictionem, quæ ad ſe pertineret, cujuſdam villæ, Norimbergenſes invaſiſſe prætendit. Illi, telonium adverſus fœdera Albertum auxiſſe, magnoque ſe damno preſſos, queruntur. Interea Nobilis quispiam de Adoch vicinus, cum ſuſpectam haberet Marchionis potentiam, caſtra ſua Norimbergenſibus vendit. Id ægrius Alberto fit, venditionem haud ratam exiſtimanti, tanquam caſtra ſui feudi ſint, increpatque propterea Norimbergenſes. Illi nihil ſe inique feciſſe dicunt, viamque juris coram Cæſare offerunt. Albertus bellum indicit, Norimbergenſes omnia prius experiri, quam arma, volentes, Cæſaris opem implorant. Cæſar utramque partem ab armis abſtinere jubet, jus dicturum ſe dicit, viam facti probibet. Sed nihil præceptio Imperatoris profuit. Norimbergenſes Marchionem, Marchio Norimbergenſes, mandatum Cæſaris violaſſe contendunt. Armant ſe ambæ partes amicis. Principes Alberto favent, Civitates Norimbergenſium arma ſequuntur, major Germaniæ pars hoc bello implicatur. Cæſar in pœnam criminis partes, quæ noluerant ſuis obtemperare mandatis, uſque ad extinctionem quodammodo decertare permiſit. Novem prælia in hoc bello geſta ſunt & aſpera & cruenta, quorum ſemper Marchio, præterquam unius, victor extitit. In his multa virtutis experimenta præbuit, cujus vel fortitudinem, vel prudentiam magis admirere, incertum eſt. Cujus memorabile factum hoc loco præterire non poſſum, quod ipſe nobis ex ordine retulit, cum de Nova civitate ſimul Viennam peteremus. Id hujuſmodi fuit. Erant Norimbergenſes ad bellum inſtructi, ſex millia peditum, equites octingentos in armis habentes, cumque his terram Marchionis ingredi properant, cui nequaquam parem eſſe ſciunt exercitum: is hoſtium adventu cognito, viarum peritus, ac difficultatum, cum ſexcentis equitibus, ac ducentis peditibus obviam pergit. In medio camporum, late patentium, fluvius fuit, equiti omnibus ex partibus, pediti uno tantum loco permeabilis, ibique fruteta ad inſidias opportuna. Hic Albertus pedites collocat,

datis præceptis, ut permiſſo equitibus hoſtium tranſitu, peditatum deturbent ac morentur. Ipſe cum delectis equitibus in ſilva propinqua ſe continet. Norimbergenſes, ubi ad fluvium veniunt, qui conſident equis, facile tranſeunt, pedites paulo poſt vadum quærentes & aquam undique præaltam offendentes, ad locum inſidiarum veniunt, indeque pluribus amiſſis neceſſario retrocedunt. Albertus, viſis hoſtibus, qui ſimul juncti, & ad inſultum parati, eorum, quæ peditibus contigiſſent, ignari procedebant, e ſilva ſe proripit, univerſumque producit equitatum, atque in pugnam ſeſe offert. Ea re percepta ſubſiſtunt paululum Norimbergenſes, veriti, ne major hoſtium numerus in ſe ruat. Conſiſtit quoque Albertus cum ſuis, & quid agant hoſtes, attentius inſpicit. Nec mora, delecti tres equites, arrectis haſtis, præcipiti curſu ex acie Norimbergenſium verſus hoſtes, veluti provocatores, feruntur. Tum Marchio armis undique tectus, ruſticana ſuper inducta veſte, ne cognoſci poſſet, ordine dato, quem cæteri teneant, cum duobus Comitibus animo plenus, lanceam dextra recipiens, in provocatores decurrit, &, qui ſibi ſorte obvius datur, equitem primo impetu proſternit: Comites una cum hoſtibus cadunt, ſolus Marchio in ſella remanet, qui, nondum fracta lancea, in cumulum Norimbergenſium, velut inter oves impavidus leo, multa vi deſilit, & unum atque alterum ab equo dejiciens, viam ſibi inter confertiſſimos cuneos facit, ibique gladio rem gerens, obvium quemque detrumcat, atque urgens calcaribus equum, & impetu validiſſimo prorumpens aciem, nunc dextra, nunc ſiniſtra pugnans, ad vexillum uſque pervenit. Quo viſo, ingenti clamore vicimus, inquit, & utraque manu haſtam apprehendens, ad ſe trahere nititur; ibi centum ſupra eum gladii mudantur, unum omnes petunt, premunt, concutiunt, totum eum robur exercitus confodere nititur, cumque alter alterum premeret, neque confodi homo poſſet, magnis ictibus cædebatur. Ille autem fatigatis brachiis & armis magna ex parte quaſſatis, humeris ac pectore in haſtam totus incumbit, eamque complectitur, aut rapturus ad ſe hoſtium ſigna, aut certe pro ſignis hoſtium moriturus. Neque fruſtratus eſt deſiderio, nam dum ſolus adverſus plurimos contendit, neque letaliter vulnerari poteſt, aut ab equo remitti; equites ſui, qui rem geri videbant, ingenſque Ducis intelligebant periculum, uno omnes impetu in hoſtes ruunt. Illi, dimiſſo cum paucis Marchione, quem minime norant, alacres prælium committunt; cadunt ibi ex utraque parte complures, victi tamen Norimbergenſes in fugam vertuntur, cæduntur, capiuntur, pauci domum redeunt. Parta victoria, dum Marchio requiritur, apud hoſtium ſigna reperitur, vexilla in complexu tenens, neque, ictibus contuſus, loqui valens, ſed manu ac nutu ſe manifeſtans. Sanguis illi e naribus, ex auribus, ex ore plurimus fluebat, toto corpore lividus erat, pectus confractum, illiſæ ſcapulæ, caput veluti magno tonitru obſtupefactum; at ſpiritus adhuc integer, & anima, victis hoſtibus, læta. Rogatus ex equo quadrigam aſcendere, qua domum quietius duceretur, non acquievit, ut qui turpe duceret, magnum Ducem curru trahi, armatus in equo ad conjugem venit, apud quam pluribus diebus jacens, tandem convaluit.

luit. In eodem contra Norimbergenſes bello, cum Auguſtenſes, atque Vlmenſes alio tempore, ſtructis ordinibus ſibi occurriſſent, ductoris eorum, qui ante acies procurrebat infeſtus, os lancea perfodit, atque dejectum equo captivum duxit. Opidum alto muro & foſſa cinctum, in quo præſidium non temue Norimbergenſes habuerunt, cum diebus nonnullis obſediſſet, ex quatuor partibus inſultum dedit, reſervata ſibi opidi facie, qua & murus altior & aqua profundior erat, ne Principibus, qui ſecum arma ſumpſerant, partes prælii duriores committere videretur. Dato ſigno, cum undique validiſſime pugnaretur, admotis ſcalis, primus omnium murum aſcendit, atque in opidum deſiliens, tamdiu cum ſuis adverſus opidanos, & qui intus erant mercenarii milites, præliatus eſt, donec cæteri Principes murum tenerent. Quibus rebus, etſi poterat Albertus videri parum cautus, qui tantis ſe periculis objectaret, nomen tamen ejus & in Germania & Gallia glorioſum eſt reditum, & virtus ejus adeo formidabilis apud hoſtes, ut eam aciem nunquam vincere ſe poſſe confiderent, in qua ſcirent Albertum eſſe. Nec mihi ambiguum eſt, quin ſucceſſu temporis, poſtquam ejus res geſtæ conſcriptæ & poſteritati traditæ fuerint, inter illuſtres & ſublimes viros apud omnes gentes Alberti fama colluceat. Is palatia Norimbergenſium, quæ more Florentinorum in agris complurima poſſidebant, villaſque omnes incendit, caſtella & arces munitiſſimas expugnavit, nihilque his extra muros civitatis reliquit. Sed neque ipſe damno caruit, nam & Norimbergenſes in agrum ejus egreſſi, quicquid obvium fuit, incendio conſumpſere, in tantumque diminuti ſunt redditus eccleſiarum atque nobilium, ut præbendæ Anaſpacenſes, quæ nummos aureos octuaginta reddere quotannis ſolebant, ad quinque & viginti redactæ ſint, nobilibus ceteris ex tribus portionibus annui cenſus, una remanſerit. Erat miſerabilis Theutoniæ facies, nuſquam viator tutus. Incendium ejuſmodi Sueviam, Franconiam, Bajoariam, vexabat, hinc Principibus prædam agentibus, inde civitatibus agros igne ac ferro vaſtantibus. Epiſcopi quoque Bambergenſis, Auguſtenſis, Eichſtetenſis, Marchionis cauſam adjuvabant. Herbipolenſis antiſtes, unus ex omnibus Alamanniæ Principibus, civitatum ſe parti conjunxit, & animo forti atque intrepido ſuam tutatus terram, vicinos infeſtavit, qui Marchioni faverent. Quid dicam? Dubitare ſolemus, an liceat Epiſcopis, jubente Cæſare, bellum gerere, cruentiſque certaminibus intereſſe? Vidimus noſtro tempore, quamvis prohiberet Imperator, Epiſcopos tamen arma geſtare; verum illis, neceſſitatem fuiſſe pugnandi, nonnulli putaverunt, & ipſi hanc excuſationem præſeferebant; niſi enim bello ſe miſcuiſſent, agros ſuos utriuſque partis rapinis expoſuiſſent; quod an verum, ſatiſque purgatæ conſcientiæ fuerit, ipſi viderint. Fridericus poſtquam partes utrimque pro ſua culpa correptas, atque admodum exhauſtas animadvertit, Silveſtrum Chiemenſem Epiſcopum, Johannem Naypergium, & Vlricum Riderer, qui pacem componant, Legatos mittit. Erat Silveſter grandævus pater, prudentia & doctrina juxta venerandus, boni cuſtos & æqui; ſed animo, quam corpore fortior: cui podagra omni fere tempore Comes fuit.

Hunc

Hunc cum primum vidisset Albertus, & adventus causam nosset: in tempore, inquit, venisti pater, fessi bello utrinque sumus, neque vires nobis neque facultates superant ullæ, ferro juventus periit, fruges ignis absumpsit, aurum omne recessit, facile pacem compones inter eos, quibus non est bellandi potestas. At poteras, inquit, Chiemensis Episcopus, integris opibus, salvis hominibus, concordiam assequi, si Cæsaream vocem audisses. Sed est hoc superbiæ proprium, ut nisi fracta cervice, & contritis ossibus quiescere nequeat. Concordia apud Bambergam in hanc sententiam dicta est: inimicitiæ, atque offensiones procul ex utraque parte sunto. Si qua ex Norimbergensibus sibi debita Marchio credit, id jure coram Cæsare experiatur. Idem Norimbergenses agunto, si Marchionem sibi obnoxium existimant. Querelis, utrinque porrigendis, utrinque partes respondento, sententiæ Cæsaris parituræ. Principes alii, & Civitates reliquæ Ludovici, Comitis Palatini judicium absque appellatione quærunto. Pace composita, Cæsar ex officio Marchionem, Norimbergensesque litteris citatoriis ad se vocat. Marchio, constitutionem esse Caroli quarti dicit, quæ Principem ad judicium non esse vocandum, nisi per Principem, velit; negatque se compariturum, nisi legitime vocetur; occupabat enim Norimbergensium pleraque opida, longumque judicium esse cupiebat, ut fatigati Norimbergenses, auro pacem emerent. Septem & decem Principes ex Alamania superiori, Rhenique partibus Cæsari scribunt, dignum sibi videri, Marchionem Albertum, nisi vocetur a Principe, non comparere judicio. Cæsaris & senatus ejus longe alia sententia fuit, sed adversari tot Principibus arduum videbatur. Quando enim non potentiæ justitia cedit? Recte a Strabone traditum est, jus esse potentiorum, commoditatem. Factum est igitur, quod Albertus optavit: dilata in aliquos annos res est, non sine magno dispendio Norimbergensium, donec Cæsar ex Italia reverteretur; neque aliud tunc, quam de juribus citationis, erat discutiendum. Reversa igitur ad judicium lite, placuit ante omnia tractare concordiam, si forte componi res possent. Ei negotio præpositi sunt Johannes Eichstetensis, & Æneas Senensis Episcopi, Johannes de Lysura, perspicacis ingenii Jureconsultus. Valterus Zebinger, duo Marescalli, alter Imperii, alter Saxoniæ Ducis, & Vlrici duo, Juris interpretes non contemnendi; qui cum animum Marchionis inspexissent, suadebant Norimbergensibus, aurum dare; neque illi abnuebant, nihil tamen effici potuit, cum minor pecuniæ summa promitteretur, quam Marchionis vel cupiditas posceret, vel paupertas. Eo igitur ducta contentio est, ut coram Cæsare, coramque Principibus partes audirentur. Sedebat Imperator inter Ludovicum Bajoariæ, & Albertum Austriæ Duces. Ludovicum sequebatur Vilhelmus Dux Saxoniæ, & illum Otto, Ludovici consanguineus; tum Carolus, Marchio Badensis; exinde Silesiæ Duces duo; illis duo Comites succedebant, quos liberos vocant, numeroque Principum habentur. Alberto tres Episcopi considebant, Johannes Eichstetensis, Æneas Senensis, Fridericus Ratisponensis. Ac tum primum sinistrum Cæsaris latus ecclesiastici Principes tenuerunt, quibus dextrum vetusta consuetudo assignavit:

ex quo facto non defuerunt, qui religionem Friderici parum solidam accusarent. Ibi Petrus Kenorrius vir doctus, & apud Theutones facundus, Marchionis vice locutus, Majores Alberti omni ævo Romano fideles Imperio fuisse commemorans, eorum multa egregia facinora retulit, propter quæ, cum essent Comites, ex beneficentia Cæsarum, Marchiones creati, & ad illustrium Principum eminentiam evecti fuissent; litteras Caroli quarti, aurea bulla munitas, in medium afferens, quæ id continerent. Tum legem Imperialem adduxit, quæ citationibus Principum formulam præbet, si quando vel regalia, vel honores eorum impetantur. Norimbergenses autem, vectigalia, Teloniaque Marchionis attingere; quæ nemo dubitaret regalium nomine contineri: non esse igitur rite citatum Albertum, quem Princeps citaturus non adivisset. Rursus & aliam legem produxit, quam Francfordiæ in conventu Principum factam asserebat, cujus auctoritate omnes infames esse, atque corpus & bona perdidisse, decernuntur, qui, non quæsita justitia, coram tribunali Cæsareo bellum homini, aut universitati cuivis indicerent. In actione sua Norimbergenses hoc ipsum Marchioni adscribere, atque honorem ejus vitamque oppugnare. Jure igitur vocationem Principis in tanto negotio necessariam fuisse: petiit ergo, cassam & nullam esse citationem, declarari; Norimbergensesque, in expensis propterea factis Marchioni, condemnandos, qui communibus litteris Principem evocari curassent; deinde suas petitiones adversus eos audiri, quos rite vocatos, nullus ambigeret.

Ad hæc Gregorius Hamburgensis, tam facundia clarus, quam juris scientia præstans, unus ex tribus, quorum doctrinam atque ingenium, dum synodus apud Basileam viguit, mirari Germaniam intellexeimus, cum hoc tempore Norimbergensibus patrocinaretur, in hunc modum respondit. Civitatis de Romano imperio bene merentis, defensurus hodie causam dive Cæsar, quo me vertam, cujusve præsidium implorem, præter Majestatem tuam, habeo neminem. Nam ceteri, qui assident tecum judicaturi, aut participes litis sunt, qui bellum contra nos gessere; aut Alberto sanguine junguntur; aut tanquam Principes commoditate propria ducuntur: rem bellam judicantes & dignam laude, Principes in causam trahi non posse. Nemo est enim, qui non se legibus, aut judiciis velit exemptum. Sed tuus his honor impugnatur, tua potestas in dubium ducitur, te potissimum & audire patienter, & providere cautissime convenit; ne quid hodiernum judicium Imperiali sublimitati afferat detrimenti. Citationem tuam Albertus arguit; si ruit, quod a te factum est, incommodum sentiemus; tua Majestas & irrisionem, & diminutionem feret. Ex officio vocatum Marchionem, ac ex pactis apud Bambergam habitis, quis non intelligit responsioni obnoxium? Non hic ordinario jure, sed compromissoria potestate, proceditur; ex placito, ex conventione, judicium institutum est. Solemnitates omnes abesse oportet, quæ cætera judicia deposcunt; quamvis, & ordinarie nobis agentibus, nihil obstare legem, manifestum est, cujus meminit Petrus: namque, si legi

vigor

vigor insit, quem ille prædicavit, nihil est, quod Romanum Imperium amplius existimemus. Cassum est omne judicium, extincta inter nos justitia; quippe minores causæ suos habent Judices. Si quando cum Principe lis est, hic Cæsarem adire oportet. Sed quis adeo potens erit, qui Principem possit apparitorem habere? Arrigite aures germani equites! Attendite viri nobiles! cavete vobis, qui minores estis Principibus, proceres! &, qui eis vel subditi estis, vel vicini! aurum, vestes, domos, agros, uxores, liberos illi vobis auferent, quid tum? Quo confugietis? Vbi gentium conqueremini? Vbi requiretis gloriam vestram, nisi Principem afferatis, qui Principem citet, nullum vobis in Cæsare præsidium erit! ó nostra Germania! o Imperii domicilium! o refugium orbis terræ! Siccine leges condis, ut leges evellas? o nostri seculi Duces! quo vestra sapientia cessit? væ vobis, inquit Isaias, qui leges conditis iniquas, & scribitis captiones, ut populum pessumdetis! o cæcam & stultam prudentiam, quæ, dum Principes vult extollere, supprimit; præconis officium Principi committit! Quid dicant de vobis Itali, Galli, ac ceteræ nationes, cum præcones esse apud Germanos Principes, audierint? Impunita si vestra esse scelera cupiebatis, nonne satius erat, ut fortes decet viros, aperta fronte Imperii jugum excutere, atque has legis ambages omittere? quippe hæc una lex est, quæ omnes excludit leges, Imperium delet, populos opprimit, tyrannos pene infinitos nostris cervicibus imponit. O cæcam & rationis inopem Germaniam! quæ, dum ferre unum Imperatorem recusas, mille te dominis subjicis! Quid est

A *Principem non posse citari, nisi quemque in sua provincia Imperatorem esse? Vltra sexcentos annos Imperium apud nos fuit, quamvis arctius, tamen diutius imperavimus, quam Romani, aut Græci; forsitan finis est gloriæ nostræ: ut nullam esse potentiam in terris perpetuam Deus sinit. Vereor, vereor, ne veniant alieni, & auferant nobis locum & gentem; propter injustitiam enim, notum est, de gente in gentem Regna & Imperia transmutari. In manibus nostris, ut cernitis, extenuatum, & pene consumptum, Imperium est: Natio nostra, lacera & quassata,*

B *nullo tempore quiescit: undique bella tonant: musquam securitas est; vivitur ex rapto: non hospes ab hospite tutus: non socer a genero. Neque civitatibus tranquilla quies, neque Principibus otium est; quando & ipsi nullo judiciorum metu repressi, alter alterum invadunt. Hic fructus est iniquarum legum. Hoc parit iniquitas Principum, qui, dum imperare singuli volunt, omnes imperium perdiderunt. Sed ruerent ipsi, & non secum omnem populum Pharaonicam in servitutem ducerent. Equidem actum*

C *de vobis est, viri nobiles, si, quemadmodum Principes optant, Romana potestas opprimitur. Hæc de legibus nostris in communi dicere libuit. Modo quia legi, quamquam duræ parendum esse volunt, monstrandum est, aliter loqui legem, quam Petrus putat, quod facile omnes intelligetis. Si quis, ait constitutio Carolina, super honore, vita, vel feudo, Principem impetit, Principem adhibeto, qui citet. Id perinde est, ac si dicat: qui Principem honore mudandum, aut vita privandum, aut feudo, quod ab Imperio tenet, duxerit spoliandum,*

nisi

nisi Principem, qui citet, invenerit, fruſtra nititur. Neque ego iſta divino; Principes ipſi cum tua Serenitate Cæſar ſuperioribus annis, hanc eſſe conſtitutionis mentem, declaraverunt. At cum dico: in feudo tuo nutris homines, qui me lædunt: in telonio tuo plus exigis, quam debeas: indebitum vectigal recipis; feudum mihi reddito, quod vi inſuaſiſti: neque tibi vitam auferendam, neque feudum adimendum, neque honorem denegandum, contendo. Nullum enim interdictum infamat; Non eſt igitur ſolemnis citatio neceſſaria, neque conſtitutio locum habet, cum Cæſar ex officio citat, cujus ligari manus nequeunt. Marchio inſuper ſpeciali conventione noſtris ſe reſponſurum actionibus adſtrinxit. Tu ergo, Imperator, videto, ne tuæ poteſtati deroges, ne te Imperii majeſtate ſcienter exuas, ne civitatem tuam Norimbergenſem opprimi ſinas. Vos, qui adſtatis, animadvertite, ne jugum hoc graviſſimum veſtris humeris imponatis, ut, ſine citatore Principe, convenire Principem non poſſitis; neque enim res erit ulla, in qua non feudum, aut honor, aut vita Principis non attingatur. Quod ultimo loco Marchio petit, ſuis actionibus reſponderi, non negabimus; ſi primo citatus, primo reſponderit. Ea cum Gregorius reſonanti & alta voce pronunciaſſet, multorum, qui adſtabant, nobilium corda pulſavit, quibus & legis iniquitas, & ſui ſtatus ruina non ignota fuit. Albertus autem, qui ſe coram judicibus litigare faventibus norat, Gregorium, uti ſe judicio ſubjicat, atque litigandi mandatum oſtendat, non parva contentione requirit. De mandato non fit contradictio, de ſubmiſſione, reſpondet Gregorius, Norimbergenſes, quorum nomine verba faceret, eorum ſubire judicium, qui litis cum Marchione conſortes fuiſſent; non videri conſentaneum, neque Ludovicum Ducem, aut Carolum Marchionem, recte judicaturos putari, quorum alter conſanguineus, alter affinis eſſet Alberti: amplexurum autem ſe Cæſaris judicium abſque controverſia, profeſſus eſt; ſi conjudicantes, nulli parti ſuſpectos, aſſumeret. Marchio vero omnes, qui conſiderent, judicandi poteſtate dignos, aſſerebat, neque ſuſpectos haberi poſſe, qui jam reconciliati civitatibus eſſent, & alioquin illuſtres Principes, quamvis juncti ſanguine, nihil agerent, quod iniquum ducerent. Cui Gregorius: Vana eſt, inquit, defenſio tua Nobiliſſime Princeps! Lex enim conſanguineos, non tanquam malos, ſed tanquam ſanguine proximos, excludit; ſciens, quia ſæpe ſanguis & caro aliud revelat, quam ſpiritus: & quamquam pax nobis cum his Principibus ſit, de his tamen nunc rebus contendimus, de quibus invicem pugnavimus: & niſi modo ſequatur concordia, fœdus inter vos eſt, rurſus in bellum conjunctis viribus contra nos ire. Plurima hinc atque inde refricata ſunt, ſed omnia fere in hunc ſenſum cecidere. Imperator ſententiam Principum percontatus eſt, quid de ſummiſſione videretur? Illi ſeorſum, excluſo Cæſare, inter ſe conſultabant, quæ res mali exempli Senenſi Epiſcopo viſa eſt, quaſi Principes legem Cæſari præfigerent: hortatus eſt igitur Majeſtatem Imperatoriam, ne ſe pateretur excludi. Imperator Principes ad ſe vocat, utque in ſua præſentia deliberent, eos admonet, vocato Vlrico Riderer Juriſconſulto, qui ſententias exquireret.

ret. Albertus, cum vidisset Vlricum, inter Principes verba facientem, accedens propius, vestemque hominis apprehendens: Tu ne Princeps es, inquit, qui te Principibus misces? Vique retrudens virum, jussit abire. Ille, tacitus rubensque, recessit; neque Cæsar quicquam locutus est, etsi marchionis indignam audaciam existimavit. Episcopus Ratisponensis jussus sententiam dicere, vocandos esse consiliarios Principum, ait, cumque bis rem trutinandam. Id omnibus placuit. Vocati consiliarii suadent, mandandum esse Gregorio, judicio ut se submittat, ad ulteriora deinde procedat. Tum Gregorius, & subjeci me, inquit, & subjicio determinationi Cæsaris, quemadmodum compromissi forma requirit, exceptionibus salvis, quæ mihi contra personas assessorum competunt. Cumque jam nox adventasset, placuit, in aliam diem rem differre. Sequentibus diebus sæpe de concordia actum est, sed frustra omnes conatus fuere, cum multa Marchio quæreret, Norimbergenses pauca promitterent. Interea Principes frequenter cum Marchione conveniebant, qui, cum intellexissent, eorum consiliarios Gregorii verbis nonnihil incensos esse, sibique minus favere, dedit operam, ne quis consiliarius ultra per Principes accerseretur; cumque dies adesset judicio dicta, scripsit ipse per se Marchio sententiam, deditque Principibus, in judicio legendam; cujus hæc sententia fuit: Quoniam Marchio Albertus Imperii sacri princeps est, secumque de rebus agitur feudalibus, & honor ejus in dubium vertitur, neque servata est vocationis forma, qua vocandos Principes sanctio Carolina præcipit; citationem adversus eum decretam, viribus carentem, cassamque videri. Neque Gregorio, qui se submiserit, de suspicione dicendi locum esse, pronuntiamus. Hanc sententiam amplexi sunt Ludovicus Bajoariæ Dux, adolescens parum expertus, & Alberti proximus consanguineus: Otto, ejusdem familiæ Princeps, nondum viginti annos natus: Vilhelmus de Saxonia, non tam juris, quam belli peritus, & adhuc juvenili sanguine fervens: duo Silesiæ proceres, quorum alterum ætas, alterum affectio potuit ex judicio repulisse: & junior quidem, cum non potuisset ad diem perseverare, sententiam suam, ut ex Marchione recepérat, scriptam reliquit. Tum duo Comites, alter adolescentulus, alter amantulus, quibus Alberti suasio non minus in judicio audienda, quam in torneamentis, bellisque recipienda, videbatur. Albertus autem, Germanus Cæsaris, cum suam Æneas opinionem exquireret, quid tibi dicam? inquit, scio injustam esse Marchionis causam; sed quia fœdus est mihi cum eo, minime ipsum relinquam. Cui Æneas: at meam Marchionis causa non occidet animam, quam suscitare non potest. Aderat Carolus, Marchio Badensis, qui hæc audiens verba, & ego, inquit, Alberto Marchioni fœdere sum & affinitate conjunctus, meam enim ille sororem in matrimonium duxit; non tamen ejus amor iniquam ex me sententiam extorquebit. Eichstetensis Episcopus, qui Marchioni colligatus erat, quo se verteret, ignorabat; hinc conscientiæ stimulis agebatur, ne quid contra jus fasque dictaret, inde Marchionis amicitia tenebatur. Neque Ratisponensis Episcopus medius inter Bajoariæ duces, satis exploratum, quid sequeretur, habebat; ex una

parte divinam ultionem, ex altera Principum minas, formidabat. Imperator, etsi voluisset melius sentire Principes, postquam tamen sententiæ dictæ fuissent, secundum majorem partem judicaturus videbatur. Hæc non inutiliter a nobis, ut arbitror, referuntur, ut intelligant homines, parum esse, quod in humana justitia collocari præsidii possit: aut odium apud homines, aut amor judicat. In rebus aliquando minimis recte judicatum est: majora Principum negotia non ducunt leges, Regis impietas ferro coercetur, non jure. Conclave postquam Cæsar intravit, sententias exquisiturus, duo illic discutienda proposuit, unum, an, qui suspecti fuerant allegati, repelli deberent? Alterum, an citatio revocanda videretur? Primus, qui diceret, Eichstetensis Episcopus, blanditus Principibus, subtilitate quadam juris, ne dicam iniquitate, inanes Gregorii suspiciones ajebat, qui se judicio submisisset, & ad causam citationis descendisset, prinsquam suspicio discuteretur; neque protestationem valere, quam suo facto prævertisset. De citatione, non erat ausus diffinire, ut qui neque legem Caroli probabat, neque Marchionem præsumebat offendere. Post illum rogatus Ludovicus, scriptam sententiam produxit, in qua, repulsis Norimbergensium exceptionibus, citationem irritam decernebat. Eumque secuti sunt omnes, præter Carolum Badensem, & Fridericum Ratisponensem, qui priusquam judicarent, Æneam audire voluerunt. Is fari jussus, res, inquit, admodum gravis est in manibus, in qua & honor Imperatoris, & noster vertitur. Jurati omnes Cæsari sumus; cavendum est, ne quid consulamus, tantæ Majestati adversum. Illud autem mihi videtur in primis juri consonum, ne quis de se ipso cognoscat, quem suspectum Gregorius dixerit; neque enim affectata videri judicia debent: quo se quisque magis ingerit, eo suspectiorem se facit. Neque mhi persuaderi potest, qui Marchionis sint necessarii, quique belli ejus Comites fuerint, eos juste Norimbergensibus dictare sententiam. Cumque nonnulli nostrum sine suspicione dimissi sint, æquum censeo, de cæteris, an repellendi sint, prius arbitrari, deinde vires citationis examinandas. Hæc verba & Ludovico & plerisque aliis molesta fuerunt, scientibus, quia merito coarguerentur; obstinato tamen proposito in sententia perseverarunt. Eichstetensis autem Episcopus, sentiens, se non parum expunctum, meliori consilio ductus, ad cor rediit, conversusque ad Cæsarem, si vera fateri volumus, inquit, haud bella res est, nos, qui bellum adversus Norimbergenses, instigante Marchione, gessimus, in hoc judicio ferre sententiam; quin suspendimus causam, donec tua Majestas ad Imperii superiores partes ascendat. Placet, inquit Cæsar, si modo & cæteri consentiant Principes. Examinatur diu negotium. Tandem auditis, quæ dicta essent, libuit suspendi causam, usque ad nativitatem divi Baptistæ, Imperatoremque per id temporis ad superiora Teutoniæ loca conscensurum: cum Electoribus & aliis, qui affuerint, Principibus causam resumere, Marchionemque, veluti Principem, tractare. Principes, ubi hoc ultimum audiverunt, existimantes id esse, quod Marchio quærebat, omnes assensi sunt, atque in hunc modum, cum esset plurimum noctis, pronunciatum est. Neque enim solemnitati juris

ris ſubjacet imperatorium tribunal, & timendum fuit, ne Marchio cuncta perverteret, ſi ſpatium ad deliberandum cum Principibus habuiſſet, qui ſibi nihil reticebant. Siluerunt partes, cum audivere ſententiam; cum neutri ex propoſito ſucceſſiſſet, ſcriptam nihilominus ſibi tradi, poſtularunt. Acquievit tamen Marchio, qui poſſeſſor erat, neque facile dimittebat occupata caſtella. Norimbergenſes, ubi juſtitiæ locum apud Principes nullum eſſe cognoſcunt, paucis poſt menſibus ingreſſi novos cum Marchione tractatus, pacem ſibi & amicis non parvo auro comparavere. Albertus, Auſtriæ Dux, adverſus Sciafuſcenſes, & Rapevillenſes, qui Palatini Comitis ſententiam experti, Cæſarem appellaverant, in cauſam traxit. Sed illi putantes, judicium principale non eſſe civitatibus æquum, & animo revolventes, quo pacto Norimbergenſes habiti fuiſſent, pecuniam dare, quam lites ſubire, maluerunt. Sic diutinum & atrox bellum, quod ſuperiorem Teutoniam acerrime vexaverat, terminatum, ſopitumque eſt. Inter hæc Hungari admodum multi cum Gubernatore Viennam revertuntur, deque regni ſui negotiis agitant. Imperator Principes eo remittit, & cum his Conſiliarios ſuos, qui apud Epiſcopum Senenſem convenientes, de rebus, ad pacem neceſſariis, conſultabant. Hiſque viſum eſt, Hungarorum adire conventum, qui tunc in ædibus Johannis Gubernatoris habebatur. Ibi ex numero Prælatorum præcipui fuerunt, Cardinalis Strigonienſis, Archiepiſcopus Colocenſis, Varadienſis, Jaurienſis, Tranſilvanus, & Agrienſis Epiſcopi. Ex ordine Baronum, Johannes Gubernator, Ladislaus de Gara Palatinus regni, Nicolaus Vaivoda, & alii complures. Tum Legati civitatum, viri graves, & aſpectu venerabiles, magnum & venerandum Senatum repræſentabant. Illic Æneas locutus, ſalutes Cæſareas concilio dixit: cur Viennenſis conventus fuiſſet indictus, expoſuit: jus Imperatoris & mentem ejus enuntiavit, qui Regem Ladislaum, ut ſuum ſanguinem, ſuumque filium adamaret. Controverſiam autem eſſe Cæſari adverſus nonnullos ex Auſtria, cum nobiles, tum populares, qui contra jus fasque ſibi moleſti fuiſſent. Rogavit igitur, ut audirent utriuſque partis cauſas, ac boni conſulerent; deinde Legati apoſtolici contemptum enarravit, quem Viennenſes admittere noluiſſent, rationeſque confutavit, quas præferebant Auſtrales. Hungari gratias Cæſari pro ſalute dixerunt: ſuper cæteris, quæ fuiſſent propoſita, reſponderunt: ſuum ſe Regem conſulturos, atque acturos, quæ ille præciperet; cujus imperio Viennam petiviſſent. Viſum eſt Legatis Cæſaris plenum ſuperbia reſponſum; nec plura locuti ab his abierunt, ad tractatum pacis, cum Auſtralibus inchoandum, ſe convertentes. Auſtrales autem, quia tempus conventionis elapſum eſſet, tractatum recuſabant, neque abſentibus Bohemis & Sileſitis, qui jam recenſerant, aliquid poſſe concludi, putabant. Legati Cæſaris, conventionis tempus adhuc durare, ajebant, quod partium placitis prorogatum fuiſſet, atque ipſos Principes in teſtimonium adducebant. Cumque Auſtrales obſtinato propoſito conventiones amputarent; ergo, inquiunt Legati Cæſaris, neque promiſſio, neque fides vim apud vos habet, qui nihil horum ſervatis, quæ apud Novam

vam civitatem datis dexteris affirmastis. Signare litteras conventum fuit, noluistis: gubernationem pupilli Regis sine præsentia Cæsaris auctoritate propria disposuistis: castella quædam noctu furati estis his, qui cum Cæsare mansérunt: Res bello ablatas minime reddidistis: nunc concilii tempus elapsum dicitis: Quo vestra nobilitas abiit? ubi dictorum vestrorum constantiam requiremus? Principes, cum diu, nunc Legatos Imperatoris, nunc Australes, audirent, & illi publicam audientium peterent, isti detrectarent; ex usu rati sunt, omnia prius experiri, quam auditioni publicæ locum facere, (1) ne partes irritatæ convitiis pacem difficilius admitterent. Jusserunt igitur, petitiones partim hinc atque inde proferri, ex quibus elici concordiæ media possent. Petitio Cæsaris fuit, resarciri damna, quæ passus esset: administrationem tutelæ restitui: atque in pœnam rapi nocentes. Australes, conjuncti Hungaris, opida, quæ Cæsar aut in Austria, aut in Hungaria occupasset, & regni coronam, repetebant. Id cum Legati Cæsaris ex Principibus cognovissent, ac respondere juberentur; in Corona, inquiunt, non facturum Cæsarem controversiam, sicætera componantur. Opida Hungariæ partim jure pignoris teneri, partim emptione, partim justo bello quæsita: Australica vero, aut Albertum, aut Elizabet, Ladislai parentes, vel sibi, vel Friderico, patruo suo, accepta pecunia, pignori tradidisse: indignum esse, ea repeti, ære non reddito: quæ jure tutelæ tenerentur, resarcitis belli dammis, non negaturum Cæsarem, quamvis adhuc tutela Regis, nondum puberis, ad se pertineret; quem, dum bene nutrirent, pacis causa, apud Comitem, ceterosque non invitus dimitteret. Australes, & alia Castella esse, dicebant, quæ Cæsar, recepta pecunia, plerisque nobilibus pignori adscripsisset: debere Cæsarem illa redimere, qui supra decies quinquies centena aureorum millia nummum ex Australibus haussisset. Legati subridentes, facile, inquiunt, multa millia verbo colligimus: cum manum apponimus, vix centena in dena redeunt. Rarus Principatus est, qui, deductis oneribus, pecuniam cumulet: pignorari castra, necessitas regionis expostulavit; nunc, qui plura occupant pignora, hi sunt, qui pignorantem magis accusant. Hungari, quantum ad se pertineret, negabant, Reginam, quæ coronæ oppida fuissent, pignori obligare potuisse, aut ullum extraneum coëmere castra in Hungaria: quamvis agri & vineæ cunctis essent venales. Quæ bello quæsita narrarentur, Nobilium fuisse, Baronum, ajebant; nisi his restituerentur, aut armis tuenda, quibus obtenta fuerant, aut amittenda. Nec justum fuisse bellum, affirmabant, quo se Cæsar lucratum illa referret. Legati ad hæc Wladislai Regis Poloniæ, qui tempore belli, de quo est sermo, rerum in Hungaria potiebatur, induciarum, cum Cæsare factarum, litteras proferebant: quibus cavebatur, qui ex Hungaria in Austriam aut Stiriam rapinas ageret, aut ex Austria sive Stiria in Hungariam præderetur, eum licere parti læsæ, quamvis non requisita altera parte, compescere, docebant. Ex opidis, quæ repetebantur, sæpe in Austria & Stiria rapinas & cædes admissas: petivisse Cæsarem, ut malefactores

(1) *Quæ sequuntur, ea idem codex habet fol. 11. pag. 1. & 2.*

ctores ſuos Hungari punirent, illoſque reſpondiſſe: implicitos ſe bello Turcorum, non poſſe latrones corripere: neque ſcribendum his eſſe, qui parituri dicto non forent. Cæſari, ſi velit, aut poſſit, auctoritatem habere, qua illos coërceret. Congregaſſe Cæſarem exercitum: expugnaſſe munitiſſimas arces: ſupplicio latrones affeciſſe: indignum eſſe, caſtella ſine ſatisfactione ſumptuum reddi. Super pignoribus & emptionibus, jure diſcuti litem, petebant. Hungari cum hæc inficiari nequirent, aliud refugium quærunt. Ladislaum, inquiunt, Bamum, cujus Caſtra fuerunt, ſub fide publica ad ſe venientem, a Cæſare in carcerem fuiſſe conjectam: hinc latrones patrimonium ejus occupaviſſe: ab his Auſtria & Stiria vexata; originem malorum ex Cæſare profectum: qui virum bonum ſine culpa comprehendit. Tum Legati Ladislai Bani litteras in medium adducunt, quibus ille ſe juſte captum a Cæſare, & miſericorditer dimiſſum, fatebatur. Principes, cum multa nunc iſti, nunc illi parti dixiſſent, vocatis tandem ſeorſum Legatis Cæſaris, ajunt, ſeſe viam æquitatis Hungaris & Auſtralibus magnopere ſuaſiſſe, illoſque tandem in hunc modum reſpondiſſe: Quæcunque Caſtra jure pignoris ſive in Hungaria, ſive in Auſtria Cæſar occupat, ea pro chirographorum ſententia ſervet, reliqua cum corona Hungariæ reſtituat; quæ ſua Majeſtas inſcripſit aliis, ære ſuo redimat: ad eam rem auri octuaginta milia mummum ex Auſtralibus accipiat: eo pacto quinquaginta milia lucrifactu-

rum Cæſarem; nam pignora, facto computo, triginta millium reperiri. Suadebant igitur has conditiones recipi, quando aliud obtineri non poſſit, alioquin, videre ſe bellum, ajebant: timere Cæſari, quem licet juſtum intelligerent, tamen inermem viderent. Cumque Legati cuncta refutarent, ituros ſe ad Cæſarem dicunt, ſecumque rem tractaturos: utque Senenſis Epiſcopus & Vlricus Riderer eo proficiſcantur, relictis Viennæ cæteris, orant. Geritur Principibus mos. In præſentia Cæſaris Albertus Marchio res Viennæ geſtas, & pacis leges exponit. At cum Cæſarem majora petentem cerneret, nos, inquit Marchio, res ad calcem deduximus: nihil eſt, quod amplius extorqueri poſſit: aut has pacis conditiones, aut bellum amplecti, oportet: quamvis tua Majeſtas ſuopte ingenio, quid horum ſit antiquius, norit, neque noſtro conſilio egeat. (1)

In Hungaria (2) *meliores arces, quas bello quæſiviſti, tibi tuiſque dimittuntur: pœnæ nomine adverſarii tui octuaginta millia aureorum pendent: Si parua pro maximo delicto pœna eſt, maxima erit indulgentiæ tuæ laus. Quid de utilitate dicam? Liberatus Auſtralibus curis, res tuas geres, Stiriæ, Carinthiæque negotia diſpones: ad Superiorem inde Alemaniam te conferes: pacem inter Principes, qui diſſident, compones: dilaceratam rempublicam reſarcies: pecuniam ingentem retinebis, quam bellum exhauriret: parces agris, parces tuis ſubditis.*

(1) *Hunc in modum in laudato ſupra codice abrumpitur ſententia; reliqua, quæ ad continuationem iſtam pertinent, habentur in principio codicis manuſcripti quarti, ut hic vulgavimus.*

(2) *Æneæ Silvii ad Cæſarem verba ſunt, ut ex ſequentibus intelligere licet.*

ditis. At plus victoria conferet, dicat aliquis. Scis, dubios esse belli exitus: cum potentissimo Rege litem habes: multæ & magnæ provinciæ pro illo adversus te armantur: raro vincere pauciores cernimus. Quod si demus te victorem, cui nocebit tuus exercitus, nisi patrueli tuo, tuisque subditis? bellum hujusmodi hoc est, cujus victoria nihil emolumenti possit afferre: nam præda militibus dispertienda est, opida, si quæ expugnari contingat, restituere tandem patrueli oportebit: neque enim tu es, qui subditorum patruelis tui crimina in eum, qui puer est, convertere velis, & paterna hæreditate tuum privare sanguinem. Quis non igitur id bellum declinet, quod, cum lucri nihil promittat, multum tamen damni minetur? Ego equidem, Cæsar, quocunque me verto, plenam querelarum invenio civitatem. Nobilitas plebsque simul pacem lacrimando petit, illic cives, illic rustici sua damna deplorant, quorum ut tandem miserearis tempus ipsum, in quo sumus, exposcit sacrum, in quo Christi Domini & Dei nostri passionem recolimus. Quod si Deum nunc potissime petimus, ut peccata nostra nobis dimittat, & nos aliis ignoscere æquum est; ne cum servo nequam damnemur, qui misericordiam consecutus a Domino, conservum sibi pauca debentem, suffocavit. Nunc injurias oblivisci decet, & vindictam Deo remittere: nunc maxime bellum abominari debemus, quod rapinas, incendia, adulteria, cædes alit, agros, urbes, templa devastat, in quo neque jus neque fas locum habet. Miserere Cæsar, miserere inopum rusticorum, quos sine culpa hostilis absumit gladius. Adverte, quibus malis affligitur Austria, bisque imponito modum. Aspice, quo in periculo sunt Bohemi, quæ clades imminet Hungaris, illi ab hæreticis impugnantur, isti ab infidelibus. Quod si tecum pugnare cogantur, & in fidelibus & hæreticis impendisse favorem putaberis; quod si pacem amplecteris, utrosque jugulas, facultatemque Turcis aufers expugnandæ Constantinopolis; nam, tuo metu soluti Hungari, non sinent alterum Europæ oculum in potestatem Turcorum devenire, neque Mahumetes Constantinopolim aggredi præsumet, cum Hungaros, nullo bello implicitos, intellexerit (1). Denique, ut Majestati tuæ plane dicam, quod in re est; omnes Consiliarii tui hanc pacem commendant, & ut amplectaris, una voce suadent. Si consilio tuorum amicorum acquiescis, nec bene successerit, quod minime reor, nemo te arguet, qui consiliariis auscultaveris; at si bellum, dissuadentibus illis, gerens, adversam fortunam experiaris; omnes te unum incusabunt, qui te unum plus omnibus sapere credideris. Hæc ego pro mea in te fide, & ut officio meo facerem satis, dixisse volui. Tua nunc prudentia dijudicabit, & quod in rem fuerit, amplectetur. Ea dum diceret Æneas, turbido eum vultu Cæsar intuebatur, verbisque Teutonicis, quod cum illo insolitum ei erat, credebam, inquit, Episcope, te mecum sapere, meæque studere gloriæ; nunc, ut animadverto, omnes adversum me conspiravistis, neque mea vobis curæ sunt: idque hostes sciunt, atque idcirco duriores in concordia sese ex-

(1) *Fuimus Troes! quod testimonium Hungaricæ tum virtutis hoc majoris est ponderis, quo ab Æneæa, Hungaris ubique parum æquo, dictum est.*

exhibent. At quoniam vos me negligitis, geram ſolus ego mei curam, mihique ſolus ipſe conſulam. Tum tui bonoris, Æneas, ne, oro, Cæſar opineris, vel me, vel alios Conſiliarios, prodigos eſſe; qui cum tua gloria glorioſi, cum tua infamia infames ſumus. Si male ſentimus, ignorantiæ crimen eſt, non voluntatis. Cumque Cæſar nihil ultra loqueretur, reverſus ad conſiliarios Æneas, eos magnopere increpabat, qui . . (1) juſſiſſent nullum allatura fructum, illi contra utilem . . . dicebant. Nam Cæſar etſi tunc non aquieviſſet, oſt . . . per noctem tamen cogitaturum, & tandem intellectur . . . quod ſibi datum eſſet conſilium. Nocte igitur, quæ . . . germanus Imperatoris cum Legatis . . . haud pauca locutus, eos tandem in ſententiam . . . exin primo diluculo Fridericum . . . egerit, expavit, & ne ſe pa . . . Ille qui noctem pene inſomnem tra . . . expunctus, ito inquit, frater at . . . conditiones pacis conſcribito, nec . . . oratoribus Ladislai Regis. Scripta eſt . . . cujus quamquam plurima fuerint capita, ſumma . . . quæ Cæſar in poteſtate haberet Auſtralici atque Hunga . . . . demptis aliquibus, Ladislao redderentur. Imperatori vero auri ſeptuaginta milia nummorum traderentur. Placuit utrique parti, quod promuntiavit Albertus. Sed cum Ciliæ Comes Vlricus per id tempus ageret in Hungaria, non præſumpſit Ladislaus, eo abſente & inconſulto, tantam rem firmare. Eſt itaque dilata in ejus reditum ratihabitio . . . intelligens neque pacem ſibi, neque bellum . . in bello fortunæ varietatem timeret, in pace . . . qui reconciliatus parvuli ſe gubernare non . . . . uſus eſt vaframento, ut Auſtralibus neque ſpem . . . . belli metum adimeret. Nam modo unum impedimentum inveniens, modo aliud, cur leges pacis ab Alberto dictæ confirmari non poſſent, eam rem de termino in terminum traxit: de tranſitu Regis in Bohemiam cum Georgio interim Podiebratio, regni Gubernatore, occultas conventiones agitans: quas cum reſciſſet Johannes Smiriſchci, inter Barones Bohemiæ opibus haud ultimus, eloquentia procul dubio primus, & qui labem Huſſitarum nunquam induiſſet, hujuſcemodi litteras Regi ſcripſit: Johannes Smiriſchci Ladislao, Bohemiæ Regi, ſalutem. Rumor eſt, te brevi ad nos eſſe venturum. Probo, ſi ita venis, ut imperandi apud te auctoritas, apud Bohemos parendi neceſſitas ſit: ſi minus, domi melius manebis: niſi fortaſſe biceps fueris, ut unum caput Viennæ relinquere, & aliud ad nos poſſis afferre. Vale! Eam epiſtolam cum accepiſſet Ladislaus, Vlrico Ciliæ Comiti, peſſimo Johannis fato, legendas dedit. Gubernator Bohemiæ forte eodem tempore tardiorem Regis in Bohemiam tranſitum & litteris & nuntiis incuſabat, rumpique moras orabat: nam regni ea forma eſſet, ut, niſi quam primum Regis præſentiam ſentiret, ingens malum eſſet habiturum. Comes igitur, ſive parum penſi habens, ſive Johannis Smiriſchci inimicus, litteras, ab eo miſſas, ad Gubernatorem remiſit: nihil mirandum eſſe affirmans, ſi Rex in Bohemiam nondum profectus eſſet, ubi capiti ſuo timendum eſſet. Gubernator, ubi ſcripta Comitis, ſimulque Johannis litteras in

manu

(1) *Folii margine, ſceleſti cujuſpiam aut indocti hominis manu avulſo, lacunæ, quas viles, exſtiterunt.*

manu habuit, convocatis apud Pragam regni optimatibus, inter quos Johannes Smiriſchci fuit, percontatus eſt, qua pœna plectendus videatur, qui Regem in Bohemiam proficiſci volentem, ſcriptis ſuis deterruiſſet, tanquam ſuæ Majeſtati periculum immineret capitis? Cum reſpondiſſent omnes, proditorem eſſe, ac morte multandum ejus facinoris auctorem, idque Johannes inter primos affirmaſſet; & tu ergo, inquit, patriæ regnique proditor, quam tuo ſanxiſti ore, ei te pœnæ accingito; productiſque litteris, cum eas Johannes recognoviſſet, duas ei horas dedit, quibus & domui ſuæ conſuleret, & animæ, nec plus ſpatii elargitus, obtruncari hominem juſſit: iſque viri nobilis fuit exitus, qui, dum alieno conſulit capiti, perdidit ſuum. Vlricus interea Comes Ciliæ, cum Regem ſibi auſcultare, ſibique uni credere animadvertiſſet; Sacerdotia, magiſtratus, munera quæque, cui vellet, nunc committere, nunc vendere; augere vectigalia; multare cives; caſtella opidaque pignori obligare, ſeu feudi nomine tradere: bellum pacemque pro arbitrio facere; Eizingherum, & qui cum eo ſentirent, conſilio excludere; ſolus omnia gerere. Ferebat ea impacato animo Eizingerus, neque tolerabile arbitrabatur, ſe ultimum eſſe apud Regem, cui primus ipſe regnum reddidiſſet. Vocare igitur modo iſtos, modo illos, qui ſecum pariter neglecti viderentur: accuſare Comitem qui cuncta ſibi arripuerit: Suadere, ne patiantur, res Auſtrales ab externo, qui Regi male conſulat, adminiſtrari: quærendas eſſe occaſiones dicere, quibus comiti ea reddant, quæ ab ipſo perferunt. Audiunt omnes libentibus animis Eizingerī verba, ſtatuuntque ſimul provinciali[illegible] . . . quin cuncti vitam & . . . Gubernationem illi abdicand . . . aliquando plenius habitum eſt. Cum . . . & . . . Adeſſetque Eizingerus, nam ſemper . . . . proceres. Complurima ſunt emendationis . . . difficiles emerſere Hungari Regem petunt, Bohemi . . . ajunt, aut his, aut illis parere oportere . . . quis abſente Rege Auſtriæ præſideat. De pace . . Cæſare non convenimus, dum rati pendet habitio, quamvis . . . non eſt tamen conſilium meum, infecta pace, Auſtriam ab Rege noſtro relinquendam eſſe. Mea igitur ſententia eſt, ſi modum his rebus imponere volumus, vocandos eſſe ad certam diem ex omni ſtatu provincialium primores, cumque his conſilium de univerſa re captandum. Intellexit Comes, quo tenderet Eizingeri ſuaſio, neque paſſus ulterius, ſuffragia exquiri, Regem ex conſilio abduxit, cuſtodeſque ex amicis adhibuit, ne quis ex factione Eizingeri ſolus Regem alloqui poſſet. Poſt hæc, tanquam ſatisfacturus Hungaris, Barones & Prælatos ad Poſonium accerſivit, ipſeque cum Rege eo profectus eſt. Id oppidum, ex Auſtria Budam petentibus, primum occurrit Hungarici Juris, in ripa Danubii dextra ſitum, arce præditum, adeo munita, ut vi capi . . . regni & Comes multa ſimul . . . cur tam difficulter . . . comitem, quaſi is eſſet, . . . Quid me, ait Comes, accuſas? Ego jam . . . ſed prætervertit conſilia mea Eizingerus . . : affirmavit, Hungariam petere, compertum . . . inſidias in caput ejus a te paratas eſſe, ubi . . . ille mendacii, ſi voles, pœnas. Vocabimus

mus eum in hunc locum Regiis litteris; ubi advenerit, objicies sibi falsam calumniam, de te Regi factam; producemus testes, si non es reus, subibit Eizingerus in supplicium, quod te pati decuisset, si verum esset, quod ille tibi objecit crimen. Plectenda est enim horum hominum audacia, ne tam facile post hac alios criminentur. Obstupuit Gubernator, cum sibi tanti sceleris imustam audivit notam, commotusque vehementer animo, rogavit vocari Eizingerum, verique periculum fieri. Comes autem ea confinxerat, ut æmulum, quem habebat in Austria potissimum, perderet. Vocatus est igitur Eizingerus ternis litteris; non, velut ad causam criminis dicendam, sed, tamquam illo opus esset Regi in Hungaria, qui cum Patre primus in consilio fuisset; sciebant enim, narrata vocationis causa, illum minime venturum fuisse. At neque sic homo, qui nosset fraudes hominum, capi potuit. Nunc valetudinis impedimentum, nunc alias causas prætendens, quibus Hungariam per id tempus petere non valeret: atque hoc modo paratas evasit insidias. In Posonio vero res Hungariæ hoc pacto sunt ordinatæ: Johanni Huniadi Gubernatio regni cum auferri non posset, dimissa est: is quatuor & viginti millia nummorum aureorum quot annis in fiscum regium se se relaturum promisit, donec Ladislaus in regnum reverteretur. Ex reliquis Hungariæ proventibus regni onera supportaturum; etiamsi Turci, aut aliæ gentes, bellum intulerint. Rumor quoque fuit, Johannem Comiti, qui sibi gubernationem confirmasset, aureorum duodecim millia in annos singulos clam es-

se pollicitum. Sicque VI. & XXX. millibus aureorum annuam Hungariæ possessionem venditam ferunt. Johannes deinde in Hungaros plenum imperium habuit. Ladislaus cum Comite Viennam reversus, de transitu in Bohemiam agitare cœpit; urgebant enim litteræ plurimorum Praga venientes, quarum sententia erat: nisi ad dictam diem Rex iret, futurum, ut Bohemi alium Regem quærerent. Sed deerat Regi argentum, quo se itineri accingeret, & apparatum regium ostendere posset. Rogantur Civitates Austriæ, simulque Prælati ecclesiarum, & nobiles, in ea necessitate ut Regi subveniant. Illi ab Eizingero edocti, nihil pecuniarum corradi posse, affirmant; nisi provincialium conventus habeatur, qui multis de causis necessarius videatur, & potissime, ut in medium consulatur, absente Rege, quis detur rebus Austriæ modus. Non potuit Comes huic consilio resistere; cum pecuniaria res urgeret: dicitur igitur dies apud Forum tritici, id est opidum trans Danubium in ripa fluminis ejus, quod, planum habens agrum, triticeas messes, unde nomen ducit, (1) abunde secat; ab urbe Viennensi quadraginta ferme stadiis procul positum. Hic cum Rex & Provinciales simul convenissent, sollicitus Comes, ne quid in se statueretur, nunquam relinquere solum Regem; interesse sermonibus, qui fierent omnibus; explorare consilia procerum, plebisque animos solerter investigare; &, cum ingrata cuncta offenderet, diligentius Regi adhærere, ab ejusque latere nunquam discedere, nisi alium suo loco suffeciisset, cujus sibi fides cognita esset. Præterierunt igitur nonnulli dies frustra,

(1) Germ. *Kornneuburg.*

ſtra, cum dicendi, quæ vellent, libertas provincialibus adempta videretur: poſtremo nullo audente alio, ſurgens Eizingerus in concione: tui provinciales, inquit, Rex! qui te vita ſua cariorem habent, pleraque tibi, ſemotis arbitris, de rebus Auſtriæ referre cupiunt, magna quidem, & quæ audiſſe, utile ſit. Tu ergo, ſi libet, jube hinc omnes abire non natos in Auſtria. Ad quam vocem, cum Auſtrales cuncti ſurgentes, idem petiviſſent; juſſit Rex Comitem & alienigenas, qui curiam ſequebantur, omnes exire, &, quid ſibi vellent provinciales, interrogavit. Tum Eizingerus, accerſitis his, quorum auctoritas idonea videbatur, Regi, in angulum auditorii cum paucis tracto, hæc verba dixiſſe fertur. Cum te Fridericus Imperator in poteſtate haberet, Rex inclite! neque tibi eam humanitatem exhiberet, quam tua nobilitas merebatur, & ſua erga te propinquitas exigebat; incredibilis nos mœror & animi vexabat anxietas; verebamur enim, ne te nobis aut venenum, aut alia peſtis eriperet: quando nihil ſanctum regnandi cupiditas relinquit. Maxime vero tuæ vitæ timuimus, cum te in Italiam Cæſar abduxit, terram remotiſſimam, & germanico ſanguini noxiam. Ea propter, quam primum rediſti, ut te periculo eximeremus, in capita noſtra periculum ſuſcepimus. Indiximus bellum Cæſari, niſi te nobis redderet: in quo, ſi victor ille fuiſſet, ultima nos ſupplicia manebant. Contulimus argentum ex privatis opibus: conduximus ex Bohemia & aliis ex locis militem: contraximus exercitum: Civitatem Novam, in qua detinebaris, obſidione cinximus, oppugnavimus, concuſſimus: noſtraque de-

A

B

C

mum cura, ſtudio, arteque factum eſt, ut ad nos tandem regnaturus remittereris. Noſti quanto gaudio tua te Vienna excepit: quanta nobilium, quanta plebium lætitia fuit, cum te videndi copia facta eſt: non quaſi ex captivitate tua Majeſtas dimiſſa eſſet, ſed quaſi omnes ex teterrimo carcere exiviſſemus, ita læti atque alacres tuo adventu fuimus, cum te intueremur. Divum illum genitorem tuum ab inferis reverſum reſpicere arbitrabamur, ſub cujus imperio felicem Auſtriam fuiſſe non eſt ambiguum. Inæſtimabilis itaque noſtros animos voluptas habuit, cum in hæreditatis paternæ poſſeſſionem introductum aſpeximus. Sed invidit huic felicitati noſtræ Viricus, Ciliæ Comes, qui, ut primum tui curam ſuſcepit, nobis, quaſi mancipiis, uti cœpit; quaſi nos auro emiſſet ſuo, ita nos modo uno, modo altero damno affecit: his pecunias, illis agros, aliis uxores abſtulit. Noſtrum, qui patri tuo cariſſimi fuimus, nullum in tuo conſilio eſſe ſinit, neque loquendi nobis, neque hiſcendi facultas permiſſa eſt. Quid civibus aut ruricolis fieri putas? quando nos, qui ex primoribus Auſtriæ ſumus, ſpreti abjectique jacemus: ferremus hæc tamen haud iniquo animo, ſi ex re tua eſſent, & non te penitus remque tuam ire peſſum videremus. Vtinam ita Comes vitam inſtituiſſet, ut commendare eum apud te poſſemus, & non, quæ dicturi ſumus, jam afferre in medium oporteret! Tua gloria, Rex, tuum decus ex amore ſubditorum pendet; nullius Regis ſolida potentia eſt, quem ſubditi oderunt. Quod ſi Comitis diu gubernatione utaris, cogentur Auſtrales, quam nunc vehementer amant, odire, execrarique tuam

Maje-

Majeſtatem; neque enim natura fert, ut eos amemus, a quibus mala ſuſcipimus. Nemo tibi modo imputat, quæ mala Comes agit, at ſi pergis eum retinere, quod in eum populi gerunt odium, in te convertent. Etenim, ut Comitis tibi vitam deſcribamus, nemo illo eſt ambitioſior, avarior, libidinoſior: ſolus ſibi honores uſurpat: ſolus videri potens, ſolus regendi magiſter vult: neque parem patitur quempiam: & quidem, ſi facultas ei eſſet, nec te ſuperiorem ferat. Aſpice domum ejus, quot eum famuli ſequuntur; ſi tu hac, ille illac tranſeat, qui neutrum norint, illum Regem, te Comitem judicent. Numquam mater tua, ſanctiſſima fœmina, eum famulatum habuit, quem Concubina Comitis ſecum ducit. In cœnam illius XXti aurei, quando in tuam decem, exponuntur: in menſa illius ingens auri pondus, in tua vix argentum, & id permodicum, apponitur. Tibi ex Hungaria IIII. & XX. millia aureorum quotannis promiſſa ſunt, ea Comes accipit, quibus te ſeque alit: ſupra hæc, duodecim millia ei cedunt, quæ ſibi retinet. Bohemi & Auſtrales ei vectigales ſunt; nemo ſecurus rebus ſuis utitur, niſi Comitis favorem emat; ditiores ornatioreſque & longe arrogantiores Comitis famulos, quam tuos cernimus. Vxores noſtræ, niſi concubinam ejus venerentur, eique famulentur, periculum famæ vitæque ſubeunt. Non ſunt hi mores, quos populi non ignavi ferre poſſint. Non ita tuus ſe genitor habuit. Quod ſi regnare apud nos volueris, paternos mores imiteris, neceſſe eſt, & hunc abs te repellas, qui nobis tanquam mancipiis utens, tibi ſubditorum odium

parat, ſibi divitias congregat. Quibus verbis commotus Ladislaus ex Auſtralibus percontatur, quonam pacto Comes expelli poſſet. Illi petendam eſſe Viennam ajunt, ibique rem maturandam, antequam in Bohemiam eatur; &, quibus artibus utendum, quibus verbis alloquendus ſit Comes, oſtendunt. Exin, vocato Comite, quibus modis haberi argentum ad iter neceſſarium poſſit; quomodo gubernanda ſit Auſtria in abſentia Regis, edocent. Rebus compoſitis, veritus Comes, ne quid inſidiarum apud Viennenſes ſibi paratum eſſet, vitare eam urbem voluit, Regemque Bertholsdorfium, qua eum cuſtodire ſolebat, adducere niſus eſt. Tum Rex, ut erat edoctus, at, inquit, Comes, priusquam Bohemiam peto, e re mea eſt, conſulatui Viennenſi valedicere, populumque mihi fideliſſimum ſalutare. Itum eſt igitur in urbem; cum Comiti animus Regius haud quaquam immutatus videretur. Nocte, quæ ſecuta eſt, Comes apud concubinam divertit: Rex cum cubiculariis ſuis regiam ingreſſus eſt. Eizingerus nostem inſomnem duxit, nunc conſulatum urbis, nunc Barones, quos ſuæ factionis habuit, ut auderent, hortatus, &, antequam lux oriretur, apud ſancti Auguſtini ædem, quæ regiæ proxima eſt, & per poſticum habet aditum in palatium, mille Cives armatos collocavit; alios aliis in locis in inſidiis, ut præſto eſſent vocati, latere juſſit. Ipſe, ut primum luceſcere dies cœpit, cum conſiliariis ſuæ partis Regiam petens, Regis thalamum, priuſquam aſſurgeret, ingreſſus eſt, pluresque cives tectis armis in palatium introduxit. Nec diu poſt, cum Lamberger, unus ex miniſtris

Comiti fidelibus cariſque, eques natu nobilis, dum thalamum Regis ex more ingredi nititur, repulſus ab oſtio, inter adſtantes querelas agitat. Tum frater Eizingeri, qui forte aderat, tace, inquit, Lamberger! ſatis diu regnum in hac civitate tenuiſti: nunc dominatus in alios derivatus eſt, neque tibi, neque Comiti parebimus amplius. Vix ea finierat, cum Comes ipſe, a concubinæ dimiſſus amplexibus adeſt; thalamum regis clauſum offendens, cum manu pulſans non intromitteretur, calcibus, veluti furens, quatere oſtium cœpit. Juſſit Rex Comitem introduci. Jam Conſiliarii fere omnes aderant, qui, viſo Comite, alter alterum reſpicientes, ſilentium tenebant. Miratus Comes, quid hæc matutina conſilii convocatio ſibi vellet, mirabundus rogavit. Cui Eizingerus: hactenus, inquit, magnifice & illuſtris Comes! Conſiliarius primus Regis noſtri fuiſti, & Capitaneus, & Gubernator; nunc hæc tibi officia interdicuntur: jubetque Majeſtas Regia, e ſua ut abiens curia, ante oculos ejus poſt hac ne compareas, neque te vel familiarem appelles. His dictis, ubi circumſpiciens Comes tacere omnes animadvertit, ut erat animi præſentis & facundiæ præcipitis, in hunc modum locutus fertur: longe alia, Rex ampliſſime! nunc audio verba, quam mea erga te fides, meaque ſervitia meruere. Ego tibi antequam naſcereris, ſervire occœpi; patri tuo, ſummo viro, Alberto Regi, in maximis periculis adſtiti: Genitrici tuæ, Sorori meæ conſobrinæ, cum ab omnibus deſerta in regno Hungariæ periclitaretur, ſolus opem attuli: vix natus eras, cum ego, ut regnum tibi paternum ſervarem, armatus duriſſima pro te bella ſubivi: pro te vulneratus ſanguinem fudi, pro te pugnans captus ſqualorem carceris (1).

Videſne bone (2) vir, quam multi, magnique Principes, & ipſe Rex noſter unum ritum ſequuntur Romanæ conformes Eccleſiæ; cur non his conſentis potius, quam Rokezanæ? nonne ſatis nitida noſtra tibi videtur religio? an plus ſapere paucos Bohemos, quam reliquam Chriſti eccleſiam cenſes? Pogiebradium reſpondiſſe: Si tua hæc verba ſunt, non es, quem ſimulas; ſin aliena, ſatisfacere me illis oportet, qui te miſere, non tibi. Eccleſiaſticas ceremonias ſua quiſque pro fide gerit: ſacrificia, ut credimus, Deo exhibemus. Humani arbitrii non eſt, quod velis, credere. Demonſtratione, ſuaſioneque mens humana volens nolensque capitur, utque natura inſtituta eſt, altera facilius, altera difficilius. Mihi perſuaſa eſt meorum ſacerdotum religio; ſi aliter agam, animo meo contrarius ſiem: homines fortaſſe fallam, Deum, qui corda inſpicit, fallere non poſſum.

Ne-

(1) *Ita rurſus in Codice abrumpitur oratio; attamen ſarciri poteſt ex primo & ſexageſimo Capite Hiſtoriæ Bohemicæ ejuſdem Silvii; ubi iſta, brevius quidem, ſed eadem fere ſententia leguntur. Quæ ad Continuationem pertinent, ea exſtant in MS. Cæſ. III. a fol. 51. p. 1. uſque ad fol. 59. p. 2. ubi tota hæc Hiſtoria Auſtriaca eodem fere modo deſinit, atque laudata ſupra Hiſtoria Bohemica: utraque enim pertingit ad A. C. 1458. quo Matthias Corvinus d. 22 Januarii Rex Hungariæ, & Georgius Podiebradius d. 2. Martii Rex Bohemiæ, Æneas autem Silvius d. 19. Auguſti ex S. R. E. Cardinale Presbytero tit. S. Sabinæ Summus Pontifex creatus, & Pius ſecundus adpellatus eſt.*

(2) *Chiliani paraſiti ſermo ad Podiebradium. Vide laudatam modo mihi Hiſtoriam Silvii Bohemicam Cap. LXII. p. 177. Unde, quæ hic deſiderantur, & diſcas facile & ſumas.*

Neque me tui ſimilem eſſe decet; aliud hiſtrioni, aliud viro nobili convenit; in his, quæ Deo exhibemus, nihil ſimulare licet. Hæc vel tibi habe, ſi ſapis; vel his referto, qui te ſubmiſere.

Dum hæc aguntur, Comes Ciliæ per amicos clam Regi reconciliatur, reverſumque apud Viennam mille cum equitibus magno & ſplendido apparatu adit: venienti rex obuiam extra urbem factus eſt. Proceres, nobiles, populares omnes ſecuti, ſalutare, amplecti, laudare Comitem, certare invicem, contumelioſius ejecerint eum, an magnificentius revocaverint. Intrante urbem Comite, Eizingerus, & qui cum eo ſentiebant, ex adverſa parte exierunt, ſpontaneum exilium eligentes. Mira rerum mutatio; qui paulo ante mæſtus in exilium contemptus, abjectuſque miſſus fuerat, in triumphantis modum revertitur: qui culmen potentiæ temerat, & alterius dictarat exilium, quod in alios decreverat, in ſe pati cogitur! lubricus apud Reges primus eſt locus. Non eſt ſolida poteſtas, quæ unius ex voluntate dependet. Hungari, ubi reciſſe in Auſtriam Regem accipiunt, legatos ad eum mittunt petentes, regnum ſuum viſitet. Johannes Huniades per idem tempus Hungariam ferme univerſam in poteſtate habebat, regias arces tenens, non ſine invidia multorum Procerum, maxime vero Comitis Ciliæ, qui locum ejus optabat. Is ergo criminari Johannem, regique odioſum efficere; illum regem eſſe, non Ladislaum; vectigalia ad eum deferri; haud dubium quin ad regnum adſpiret: quod ſi nequeat per Chriſtianos id obtinere, per Turcos conaturum, quibus bis magnos Hungarorum exercitus prodiderit. Palam illum Turcis infeſtum videri, clanculum eſſe amicum. Si pergat in Hungariam rex, in poteſtate Johannis futurum, aut vi, aut veneno periturum: præveniendum facinus eſſe, & in autorem vertendum ſcelus: vocandum Johannem, venientemque Viennam capiendum, necandumque: ſic tutum regnum reddi poſſe. Compoſitis inſidiis accerſitur ad Regem Johannes. Ille ab amicis de fraude edoctus, neque enim res magnæ occultæ diu eſſe poſſunt, dicit ſe Regi in Hungaria pariturum eſſe, iturumque quocunque voluerit; extra, non eſſe obnoxium. Mittuntur igitur ad eum Comes Ciliæ, de Magdeburg, de Schawmberg & dominus de Walſee, qui ſecum in metis Hungariæ conveniant ad opidum Kocze, conenturque Viennam adducere, ſi nequeant intra opidum, arte tractum interficiant. Ille ad jactum teli cum duobus millibus equitum appropinquans, colloquium in campis offert. Comes Ciliæ intrare eum opidum ad colloquendum ait; ſe regis vicem gerere; non eſſe gubernatori indignum, eos adire, qui regis mandata perferant; neque ita ignobiles eſſe, ut non adiri mereantur. Johannes, legationem ad ſe miſſam, dicere; legatos minores eſſe eo, ad quem mittantur; de nobilitate non eſſe certandum. Cæterum in Hungaria Comites Ciliæ Regio Gubernatori cedere ſolitos; poſtremo murata ſe opida minime ingreſſurum, niſi & ipſe par præſidium, atque comes, intus habeat. Ita rebus infectis diſceſſum, nec diu poſtea nova fraus excogitata. Tractatum eſt per communes amicos de adventu Johannis in Viennam: ille victum ſe dedit, ubi Regiæ literæ &

aliquorum Principum, Prælatorumque ſecuritatem facerent, promiſſa omnia ſint, quæ optavit. Johannes ad VIII. millia paſſuum Viennæ appropinquavit, litteras ibi expectans. Tum Lamberger, nobilis eques, juſſu Comitis ad eum veniens, properare juſſit; nam Rex obviam magno comitatu venturus eſſet, & cum eo comes, qui litteras afferret. Credens Johannes, IV. millia paſſuum verſus Viennam profectus eſt, inſpicienſque late campos, cum neminem exire obviam videret, in propinqua villa conſedit, cumque pauliſper moratus eſſet, adfuit Comes cum XL. equitibus. Et quid agis Johannes inquit? aſcende equum, feſtina, quid regem moraris? tum Johannes: late, inquit, campi patent; neque ego vel regem, vel alium quempiam video. Ad ea Comes: æſtus eſt, inquit, Rex intra vineas & arbores te moratur in umbra, & omnis cum eo nobilitas. Et Johannes: at ubi litteræ inquit? cum eo ſunt, reſpondit Comes. Converſus ad Lamberger Johannes, recte, inquit, mentitus es mihi. Ad ea Lamberger: quæ juſſit Comes, ea dixi; ſi quis error ineſt, ei impropera. Et iterum Johannes ad comitem converſus, ſiccine me ludificaſti Comes? fraude me appetis; poſſum de te ſupplicium ſumere, reverentia Regis te ſalvum facit: illi tuam vitam dono, & ante oculos meos, faxo, ne amplius veneris: & ita rurſum conventus perturbatus eſt. Multa poſtea inter Hungaros & regem agitata ſunt, & inter ipſum Johannem, ac regem pactiones habitæ, arces nonnullæ redditæ regi, & ipſe Rex, ſuadente Comite, Budam profectus. Interea mortuo Romæ Nicolao Pont. Max. qui Eugenio ſucceſſerat, Calixtus tertius Petri cathedram eſt adeptus, qui cognita Mahumetis Turcorum Imperatoris voluntate, Hungariam ſibi armis ſubjicere cupientis, Johannem Cardinalem ſancti Angeli, virum induſtrium ac magnanimum, cum legatione in Germaniam miſit, ſeptentrionis vires in Turcos commoturum. Coactum eſt ex Germania vulgus inops, populares inopes arma ſumpſere, quos æternæ vitæ præmia commoverunt: opulenti homines, præſenti rerum ſtatu contenti, domi manſere. Ineffi-

A *cax eſt plerumque apud potentes ſermo divinus, quibus facultates deſunt, levis eſt in cœlum volatus. Mahumetes interea, Conſtantinopolitana victoria ſuperbus, nam eam urbem paulo ante armis evicerat, congregatis ingentibus copiis ex Thracia per Tribalos in Hungariam properavit. CL. millia pugnatorum in ejus exercitu, fuiſſe, tradunt. Inflatus opinione ſui, tantoque tumens exercitu, non dubitabat, Hungaria brevi devicta,* Illyricos penetrare ſinus atque intima tu-

B tus, regna Liburnorum & fontem ſuperare Timavi, *Italiamque terreſtri itinere petere. Sed parva urbs conatus ejus retinuit. Taurimum appellavere majores, hodie aliam Albam vocant, ad confluentes Danubii, Savique ſitam. Hanc primum oppugnare Mahumetes ſtatuit, propter oportunitatem tranſeundi fluminis. Johannes Capiſtranus, Ordinis Minorum Profeſſor, vitæ ſanctimonia clarus, per idem tempus Hungaros in arma publicis ſermonibus excitabat, qui, ubi appropinquare Turcos accepit, nihil moratus, in Albam ſe contulit, haud*

C *parvam cruce ſignatorum multitudinem ſecum adducens. Johannes quo-*

que

que Huniades, contracta raptim militia, eo profectus est. Cardinalis Budæ remoratus est, copias ampliores cogens. Rex, ubi adventum Turcorum certum esse cognovit, nec vires sufficientes Hungaris esse, quæ tantam vim ferre possent, nihil fidens Hungaris (1) quorum mobiles animos norat, neque satis tutum manere Budæ arbitratus, sub specie venationis Budam egressus, in Austriam rediit. Interea Turcus, apud Albam castra metatus, summis viribus eam partem oppugnare cœpit, qua planus aditus fuit, locatisque tormentis æneis, prioris muri magnam partem disjecit. Vacuum haud parvum spacium intus erat usque ad alterum murum; ibi cruce signati diu pugnaverunt, tandemque hostem repulere: sed instante Imperatore, urgenteque iterum, irruptio facta est, iterumque repulsi sunt, adeoque cruce signatorum impetus invaluit, ut non contenti defendisse muros, hostem in castra rejecerint. Fugiebant Turci ex proposito, ut extra opidum longe protractos Christianos aciem immitterent, quæ reditum in urbem prohiberet; exin & a fronte & a tergo egressos invaderent. Furentes cruce signati, ac victoria exultantes, in quod præcipitarentur discrimen, non advertebant: vidit ex muris Capistranus transversam hostium aciem, insidiasque cognoscens, revocare suos cœpit: cum parum audiretur, præceps in pugnam dilabitur, atque inter duas acies, interque tela volantia currens, clamoribus ac signis cruce signatos redire coëgit, qui vocem Huniadis nullatenus audiebant. Fraudati magna spe Turci, in castra redierunt. Pugnatum est a vesperis usque in vesperas: multi ex utraque parte cecidere, plurimi ex Turcis, & hi quidem præstantiores. De cæsis hostibus varia sententia est; quidam supra XX. millia cecidisse tradiderunt, alii ad summum IV. millia cæsa tradunt; quod nobis infra verum esse videtur: neque enim in tanto exercitu ea videri clades potuisset; majus dammum abire Mahumetem coëgit: qui sequenti nocte incensis castris, machinisque, cum toto exercitu trepidus aufugit, nec tam audax venerat, quam timidus abiit. Traditum est, eum sub papilla sagitta confossum salutem desperasse, atque ideo fugam meditatum, inter fugiendum multos suorum amisisse, tormenta ænea & plurima & maxima in castris reperta sunt, eaque tantum victorum præda.

Humia-

(1) Quia, ut existimo, neque Hungari Ciliæ Comiti, in cujus potestate Rex erat, fidere quidquam poterant. Enimvero, si Huniades Gubernator ambitione Cilienſis e vivorum numero fuisset ereptus, non Taurunum modo, sed Hungaria etiam universa jugum Turcicum procul dubio erat subitura. Regis Ladislai regiam plane indolem atque eximium in Hungaros amorem supra vidimus; ubi, vel ipso Silvio teste, idem Rex in bivio hærens, quanam in provincia thronum figeret, ad Hungaros denique declinavit, ac suopte ingenio, mihi, inquit, quia sum Hungarus, apud vos est manendum: quod verbum mira Hungarorum exceptum fuisse lætitia idem Silvius commemorat, milleque in regnum epistolis divulgatum. Addit tamen, id ter Æneæ, inquit, Cardinalis Strigonienſis narravit; timens, ne satis prima adlocutione comprehensus esset: Nempe homini Italo, ignoti tum fuere & mores Hungarorum & animi. Nam, quod sine ulla hic a me dictum esse invidia velim, si ulla per Europam gens est, cujus animos Rex citius faciliusve in potestate sua habere queat, ea profecto nostra est; modo vel leviſſimis, sed veris indiciis amare se, æstimareque suos ostendat.

Huniades & Capistramus, in Alba dum bellum gereretur, fuere: uterque rem gestam scripsit, neque alter alterius mentionem fecit, alteruter sibi solidam rei gestæ gloriam adscripsit. Magna est dulcedo gloriæ; non tam facile contemnitur, quam contemnenda dicitur. Spreverat opes Capistramus & sæculi pompas; calcaverat avaritiam, libidinem subegerat; gloriam spernere non potuit: qui Summo Pontifici bellum atque exitum belli describens, nulla Huniadis, nulla Cardinalis facta mentione, totum suum esse dixit, quod gestum erat: nemo est enim tam sanctus, qui dulcedine gloriæ non tangatur. Verum paulo post & Huniades & Capistramus, alter morbo, alter senio obiere. Ladislaus, audita morte Johannis Huniadis, suadente Comite, in Hungariam rediit, duplici æmulo liberatus: altero, qui fraude regnum appetere videretur; altero qui vi. Comiti, non minus Huniadis obitus, quam Turcorum conflictus, gratus extitit; jam enim Hungariam sibi patere haud dubie arbitrabatur, sublato adversario. Sed nihil est humanæ menti de futuro certum: sæpe quod utile credimus, vergit ad noxam, & multi, cum se dejectos credidere, in sublime elati sunt. Comiti multo salubrius fuerat, Johannem Huniadem vixisse; neque enim Hungariam introisset. Nunc metu vacuus Regem in Albam ducit, hostium spolia recogniturum, & campos visurum, ubi prælia gesta. In Alba, dum mora trahitur, rem divinam spectante Rege, consilium de more cogitur. Vocatus eo Comes, an iret, aliquamdiu hæsitavit: deinde, thorace inductus sub veste, proficiscitur. Venientem Ladislaus, Humadis filius, proditorem compellat, qui patri sæpe necem paraverit, regemque sibi infensum reddiderit: nunc diem venisse, quo scelerum pœnas luat. Sunt, qui Comitem prius arguisse Ladislaum, dicant; tanquam Regi parum obedientem, qui ejus armatos intrare opidum prohibuisset. Illud constat, Comitem, accepto ex puero gladio, caput Ladislai petivisse, nonnulloque interjectæ manus digitos amputasse; ad cujus clamorem irrupisse Hungaros, Ladislai familiares, defendentemque aliquamdiu se Comitem obtruncasse: nec mora, Ladislaum Regem adisse, occisumque Comitem, ita merentem, dixisse: Regem nihil moveri debere, sublatum esse, qui Hungaros persequeretur. Rex, etsi commotus tam atroci facinore, supra tamen, quam ejus ferebat ætas, dolorem atque iram compressit; nec dubitavit, jure cæsum Comitem, dicere; amicis vero, qui prope adstabant, ferendumque, quodcunque id esset, dicentibus; atqui sic necessitas, inquit, exigit: ferendum est, quicquid vitari non potest: ademptam Comiti vitam, nisi Deus reddiderit, homo non reddet: ille suo fato functus est, nos nunc nostra manent, quæ Deus mitiora efficiat! jussitque defuncti cadaver plaustro impositum Ciliam deferri, atque in sepulchris majorum condi. Ipse Alba relicta, comitante Ladislao, Budam repetere statuit, in itinere vero ad opidum Huniadum (1) pervenit: ibi conjunx Huniadis obviam ei facta est, ob mortem mariti lugubrem vestem deferens, puellæ quoque eam secutæ, pari modo tristitiam præ se vestibus ostendebant. Rex matronam com-

(1) *Oppidi nomen in MS. abest; repositum est ex Hist. Boh.*

complexus, indigna, inquit, hæc veſtimenta ſunt, quæ ob mortem viri tui deferas. Johannes Huniades de morte tranſivit ad vitam: ille Hungariam Chriſto, mihi regnum ſervavit: Hungaris pacem peperit; hoſtes fidei catholicæ fudit, fugavit, pertrivit: ſalutem ab eo percepimus omnes, fortiora ejus facta etiam hoſtes admirati ſunt. Et in vita & in morte laudanda ejus opera: in prælio ſtrenuus, in lectulo ægritudinis fortis, in bello vicit hoſtes, in ægritudine ſe ipſum ſuperavit. Nota ſunt ejus egregia facinora, quæ pugnando peregit: conſilio ac manu ſuſtentavit acies ſuas, perfregit hoſtiles: ubi adeſſe extremum vitæ tempus cognovit, & urgere vim morbi; non eſt paſſus, dominicum corpus ad ſe deferri: neque enim dignum exiſtimabat, ſervum a domino viſitari: ſurrexit e lectulo, quamvis labentibus membris, & cum ſuis pedibus, deficiente virtute, ire non poſſet, in ædem ſe ferri ſacram juſſit, ibique de more chriſtiano, confeſſione facta, ſacram accepit Euchariſtiam, atque inter ſacerdotum manus faſtidientem terrena animam exhalavit. Et quo illam credimus migraſſe, niſi ad eum, pro quo tot bella pugnaverat? ad Imperatorem ſuum invictus miles perrexit, cum Chriſto regnat, qui pro Chriſto pugnavit: jam pridem debitum ſibi cœlum tenet: non eſt cur lugere eum virum oporteat: faceſſant lugubres veſtes omniſque mœror abſit: congaudere gaudenti oportet: intempeſtivæ lacrymæ, intempeſtivi luctus recedant. Quibus dictis, aureas afferri veſtes juſſit, quas dono viduæ dedit, filiiſque, omneſque puellas mutare habitum imperavit, totamque diem letitiæ dari. Convivia exinde ſplendide acta: inter epulas ſaltatum cantatumque, & quaſi celebres nuptiæ inter vina & jocos perfectæ. His blandimentis allecti Huniadis filii, nihil jam dudum ex morte Comitis ſequi poſſe, confidebant: itaque poſito metu Regem uſque Budam ſecuti ſunt, palatiumque, imprimis æſtimati, cultique, frequentabant. Verum amici Comitis regias aures dietim pulſare; nobilem Comitem, avunculum regium, ſine cauſa necatum conqueri; maieſtatem regiam graviter læſam dicere; imultum tam atrox ſcelus minime relinquendum eſſe: corrigendum audacem juvenem atque temerarium, qui regium ſenatum nobili cruore ſpargere non timuerit: audaciam, niſi mature coërceatur, in temeritatem verti; nullum inveniri clementem virum, qui juventutem crudelitate inſigniverit; arma in manu nefarii adoleſcentis periculoſa eſſe; auſurum procul dubio etiam in Regem, qui Regi proximum obtruncaverit. Jam illi regnandi ſpem factam; patrem ejus idem concupiviſſe, ſed defuiſſe animum: graviorem ætatem pericula magis metiri: juveni, quodcunque libuit, videri facto facillimum, per æqua & iniqua ad regnum tendere, licitum apparere: occurrendum prius, quam malum amplius ſerpat: in Ladislao & facta & meditata facinora punienda. Rex, ſive bis motus, ſive ſuapte natura incenſus, deſignata hora, qua filii Huniadis ambo in regiam conceſſiſſent, armata juvenum manu portas claudi jubet, adoleſcenteſque captos in carcerem rapi: cum quibus & Johannes Epiſcopus Varadienſis, raræ virtutis ac facundiæ, & plerique alii comprehenſi ſunt; tanquam cædis Comitis, & inſidiarum, quæ Regi pararen-

rarentur, conſcii. Ladislaus, IV. ferme & XX. natus annos, egregio corpore adoleſcens, flavis de more crinibus ſuper humeros paſſis, revinctis poſt tergum manibus, talari atque aurea veſte indutus, & fortaſſe eadem, quam ſibi paulo ante Rex donaverat, in publicum producitur: erecta cervice, oculis huc atque illuc ſpectantibus, impauidus atque intrepidus ad ſupplicium pergit. Ubi ad locum ventum eſt, quo cervix amputanda erat, juſſus genua flectere, pauca prius pro ſua expurgatione locutus, carnifici paruit. Præco, qui de more damnatorum crimina proferre conſuevit, impetrato ſilentio, nihil aliud dixit, niſi eo modo corrigi, qui domino ſuo infideles eſſent. Carnifex, religata Ladislai ceſarie, ne collum impediret, juſſus percutere reum, mutans, labanſque vix tandem quatuor ictibus candidam cervicem abſcidit. Atque ita nobilis adoleſcens occiſo Comiti parentavit. Frater ejus in vinculis retentus eſt. Epiſcopus Varadienſis, multum inſtante Cardinale ſancti Angeli, qui tum legatum Apoſtolicum agebat, Diomyſio Archiepiſcopo Strigonienſi, idemque Cardinali, ſecundum canones judicandus traditur: de cæteris captivis ſuſpenſum judicium, qui tamen paulo poſt fractis carceribus evaſere. Rex, Budæ non diu moratus, in Auſtriam ſe recepit: Mathiam, Humiadis filium, ſibi coævum, captivum ducens. Cum per Strigonium iter faceret, vocatum ad ſe Johannem, Varadienſem Epiſcopum, bono animo eſſe juſſit, his verbis uſus: cum eſſem Budæ, quod voluere Barones, id facere me oportuit: quod te cepi, illorum fuit; quod te ſupplicio culpaque libero, meum eſt. Spectata mihi tua virtus, nihil de te ſiniſtrum perſuaderi permiſit, abi, & quem geſſiſti Epiſcopatum, gere.

In Auſtria, de conjuge Regi tradenda, diu agitatum eſt. Multæ virgines offerebantur, tantum conjugium expetentes; verum nobiliſſimo Regi, quæ coire merito poſſet, nulla dignior viſa eſt, Margaritha, Caroli Regis Franciæ filia, cum propter ætatem, Ladislao convenientem, egregiam formam, pudicos mores; tum propter ſanguinis excellentem raramque nobilitatem, & majorum ejus late vulgatam gloriam. Placet igitur Legatos mittere, qui ſponſam petant; ſed ubi nam celebrare nuptias oporteat, in dubium venit. Hungari Budam, Auſtrales Viennam, Bohemi Pragam ei celebritati deputandam aiunt. Diu res trahitur, nutante Rege: ob eam cauſam Georgius Podiebradius cum DCCC expeditis equitibus in Auſtriam uſque ad Danubium proficiſcitur, dicitque, ſe magna habere, quæ Regi pandat. Juſſus tranare atque urbem ingredi, Viennam ſibi non tutam dicit, rogatus, miſſis nunciis Regis, quæ velit, pandere, negat ſe alteri, quam Regi arcana communicaturum, petitque Regem ad ſe trans fluvium pergere. Diu hæſitatum eſt, eſſet ne eundum; ſenatui non placebat, Regem ad ſuum ſubditum exire: nimiam licentiam dari provincialibus: inſolentes eo modo fieri. Regem auctoritas Gubernatoris movebat, & latere aliquid verebatur; neque latebat eum, utilitatem honeſtatem vincere, temporique ſæpe delatum eſſe. Perrexit igitur inermis ad armatum: III. millia equitum eum ſecuta ſunt inermium, quamvis gladio accincti eſſent: tentoria in ulteriori Danubii ripa proten-

tenſa ſunt, dimiſſoque ſpacio inter bi-
nia caſtra, & tentorium in medio po-
ſitum, in quo Rex cum Gubernatore
conveniret. Quatuor diebus conven-
tio producta eſt: Rex per noctem in
urbem rediit, gubernator in caſtris
manſit. Primus congreſſus publicus
fuit, in quo ſalutatio de more geſta;
in altero, duo tantum ſermonum te-
ſtes fuere; in tertio, remotis arbitris,
ſolus cum Rege Georgius ſermones
miſcuit: verba, inter eos habita, non
ſunt prodita: ex his tamen, quæ ſe-
cuta ſunt, palam eſt, de tranſitu Re-
gis in Bohemiam fuiſſe agitatum: ubi
non convenere, ſermone ſæpius habi-
to, Rex Viennam rediit, Georgius,
indignabundus minabunduſque retro
in Moraviam iter flexit. Pœnituit
Regem, dimiſiſſe hominem male con-
tentum, penes quem regni poteſtas
eſſet, &, qui non minari ſolum, ſed
offendere etiam poſſet. Miſit ergo
Legatos, qui eum placatum reduce-
rent; ſi mimus id poſſent, poſtulata
ejus facturum Regem, affirmarent.
Inventus in itinere Georgius retrahi
non potuit, nec de ſententia ſua quic-
quam detraxit. Data itaque fides
eſt, iturum Regem in Bohemiam
etiam ante diem dictam, Pragæque
nuptias celebraturum. Nec moratus
Rex, ordinatis Auſtriæ rebus, in-
genti apparatu Bohemiam petiit; ubi
non minores ei honores exhibiti ſunt,
quam prius. Inde duæ legationes
miſſæ, altera ad Imperatorem Frideri-
cum, quæ de pace ageret, in qua
princeps fuit Vlricus Eizingerus,
cujus diligentia in formulam pacis con-
ſenſum erat; altera ad Carolum Fran-
ciæ Regem, quæ filiam ejus peteret
Regi uxorem. In hac primas partes
geſſit Vlricus Patavienſium præſul,

A *moribus & doctrina præditus, quem*
tradunt LXXX. equos albos habuiſſe
in ea legatione. DCC. equites fuiſ-
ſe traduntur: quadrigæ auratæ, ma-
tronæ ac virgines nobiles, quæ ſpon-
ſam ducerent, & dona digna, quæ
tali Reginæ afferrentur. Tertia quo-
que legatio decreta erat ad Calixtum
Pont. Max., quæ controverſias de re-
ligione in eodem regno dirimeret, re-
gnumque Romanæ eccleſiæ conjunge-
ret. Super his quarta cura erat, ma-
gni exercitus comparandi, quo vires
Turcorum non modo repelli ex Hun-
garia, ſed tota Græcia pelli poſſent.
B *Apparabantur nuptiæ ſplendidæ ac*
magnificentiſſimæ. Imperator & Au-
guſta vocati; ambæ Regis ſorores
cum viris eam celebritatem acceſſuræ
erant: Saxoniæ, Bajoariæ, Franco-
niæ, Sileſiæ, Rheni Principes, multi
quoque ex Gallia venturi erant, non
ſolum nuptias ornaturi ſua præſentia,
verum etiam de republica chriſtiana
tuenda contra Turcos acturi. Sed
hos tantos cogitatus, has ſpes pulcher-
rimas, tantum rerum ordinem, im-
matura mors ac repentina Regis in-
terrupit. Incertæ vanæque cogita-
C *tiones hominum; futurum cæca cali-*
gine Deus occuluit: ipſe ſibi guber-
nacula univerſi retinet: nihil ſine ſuo
nutu geritur: ſapienter ab eo juſte-
que cuncta reguntur, & ſæpe, quæ
nobis iniqua videntur, in ejus conſpe-
ctu ſunt æquiſſima. Nihil perperam,
nihil temere agit Divina Majeſtas:
nos cæci verſamur in tenebris: minī-
mum eſt, quod cernimus: ad regimen
animæ noſtræ, ad ſalvandas animas
arbitrium liberum conſecuti ſumus: de
regimine civitatum, de regnorum mu-
tatione, de imperio orbis, minimum
eſt, quod homines poſſunt: magna

magno Deo reguntur. Ladislaus igitur X. Calendas Decembris hora circiter XII. noctis ægrotare cæpit. Sunt, qui eum ulcere pestifero in inguine percussum, plerique nullum in eo pestis signum apparuisse, asserunt. Verum mihi ita res conscripta est ab his, qui rem diligenter perscrutati sunt, ac tum medicos audivere. Sederat in Judicio Rex, quod de nobilitate inter Georgium Gubernatorem, & Csernahora Moravum magnis contentionibus agebatur; ita ut alter alterum ad duellum provocaret; neque de more suo Rex vestes induerat, linea tantum indumenta susceperat, & desuper Persicum habitum, quem vocant Schubam. Id signum videbatur animi præsagientis ægritudinem, neque toto auditorio Regis facies visa hilaris. Dimisso tribunali cœnavit inter purpuratos, non quidem læto vultu, nihil tamen questus, sermones compositos habuit magis graves, quam hilares. Post multam noctem in cubiculum ductus rapulas afferri jussit & siceram, comedit, bibitque, non tristis inter cubicularios, & sermones miscuit. Priusquam lectulo decumberet, orationem de more apud geniales Deos habuit; ea finita, gravatum se, & stomachum dolere vehementer, dixit; cui unus ex cubiculariis, natione Bohemus, ascende, inquit, stratum, ubi dormieris paululum, mox cessabit dolor. Paruit Rex, quietique se tradit; cumque ad horam dormisset, vocato iterum cubiculario, vim doloris, qui paulatim creseeret, se ferre non posse ait. Cubicularius, qui libenter dormisset, somnum Regi suscipiendum affirmabat, sic dolorem abiturum. Jam noctis hora duodecima effluxerat, Regi nulla quies dabatur; ne tamen cubiculariis molestiam afferret, tacitus in diem dolorem pertulit. Tum medici vocati, & Georgius accersitus. Medici, quod suarum partium erat, desperata salute, fecerunt. Georgius percontari ex Rege, cur doleret, quid morbi esset, spem bonam præbere, hortari, ne sibi ipsi deesset: peteret, quæcunque vellet, omnia in arbitrio suo esse, mandaret parere cupientibus. Ad quem Rex: Tua mihi Georgi jam pridem cognita fides est, spectata virtus, per te regnum mihi Bohemiæ in hanc usque diem servatum est. Speravi potiturum me regno, quod ipse paraveras; nunc contra superi jubent: mihi moriendum est, regnum in tua manu remanebit. Duo ex te peto: alterum, uti Provinciales juste regas; pupillis, viduis, imbecilisque injuriam ne fieri permittas: alterum, ut qui me secuti sunt ex Austria, cæterisque provinciis, in patriam suam reverti libere permittas; hoc mihi supremum beneficium præstiteris. Præmaturas Regis cogitationes Georgius esse respondit; futurum eum brevi sospitem, suoque mutu regnaturum: desineret ea cogitare, ac confideret. Tum Rex apprehensa mamu, age, inquit, promitte, quæ petii; nam me mori certum est. Si feceris, quæ jubeo, Deum tibi propitium reddam; neque enim ita vixi, ut cœlum mihi negari putem; pro cœlestibus terrena relinquo: tu cave, ne postulata deneges. Non potuit tenere lacrymas Gubernator, deditque fidem, facturum se, quod Rex imperasset. Finito sermone accersiti Sacerdotes, de curatione animæ actum est; Christiano more Sacramenta exhibita. Rex ornamenta sua Pragensi Ecclesiæ legavit, jussitque crines suos, in auri modum fulgen-

gentes, ne qua supereſſet vanitas, amputari; id Miniſtri, moræ cauſas nectentes, neglexere. Vbi anima ægra amplius dimorari non potuit, candelam benedictam afferri juſſit, eamque manu prehendit, & intuens crucifixum, orationem Dominicam dicere cæpit; pronunciatoque verbo: ſed libera nos a malo, *nihil amplius locutus, non extrema pati, ſed quietem accipere viſus, mortalis vitæ lumen reliquit. O imbecillam humanæ naturæ conditionem! O inanem hominum gloriam! quid jactamur, quid extollimur! quid eſt, quod dignitates, opes, potentiam tantopere flagitamus! Ladislaus, nobiliſſimus adoleſcens, duo de XX. natus annos, in ipſo ætatis flore, in ipſo gloriæ culmine, tot regnis, tot gentibus imperans, inter tot auxiliantium manus, intra VI & XXX. horas, poſtquam ægrotare cæpit, extinctus eſt. De morte ejus variæ ſententiæ fuere; nec defuerunt, qui veneno extinctum dicerent. Medici Teutones, quorum potiſſima corporis cura fuit, Viennam reverſi vulgaverunt, quam primum ægrotare Rex cæpiſſet, ſe vocatos, urinam inſpexiſſe, in qua manifeſta mortis ac veneni ſigna comprehenderint; neque auſos in aliena terra vulgare facinus; timuiſſe potentiam eorum, cujus ſcelere Rex periret; acceſſiſſe ſe tamen Regem, & quæ invenerant, patefeciſſe clanculum: reſpondiſſe illum: non ignorare toxicum datum; juſſiſſe tamen eos ſilere, ne regiæ morti ſuam adjicerent. Senatus Viennenſis, medicis ea vulgare amplius, prohibuit. Qui violentam mortem dicunt, Georgium & Rokezanam criminantur; Georgium, jam tum regi infenſum fuiſſe, cum ad Danubium uſque profectus, Viennam ingredi noluit; ſuſpicatum de Rege adverſus ſe aliquid, atque ab eo tempore regiæ vitæ inſidiatum. Rokezanam nunquam Regi placuiſſe; ingredienti urbem, cum Sacerdotibus ſuis ſacra ferentem, obviam profectum, verbiſque magnificis Regem extollentem, vix dignatum gratias referre Principem; at ubi Sacerdotes majoris Eccleſiæ obviam exivere, Regem læto vultu ex equo proſiliiſſe, ſacras reliquias exoſculatum. Inde concepiſſe odium Rokezanam, quod ſe Regi inviſum ſciret. Fuerunt quoque, qui dicerent, idcirco Regem apud Pragam nuptias celebrare decreviſſe, ut concurrentibus eo catholicis Principibus, potenti manu hæreticos apprehenderet, finemque tandem Huſſitarum inſaniæ daret; id præſenſiſſe Georgium ac Rakozanam, necemque Regi pro ſua ſalute machinatos. Verum ego, quid horum verum ſit, non facile dixerim; aliorum hæc judicio relinquo. Illud conſtat, præter Rokezanam, cui mors Regis jucundiſſima fuit; & Georgium & (1) reliquos regni proceres, extincto Rege, in magno mœrore fuiſſe, & publicum toto regno luctum, qui ad VII. Kal. Decembris continuatus eſt: tunc vero, regia pompa peractis exequiis, corpus defuncti in ſinu proavi ſui Divi Caroli Quarti, Romanorum Imperatoris, ſepultum eſt. Georgius ea die, quæ inter mortem & funeris eductionem media fuit, proceribus ac nobilibus acerſitis, Gubernationem ſuam Regis obitu non expiraſſe, dixit; quæ uſque ad Pantecoſten commiſſa fuiſſet. Eadem die Pragenſes quoque Gubernationi ſuæ ſe commiſere. Mathias, Hu-*

(1) *Sic in MS.*

Humiadis filius, ex Vienna ductus, qua die Rex obiit, Pragam applicuit, atque in potestate Georgii factus est. Aduenæ, qui Regem secuti fuerant, suam quisque domum petiere; exin, constituta die, ad novum Regem eligendum, multi tractatus intervenere. Carolus, Rex Franciæ, qui filiam Ladislao promiserat, id regnum alteri ex filiis petebat, aut ei committi, cui filiam suam tradere non dedignaretur. Casimirus, Rex Poloniæ, sororem defuncti Regis sibi nuptam esse, ajebat, eique regnum deberi. Eadem ratione Vilhelmus Dux Saxoniæ utebatur; cui soror, natu major, nupsisset. Imperator regnum devolutum asserebat; nam Ladislaus pro consuetudine feudorum investituram neglexerat. Nec sine spe alii Austriæ Duces fuere; qui deficiente Rege Bohemiæ sine masculina sobole, ex Austria vocandum veteri fœdere Regem, norant. Rokezana, venenorum sator, crebris sermonibus usurpare: aut Regem eligendum esse, qui suæ professionis haberetur; aut, hebraico more, judices eligendos, qui populum regerent. Die adveniente, in conventu procerum Pragæ habito, auditis legationibus, reque pro utilitate regni discussa, Georgius Podiebradius Rex pronuntiatus est; quæ res necati Regis suspicionem maxime auget. Ipse ex prætorio primum in ædem Beatæ Mariæ, ubi Rakozana præsidet, solemni pompa deductus est, ibique novello Regi publica salutatio exhibita, & actæ Deo gratiæ. Mathias paulo ante Rex Hungariæ designatus fuerat, magnisque sponsionibus dimissus ex carcere ad regnum evolaverat. Mira rerum mutatio, & novus siderum influxus; duo potentissima regna, eodem tempore rectore carentia, ex nobilissimo atque altissimo sanguine ad mediocris fortunæ homines pervenere! utramque electionem plerique calumniati sunt, tanquam vi extortam: nobis persuasum est, armis regna acquiri, non legibus.

II.

Clarissimi Viri Jo. Henrici Boecleri in Historiam Æneæ Silvii Austriacam Adnotationes.

MONITUM.

Sunt re ipsa specimen tantum earum adnotationum, quibus Historiam istam eruditissimus Boeclerus *ornare illustrareque voluit. Eas in schedis τῦ μακαρίτυ repertas Cl.* Kulpisius *in lucem itidem edidit; quod nimirum & utilitate sua non carerent, & de cetero editoris consilio propositoque testari aliquo modo possent. Festiva tot literarum, diplomatumque copia, quæ pro illustranda* Friderici Imp. *Austriaca Historia collegi, ferme persuaserat, ut easdem ad finem perducerem: verum operam & tempus utilius me collocaturum speravi in evulganda typis laudata sylloge; jucundo commentandi neque difficili labore aliis relicto.*

IN ÆNEÆ SILVII HISTORIAM A NUNC PRIMUM EDITAM.

I.

Consilium Scriptoris, & causa. Argumentum & modus.

QUo consilio, quave causa ad hanc historiam scribendam animum appulerit *Æneas Sylvius*, ipse in præfatione ad Fridericum Imperatorem exponit. Jusserat Imperator Æneam, in colloquio inter paucos agitato, scribere istud bellum, quo B reducem ex Italia, post susceptam Romæ coronam, & matrimonium cum Leonora Lusitana initum, Fridericum Austriaci, juncto cum Bohemis, Hungaris, Moravis fœdere, anno 1452. adorti erant, & ejus tutelæ Ladislaum Hungariæ Regem eripuerant. Qua in re non tam gloriæ suæ Imperator studuit, quippe adversa sua, minus speciosa cognitu, narranda videbat, quam posteritatis interesse judicavit, ne obscura esset eventuum, tot momentis ad rempublicam pertinentium, memoria. Agebat eo tem- C pore in Aula Imperatoria Æneas, Senensis jam Episcopus, & Legatum summi Pontificis, & Consiliarium Cæsaris interiorem, cui muneri pridem assueverat. Cumque totius negotii seriem accurate haberet perspectam, & præclara Latina eloquentia polleret, non potuit eligi ad hanc provinciam obeundam idoneus magis auctor. Qui ut promto obsequio Imperatoris voluntatem & expleret & superaret, majus opus scribere instituit, *non Australicum tantum hoc bellum*, ut vocat, sed *integram Fridericianam historiam, & quæ per totam Europam memoratu digna in id tempus congruerent*, complexurus. Et sane quam non anguste terminos scripturæ suæ posuerit, abunde ex his quæ supersunt licet intelligere. Nam & ab initio verbose digreditur in *descriptionem & antiquitates Austriæ*, in *repetitionem genealogicam stirpis Imperatoriæ*, in *res gestas Fridericorum & fata Suevicorum Cæsarum*: tum in progressu *itineris Italici singula quasi spatia nobilibus digressionibus*, ceu lapidibus mensoriis distinguit: narrationem *judiciis*, *explicationibus*, *epistolis*, *orationibus*, *consultationibus*, *topographiis* extendit: nihilque ad pragmaticæ apparatum historiæ adornandum reliqui facit. Cur autem non ulterius produxerit, sed in motibus Hungaricis stiterit abruperitve, non credo satis posse sciri; nisi forte Cardinalis factus, subinde Pontifex Maximus, ad alia distractum animum in his retinere curis nequivit. Constet licet, *Historiam rerum ubique gestarum*, quam alii *Cosmographiam* appellitant, ab eo jam Sedis Apostolicæ fastigium adepto compositam esse. Forte igitur de secretiore abrupti operis augusti causa suspicari liceat. Illud quoque non dissimulabimus: quamvis res & tempora Friderici ab initio ordiri, & continenti opere, quousque vita maneret, conscribere videatur voluisse Æneas, principium tamen operis non repeti, vel a nativitate, vel ab exordio Imperii, sed a coronatione Italica & matrimonio quæsito: id est, ab anno imperii undecimo. Unde apparet, quo modo & temperamento verba illa accipienda sint, cum inquit in Præfatione col. 5. c: *non solum hoc bellum Australicum, sed alia quo-*

que

que de tua vita quamplurima, ſimulque tuæ domus originem, & quæ noſtris geſta temporibus in Europa didicimus memoratu digna, in unam hiſtoriam congregemus. Forte in hoc genere propoſitionis, etiam de arte invidiæ vitandæ, ſive Tituli invidioſi declinandi, cogitandum eſt: de qua mox in *Lambeciana epiſtola.*

Fridericum autem hunc Imperatorem, conſtanter Æneas *Tertium* vocat. Sicuti & in *Diplomatis Actiſque & Monumentis publicis*, tum apud *Cuſpiniamum*, & *alios* appellari ſolet. Quæ auctoritas tanti nobis eſſe debuit, ut potius cum his in omni hoc opere loqueremur, quam eorum ſententiam ſequeremur, qui ἀκριβέστερον iſta meditantes, *Quartum* aut *Quintum*, rationibus quidem ſatis idoneis, nominare malunt.

II.

De occaſione & cauſa hujus Editionis, ex MSc. venerabili, quod deſcribitur. De MSS. aliis.

Cæterum ut abrumperet filum tam glorioſi operis, fortunæ licuit: ut etiam in penetralibus Bibliothecarum, veluti perpetuo ſecreto, abſtruderet, licere non debuit. Injuria hiſtoriæ, injuria eruditionis eſſet, ſi tam nobile fragmentum uſibus publicis invideretur. Eſto: fuerint aliis cauſæ, quo minus ederent hactenus. Dubitatum fuerit, utrum non alibi plenior productiorque extaret libellus: tenuerit aliquem opinio, quaſi non decorè ſemper ederentur, quæ auctor noluiſſe videtur edere, dum noluit abſolvere: timuerint aliqui offenſionem nationum, de quibus memorantur nullo colore pingenda, nulla excuſatione mitiganda. Sed hi quidem melius ſuo nomini conſuluerint, ſi majorum ſecus facta bene faciendo emendent, & præclare geſta imitando extendant ſuperentve: Ego certe, cum in hunc theſaurum incidiſſem, ne dubitandum quidem exiſtimavi, quin perpetuam eſſem initurus apud viros bonos doctoſque gratiam, ſi in tanta gravioris hiſtoriæ in rebus hujus Imperatoris inopia, publicæ luci ſimul & utilitati quamprimum incomparabile monumentum ejus ſæculi conſecrarem. Ne enim vel me laboris ſuſcepti, vel Lectorem favoris huc impendendi, pœnitere queat: MSc. Codex per omnia venerandæ auctoritatis eſt, quem nacti ſumus: deſcriptus diligente manu, in membranis puriſſimis, nitide compactus, inſcriptus Maximiliano Friderici Imperatoris Filio, & commendatus, florente adhuc Patre, a Johanne Epiſcopo Tridentino: aſſervatus Briſaci, Victori Duci Vinarienſi pro ſingulari monumento demonſtratus oblatuſque: ejus munere ad Fridericum Reichardum Mokelium Legatum Suedicum, ab ejus hæredibus ad me pervenit: & nunc ad Bibliothecam Auguſtam veluti poſtliminio redit. Initium eſt: *Divo Cæſari Friderico Romanorum Imperatori Auguſto Æneas Epiſcopus* (hæc literis majuſculis rubris & nigris alternatim, tum ornatiſſima calligraphice primordiali litera D. fundo inaurato) *Senenſis veram felicitatem expetit. Diſertos ac veraces hiſtoriarum ſcriptores haud ornamento eſſe duntaxat* &c. ut impreſſa ſunt. Finis in hæc verba: *major regni vis adverſus Johannem ſentire videbatur, multumque*

illi

illi comes Ciliæ adverſus credebatur, tanquam, illo ex gubernatione regni dejecto, locum ejus occupaturus. Duæ poſtremæ literæ ad formam majorum exactæ, ut in fine ſolet fieri, verſa pagina vacante. Inſcriptio in facie ſecunda, primæ paginæ, præfationi Æneæ obverſa, priori facie vacante, hæc eſt, rudi genere rhythmicæ ad aurium quoddam judicium exigentis ſyllabas, non habita ratione quantitatis: *Ad Illuſtriſſimum Principem Maximiliamum Divi Federici Tertii Imperatoris Auguſti filium Johannis Antiſtitis Tridentini in ſequentem hiſtoriam præfatio.* Hæc rubris literis exarata, ſequitur inſcriptio nigris elementis.

Accipe dicatam multo tibi tempore geſtam
Hiſtoriam Divi parentis, quæ facta recenſet,
Quam Pius Æneas ſcripſit : tunc aulicus heros
Cæſareos apices magna cum laude receptos
* hic videtur deeſſe aliquid.
Ac nuptiali thoro : juncta quo fœdere mater
Amplexibus ſacris : dextra quoque data viciſſim
Finibus heſperiis : cum tota vemuſta veniret
Honores ſummos, quos omnis Italia defert,
Inque ſuo ad patriam reditu : quamque impia vulgi
Bella geſta domi : partim nobilibus acta
Atrocibus Furiis : comitis celeye quondam
Ac Euzingeri ſenis ſola perfidia moti
In dominum ſervi inſurgunt marte crudeli
Quem triumphali redimitum tempora lauro
Urbe coronatum alma tibi roma remiſit
Nec tamen quicquam proficiunt furentibus auſis
Quam quod Ladislaum ducunt ad funera manes
Ante immaturam preferunt etateque virum
O quam præclare tecum rex inclyte factum
Si tantum juvenis Cæſaris in aula nutritus
Donec completos vidiſſes impuber annos
Hoc te premonitum faciat tua clara juventus
Maximiliane maximus in millibus annis
Ne nimium præceps patris imperia linquas
Seductus levibus inanique turba clientum
Ne avidus regni inter incauta labaris
Sed patris imperio ductus longaque ſenecta
Te tutum ditem faciat potentia magnum
Vt poſt fata ſui Cæſar fias ipſe ſecundus
Vale decus mundi vale ſpes maxima noſtri.

Hinc abunde intelligitur, ſingulari ſtudio propoſitoque deſcriptum hunc codicem, nec inter vulgares manus verſatum eſſe.

Videram & in Bibliotheca Holmienſi Sereniſſimæ Reginæ Sueciæ Chriſtinæ *Mſc. hujus hiſtoriæ in charta*, ſed parum diligenter exaratum.

Autographum autem, in quo multa deleta & inducta & ſuperſcripta, ut plane appareat, a cogitante & generante ſcriptum exemplum, in Cæſarea Bibliotheca Viennæ cuſtodiri acceperam: Vnde variantes lectiones mihi promiſerat *Ampliſſimus Petrus Lambecius S. Cæſ. Majeſtatis Conſiliarius Hiſtoriographus & Bibliothecarius.* Sed infinitæ occupationes viri doctiſſimi, ne voto hactenus potirer, interceſſerunt. Cujus epiſtolam 28. d. Septembr. 1669. ad me ſcriptam, & ex ea notitiam illorum MSS. Lectori hic exhibere fas eſt.

Literas tuas d. 15. Auguſti datas, recte accepi, & pro ſingulari erga me affectu, quem inde perſpexi, non ſolum maximas habeo agoque gratias, ſed & viciſſim ad omne officiorum genus promtiſſimum me paratiſſimumque offero. Quod igitur ad editionem Hiſtoriæ Auſtriacæ Aeneæ Sylvii attinet, lubentiſſime eam adjuvabo communicatione variantium lectionum, quæ extant in codicibus MStis Cæſareis, dummodo quamprimum ad me mittatur exemplar impreſſum, cum quo eos conferam. Sunt enim profecto collatu digniſſimi, utpote abſque ullo dubio propria ipſius Aeneæ Sylvii manu exarati; ſed ſimul etiam lectu difficillimi propter frequentes lituras, quibus, ut inter componendum fieri ſolet, inquinati & conturbati ſunt. Diſcrepant etiam iidem non mediocriter a ſe invicem, ut videre licet ex duobus illis fragmentis, quæ libro ſecundo commentariorum meorum de Auguſtiſſima Bibliotheca Cæſarea Vindobonenſi p. 472. & 972. inſerui. Cauſa autem hujus diſcrepantiæ ſatis clare apparet, ex differentia Præfationum. In Præfatione enim primi Autographi, qui incipit, Hiſtoriarum ſcriptores, qui veraces ſunt, reipublicæ maximo eſſe adjumento, nemo ſapiens inficias ibit &c. *manifeſte & expreſſe indicat Æneas Silvius, ſe hoc opus voluiſſe inſcribere,* Hiſtoriam Rebellionis Auſtriacorum contra Imp. Fridericum Tertium. *Poſtquam vero animadvertit, fore, ut hoc modo Auſtriacos nimium irritaret, eorumque odium & arma in ſe converteret, mutata præfatione ſimul etiam mutavit Titulum Operis, idque inſcripſit* Hiſtoriam rerum geſtarum Imp. Friderici Tertii, *nec ut antea fecerat, ab ipſa Ladislai Poſthumi tutela & Auſtriacorum rebellione orſus eſt, ſed generalem quandam præmiſit Deſcriptionem Auſtriæ, quemadmodum apparet ex hoc ſecundi autographi principio:* Friderici Tertii *(in utroque Autographo ubivis more Italico ſcriptum eſt Federicus)* Romanorum Imperatoris, qui fuit Erneſti Ducis Auſtriæ filius ſcripturo mihi res geſtas, haud ab re viſum eſt, de ſitu Auſtriæ, de gentis moribus, de nobilitate Majorum pauca præmittere. *Verum enim vero nec ſecunda hæc compoſitio certas ob cauſas ad finem perducta & omnino elaborata eſt; ideoque ea a Joanne Trithemio in libro de ſcriptoribus Eccleſiaſticis recte vocatur Hiſtoriarum opus imperfectum. Idem quoque confirmat Joannes Cuſpiniamus in proœmio Deſcriptionis Auſtriæ. Extat inſuper in Auguſtiſſima Bibliotheca Cæſarea etiam* Tertium *ejuſdem operis imperfectum exemplar, manu Wilhelmi Bernhardi a Frideshaim An. 1592. Vindobonæ deſcriptum, & Hugoni Blotio, quarto ante me Bibliothecario Cæſareo dedicatum peculiari quadam præfatione, in qua ad rem*

præ-

præsentem maxime faciunt hæc verba: Ego, ut & multi docti, cum quibus hac de re contuli, in eam ductus sum opinionem, Autorem operi huic supremam manum nunquam imposuisse: ac idcirco perfectionem istius Historiæ ulterius non esse expectandam. *Hæc Frideshaimius. Vehementer itaque aveo scire; quale sit illud exemplar MStum Brisacense, quo tu, Vir amplissime, usus es, & præcipue quidem, quodnam ejus sit initium, & quis finis.* Hactenus Lambeciana Epistola.

Ex hac narratione animadvertimus, Æneam non constanter, nec eodem modo, appellitasse hoc opus. Videtur & *Austriæ* titulum imposuisse: si credimus *Cuspiniano*, qui in *Austria* sua pag. 8. nugatorem, qui Austriæ Chronica scripsit, refellens, *quem*, inquit, *etiam Pius ille Sylvius Friderici Cæsaris olim a secretis, in opere illo imperfecto, cui titulum fecit* AUSTRIA, *satis superque confutavit & mendacii coarguit, ineptissimum ipsum sycophantam & nebulonem stupidissimum nuncupans*; quæ & plura sequentia verba extant sane in nostro hoc opere. *Idem Cuspiniamus, in Friderico Tertio* p. 406. de molitionibus provincialium lectorem remittens ad *Historiam Austriæ de Friderici gestis Sylvii Æneæ, quæ* (inquit) *nondum edita, paucis est cognita.* Sine dubio hoc ipsum opus intelligit. *In Mahumete secundo* p. 451. Capistranum laudans, *de quo*, inquit, *multa Pius in historia de rebus Friderici Cæsaris, quæ consulto prætereo.* Alibi (p. 434.) ita laudat: *Æneas Sylvius Friderici Tertii res gestas peculiari opere orsus, morte præventus, absolvere non potuit.* Ubi si de hoc opere sermo est, illud supra repeten-

A dum erit: orsum esse hoc opus & præfationem quoque scripsisse, dum Episcopus Senensis adhuc esset. Ipse etiam mentionem facit in *Europa* sua cap. 22. *Austriam describere hoc loco haud necessarium existimamus, de qua propriam historiam edidimus.*

III.

De Austria Excursus Æneæ.

Promittit post *præfationem*, Austriæ descriptionem ulteriorem: *a situ, gentis moribus, nobilitate majorum.* Orsus hinc a *nomine*, *situm explanat*, & *præstantiam regionis* agB gressus, in capite Austriæ *Vienna* moratur. Hinc, post pauca adjecta de *baronibus*, & *nobilibus*, & *Ecclesiis*, *fabularem historiam* ex vulgari chronicario longo sermone usque ad incestatam a mariti fratre Leopoldi conjugem pertexit. Nam & hanc narrationem nugis fabulisque *Lazius* accenset, pro vera habitam *Cuspiniano in Austria.* Et hæc quidem commenta tum ipse arguit *Æneas*, tum *Wolffgangus Lazius.* Addendus est *Cuspinianus proœmio in* Duces Austriæ. *De rebus Viennensibus* totum opus *Lazii quatuor libris* C concinnatum, vel curiosis queat satisfacere. *Academiæ Viennensis* institutа exhibet plena manu *Amplissimus Lambecius, Bibliothecæ Cæsareæ Vindobonensis volumine secundo.* Addatur ipse *Æneas epist. 165.* Ex *Lazio* etiam diversitas scripturæ in commentitiis illis nominibus animadverti potest: e. g. *judeisapta, judaisapta; athaim, tathaim; peimau, peymonis; saurim, sauritz; pannas, pannans; tantamo, tamto; rathan, rantam; sathan, saptan.* Ceterum de Austria cautius & accuratius ince-

dit *Comes Fuggerus in Speculo Honoris Auſtriaco* Lib. 2. Poſt verba illa pag. VIII. (col. 23. A.) *cum vero Marchionatus ex obitu Eberhardi ad imperium devolutus eſſet, Henricus Bohemorum Dux ad eum promotus eſt, quod imperio nonnihil obſequii*, aliquid deeſſe omnes vident, & appoſito *aſteriſco* notavimus, quamvis in MSc. noſtro codice nullum lacunæ veſtigium appareat.

Pag. IX. (col. 26. B.) legitur, *cum Thenone Juvavienſe Archiepiſcopo. Thimo Tiemo, Thymo Thyemo* dicitur; cujus martyrium exhibetur in *Salisburgenſibus Hundii tom. 1. p. 58.* &c. Locus Ottonis Friſingenſis ab Ænea hic laudatus extat *Chron. lib. 7. c. 7.* in hæc verba: *Eodem anno Guilhelmus Comes Pictavienſis, & Dux Aquitaniæ, Themo Juvavienſis Archiepiſcopus, Guelfo Noricorum Dux, Itha, Marchioniſſa Leopoldi Marchionis Orientalis mater*, (& enumerantur plures) *per Ungariam & Græciam pergunt, quos Alexius Imperator in arctis locis fraudulenter expoſitos, pene omnes crudeliter extinxit.* Itha illa fuit Henrici III. Imp. filia, Henrici IV. ſoror, v. *Cuſpinianum in Leopoldo III. Fulchro.*

Eadem pagina IX. (col. 26. B.) mox ſequitur: *Leopoldus pietate & libertate inſignis.* Corrige, ut eſt in MSc. *liberalitate*, cujus exempla ſequuntur.

Sequitur *pag. IX.* (col. 27. A.) de *Leopoldo Pio*, Sexto Marchione Auſtriæ, & *Agnete* uxore quæ fuit

Imperatoris { filia, neptis, ſoror, avia. }

A Regis { Soror, Mater. } *Cuſpin. Auſtr.*

Quæ *eadem pag. IX.* (col. 27. B.) de *Leopoldo Largo*, Ducatu Bauariæ auctо ſequuntur, uberius expoſita habes apud *Ottonem Friſingenſem Chron. lib. 6. c. 22. & ſeq. & Annal. Bavar. noviſſ. part. 1. lib. 20. f. & 21. pr.*

At *pag. X.* (col. 28. B.) *Ottonem* Epiſcopum & Hiſtoricum Patre Leopoldo Marchione Auſtriæ, matre Agnete, de quibus modo dictum, natum, merito & gravi ornat teſtiB monio *Æneas.* Erraverat, *in Europa c. 35.* cum Ottonem hunc natione Friſium exiſtimavit, notatus jam hoc nomine a *Trithemio in catalogo illuſtrium virorum* Tom. 1. p. 140. Erravit & ipſe *Trithemius*, cum ætatem Hiſtorici toto ſæculo ulterius ponit, ſi non eſt mendum typographi. (1)

Quæ de *matrimonio Sororum Ottonis*, & *lite Bavarica*, pag. X. & XI. (col. 30. C.) ſequuntur, v. etiam in *Annal. Bavar. noviſſ. part. 1. lib. 21. Hieronymus Gebuilerus in commentar. hiſtor. Mſc. l. 3. c. 22.* ſummatim: *Friderico Imp.* A. D. circa 1157. *Ratiſponam Baioariæ metropolim curiam celebraturus octobri m. ingreſſus, diſcordiam inter Henricum Marchionem Auſtriæ, & Henricum Baioariæ Ducem his conditionibus ſedavit, ut Henricus Saxo Bajoariam, e qua pater ſuus propter rebellionem pulſus a Conrado rege fuerat, reciperet, Henricus vero marchio orientalis ſeu Auſtriæ, quæ olim Pannonia ſuperior dicta fuerat, deinceps Ducali Auſtriæ titulo gauderet, quem Ducatum tribus civitatibus a Bajoa-*

(1) *G. I. Voſſ. Hiſt. Lat. lib. 2. 53.*

baioariorum principatu tum ſeparatis auxit, unde qui prius orientales marchiones Auſtriæ dicti fuerant, tunc Auſtriæ Duces nominari cæperunt, quorum etiam inſigne mutatum eſt. Addatur *Cuſpinianus in Henrico VIII. ſ. ultimo Auſtriæ marchione, primo Duce Auſtriæ.*

IV.

De Privilegiis Auſtriæ & Auſtriacorum Ducum.

Dum *compoſitionem litis Bavaricæ, & inſtitutum Auſtriæ Ducatum ex Marchionatu*, Æneas memorat, inſerit memorabilem annotationem *de magnis & ſingularibus privilegiis*, (col. 33: A.) quibus Fridericus I. Imperator terram Auſtriæ & Duces honeſtavit: & Fridericum II. Imp. ea repetiiſſe & confirmaſſe, ſignificat. Jam autem antea Henricum IV. Imp. Arneſto Auſtriæ Marchgravio literas dediſſe, ait, in quibus *Julii Cæſaris, Claudiique Neronis privilegia* referantur. Quibus ipſe Æneas gravi & libero judicio fidem abrogat.

Qua occaſione & nobis, de argumento πολυθρυλλήτῳ aliquid conſignandum eſt.

Friderici I. Imp. Privilegium ex parte inſertum eſt *Laudo ſuper Ducatu Bavariæ & Marchionatu ſuperioris Auſtriæ A. 1166. in comitiis Ratisbonenſibus*, apud *Goldaſtum tom. um. Conſtitut.* pag. 302. plenius autem exhibetur *inſertum Diplomati Friderici II. Imp.* quo in Comitiis Veronenſibus confirmatur A. 1245. apud *Eundem Goldaſtum & Cuſpinianum in Auſtria* p. 520. Æneas non retinuit ipſa verba diplomatis omnia, ſed ſententiam, cum quadam verborum immutatione hic inſeruit. Conſtituerat Fridericus II. Imperator, Regnum ex Ducatu Auſtriæ facere, ejuſque Conſtitutionis Formula jam concepta erat, ut ex *Petro de Vineis* affertur a *Goldaſto & Cuſpiniano*, qui in archivo tamen Principum non reperit, neque annus additus, ut omnino videatur citra publicationem ſubſtitiſſe id conſilium. Maximilianus quoque Primus poſtea Regnum facere ex Provinciis Auſtriacis, deſtinaverat; neque tamen exitum habuit id conſilium. Patris Friderici II. Imp. exemplum imitatus eſt Filius *Henricus Rex Romanorum*, cujus donatio extat in *Cuſpiniani Auſtria* anno 1228. facta. Acceſſerunt *aliorum Imperatorum & Regum* confirmationes, quas enumerat Carolus V. Imp. in ampliſſima confirmatione, apud *Cuſpinianum in Auſtria.*

Ceterum de *Henrici IV. Imp. privilegio*, quod nominat Æneas, maxima eſt quæſtio. Id enim laudat *Julii Cæſaris & Neronis privilegia*, quod poſtea *Fridericus III. Imp.* ſolenni formula, & exacto ſingulorum Electorum teſtimonio fecit, ut produximus, *in parte operis III.* pag. 8. & ſeqq. Meminit & *Caroli V.* privilegium. Sed *Fuggerianum Speculum*, Lib. II. c. 2. p. 163. & ſeqq. Henrici Diploma in dubium vocat, eo quod nec ſigillum cognoſcatur ob vetuſtatem, nec ſtilus conveniat tempori Cæſaris & Neronis, nec ſententia pertineat ad privilegium Auſtriacum, quod vulgo laudatur. Quare etiam omiſit illas tam incredibiles

biles periodos, cum cetera exhiberet. Argumenta, quibus impugnat illas literas Julii & Neronis, Æneas, invicta sunt. Monstra enim continent in stilo & re. Scilicet *feudum*, & *bannum* & *orientalis terra* pro Austria, voces sunt illius *sæculi*. Jam, Julius Cæsar, & Nero scripserint stilo paganorum, quem Henricus Imp. Latine interpretandum sumserit. Scilicet Julius Cæsar *Regem* se appellaret, & *annos regni sui* numeraret. Scilicet formula faciendi externos Principis Romani *Consiliarios sine quibus nihil arduum & grave explicari debeat*, temporibus antiquis conveniet. Quis enim non videt, aut meminit recentioris formulæ exemplum, ad quam supra ipse Æneas respexit (pag. V. nunc col. 14. C.); *proceres Austriæ sunt omnes Consiliarii Ducum Austriæ?* aut, quasi artifex talium literarum, ex recentioribus formulis, voluerit exhibere illud (vid. *Diploma Caroli V.* apud *Cuspin.*) der Ertzhertzog von Oesterreich soll auch sein der allergeheimest Rath des Römischen Reichs, also daß kein Sach, so in Ewigkait raicht ohn sein Wissen, beschlossen werden oder beschehen soll, deßgleichen seine Nachkommen. Igitur Æneas, *vel confictas esse Henrici Imp. literas, vel Imperatorem Cancellarii sui levitate deceptum*, existimat. Cui, vix ratio est, quæ vetet accedere. Sed, quod addit *Æneas, Friderici vero, & ceteri, qui post eum* (Henricum IV. Imp.) *imperavere, cum Austriæ libertatem tradunt, nullam prorsus harum literarum mentionem efficiunt:* illud mirari propterea possis, quod de suo Principe, i. e. de Friderico III. Imp. non cogitaverit. Is enim An. 1442. in *Confirmatione Privilegiorum Austriacorum*, cui Electores singuli suum testimonium apposuerunt, disertis verbis *Julii Cæsaris & Neronis literas* nominavit. Certe postid tempus Æneas hæc scripsit. Non interfuisse tamen eum illis formulis perscribendis, satis credo. Quis enim ambigat, quin dubitatio ejus tam gravibus fulta rationibus locum inventura fuerit? Quod amplius existimat *Æneas, hæc ab ingenio non tam erudito quam maligno conficta esse:* in eo assensum sustinuerim. Potius crediderim, *fuisse tam vetustum & pertinacem de honorata a Cæsaribus antiquis Austriorum virtute rumorem, ut rudioribus sæculis, ubi magna fingendi non tam malignitas, quam securitas & audacia obtinet, aliquibus hoc commentum placere potuerit, si literæ tales fingerentur, quales gignere solet imperitia temporum & rerum, vix detrectandas tamen iis, qui pari ignorantia tenerentur.* Ita, mirum & novum non esse, peccari talia a scribis aularum, exemplis quoque doceri posset, si res postularet. Sæculis itaque rudioribus talis commenti propagatio & credulitas hominum imputanda est. Examen enim historiæ & antiquitatis, fuit oppido perpaucorum hominum. Quid miramur? Capiamus a nostris temporibus, ubi omnes sapiunt, omnes eruditi sibi videntur, exemplum. Quot magnificos homines, si jocari luberet, vir eruditus aut etiam ineruditus posset confictis talibus næniis in errorem ducere? Et inter similes, quocunque satu edita fabula, applausores habet.

Sicuti autem sub hoc ornatu comico producta fabula, peritis se frustra

ſtra tendat approbare: ita res ipſa non adeo ad fidem difficilis eſt, ſi ex rumore illo, antiquitus dicto, id accipiatur, quod fieri potuiſſe, haud improbabile eſt. *Fortium aliquot virorum aut nationis virtutem militarem & fidem teſtimonio honoratam a Ducibus Romanis & Imperatoribus, nec incredibile nec inſolitum fuerit. Hujus laudis perierit formula; manſerit memoria. Huic ut ſerviret ſpecioſius; illam reproducere amiſſam tentaverint aliqui, nec tempore nec ingenio idoneo.* Et, ſi Julium Cæſarem cum exercitu in illa loca perveniſſe, cum *Æneæ* pag. 3. (nunc col. 8. B.) negas, *Julium* accipe *Octavium Auguſtum*, cui hæreditarium *Julii* nomen veteres nummi & antiqua monumenta aſſerunt. *Neronem* autem, accipe *Tiberium Imperatorem;* quem Neronis vocabulo appellari, non eſt infrequens. Vtrumque in Pannonia, cujus pars eſt Auſtria, res geſſiſſe, conſtat. Mori quoque Romano, laudandi virtutem fortium ac fidelium ſociorum, nihil eſt, quod repugnat, niſi ſtilus nuper ab imperitis confictus, vetere jam olim perdito. Ab illis, quos judicio ſuo Romani honeſtiſſimos fecerunt, ortos Auſtriæ Principes, invaluit. Fuit hæc fama ipſa canitie ſua venerabilis, & admiſſionem facile invenit etiam ad Aularum adyta. In quibus examini traditorum accuratiori, obſtitit infelicitas temporum.

In *Speculo* quoque Fuggeriano apparet, non eſſe cuivis facile tempora, & ſtilos judicare, quando & graviſſimus *auctor*, & cum eo *Wolfgangus Lazius in reb. Viem. l. 2. c. 2. Tiberii Imp. Epiſtolam*, ſpuriam certe, pro genuina habent. Non enim eſt illius temporis, Auſtriam, dicere *provinciam orientalem.* Neque *ſacri Romani Imperii auctoritate* hoc ſe velle, Imperator diceret. Neque Latinum erat illo tempore, *ſi quis contra edictum hoc noſtrum præſumere audeat.* Ne de aliis rationibus dicam.

Supereſt ut addamus, quomodo in Henrici IV. Imperatoris privilegio *Julii Cæſaris* & *Neronis* Privilegia ponantur. Refert Imperator, *quod Erneſtus Margravius Auſtriæ petierit ſibi confirmari conceſſiones ſeu privilegia, ſuo Nobili Marchionatui Auſtriæ ab antiquis Paganorum Imperatoribus conceſſa, quorum privilegiorum*, inquit, *tenores ſequuntur, & primi privilegii tenor ſic ſonat. Nos Julius Imperator, Nos Cæſar & cultor Deorum, plagæ orientalis terræ ſuiſque Incolis Romanam veniam & Noſtram pacem. Vobis mandamus, per noſtrum triumphum, quod vos illi præcelſo Senatori noſtro Avunculo pareatis, quoniam nos eidem & ſuis hæredibus ſuæque domus deſcendentibus donavimus vos in feudatariam poſſeſſionem, perpetuo tenendam ſibi & ſuis poſteris in perpetuum relinquentes, quod nullam poteſtatem ſuper eos ſtatuere debemus. Nos eis & dictis ſuis ſucceſſoribus largimur omnes utilitates terræ orientalis memoratæ &c. Datum Romæ Capitali mundi, die Veneris, Regni noſtri anno primo. Et ſecundi privilegii ſic ſonat tenor. Nos Nero, Amicus Deorum, & fidei eorum propalator, Præceptor poteſtatis Romanæ, Imperator, Cæſar & Auguſtus. Nos ſumus deliberati cum omni noſtro Senatu, quod eximi debeat illa terra orientalis ante alias terras, quia ipſa & ejus habitatores ante omnes illos, qui Romani Imperii ſubditi ſunt,*

ſunt, laudabiter eluceſcunt: ob hoc dicimus illam eandem terram in perpetuum quietam & abſolutam ab omni penſione & cenſu, qui jam impoſitus eſt vel erit in futurum ab Imperiali poteſtate aut a Nobis vel Succeſſoribus Noſtris, ſeu quibus aliis, nos volumus etiam, quod eadem terra in perpetuum libera perſeveret, præcipimus etiam ex Romana poteſtate, quod nulla adverſitate illa terra ſupra nominata ab aliquo moleſtetur. Si quis autem contra hoc faceret, in Banno Romani Imperii &c. *Datum ad Lavinium die Martis magni illius Dei* &c. *Quamobrem nos præ nominatus Rex Henricus* &c. *illi Generoſo Principi prænominato Erneſto Marggravio Auſtriæ & ſuis Hæredibus ac ipſi terræ Auſtriæ corroboravimus & fecimus innovari illas præſcriptas litteras, quæ in lingua Paganorum conſcriptæ fuerant, & quas in Latinum ſermonem convertimus & tranſtulimus, ita duntaxat, quod eædem prænominato Erneſto Marggravio & terræ ſuæ Auſtriæ ac ſuis poſteris ac ſucceſſoribus honorem & fructum apportent & inducant, ac ſi eiſdem id ſeu eædem a divis & Chriſtianiſſimis Imperatoribus datæ forent.* Sed hæc, qualia ſint, jam dictum eſt, & ultro intelligitur.

A tio, & Imperatoriæ Hiſtoriæ Germanicæ graviſſimum ſupplementum, eloquentiam & prudentiam ſui auctoris abunde referens. In hac hiſtoria Æneas, *Henricum Tertium*, Imp. vocat, qui *Quartus* uſurpari ſolet; & *Henricum quartum*, qui a pleriſque *Quintus* dicitur. Orditur autem inde, unde *Hiſtoriæ Sueviæ* majus ſurgit opus & nobilior ſeries: nempe a *Friderico Antiquo* Barone ſeu Comite Hohenſtauffenſi, quem Imperator Henricus Quartus Generum aſcivit, & Ducem Sueviæ fecit, Bertoldo ſeu Bertolfo Zæringenſi hunc Du-

B catum, retento tantum Turego, *exfeſtucare* coacto, ut loquitur *Otto Friſingenſis de Frid. I. lib. 1. c. 8. Exfeſtucare* eſt, per ſeſtucam dimittere, traditi ſeu translati dominii uſitatiſſimum ſymbolum. Inepte enim prorſus *Cruſius Annal. Suev. l. 8. part. 2. c. 4. quaſi feſtucam ex oculo ejicere, abdicare*, explicat. Quod autem *Friſingenſis*, & ex eo *Æneas* hic de *Alemannis* & Lemano lacu habet, refutatur a *Franciſco Guillimanno in rebus Helviticis.* Lib. 2. c. 3. f. Æneas quidem ipſa Ottonis verba luculente imitatur, ſi utriuſque narrationem conferas. Fridericus Antiquus moriens, reliquit Filios *Fridericum* & *Conradum.* Quorum *Fridericus* fortiter rem geſſit contra hoſtes Avunculi ſui Imperatoris Henrici Quinti, contra Lotharium Imperatorem, contra Henricum Bavariæ Ducem, affinem ſuum, cujus inſidias degeneres vix evaſit. *Conradus* autem poſt Lotharium Imperator factus, ex paſſagio, infeliciter confecto, redux moritur: Ex his fratribus Fridericus, itidem reliquerat Filium *Fridericum*, qui

C

V.

De Fridericis Digreſſio. (1)

Vt de FRIDERICIS tam amplam hiſtoriam intexeret Æneas, duabus ſe cauſis adductum ait: primo *propter conjunctionem Suevici & Auſtriaci ſanguinis in Friderico I.* Imp. deinde, *quod Latini ſcriptores Fridericorum originem non attingere ſoleant.* Eſtque hæc nobiliſſima commemora-

(1) A pag. XII. uſque ad XXXIX. nunc col. 36. C. & ſeqq.

qui *Luſcus* appellatur: cujus Filius *Fridericus Barbaroſſa* Conrado Imperatori ſucceſſit. Barbaroſſa Filium *Henricum, Sextum:* hic, etiam Filium, *Fridericum II.* ſucceſſorem Imperii habuerunt. Friderico II. Imperatori Filius *Conradus IV.* ſucceſſor deſtinatus, antequam veneno tolleretur, teſtamento *Conradinum filium Succeſſorem* nominavit. Quem, dum regna Siciliæ & cetera ſibi debita recuperare conatur, *Carolus Andegavenſis* captum crudeliſſime interfecit. Ad hunc, *ultimum generis Fridericorum*, adeoque ad finem Suevicæ Dynaſtiæ, ſummam hiſtoriæ Fridericorum Æneas pertexuit, & ex *Friſingenſe* potiſſimum repetiit, antequam ad Auſtriaca rediret.

Moguntinas turbas, quæ hic pag. XIV. (col. 40. B.) tanguntur, deſcribit præcipue *Virſpergenſis, Friſingenſis* & *alii*: ex quibus diligenter colligit *Serarius in Alberto I.*

Virici Horningenſis conſilium in obſidione Limburgenſi *(pag. ead. nunc col. 41. B.) Otto Friſingenſis de rebus Friderici I. lib. 1. c. 14.* & *Cruſius A. S. lib. 9. part. 2. cap. 6.*

Henrici Bavari inſidiæ in Fridericum pag. XV. hic col. 44. A., etiam *Ottoni Friſingenſi* narrantur *lib. 1. de reb. Frid. c. 19.* Addatur narratio ex *monumentis Zuifaltenſium* apud *Cruſium* in *Annalibus Suevicis.* Lib. 9. part. c. 2. 11.

Henrici ſuperbi exitum, commutatione rerum inſignem, pag. XVI. (col. 48. A.) merito notat *Æneas* Adde *Urſper. Cuſpinianus p. 315. in Conrado III. Scribunt quidam, ex animi mœrore miſerabiliter mortuum, qui ex amicis & nobilibus omnibus, quos amaverat, quatuor tantum habuerit, quibus confidere potuit, quum alii omnes ab eo defeciſſent: qui paulo ante a Dania uſque in Siciliam h. e. a mari ad mare, longe lateque imperitabat.*

Quem *Æneas* pag. XVII. (col. 49. A.) vocat *Henricum de domo boni conſilii*, is eſt Comes *Henricus de Worlfratshauſen*, quem cum Comite Dachovenſi (de Dachowe) cepit Fridericus poſtea Barbaroſſa dictus. Vide tyrocinium & magnanimitatem Friderici apud *Otton. Friſing. l. 1. de reb. Frid. c. 25.* Adde *Cruſ. A. S. lib. 10. part. 2. c. 1.*

Pag. XVII. & XVIII. (col. 50. C.) De paſſagio Conradi, ex parte felici *Otto Friſingenſis* majorem *libri I. de reb. Frid.* partem conſumit. Adde *Wilhelm. Tyrenſ. lib. 16. cap. 18.* & *lib. 17.* cum Epiſtola Eugenii Pontificis confer *Friſing. 1. 60.*

De *ſupremis Conradi*, *Gebuilerus commentar. hiſtor. Mſc. lib. 3. c. 21. Poſt hæc Conradus* circ. A. D. 1151. *omnibus rebus & in Gallia & in Germania bene compoſitis, cum etiam jurata expeditione in proximis imperii coronam accepturus eſſet, non ſine ſuſpicione quorundam (quos ex Italia habuit) medicorum, quaſi ex Rogerii Siculi metu ſubmiſſorum, morbo corripitur, & tamen infirmitate ſeu corporis dolore haudquaquam fractus, Babenbergam pro curia illic celebranda venit. Vbi XV. Kal. Mart. anni præfati prioris fortitudinis, vel in ultimo mortis articulo, retinens animum, non ſine multorum planctu naturæ ſatisfecit. Priuſquam tamen mortem obiſſet, Regalia Duci Friderico, poſtea Barbaroſſa dicto, cum unico filiolo ſuo Friderico, commendans. Nam de ſublimatione ipſius ad Imperium deſperaverat, unde, ut*

ut vir insigni prudentia erat, Imperio melius profuturum sciebat, si præfatus fratris sui filius ob multas res præclare gestas sibi in regno succederet. Volentibus autem familiaribus suis juxta ejus, ut asserebant, petitionem eum ad Laureacense monasterium deferre, ibique in proprio fundo juxta patrem sepelire, Babenbergensis Ecclesia hoc sibi contumeliosum fore judicans non permisit, verum juxta divi Henrici II. Cæsaris, conditorium sepultus est. Quæ magnam partem ex *Ottone Frising. lib. 1. c. ult.* descripta sunt. Vnde & *Crusius* hausit *A. S. lib. 10. part. 2. cap. 11.*

VI.

De Gibellinis & Guelfis.

Dum a morte Conradi Imp. ad electionem Friderici I. transit *Æneas* pag. XVIII. & XIX. (col. 53. c.), digressionem valde notabilem *de Guelfis & Gibellinis* interponendam judicavit, quæ a nobis in *Historia de Fridericis*, digito monstrari & indice signari debet. Quia enim singulari eligentium consilio, in Friderico I. Imperatore eligendo hoc spectatum est, ut *Duarum Familiarum, Gibelingiorum, & Guelfæ*, inter quarum factiones & turbas tam diu distrahebantur Ecclesia & Imperium, odia sopirentur per eum, qui utroque sanguine prognatus esset; opportunum fuit ista præfari de celeberrima per Germaniam & Italiam factione, ut inferretur: id potissimum curasse eligentes Fridericum, *ut ei rempublicam committerent, qui Guelforum Gibellinorumque sanguine prognatus pacem Germaniæ daret.* Sumsit autem *Æneas* in hac descriptione, quædam ex *Ottone Frisingensi* lib. 2. c. 2. de reb. Frid. quædam aliunde adjecit. *Aventinus lib. 6. p. 422. & seq.* ita tradit: *Fuisse in Suevia gentem ab Aldorff præcipuam; & hujus æmulam Bebelinam sive Gibelinam (vicus est, ubi educatum Imperatorem Fridericum Primum Cæsarem Augustum ajunt) authores habeo. Hinc Friderici, Hainrici, Conradi; Illinc, Welphones, qui & Wolfhardi (quos Itali Guelphones nuncupant) procreati sunt. Hi Imperatoribus rebellare, illi obsequentissimi esse soliti. Quamobrem adhuc ab ipsis Italia fautores atque amicos Cæsaris, Gibellinos; hostes, Guelphos vocitat.* &c. est enim longior narratio. *Gebvilerus in commentar. histor. Msc. lib. 3. c. 21. Conrado viventi Guelforum familia Rogerii Siculi & summi Pontificis pecunia corrupti multa damna intulerunt, quo bello hæc vocalia bellica Symbola* hie Welph, hie Gebeling, *ortum sumserunt, quibus & posteri diutius usi sunt, Papæ adhærentibus,* hie Welph, *Cæsareanis vero,* hie Gebeling, *clamantibus.* Annales Bavar. novissimi *part. 1. lib. 16. n. 14.* cum Welfonum originem repetiissent, addunt: *& ex ea quidem gente nati Principes, qui cum religionem Cæsarum amicitiæ præferrent, præclaros ecclesiæ patronos dederunt. Unde natum est, ut qui Pontificiarum partium, Cæsaribus aliisque Sedis Apostolicæ adversariis obstitere, Guelforum nomen tulerint adversus Gibellinos.* Iidem Annales lib. 21. n. 2. annotant: *In ista Winsbergæ obsidionali pugna* (A. 1149. cum Conradus Imp. Winsbergam Welforum opidum obsideret) *quidam ajunt, nata esse Guelforum & Gibellinorum perniciosa nomina ex tessera præliari, quæ in Welfonis acie ejus appellationem usurpavit: apud re-*

gios

gios vero Gibelingam, villam Augu-
ſtenſis diœceſis, in qua Dux Frideri-
cus fuit educatus ab incunabulis. Ita-
los vero, quibus harum vocum notio
fuit incognita, exiſtimantes, Guelfos
eſſe, qui partes Pontificias, Giblingos
autem, qui Cæſarianas tuerentur, ver-
naculo linguæ Italicæ genio, in factio-
num titulos eas voces convertiſſe. Un-
de *Lexicon della Cruſca: Guelfo, di*
parte e fazion guelfa, contraria alla
ghibellina, in favor della chieſa, con-
tro all' Imperadore. Sed quoniam hæc
factio nondum deſiit, Imperatore Fri-
derico Primo utrumque ſanguinem
participante, Itali quidam longo de-
mum poſt tempore, Friderico II. im-
perante, orta eſſe hæc nomina cre-
diderunt. *Antonius Poſſevinus in Hi-*
ſtoria Mantuana lib. 2. ita annotat: *Im-*
perator (Frider. II.) *ubi miniſtros præ-*
liorum, quique partes juventute &
pecunia foverent, inquirit, magna
illa & toti Italiæ perniciem minata pe-
ſtis orta eſt, Guelforum & Gibellino-
rum. His Cæſarem, illis Pontificem
ſectantibus. Sunt, qui illa Ducum
nomina opinentur, ego Furiarum, ſed
utcunque ea ſe res habuit, certum
eſt, diſſenſionis & factionum cau-
ſam, in ſolo nomine fuiſſe. *Diffu-*
ſa pernicies univerſam Italiam cladi-
bus, ſævitia, perfidia fœdavit. Ci-
vitas civitati contraria, provinciæ pro-
vinciis adverſæ erant. In familia non
filio ac patri, non fratribus conſenſus,
non conſanguineis eadem voluntas ſube-
rat. Urbes excidio, domus incendiis
hauriebantur. Non fallere dabatur.
Sed expreſſa voluntas & profeſſio erat,
colore, inceſſu, habitu, in ſeriis ac
ludis, profanis & ſacris, domeſticis
& externis diſtinguebantur. Et poſt-
ea in anno 1450. *Par Italorum*

A

B

C

conſternatio erat, Guelphis ac Gibel-
linis mutuo decertantibus, ea obſtina-
tione animorum, ut quibus non odia,
nec injuriæ eſſent, in ſuos ſolo nomine
ſævirent. Paulus Jovius, elog. vir.
bell. illuſtr. ad Friderici I. tempus ori-
ginem refert. *Ab adventu,* inquit,
Aenobarbi Cæſaris (in Italiam) *ſupra*
tot acceptas bellorum clades inducta
erant, Gibellinorum & Guelforum in-
fauſta nomina, quæ horribili & diu-
turno quodam terræ motu humana di-
vinaque omnia, concuſſerunt. Iterum:
Guelfi a Pontificibus ſtabant, quorum
defenſores erant Galli: Germanis al-
teri ſtudebant, qui Gibellini vocaban-
tur. Quomodo Mediolani factiones
inſtauratæ ſint morte Joannis Galea-
cii, *Idem Jovius* memorat. Vide
Eundem in Vguccione: & exemplum
in *commentariis Pii libr. 10. Sigonius*
in rebus Friderici Primi p. 285. de
regn. It. lib. 13. pr. accuratius ſignat
tempora: *Hinc enim Gibellinorum &*
Guelforum nominibus, ex vetere Ger-
maniæ diſſenſione deſumtis, exitiales
Italiæ factiones manarunt, quæ ſub
Friderico patre exortæ, neque omnino
poſt ſub Henrico filio obliteratæ, de-
mum ſub Friderico nepote effuſius
erumpentes, ingentes in multos poſt
annos ſtrages in Italia edidere. Ad-
datur *Rodericus Sanctius* (*in Hiſpan.*
Illuſtrat. part. 3. c. 40.) *de ortu pe-*
ſtiferæ partialitatis in Italia, videlicet
Guelforum & Gibellinorum. Hiero-
nymus Rubeus *Hiſtor. Ravennat.* lib.
6. p. 240. de ſæculo XIII. pæne me-
dio loquens, *renovatas omni Italia*
Guelforum Gibellinorumque factiones
memorat, *quæ centum abhinc annis*
(ita addit.) Chunrado II. (hic eſt,
qui communiter III. uſurpatur) *uti*
etiam Merula memoriæ prodidit, origi-

nem habuerunt. Facunde invehitur in hanc immanitatem Gregorius X. Papa in oratione ad Florentinos, apud *Leonardum Aretinum Hiſtor. Florentin.* lib. 3. p. 418. *At unde iſta væſania? Vnde hic tantus manat furor? Cauſam profecto non levem, non contemnendam, ſed graviſſimam urgentiſſimamque ſubeſſe oportet, quæ ad tam nefaria mentem voluntatemque perpellat: Quænam eſt igitur hæc tam præpotens tamque perurgens cauſa? Juvat enim audire, imo doleo audiviſſe. Quod Guelfus eſt (inquit), aut Gibellinus: nomina ne ipſis quidem, qui illa proferunt, nota. In his non nobilitas modo, verum etiam patria plebs, cujus nec intereſſe quicquam poteſt, inſanit, ac prout hujus vel illius factionis eſt, ita alterius nomen in opprobrium jactat & capitali perſequitur odio. Ea nimirum eſt cauſa, cur cives necantur, domus incenduntur, evertitur patria, ſititur proximi ſanguis. O puerilem ſtultitiam! o amentiam non ferendam. Gibellinus eſt: at Chriſtianus, at civis, at proximus, at conſanguineus? Ergo hæc tot & tam valida conjunctionis nomina Gibellino ſuccumbent? Et id unum atque inane nomen (quod, quid ſignificet, nemo intelligit) plus valebit ad odium* &c.

Albi etiam & *Nigri* dicti ſunt deinceps.

VII.

Lis Danica compoſita.

Pag. XIX. (col. 57. A.) Quæ de lite, *Petri, Guidonis, Valdamari,* ſuper regno Daniæ, compoſita refert *Æneas*, ſumſit ex uberiore narratione *Ottonis Friſingenſis.* Lib. 2. cap. 5. de reb. Frid. & excuſſit rem totam, allatis reliquis quoque teſtimoniis doctiſſimus *Conringius*, de Finib. c. 14. qui & *Saxonis Grammatici*, quædam in hac hiſtoria diſſimulantis *(lib. 14.)* inſtitutum examinat. Hic illud tantum volumus notare, non eludi poſſe hanc hiſtoriam, obtentu nominis *Petri*, quo nemo Danorum vocatus ſit. *Friſingenſis* enim, diſertis verbis vocans *Petrum*, addit: *qui & Suevus.* Sicut & *Guidonem* vocatum, qui *Canutus* eſt, conſtat. Quare laudandus eſt candor *Stephani Johannis Stephanii*, qui in *Notis* ad illum *Saxonis* locum ita rem denarrat, ut *Saxonem* non quidem plane deſtituat, ſed in hiſtoria Ottonem Friſingenſem nec arguat, verum explicet potius, in hunc modum: *Mersburgi (Otto, Martinopolim*, Helmoldus *Marcipolim*, vocant) tum *temporis comitia Imperii magna ſolennitate peragebantur. Ad quæ Fridericus Imperator etiam Suenonem noſtrum ſub ſpecie quidem & prætextu veteris amicitiæ firmandæ, ſed revera, ut vi & minis adigeret ipſum ad imperata facienda, quomodo eventus docuit, evocaverat. Attingit hiſtoriam hanc non ipſe ſolum Fridericus Imperator in epiſtola ad Ottonem Epiſcopum Friſingenſem, ſed & duo nobiliſſimi ejus ſæculi ſcriptores, Otto modo nominatus, & Guntherus Poeta: qui tamen quaſi de compacto eundem errorem omnes errant,* Suenonem *perperam appellantes* Petrum: Canutum vero *Guidonem, Guotonem, Guirtonem & neſcio quid non: cum forte* Cnutonem, *more illius ſæculi eum vocare, in animo habuerint.* Adfert mox verba Imperatoris & ad vocem *Petri*, in parentheſi addit: *qui nobis Sueno eſt:* tum *Ottonis*, ubi ad illa, *Petrum, qui etiam Suevus* annotat *(Sueno rectius)* ſubjectis etiam

iam *Guntheri* verbis, non refutandæ sed ſtabiliendæ hiſtoriæ. Alterum exemplum Waldemari, inveſtituram a Cæſare Friderico petentis, loco laudato ex *Radevici lib. 1. cap. 24.* & *Guntheri lib. 7.* affert *Conringius.* Factum id ante ſecundam Friderici in Italiam expeditionem in campis ad Lycum prope Auguſtam. In utroque Scriptore *Daci* pro *Danis* per errorem, cujus exempla plurima paſſim occurrunt, ponuntur. Adſtipulatur hiſtoriæ *Æneas* noſter infra p. XXII. (col. 63. B.) his verbis: *Apud Auguſtam ſupra Lichum fluvium, dum copias in Italiam traducendas inſtruit, rurſus Adriani Legatos primæ ſedis Cardinales audivit, Henricumque Danorum Regem electum recepto per procuratorem hominii juramento confirmavit.* Sed error iterum eſt in nomine. De Valdemaro enim iſta exaudiri debent. Receptum eſt hominium per procuratorem, hac tamen conditione impoſita, ut eſt apud *Radevicum, poſt reditum Imperatoris de Italia Regem infra 40. dies ad curiam venturum, & regni adminiſtrationem de manu Principis debitæ fidelitatis interpoſita ſecuritate ſuſcepturum.* Quæ res implementum habuit Anno 1163. annotante *Alberto Stradenſe. Jo. Iſac. Pontanus* Rer. Dan. lib. 5. & 6. utrobique non negat rem, ſed propoſitum ſervandi quæ acta erant, ex parte Daniæ inficiatur.

A *minis Padi ripam caſtra poſuit, ſcutumque Regium, pro vetere conſuetudine, in alta ſuſpendit arbore. Quo facto, eis feuda ſunt ademta, qui vocati ad comitatum, domi remanſerunt. Inter quos Hartuicus Bremenſis & Vdalricus Halberſtadenſis Epiſcopi Regalia perdiderunt; Eccleſiis apud alios, qui ſequerentur Præſules, ſuo jure ſervato.* &c. Hic conventus actus eſt, cum Fridericus primum in Italiam veniſſet, antequam Romam peteret. Qui character nimirum ſingularis eſt, ut Imperator, antequam Romam ingrediatur, conventum B apud Roncalias agat: non tantum juris dicendi, & legum ferundarum cauſa; ſed etiam ſervitia vaſallorum recognoſcendi ergo, quo pacto ad *expeditionem Romanam* proprie ſpectat hæc tanquam *probatio vaſallorum. Expeditio* enim *Romana Imperatoris Germanici*, tota ordinata erat & deſcripta per vaſallos, ſive per eos, qui feuda ab Imperatore & Imperio haberent vel immediate, vel mediate, majora vel minora. Hi conſtituebant exercitum tranſalpinantem, ſi cum illis ſæculis licet loqui. C Hi vocati, hoc tanquam ſolennius ſuæ militiæ officium obire tenebantur, ſub periculo amittendi feudi. Et licet illa recognitio vaſallorum in campis Roncalianis iterabatur, quotiens conventus ibi haberetur (armato enim conventui conveniebat armatorum vaſallorum recenſio ſive probatio) nemo tamen non videt primum talem conventum, & propoſitum inaugurationis Romanæ habere aliquid ſingulare; & propterea Recognitionis modo deſcriptæ peculiari nota ſignari poſſe & fortaſſe debere. Incidit autem primus ille con-

VIII.

Conventus Roncalienſis duplex.

Pag. XX. (col. 58. A.) Solennem locum & formam *Conventus Roncaliani* bis deſcribit *Æneas* noſter. Primo ita: *In campo Ronchaliæ ad flu-*

ventus Friderici I. Imp. Roncalianus in An. 1154. quem & *Sigonius* descripsit *de reg. Ital. lib. 12.* & *Guntherus in Ligurini lib. 2.* & in primis *Otto Frisingensis p. 282. lib. 2. c. 12. de reb. Frid.* qui & characterem istum singularem hoc modo notat: *Inde castra movens in campo Roncaliæ super Padum, non longe a Placentia, mense Novembri resedit. Est autem consuetudinis regum Francorum, quæ & Teutonicorum, ut quotiescunque ad sumendam Romani Imperii coronam, militem ad transalpizandum coegerint, in prædicto campo mansionem faciant. Ibi ligno in altum porrecto scutum suspenditur, universorumque equitum agmen feuda habentium, ad excubias proxima nocte Principi faciendas, per curiæ præconem exposcitur: quod sectantes, qui in ejus comitatu fuerunt, singuli singulos beneficiatos suos per præcones exposcunt. At sequenti die quicunque nocturnis vigiliis defuisse deprensus fuerat, demuo ad præsentiam Regis, aliorumque Principum vel virorum illustrium evocatur: sicque omnes omnium beneficiati, qui sine bona voluntate dominorum suorum domi remanserunt, in feudis condemnantur. Hunc morem Principe secuto, non solum laicorum feuda, sed & quorundam Episcoporum, id est, Hartuici Bremensis & Vlrici Halberstatensis regalia, personis tantum, quia nec personis sed ecclesiis perpetualiter a Principibus tradita sunt, abjudicata fuere.*

Pag. XXIII. (col. 66. C.) Alter Conventus Roncalianus ab *Ænea* ita describitur: *Hac pace firmata* (i.e. motibus Lombardiæ compositis: *Sigonius* in An. 1157. refert lib. 12. p. 301.) *impetratis etiam atque obtentis per reliquas urbes obsidibus, partem exercitus in Alemanniam remisit, rursusque Ronchalias petens, bina castra Germanorum Italorumque ad ripas fluminis Padi ultra citraque fixit, eaque ponte conjunxit. In quibus præter seculares Principes, ex ultramontanis XII. Episcopi, ex citramontanis Cardinalis unus Guido Cremensis, Sedis Apostolicæ Legatus, Patriarcha unus Peregrinus Aquilegiensis, ac unus & viginti Episcopi. In eo conventu Fridericus promulgatis ex communi consensu legibus jura Feudorum declaravit ampliavitque: pœnas in eos decrevit, qui pacem violarent: binos judices per singulas diœceses constituit: jura fisci admodum multa vendicavit. Placentinos, qui Cremensibus injurii fuissent, turres dejicere, fossasque circa mœnia novissime factas humo complere jussit: ad quas res judicandas sanciendasque quatuor ex Bononiensi Schola Juris interpretes accersivit, doctrina famaque insignes Jacobum, Martinum, Hugonem, & qui nomen ad nostrum quoque tempus transmisit Bulgarum.* Hic conventus Roncalianus potissimum Legibus ferendis occupatus fuit, & feudali præsertim jure ordinando; Vnde & quædam hoc conventu constituta Feudorum Juri accesserunt; inter cetera, etiam de *regalibus* seu sacri fisci commodis. Latius exequitur omnia *Radevicus lib. 1. c. 46. & lib. 2. a pr. usque ad c. 9.* qui memorat hunc conventum ideo institutum esse ut & *Leges pacis promulgarentur*, & *de justitia regni* constitueretur. Add. *Guntherus*, *lib. 8. Ligurini*, & quæ *Conradus Rittershusius* ad illam historiam annotavit: Est & hic conventus propterea celeberrimus

rimus inter eos, qui ad Roncalas acti A
sunt. Juverit, huc referre, quæ de *origine* & *discrimine feudorum* ex consuetudine Francica repetit *Sigonius in rebus Ottonis Magni de reg. Ital. lib. 7. p. 175. & seq.*

IX.

Spoletani excidii reliquiæ, in Germania resurgentes.

Spoletanorum excidium tangit *Æneas*, pag. XX. & XXI. (col. 60. A.) uberius memoratum *Ottoni Frisingensi lib. 2. de reb. Frid. c. 23.* & *Sigonio de regn. Ital. lib. 12. pag. 291.* B
Ex hoc excidio, *Duces Spoletanos* in Germania novam fortunæ & dignitatis seriem orsos, *Gebuilerius*, annotat *commentar. hist. lib. 3. c. 22.* his verbis: *Non negamus, eadem expeditione redeuntem ex urbe Fridericum in Spoletanos arma propter rebellionem ipsorum movisse, captamque & direptam urbem Spoletum igni perdidisse. Quocirca facile nobis persuademus, nec sub Conrado I. nec Secundo, ut quidam arbitrantur, sed sub hoc Friderico Primo Spoletanos Duces tunc extorres factos atque in Germanias* C
captive abductos ibique dominiis assensu Cæsaris provisos fuisse. Nam Spoletanum Ducatum Cæsar Avunculo suo Welfoni sexto, cum Marchia Tusciæ, & principatu Sardiniæ deinceps tradidit possidendum. Præcesserat opinio de duobus fratribus Principibus de *Spoleto*, quorum unus in Suevia castrum *Vrslingen* fundaverit, alter in Alsatia Dynastiam *Rapoltzstein* acquisiverit. Quam famam, adjectis, quæ paulo ante retulimus, corrigit.

X.

Belli Polonici caussæ, à Friderico I. Imp. suscepti.

Pag. XXI. (col. 62. A.) *Æneas* diligenter & breviter eas repetit ex *Radevici* uberiore narratione *lib. 1. c. 2.* In Hæreditate Poloniæ cernenda duo Fratres tertium natu majorem, cui nomen & honor Ducis debebatur, excluserant. Is Conrado Imperatori supplex factus, restitui petierat. Et mandavit sane Conradus injuriæ auctoribus, ut fratrem ad debitum ipsi jus admitterent. Sed non erat id ingenium ferocium hominum, ut parendum sibi, nisi malo edomarentur, crederent. Igitur Conrado morte intercepto, Fridericus Barbarossa, causam exulis & supplicis, armis agendam suscepit: cum præsertim & Imperii spreta majestas, & fides Imperatori debita neglecta esset. *Accessit siquidem ad hæc*, inquit Radevicus *lib. 1. c. 2. quod vel debitum fidelitatis Sacramentum offerre, vel solitum singulis annis tributum quingentarum marcarum, publico ærario inferre jam desueverant, talibusque indiciis aperte se ab Imperio descivisse, & nec clancularium, sed evidentem rebellionem moliri protestabantur.* De qua Poloniæ conditione *Helmoldus in Slavicis, lib. 1. c. 1.* æqualis horum temporum scriptor ita testatur: *Seruit & ipsa* (Polonia) *sicut Boëmia, sub tributo Imperatoriæ majestati.* Fractus ergo armis Friderici Imp. Dux Poloniæ Boleslaus, deditione oblata ad genua victoris provolutus, *primo* juravit pro se & omnibus Polonis, *quod frater suus exul* (Boleslaus natu major) *ad ignominiam*

miniam Romani imperii non fuerit expulsus. Deinde pollicitus est dare duo millia marcarum Imperatori, & Principibus, mille, Imperatrici XX. marcas auri, Curiæ ducentas marcas argenti, ob eam negligentiam, quod ad Curiam non venerat, nec de terra debitam fecerat fidelitatem. Deinde juravit, ut in proxima Nativitate Domini ad Curiam Magdeburg celebrandam venire deberet, juxta judicium Polonorum & Boëmorum super querimonia fratris sui expulsi plenarie responsurus. Sicque jurata Principi fidelitate, sicut mos est, & de supradictis omnibus fideliter adimplendis, acceptis obsidibus, Gazimero videlicet fratre Ducis, & aliis nobilibus, glorioſam adeptus victoriam revertitur. Quæ verba, *Radevici, lib. 1. c. 5.* amplius declarant, quod supra dictum est: Poloniam Imperio illis temporibus subjectam fuisse: De quo etiam egit doctissimus *Comringius de Finibus c. 18. Conradus Rittershusius* ad illa *Guntheri lib. 6. v. 81.*

Nec jurare fidem; nec prisco more tributa
Annua, quingentas curabant pendere marcas;

sic ait: *Nota ex hoc loco Polonorum Regem antiquitus Imperatori Romano fuisse obnoxium, adeoque & fidelitatem ei jurare vasalli in morem, & annuum tributum quingentarum marcarum pendere solitum.* Et Jus quidem ipsum extra & supra omne dubium fuit constitutum. Sed, quia fidem servare Poloni non induxerunt in animum, donec ad extremum cum Exulis Boleslai liberis transactum est, ut Silesiæ ad Poloniam spectantis partibus contenti essent, facile fuit Scriptoribus Polonicis (1), circa historiam dissimulare quædam, & supprimere, & perpetuam *αὐτονομίαν* jactantius quam verius asseverare. Nisi quod post Friderici II. tempora Imperio se subduxerunt, *v. Comring. de Finib. cap. 29.*

XI.

Bohemia ex Ducatu in formam regni versa.

Pag. XXI. & XXII. (col. 63. A.) *Æneas* noster de Friderici ex Polonia reductis actis, & conventu Ratisbonensi (qui in annum 1158. incidit) loquens hoc quoque memorat: *in Bojoariam transiens apud Ratisbonam Labeslaum Bohemiæ Ducem, quod in bello Polonico egregia suæ virtutis experimenta præbuisset, & in Mediolanenses se iturum promisisset, Regio diademate honestavit. Tumque primum Bohemia Regibus parere cœpit; lapsis post Christi Salvatoris ortum mille centum & quinquaginta tribus annis.* Videntur hæc ex *Radevico lib. 1. c. 13.* hausta: qui tamen diserte ponit annum N.D. 1158. quem præsignavimus: ex Comitiorum Ratisb. tempore, ad quod cum Radevico & ipso Ænea, etiam *Guntherus* refert, *lib. 6. v. 446.* &c.

Hoc quoque conventu procerum
Dux ille Boëmus,
Fama Labeslaum quem nominat,
ob sua gesta
Fortiter, & bello nuper spectata
Polono,
Ex Duce Rex fieri meruit, gessitque potenti
Sceptra

(1) *v. Schickfus. Chron. Siles. lib. 1. c. 19.*

Sceptra manu, cinxitque novo dia-
demate crines.

Ad quæ hæc eſt *Rittershuſii* annotatio: *Labeslaus (qui & Vladislaus & in Aug. edit. Labeslauus hic nominatur) ex Duce Bohemiæ Rex creatur Magdeburgi a Friderico Imp.* (Fefellit eum memoria. Nam Magdeburgenſis conventus præceſſerat Ratisbonenſem, *v. Radeu.* 1, 12. pr. & *Guntherus* ipſe *lib. 6. v. 401.* notaverat:

Signa Ratisbonam ſua fert; ubi
magna coibat
Concelebranda patrum ſolenni curia
cœtu &c.

ſubjectis dehinc ejus conventus actis, & hac regis creatione.) *Ob navatam ipſi in bello Polonico fidelem operam. Falli ergo videtur Æneas Sylvius Hiſtoriæ Bohem. c. 24. dum ſcribit, idcirco eum regiam accepiſſe dignitatem, quod in expugnatione Mediolanenſi egregiam operam ipſi navaſſet: imo bellum illud Italicum poſterius fuiſſe, ſignificat hic Guntherus, cum ait, hunc novum regem ad patrias urbes veſtigia retuliſſe, Italico pactum ſua robora bello. Illud autem annotavit idem Sylvius, (de regn. Boh. c. 22.) Vratislaum quidem jam ante ab Henrico IV. Imp. regem creatum fuiſſe Moguntiæ: ceterum ejus ſucceſſores uſque ad hunc Ladislaum, in quem demuo illa dignitas collata eſt, regio nomine abſtimuiſſe Ducali contentos, tanquam regni decus non provinciæ, ſed homini datum fuiſſet, proindeque cum perſona extinctum.* Idem & *Nicolaus Ciſnerus probat in orat. de Ottone III. Imp. indeque liquere* ait, *illa tempeſtate Regem Bohemiæ inter Electores Imp. Rom. eſſe non potuiſſe.* Hactenus Rittershuſius. De priore Rege, *Coſmas Pragenſis, lib. 2. A. D. Inc. MLXXXVI. in conventu* Moguntiæ *Cæſar* (Henricum III. nominaverat, qui aliis IV. audit) *omnibus ſui regni Optimatibus, Ducibus, Marchionibus, Satrapis, Epiſcopis aſſentientibus & collaudantibus Ducem Bohemorum Wratislaum tam Bohemiæ, quam Poloniæ præfecit, & imponens capiti ejus manu ſua regalem circulum, juſſit Archiepiſcopum Trevirenſem, nomine Egilbertum, ut eum in ſede ſua metropoli Praga in regem ungat, & diadema capiti ejus imponat.* Quæ repetuntur latius in *Bohemia Pia lib. 12.* cauſas favoris Imperatorii in Ladislaum, & occaſionem, ac locum aliter refert, quem vide. (1) Hunc *Pontis Pragenſis* longitudine & arcuum ſtructura celebris auctorem memorant. *Arnoldus Lubecenſis* (Chron. 6. c. 2.) de ſolennibus in coronatione Philippi Imperatoris agens, *Boiemo*, inquit, *etiam major dignitas acceſſit, ut cum antea Ducatum teneret, titulo regio a Philippo ſublimatus, ibi & ipſe procederet coronatus, & gladii regii bajulus.* Premislaum vocant Vladislai filium. Et nunc demum interregnum in Bohemia finitum, tradunt, regibus ſibi deinceps continua ſerie ſuccedentibus. *Dubrav. lib. 15.* Addatur *Goldaſti Bohem.* lib. 3. c. 10. n. 8. & 9.

XII.

Tyrocinium Equeſtre ſeu Nobile.

Non præteriit hoc, quamquam in feſtinato tranſitu, *Æneas*. Pag. XXI. (col.

(1) *p. 19. p. 214. p. 94.*

(col. 62. B.) *Ad Herbipolim reverſus* (Fridericus Imp.) *Legatos Imperatoris Conſtantinopolitani obvios habuit, matrimonium Regiæ virginis ſibi jam obligatæ offerentes. Quibus inſtantibus, Fridericum Conradi* (Imp.) *filium, nepotem ſuum Sueviæ Ducem, equeſtri baltheo more patrio cinxit; Amita juvenis Imperatrice Græcorum id poſtulante.* Sumta ſunt hæc *ex Radevici lib. 1. c. 6.* qui ita proſequitur de legatis Græcis: *Indulgentiam & gratiam conſequuti, Fridericum Ducem Sueviæ, filium Conradi Regis adhuc adoleſcentulum in præſentia ſua gladio accingi & militem profiteri poſtulant, & impetrant. Amita ſiquidem ſua Hirena Imperatrix Conſtantinopolitana, & antea & nunc multis & magnificis eundem puerum viſitaverat largitionum muneribus, idque legatis in mandatis dediſſe traditur, ne quando niſi completo negotio in Græciam reverterentur: aſtipulante ſibi cum magno favore proprio marito, ob gratiam & amicitiam antiquam cum patre pueri rege Conrado habitam. Quæ Guntherus* quoque omnia expreſſit *Ligurini libro 6. a v. 156.*

Sic tandem tuti (legati) *vix tota*
mente recepta
A ſummo petiere viro (nec tarda
voluntas
Affuit) ut princeps puerum præ-
ſentibus illis
Accingi gladio Fridericum rite ju-
beret.
Hæc amitam pueri conſortem Re-
gis Irenen
Argolici, mandaſſe ac ſæpe rogaſſe
ferebant
Aſtipulante viro, propter conſortia
magni,
Quo pueri patrem fuerat comple-
xus, amoris:
Donaque larga quidem tam nunc,
quam ſæpius ante
Miſerat egregii puero regina de-
coris,
Mandatumque viris dederat, non
ante reverti,
Quam dominæ poſſent ea gaudia
viſa referre.

Habemus hic *morem profitendi ſive auſpicandi* militiam, ſolenni aliquo ritu, ut accipiendo *baltheo* militari, ſive *gladio accincto.* Quod genus erat *equeſtris dignitatis*, unde *militem* facere idem hic eſt, quod *equitem* facere. *Sigonius de reg. Ital. lib. 12. p. 289.* de Friderico memorat, quod ſtratoris cujuſdam inſigne facinus honoraturus, *militari cingulo donatum eum equitem eſſe juſſerit:* verum illum reſpondiſſe, *ſe plebejum eſſe, & in illo ordine manere malle.* Quare dona pro honore accepit. Nimirum *cinguli militaris ſymbolum*, ſeu *baltheus*, ſeu *gladius accinctus*, nobilitati etiam ſummæ addebat *decus equeſtre:* ex ignobilibus autem nobiles faciebat. Antiquiſſimi generis inſtitutum hoc putant, qui explicant illud *Taciti, Germ. 13. Arma ſumere non ante cuiquam moris, quam civitas ſuffecturum probaverit. Tum in ipſo concilio vel Principum aliquis, vel pater vel propinquus ſcuto frameaque juvenem ornant. Hæc apud illos toga, hic primus juventæ honos: ante hoc domus pars videntur, mox reipublicæ.* Ritus alio tempore plures, alio pauciores adhibiti. Apparatiſſima deſcribitur ſolennitas hujus *Tyrocinii equeſtris*, apud *Johannem de Beka in Epiſcopis Trajectenſibus p. 77. & 78.*

quando

quando *Wilhelmus* Comes Hollandiæ, jam Cæsar nominatus, insequenti sæculo, *quia adhuc armiger erat, secundum ritum Christicolarum Imperatorum miles factus est* antequam coronaretur. Vocat hoc Historicus: *secundum Christianam institutionem miles est effectus, atque regulam militaris ordinis cum summa festivitate* (festa solennitate) *professus est.* Instaurata tum ejusmodi solennia, quæ pæne obsoleverant, Historicus ita ostendit: *plerique milites moderno tempore parcimoniis intendentes, omissis sumptuosis solennitatibus saltem per colaphum militarem dignitatem accipiunt.* Sequitur deinde, *res divina in templo facta, Tyro a Rege Bohemiæ ad Cardinalem deductus: qui ei regulam militaris ordinis* graviter *explicavit*, in quam *jurejurando* adactus, *ingentem ictum in collum* a Rege Bohemiæ accepit, additis *monitis* tempori & negotio congruentibus. Denique inter *concentum buccinarum, hastiludium* novus tyro cum Regis Bohemiæ filio commisit, & *gladiis micantibus* per imaginem pugnæ *tyrocinium* explevit. Accesserunt convivia, & alia solennia. *Tyrocinii* hæc erat solennitas, & ad ritum auspicandi militiam pertinebat. Confer omnino *Edictum Conradini ad Panormitanos* apud *Goldastum tom. 3. Constitut.* placuit tamen ad imitationem etiam *Ordinibus Equestribus ad singularem militiam & regulam, peculiari sub titulo & formula institutis.* v. *Christian. de Osterhausen in Ord. Johannit. Tit. 2.*

XIII.

Commoda fisci & Regalia vindicata a Friderico I.

In *Legibus deditionis Mediolanensis* refertur, in *forma* quidem apud *Radevicum lib. I. c. 41. Regalia, veluti monetam, telonium, pedaticum, portus, comitatus, & alia similia, si qua sunt, commune Mediolanensium dimittet, & ultra se non intromittet, & si quis per violentiam hæc obtinere voluerit, & justitiam inde coram domino Imperatore vel nuntio ejus facere noluerit, Mediolanenses vindictam de eo pro sua possibilitate sument in persona & possessione, & regalia Domino Imperatori restituent sine fraude & malo ingenio.* *Æneas* noster sensum hunc ita extulit pag. XXII. (col. 65. C.) *Mediolanenses deinceps monetam ne cudant, pedagia, telonia, portoriaque non exigant: quin hæc & alia, quæ vocant regalia, Imperatori dimittant: qui ea occuparit, Mediolanenses in eum vindictam statuant.* Guntheri *in octavo Ligurini v. 235.* hæc est paraphrasis:

Navigium, portus, vectigal, sive monetam,
Vel quæcumque sibi defendit commoda fiscus,
Nec rapient Ligures, nec si quis forte nefando
Invasu rapuisse volet, patientur inultum.

Sigonius de regn. Ital. lib. 12. pag. 300. ita expressit: *Regalia, ut monetam, teloneum, pedaticum, portus, comitatus, commune Mediolanensium dimitteret, neque sibi posthac adsciscere.*

Si quis per vim retinere vellet, Mediolanenſes omni ope vindicarent. Eſt hæc vere Imperatoria proviſio & prudentia, fiſco, cujus nervis tota Imperii moles movetur, vindicare ſua commoda. Quæ Fridericus Barbaroſſa, etiam peculiari conſtitutione, Feudalibus Placitis inſerta, (1) deſcribenda & ſignanda cenſuit. Ea enim eſt pleriſque inſita potentiæ cupido, ut onera, etiam quæ cum magno ſuo lucro ſuſtinent, declinare, imperantibus omnia obſequii pignora & ſymbola paulatim vel denegare, vel ſubripere cupiant. Præſertim ſi jam gradum ceperunt, unde aliis queant ſupereminere. Etiam Galliam labefactaverat, & Regiam potentiam tantum non diſſipaverat hæc conſuetudo: ſed bona quadam illius Regni fortuna factum eſt, ut qui vellet ſcribere, *qua arte Duces & Comites Galliæ præfecturas in ditiones hæreditarias commutarint, Regaliaque ſibi adſcripſerint* (2); is poſſet etiam alterum caput addere, *quibus demum conſiliis in ordinem redacti, & antiquum regni faſtigium inſtauratum ſit.* Aliud fuit Imperatorum fatum: quos immenſa munificentia non ſivit metuere, ne alienata viderentur, quæ feudali vinculo Imperatoris oſſibus cohærent. Sed in his eo ventum, ut nec narratio, tantum abeſt, ut querela, locum habeat: Id ſolum in transitu mirari fas fuerit, qua ſit ratione factum, ut Imperatoribus, tot feuda Imperialia, minora præſertim deceſſerint & quaſi memoriis rerum exciderint, dum aperta non petuntur, ſed uſurpantur blandimento improbæ ſpei in jus tandem profecturæ. Sed manum de tabula.

In his legibus deditionis, paulo ante, pro *Legatis Imperatoris*, lege, ut eſt in MSc. *Legati Imperatoris.*

XIV.

Mors Friderici I. Imp. & Elogium.

P. XXVII. (col. 78. C.) Imperatorem hunc maximum, in Paſſagio res, more ſuo, id eſt, præclariſſime gerentem obſcura & ignobilis mors, abluentem aqua corpus abſtulit. Fluvium Armeniæ *Serram* vocat *Vrſpergenſis:* ex quo plerique retinuere, *Jacobus de Vitriaco* fluvium ab incolis *Ferreum* vocari ait. *Otto de S. Blaſio in appendice ad Chronic. Friſing.* ita: *Cæſar Fridericus Tarſum tendens, amne quodam parte exercitus transpoſita refrigerandi gratia (æſtus quippe erat nimius) ingreſſus (nandi enim peritus erat) ſubitaneo frigore naturalem calorem extinguente deficiens ſubmergitur, miſerabili morte Imperator terra marique potens finem vitæ ſortitur. Fertur a quibuſdam, hoc in Cidno amne acciſſe, in quo & Alexander Magnus ſimili quidem modo, ſed non morte periclitatus. Nam Cidnus Tarſo contiguus eſt.* 1190. Hanc ſententiam de Cydno ſequitur *Aeneas noſter*, & cum eo doctiſſimus quiſque.

Ceterum in laudando hoc viro conſenſere, & coævi ſcriptores *Otto Friſingenſis & Radevicus;* & horum imitator *Guntherus*, cujus celeberri-

rimum

(1) *Quæ ſint regal. 2. F. 56.*
(2) *Anton. Dad. Alteſerra de Ducib. & Com. Galliæ. proœm.*

rimum opus extat, *Ligurini* titulo; eo quod res adverſus Ligures geſtas potiſſimum complectatur. Quam appellationem de patria viri complures acceperunt. Vt oſtendunt & arguunt hunc errorem primores pagellæ *Editionis Rittershuſianæ.* Sunt illi ſcriptores omnium judicio graves, candidi, veri apprime ſtudioſi. *Æneas* quoque *Sylvius* p. XXIV. XXV. XXVI. (col. 70. B.) non aliter quædam in eo reprehendit, quam ut excuſare eadem opera videatur. Nam, qui partium ſtudiis dediti, non meminerunt, quæ inter diſſidia Illiacos intra muros peccantur & extra, de Hiſtorica rerum fide parum videntur eſſe ſoliciti, & alia potius, quaſi arcana, conſilia ſequuntur. *Elogium* plenum & in ſummam collectum habet *Radevicus lib. 2. c. 76. Guntherus* de eligendi imperatoris laudibus agens, id muneris uſurpat *lib. 1. Ligurini* v. 282. &c. *Æneæ* deſcriptioni hic conſignatæ, addantur, quæ ſupra poſuit, cum electionem Imperatoris celebravit p. XVIII. & p. XIX. (col. 56. A. B.). *Vrſpergenſis* ita memoriam ejus honeſtat: *Fuit Fridericus Imperator Vir Clariſſimus, bellorum omnium triumphator, animoſus, manſuetus, familiaris, quibuslibet vi-ctis clementiſſimus, oblivioſus injuriæ, ſtatura mediocris, corpore rufus, ætate longævus: & qui corporis ſtremitate non erat inferior quolibet ducatu regiminis.* Hieron. *Gebuilerus commentar. MSc. lib. 3. c. 22. in Friderico tum animi tum corporis egregiæ virtutes viguerunt. Nec defuerunt illi ſtatura procera, robur & corporiæ agilitas; animuſque militaris diſciplinæ ac gloriæ appetens & periculorum contemtor, quem in agendis rebus, tum prudentia, tum ſumma felicitas haud quaquam deſtituebant. Vnde plurimis triumphis nobilitatur, quos cum Otto Friſingius diligentiſſime conſcripſerit, illos hoc loci duximus præter-eundos.*

XV.

Turbæ Interregni ſub Philippo & Ottone regni æmulis.

P. XXVIII. Interregnum hoc vocant eruditi ſcriptores, diſtracto inter duorum arma & bella civilia perpetua Imperio, per X. aut amplius annos. Iliada malorum hinc pullulaſcentium nemo ſatis deſcripſit diſtinxitve: quaſi inter confuſa negotia, etiam calami ſcribentium debuerint fluctuare. Facundus & in illa brevitate ſua copioſus eſt hic *Æneas*, Pag. XXVIII. (col. 81. C.) cui addendi ſunt, inprimis quidem *Conradus a Liechtenau Abbas Vrſpergenſis*, deinde *Arnoldus Lubecenſis lib. 6. & 7. Godfridus Monachus* in opere Freheri. *Lehman. Chron. Spir. lib. 5. c. 70. uſque ad 78. Cruſ. Annal. Suev. lib. 12. part. 2. Apologia Ottonis IV. Meibomii*, non tam de Imperii ſtatu exhibendo, quam de Imperatore Saxone purgando laborat. Æneas nihil, quod in partem malorum venit, omiſit: *Pontificum iras & ſtudia, inteſtina in Germania diſſidia, factiones, transfugia, bella, externa auxilia & ſubſidia, parricidium, novas electiones, nihil compoſitum, aut quamvis certo jam Cæſare, quietum.* Odiorum acerbitatem inter partes *Guelforum Gibellinorumque, inter ſe deſævientium*, renovatis facinoribus auctam oſtendit. De externis: *Juvabat*, inquit, *Ottonem Johan-*

Johannes Rex Angliæ, cujus ex ſorore nepos erat. *Friderico*, qui contra Ottonem jam aſſumtus erat, ſuppetias attulit Rex Franciæ, *Philippus:* qui & Philippo Imperatori auxilia miſerat. Hoc enim præceſſit. Sequitur ἐπίχειρις Æneæ: *nam ex his Regibus, qui uno amico eſt uſus, ei alterius odium expectandum fuit.* Et Philippum quidem primo *Richardus I.* Rex Angliæ contra Ottonem juverat. Nec diſceſſit ab his conſiliis ſucceſſor Richardi *Johannes*, dum potuit; ſecutiſque temporibus colliſi diſcordiis Galli Anglique contraria fere conſilia, & partes diverſas in publicis ſequebantur. Sicut increſcentibus Hiſpanorum opibus, aliud par velut in pugna perpetua conſiliorum actionumque publice compoſitum eſt: *Galli & Hiſpani.* Quorum ſtudiis odiiſque orbis Europæus diverſe trahi conſuevit.

XVI.

De Friderico II. Imp. judicia.

Res hujus Imperatoris in luculentam ſummam redegit *Æneas:* a p. XXVII. uſque ad XXXIII. (col. 82. C.) ſed paulo durius de illo judicavit. Moderatius ſenſit ſcripſitque *Vrſpergenſis* eorum temporum æqualis. Si quis autem ſepoſito omni partium ſtudio cogitet, acerbiſſima diſſidia Pontificum & Imperatorum, quæ nunquam modicis, ſed per hæc tempora exitialibus detrimentis Imperium & Eccleſiam vexaverunt, tum ex his natas factiones gentium & provinciarum, certaminum armatorum, contemta juris diſceptatione, libidinem & licentiam; facile reperiet viam, qua ſit recte judicaturo incedendum. Dum enim omnia per contentiones geruntur, non poſſunt eſſe liquida, quæ judicantibus in mentem aut calamum veniunt. Quod de Guelphis & Gibellinis jam ſupra intelligi potuit. Ea autem rabies adeo iterum his temporibus recruduit, ut aliqui, cum de ea loquuntur non aliud magis tempus ſibi reſpiciendum credant, quod ex ipſo etiam *Vrſpergenſi* apparet. Exacerbavit eum perpetua & conſtans Italicorum rebellio, & nunquam ſervata fides. Denique is fuit animorum in Italia & alibi habitus, ut nec virtutes, nec vitia, nec potentiam, nec infirmitatem Imperantium ferre poſſent. Strenuos Imperatores laceſſebant: invalidos conculcabant. Quo factum eſt, ut hoc ipſo ſæculo prope ad interitum Imperii veniretur. Illi affectus hominum immigrant in libros, ne tacite quidem. Ita *Innocentius Pontifex* ultro veluti in arenam deſcendit, & *Petri de Vineis Epiſtolis*, unde hujus Imperatoris res potiſſimum repetendæ ſunt, *apologeticos* oppoſuit (1). Iniquis Italorum judiciis repellendis idoneus etiam auctor eſſe poteſt *Pandulphus Collenutius*, hiſtorici officio & induſtria candidius uti ſolitus. Jam, quantum eſt in *Cardinalis Nicolai Cuſani* judicio, qui Fridericum hunc ait, *poſt Carolum M. potentiſſimum ſapientiſſimum & reipublicæ Chriſtianæ utiliſſimum Principem fuiſſe?* Addantur Apologetica *Ciſneri*, ſeu *Vita Friderici II.* auctore *Nicolao Ciſnero.*

XVII.

(1) *v. Cuſpin. Frid. II. extr.*

XVII.

Hungaria a Tartaris deſtructa.

Non poſſumus prætermittere hoc loco, quin errorem *Æneæ* noſtri, in tranſitu indicemus: quando invidiam hujus excidii Hungarici ad Fridericum II. Imp. transferre videtur p. XXXII. f. & XXXIII. (col. 95. B.). Verba hæc ſunt, dum reprehendenda colligit in Friderico: *moribus occulte lubricis, neque religionis amator; quippe qui Eccleſiam perſecutus eſt, & Tartaros Vngaros* (interpone *in* Vng.) *advocaſſe creditus; quoniam Bela Rex Vngariæ pa-*B *rere ſibi recuſaret. Nam eo imperante Tartari, qui & Scythæ dici poſſunt, Vngariam ingreſſi fratrem Regis Colomannum occiderunt, & in Poloniam tranſeuntes Henricum Ducem Sleſiæ trucidarunt; ambaſque provincias ita attriverunt, ut in hunc uſque diem ejus calamitatis veſtigia extent.* Annus huic immaniſſimæ cladi ſive potius excidio Hungariæ tribuitur ab aliis 1241. ab aliis 1242. manſeruntque cruentiſſimæ beſtiæ per totum triennium in ruinis exciſæ Hungariæ. Igitur de re quidem conſtat, de-C betque hoc exemplum Tartaricæ vaſtationis, nunquam non ſine nota demonſtrationis & obſervationis proponi. Cum præſertim obſcœni illi canes, hactenus etiam eas mutationes regnis quibuſdam invexerint, quas neque ſuſpicatus eſſet ante eventum quiſquam, & poſt eventum non niſi levi auditu tranſmittunt, qui negare non poſſunt. Cum tamen, ut ſtudioſe legatur & inſpectetur illa hiſtoria, omnium interſit; adeatur *Bonfinius Decad. 2. lib. 8. & Thomæ Archidiaconi Hiſtoria Salonitana cap. 37. in Johannis Lucii Dalmatia & Croatia.*

A

Sed quod Fridericus advocaverit Tartaros in Vngaros, id vero temere & falſo jactatum, creditumque eſt. *Primo* enim *cauſa*, quæ hic adfertur (quod Rex Bela parere Imperatori recuſarit) falſa eſt. De Friderico I. quidem *Otto Friſingenſis lib. 2. c. 6.* memorat, *quod Vngaris bellum indicere, ipſoſque ad monarchiæ apicem reducere voluerit. Sed* (ita pergit) *cum aſſenſum ſuper hoc Principum quibuſdam de cauſis latentibus, habere non poſſet, ad effectum tunc perducere ea, quæ volvebat mente, non valens, ad opportuniora tempora diſtulit.* De Friderico II. id non legitur. Imo *Rex* Vngariæ Bela *regnum ejus ditioni ſubjecit, dummodo defenſionis ſuæ clypeo protegere vellet.* Ita teſtatur ipſe *Imperator in epiſtola ad Senatum Romanum.* Quæ eſt in *libro I. Petri de Vineis 30.* Igitur libentiſſime tuliſſet auxilium Regi petenti cum præſertim non ad *defenſionem* modo, ſed *augmentum* Romani Imperii talis expeditio pertineret. Sed obſtitit optimæ voluntati ineluctabilis neceſſitas, cujus tricis a Pontifice nexis in Italia attinebatur. Sicut in *Epiſtola præcedente ad ipſum Regem Hungariæ* μάλα συμπαθῶς dequeritur: & auxilia, filii Conradi ductu interim mittere deſtinat. Vide Petr. de Vin. lib. 1. c. 29. Sed, qui novit res ejus temporis, facile intelligit, cur non potuerint auxilia ſubmitti. Et quia *Bonfinius* diſertis verbis notat, l. d. p. 101. Vngaros ſcriptores confundere *Friderici II. Auſtriæ Ducis*, qui Bellicoſus audiit, & Friderici

rici II. Imperatoris nomen, crederem ex tali errore fluxiſſe rumorem vanum. De illo enim *Friderico Duce*, in illa clade, querelam movet *Rogerius de Deſtructione Hungariæ per Tartaros c. 32. & 33. in rer. Hungar. Script.* Sed *Aventinus*, diligens indagator veri, Romæ, ubi omnia in invidiam Friderici confingi ſolebant, *natam hanc fabulam* annotat, ipſique Friderico teſtimonium præbet, quod ad Tartaricam expeditionem ſerio ſe, ut primum licuit, comparaverit; eaque fama, Tartaros, ut Hungaria excederent, adegerit, *lib. 7. Hiſtor.*

XVIII.

Conradini Parentes, mors acerba, mortis vindicta.

Conradinus ſeu Conradus (Itali enim hoc nomen ita inflexerant) revera fuit filius *Conradi IV.* Friderici II. Imp. Filii & *Elizabethæ* Ottonis Ducis Bavariæ Filiæ. Sicuti *Virſpergenſis* & Germanici ſcriptores alii conſtanter tradunt. Qua in re defendit *Cuſpiniamum Wolfgangus Hungerus in eruditis Notis. Pag. 637. &c.* Itali, *Blondus*, *Collemutius* & alii *Henrici* filium faciunt: quos ſequitur *Æneas* noſter p. XXXIII. & XXXVI. (col. 97. C. 104. B.) *Conradini Pater*, inquit, *Henricus fuit, ex Conſtantia Regis Caſtellæ ſorore natus, quem Fridericus, ut ante diximus, in Apulia necari juſſit.* Poſtea iterum; *Conradinus ejus Henrici filius, quem necatum a Patre diximus &c.* Nos jam ſupra Germanos ſecuti ab hanc ſententia diſceſſimus. Rationibus *Hungeri* poteſt etiam accedere *Epiſtola* ipſius *Conradini ad Principes* Imperii apud *Goldaſtum*, Conſtitut. tom. vn. pag. 309. ubi ita loquitur: *Cum enim magnificus Rex Conradus, divæ memoriæ pater noſter, teſtamento ſolemniter condito, quodam tempore mortis ſuæ nos tenellum infantilum* &c. Ita *Leonardus Aretinus* diligens ſcriptor lib. 2. Hiſt. Florent. p. 23. *Succeſſorem ſibi Corradus Corradinum filium tunc admodum puerum, ſub tutela matris in Germania degentem teſtamento reliquit.* Et ſic ſemper, *Corradinum Corradi filium* vocat. Addatur *Nicolaus Ciſnerus in oratione de Conradino* habita.

Scenam Tragici exitus, & *Æneas* quoque noſter, diligenter exhibuit, & alii graves Scriptores non perfunctorie oſtenderunt. In quibus *Gerardus de Roo, lib. 1. Pandolphum Collenutium*, ut præcipuum laudat, merito. Eſt enim hujus *Hiſtoria Neapolitana*, rara libertate & gravitate judicii, ad exemplum magnorum, & veterum Hiſtoricorum conſcripta. Huic addendus eſt *Sabellicus, Enead. nonæ lib. 7.* verboſam hiſtoriam orſus. *Virſpergenſi* accedunt alii, e quibus omnibus contexuit ſuam orationem *Ciſnerus.* Carolum Andegavenſem, qui facto Pontificis, non jure Siciliæ regnum obtinebat, omnes crudelitatis ob ſupplicium de Conradino ſumtum accuſant, & partim varios prætextus juſtitiæ, ſub quibus ipſa juſtitia maxime vitiari ſolet, arguunt. Quam inanis eſt illa imago & forma veri judicii, cum omnium ex toto regno civitatum Syndici, ut de ipſorum ſen-

ten-

tentia judicarentur captivi, convocati sunt? quasi scilicet unquam aliud responsuri sint, qui a Dominantibus in propria causa consuluntur, iis subditi, aut obnoxii, quam id, quod sciunt dominantes velle. Jam, quam manifesta fuit cavillatio juris, cum auctoritas Augustini in patrocinium hujus sævitiæ turpissime detorta est: qui, cum vim militarem intra actus bellicos coerceat, & vi in actu bellico utentibus violentiam reddi dicat, e. g. quando resistentes aut vim inferentes in acie & pugnis interficiuntur: captis autem misericordiam deberi ultro statuat, præsertim si nulla perturbatio pacis metuenda sit; contra sanam hermeneuticen & omnem civilis & Christianæ philosophiæ rationem, formatus est casus, quasi ex mente Augustini tum demum & solum misericordiæ locus sit, ubi nulla pacis perturbatio metuenda sit. Quod etiamsi acciperetur, sicut accipi verba Augustini non sinunt, quam absurdum est metum perturbandæ pacis fingere, ubi capti in potestate sunt, & a nocendo in posterum certis & moraliter extra periculum positis rationibus arceri possunt? Denique quod jus permittit, bello indubie injusto captos occidere? Causa sane Conradini totius orbis judicio justissima erat, Caroli injustissima. Qui enim armis regnum, sibi optimo jure debitum, ab invasore recuperare conatur, in actu maxime licito versatur. In obscuris forte dubitationi locus est: hic justi injustique tam clarum erat discrimen, ut in dubium nisi malitiose vocari non posset. Ludibrium est, non purgatio, quod carnifex, qui nobilissimum sanguinem hausit, ab alio mox carnifice interfectus est. De Ecclesiæ hostibus loquuntur hic, qui cæco partium studio omnia Pontificum honesta & inhonesta laudare solent.

Quare & rursus maximus & incredibilis consensus non eorum modo, qui tum vixerunt, hominum, sed in hunc usque diem gentium nationumque, & in his omnium cordatorum animadvertitur: quod credunt divinam vindictam non frustra a Conradino morituro imploratam, sed toti mundo testatissimam exinde fuisse. *Aeneas p. XXXVIII. (col. 112. A.)* graviter: *Neque Caroli impunita crudelitas mansit: vix enim post Conradini cædem anni tredecim præterierant, cum non ferentes Gallicam insolentiam Siculi, correptis armis, omnes per insulam Gallos in unis vesperis trucidarunt, & insula in potestatem Petri Arragonensis facta est. Nec multo post Carolus Secundus, filius hujus navali prælio captus, in Cathaloniam deductus est. Et, ne veteribus insistamus, ætate nostra universum ad Arragonenses ipsorumque fortunatissimum & sapientia clarissimum Alfonsum regem defecit: tanquam Deo exequi cura præcipua fuerit. Alii*, singillatim divinam Nemesin in Pontifice Clemente IV. in Carolo Rege, in Ottocaro Bohemo, ad longam denique posteritatem observant.

Volaterrani calumniam, de adulterio Conradini, vel illud arguat, quod *Fazellus*, diligens inprimis scriptor, *rer. Sic. doc. post. lib. 8. p. 447.* Manfredi id facinus & facinoris eventum accurate denarrat, & ad verum auctorem refert.

Ceterum hac morte Gibellini in Italia tanquam letifero vulnere proſtrati ſunt, & Dominatio Sacra, quæ religionis obtentu omnem reipublicæ ordinem ab ipſo Deo inſtitutum, per ea tempora perturbabat, in immenſum evaluit.

XIX.

Legationes Cæſaris in cauſa matrimonii contrahendi.

Finita longiſſima Fridericorum hiſtoria, Aeneas Imperatoris Friderici III. res orditur, (1) & primo quidem de *Conjuge quæſita*, tum de *itinere Italico*, quo & matrimonium conſummatum, & *Coronatio Romana* perfecta eſt.

In diſpicienda conditione matrimonii elegans & Cæſare digna cogitatio, optare virginem, omnibus naturæ, virtutis fortunæque dotibus in toto orbe longe lateque effulgentem: in qua Parentes, neceſſitudines, affinitates, omnia ad commendationem ſumma eſſent. Miſſa eſt igitur primum *Legatio, videndi & explorandi cauſa.* Quanquam enim in ſumma fortuna nec pueritia, nec adoleſcentia liberorum Regiorum, præſertim tam eminente indole præditorum latere queat, Fridericus tamen in Luſitaniam ablegandos cenſuit viros præſtantes, quibus tanquam oculis uteretur, *Georgium Volkeſtorfium Baronem & Udalricum Ridrer Juriſconſultum*; (2) qui officioſis apud regem Alfonſum, Eduardi filium, verbis fungerentur, eademque opera Sororis ejus natu majoris Leonoræ formam & mores coram cognoſcerent.

Qui cum ea, quæ fama prædicaverat, etiam ſuperari præſentia virginis retuliſſent, ſcriptæ ſunt demum a Cæſare literæ ad Alfonſum Regem Luſitaniæ, in hanc ſententiam: *Si Sororem Cæſari vellet in matrimonium tradere, Legatos ad Regem Aragonum ejus Avunculum, qui apud Neapolim reſidebat, cum poteſtate mitteret, idemque facturum Imperatorem: ſicque conjugium concludi poſſe.* Rex cognita Sororis voluntate, Cæſaris matrimonium Delphino Franciæ præoptantis, *Joannem Vernandi Juriſconſultum Neapolim navigare jubet, qui & Alfonſum Aragoniæ & Siciliæ Regem conveniat, &, quod ei placeat de matrimonio, faciat.*

Ex re & voto Cæſaris hoc erat, hunc rei tantæ auctorem fieri. Alfonſum enim hunc Aragoniæ & Siciliæ regem, omnium, qui tunc erant Principum decus & venerabatur Cæſar, & eximia charitate diligebat: imo congrediendi cum eo, & de rebus ſummis colloquendi cupidiſſimus erat. Cui deſiderio hæc de matrimonio negotiatio opportune occaſionem videbatur allatura. Nec alia mens ipſius Alfonſi erat. Præſtantes enim Heroum naturas occultus quidam mutuæ benevolentiæ genius ſibi invicem conciliabat. Conſtitit autem inter omnes, Fridericum Cæſarem, & Alfonſum hunc, non habuiſſe parem inter Principes, & qui æque totius Europæ, atque adeo totius Chriſtianitatis commoda & jura, cum contrariis intelligeret, ſaperet, complecteretur. Miſſa eſt igitur ad Alfonſum Aragonium altera legatio,

Aeneas

(1) P. XXXVIII. & ſeqq. (col. 168. C.)
(2) P. XXXIX. (col. 168. C.)

Aeneas Sylvius, *Georgius Volkestorfius* ante laudatus, & *Michael Fulendorfius* Secretarius: qui rem de matrimonio Leonoræ confecerunt. *Dotis nomine nummorum sexaginta millia promissa.* De hac legatione, hic quidem abunde *Aeneas*, sed & alibi narrat *lib. 2. commentar. in Panormit. de dict. & fact. Alphonsi R. p. 478.* *Ad hæc sponsalia* (inquit) *contrahenda nos huc ex Austria legati Cæsaris venimus, remque absolvimus, quamvis collegæ nostri Georgius de Populosa* (Volckestorff) *& Michael de Plenavilla* (Fullendorff, Pfullendorff) *adversi essent, qui dotis nomine minus promitti, quam par esset, arbitrabantur.* Aeneas scilicet non ignarus Imperatoris ingenii, de pecunia tricas non esse nectendas, satis animadvertebat.

Hac re confecta, missa est *alia Legatio* in Lusitaniam, (1) quæ matrimonium inter Sponsos absentes, more Principibus usitato, tradito annulo contraheret: nempe *Nicolaus Longimanus a Falckensteino* & *Jacobus Mozius*, qui cum Sponsa postea in Italiam advecti sunt. Duo erant hi Sacerdotes, quorum *Mozius in oratione ad Regem Lusitaniæ Alfonsum* de sua legatione ita agit: *Novit Tua Majestas, antequam loquar, quæ sit causa nostri adventus, apud Neapolim quæ gesta sunt inter tuos & Cæsareos oratores. Jam diu tibi relatum est ex his, quæ illic concluſa sunt. Hoc supererat, ut ad contrahendum matrimonium per verba de præsenti, cum præfata sorore tua suos procuratores Cæsar transmitteret. His ergo satisfacturus conventionibus & pactis, ad rem hanc nos (quamvis minimos) misit.* Et mox in alia oratione ad ipsam Sponsam Eleonoram, cui annulum pronubum cum oratoria explicatione porrigebat, ita agit: *Dixi quæ sum facturus, si accipis glorioſissimum dominum meum Dominum Fredericum Romanorum Regem, virum tuum legitimum ex ordine rituque sacrosanctæ Romanæ & universalis Ecclesiæ. Quinimo quem jam te dicis accipere, unumque hunc optare atque amplecti mente. Sic dic: Ego infantula Domina Leonora recipio Fredericum Regem Romanorum, in meum maritum bonum & legitimum, sicut mandat sancta Ecclesia Romana in persona tui Magistri Jacob Motz, sui sufficientis procuratoris ad hunc actum. Et ego prænominatus M. Jacob Motz, nomine præfati Frederici Regis Romanorum, tanquam procurator ejus ad hunc actum legitime constitutus, recipio te infantissam Dominam Leonoram, in suam legitimam vxorem, sicut mandat sacra Ecclesia Romana, atque te hoc annulo subarrabo, ad laudem & gloriam omnipotentis DEI, & ad felicem utriusque partis statum & optimam consolationem: ut duo in carne una longo tempore simul vivatis, generetisque filios & filias, qui DEO & hominibus sint accepti, vobisque senibus supervivant. Repleantur & benedictionibus, omnium bene viventium, fruanturque pace æterna. In nomine Patris & Filii & Spiritus Sancti. Amen.* Quis autem casus in itinere Legatis moram attulerit, in-

fra

(1) Pag. XLI. & LXV. (col. 176. C.) Ger. de Roo. hist. Austr. lib. 5. p. 253. apud Freher. Script. Germ. tom. 2.

fra Aeneas narrat: Post peracta solennia hujus Legationis, Sponsæ iter in Italiam in serie historiæ sequitur: in cujus comitatu Legati Cæsaris mansérunt.

Aeneas interim in altero negotio Italico non segniter occupatus fuit.

XX.

Bernardini Senensis elogium.

In Jubileo, anno 1450. celebrato Nicolaus V. Pontifex Bernardum Senensem inter Sanctos solenni Cerimonia retulit. Hac occasione *Aeneas*, de eo refert aliqua pag. XL. & XLI. (col. 173. C.) Quibus addenda sunt, quæ alibi habet. In *Europa c. 58.* inter laudes Nicolai Pontificis enumerat: quod *Bernardinum Senensem ordinis minorum professorum, qui paulo ante obierat, in numerum sanctorum retulit.* In *eodem opere c. 64.* de Vrbe Aquila agens, *Divus Bernardinus Senensis*, inquit, *postquam Italiam omnem Christi nomen prædicando peragrasset, vitæ cursum peregit, eo in loco sepultus clare miraculis affirmatur. Fuit autem Bernardino clara inter Senenses origo, nec vera est assertio eorum, qui patriam illi Massam fuisse tradunt, quamvis puritiæ nonnulla rudimenta peregerit. Ceterum pater ac majores sui longa serie inter nobiles Senenses habiti sunt. Vbi & ipse natus, & majori ex parte educatus, cum adolevisset, juri Pontificio addiscendo operam dedit. Sed cum sepultis parentibus fallaces hujus mundi blanditias & inania ejus esse promissa animadvertisset, distributa inter Christi pauperes substantia, divi Francisci religionem ingressus, traditam sibi regulam exactissime observavit: declinansque majores conventus, eorum ductor & magister effectus est, qui fratres observantes appellantur. Maximum autem ei studium in edocendis populis fuit. Qui cum esset facundia copiosus, & doctrina insignis; incredibili omnium attentione audiebatur, & quasi alter Paulus esset, vas electionis, in admiratione & reverentia habitus. Tres eum populi sibi pontificem elegerunt, Vrbinates, Ferrarienses, Senenses. Sed non fuit ei consilium, linguam quæ toti posset Italiæ consulere, unam intra urbem concludere.* Iterum ejus meminit *in Descript. German. p. 108. Audivimus sanctum Bernardinum prædicantem, cujus fama hodie redolet, ex animo & magistro suo divo Francisco similem. Is tamen cum aliquando de hominum cupiditatibus dissereret, & in eos incidisset, qui Episcopatum desiderant; ego, inquit, neque episcopatum neque Cardinalatum cupio. At neque summum pontificatum, nisi fortasse imperium simul orbis cum papatu consequi possem, tunc enim possem reip. Christianæ optime consulere, leges statuens bonas, & legum observantiam inducens. At Papatus sine imperio nihil mihi nisi molestia fuerit, cum male viventes vellem quidem sed non possem coercere. Hæc vir sanctus jocabundus ajebat. Erat enim festivus & urbanus homo, & tamen in joco veritatem non prætermittebat, & altis sensibus utebatur.* Alibi, *de dict. & fact. Alph. lib. 2. p. 482. Bernardinum Senensem*, ait, *quem cælicolarum numero Nicolaus Quintus Pontifex Maximus adscripsit, inter concionandum fabulam hujusce modi referentem audivimus. Accepit ex villico matrona quædam nobilis recentia cera-*

ceraſa, quæ in thalamum recluſa majori ex parte cum oſſibus ore avido atque hianti manipulatim voravit: coram viro deine allatis, quæ reſidua fuerant, ceraſis, prius quam unum comederet, terque quaterque momordit: quærens ex villico, quomodo ceraſa ruri ederentur? cui villicus, qui per rimulam vorantem fœminam contemplatus eſſet, quo tu, inquit, mulier paulo antea ſola in thalamo. Erubuit mulier. Bernardinus eos bene vivere, ajebat, qui quæcunque agerent, aperta diis atque hominibus eſſe putarent. Deſcriptioni diligenti tanti viri, qua Aeneas Jubilei memoriam, & hujus operis argumentum ornare voluit, adjungenda videbantur, quæ alio loco de eodem Bernardino retulerat.

XXI.

Joannis Capiſtrani Elogium.

Magnum & rari exempli virum, omnium confeſſione, *Aeneas* non laudibus modo enarratis extollit, pag. XLI. XLII. XLIII. (col. 177. A.) ſed adverſus criminatores, rationibus æquitate & prudentia plenis defendit. Exaudiri tamen & laudes illas & apologiam voluit, cum exceptione unius facti, in quo ambitionis manifeſtus fuerit Capiſtranus. Refert ipſe Aeneas bis in *Europa c. 8.* & in *Hiſtoria Bohemica c. 65.* Priore loco, victoriæ contra Turcas Belgradum ſive Albam Græcam acerrime oppugnantes partæ, *tres Joannes*, ait, *habitos autores, Legatum Cardinalem, cujus auſpiciis res geſta ſit, Huniadem & Capiſtranum, qui prælio interfuere. Verum neque Capiſtramus Huniadis, neque item Capiſtrani Huniades mentionem fecere, in eis literis, quas a DEO obtenta victoria, ſive ad Romanum Pontificem, ſive ad amicos ſcripſere: per ſuum quisque miniſterium DEum dediſſe Chriſtianis victoriam affirmavit. Avariſſima honoris humana mens facilius regnum & opes quam gloriam partitur. Potuit Capiſtramus patrimonium contemnere, voluptates calcare, libidinem ſubigere, gloriam vero ſpernere non potuit.* Loco poſterius citato, de eadem re ita ſcribit: *Huniades & Capiſtranus huic bello interfuere, uterque rem geſtam ſcripſit, neque alterius mentionem fecit, alteruter ſolidam ſibi rei geſtæ laudem uſurpavit. Ingens dulcedo gloriæ facilius contemnenda dicitur, quam contemnitur. Spreverat Capiſtranus ſeculi pompas, fugerat delicias, calcaverat avaritiam, libidinem ſubegerat: contemnere gloriam non potuit. Qui ſummo Pontifici bellum atque exitum belli deſcribens, nulla Huniadis, nulla Cardinalis facta mentione, totum ſuum eſſe dixit, quod geſtum erat, quamvis DEum inprimis victoriæ confeſſus fuerit auctorem. Nemo eſt tam ſanctus, qui dulcedine gloriæ non capiatur. Facilius regna viri excellentes, quam gloriam contemnunt.* Quæ etiam *Comes Fuggerus* repetit: *Specul. Honor. Auſtr. lib. 5. c. 10. Ut* autem *Capiſtranus in Germaniam mitteretur, exactam tota Germania Franciſci regulam denuo plantaturus*, Aeneas apud Nicolaum Pontificem egerat, ſicuti non *hic* modo fatetur; Sed *Commentarii* quoque *Pii* referunt, *lib. 1. p. 17.*

XXII.

Bohemi ad tempus compositi.

Bohemorum tumescentes animos Legatione missa composuit Fridericus Imperator: in qua *Aeneæ* opera, ut semper, magni fuit, pag. XLIII. (col. 181. A.) Orationem, quam habuit rei temporique convenientissimam & proceribus Bohemis gravissimam, ipse consignatam reliquit, in *Historia Bohemica cap. 58. p. 201. & seq.* Inde repetit *Gerardus de Roo. Histor. Austr. lib. 5.* & *Fuggerus in Specul. Hon. Austr. lib. 5. cap. 6. p. 570.* *Dubravius* autem plane omisit hanc Legationem. *p. 478. & seq.* *Commentarii Pii* paucis historiam complectuntur *lib. 1. p. 17. & 18.* add. *Anton. Bonfinii Hungar. dec. 3. lib. 7.*

XXIII.

Barbaræ Cilienſis Sigismundi Imp. Conjugis mors.

Quam in transitu memorat *Sylvius*, ejusque impudicitiam & atheismum signanter describit. Fecerat & alibi: in *Histor. Bohem. c. 59.* iisdem sententiis. Add. *de dict. & fact. Alph. lib. 3. p. 486.* Quid mirum, fœminam Dei & omnis honestatis contemtricem, de secundis nuptiis agitasse, antequam maritus moreretur? Hæc, inquit *Aeneas Hist. Boh. c. 83.* ægrotante Imperatore, *de retinendo Imperio solicita, Henricum Ptarsconem, Sterenbergium, Georgium Poggiebracium, & alios plerosque Barones, quorum auctoritas apud Bohemos potior, clanculum ad se vocat, Sigismundum brevi moriturum asserit, futuras in regno turbationes nisi rei suæ quam celerrime consulant, quietis unicam viam esse, si se viduam rex Poloniæ ducat uxorem. Id ei suasu facile: nam quis matrimonium renuat, quod totalia duo regna sequantur, eaque maxima & opulentissima? Suo nomine & in Hungaria & in Bohemia oppida munitissima custodiri: Comites Ciliæ alterum fratrem, alterum nepotem auxilia præbituros: multos in Hungaria proceres suas partes complexuros. Placet Bohemis Imperatricis consilium, datis qui dextris fœdus ineunt. Mulier jam anus, novum conjugium mente complexa, filiam, quæ in spem regni creverat, & Alberto Duci Austriæ nupserat, ex animo dimovet, nec aliud quam novi concubitus gaudia meditatur. Inexhaustam fœminæ libidinem, quæ tumulo, quo propior est, eo genialis thori nuptialisque facis cupidior & curiosior redditur.* Imperator cognitis fœminæ furiis, custodiæ eam commisit, & Generum Albertum commendavit Bohemis regni Successorem, principe legationis Schlickio rem conficiente, quamquam vestigia hujus conspirationis alte impressa, non sine turbis extingui potuere. Repetit historiam diligenter, *Gerardus de Roo lib. 5. p. 169. & seq.* & *Fuggerus Spec. Hon. Austr. lib. 4. c. 18.*

XXIV.

Eizingerus iniquam iracundiam flagitiosa perfidia ulciscitur.

Hanc Historiam, magni per omnia momenti, *Aeneæ* debemus, pag. XLIII. & XLIV. (col. 183. C.) omissam aliis. Et, quoniam Vlricus ille Eizingerus fax & turbo Austriæ fuit, & Furia hujus temporis, quod narratur, igitur notabili charactere signatur, & ab ingenio, fortuna, moribus, officio describitur.

Vide-

Videtur enim ipſe Fridericus Imperator minora & pauciora de pravitate hominis credidiſſe, quam oportebat: potuiſſet certe, & forte debuiſſet accuratius cavere, & manus ei arctius adſtringere. Sed gravitas & magnanimitas Imperatoris, quæ tardum & tantum non negligentem ad deteriora credenda faciebat, ſæpe ei fraudi fuit. Et huc tendit etiam Aeneæ judicium, quo claudit hanc hiſtoriam: *pag. XLV. (col. 186, C.) Fridericus vero, qui ſibi jurejurando Viennenſes obnoxios, Auſtrialesque omnes obligatos fidelitate norat, haud arbitrari poterat, rebellioni poſſe locum patere. Haud poterat arbitrari*, ex indole ſui ingenii, at debuit arbitrari, ex ſpeciminibus alieni ingenii non obſcure hactenus perſpectis. Intelligitur etiam hinc, quanto debeant ſibi ſtudio cavere Principes, ab iis, qui contendere ultro cum dominis ſuis, neque de jure ſuo cedentibus quicquam concedere, in animum inducunt. De tali ingenio, non eſt ſatis, illud Poetæ dicere:

Durus homo, atque odio qui poſſet
vincere regem
Confidens, tumidusque (1)

plerumque enim eſt amplius

Pravus homo, & turbis cupiat qui
perdere regem.

Ex hac enim Eizingeri pravitate, *omnium malorum, quæ poſtea per rebellionem contigerunt, radix atque origo* fuit, ut recte *Aeneas* judicat pag. XLIV. (col. 183. B.)

XXV.

De præparatis Itineris Italici Cæſaris.

Opus erat diligenti præparatione domi, & foris, antequam Imperator Italiam ingrederetur, quam exactiſſime *Aeneas* deſcribit. Pag. XLIII. &c. (col. 182. B.) Et domi quidem, ut jam cœpimus dicere, non ſatis adverſus rebellionem omnia proviſa & mox compertum eſt. In Italia autem, diligentiam, ut fit, ſecuta fortuna eſt. Mittitur I. *Legatio* ſplendida & numeroſa: *Aeneas ipſe Sylvius*, qui ante apud Alphonſum Regem Neapolit. per 40. dies, confecto matrimonii negotio, paulo ante redierat; *Albertus Potendorfius*, *Georgius Volchenſtorfius*, antea quoque Aeneæ Collega, Barones Auſtriæ: *Michael Fullendorfius Secretarius, tresque alii equites, nobili loco nati. Matronæ nobiles & bono ſanguine natæ virgines duodecim, cum his proficiſci jubentur, Imperatrici ſervituræ.* II. *Mandata* duplicis generis erant. *Prioris* generis ad iter Cæſaris pertinebant: *altera*, ad excipiendam Imperatricem. Legati enim juſſi ſunt *de tranſitu Cæſaris novos tractatus in Italia* (ita corrige errorem typographi ex MSc.) *facere*, ac *publicam Principum ac Communitatum fidem expoſcere: Cæſarem in feſto Divi Martini ingreſſurum Italiam dicere: ut apparentur itinera, hominibus equisque neceſſaria diſponantur. Exinde Talamonem petere, ibi advenientem Sponſam ſuſcipere, Senasque conducere. Atque his actis, Aeneam & Michaelem Romanum præſulem accedere, de Coronatione rurſus, quæ opportuna viderentur, agere.* Commentarii *Pii Papæ lib. I. p. 18.* eadem omnia referunt, & de altera parte Legationis addunt: *Aeneæ Michaelique amplius mandatum erat, Italiæ Communitatibus atque Prin-*

(1) *Horat. 1. Satyr. 7.*

Principibus, maxime vero ſummo Sacerdoti Cæſaris adventum, qui jam dubius videbatnr, ut certum ad feſtum Martini renunciarent, tranſitum peterent, commeatibus æqua pretia ſtatuerent, atque ad eam rem literæ præmiſſæ ſunt. III. Domi quoque evocantur ad Comitatum Cæſaris implendum ornandumque *nobiles ac Principes, ut itineri ſe ocyus accingant: civitatibus, ut ex more ſuos mittant legatos, imperatur.* Itaque *arma ſumunt, Italiamque petituros multi ſe offerunt, quibus Cæſar benigne ſuſceptis ſtipendia viritim promiſit.* Deſtinantur loca, quibus ex commoditate copiarum partitim iter ingrediantur: *Bohemi & Auſtrales, in Auſtria, Ungari & Bavari in Carinthia, Suevi, Renenſes, Francones, in Ferraria jungere ſeſe Cæſari juſſi.* (1) Ut ſupra Fridericus Imp. Italiam ingreſſurus *Henricos Auſtriæ & Carentanæ Duces, & Sagittarios Ungaros, Stirienſesque manus, per montes Carnorum, & viam, cui canale nomen eſt, in forum Julii deſcendere juſſit. Bertholdo Duci Burgundiæ, Lotharingiis quoque & qui ex occidentali Francia auxilio venerant* (ita corrige mendam typographi) *montem Jovis ſuperandum imperavit. Helveciis, Ripariolis Rhenanisque per Clavennam & lacum Comanum iter oſtendit: ipſe per Tridentinum & Veronenſem agrum viam fecit.* IV. Et ſane, opus fuiſſe diligentiſſima omnium rerum apparatione, vel *habitus animorum in Italia ad famam adventus Cæſarei varie affectorum*, oſtenderit, De quo ita *Aeneas:* pag. XLV. (col. 187. A.) *Inter hæc Italia jam certior facta de Cæſaris adventu, variis undique completur rumoribus: timere alii, quibus ſecundæ res ſunt: narrare, quæ priſcis temporibus accidiſſent, dum Germani Cæſares Italiam petivere, armis iter quæſitum, nunquam defuiſſe bellum, rapinas cædesque agitatas, vaſtatos agros, verſas urbes, neque humanis rebus, neque divinis parſum: civitatum rectores amotos, novos inductos. Conſulendum igitur paci, claudendam Friderico viam, dicere. Qui procul a republica tenebantur, optare celerem introitum Cæſaris: jam finem adeſſe miſeriarum ſuarum credere, non laturum Imperatorem ſuperbiam dominantium, moderaturum vectigalia, excluſos urbibus reſtituturum, ſua cuique redditurum prædicare. Varia igitur agitari conſilia: atque, uti voluntates ſunt, ſic ſeſe homines demonſtrare.* Commentarii *Pii lib. I, pag. 18.* ita efferunt: *Quibus cognitis, Italiæ potentes trepidare, ſperare tenues, mutare principes, impleri omnia rumoribus, timeri motus, quos in adventu Cæſarum excitatos vetuſtas noverat.* Inprimis animum Pontificis Nicolai V. multiplex & anxia cura diſtrahebat, quam *Aeneas* facunde exponit, non enim deerant, qui ſpecie prudentiæ aures ejus obtundebant, figurato varie metu; a *Friderici nobilitate, altitudine animi, ambitione, juventa, opibus, ab Italorum ingenio rerum novarum cupido, a populi Romani mobilitate & ſtudio Gibellinarum partium, ab Alphonſi Regis potentia Cæſari profecto non defutura, ab armis bellantium nunquam non Eccleſiæ timendis:* jactabantur & *vaticinia de Friderico quaſi Eccleſiam oppreſſuro: tum de Pontifice forte in capti-*

(1) Pag. XXII. (col. 183. A.)

captivitate morituro. Hinc est, quod, ut referunt *Pii Papæ commentarii, lib. 1. p. 19. Pontifex, cui Romanorum mores cogniti erant, quique multos novitatis avidos intellexerat, timens populi motum, jam Cæsari nunciaverat, & commeatuum penuriam causatus, adventum suum in æstatem ut differret, Aeneæ vero, ut ad se quantocyus iret, imperavit.* De quo metu & *Platina in Nicol. V. Quod venturum ad urbem Federicum Imperatorem intellexerat, tum ut coronam imperii acciperet, tum ut Leonoram Regis Lusitaniæ filiam Alphonsi neptem in uxorem duceret, portas urbis ac turres, Capitolium, arcem S. Angeli, muris firmissimis munire cœpit, veritus credo, ne adventante Imperatore, novi aliquid, & ab eo, & a populo Rom. oriretur: erat enim natura formidolosius. Hanc ob rem milites omnes suos cum collectitiis copiis Romam accivit.* V. Ne autem hic metus promissa ante Cæsari facta subverteret, *industria Aeneæ Legati Cæsarei* effectum est. Supra pag. XXXIX. (col. 188. C.) Apud Pontificem enim tandem prævaluerat metus, ut quoniam aperte Cæsari adventum negare non poterat, ex obliquo suadere vellet *dilationem itineris* in æstatem: de quo *Henricum Senftleben*, in Germaniam aliis de rebus profecturum, cum Cæsare jusserat agere: & *Aeneam* ad se per literas vocaverat. Cum autem Aeneas Telamone digredi non posset, ne dum Romæ teneretur, Imperatrix portum applicaret, gravissimas *ad Pontificem literas* scripsit, quarum tenorem *hic* expressit, pag. XLV. & XLVI. & XLVII. (col. 189. C.) summam *Commentarii Pii* habent. lib. 1. p. 19. Ita metu Pontifici excusso, rata fuerunt, quæ ante de Cæsaris adventu priore Legatione convenerant. VI. Atque interim Aeneas cum Collegis, apud *Venetos de transitu egerat: ubi responso ex sententia accepto Ferrariam, deinde Bononiam, Florentiam, Senasque petiverant, neque usquam male auditi erant.* VII. Hæc foris diligenter & feliciter præparata & apparata. *Domi non æque provisa sunt,* quæ in rem erant. *Rectores* lecti, *qui absente Cæsare Austriam gubernarent, Comites de monte pulchro pater & filius, Georgius de Puchaim, Rodigerus de Starnberg, Sigismundus de villa Aprorum, & alii plerique Barones. Ex civitate autem Viennensi solum Burgimagister, judex & pauci de consulatu accersiti.* pag. XLIV. (col. 186. A.) Ubi *Aeneas* pag. XLV. (col. 186. A.) erratum putat in delectu Viennensium, inquiens: *sed male cum paucis transigitur, quod multorum est. Cives indignati tanquam spernerentur, animum inde a Cæsare alienarunt.* Nomina Gubernatorum ita assignat *Gerardus de Roo lib. 5. hist. Aust. p. 202. Interim ipse Austriæ gubernationem proceribus quibusdam committit, inter quos Udalricus Schaumbergicus, senior, Georgius Bucheimicus, Rudigerus Stubenbergicus, Sigismundus Ebersdorfius & Conradus Eizingerus.* Eosdem *Fuggerus Comes* nominat. Spec. Hon. Austr. lib. 5. c. 7. Discrepant ab Aenea, qui *Starnberg* nominat, ubi illi *Stubenberg* habent. Infra pag. LIX. (col. 227. C.) accedunt duo Stiriæ gubernatores *Johannes Neipergius & Waltherus Zebingerus.* Erratum etiam in eo, quod Eizingerus & rebelles ceteri minus time-

timebantur, quam par erat. Unde de conſiliariis Cæſaris eximii viri, differendum iter italicum ſuadebant, donec adverſus erumpentes jam turbas, remedia idonea eſſent reperta. VIII. Aderat etiam in hoc articulo rerum *Senftleben*, nomine Pontificis moram, ut cœptum eſt dici, ſuaſurus: cujus tamen auctoritatem facile refutarunt Aeneæ literæ ex Italia ſupervenientes, pag. LVI. & LVIII. (col. 188. C.) quibus intellexit Cæſar, Pontificem depoſito metu, priorem animum & officia pridem promiſſa offerre. IX. Et revera, anceps erat deliberatio, ſatiusne eſſet dimittere iter Italicum, an turbas non erupturas modo, ſed jamjam erumpentes tantiſper negligere. Quapropter Cæſari denique aſſenſerunt, qui in conſilio erant, ſatius eſſe vel perdere Tutelam Ladislai, quam cœpta tanto apparatu, & fortaſſe vix unquam reſumenda, relinquere. Vide pag. LIX. (col. 227. B.) X. Exiſtimat tamen Aeneas, pag. L. (col. 203. C.) Cæſarem debuiſſe parere conſilio *Ulrici Sunnenbergeri*, qui ante iter continuatum, *Conventum Viennæ ſeditioſe inſtitutum per ſubmiſſa cito equitum præſidia diſturbandum*, ſuaſerat. Quod conſilium non alios impediviſſe, quam *qui ſua magis emolumenta, quam Cæſaris lucrum gloriamque quæſiverint.*

XXVI.

Eizingeri, & rebellium flagitia dominationis.

De ingenio viri & flagitioſa iracundia, ante diximus. Quibus addi poteſt character, ceteris rebellionis Ducibus cum Eizingero communis; quem ſignat *Aeneas* pag. XLIX. (col. 199. B.) in iſtis: *Non amplius ſedecim nominati homines fuerant, qui ab initio conſpiraverunt. Sed audaces & factioſi, cupidi novitatum, aſſueti rapinis, in omne facinus promti, quibus vel mori vel obtinere ſententiam propoſitum erat.* Non erat hic magnus numerus: ſed ubi non deſunt concitores multitudinis, facile augetur numerus, præſertim apud populos hoc ingenio præditos, quo Auſtrales ſive Auſtriam habitantes deſcribit *Aeneas* pag. XLVII. (col. 194. C.) Nunc reliqua eorum flagitia uno conſpectu oſtendenda ſunt. I. Ordiuntur rebellionem *Conventiculo Meilpergenſi*, prætextu litis inter Liechtenſteinios & Eizingerum de finibus definiendæ. Vid. pag. XLVII. (col. 194. B.) Ubi ſemel in unum coacti ſunt male quietorum & male fidorum præcipui, non erat arduum, primam vocem reperire, Eizingero tanquam inter ſimillimos ſui concionante. Et quoniam auſi erant, rem a Principis voluntate revera ſuſpenſam, conſcientia facinoris audentiores. II. *Alium & ampliorem Conventum Viennæ* inſtituere pergunt. Vide pag. LI. (col. 206. A.) Quod ſicut jure fieri non poterat, ita *Conventum Viennæ habitum ſine conſenſu Principis, ſine Baronibus præcipuis, vim non habere*, merito Cæſar reſpondit. pag. LIII. (col. 212. C.) III. Sequuntur *Criminationes & Calumniæ in Cæſarem*, turbamenta animorum nova cupientium. Quanquam mendaciis nullus idoneus color obduci potuit, quin qualia eſſent intelligerentur. *Comparatione prioris ſub Alberto Imp. regiminis* præſentem ſtatum contemnunt. Al-

berti

berti liberalitas effuſior fuit; Friderico, ne quid de viribus, dignitati & regimini neceſſariis, prodigeret A ſumma ratio fuit.

III.

JOANNIS HINDERBACHII, *Epiſcopi Tridentini, Hiſtoriæ rerum, a* FRIDERICO TERTIO *Imperatore geſtarum, continuatio.*

MONITUM.

Editoris munere, quod hic ſuſtineo, ut recte perfungar, de auctore primum ipſo, tum de opere, deinde de illo, cujus diligentia factum, ne interiret, præfari prius libuit, quam legendum exhibere. De auctore, clariſſimo memoria ſua viro, quæ ſcire non ſit inutile, lubens hic profiteor, ferre me in acceptis illuſtri atque eruditiſſimo viro JOSEPHO SPERGESIO, Auguſtæ Imperatrici Reginæ a Conſiliis, & Sanctioris ſtatus Tabularii cuſtodi eximio. Cum enim virum doctum de propoſito meo certiorem reddidiſſem, oraſſemque ſimul, ut ſi quæ non vulgaria de HINDERBACHIO in adverſariis haberet, ea mecum ſibi vellet eſſe communia; facile omnia ab humanitate ejus ſingulari paucos poſt dies impetravi. Data quippe ad me erudita prorſus & eleganti epiſtola ſua, quæ poſt clariſſimos viros JANUM PYRRHUM PINCIUM (1) FERDINANDUM UGHELLUM (2) JOANNEM BENEDICTUM GENTILOTTUM (3) & BENEDICTUM BONELLUM (4) de auctore noſtro certiora olim in patria reperit, iis, ut in rem, meam uterer, benignus conceſſit. Igitur HINDERBACHIUS noſter teſte Cl. SPERGESIO, *anno* CIↃCCCCXVIII. XIX. *Kal. Sept. in Haſſia natus, patrem habuit Joannem, matrem Hedwigem Langenſteiniam: genere nobilem fuiſſe, ex eo poteſt conjici, quod Georgius Ederus in Catalago Rectorum & virorum illuſtrium in Archigymnaſio Viennenſi anno* CIↃIↃLIX. *edito, ubi Joannem noſtrum in eodem literis ſtuduiſſe ad annum* CIↃCCCCXXXVI. *refert, eum* Joannem Hinderbach de Rauſchenberg Epiſcopum Tridentinum *appellat: certe gentilitiam ſuam teſſeram monumentis publicis, quæ ab ipſo ſuperſunt, omnibus, marmori inſculptam, non ſine aliqua oſtentatione affixit. Adoleſcens e Patria Vindobonam evocatus ab avunculo ſuo Henrico Langenſtein, de Haſſia dicto, Theologo, & illius Archigymnaſii Rectore* (5), *ibidem ætatis florem inter bonarum literarum*

(1) *In vitis Trident. Epiſcoporum, anno* CIↃIↃXLIV. *editis.*

(2) *Italiæ ſacræ tom. V. pag. 638.*

(3) *In notis ad Epiſcopos Tridentinos, ejusdem Ughelliani operis a* COLETO *editi. tom. V. pag. 638. & ſeqq.*

(4) *In vindiciis Martyrii* B. SIMONIS *Tridentini; cujus gratia adnotaſſe hic juverit, oſtenſa mihi nuper eſſe ab amiciſſimo* LAMBACHERO *noſtro in Bibliotheca, cui digniſſime præeſt, Vindobonenſi civica, complura monumenta, manu, niſi fallor coæva ſcripta; & quæ martyrio* SIMONIS *Tridentini lucem & pondus procurent vel maximum.*

(5) *De* HENRICO LANGENSTEINIO, *ſive* DE HASSIA *vide* JO. ALBERTI FABRICII *Bibliothecam Latinam mediæ & infimæ ætatis ab* JO. DOMINICO MANSIO *auctam atque editam Patavii* CIↃIↃCCLIV. *tom. III. pag. 216. Item* LAMBEC. *Comment. lib. II. p.*

rarum ſtudia exegit, Patavii poſtea Jurisprudentiæ operam dedit, magiſtris uſus Jacobo de Zochis, Angelo de Caſtro, Antonio de Roſellis, & Leonardo de Baziolis, quorum inſtitutiones, ut quisque illorum diſcipulis ſuis dictaverat, ab Hinderbachio raptim in tabulas relatæ, adhuc Tridenti in Bibliotheca Caſtri boni conſilii aſſervantur. Supremam denique in ſtudio juris Canonici lauream, & Decretorum doctoris *titulum pro illius ævi more Patavii anno* CIↃCCCCLII. *eſt adeptus* (1) *Sacris initiatus, mox Medlici in Auſtria parochus, dein Imp. Cæſ. Friderico III. cui a ſecretis fuerat, poſtulante, in ſacrum Eccleſiæ Tridentinæ Collegium receptus, primam a Decano in eodem dignitatem obtinuit, a Sigismundo Auſtriaco, Tyrolis Comite, Præpoſitus Eccleſiæ S. Apollinaris ibidem nominatus. Romam paullo poſt conceſſit, Cæſaris ad ſummum Pontificem Paulum II. orator. anno* CIↃCCCCLXV. *abſens & inſcius a Collegis in Epiſcopum Tridentinum concordibus votis fuit electus. Sequenti anno Roma reducem, ad capeſſendam novæ dignitatis poſſeſſionem, univerſa civitas maxima omnium ordinum lætitia excepit.* Hactenus Cl. SPERGESIUS; addens his non copioſe minus quam erudite plurima alia, quæ res HINDERBACHII in Pontificatu pie ſapienterque geſtas, & eximia ſimul in bonas literas merita plena olim in luce collocent, quæ eruditiſſimo auctori relinquere integra maluimus, quam hic commodo parum loco delibare. At de tempore, per quod IMP. FRIDERICO a ſecretioribus ſcriniis fuit, exploratum mihi eſt, HINDERBACHIUM, AENEA SYLVIO, familiariter prorſus uſum, eidem, idiomatis Teutonici ignaro, in conſcribenda Auſtriaca Hiſtoria neceſſariam interpretis operam commodaſſe. Sic enim ipſe auctor noſter initio, quod vulgamus, operis ad Cæſarem ſcribit: *Parui lubens*, inquit, *tuis divinis juſſionibus; præſertim quum ad id præfati piiſſimi Pontificis hortatu ſimul ac monitu jam dudum invitatus extiterim: cujus in ipſius quoque* vulgaris *Auſtralium* luſtratione ac deſcriptione Hiſtoriæ interpres, *inſtigatorque fueram; & dum in tua adhuc maneret Regia inter ceteros tuæ Majeſtatis aulicos quotidiana & prope domeſtica familiaritate coadhærebam.* Unde facile intelligas, vulgarem Auſtralium Hiſtoriam eam ipſam eſſe, unde SYLVIUS Origines gentis & provinciæ Auſtriæ ſumptas diligenter caſtigavit. Id adteſtatur ipſe SYLVIUS pag. 14. verbis hic ſubjectis: *Terram*, inquit, *Auſtriæ, qui primo coluerint, quærenti mihi nihil certi conſtare potuit. Venit autem in manus meas hiſtoria quædam, quam Auſtralicam vocant, ſermone Theotonico conſcripta, ſed inepta, mendax, & ab homine compoſita, in quo malignitatis an ſtultitiæ plus invenias, non facile judices.* Opus ipſum, ab

125. nunc Analect. tom. I. col. 129. not. (2). *Ejus operum, cum Bibliotheca Academiæ Viennenſis Auguſtæ Bibl. noſtræ inlatorum catalogum, Deo bene juvante, olim pertexemus.*

(1) *Horum teſtem fide dignum habemus* AENEAM SYLVIUM, *qui in Hiſtoria* FRIDERICI *editionis hujus noſtræ pag. 228. ejusdem Imp. iter Romanum, quod eodem anno confecit, deſcribens, memoriæ prodidit ſequentia:* Ad Venetos autem mittuntur Comes Virginopolitanus, veteri atque alto ſanguine natus, & Joannes Hinderbachius, Secretarius Cæſaris, Pontificii juris egregie peritus ac facundia nobilis, qui paulo poſt in ſchola Patavina Magiſterii gradum accipiens id honoris promeruit, ut inſignia doctoratus ex more capeſſens, præſentem Cæſarem univerſamque curiam ſe laudantem habuerit. *Hæc Sylvius.*

ab HINDERBACHIO jussu FRIDERICI esse conscriptum liquet. Sic enim ad Cæsarem laudatus auctor: *Mandasti clementissime Cæsar ut Historiam Orientalium Regni Teutonum, quos Orientales appellant: quam olim Aeneas . . . inchoaverat, & usque ad ipsam Ladislai manumissionem . . . perduxerat, ac demum . . . intermiserat, utrinque res scitu dignæ sese antea vel post habuerint, annecterem. Parui lubens &c.* Atque o utinam sapientissima Imp. FRIDERICI jussa & consilia feliciorem operis laudem fuissent sortita! nam, quod dissimulare hic minime oportet, ingenio HINDERBACHIUS, eruditione, ac facundia longe infra AENEAM fuit, vel, si verum amamus, ne dignus quidem, qui de ea laude cum SYLVIO contenderit. Quæ de Historia FRIDERICI Austriaca adnotat, ex manuscriptis codicibus nostris non sunt hausta; cum in proloquio, volumini huic præfixo, plane ostenderim, ad mortem usque LADISLAI Regis ab AENEA fuisse deductam: quam si in verbis exceptam ultimis continuasset HINDERBACHIUS, majorem profecto apud posteros initurus fuerat gratiam. Nunc, quod palam est, totum hoc, quod in lucem proferimus, imperfectum quoddam opus videtur. Quippe omissis, quæ ab anno CIↃCCCCLVIII. ad annum CIↃCCCCLXIII. a FRIDERICO sunt gesta, historiam illius solum belli literis mandavit, quod a Vindobonensibus adversus Imp. FRIDERICUM duce ALBERTO ejus fratre, est gestum. At maxima tamen semper de his fraternis dissidiis HINDERBACHII erit fides & auctoritas; qui rebus gestis non interfuit solum, sed sæpe etiam pro munere suo præfuit, plurimaque ob iter prodidit memoriæ, unde mores & ingenium ejus temporis pulchre pernoscas, & præcipuarum, quæ adhuc perdurant consuetudinum origines & veras causas discere queas. Enimvero partem istam priscæ memoriæ, qui res patriæ suæ perdiscere curant, non indiligenter excolere debent; nisi vulgi fallaci opinione duci, ejusque superstitionibus adhærere velint. Vetustus apud nos hic Vindobonæ mos est, antelucano tempore, item hora post meridiem altera certum æs campanum per horam pulsare integram. Ejus consuetudinis veram causam cum indagarem, ab iis etiam, qui patriæ urbis prima exordia detexisse sibi primi videntur, non aliud discere potui, nisi multos civium morbo quodam, qui a *milio* nomen habet, & Austriacis nostris *Breyn* dicitur, olim fuisse consumtos, dum virgo quædam D.O.M. promitteret, nolam se argenteam in turri metropolitanæ ecclesiæ appensuram, quæ horis, modo a me indicatis, in omne ævum pulsaretur; tum in gratam memoriam depulsi morbi, tum ut cives illius beneficii admoniti, ne unquam redeat, superos exorent: atque eam quoque ob causam *Breyn-Glökl* sive *nolam miliarem* adpellari. Est enim proclivissimum ad errorem vulgi ingenium, & rerum causas, quas frequenter videt, cum veras ignoret, falsas comminiscitur: quæ omnium superstitionum verissima esse origo meis quidem oculis videtur. De nola nostra auctor noster seculo quinto decimo hæc memoriæ prodidit: *Ante diem vero in ipso diluculo, sub pulsu PRIMARUM, sic enim ibi dicitur, & mos est campanellam per horam ante diem contimue pulsare, quo se studentes ad missarum solennia præparant, hi præsertim, qui in diluculo missas perficere habent.* Nomen

igitur nolæ noſtræ eſt *Prim-Glökl*, nequaquam vero *Breyn-Glökl*; inſtitutum vero, quod Hinderbachius prodidit, non anilis fabella, quam rudis poſteritas confinxit: unde etiam facile conjicias cauſam, cur hora poſt meridiem altera pulſari ſoleat; indicat videlicet veſpertinas in templo preces, hora tertia cantari ſolitas. Sed ſunt præterea in urbe noſtra æra campana quam plurima, quæ alia per diem, per noctem alia urbis quietem turbant, & aut nullam, aut levem ob rem aures viciniæ obtundunt. Mihi ſæpe importunitate illa commoto, bene ceciniſſe viſus eſt Gallus ille verſibus ſubjectis:

Perſecuteurs du genre humain,
Qui ſonnez ſans miſéricorde;
Que n'avez-vous au cou la corde,
Que vous tenez dedans la main!

Reſtat, ut adnotem, cujus cura fœtus iſte Hinderbachii, quas paſcebat, tineis ſit ereptus. Is eſt Cl. vir Jo. Benedictus Gentilotus, Teriolenſis Tridentinus, & Bibliothecæ noſtræ ab Neſſelii morte Præfectus. Id atteſtatur ipſe in adnotationibus ad Epiſcopos Tridentinos ſuis apud Ughellum Italiæ ſacræ tom. V. pag. 638. ubi de Hinderbachio ſic ſcribit: *Fuit Parochus in Medling in Auſtria prope Viennam, ut ipſemet pluribus in locis adnotavit, Friderici Imperatoris Secretarius, cujus vitam, & res geſtas ab Aenea Sylvio conſcriptas, & a Bœclero, vel potius Kulpiſio ex codice, qui ad Epiſcopum Joannem pertinuit, editas longiori commentario proſecutus eſt, quod nos ex Tridentina Bibliotheca erutum in apertum referre conſtituimus.* Idem adnotaverat vir doctus in commentariis ſuis ad codicem hiſtoriæ profanæ CCCXX. unde nos deſumptum vulgavimus hoc exemplo.

DIVO AC RELIGIOSO PRINCIPI DOMINO FEDERICO, DIVINA PIETATE ROMANORVM IMPERATORI ET CÆSARI AVGVSTO, SVVS HVMILIS SERVVLVS JOANNES HINDERBACH SALVTEM.

Mandaſti, clementiſſime Cæſar, ut hiſtoriam Orientalium regni Theutonorum, quos Orientales appellant, quam olim Aeneas, genere & Pontificio Senenſis, qui tum in curiæ tuæ Majeſtatis munere conſiliarii, & Apoſtolicæ legationis officio fungebatur, poſt vero, tuis maxime auſpiciis & gratia, in numero Cardinalium accitus, ac modo ſummus pontifex, re & nomine Pius, tua quoque mandata, partim ad commendationem veteris ac vulgaris hiſtoriæ, partim de rebus tua ætate geſtis, & ipſis quidem ſponſalitiis cum diva Leonora conſorte tua, inchoatis, deque conjugio apud Neapolim, ipſo potiſſimum, ac Alphonſo Rege Aragonum illius auctore, concluſo, ac tuo in Italiam, ac urbem Romæ, pro ſuſcipiendis una cum ipſa tibi jam deſponſata conſorte, Auguſtalibus infulis, ac geniali thoro, apud Neapolim conſumato, vel potius ſolenni more cæpto, ac tuo in patriam reditu; deque bello ſeu conſpiratione a provincialibus

libus Auſtriæ, Vlrico Eizingero vetulo, talium rerum agitatore inſtigante, & Vlrico Celegienſi Comite cæterisque nonnullis Hungariæ Bohemiæque primoribus coadjuvantibus pro Ladislao Alberti filio, patruele tuo, adverſus tuam Celſitudinem geſto, inchoarat, & usque ad ipſam Ladislai manumiſſionem, ſeu tractatus, ea de re habitos ad pacem, perduxerat: ac demum illo in Italiam reverſo, ac majores ad res ac gradum altiorem divina voluntate promoto, intermiſerat: utrinque res ſcitu dignæ ſeſe antea vel poſt habuerint, annecterem. Parui libens tuis divinis juſſionibus; præſertim, quum ad id præfati piiſſimi pontificis hortatu ſimul ac monitu jam dudum invitatus extiterim: cujus in ipſius quoque vulgaris Auſtralium luſtratione ac deſcriptione hiſtoriæ interpres inſtigatorque fueram, & dum in tua adhuc maneret regia inter cæteros tuæ Majeſtatis aulicos quotidiana & prope domeſtica familiaritate coadhærebam: quem etiam in ultima ſua ad Caliſtum, tum recenter in pontificatu Romanæ ſedis . . . tuo juſſu, tuaque deſignatione, quamquam exiguus & indignus ejus collega vel potius aſſecla comitator proſequutus fui, & tuæ in illius promotione ardentiſſimæ voluntatis unicus & fidelis ad Pontificem miniſter, & nuncius ac ſollicitator extiti; tametſi hujus difficultas operis & rudis & obtuſi ingenii mei vires, ac arida ſcribendi vemula, aliquamdiu me ab incœpto retraxerit, atque non parum deterruerit: quod ipſe mihi conſcius eſſem, me illius elegantiam ſtyli, & divinam prope eloquentiam nedum attingere, ſed nec minima quidem ex parte imitari poſſe. Quinimo illius, veluti ſole quodam lucidiſſimo, affluentem eloquentiam meo rudi ac hebeti, quin & barbarico dicendi more obfuſcare magis. Verum tamen quum ſuæ pietati, ac tuæ quoque Majeſtati ſic viſum complacitumque fuerit, parebo libens veſtris juſſionibus, & veluti obediens ſervulus manum apponam ad aratrum, atque, veluti ſus quidam, minervam imitabor: quamquam verear, ſereniſſime Cæſar, ut quod ille ſummus ac abs te merito quondam laureatus Poëta, & Divinus rerum ſcriptor de ſe reveritus fuerit, ne indigno quidem ſcriptori hiſtoriam ſcribendi remiſiſſes, in me jam recte verificetur, & Divinæ laudes ac virtutes tuæ meis quidem ineptiis magis oblitterentur, quam ut in lucem prodeant. Exequar tamen, quæ juſſiſti, ſaltem ut tuam voluntatem non negligam, & aliis doctioribus & magis tritis ſcriptoribus materiam præbeam, ea, quæ geſta rudique calamo a me ſcripta fuerint, ſi modo laborem ſubire voluerint, comptiori ornatu res ipſas deſcribere, & præfatam Pii Aeneæ cœptam hiſtoriam elegantiori ſtemmate decorare. Id ea in re me ſolatur, & ad ſubeundum munus ac laborem animavit: quod & illum Divinum vatem in ſui operis aggreſſione monuiſſe videris, ut ne . . . deſcriberet opus ad tuam gratiam, vel humanam laudem adjiceret, aut ſubticeret, quod veritati hiſtoriæ derogaretur (quod & mihi quoque dictum exiſtimabo:) ſatis tibi fore, ſi facti ſeries, ac ipſa rerum tuarum geſta in lucem prodeant, ut omnibus, & maxime poſteris, pateat temporum tuorum calamitas; ut æqui judices ſpectare poſſint, quam juſte quamve mimus tecum, & ſub imperio tuo, & a ſubditis, maxime quidem tuis, ac exteris, pace bellove actum

actum sit; utque omnem hactenus tibi adversantem fortunam, & hominum, ne dicam seculi tui, malitiam invicto semper animo, longanimitate auxiliante, superaveris. Tua, mitissime atque indulgentissime Cæsar, pietas, mansuetudo atque patientia, & hoccine saltem licet indigno labore meo perpetuum tuæ probitatis & modestiæ simul ac patientiæ monumentum exstruam. Accipe igitur sereno vultu & pio, ut omnia soles, animo, serenissime omnium atque piissime Cæsar, hoc munus, quod tuo nomini dedicavi, &, quantum tuo arbitratu libuerit, admitte vel rejice, ut vel tuis approbatum auspiciis, & Divino afflatum numine in lucem prodeat, aut veluti iners & stolidum, tuæ Majestatis sententia, seu eulogio ultimo, flammarum exitio deputetur. Vale dive Cæsar! & bonis avibus perlegito &c.

Satis jam, dive Cæsar, veterem illam ac ab sui initio confictam nugosamque in suis primordiis Australium historiam ab Aenea, vestræ ætatis tunc quidem historiarum scriptore, nunc vero totius christianismi & ecclesiasticæ præcipue Hierarchiæ monarcha, confutatam explosamque fore puto: tibique ac omnibus non modo ex animi affectu ut quidam indocti ac nedum historiarum, sed & litterarum ignari faciunt, qui omne, quod in libris ac codicibus vulgaribus & barbaris didicerunt, evangelicam veritatem tenent, probant, & omni pertinacia & contentione, non secus quam hæretici pravam suorum sententiam defensare conantur. Sed recte & vere judicare volentibus sufficientissime persuasum arbitror, ut omnis illa hujus nugosi vulgaris Poëtæ commentatio de origine initioque hujus terræ, quando habitabilis primo reddita sit; deque illius atque hominum ac principum ejus falsis confictisque, & tum barbaris, tum hebraicis, & apud omnes æque incognitis nominibus; deque eorum connubiis, & armorum insignibus, quinimo & ipsius principatus dignitate ac nomine tam crebro, & ex cujusque plerumque persona, commutatis, & ejus devolutionibus; nec non fidei sacrorum mutatione; de gentilitate ad Judaismum, & e converso facta tam stolida, atque alienum nedum veritate historiæ, sed & conjectura ac verisimilitudine aliena sit, ut potius somniatio quædam, quam historia existimanda.

Beatissime ac clementissime Pontifex, post desiderata beatorum pedum oscula. Quia ex brevi vestræ Sanctitatis, nuper ad me misso, sensi superiora scripta mea non ingrata fuisse vestræ beatitudini, quibus nonnulla tunc occurrentia vestræ Sanctitati significavi, ut & in præsentiarum hoc tempore vestræ beatitudini ea, quæ modo apud nos currunt, non ignota esse cogitaverim; præsertim tantam varietatem temporum, & summam rerum mutationem hac in provincia, olim vestræ sanctitati non injucunda, jam vero omnibus eam inhabitantibus, pro conditione temporum gravissima. Intellexerit præterea dudum, ut opinor, sanctitas vestra, qualiter quidam ex infimis, vel saltem mediocribus Nobilibus Austriæ, dictus Frunawer, frater quondam Gerhardi, unius ex contubernalibus & cubicularriis Alberti ducis Austriæ post ejusdem sui fratris obitum, castrum Orti, quod apud Badam . . . & quod Cæsari ratio-

ratione Ducatus Austriæ proprium & hæreditarium, super littore Danubii, parum ab eo loco, quo Margo fluvius ex finibus Moraviæ Istrum influit, situm est, quod Cæsar dicto Gerhardo bona fide, currentibus tamen dissensionibus & guerris inter Regem Ladislaum & Cæsarem, aut potius comitem Ciliensem, & nonnullos ipsius satellites & belligeros subornatos, tenendum atque defendendum commiserat; simulata venditione, nullis tamen instrumentorum, seu litterarum munimentis intercedentibus, invito Cæsare, velut proprium tenuerat; contendens, illud sibi jure hæreditario a fratre transmissum fore, quod veluti eidem a Cæsare venditum, atque ea lege traditum, ab eo accepisset. Qua de re Cæsar, post multos tractatus super ejusdem Castri venditione frustra & diu habitos, tandem via juris illud repetere statuit, & dictum Fronawer tribus edictis more Imperialis curiæ citare fecit: qui tamen, cum nusquam compareret, sententia contra illum, Domino Episcopo Putaviensi præsidente, cæterisque Prælatis, Baronibus, Doctoribus & Nobilibus in magno numero assidentibus, veluti contumacem dicta est; ut Castrum jure Cæsari, tanquam hæreditarium, reddere teneretur: in quo cum pertinacia persisteret, neque sic tradere vellet, Cæsar congregato exercitu illud obsedit, & post multam expensam & diuturnam oppugnationem accepit. At ille, dissoluto Cæsaris exercitu, quosque latrunculos ex Moravia Bohemiaque collegit, & ecclesiam non longe a castro, ab eo evincto, in medio ruris locupletissimi occupat, in quam ... circumstantibus fossis & aggeribus munivit & circumdedit, ac omnibus circum circa per totum rus Marchiæ singulis villis, castris oppidis, huldas, id est affidationes suæ servitutis, sic enim apud Australes eas appellant, imponit, & aurum, argentum, frumentum, vinum & arma, & cujuslibet generis aromatum & specierum, quinimo & vestimentorum taxas & quotas pro singulis tribus mensibus, aut Angariis, persolvenda imponit vectigalia. Denique & alia solutionis onera rusticis, ad urbem & forum conducere volentibus, indixit; neque quemquam usque ad pontem Danubii tutum abire permisit. Cæsar vero, cum gentes undique conductitias, ac præcipue ex Hungaria, quos fratres appellant, Gregarios, & alias undequaque sub stipendio vilis monetæ, quæ tamen in usu erat, conduxisset, sub cujus etiam pecuniæ obtentu comitem Guaritiæ, satis temere contra eum insultantem, compressit. Ejusdem valore pecuniæ jam in vulgo decrescente, & ab omnibus vilipensa, id Cæsari incommodi emersit, ut gentes illas, quas levissima pecunia tenuerat atque conduxerat, valore jam etiam diminuto, amplius pro eadem pecunia militare recusarent; quinimo deservitum jam stipendium non nisi in auro aut moneta nova argentea justi ponderis & valoris recipere detrectarent. Qua de re Cæsar gentes illas, ut est nunc moris, multis temporibus in sylvis temuit, & de minutissimo cum eis incontinenti ventum est. Vnde eædem gentes, & quas postmodum in sua stipendia contra Fronawer susceperat, conturbatæ, ac amplius contra hostem virtutes agere noluerunt: qui etiam primis insultibus, & bonum jam ab eo cœptum arripere potuissent. Interea, procedente tempore: cum illo-

illorum ſolutio in dies prorogaretur, plerique tædio more affecti ad hoſtem confugere, & ipſi, de præpugnatoribus noſtrarum partium, hoſtes effecti ſint. Quo factum eſt, ut brevi temporis ſpatio majorem ſibi partem noſtrorum conciliaret & omnes una ſecum hoſtiles partes ſuſciperent.

Bellum atrox, neſcio ſi aliud unquam ſimile aut tam nefarium ac inhumanum fuerit, quod his diebus populus Viennenſium, & ipſius pſeudo ductores adverſus Federicum Imperatorem tertium, non ſolum temeritate aut audacia, ſed temulentia quadam geſſerunt, deſcripturus, Beatiſſime pater, rem ut ab exordio ſui acta eſt, & qua occaſione ſuborta eſt, ſic paucis expediam, ut ſanctitas veſtra, & omnes, qui legerint, plane hujus rei ſeriem intelligant: & quam injuſte aut inique factum ſit, facile agnoſcere valeant atque dijudicare. Ea vero talis eſt: poſtquam Cæſar multis illorum ſcriptis, monitis, & precibus ac crebris legationibus majorum urbis, & ſuorum etiam conſulum, qui res Auſtriæ adminiſtrabant, in eam ſententiam tractus eſt, ut ſeſe perſonaliter cum potentia ad urbem pro illius ſuccurſu & conſolatione poſt diuturnam ipſius abſentiam conferre deliberaſſet, & jam cum non parvis Styrenſium, Karinthanorum, & Carniolarum, qui ultro duobus menſibus ſeſe illi ſervituros in hanc rem polliciti erant, in itinere eſſet: venerunt ei nuntii apud forum montis . . . in valle Murciæ, nonnullos cives ſeditioſos, allectis ſibi populaA ribus & plebeis, prætorium civitatis intraviſſe, & illic Burgenſem judicem, & omnes conſules civitatis tunc cepiſſe, ac nonnullos ex illis quatuor principales in turri, publicæ cuſtodiæ civitatis deputata, ab aliis ſequeſtraſſe, & ſibi regimen & adminiſtrationem civitatis ſub nomine . . . . uſurpaſſe. Hæc autem res, unde ortum habuerit, paulo altius eſt repetenda (1) At Cæſar hujus novitate rei plurimum animo turbatus, non tamen ab itinere deterritus, illico illud proſequendum magis arbitrabatur; & mox altera die, B quamvis admodum feſtiva ac celebri ob feſtum aſſumptionis glorioſæ Virginis Mariæ, quod tum inciderat, celeri motu cum omni, qui ſe per anguſta viarum, & clauſtra Semerini montis magna parte præceſſerat, ornatu, in Novam Civitatem contulit; aciebus ac turmis tam equeſtrium quam pedeſtrium ac quadrigarum ex more in ipſa planicie ex . . . Schadiviennam in agro villæ Werden, quæ uno ab inde miliari diſtat, in occurſum & ad aſpectum adventantis Cæſaris præparatis: & partim præC cedentibus, partim ſubſequentibus, ac ex latere ipſum quoque obſervantibus. Perpulchrum atque jocundum cernere fuit gentem non ſane contemnendam, ſed omni armorum genere ſplendidam. Eo vero in loco, quo gentes ipſæ Cæſari occurrerunt, inter progrediendum duo ſimul viſu jucunda accidere ſpectacula: in medio enim campi, & agris patentibus quidam inter equitum turmas ſurrexit lepus, & quum multi canes venatiles & alii adeſſent, ſicut

eſt

(1) *Nec plura in Mſſ. quæ lacuna ſimul & ſuperior ad Pontificem epiſtola opus hoc ab auctore haudquaquam perfectum fuiſſe, indicant.*

est mos nobilium illos secum ducere, omnes illum sunt subsequuti, & jam hac, jam illac iter deflectens tandem ante aspectum Cæsaris substitit, & quasi ad asylum Principis confugiens: dum Cæsar, ut est sua natura pius & mansuetus, ac hujusmodi innocuorum animalium plurimum adamator, manu, eum insequentes, prohibens tandem, dato sibi abeundi spatio, omnibus videntibus atque admirantibus & eum insequentibus, aufugit, & in locum tutum se recepit: aberat enim non procul alveus aquæ percurrentis, in quo pleraque dumeta & salices erant; in quas se recipiens omnium conspectibus disparuit. Eodem fere momento, quo hoc leporis spectaculum erat, nisus sylvester, quem Sprinzam vulgariter dicunt, alaudam quandam, strepitu equorum ex agris sese levantem, insequutus est; quam huc atque illuc sub omnium oculos insectando, nusquam sub uncis comprehendere valuit; quamquam sæpe sæpius illam prendidisse videretur, donec eadem avis ab alto ante ora Cæsaris deorsum, quasi alis dimissis, procumberet, & quasi ad Cæsaris quoque ipsam tutelam confugeret, ita substitit, ut sese manibus cujusdam prendendam committeret; qui illam Cæsari præsentavit. At ille aliquamdiu eam manu gestans, cum vidisset, ne ab alite eam insequente in aliqua sui parte læsa foret, quum eam adhuc intactam reperisset, libertati pristinæ restituit, & in nemore ac arboribus, quæ de prope erant, evolare permisit: quæ duo simul auspicia, sive auguria, varii vario modo interpretabantur. Ego vero, uti mente cogitaveram, ita postea evenit; ratus id omen esse, Cæsarem parsurum sua pietate & indulgentia hostibus suis, & illis potissime, quos digna pœna plectere potuisset. Sicut & fecit, quamvis multorum hæc indulgentia malorum postea occasio fuerit, & illis audaciam dederit, majora ac graviora adversus suam Majestatem committendi; prout latius in sequentibus proferemus. Vt vero Cæsar Novæ Civitati appropinquaret, omnes in suo ordine intrare jussi sunt. Imprimis alter e duobus fratribus Vngnadiis Christophorus, qui suam ac fere per se satis ornatam turmam habebat: altero Georgio, ipsius Germano fratre, qui marschalchi officio fungebatur, & apud Cæsarem manente, qui reliquos ordines in ingressu urbis observaret. Nos tamen cum plerisque sociis nostri ordinis ac professionis, qui Cancellariæ officio incumbebant, Cæsarem antecessimus; quia nostrum non erat armatæ militiæ intromiscere; simulque, ut pulverulentiam & equorum strepitum & calces devitaremus. Occurrerunt enim ei eodem die plerique ex nobilibus & magnatibus Austriæ, ac Novæ Civitatis magistratus & cives in magno equestrium apparatu. In primis & ante omnes Andreas Paumkircher, homo giganteus, Pasemeyer Spang, id est comes, eo enim apud rusticos vocabulo vulgo appellatur, quod ego ab Hispanis quondam divi Trajani, aut Theodosii temporibus, qui ab Hispania originem duxerunt, &, ut plerumque fieri assolet, per suos conterraneos, qui provincias forte illas rexerunt, nomen a gente sortiti erant, & usque in id tempus retinuisse. Et hic quidem vir magnanimus, qui in curia Cæsaris a puero relevatus ætatem

tem non ſegnitiæ aut inertiæ, ut plerique alii, ſed rei militari operam dedit, & ſummus evaſit. Hic autem Cæſari ante alios apud forum Nawkirch obvius fuit. Poſt hunc Henricus de Puchaim, Georgii quondam filius, qui ex caſtro ſuo Liechtenrud, quod paulo ſub nova Civitate ſitum eſt, ubi Cæſaris adventum præſtolabatur, eadem die Cæſari cum ſuis ſeſe obvius præſentavit ſatis cum ornata cohorte. Dehinc Georgius, a vulgo Fugiſo, miles Atheſinus, marſchallus curiæ, quem Cæſar inde abiens pro cuſtodia oppidi dimiſerat; & cum eo Sigismundus de Sporo, Capitaneus civitatis a Cæſare deſignatus, una cum reliquis nobilibus, qui pro civitatis cuſtodia illic morabantur. De hinc Burgæmagiſter & Judex cum civibus; ut quique conditionem ſui generis ac gradus ſibi convenire arbitrabatur; deinde reliquum vulgus utriusque ſexus viri & mulieres, atque utriusque etiam legis ac teſtamenti, ſacerdotes & hebræi, quorum magnus in ea urbe extat numerus, eo quod nusquam alibi locorum in Auſtria manere eis permiſſum eſt, & ex omni provincia, præſertim Bavaria, ſuperioribus annis pulſi ad Cæſarem veluti ad ſuum Dominum . . . ac peculiarem confugerunt . . . quin etiam magnum eorum Rabi, & ſummum ſacerdotem, illic habere perhibeant; ut bene de ſua tutela & protectura magis inibi confidentes. Dehinc pedites, ac ſcutiferi, duobus aut tribus ordinibus ac rotulis inter ſe diviſi, ad numerum fere duorum millium & ſupra, currus & quadrigas anteire juſſi ſunt. Mirabile dictu, quanta ea die pulverulentia omnium fuit; erat enim tempus ficcum & aduſtum, quale in medio Auguſti eſſe ſolet; nam intra plerosque dies non pluerat, & campus omni humiditate exſiccatus, itinera vero ſtratarum ſupramodum pulveribus obſita: quo factum eſt, ut unus ſolus confecerat pulverem excitare, ut omnes, qui eum inſecuti ſunt, pulvere conſperſi & adeo obſiti fuerunt. Illis præeuntibus, & lento, ut ſolent, paſſu progredientibus, Cæſaris ingreſſus fere usque ad noctis crepuſculum dilatus eſt. Fecit hoc etiam, quod litteræ, quæ in ipſo itinere allatæ ſunt, & novitatem illam Viennæ factam, & eorum, qui illam fecere inſolentiam, in dies magis ac magis augeri nunciabant: quas communicato in campis conſilio Cæſar his, qui aderant, Comitibus & Baronibus patefecit, ſimulque cum eis conſultatus eſt, quid poſtera die eſſet facturus: an inceptum proſequi & recto itinere Viennam properare, an vero apud Novam civitatem die uno vel pluribus conquieſcere? urgebat autem res Viennenſis, quæ accelerationem deſiderabat, præſertim quia ſereniſſima Leonora Auguſta, de Regio Portugaliæ ortu, Cæſaris conſors, una cum filio infante illic erat; ne forte contra illam, ac etiam captos cives, qui illic aderant, ac eos conſules, quos interceperant, aliquid deterius molirentur. Sed vicit ſententia plurimorum, Cæſarem aliquot diebus illic ſubſiſtere debere, & reliquos, qui adhuc in itinere forent, ibidem expectare; ſimulque Imperatricem & conſules, qui Viennæ eſſent, de ſuo adventu certiorare, ut ex eis ſaperet & intelligeret, quo in ſtatu res omnis ſita eſſet, quidve

ve illis circa ejus acceſſum illinc conſultius videretur, Interim vero, qui ſecum aderant, ſibi & equis ac cæteris, quibus egerent, providere, ac ad reparationem ut . . . eorum, quæ in itinere deferrent, intendere poſſent; ſicque factum eſt. Aderant ſapientes, qui, uti ex veteri eorum jure & privilegio ſibi deberi contendunt, primas acies & dexterum cornu tenebant ad numerum, ſicuti cenſebantur, mille ducentorum equeſtrium; quorum ductores fuere Nicolaus de Lichtenſtein de Moravia, quem probum, ſive bonum cognominant vulgo; unus ex primoribus Baronibus Styriæ, cui unus ex militaribus additus erat, Georgius de Kunach, homo armorum & conſilii non expers, poſt eos Karenthani ad numerum nongentorum vel circa, ſimiliter equeſtrium; quorum ductores fuere Georgius Vngnad, de quo ſupra, & Sigiſmundus Krentyer, vicem gerens Capitanei & provincia Karenthana inſequens. Prima fronte ſeſe efferebat, vir militari peritia & ſpendore egregius atque pugillaris, Gaſpar Aſpach, tam proceritate corporis, quam animi providentia nulli ſecundus, qui multo tempore apud Suevos atque in Galliis antea militaverat, quorum armatura atque induviis quoque utebatur. Tertio vero loco his Carniolani ſucceſſere, ad numerum quingentorum equeſtrium exiſtimati, quorum ductor erat Georgius de Gray, quod nomen a Grais, id eſt Græcis, trahere autumant; quodque ab illis originem fere ducant, quæ omnia more Græcorum noſtra in re terminari dinoſcuntur; homo inprimis nobilitate & generoſitate ſanguinis pollens. Cujus majores ſemper in armis ſtrenui, & temporibus priſcis plerosque magiſtratus inter armatos militiæ & in conſiliis Principum primarii ſemper habiti ſunt: inter quos medius incedebat Cæſar cum ſuis Curialibus & aulicis, quorum habebat & ipſe prope vel ſupra numero quadringentorum: Sicque tota armatorum militia circiter ſex milium equeſtrium ac peditum fuiſſe exiſtimatur, præter eos, qui currus ducebant, & alios extra ordines vagantes, uti ſunt presbyteri, cantores, capellani & adoleſcentes, quos ſupernumerarios vocant; nec parvum meretricum ac lixarum atque calonum numerum vidiſſes. Erant plerique currus, qui ſuam quisque ducebant, ac ſupra quadrigas ipſas ſinguli galli erant, ita enim in exercitum progredientibus mos eſt his gentibus; quorum cantu diurnas nocturnasque horas intelligunt: ſimul ut ſpeculo pugnæ inter illos pro vadio ſæpius indictæ utantur, ut, qui fortem magis gallum habuerit, fortior ac ſuperior in bello habeatur, quaſi augurium inde aſſumentes: quorum curruum numerus ad ſummum quingentorum vel ultra fore recenſitum eſt. Hi omnes ea die ante occaſum ſolis intra mœnia recepti, & absque ſtrepitu aut contentione aliqua hoſpitio locati ſunt: mane autem omnes ſufferrationi equorum, curruum reparationi, ſimulque armaturæ cuiquam diruptæ operam dabant. Currus tunc majores pro deducendis bombardis & reliquis oneribus adaptati ſunt. Nuncius vero ante mediam noctem ad Auguſtam aliosque Cæſaris conſules, ſicuti in campis deliberatum erat, emiſſus eſt, qui ante diem nonum de adventu

Cæſaris usque Viennam reportavit. Ad cujus famam Viennenſes territi, &, qui tum illic aderant, provinciales pro diæta illic tenenda congregati, quo pro communi pace patriæ conſultarent: verebantur enim, ne Cæſar, cum tali potentia adveniens, vindictam adverſus eos, qui ei rebelles fuerant, qui plerique tum illic aderant, ſumpturus eſſet: quam ob rem Viennenſibus ſuadent, ut unanimi quosdam ex ſuis cum nonnullis a ſe delectis ad Cæſarem mittant, qui eidem pro communi pace patriæ ſupplicarent, ſimulque rem ſuam de geſtis contra veterem conſulatum purgarent & cauſas edicerent, quibus ad ita faciendum permoti eſſent. Acquieſcunt igitur, ac ex parte provincialium eliguntur ex prælatis præpoſitus monaſterii Sanctæ Dorotheæ intra muros urbis; ex Baronibus Rudigerius de Starhemberg, vir magni conſilii, juſti amantiſſimus & æqui; Bernhardus Drugiſſer ex militaribus. A parte vero Viennenſium Johannes de Kirchaim, phyſicæ & chirurgiæ Doctor, ex partibus Sueviæ oriundus, & Odenakher ex Bavaria: ita enim fit, ut pauci incolæ Viennenſes proavos ſuos habeant, ſed ab exteris potius nationibus habitetur & incolatur; cum reliquis duobus e plebe, qui harum rerum inter ceteros primi motores fuerant. Reliquarum vero Civitatum ſive oppidorum ex Noviburgo forenſes ſive frumentario, quod ego a Carino, Numeriani Cæſaris fratre, nomen habere conjector, quod Jordanum illum a Diocletiano Imperatore apud Margum flumen & oppidum ejusdem nominis . . . reſerant, judex loci & ex oppidis Krembs ac Stayno, quæ uno reguntur conſilio & eisdem magiſtratibus propter eorum vicinitatem, quidam dictus: hic præmiſſo nuncio, qui pro primis tribus dumtaxat ſalvum conductum expeteret ac deferret. Nam Viennenſes, nil mali ſeſe egiſſe arbitrantes, ceteri vero Vrbani, veluti Cæſari adhuc parentes, nihil etiam egere rati ſunt. Tertia ſequenti die Cæſarem apud novam Civitatem morantem adiere, quo forte illum illic remorantem diutius tenerent, & ne aliter quam pacificis venire delinirent, vel ſaltem ipſius, ut arbitror, arcem qualis eſſet, explorarent. Quos Cæſar altero die publica audientia excepit, & benigne in ſua legatione audivit. Tum Rudigerus de Starhemberg præſentatis primo ex more litteris credentialibus, & recommendatione & oblationibus ſolitis præmiſſis, ita orſus eſt. Sereniſſime Cæſar, & (ut eſt moris noſtræ gentis in exordio proloqui) gratioſiſſime Domine. Satis conſtat Majeſtati tuæ, quæ nam ego cum collegis nuper apud . . . pro pace patriæ inſtauranda egerim, in quo tuam a petitis Celſitudinem minime abhorrere cognovi. Retuli ea patribus & cæteris provincialibus, qui ea gratiſſima habuere. Qui cum poſtea quamplures diætas apud Sanctum Hippolytum apud Tullnam, & nunc Viennæ tenerent; in qua omnes pariter . . . . decreverunt, amplius in hac turbatione patriæ nolle ſtare, ſed inter ſe communem pacem obſervare. Rogant igitur Majeſtatem ſuam, velit huic eorum voto annuere, & in hujusmodi pacem conſentire. Requiſierunt enim pariter illuſtrem Germanum tuum Albertum Archiducem, qui licet alias ab ea diſſentire videretur,

tur, nunc tamen bono omnino animo acquievit, & equidem una vobiscum perſiſtere intendit. In quo tua quoque Celſitudo non velit abnuere, intuerique ultimam patriæ deſtructionem, villas exuſtas, agros depopulatos, urbes exhauſtas, & omni negociatione expertes: quod & Majeſtati tuæ ad gloriam, & patriæ ad utilitatem non modicam erit profuturum: gentes enim habita pace, quod pro veſtra & germani compoſitione per provinciales faciendum erit, omni ſtudio & cura proſequentur, ut & in æqua pace & benevolentia conſiſtant. Hæc fuit ſententia oratoris Rudigeri. Dehinc Johannes de Kirchaim præfatus, litteras ſimiliter credentiales in perſona ſui & alterius collegæ obtulit ſub nomine duntaxat Viniantorum, ſic eos vocant, qui ex plebe ſelecti ſunt, & majori fide & exiſtimatione habentur; & communis plebis, non autem Burgimagiſtri, Judicis, ac conſulatus, ſicut ex more fieri ſolitæ, erant. Quibus perlectis idem Johannes medicinæ aut chirurgiæ, utriusque enim artis peritiam profeſſus erat, magis quam perorandi facultate gnarus, multa licet corrupte, inſulſe ac inornate ad pacis exhortationem, ac de illius commodis & incommodis, quæ Cæſari ex hoc evenire poſſent, magis vere quam ornate in medium retulit. Dehinc alter collega Kararius, majori eloquentia præditus, ſolet enim hoc genus hominum plerumque eloquentia ne dicam . . . eſſe multa, in eam partem pro ſua & aliorum excuſatione, quod Burgimagiſtrum & conſulatum manucepiſſent, allegare, quæque illis cauſæ & occaſiones non leves extitiſſent, & diutius hæccine ab illis gravamina tolerare potuiſſe, neque id ad contemptum aut offenſam ſuæ Majeſtatis feciſſe, ſed ut rem publicam civitatis & bonum publicum fidemque erga eum ſuam ſalvam eſſe voluiſſent. Adduxerunt autem potiſſimum cauſas aliquas, quas hic referam. Inprimis graves illas ac intolerabiles Steuras ac impoſitiones factas; infinita debita contracta, grave æs alienum, & inter hæc omnia maximam inæqualitatem inter ſe & reliquam plebem habitam; ſibi ipſis omnia bene acta tum maxime conſervatione ſtatus ac civitatis anno priori adverſus oppugnationem urbis aſſcribere, veluti non niſi duo vel tres ejus rei curam & meritum & non totus populus, qui die noctuque corpora & animas ſuas, ne dicam omnem ſubſtantiam ſuam, hoſtibus objecerunt, de Potelmo & Taslerio dicere volentes, qui principales urbis cives & conſilii & omnium rerum actores eſſe ac videri vellent. Multa hujuſcemodi, quæ omnia & multa alia coram Majeſtate ſua ſuo tempore deducere & vera comprobare vellent. Eos autem manu cepiſſe, non ut quicquam erga eos ſeveritatis ac crudelitatis facere vellent aut ultionem, quam meruiſſent, ex eis ſumere, ſed ita conſervare, eosque ad præſentiam ſuæ Majeſtatis, & audientiam inter eos ſtatuendam, neque aliud quicquam adverſus ſuam Celſitudinem attemptare velle, quam quod honoris ac illibatæ fidei ſuæ erga ſe evidens eſſet teſtimonium allaturum. Hæc omnia ultimo annectentes, quod Serenitas ſua eis annuere vellet, ut & ipſi pariter cum aliis tribus ſtatibus Patriæ, hoc eſt Prælatis, Baronibus & Militari-

taribus, veluti quartum Civitatenſium atque oppidanorum ſtatum, coadjungere, & in ea communi pace patriæ præconcepta perſiſtere poſſent. Salva tamen ſemper fide & obédientia, in qua ſuæ Majeſtati & ejus hæredibus eſſent obligati, a qua nequaquam recedere, aut eandem præterire deliberaſſent, ſed fideliter ac inviolabiliter cum ſua Majeſtate perſiſtere & perdurare, neque unquam de alio Domino cogitaſſe ſive cogitare, præter ſuam Imperialem Majeſtatem. Quæ omnia Cæſare quo recepit animo, & ſumpta deliberatione, pauca pro tempore reſponderе juſſit, poſtea magis deliberate ad ea omnia reſponſurus. Interea reſponſa ac litteræ a conſulibus Cæſaris, qui Viennæ erant, venere; quibus Cæſarem hortabantur, rogabant, & omnimodis rationibus perſuadebant, ut absque mora eo venire properaret; multas in dies novitates a popularibus machinari & quotidie nova conſilia cum provincialibus, qui illic erant, & hoſtes diffidati ſuæ Majeſtatis forent, capere: ipſis, ac inprimis Sereniſſimæ Dominæ ac filiolo ejus, cæterisque fidelibus tam civibus quam aliis periculum imminere: multos inter cives fore, qui cum eis non ſentirent & ultro ſibi occurrerent, ſedulo apud illos practicari, ut ſe eis, qui hic eſſent, ex provincialibus diffidatis, colligarent & in unam eandemque ſententiam cum eis venirent. Vereri ſe, niſi celerius adventaret, vix res integras hic reperiret. Cæſar vero, audita legatione illorum, dubius, quid eis reſponderet; timebat enim, ſi id negaret, animos omnium graviter offenſurus, ſimulque quod pacem, quam ſemper habere deſideraverat, repudiare non videretur. Ex adverſo vero veritus, ne ea pax latentis doli & mali haberet, veluti qui pacem inter ſe habere conſtituerunt, & ipſe, qui jam paratus ad bellum venerat, & ut caſtra & oppida, quæ frater evicerat, vel quæ æſtate præterita defecerant, recuperaret; de quorum reſtitutione nil dicebatur, ſimul Cæſaris propoſitum interverterent, & qui belli auctores extiterant, pacis etiam auctores, cum ſibi viſum eſſet, cum Cæſaris & ſuorum jactura eſſe quoque viderentur. Quocirca diu hinc inde circa capiendum conſilium mutabundus oratores ipſos per tres dies tenuit, ne illis reſponderet; cum illi moram hujusmodi graviter tolerarent, atque quarta die quererentur, ſimulque ex his, qui Viennæ erant, & eorum, quæ illic agerentur, magiis conſcii eſſent, conſilii cogitandi cauſa, qui multa in his rebus latentia, atque doli plena eſſe ſignificabant, ſuadebantque, ut Cæſar neque pacem reciperet, neque illam etiam recuſaret; ſed ne una cum eis Viennam venturum diceret, atque illic ſuo & aliorum conſilio pacem ſibi honeſtam & acceptabilem atque duraturam non eſſet refutaturus; idque demum quarta die poſt eorum adventum eis in aperto reſponſum fuit. Viennenſibus vero per diem ante, quia & illi nuntium eodem fero acceperant, quo cum Majeſtate ſua ſecretius loquerentur, petebant, cujus hæc ſumma fuit: Ducem populi & alios, qui cum eo erant ad providendum rebus civitatis ordinati, orare Majeſtatem ſuam, ut per dies aliquod apud Novam civitatem diutius moraretur, quo ſe ad præparationem

ejus

ejus condignam & ſuorum eo commodius parare poſſent, & ne rebus ita impromiſſis Serenitas ſua, & qui cum eo venturi eſſent, aeris & hoſpitiorum incommoda non paterentur, ſimulque ut ſubitus ſuæ Majeſtatis adventus provinciales illos, qui illic erant dictæ gratia, quibus jam fidem præſtiterant ſalvi conductus, deterreret, quo infectis rebus modo decedendi cauſam haberent. Quibus Cæſar ea nocte ſolus ipſe reſpondit: Multam eis gratiam de ipſorum erga ſe fidelitate, & erga ipſius Conthoralem & filium, & ejus filium in ejus abſentia habita, quos ipſorum potiſſimum fidei commiſerat atque crediſſet; nunquam ſe hujusmodi benefactorum immemorem aut ingratum futurum, ſed condignas ſemper gratias eis habiturum, multa etiam ad illorum mitigationem animi perferentur, ac rem rebus illis magis conducere ac convenire, quam ut illic conſortem & filium viſurus iret: quos multo tempore præter & contra affectum conjugalem reliquiſſet, nihil ſe mali aut punitionis ſeu vindictæ ab eo timere, ſeſe omni gratia & benevolentia illuc iturum repromiſit: deque rebus aliis, pacem patriæ, & quicquid pro bono rei publicæ atque civitatis agendum foret, eorummet conſilio & arbitrio peracturum: quibus verbis adeo demulciti ſimiliter & animo inclinati, ut magno cum gaudio ſummaque lætitia a ſua Majeſtate diſcedere proteſtarentur, pollicebanturque nuntium illum, quem eodem ſero acceperant, craſtino ſummo mane cum eis bonis novis remiſſuros. Hæc ſolum eos commonefecit, ut ante omnia curarent, ut nihil interim novitatis aut conſilii civitas ipſa cum provincialibus caperent, quod ad præjudicium ſuæ Majeſtatis vergere poſſet, præſertim quoad fœdus, ad ligam cum ipſis ineundam: quod illi ſe ultro facturos curaturosque promiſerunt: ſeque Cæſar eis dimiſſis in craſtino eis pariter cum aliis reſponſurum edixit, quemadmodum & factum eſt. Nam vocatis eis, qui pro parte provincialium erant, mane, miſſa finita, publice eis reſponſum fuit: Cæſarem ſemper pacem optaſſe, neque hujus aut alicujus unquam belli principium, aut auctorem ſe fuiſſe; fratrem & eos, qui cum eo ſenſerant, ultro illi bellum intuliſſe, coactum eum ſe ſuaque tueri: nihilque magis quam pacem deſiderare, ſeque eo pariter cum ſuis provincialibus animo veniſſe, non ut patriam amplius armis laceſſeret, ſed ut injuriantibus obſiſteret, in quo illi ſibi auxilia laturos promiſiſſet, pacemque honeſtam & ſtabilem nusquam refutaturos. Verum cum jam ea ex re provinciales illic congregatos intelligeret, ſeſe illuc conferre pariter cum eis, veluti pacificum principem & pacis amatorem, velle; neque ipſius adventum in aliquo ſubvereri quemquam oportere: nam & hi, quos ſecum ducebat, & ipſos ejusdem animi eſſe, neque niſi communis pacis amatores exiſtere: provincialibus vero, ſibi adhuc hoſtibus ac diffidatis, ſalvum inibi conductum ad tempus præſtare velle, & illic una cum ſuis ac illis de communi pace, bono rei publicæ conſultare, & ad omnia ſe æquanimiter præſtare, quæ ad communem pacem & bonum patriæ ac Civitatis & omnium ſuorum conducerent. Atque eis ille tunc inſinuat, ſe die craſtino bono mane

mane iter aſſumpturum; ſicque omnibus, qui aderant, palam & his præſertim, qui capita aliorum erant, denuntiatur, & in craſtinum ſummo mane ad ſonum tubæ parati eſſe jubentur. Marſchallo vero, qui tum alterius videlicet & Vulperi tunc languentis & ægroti vicem agebat, Johanni Prinſengero militi egregio ac ſtrenuo, ex Bavaria oriundo, qui multis annis in curia Cæſaris militaverat, & pleraque militiæ ſuæ inſignia præbuerat, mandatur, ut currus ac impedimenta ſingula præire tempeſtive juberet, quo cæteri facilius exire portam absque mora & obſtaculo poſſent. Mane autem ſtatim duabus ante diem horis tubicines ſignum dant, & omnes ſe ad iter accingunt. Currus & pedites extra mœnia præcedunt, equites vero per ſingulas turmas ſuas pedetentim egrediuntur. At vero extra mœnia in plano omnes conſtitere, ibique Cæſarem operiuntur, quo adventante, currus ac pedites cæterique ordines ac turmæ, ut nuper in eorum ingreſſu ordinati fuerant, per vices ſuas ire jubentur. Die vero præcedenti Cæſar nonnullos ex conſilio ſuo cum oratoribus præfatis Viennam præire ſtatuit, qui Auguſtæ ac cæteris adventum ſuum nuntiarent, ſimulque de his, quæ oratoribus reſponderat, ac civibus promiſerat, fidem facerent; inter quos & ego eram. Reliqui Hainderichus Druſſes, vir canitie ac prudentia non expers, & alter . . . Bebringer, miles ſtrenuus, adjunctis ſibi & nobis per Majeſtatem ſuam quinquaginta aut ſexaginta equitibus, reliqua multitudine etiam expedeſtribus, qui pro accipiendis Viennæ hoſpitiis, præcurrebant. At nos relicto Cæſare pariter omnes incedebamus, præmiſſis tamen per Rudigerum nuntiis, qui tamen ſibi quam nobis de ſalvo tranſitu a gentibus ducis, qui apud Berdesdorff, morabantur, providerent, & in itinere occurrerent. Johannes vero Kirchaim, Odenagker, & ceteri Viennenſes, nobis poſt terga relictis, citius præcurrere Viennam ſtatuerunt, ut concives, & eos, qui eorum reditum præſtolabantur, de noſtro Cæſaris adventu aviſarent. Illis vero apud molendinum Theofili, quod ſub villa ſeptem paſtorum, ſic enim vulgo illam appellant, ac parum ſupra in colle euntibus & unum ex his, qui eos ſalvos ducere præmiſſi erant, ſecum habentibus, ab Othomis, qui ex eo loco erant, invaduntur, nudantur, ſpoliantur, & usque ad forum ipſum captivi ducuntur: ubi dum a nonnullis oppidanis recogniti eſſent, a manibus illorum ſunt liberati, quo factum eſt, ut nos recto itinere Viennam properantes illic ante illorum acceſſum adventaremus. Vnde Viennenſes, & illi maxime, qui novitatis hujus cauſa fuere, accepta fama de Cæſaris aditu, ita exterriti, poſtquam nos cum aliquanto equeſtrium ac curruum, qui ſe nobis junxerat, numero apropinquare vidiſſent, ſubito ad ſonum campanæ arma arripiunt, portas obſtruunt, & neque Cæſarem, neque ſuos intromittere decernunt: vulgatum enim erat per urbem: Cæſarem legatos ſuos cepiſſe, ac capite plectere decreviſſe, ipſumque cum toto ac ipſo quidem valido electiſſimorum hominum exercitu approximare, & jam acies ordinaſſe, ut urbem ex improviſo & per inſultum capiat & ingre-

grediatur, deque eis omnibus ſupplicium ſumat.

Wolfgangus Holzer, quod latine lignarius ſonat, quidam homo mediocris conditionis, attamen audax, & magni animi, qui negotiationem boum & equorum & aliarum mercium in Hungaria exercere ſolebat, alias ſatis locuples effectus erat, Vlrici Eizingeri quondam partialiſſimus, cujus opera plurimum in Civitate tutus, cum de expellendo Comite Cillegiæ ageretur, uſus erat, atque ob id poſtmodum in gratiam redeunte una cum ceteris duobus Oswaldo Reicholfo & Jacobo . . . quod latine Ciconia ſonat, in carcerem truſus, & rebus ac fortunis omnibus exſpoliatus, atque ob nonnulla probra, in Comitem & ejus amaſiam ſcripta vel dicta, graviſſime tormentis cruciatus, vix capitis diſcrimen evaſit, ſuaſu ac tractatu id Conrado Holzler, quod eſt diminutivum lignarius homo, ſtrabo & omnium peritiſſimus & ſatis ſubdolus, tum apud Regem & Comitem potens, & in officio magiſterii Hubarum, hoc eſt reddituum, commune quod eſt omnium officiorum præcipuum, & Simone Potel ac Nicolao . . . quos ille ſimiliter de hac re noxam habere . . . in odium & ob gratiam Eizingeri præfati, cujus factionibus erant contrarii, ob cujus rei vindictam, hanc omnem annuentibus & coadjuvantibus ſibi plerisque civibus, plebeis, & mechanicis, ac artium prioribus & Zecharum, uti hic vocant, magiſtris, quos multo ſibi ad hanc rem conciliavit, & ad rem ipſam aſtipulatus eſt; tum etiam præcipue duobus ſupra nominatis: quorum alter abdicata ſcola civilibus factionibus ab ineunte ætate ſua adhuc ſcolaris ſtuderet, tum ob inſigne odium in Nicolaum præfatum contractum, quod illum quondam judex in carcerem ob ejus inſolentiam detruſerat. Alter vero ſui dicacitatem, quod plebis advocatus, ut qui eorum voluntatem plerumque in publico exponeret, ac ſibi ipſi majorem in urbe locum mereri videretur, neque eo absque novitate ſe pervenire poſſe arbitraretur, & quod plerique ex eis magno ære alieno premerentur, alios vero abundare bonis & ſe egere intuerentur, quo ſe aliorum expilatione locupletari facile poſſe confidebant; quibus etiam adjutores & præcipue conſultores fuerant Johannes Mayburger quondam . . . . hoc eſt ſanguinis ſcriptor, qui ut ipſe partium Eizingeri ſemper ſtudioſus fuit, & Cæſari moleſtus atque infidus, quamquam ab eo pro ſcriba officiorum ſalariatus, & alter Johannes Schalanter . . . quondam apud Chymenenſem Epiſcopum Cancellariarum Taxator & hujus in officio ſucceſſor fidelitate juratus, qui partium Sigismundi multum deditus erat. Hi omnes adverſus Burgimagiſtrum & conſulatum veterem conſpirarunt, & conciliatis ac accitis pluribus ex plebe infimæ conditionis hominibus, & maxime artificibus, inſultum adverſus eos fecerant, ut eis in prætorio Civitatis, ubi conſedentibus pro agendis publicis conſultibus, ſubmiſſis quibusdam audacioribus, utpote Johanne Kirchaimo prædicto, & aliis numero viginti quatuor cum paucis antea diebus, licet ab eis aliquantulum diſſentire, & eis contumaces eſſe viderentur, ſeſe illis fideliter atque humiliter deinceps parituros ac obedien-

dientes pollicebantur, ſubordinatis in domo . . . atque collaterali plerisque armatis, & ipſis quoque arma ſub chlamydibus ac palliis habentibus, nulla alia occaſione reperta, quam quod cuidam nobili matronæ, . . . quæ eis pro oneribus communitatis ſupportandis mutuum mille florenorum ſeu librarum dederat, ob cujus gratiam eidem viciſſim aliquot vaſa vini in Hungaria nati, quod intra civitatem ac patriam prohibitum duci erat, diſpenſative pro tempore indulſerant, & quod ſatis diu jam eos rexiſſent, velle autem & eos regere atque in pulvinaribus, ut eſt mos eorum, conſedere, omnes ex ordine turrim, quæ eſt eidem conſiſtorio contigua ac collateralis, ad quam ex more cives pro ſuis exceſſibus corripiendis poni conſueverant, ingredi jubentur. Et Johannes ille veluti aliorum conflagerius principalis, Nicola Teslerio, cujus æſtuabat livore, tu, inquit, primus ingredere, qui & me prius quoque ingredi coëgiſti & jam tempus reddendi tibi vicem advenit. Dehinc & reliquos omnes nullo dempto, quibus obſeratis & cuſtodibus eis adhibitis, illico per Civitatem vulgatum eſt, conſulatum captum atque in carcere clauſum, ad quam vocem omnes artifices, & hi præſertim, qui harum rerum conſcii erant, apothecas & domos claudere, arma corripere, & recto itinere ad locum prætorii feſtinare, magnisque ſucclamare vocibus, ut omnes neci traderentur. Verum hoc ſolum in impio facinore pium erat, ut non illico in quempiam illorum ad nutum plebis ſævierint, & manus a cæde & ſanguine puras conſervaverint. Affuere enim ex omnibus artibus inſolentiores quidam ac magis temulenti; erat enim hora plusquam meridiei, quo multi jam vino & æſtu incaluerant piſtores, carnifices, & ceteri, qui plerumque legem ſibi ſtatutam in quantitate aut pondere ſeu pretio rerum, a magiſtratibus ſtatuto, prætergreſſi ab eis puniti, ac ære mulctati fuerant; hi præcipue contra Oswaldum Reycholfum . . . hominem ſobrium, ac inter omnes, qui Viennæ nati ſunt, vino abſtinentem . . . atque idcirco inter ceteros prudentiſſimum, rerum civilium plus omnibus expertum & ſciolum, qui plurimum in corrigendis illorum vitiis & moribus conatum & operam dederat: atque Nicolaum Teslerium, veluti ſeverum aliis, ac nulli prorſus in pœnarum inflictione parcentem, majori fervebant odio atque diem ultionis ſibi affore publice proferebant. Verum in tam audaci & impio facinore hæc ſola pietas eis fuit, ut nihil ſævitiæ in illos pro plebis nutu permiſerint; ſed manus a cæde & ſanguine innocuas conſervaverint; verum pro ſedando tumultu: & quia hoc quoque magis populo ac ſibi infeſtos ſciebant, prædictos ambos ſcilicet Reycholfum & Teslerium, & cum illis alios duos ſcilicet Vlricum Heyner Magiſtrum fabricæ eccleſiæ Sancti Stephani, virum jam vetulum, probum atque devotum, & non niſi eccleſiæ commoditatibus incumbentem, in quem ob nil aliud ſævitum eſt, ac prædictis duobus, quam quod . . . conjunctiſſimus eſſet & familiaris, & alius, quidam Johannes Kaufdorffer, homuncio adeo ſagacis ingenii, & in inſtruendis ædibus, fabricandisque operibus adeo ſagax & induſtrius, cujus opera Comes

mes Cillegiæ & prædictus Holzlerius quondam plurimum usi erant, quique curiæ multum deditus erat: quo uno in apparandis dapibus & conviviis nemo in urbe festivior, & in omni genere facetiarum civilior, cui id solum vitii in plebe objiciebatur, quod alias falsam monetam fabricasset, ex quo tot opes totque ædes struxisset, quamquam id non compertum, vel indulgentia principis jam abolitum esset (ille ipse est, qui Gersonis domum suam, quam Sancti Angeli, vel ad aureum Angelum, ob receptum illic hospitio tunc Cardinalem Sancti Angeli Johannem Carvajalem . . . Portuensem voluit appellari ex testamento . . . una cum vicina eidem ex latere domo beneficio Cæsaris illis inter plerosque competitores dimissa, vel, quod magis crediderim, empta, seu maximis sumptibus extructa atque adeo extructa, ut nulla nunc in urbe politior atque ad habitandum splendidior atque commodosior habitatur) in arctiorem & minus dignam custodiam deducere statuerant, hoc est in turrem quæ est juxta portam Karenthanorum, quæ versus novam Civitatem Stirosque atque Karenthanos ducit, a quibus & denominationem habet: in qua plerumque cives & alii, in quos gravius animadvertendum censent, custodiæ traduntur. Igitur populo dimisso ac tumultu sedato, retentis apud se duntaxat tot armatis, quibus illos tute deducere, & illos ac reliquos custodire posse censebant; reliquis autem jussis ad arma paratos esse, omni, qua exposceret, hora: dimissis aliis in prætorio ac eis per Cameras distributis, prædictos quatuor nocte adveniente in turrim prædictam cum cohorte armata deducunt. Vina autem, quæ ex indulgentia Burgimagistri & Consulatus introducta fuerant, partim confiscant, partim vero in plebem distribuunt quo magis sibi illius favorem & gratiam conciliarent. Fama est quatuor vasa grandia, quæ plaustra vocant, quorum, quodlibet triginta duarum urnarum erat, brevi horula exhausta fore, adeo calor augustalis effervuerat. Neque illa ad extinguendam plebis bilem atque sitim sufficiebant, quin multo plura postmodum privatis quibusque civibus accepta publicataque fuerant. His igitur furiis ipse, & alii similibus mortis laborantes, qui plebem adventu Cæsaris perplexam ad arma concitant, portas ac turres observant, neque quemquam ingredi aut egredi permittant, nisi præstita eis fide, quod partibus suis adjumento esse velit. De Cæsaris adventu interea per urbem fama volante, nonnulli cives hoc nuncio exhilarati sese parant, ut Cæsari obviam pergant; inter quos erant duo . . . Aegidius pacem ejus quondam negociorum gestor & alter Aegidius Karbe & Nicolaus Kains duo quoque Civitatis Camerarii, major, qui & frater meus germanus erat, & meo etiam audito adventu mihi occurrens, & alter minor ejus collega nomine . . . ut infra suo loco prosequemur: hactenus sat est hujus rei . . . agnovisse & quo quisque affectu aut livoris odio in hanc rem adductus sit, qui extra portam nobis usque ad casam leprosorum equestres obviam venerunt, toracibus ac loci armatura induti & cum vexillis alii, cuspidibus, ut mos est gentis, appensis . . . avisantes nos minime ita fore

ingreſſuros, neque Cæſarem facile ingredi permiſſuros.

Nobis autem ad portam exteriorem aſtantibus, advenit ille cum cæteris ſuis armatus, galea capite coopertus, ad frontem aperta, ex qua verba indignabunda & furore plena verſus in nos emiſit, in hunc fere modum ajens. Quid ſibi vult hic repentinus veſter adventus & Cæſaris . . . ad inveniendum in Civitatem arma, quando nos vel minimo præaviſaſtis nuncio? Non ſic intrabitis, ut putatis, ſatis nobis compertum eſt, quo animo adveniat Cæſar. Non hoc meruimus, ut pro fide ac patientia noſtra diuturna, quibus non ſolum bona, ſed & corpora noſtra objectavimus, nos hoc modo ex improviſo invadere, nosque & urbem ferro & flammis tradere velit. Satis, inquit, ſcimus, cum quali apparatu veniat & Graunekher ac Paumkircher primam contra nos aciem ductitare, ac ſe primum inſultum facere pollicitos. Si veniunt, veniant; non nos ita ignavos ac timidos, uti ſibi perſuadeant, reperient. Quid ſibi vult hic exercitus, aut quo ei opus erat; nempe non ſic venire ſolitus eſt: ſimulque de captura illorum, qui civitati præerant, multa prolocutus ſeſe id eorum exigentibus demeritis effeciſſe; quos ſi Cæſar tantopere liberare ex eorum manibus feſtinaret, facile eos permoveri, ut illos ſibi absque capite extra urbem traderent, atque pro vivis mortuos repræſentarent. Illico nobis parumper ab illis averſis, in fidem ſuam acceperunt, duobus duntaxat exceptis, ſcilicet judice & ſuo Camerario, qui recto itinere ad Cæſarem perrexerunt, ac etiam meo majori Camerario, qui antea una cum conſulatu, quo & ipſe intererat, in fidem recepto, qui neque hoc animo exierat, ut Cæſari obviam iret, ſed ut officio ſuo ſatisfaceret, aliis idem facere volentibus; verum a me & reliquis meliori reſpectu diſſuaſis, quod forte in hoſtes incidere potuiſſent, ſimulque ne notam apud cives incurrerent. At Rudigerus pro ſua humanitate, primo non ſine nobis intrare urbem volebat, ſed ſe expectaturum, ut cum ceteris conſultaret & una intraremus. Cui nos pauca pro tempore benigne ac pie & ſine turbatione reſpondimus. Non uſus eſſe hujuſcemodi armorum ſtrepitu, nec venire Cæſarem adverſus eos indignabundum, ſed mitem & pium atque gratioſum Dominum eorum, neque alicujus vindictæ eis reddendæ cauſa, qui bene atque legaliter in fide Majeſtatis ſuæ perſtitiſſent, urbem conſervaſſent: Sereniſſimæ Auguſtæ & ejus filio devote paruiſſent: quæ veluti cariſſima in mundo pignora eis uti fidelibus ſuis credidiſſet. Neque ideo ſuum adducere exercitum, niſi ut eos contra hoſtes tueatur, & a malis & preſſuris, quas hucusque perpeſſi ſint, liberet, & pacem & tranquillitatem urbi ſimul & patriæ procuret & efficiat; ſi quomodo honeſtam & rebus ſuis ac ſuorum conducentem habere queat, quemadmodum ex Domino Rudigero & cæteris tum ſuis tum patriotarum legatis accepturi eſſent: quibuscum miſſi, atque præire juſſi eſſemus, qui hæc eis ſignificaremus, ſimulque fidem de pacifico & jucundo Cæſaris acceſſu faceremus. Quod ſi qua inter civitatem & eos, qui magiſtratui urbis præerant, ſimultas & contentio ſub-

orta

orta eſſet; Cæſarem, omni favore aut gratia ſubmota, curaturum, ut ea omnia plane & absque ſtrepitu judicii aut ſanguine componerentur. Quæ ipſe quoque Rudigerus & ceteri vera eſſe atteſtabuntur. Verum tamen hanc ſubitam Cæſaris acceleracionem non magnopere laudabat, quæ tum provincialibus illic congregatis, cum civibus non parum eſſet formidoloſa, ac ſibimet & ſuis incommoda. Ad illud vero quod diceretur, neminem hac cauſa nuncium præmiſſum, mirari nos plurimum; cum pridie quidam ex ſuis concivibus, qui ad Novam civitatem miſſus fuiſſet, cum hoc nuncio remiſſus eſſet, ac ſui legati dudum nos animo præceſſiſſent, ut hæc eis renuntiarent, quos hactenus nusquam comparuiſſe... At nobis colloquentibus, iidem ſupervenerunt, & ſe a Lichinis in Pertesdorff in itinere captos ac excuſſos querebantur, alioquin ſeſe ante horam vel duas maturius nos prævenisse. Itaque introductis provincialibus & ſuis legatis ſeſe cum ceteris, qui ſub porta Caranthina eſſent, civibus ad hoc deputatis de noſtra immiſſione conſultarunt cum ceteris; neque id pro ſuo arbitrio facere poſſe affirmarunt. At nos hæc Cæſari per unum ex familiaribus Marſchalli nobiſcum præmiſſo nunciavimus, ut ſe ſecundum hoc regere & iter ſuum vel in remorando vel progrediendo conſilium inde capere poſſet. Mora igitur aliquantiſper facta rediit, & nos una cum propriis familiaribus noſtris, ſecluſis aliis, qui nobiſcum venerant, hoſpitiorum gratia introgredientibus duxit, data tamen ei fide, quod ſine offenſa Civitatis intrare, ac & quandocunque juſſi, exire vellemus; quæ nos habito maturo conſilio ita ſpopondimus, ipſis tamen nobis ſuper omnia ſpondentibus; quodque nobis quoque petentibus exeundi licentia non negaretur; ſicque intrare cum noſtris permiſſi, ipſis nos inſequentibus, præire juſſi ſumus. At inter media tela & enſes ſub portis, quam ſupra pontem armatorum catervis aſtantibus, ac torvis quodammodo oculis plerisque in nos reſpicientibus, recto itinere ad caſtrum ivimus. At cum jam intro portam eſſemus, referremusque . . . ſuper populo convocando ac legatis ſuis, ac demum etiam nobis audiendis reſpondit, jam plebem in armis eſſe, uti videmus, neque hanc horam ſerotinam his rebus idoneam eſſe, veluti qui vino jam æſtuarent. Verum die craſtina . . . cunque collibuiſſet, ſive armatam ſive inermem ſeſe in platea publica, aut ubi mallemus, convocare velle, & operam pro noſtra audientia dare; & in primis Sereniſſimam Auguſtam acceſſimus, præſente Johanne Rerbach, de adventu Cæſaris nunciavimus & omnia ex ordine retulimus, quæ nobis circa hoc erant referenda, quæ vocatis illico aliis conſiliariis Vlrico Rieder, qui nuper legatus illic miſſus erat, & aliis, qui tum illic præſentes aderant, Wilhelmo de Puchaim, Sirmione & utrisque Johanne Pellndorff & Johanne Mulfelder ea quoque illis referri mandavit, prout in mandatis habebamus, quæ Rudigeri & aliorum legatio fuerat, quæve Viennenſes pro ſui excuſatione in medium attulerint; & quo pacto Cæſar illis reſponderit: quæ in certis articulis ſcripto redactas attulimus, & licet hi, qui apud Novam Civitatem fuerant Civitatis Legati ſe huic rei ſufficien-

cienter caviſſe dicerent, litterasque ſalvi conductus in medium usque ad . . . exhiberent; eo tamen magis indignati, quod illas absque ſuo rogatu commiſſoque a Cæſare petiiſſet, cum, qui eas exhibuerat . . . injuriis & opprobriis laceſſere, litterasque ipſas obprobrioſe & contemptibiliter a ſe projicere, atque illam ſententiam capitalem interminare cœperunt, quod ille , . . atque ſe de medio ſubducens ea de re urbem profugus exivit; & ad Cæſarem refugit: quæ ipſi Sereniſſimæ & ceteris grata audire fuerunt, & de Cæſaris adventu plurimum exhilarati; quamquam illum per plures dies antea adveniſſe magis optaſſent. Retulere nempe rem antea nobis incognitam, qualiter Holzlerus cum ceteris die Jovis ante hoc, nam id die Dominico octava aſſumptionis Beatæ Virginis fuit, facto campanæ ſono, omnem populum in armis adeſſe juſſit, &, eis per quatuor turmas diviſis, proceſſionatim cum illis eques ipſe & quidam alteri a medio fori per portam Karinthanam & ſubinde in foſſa ipſa, quæ urbem circuit verſus caſtrum ad conſpectum Sereniſſimæ Auguſtæ per portam, quæ a latere Caſtri ſive palatii contigua eſt, deduxit, & portam antea clauſam pro horum introitu duntaxat apertam, vice verſa mox recludi juſſit; afferens, ſe hujusmodi demonſtrationem ea de cauſa facere, ut probaret, quemadmodum populus ſibi obediens eſſet, & qualiter in occurſum Sereniſſimi Imperatoris, ad ſe venientis, parati eſſent; aut, ſi opus eſſet, ad arma contra hoſtes præparati. Neque quisquam amplius de ea re interrogare audebat. Mane autem ſequenti

A Vlricus Rieder & Johannes Rorbach, ſicuti dicebatur, aliis non conſciis, ſub nomine Sereniſſimæ Auguſtæ ad illum mittunt, ut ipſe cum quibusdam ſibi condeputatis ad ſe veniat, quod nonnullis de rebus neceſſariis ſecum locuturi eſſent; & cum ad primam & ſecundam vocationem, tardiores eſſent, tertio illum vocari fecerunt, ad quam vocationem, licet inviti, ſeſe in itinere poſuerunt. At in medio vir occurrit eis quidam afferens; vidiſſe ſe quamplures armatos numero ſeptuaginta & amplius palatium retro per poſticum apud B monaſterium Eremitarum Sancti Auguſtini, quod caſtro & arci fere contiguum eſt, ſubintraſſe; idque medio juramento affirmavit: cujus verbis facile creduli, cum alioquin valde dubitarent, ne qua in illos pro temeritate facta ultio ſumeretur, illico pedem referre: illorum ſeſe vocantium perfidiam accuſare: perpalam in plateis hæc plebi nunciare: campanam pro tumultu civium contingere jubent, & omnes quamprimum in armis adeſſe. Fit crebro maximus totius urbis tumultus: con- C currunt omnes armati, juſſaque ſui principis, ſic enim eum appellabant, ſive capitanei populi aut Vrbani plebis expectant: tum ille hæc palam populo conqueritur, ut duo iſti cum ſe & alios ad ipſos vocaviſſet, necisque inſidias ſibi & aliis paraviſſent, lictorem jam in caſtro affuiſſe, atque ea de cauſa clam accitum, tali pro eis ac pro bono publico præmia ac . . . . ſeſe expectare: abdicare ſe hujusmodi periculoſam provinciam . . . nam niſi omni hora mortis periculum operiretur, ipſos ſecure ſub ejus cura dormire, ſe autem dies noctesque in-

insomnes ducere; quo eos ab insidiis ac periculis tutaretur, neque ulla horula ab insidiis ac periculis tutum esse, quæ sibi tam a civibus, quam a curialibus omni in loco pararentur. Sin autem eum huic loco præesse vellent, ut ipse suum caput omnibus periculis objectaret; ita illi singuli sua capita pro ejus tutela & ultione, si quid adversitatis ei contingeret, devoverent, simulque hanc primam & insignem omnibus injuriam e vestigio una secum ulcisci pergerent; quo deinceps a similibus tutiores fierent. Varia quoque in utraque eorum con-
vicia & crimina, quamquam perni-B ciosi hostes pacis ac communis patriæ essent, publice proclamavit; quibus omnibus acclamantibus, & illius verba per omnia approbantibus, in aciem ac turmam cum suis banderiis, ut pridem eos consistere jusserat, procedere versus castrum jubet. Ipse vero cum suis, quos ad hoc delegerat, armatus præcessit. Inde ubi ante fores palatii veniunt, ambos ipsos . . . Johannem sibi exhiberi petunt, injuriam inceptam, seu potius attentatam conqueruntur: nec se inde discessuros, aut parsuros vi-
tæ, nec suæ nec cujuspiam, nisi hu-C jus rei autores eis consignentur. Tum Vlricus Rieder, homo prudens ac animosus, una cum socio ad mœnia progreditur, suam ac socii innocentiam proponit; negant, hoc unquam animo cogitasse, eumque, qui hæc edixerit, in faciem sistant: se illo adstante purgaturos, ac ostensuros suam immunitatem; neque hujus rei aliquam opportunitatem habere, etiamsi voluissent, neque pro decem aut viginti viris vix arma in castro parata fore, ac . . homines ad
arma dispositos non esse in eo, nisi A ipsorum atque Serenissimæ Augustæ familiam, quæ majori parte fœminei sexus esset, atque in hoc Serenitatem illius in testem vocant, & ceteros, qui tum aderant, consiliarios; qui ita verum esse, neque in aliquo se hujus rei conscios fore dicunt; neque se tales esse, qui carnificinam etiam de quibusque male meritis perpetrarent: offeruntque eis, ut quos velint introducant, qui per omnia palatii abdita lustrentur, si quemquam armatum reperiant: aperiunt ultro fores, sed nec illi sic credunt, neque aliquem de suis ingredi consentiunt. Vlricus vero, ut omnem illis suspicionem adimeret, & fidem præstaret, ultro se eis extra fores offert, jurat, obtestatur, docet se his rebus penitus expertem esse: eadem reliqui, qui tum aderant, Guilhelmus de Puchaim & . . . ceterique ambo Johannes juramento comprobant. Cumque hæc res jam prope purgata esset, & illi conquiescerent, tum ad alia convolant, Simonemque Poel modis omnibus sibi veluti profugum extra repræsentari petunt, is enim tempore, quo Burgimagister & ceteri consules caperentur, vel quod rariore sua fortuna ita factus æger fuit, vel sese ægrum simulavit, vel forte ita novitate deterritus, ut ita in ægritudinem incidit: unde ei illa die perfecerunt; sequenti vero nocte in palatium confugit, & in lecticam se deportari fecit, vel uticunque potuit repedavit: & quamvis non de corpore consulari fuerit, quicquid tamen voluerit per medium Burgimagistri & Nicolai Tesler & aliorum effecerit, qui Johanni Rorbacherio semper adhæserit,

& omnia civibus gravamina intulerat, omnes enim, qui vel minimam in Curiam conſuetudinem vel familiaritatem habebant, capitali odio inſtabant; ea propter illum uti civem ſecum ſentire requirunt, &, ut ſupradictum, tanquam profugum repetunt. Ad hæc hi, qui in caſtro erant, illius ægritudinem allegare, & non niſi boni cauſa ad caſtrum confugiſſe, nihil mali adverſus eos aut civitatem machinari, vel de his rebus penſi habere: commemorare multa beneficia, urbi & particularibus civibus impenſa: indecorum atque inhoneſtum fore, illum ex ædibus Cæſaris & Auguſtæ, ubi ſummum etiam latrocinium ac maleficium . . . foret, repetere, turpius vero eis aut Majeſtati Auguſtali eum vel quemcunque minimum ad carnificium reddere, nec quemquam ex eis fore, qui vel minimum etiam quemquam ſervilis conditionis hominem ex domo ſua . . . . petitum exhiberet: in qua re cum diutius in ſententia perſtitiſſent, tandem vel tædio vel inedia ac ſiti, hora enim prope meridiem aut ſupra erat, quam pauci ex plebe ſobrii expectare ſolent: pro reverentia Auguſtæ, cujus in his rebus puram innocentiam ſcirent, neque aliorum ſe hac vice ſubducere, & apud ſe deliberare, quid facto opus ſit: hortantur illos, ut ipſi melius conſilium acciperent, neque votum populi in hac parte contriſtarent. Si quid vero mali inde eveniret, ſibi ipſis non eis imputaretur, ſicque re vel neglecta, vel ſedata, in ſuas quisque ædes aut caſam revertitur. Tertia dehinc die, quæ Dominica erat, qua nos in urbe applicuiſſemus, ſub ipſa fere adventus noſtri hora vel paulo antea Wolfgangus . . . & duo alii cum eo. S. A. . . . & B. . . . ſub nomine civitatis cedulam vel litteras, vulgariter conſcriptas, ſub ipſorum ſigillis & ſignetis ad Vlricum Riederium & Johannem Rorbacher in caſtrum mittunt, quibus illis multa, & . . . nomine eorum intentata, imponunt, quodque ipſi omnis cauſa mali ac diſſenſionis in urbe & Cæſaris . . . exiſtunt, neque velle eos amplius in urbe pati, eisque licentiam imo præceptum faciunt, illa eadem die ante ſolis occaſum exeundi, neque amplius redeundi; donec eis nuncium mittant, & ad redeundum invitent. Quibus literis acceptis Vlricus & alteri deliberant, eis viciſſim per cedulam reſpondere, ſeque de objectis purgare, & ſe ex mandato Cæſaris illic eſſe, & ſtare velle, neque illis auctoritatem fore, eos vel quoslibet minores e civitate licentiandos; deque objectis ſe juſtitiæ offerre coram Cæſare, & ejus conſiliariis; ac etiam coram provincialibus patriæ, aut quibuslibet ad hoc pro promotoribus patriæ æqualiter eligendis: ſed nobis ſupervenientibus, cum hæc ita innovata diciſſemus, noſtro pariter & aliorum conſultu hæc res immutata fuit, conſultumque viſum, ut hujusmodi licentiam ſurda aure hac vice pertranſirent, nec litteras ad illos reciproce mitterent, ſed adventum Cæſaris, veluti communis utriusque partis principis, & Domini expectarent; præſertim ne res ipſas, pro quibus iverimus, pejores efficerent; quo & ipſi aquieverunt.

Inſtante vero hora cœnæ omnes in domos ſuas depoſitis armis rediere; quodque Auguſtæ & ceteris viſum eſſet, ut, non obſtante hac excuſatione, adhuc eodem ſero colloquium

quium pro introductione Cæſaris apud . . . & alios quæreremus; miſſo, qui id apud illum ſollicitavit, reſpondit: non eſſe modum, jamjam tempus inſtare, quo turres, portas, & alia loca provideret, & ſcarias, hoc eſt, nocturnas excubias, ſic enim vulgo vocant, conſtitueret, Cæſarem haudquaquam ea nocte intraturum. Nos autem benefacere, ſi nos domi intra hoſpitia contineremus, neque multum in plateis vagaremur.

Quocirca non eſt prætereundum, ordo enim hiſtoriæ hoc exigit, ut id nequaquam omittatur, quæ una potiſſimum cauſa vel ratio fuerit, Burgimagiſtrum ac conſulatum veterem interceptum fuiſſe: ipſis, uti credendum eſt, provincialibus, ſi non omnibus, ſaltem Cæſaris parti hoſtilibus id magnopere attentaviſſe. Terranei enim Auſtriæ (quos ineptiſſime terrigenas vocant, cum omnes omnino mundi homines, non unius duntaxat regionis, aut provinciæ, terrigenæ, ſed omnes, veluti antiquorum atque gentilium opinio fuit, de terra geniti, eo nomine vocarentur: ad differentiam Deorum, quos cœligenas appellabant) utpote bellis ac diſſenſionibus jam faſtiditi & ſatiati de communi pace patriæ cogitarent, ac plerisque in locis ac diætis una conveniſſent ad deliberandum, quo pacto ea amplius atque conſultius haberi poſſet. Qua in re, auctore & legato Rudigero de Starhemberg, Cæſar quoque conceſſerat, quamquam frater id ſua parte refugere videretur. Illi eandem haud quaquam ſtabilire rati, niſi quatuor partium, ſive ſtatuum patriæ, hæc eſt, Prælatorum, Baronum, Militarium atque etiam Burgenſium ſive oppidanorum pari conſenſu & conſilio firmaretur, ob idque diem apud Viennam indicere cogitarunt, quo illos in eorum opinionem inflectere poſſent, cum illi ad priores nusquam diætas, licet invitati, veniſſent, aut ſuos legatos transmiſiſſent, Cæſare ſemper vetante, & antiquo conſulatu id minime fieri permittente: licet quidam e populo, veluti pacis avidi, minus comprobarent, quod terraneos non latebat: exiſtimabant enim, uti contigit, futurum, ſi illa dies inibi ſtatueretur, facile populum ultro pacis avidum, nulla Cæſaris aut juramenti ſui ratione habita, in eandem ſententiam ſecum contra ſtatum & conſulatum ipſum, niſi aquieſceret, vel ratione vel populari tumultu & acclamatione victurum. Proxima ante hoc dies, cui etiam Dux ipſe interfuit, apud Tulnam habita eſt, quod eſt oppidum viginti millibus latinis, aut juxta morem Theutonicorum, quatuor pro uno computatis, ſupra Viennam ſitum, quod ſe anno transacto ad . . . Ducis cum exercitu ſuo adventu cum . . . caſtra eidem applicaſſent, poſthabita fide Cæſaris, pulſis continuo per Ducem, captisque, qui intus erant, Cæſaris gentibus, in Ducis poteſtatem tradiderat, ex ſe quibusdam miſſis, qui id publice gente & populo expectante, ut quo illis locum dicendi apud ſe facerent, propter fidem . . . advenientibus, donec dies ipſa perduraret, invitis etiam majoribus urbis & his, qui ſanioris conſilii ac mentis erant, voti ſui compotes effecti, & mox, vel admodum brevi temporis intervallo facto, omnes ſe illac contulerunt, Duce duntaxat cum ſuis apud Tulnam remanente, plurimum

in re illa accelerantes, veriti ne Cæ- A
ſaris adventus una cum ſuis provin-
cialibus Styriæ, Karinthiæ ac Car-
niolæ, quem jam de proximo Vien-
nenſibus jam diu illum ad veniendum
crebris litteris & legationibus invita-
runt, ex eo die, cui Marchiburgen-
ſes, quo ſe cum illo venturos obtu-
lerant, intimaverat, huic rei impe-
dimento futurus erat, & ne majorem
cladem patria ex illius acceſſu, & hi
præſertim, qui adverſæ partis erant,
eſſent recepturi: quæ res, cum Cæ-
ſari per litteras ſignificata eſſet, pa-
rum illi placebat; ratus, quod acci- B
dit, Viennenſes ſub ea ſpecie facile
cum hoſtibus conſenſuros. Itaque
accelerat, etiam eo tranſiturus, at-
que omnia, quæ ad hujus rei execu-
tionem opportuna erant, parari jubet,
equos, arma, papiliones, bombar-
das & quæque ad campeſtrem exer-
citum neceſſaria ſunt: ad hoc currus,
quadrigas, more exercitantium per
ſingulas plebes indicit: boves quoque
& oves & quæ ad victum pertinent,
per valles (1) & colonias viritim
conferri præcipit. Dies, qua ſin- C
guli provinciales armati adeſſent, in
proximam ante feſtum ſancti Lauren-
tii ſextam feriam . . . Marchburgæ
ſtatuta in oppido Prugh eſt, quod
nomen a ponte, qui ſuper flumen
Moarum, quod Styrias per medium
defluit, tractum eſt. At vero quia
plerique tardius, quam edictum eſſet,
ut quique remotiores ac plus a loco
diſtantes erant, venerant: eo factum
eſt, ut Cæſar in ipſa primum die San-
cti Laurentii Agerii (2) oppido pri-
mario Styriæ, in quo Principis ſe-
des, ac tribunal Provinciæ eſt, lo-
cus ſane non incivilis ſed amœnus,
cum his, qui illum illic morabantur,
ſimul & curialibus diſcederet. In-
terea Auſtrales, qui Viennæ conve-
nerant, nam ſub hoc quoque tempo-
re diem dixerant, cives tum publice
tum privatim, utcunque cum quovis
major conſuetudo erat, interpellare,
hortari, ſuadere & palam in thea-
trum prædicare cœperunt: ut cum
illis veluti urbs capitalis patriæ idem
ſentiret, ceterisque locis & oppidis,
uti mater & magiſtra, exemplum
daret: nam & ceteræ fere omnes ci-
vitates & oppida præter tres adhuc
in fide Cæſaris perſtabant, quæ nec
ipſæ ad hanc rem perſuaderi ulla ra-
tione poterant. Viennenſes vero
varias in partes diviſi, communi
vulgo & plebe id omnimode fiendum
acclamantibus: Magiſtratibus vero
urbis & reliquis primoribus, ac ra-
tione magis & conſilio pollentibus,
id ſine offenſa fidei ſuæ in Cæſarem
nullatenus fieri poſſe dicentibus, in
eam tandem ſententiam communiter
devenere. Jurisperitorum ac ſcola-
ſticorum Vniverſitatis, quæ illic eſt,
conſilium habendum inſtant, ſi id li-
cite, & ſine nota fidei ruptæ ac ju-
ramenti, ſeſe in ea re terraneis jun-
gere poſſent, & cum eis alia, ſuper
hoc Cæſaris licentia aut voluntate
non habita idem ſentire atque colli-
gare. Vnde Vniverſitas Doctorum
ſuper hoc requiſita reſpondit: ſuum
non eſſe juramenta ab aliis præſtita
interpretari, aut circa illorum rela-
xationem os aperire: ſibi tamen ju-
ſtum & honeſtum videri, Cæſarem
in primis & ante omnia conſulendum.
Itaque omnium ſententia in hoc reſi-

de-

(1) *Sic; f.* Villas.
(2) *Sic; f.* Græcii.

debat; ſed cum nonnulli hac via non ſe perfeciſſe, aliam non intentatam relinquere ſtatuunt, & quo pacto plebem adverſus magiſtratus urbis & majores natu ac conſilium concitare poſſint, diebus ac noctibus ſtudebant: intrare domos, atque eos ad convivia invitare, nobilium ſociorum loco illos rationem ſuam & patriæ ruinam ante oculos ponere: circuire vicos, ac in publicis quibusque locis ſecuris ac profanis turbam urbis perſuadere: damna, injurias, pericula, negligentias, offenſiones, hactenus toleratas, edicere: multa ex communi pace bona conſequi: nihil melius ſtatui urbis & omnium conducere: nihil ad ſe pertinere ſi Principes inter ſe diutius decertare vellent, ſi modo Auſtria tuta quietaque foret, alium ſibi campum belligerandi quærere: id ſibi omnibusque patriotis conſultiſſimum fore. Itaque cum illis ipſis diebus populus, & qui mediocris ſtatus erant, cum majoribus, locupletioribusque ob collectiones atque functiones publicas, quæ mirum in modum excreverant, propter expenſas tum in ſalariandis ſtipendiariis, tum etiam ad cuſtodiam caſtri Calvi montis cæterarumque baſtitarum, quas ſuperiori tempore manuceperant, & in ſua guardia habebant, tum etiam ob multas profectiones, quas hyeme transacta pro evictione certarum baſtitarum, quas hoſtes munierant, ſubiiſſent, plebsque & alii mediocres & minores ſeſe multo plus juſto majorum ac locupletum reſpectu gravari ſentientes, & ob æqualitatem oneris certam inter ſe legem ſtatuentes, de collatione vera atqua legitima medio juramento cujusquam ad ipſius conſcientiam ad æſtimationem valoris bonorum atque rerum ſuarum faciendam, quæque in bonis cenſeri deberent, quæve non, æqua ſatis lege proſpexiſſent, in quam ferendam majores non æquo cum illis animo ſentirent, cum paucis antea diebus collectionem magnam feciſſent, & Burgenſes inter alia procurent, nullatenus amplius pecuniam extare, & propterea inopiam fiſci, & etiam certam quantitatem nummorum ſive aureorum a quadam vidua absque ullius fœnoris gravamine, ſicut tum plerumque ante accipere ſoliti erant, recepiſſent, ea tamen compenſatione ei facta, ut certum numerum vaſorum vini Hungarici in urbem introducere, & absque onere illic pro ſua voluntate venumdare, aut ad ſtimam minutam vendere poſſet; quod alioquin nobilibus & ceteris omnibus, qui non vivunt lege civitatis, vetitum eſſet, & eoque magis, quod vina illa non terranea ſed forenſia ac intra fines Hungariæ, in quibus illa patrimonium habebat, nata fuerunt; quæ ibi lege non ſolum urbis, ſed & patriæ omnino & ſub gravibus pœnis induci a quoquam prohibita erant; cum etiam populus id una antea vice, æquanimiter, cenſente ſenatu, toleraſſet, neſcio quo iterum caſu, alia quoque plura prioribus ejuſcemodi generis vina introducta ſunt, quo comperto vicini quique & qui ſibi majus inde præjudicium in venditione ipſorum vini futurum perſpicerent, & unus inprimis Johannes Meyburger, qui ſummum in recondendis conducendisque vinis ſtudium multis annis poſuerat, homo alioquin clamoroſus & impatiens, adverſarum etiam partium, ut præmiſimus

ſtudioſus, in media platea vocife-
rans: videte, inquit, cives optimi
& qui bonum publicum amatis, quam
perverſe & inique ac indeſtinanter
hujus noſtræ urbis peſſumdatores ac
ſubverſores nobiſcum agunt & ver-
ſantur! ecce jam altera vice in no-
ſtram perniciem vina forenſia intro-
duxere, quousque tandem hæc pa-
tiemur? nam vindicanda jam ſunt,
atque hæc vina omnino inter plebem
juxta legem Civitatis diſpenſanda,
prout paulo poſt ipſis conſularibus ca-
ptis factum eſt, ut ſupra expoſuimus,
& accitis quibusdam ſociis in præto-
rium ut, illis extra dimiſſis, ſolus
ipſe ingrediens, ubi Magiſtratus con-
ſulebant, & introiens palam illis in
faciem exprobravit eis, ſubtermi-
nansque pro his & aliis ſuis male ge-
ſtis judæiſandi eſſent, hoc eſt, ea pœ-
na plectendi, non qua Chriſtiani, ſed
Judæi transgreſſores legis afficeren-
tur: id eſt vel cruci affigendi, aut
igne cremandi; & terga ſe vertens
triclinium exivit, quem mox cater-
va plurimorum ſubingreſſa, quaſi
captata occaſione, quam diu quæſie-
rant, eo tunc tempus idoneum rati,
quo voluntati ſuæ ſatisfacerent; Jo-
hannes Birchaim, qui unus ex omni-
bus audacior & ob zelum, quem in
Nicolaum Teslerium habebat, cæ-
teris ferventior erat, quo ſe aliquan-
do in eum ulciſceretur, in hæc ver-
ba erupit. Burgenſes & vos ceteri
neque enim illos herorum nomine ſeu
dominorum, uti gentis mos eſt, præ-
nominare dignatus, ſatis jam diu ma-
lum atque ineptum regimen veſtrum
toleravimus: neque fas eſt de popu-
lo collibitum, ut amplius in Magiſtra-
tu & his ſedibus præſideatis: ſtatui-
mus nempe ipſimet noſtris rebus de-
A inceps melius atque utilius conſulere,
& urbis rebus providere: tuque in
primis Nicolae Taslerie, cum mul-
ta in plebem ac particulares cives,
& in me quoque unum contra jus &
fas commiſeris, primo ex hoc loco,
quo alios plerumque abire juſſiſti,
ſecede, quæ deinceps populus de te
ſtatuendum duxerit, experieris: ſi-
militer & alii per ordinem, nullo
dempto, intrare juſſi ſunt recluſi.
Tum populus, ut ſupra deſcriptum
eſt, hac re vulgata undique concur-
rere, arma corripere, hoc patrato
veluti egregio facinore, populus ad
B pulſum magnæ campanæ ad concio-
nem convocantur: adſunt nobiles,
terranei, & inprimis quidem Ren-
pertus ab Ebyrsdorff, homo in dicen-
do ceteris promtior, qui alias plu-
ribus annis ob inſignem infamiam, quod
conſtante primo matrimonio, virgi-
nem quandam, nobilibus natalibus
ortam, a ſe primitus conſtupratam,
ſecundam, vivente prima, quam de-
functam afferebat, ſuperduxit in fa-
cie Eccleſiæ in uxorem, qua re mul-
ctatus patria exulare coactus, in Italia
Venetiis ac Paduæ per plerosque an-
C nos commoratus eſt, ubi non mino-
ra, ut dicebatur. impudicitiæ inſi-
gnia ac lenocinia peregit. Hic in-
ter has Principum differentias adve-
niens, quod inter primarios patriæ
habitus & receptus eſt, quo etiam
frequenter in rebus maximis & ora-
tore & advocato ac conſule uſi ſunt,
& reliqui, Henricus de Liechten-
ſtein, tametſi uno pede claudus, at-
tamen vir audax, & in re militari
exercitatus, qui multa egregia mili-
tiæ ſuæ facinora domi militiæque
perfecit, & ſignanter in bello, quod
Ludovicus Bavariæ Dux cum Mar-

chio-

chione Brandeburgenſi egit. Georgius de Tharhaim, vir prudens & ſenſatus; Georgius de Potendorff, qui ab ineunte adoleſcentia Cæſari ſemper infeſtus & hoſtis fuit ac moleſtus. Adſunt & in primis duo Cæſari infeſtiſſimi Sigismundus Ciſſinus, alterius ſenis Vlrici expoſitor promtus, & ab illo in ſeditionibus urbis plene edoctus, ac Georgius Stwsnel duces adverſus Cæſarem ſuaſores præcipui, quorum alter eo motus eſt, quod Cæſar illi officium foreſtarum, quod ex donatione Ladislai adhuc impuberis ſibi competere pretendebat, ademit. Alter vero nullam adverſus Cæſarem ſibique adverſandi cauſam habuit: niſi quia pleraque in eum beneficia contulit, & ſingulari ſemper gratia proſequutus eſt; caſtrumque Poſenpeng, in littore Iſtri ſitum, quod ad Imperatorem poſt Ladislai deceſſum jure hæreditario ſpectare dignoſcitur, nullo jure, quaſi propria auctoritate tenuit: ſimulque & de officio judicatus provincialis in agro Tullii ac ſuper flumen Traiſſe, quod a Cæſare adhuc tutelæ Ladislai tempore contra Guilhelmum . . . commendatum acceperat, atque per violentiam & illius opera annuente Cæſari uſurpavit, de quibus nec uni neque alteri Cæſari reſpondere, aut obedire unquam curavit; niſi forte, ut majorem ea tenendi colorem haberet. Fuerunt & plerique alii priorum adhæſores, & in primis Nicolaus Draſes, miles veteranus, qui & ipſe in officio Marſchallatus Curiæ, & apud Albertum Ladislai patrem tum apud ipſum etiam Ladislaum conſenuit: qui ob nullam quoque aliam Cæſari cauſam infidus erat, niſi, quia caſtrum Stotz, quod Ducale patrimonium eſt, & illi ad vitam ſuam proſcriptum erat, antea tempore tutelæ etiam pro filio ſuo affirmavit, & nunc jure hæreditario ex donatione Ladislai deberi pretendit, non eo jure ſibi dimittere dignatur. Item & alter a teneris annis Cæſaris ſervitor, & cum eo a puero educatus Bernardus Tehaſtimer, cui tot Magiſtratus & officia atque rerum negotia commendaverat, ex quibus ex infima pecunia ad non mediocres pervenit facultates, quas a plerisque ex pecuniis Cæſaris per eum multo tempore, & in pluribus rebus, præſertim Venetiis in emendis pannis ſericis & aureis abſtuliſſe, aperte criminabatur; qui una ratione Cæſarem in mille aureis deceptum ab eo dicebant: idque ex rationibus inde ab his, a quibus emerat, deportatum oſtenderunt; ſed Cæſaris manſuetudo tanta ſemper fuit, ut & aperte ſæpe in criminibus & perfidia repertis ipſe omnino ne proderet, ſed nec ab aliis proditis aliqua animadverſione mulctaret; quod tamen non eſt in principe laudandum, cum, ut leges ſacræ edocent, facilitas veniæ materiam plerumque tribuere ſolet delinquendi, nec ullum inter bonos malosque diſcrimen meritorum habetur. Is eo tempore quo Auſtrales contra Cæſarem pro ereptione Ladislai de manibus ſuis atque tutela conſpiraverant, quamvis loci Portus Naonis in Foro Julii, qui de patrimonio Cæſaris eſt, Capitaneus eſſet, & in profectione Romana Marſchallatum Curiæ Sereniſſimæ Leonoræ Auguſtæ ageret; quia tamen natione Auſtralis erat, dimiſſo Capitaneatu, & gravi inter cives ac popu-

populares discordia zizaniæ semina-
ta, clam inde se subripuit; & quia
Magistratum Curiæ ejusdem Serenis-
simæ Augustæ tunc vacantem, quem
ambiebat, habere nequivit, partium
contrariarum numero se aggregavit,
& una cum cæteris Cæsari hostis ef-
fectus est. Hic, mox ut hanc rem
sensit, & ipse Viennam se confert,
& rebus his studium quam maxime
Cæsaris partibus contrarium impen-
dit. Fuerunt & alii militarium de
grege Johannes Stiblsperger, Erhar-
dus de Dosso almo, Maistlar & ceteri
quidam minoris fortunæ majoribus
his prioribus appendentes. Hi omnes
se ad arma præparant, & ad Curiam,
quæ major urbis platea, seu publi-
cum forum existit, plebem ad se con-
vocant. Illi per Rampertum de E-
bersdorff suo nomine edicunt, in
primis factum illorum magnopere
probantes, quod eos, qui bonum
publicum non solum Civitatis sed &
patriæ impediebant, a sedibus suis
depulerint; simulque hortantur, ut
illos caute custodiant, nec absque
digna emenda libertati restituant: &
nec blanditiis aut precibus sese incli-
nari permittant, neque ob id Cæsa-
ris adventum aut mandatum vereantur, pollicentur eis assistentiam corpore & rebus atque omni suo robore facturos, neque ab eis inde discessuros, donec hæc res uno pariter voto & felici fine terminetur. Quibus auditis, animata est plebs atque eorum ductores, quamquam plerique id primum non approbassent. omnes tamen acclamavere, bene actum, nihilque inde pensi habere, concursare in domibus, in vicis, in plateis, in templis; ac ubi major populi frequentia esse solet, con-
globare se & in circulo de his rebus proloqui; multa sibi ipsis polliceri; laudare primos hujus rei patratores, efferre illorum providentiam; mirari eorum audaciam; virtutem quoque ad cœlos attollere; jamjam omnia melioribus auspiciis agi posse; urbem multo jam tempore bellis & incommodis attritam respirare posse, qui huic rei locupletiores quosque, & qui hæc minus sentiebant incommoda, nihil de cætero posse: omnem illam autoritatem jam ademptam, & qui ante aliis imperaverant ipsos jam suum imperium ferre oportere, & ubi ante minus contulerint, multo jam amplius conferre debere. Itaque plebe in omni per pulsum magnæ campanæ convocata, proposita per eos, qui hoc patraverant, ratione, ab omnibus universaliter comprobata est, atque pro re bene acta publice singulorum nomine gratiæ habitæ. Cum de curandis agendisque deinceps rebus Civitatis publicis, atque de aliis præcessoribus (sic enim appellant) seu præsidibus, ac Magistratibus, atque uno inprimis harum rerum capite atque ductore eligendis admonerentur: omnes uno ore unaque voce Wolfgangum Holtzer, id est lignarium, pro uno omnium ductore atque rectore, veluti hominem magis animosum & harum partium studiosum, ne dicam etiam primarium suasorem atque suggestorem eligunt. Tum ille: vultis, inquit, mihi in omnibus & per omnia, uti vero capiti atque præcessori, in omnibus fideliter gerere & mihi assistere & in nullo rebelles fore, tunc ego id onus assumam: mox omnes adstipulantur & publice promittunt, singuli singulis manus ac digitos jure-

juran-

jurando ſurſum protendentes, quod ubique gentium religionis ac fidei pollicitationem importat. Dehinc, ſibi acclamante populo communi, unicos ſuæ factionis & voluntatis conſcios, conſultores & ſocios gerendæ rei publicæ Johannem Kirchaim, Adenakher, Sigismundum Jungnmaiſter, virum alioquin omni probitate atque honeſtate ſubnixum, qui noviſſime conjugem in Civitate duxerat, militiæ pariter & curiæ veteranum, aſſumpſere; qui meo judicio non niſi inopia rei familiaris, & collectionum gravamine ac guerrarum intolerantia, uti plerique alii, inductus eſt: itemque Johannes Meylinger, & alter Johannes Schalanter, de quibus ſupra mentionem fecimus. Et quidam dictus Knaupel, quondam ſcholaris; qui relictam potentis Andreæ Hilprant, & ſua ætate Principis mercatorum, Julianam nobilem matronam & multorum filiorum filiarumque matrem, conjugem duxit. Item & quidam Laurentius dictus Schemperger, & ipſe quondam ſcholaris & aliorum quoque nobilium procurator propinarius, ex quo & ipſe filiam cujusdam Reinhardi curialis veterani, quem vulgo Hansgrafium, hoc eſt Comitem & cuſtodem rerum vetitarum, ne in, vel extra patriam, ſine ejus licentia, abducantur, appellabant, accepit uxorem, & brevi tempore dote illius, & alterius poſtea ſuperductæ uxoris locuples effectus eſt. Item ex plebeis ac artificibus nonnulli, & in primis ex arte pelliparium quidam dictus Hugo, ex patre Hugone operario hujus artis, homuncio quidem corpore & capite minor, ſed ſenſu grandior, & alter dictus Yſmachel, & item duo alii, unus dictus Sirezel, dives admodum, & alter Wiſſeler, qui & ipſe unus inter eos, qui apud Novam Civitatem legatione minore cum aliis prænominatis fungebatur; quamvis pauper & inops, attamen facundia plebeia præditus, & honeſti ac æqui ſectator, inter alios reputatior; quam ob rem magnam in plebe poſt Odonacherum autoritatem aſſecutus, primas inter conſulendum partes habebat. Inter inſtitores quoque quidam dictus Hyrs, hoc eſt qui inſigne cervi ad inſtitam ſuam habebat, a quo denominabatur, homo & ipſe inter ſuos ditior ac magis reputatus. Erant & plerique ex aliis opificibus mechanicis & in primis inter carnifices, qui his factionibus plurimum ſtudebant, inter quos & Holzlerius magnam gratiam & conſuetudinem habebat, quia negotiationem boum in Hungaria exercebat; & quidam dictus Meinhardus, ditior inter reliquos. Sic & inter piſtores unum ex illis præcipuum ac magis divitem nomine Haſelpech; & ceteros cujusque generis opifices, unum præcipue ſuæ artis ductorem adhibebant, quorum conſilio & nutu cuncta fieri debebant, non quo Magiſtratuum nomine aut conſulum fungerentur, ſed quo illorum vices agerent, donec ſuper hoc a Cæſare adveniente, juxta leges Civitatis ac privilegia, aliud ſtatueretur, & hæc eorum factio finem ſortiretur. Inter omnes tamen hoc convenit, nullum hujus prætextu rei mutandæ dominationis ſtatum Cæſari aut hæredibus ſuis, quibus ſacramento fidelitatis adſtricti erant, velle mutare; ſi modo illos ſuis legibus ac æquo jure vivere permitteret. &

Civitatem in ſuis antiquis privilegiis & immunitatibus, a ſe & prædeceſſoribus conceſſis, illibate conſervaret, & juſtitiam adverſus eos, quos manuceperant, adminiſtraret. Interea Cæſare in Novam Civitatem adventante, quam vulgo Neuſtat appellant, & Reverendus tunc in Chriſto Pater, Senenſis Epiſcopus, & nunc Sanctiſſimus Papa denominatus pietatis titulo Aeneas, poſt Cæſaris opera me ſolum inſtante ad Cardinalatum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ tempore Caliſti promotus, ac demum in ejus defuncti locum in Pontificatu ſuffectus, qui & modo Eccleſiæ præeſt, ætatis noſtræ pariter & eloquentiæ Pater, ac hiſtoriarum Auſtralium eo tempore, quo in Cæſaris curia verſaretur, ſcriptor, Neapolim Auſtriæ appellabat, quod græcum vocabulum eſt, & latine ſonat nova urbs vel nova civitas, vulgari autem noſtro, quaſi nova ſtatio, vel ſtatuitio dicitur; quod noviſſimis temporibus, hoc eſt anno gratiæ milleſimo ducenteſimo, vel circiter, a quodam Leopoldo Duce Auſtriæ, ſive ut alii volunt, Federico ultimo illius generis ex Rudolpho Comite de Habspurg, cum Pannonibus ſeu Hungaris continuo bellante & confligente ibidem in finibus illorum novam urbem, in qua præſidia teneret, condiderat. De cujus ſitu & amœnitate pleraque ſuo loco dicenda eſſent, quæ hujus repentina hiſtoriæ deſcriptio ad præſens non admittit. Hoc ubi Viennenſibus innotuit, pavere, trepidare, culpare nonnullos rem temere ac inconſulte actam, vereri magnam urbis infamiam & mulctam a Cæſare propterea infligendam: A quibus hæc res inviſa erat & adverſa, quique hanc injuriam atque violentiam perpeſſi erant, exultare, ſolari ſe invicem, jam melius ſperare cœperunt & liberius quam antea proloqui. Quod ubi factionis autores animadvertunt, cum præter quatuor, quos in turri poſitos ſupra commemoravimus, Burgenſes, cæterisque omnibus licentiam in ſuis ædibus manendi conceſſerant, interim in prætorio recondunt & obſervant. Interea de legatione ad Cæſarem mittenda, cum terraneis conveniunt, quemadmodum ſupra ſcripſimus. Sed, ut eo revertamur unde digreſſi eramus, lucidius omnem conſpirationis cauſam & ordinem aperiemus, remque ipſam ſuo ordine proſequemur. B

Cum vero die illa, qua applicuimus, omnes cœnæ incumberent, neque de Cæſaris adventu amplius ſolliciti eſſent; putabant enim omnes illum ea nocte apud Laxenburgum caſtrum amœnum & inſigne, quod decem millibus ab urbe diſtat, moraturum, ſicuti illi nuntiavimus, & ipſi mandaverant. Ecce ſole ad occaſum declinante, primæ Cæſaris acies in monte Viennenſium, ſic enim vulgo denominatur, quia urbi vicinus; apud crucem, ubi primum urbs apparet, conſpicatur, moxque per urbem famatur, Cæſarem ordinatis aciebus, ſicuti prædictum erat, adeſſe; maximam curruum & quadrigarum multitudinem habere. Mox campanæ ſigna fiunt, omnes ad arma confluunt, pars magna vulgi turres, domorum tecta & muros conſcendunt, ut armatum exercitum videant; plerique exultant, alii ter- C

rore

rore conſternantur, hortari alter alterum, ut primo Cæſaris motui obſiſtant, ſummum in initio rei periculum eſſe, cum parum caluerint, meliora in dies obvenire pacta, quo ſe urbemque ab incendio, ruina & ſpolio tueantur. Itaque rurſus ad portas concurritur, ſepes & aggeres armatis complentur; tum ut ad caſam pauperum ſeu leproſorum, quæ Sancti Job dicitur, primæ cohortes veniſſent, ſubſiſtere, & nonnulli ad portas præire juſſi ſunt, qui Cæſaris introitum petant, ſimulque cauſas moræ ac denegationis exquirant. Nos enim, etſi perlubenter Cæſari hæc omnia, quæ ab intra ſenſimus, ſignificaſſemus; nullam tamen emittendi copiam habebamus: adeo omnes portæ omnesque fores obſtructæ erant, & ne quisquam ingrederetur, aut egrederetur, prohibitum; quibus pari modo, ut nobis ab Holzlerio plebis tribuno reſponſum eſt, ac ſimiles & majores cauſæ redditæ. Poſt multa Cæſari ea nocte ingreſſus eſt denegatus, & patientiam in campis habere rogatus, donec plebs aliter deliberaſſet; ſui culpam fore, qui ita ex abrupto cum tali tantoque exercitu advenerat, neque id præmaturius ante biduum vel triduum inſinuaſſet. Interea nox obſcura ſupervenit, itaque terga vertere coacti: deliberatum ea nocte in agris proximis manere oportere, neque commode in villas & loca habitata retrocedere, quæ fere penitus eſſent bonis omnibus exſpoliata: currus autem ex transverſo ſe deflectere & in agris Sancti Marci, qui extra portam Orientalem eſt, quæ in Hungariam ducit, & paulo ſupra miliare unum latinum diſtat, divertere coguntur. Vidiſſes quadrigas & equites in obſcuro per foſſas & ſepes ac per media vineta incedere; partem in foſſa decumbere & ſine ordine, ſine lege, prout quisque prior locum occuparat, in agris conſiſtere; ſicque tota nocte, non ſine gravi multorum frigore & penuria, demoratum eſt. Ante diem vero in ipſo diluculo ſub pulſu primarum (ſic enim ibi dicitur, & mos eſt campanellam per horam ante diem continue pulſare, quo ſe ſtudentes ad miſſarum ſolennia præparant, hi præſertim, qui in diluculo miſſas perficere habent) citer quadringentos equites & amplius, de gentibus Ducis, nocte vocatos, clam per portam Scotorum introducunt, quos in ſuburbanis portæ, qua Cæſar incumbebat, diſponunt. Ex qua re multi cives deterriti, non parum contra Holzlerium murmurabant, non hæc ex communi conſilio populi proceſſiſſe. Mane autem, ut primum dies illuxit, nos de caſtro ex turribus proſpicere avidi, quonam loco caſtra metati eſſent, cives pari modo explo-ratum habere, ubi cum ſuis Cæſar ſedſſet. At ubi in eo loco manſiſſe viſus eſt, quamprimum illos in armis conſpicantur, iterum campanam tangere, & ad arma confugere cœperunt, ſimulque ſinguli ad eam portam concurrere, bombardas & munitiones eo loco deducere; ad defenſionem ſe parare; quo Cæſari per vim ingredi volenti obſiſterent: isque tumultus usque ad horam tertiam & amplius perduravit. Tum Sereniſſima Auguſta nobis vocatis & cæteris, qui aderant, conſulibus hortatur & conſilium rogat, quo nam pacto hæc res deinceps agenda ſit,

quæ Dominum & consortem magno incommodo extra demorari compatitur, simulque proterviam atque contumaciam civium plurimum culpatur, qui hero suo proprias portas audeant obserare. Multa interea cogitantur, quo pacto clanculum portæ ei nocte aperiri possent, & in urbem ingressus ei patere; ut digna eos, qui hujus rei noxiæ forent, pœna mulctaret. Visum est, Rudigerum, probum atque sapientem virum, ad se vocari, illumque hortari ab Augusta & orare, ut hanc provinciam nobiscum, qui a Cæsare cum eo missi eramus, aggrediatur; quo cives, & eos, qui hujus rei auctores erant, mitigaremus, & illis . . . . . nibusque rationibus ostenderemus (quod ego ab Hispanis Divi Trajani, Theodosii, temporibus, qui ab Hispania originem duxerunt, & ut plerumque fieri assolet, per suos conterraneos provincias terræ illius rexerant, nomen a gente sortitum credo, & usque in id tempus retinuisse). Et hic quidem vir magnanimus, qui in curia Cæsaris a puero elevatus erat, non pigritiæ & inertiæ, ut plerique alii, sed rei militari deditus summus evasit, hic, ut quosdam ex se ad Cæsarem mitterent, cum quibusmet coram cordis sui affectum proloqui posset, & ab illis suam ipsiusmet intentionem & voluntatem intelligere. Acquiescit Rudigerius; at nos pariter cum eo tres alii, qui legati fueramus, quæsitum illos pergimus per vicos & civitatem, donec illos ad extremam portam, ante quam Cæsar degebat, reperiremus, sub qua omnes hujus rei factiosi una erant congregati. Dum autem prope essemus, nescio si forte vel consulto, tres ex ipsis terraneis

A Georgius de Ekhartzau . . . . de Liechtenstein, & Georgius de Pottendorff laxatis habenis ac procurrentibus equis nos insequuntur, & citius, antequam illos alloqueremur, perveniunt; fortasse, ut nostra ferebat opinio, ut nostrum apud illos sermonem & propositionem impedirent, & illorum in sua opinione animos confirmarent. Itaque loco eis dato illorum recessum operiebamur: dehinc misso nuncio, qui illos de nostra præsentia & alloquio avisaret, obviam nobis procedunt, & ad se, in quantum placeat, introducunt: B quibus nobis morem gerentibus, dum intus essemus, omnibus convocatis, Rudigerius primum loquendi principium facit. Dicit causam nostri adventus, simulque honestum Cæsaris responsum apud Novam Civitatem datum, adstante Johanne Kyrchaim, altero ex legatis eorum, qui id coram omnibus affirmavit, ac dehortatur, ne talem adversus herum suum hostilem demonstrationem faciant: illum venire pacificum, & ad omnia quæ pacis sunt offerentem: nihil turbulentum ab illo expectare: culC pare eos, quod nos die præterito mox non audierint: non eos credere aliter de Cæsare susurrantibus, & cætera multa ad rem nostram conducentia. Quibus & nos verba, pro legationis nostræ officio, in eandem fore sententiam confirmavimus. At illi, deliberatione recepta, non post multa (nam antea cum singulis ad partem locuti eramus, & ea, quæ ad rem necessaria erant, persuasimus) illico in eam sententiam concordant: placere oblationem nostram, velle ex se deputare quosdam, qui ad Cæsarem exeant, & suam ipsius erga

se

se voluntatem & affectum intelligant. Multa eis in malam partem persuaderi: verumtamen nihil temere de ejus benignitate credere; meliora A sperare, nihil mali de se meritos: asseritur, quæ fecerint hactenus, pro salute urbis & patriæ feciſſe, neque ad injuriam aut læsionem suæ Majestatis, sed ad rem publicam tuendam: nullum unquam alium principem aut Dominum se desideraſſe, pro cujus statu & fidei suæ observatione jam multo tempore corpora & bona sua cum publice tum privatim oppoſuiſſent. Sperare, Majestatem suam id æquo animo accepturam, si suæ immunitati & vitæ providere voluiſſent. Hæc nos omnia in meliorem partem B accipere, & apud Cæsarem interpretaturos esse, affirmamus; neque dubitare, Cæsarem illos hilari vultu susceptorum, eisque fidem & salvum conductum pollicemur, ad quem habendum Haidenricum Trugeses, & Nicolaum Pebringer duos ex nobis ad Cæsarem præmittimus, qui nobis in itinere occurrant. Obtulimus quoque aliquos ex nobis, si opus esset, obsides posituros & apud se in urbe mansuros, donec sui salvi rediiſſent; sed non est eis visum id a C nobis exigere: sed sola fide & verbis se contentos fore edicunt. Eligunt itaque in primis Johannem Kirchaim utriusque medicinæ Doctorem, & Sigismundum Magistrum venationum, alias nomine Sclavo, cujus erat nationis, & Gismachler, Zetptaker appellatos, & nonnullos alios ex se, qui nobiscum ad Cæsaris præsentiam pergant: quos conscensis equis recto itinere versus Cæsaris castra conduximus, quæ jam more exercituantium post eccleſiam Sancti Marci leprosorum locata erant. Pulchrum erat videre ordinem papiliorum totumque exercitum in circuitu per portas & custodias, & intus per vicos & plateas distinctum; erecta vexilla, & quæque ad rem spectabant, propemodum ordinata & dispoſita. Inde ubi propius acceſſimus, occurrunt nobis, quos pro salvo conductu præmiſimus Haydenricus Drugeses (quod nomen a Drusis Romanis tractum opinor; nam multa nostræ linguæ nomina latinis & ipsis Romanis conformia sunt, & ab illis tracta credenda: nam & Romuli & Cornelii & Scevolæ, & Curtii & Lucii & Titii, corrupta reperiuntur) & alter item noster Collega Pebringerius, qui rem, uti desiderata sit & promiſſa, a Cæsare conceſſam ratamque fore affirmavit: sicque eos in castra deducimus. At cum ad Cæsaris tentorium ventum est, ubi cum consulibus se retraxerat, illos per ordinem introducimus. Tum Cæsar illos manu excipere, simulque cum Johanne Kyrchaim & cæteris jocari. Non se, inquiens, putaviſſe, se ea nocte in agris rurali more deliteſcere paſſuros, & conjugis amplexibus fraudaturos, quibus multo jam tempore abstinuiſſet; neque illum & collegas hoc sibi apud Novam Civitatem pollicitos. Tum ille se excusare volens, ait, ex se non defuiſſe; nimis repentinam suæ Majestatis acceleration nem populo non parvum terrorem & formidinem intuliſſe, . . . idque suæ Celsitudini pariter & urbi ad gloriam accedere, quod ante illam Cæsarem castrametatum apud posteros referretur, atque inter diem & noctem, sicut sperabat, illam intraturus ac victurus esset. Post hæc, ut ad rem

ventum est, Rudigerius Cæsari aperit, quæ illorum adventus ac nostri quoque causa, quid cum illis actum: quæve nomine Sereniſſimæ Augustæ apud illos facta, atque eos dispositionis erga suam Majestatem fore intelligeremus, quæ item & ipsi verbis propriis confirmarunt. Ad hæc Cæsar eis respondit, se uti apud Novam Civitatem eorum legatis responderat, venire non iratum, sed pacificum & pium principem, qui eis de bono opere & fide ac observantia redditurus esset gratias, non pœnas aut ultionem de aliqua re sumpturus; hortari illos, ut cæteris quoque suis concivibus id exponant & hortentur, ne cum suo ac eorum proprio scandalo se ita turpiter & dedecorose in agris ac pulveribus vitam ducere sinant, non Cæsareo, sed nec rustico aut agrario convenientem; neque credere susurrantibus, qui inter se & illos zizanias seminare conarentur, & eorum fideles a se abalienare: pluris facere suam Majestatem, quam illorum verba ac suggestiones: nihili pensi de sua Majestate habere: se non venire, nisi ut eis ac toti patriæ pacem & tranquillitatem, non bellum aut ultionem procuret. Vnum valde se demirari, quod hostes suos apud se morari in urbe sinant, se autem Dominum & principem mœnibus excludant, nihil honestatis aut rationis id in se habere, omni loco ac natione, ubi id auditum fuerit, magno eis impropério futurum fore, neque ulla id ratione excusari posse, quo minus illis ad magnam perfidiæ notam adscribatur: proinde consulere honori & famæ suæ utilius, & aliam rerum suarum deliberationem accipere. Non venire se, nisi cum bonis ac electis fidelibus provincialibus suis, qui nihil molestiæ eis allaturi sint, sed omnia, quæ ad pacem & tranquilitatem sunt, una secum consulturi, simulque pecuniam suam, & eam non parvam, apud eos consumpturi, ex quibus maximum sint lucrum & emolumentum accepturi. Singulariter autem Sigismundum, veluti sibi familiariter & ab antiquo notum, appellare. Num ne nosti, inquit, crudelem semper me fuisse principem & sanguine & vitæ mortalium inhiantem? Quis vobis hanc de me persuasit dementiam? Satis fore, si ne unquam illum amplius vidissent, vel agnovissent, & non ab annis viginti & supra cognitum haberent. Illi vero nihil horum apud se unquam hæsitasse, se se omnia plane credere & probare; sed difficile esse plebi hæc persuadere, quæ adeo variis passionibus & injuriis lacessita foret, ut facile graviora pertimesceret. Redituros se in urbem, & palam hæc in vulgo & per plateas prædicaturos: unum hoc restare, ut provinciales seu conterranei Austriæ, qui intus essent, & ipsi de gratia & securitate Majestatis suæ confiderent, & hæc dies, quæ ad pacem communem foret, non interrumperetur super adventum suæ Majestatis. Ad hæc Cæsar, jam pridem eis securitatem præstiti, & adhuc præstare paratus sum & proprio ore ac verbis polliceri, si modo absque formidine illic manere & paci consulere velint: suas erga me diffidationes deponant, & ego meam in ipsos indignationem, & una pariter in concilio sedeamus, & communem pacem patriæ consulamus, si modo pacem volunt & sincere cupiunt: hæc una via est, ea ipsa regio,

regio, quæ mille ambagibus involvitur, & plus fidei & minus ſuſpicionis ultro citroque habet, reddantur quoque caſtra & oppida reditusque alii, violenter & injuſte ablati, & ecce pax plane a nobis non abuſio; quin immo illam petimus, &, ut Florentini nobis dicebant, ab hoſtibus mendicamus noſtris. Sic enim orator quidam Florentinus, dum Cæſar Romam pergeret, & partes Italiæ diſſidentes ad pacem hortaretur, & induceret, his verbis reſpondit: Optamus non ſolum, Sereniſſime Cæſar, pacem, ſed etiam ſuppliciter eam, inquit, mendicamus, ita & Cæſar ajebat, & nos quoque illam ab eis (quod nos non decet) efflagitabimus. Si in hoc quoque noſtram majeſtatem exuerimus, & veluti pius ac manſuetus princeps, quin immo ut privatus homo & fidelis Chriſtianus juxta Dominicum præceptum nos exemplo David Regis & Prophetæ humiliabimus, ut illorum flectamus animos & animas lucrifaciamus, & ad reconciliationis gratiam invitemus. Hæc & alia hujuscemodi ex ore tanti Principis clementiſſima verba prolata ſunt, quæ non ſolum illos inflectere ad ſui gratiam, verum etiam lachrymantibus oculis ſuſcipere, atque dura illorum corda demulcere merito poſſe videbantur. At Johannes & ſocii hæc lætabunde audire, quinimmo geſtire ac præferre lætitiam magnam, nec quicquam a tanto principe amplius exigendum. Sub ipſo autem receſſu verbum fit de eſcis, & potibus, meque pro ſuo ore dandis atque ſervis & aliis, qui ea exportent, intromittendis; quod hi, qui aderant, minime denegandum putaverunt, pieque mittunt omnes, jamque antea in mane miſerunt plurimi, qui vina, qui panes, qui carnes & alia, quos in noſtro quoque regreſſu habuimus obvios. Vidiſſes pueros & veteranos, nec non lixas & quoslibet alios catervatim in urbem pro quibusque neceſſariis filiatim tranſeuntes, qui gregatim per ponticulam portæ intromiſſi, & ad egrediendum viritim emiſſi ſunt; ita ut ſe ſub ipſa turmatim impellerent. His reſponſis, ad urbem una nobiscum redeunt, & populo relaturos ſe fideliter deſpondent. Nos ad Sereniſſimam Auguſtam properamus & hæc & alia referimus: quæ tantam conſortis ſui benignitatem in principe maxime Romano demiratur ac pene execrabatur, ut adverſus ignobile vulgus tanti principis Majeſtas adeo ſe inclinaret. Portugalienſis Regii Sanguinis non eam naturam & conditionem eſſe, ſed pene contrariam. Superbis & contumacibus nequicquam blandiri, humilibus autem & victis propitios fore. Sic Regem & maxime Cæſarem in ſuos eſſe oportere & cum filiolo ſuo, adhuc admodum puero præſente, hoc loqueretur glorioſum, ac generoſi fœminei pectoris verbum: ſi ſcirem, inquit, te, mi fili, hunc animum eſſe habiturum, dolerem te principem. Neque hæc ad Cæſaris injuriam dicebat, ſed quod tantam plebis inſolentiam & ſuperbiam deteſtaretur, quod non majori ſeveritate & imperio deturbandam, percellendam, puniendamque doleret, quam magna & juſta animadverſione dignam judicaret, neque tanta pietate & indulgentia diſſimulandum, ne aliis quoque deinceps ſimilia tentandi ſpes aut occaſio relinqueretur, quod omnium

mnium exemplorum deterius ac nefandius esset: idque palam Holzlerio & comparibus suis vultu exprobrabat. Interea hi Cæsaris summam clementiam & bina responsa in plebe disseminant: laudare ejus pietatem; exprobrare provincialium calliditatem, & erga illum duritiem; non velle ob eorum pertinaciam, qui quærunt privata eorum commoda, a Cæsaris fide discedere, neque propter eos urbis introitum, quæ sua sit, ei denegare: ex quo illi timidiores effecti pene ab omni eorum spe decederant. Nonnulli tamen non sic simplici legatorum relationi credere, sed eamet ex Cæsaris ore audire, simulque sibi in communi & privato de immunitate & indulgentia ob communem in consulares audaciam & cætera non sine temeritate a se acta prius exigere & sibi cavere. Itaque die sequenti, quæ erat festiva Sancti Bartholomæi, totus fere populus extra portam Sancti Nicolai, quæ ad Hungariam ducit, ubi Cæsar in castris erat, ut Cæsaris vultum videant, simulque ea verba, quæ illi retulerunt, ab eomet audiant; ita enim nunciis edixerat, quin immo & oraverat, ut si eis minus crederent, ut hæc & alia ab eo ore proprio audire possent deque his eis proloqui. Itaque illis extra confluentibus ac post vesperam congregatis, Cæsar cum suis consiliariis & nobilioribus eques advenit sine armis, illicque Wolfgangus Holtzer & cæteri, plebem suis terminis consistere, ut Cæsaris verba, uti principis & heri sui diligenter & æquanimiter attendere, neque clamorem aut irreverentiam sive tumultum aliquem excitare. Spondent hæc omnes, & magno desiderio illius adventum expectant. At ubi propius venit, omnes sepes & aggesta vinearum conscendunt, ut illum de longe venientem prospiciant; sed ubi omnino appropinquaret, primores omnes genuflectere capitaque sua detegere, & veluti nemus altum, quod a vento inclinatur, ita se versus illum submittere omnes cœperunt. Tum illemet ore proloquens, quod tamen nunquam, aut raro, consueverat, ita locutus est. Optavi jam dudum, carissimi Cives, vobiscum constitui & coram verba effari; quod mihi modo vestra bonitate & fide concessum & gaudeo & lætor: nusquam enim de vestra in me fide, integritate, & constantia dubitavi, tametsi multa a multis dicerentur; semper enim hanc urbem & ejus cives & populum magni feci, dilexi, amavi, neque unquam odio habui, sicut plerique, ut accepi, vobis susurrarunt. Fuit enim hæc & est urbs nostra primaria & omnium aliarum caput atque princeps, in qua progenitores nostri maximam vitæ suæ oblectationem semper habuere, & nos quoque ejusdem propositi sumus, eam nostra residentia curiæ illustrare, & residuum vitæ nostræ apud vos transigere, idque ex omnium infallibili judicio dignoscere potuistis, quod duo nobis omnium amantissima pignora, consortem videlicet nostram & unicum filium, vobis crediderimus . . . . . & apud vos amoris & benevolentiæ nostræ testes esse voluimus: in quo etiam vice versa vestram erga nos fidem & integritatem atque observantiam cognovimus: quod & ea & vos ipsos atque civitatem hanc per omne absentiæ nostræ tempus ab omni hostium impetu ac molestia conservavistis

stis ac tutati estis, ob hocque multa ac magna credite, quod & vobis coram Deo pollicemur, ut nihil unquam de ulla in vos statuenda vindicta cogitavimus, aut in futurum statuemus, sed omnem vobis omnium transactarum rerum impunitatem & indulgentiam pleniſſimam pollicemur. Quod si inter vos & magistratum urbis, a nobis constitutum, aliqua differentia est, aut suborta sit, propter quod illum manucepistis, illam æquo animo audiemus, & per amorem, & benevolentiam capiemus, ipsumque absque sanguine & ultione severa, qualem forte res vel causa mereretur, transigemus. Dehinc hortari ac requirere illos cœpit, ut pro sua in eum fide & observantia, portas suæ civitatis non teneant obseratas: indignum esse & se minime decere, ut hostes quosque suos absque delectu intromiserint & apud se patiantur, & suum herum atque principem foris excludant. Non enim secum adducere nisi bonos ac fideles terrarum suarum provinciales, qui ita paci & honestati omnes affecti sint, ut ipsimet cives; neque alia eos causa veniſſe, nisi ut pacem & tranquillitatem & urbis & patriæ procurent, neque eos latrocinio ac spolio deditos, ut hi, quos pridem sub ipso noctis silentio contra se introduxerint; sed illos apud se civiliter & legaliter ac sine eorum offensa victuros, suasque inibi pecunias, & easdem quidem non modicas, consumpturos; ex quibus non parvum eis ac toti urbi emolumentum ex sua quoque præsentiæ ac Curiæ residentia sit obventurum. Non hujus in se animi ac diffidentiæ esse oportere, qui omnibus pius ac mansuetus esse consuevit, neque per omnem vitam suam alicui crudelis aut immitis fuerit, eis severus existat; qui neque cujusquam noxii sua voluntate unquam sanguinem fundi jusserit. Ad hæc de provincialibus quoque & cum pace patriæ, quæ supra commemoravimus, & hic coram populo replicavit, se se illis perpie supplicaturos, & ut suas adversus se hostilitates deponant; si modo veram atque sinceram pacem cum eo habere velint: ac demum cum eis de communi pace servanda consulturum. Post hæc & multa alia hujuscemodi in medium dicta, Wolfgangus Holtzer & cæteri, qui primatum plebis sibi usurpaverant, facta Cæsari reverentia, ac petita parumper colloquendi licentia, sese intra plebem contraxere, & communicato inter se sermone, ad Cæsaris conspectum redeunt, illique gratias per organum Holtzer agunt de tam benigna & generosa atque Cæsarea allocutione ac sponsione eis facta, eamque omnes tam pauperes quam locupletes, & tam senes quam juvenes summa cum lætitia excepisse; nihilque tam jucundum, tamque suave eis fore, quam id a suomet ore audivisse, & vultum ejus facie ad faciem vidisse, quem multo jam tempore videre desiderassent; multa se pro ejus fide ac sui tutela passos, sed hæc jam omnia æquo animo oblivisci, & mirum in modum suæ Serenitatis præsentia oblectari, velleque hæc referre suis cæteris contribulibus, & civibus, quorum plerique vel ætate vel morbo aut quibusque negotiis venire modo impediti sint, quodque hæc quoque egressio præter spem & ex abrupto facta sit, & quam multi ignoraverint. Rogare supplicareque Majestati suæ

ea adhuc modicam patientiam habeat, noctem jam ſubeſſe, neque commode nunc, etiam ſi velle, ſubintrare poſſe ultra craſtinam diem ſuam Celſitudinem amplius non moraturos, quin Majeſtatem ſuam & omnes, qui cum ea ſint provinciales, jucundo animo intromittant: dummodo eos, qui ſtipendio conducti ſint, foris dimittat, ſeque ſuos etiam, qui intus ſint, Bohemos & alienigenas, & quoslibet ſtipendiatos, mox altera die ante ſuæ Majeſtatis introitum pariter dimiſſuros. Neque plura de hoc eo ſero verba facta ſunt. Cæſar illis ſalutatis atque dimiſſis in caſtra cum ſuis rediit. Cives autem & populus omnis in urbem regreſſi ſunt, atque omnes Cæſaris inter ſe pietatem laudare, ſimulque terraneorum verecundiam, ſi id reſpuerent, exprobrare, atque inſignem deinde ejus facundiam admirari; qui ſe elinguem proteſtatus eſſet. Optare, ut hunc modum ſemper ſervet, neque cujuspiam alterius & maxime Vlrici Rodigerii procaci & injuria lingua uteretur. Efferre quoque ejus modeſtiam in dicendo, quo eos non tanquam Princeps & Imperator ſuperbe & arroganter, aut ſicut principum mos eſt, pluraliter, neque uti ſubditos allocutus ſit, ſed amicos ut admodum ſibi cariſſimos ab initio ſui ſermonis appellaverit: exiſtimaſſe illum indignabundo & pleno iracundia erga ſe ſermone uſurum: verum autem eſſe, illius humanitatem & clementiam ab omnibus ſemper prædicatam & dudum ante recognitam; qui nec injuria moveretur, nec cuiquam pro ſuis demeritis iraſceretur. Nemo enim ex omni numero erat, qui non contentiſſimus animo & Cæſari benevolus urbem intraret, etiam qui antea omnium viſi fuerant ſibi magis infidi atque adverſi; adeo illorum animos ac mentes ſua oratione delinierat: neque fuit, qui urbis ingreſſum amplius illi ac ſuis remorandum arbitraretur; multo vero moleſtius ferebant, non eum eadem mox hora intromiſſum, niſi quod nox ipſa, quæ jam ingruerat, hujus commoditatem atque aptitudinem ſuſtuliſſe vel potius intercepiſſe videbatur. Mane vero adiere provinciales, ut eis Cæſaris benignitatem & oblationem humaniſſimam exponerent, quam plebs tota, & qui id audierint, uno voto, miro applauſu approbarint, non poſſe ammodo illum civitate excludere, aut illi introitum urbis diutius denegare, qui & ipſe ſuppliciter pacem ab eis ſe petiturum ſpoponderit, rogare & hortari eos, ut una ſecum ad illum foras exeant; Cæſarem id deſiderare, atque cum eis ſimiliter coram conferre velle, atque omnem ſui animi rationem palam exponere: ſi id recuſent, aperte intelligent, eos non pacem quærere, ſed potius refragari. Ad hæc provinciales omnes & hi præſertim, qui Cæſari hoſtes erant, & cum Alberto ſenſerant, proferre rem & frivolas quaslibet excuſationes prætendere. Non id bono a Cæſare animo, ut verba ſonant, fieri: non blandis ipſius verbis ita ſimpliciter credendum fore; cum intus fuerit, de ſe pariter & de illis ſtatuere poſſe, uti collibuerit: non amplius conſilii, ſed magis pœnitentiæ locum fore: deliberandum melius atque in tanta re non tantopere feſtinandum. At vero cæteri, qui meliori ſenſu erant, veluti Prælati, quorum magna pars illic erat, utpote

Meli-

Melicenſis, Gottwicenſis, Scotorum, Campililiorum, Cellæ Mariæ, Zwettellenſis, Altemburgenſis & Sanctæ Crucis Abbates: nec non domorum Carthuſienſium Maurbacenſis, Aſpacenſis, Gamingenſis Priores; & Sanctæ Dorotheæ, Sancti Hipolyti, & Sancti Andreæ Præpoſiti; nec non ex Baronibus nonnulli, qui melioris in Cæſarem fidei & animi erant, tantam Cæſaris oblationem & humanitatem non contemnendam: ad illum foras eundum in caſtra cenſuerunt, quod & Wienenſes & aliorum oppidorum legati, qui aderant, conſultius & honeſtius putabant. Quorum omnium ſententiam illi haudquaquam aſpernari poſſe videbantur. Itaque facto prandio ad horam meridiei ſeſe pariter exituros condicunt, & Cæſaris verba & mentem audituros, ſi modo eis ſecuritas eundi & redeundi fieret, quam jam pridem Cæſar ipſorum legatis ſimiliter & civium addixerat. Ad hanc horam ergo meridianam coadunati, aſſumptis ſecum ex Prælatis duobus & etiam civitatum legatis, Cæſarem in caſtris adeunt. Quibus Cæſar obvius extra caſtra procedit, ut liberiorem illis aditum præbeat, omnesque per ordinem, non veluti hoſtes ac diffidatos, ſed ut amicos dextera recipit, eosque his verbis allocutus eſt. Quis patriæ ſtatus exiſtat, provinciales, videtis, nec opus eſt verbis recenſere quæ oculis ſubjacent. Vrbes exhauſtæ, oppida & fora depopulata, villæ crematæ, laceratæque, agri inculti; omnia ferro, igni, vaſtitati ſubjecta. Quæ vero hujus belli cauſa & occaſio eſt, non vos latet, id vobis & mundo palam eſt, me hujus non fuiſſe autorem; qui nonniſi laceſſitus & provocatus arma defenſionis aſſumpſi, ſemper quæſiviſſe pacem, refugiſſe arma & armorum ſtrepitum, in quibus nihil quietis, nihil boni, nihil Deo placens eſſe novi. Vos, quos ut provinciales ſemper colui, amavi, quibusque ſuperiori tempore in omnibus, quæ a me petebantur, morem geſſi, alienum Dominum quæſiviſtis, deinde fratrem meum germanum adverſus me in bella concitaſtis & ipſi diffidaſtis. Ego vero me meaque tueri armis coactus ſum, & alienigenas, cum indigenæ mihi veluti exteri facti forent, paucis exceptis, ſtipendio conducere neceſſe fuit, a quibus, ſi quid hoſtili more factum ſit, & doleo & moleſtum ſemper habui: a me, nonniſi tueri me & mea ab hoſtibus, mandata habuerunt; neque cuiquam injurios eſſe. Jam vero quantumcunque armatus & comitatu fidelium provincialium ſtipatus ſim, non minus pacem cupio, pacem quæro, ſi modo decens & honeſta ſimul & firma haberi poſſit. Sin autem mea, quæ mihi ablata ſunt, repetiturus veni, quam ſi & vos, ut videmini, habere deſideratis, pro qua nunc in verba noſtra, ut dicitur, conveniſtis, per nos non deerit, quam ut puram ſinceram & omni labe carentem & ſuſpicione intelligere poſſint omnes. Hæc una noſtro judicio via eſt & ipſa regia, ut omnem erga me hoſtilitatem, diffidationesque veſtras tollatis: ego quoque tametſi graviter me læſeritis, ac Majeſtatis rei ſitis, indignationem in eam & omnem offenſam remittam; atque hoc facto communi conſilio paci patriæ conſulamus: neque veſtrum comitatum ac conſilium abhorrebo, dummodo vos erga me non alienos ſenſero, ſed ut fide-

fideles ſubditos: ero vobis Dominus & princeps gratioſus, vosque & quemque veſtrum pro ſua conditione honorabo & tractabo, quemadmodum parentes mei veſtros apud ſe habuerunt prædeceſſores. Hoc dicto, illi ſe ad partem, facta Cæſari reverentia ac licentia petita, retraxerunt, & communicato conſilio, qui hujus rei notabiles erant, nam plerique ex eis vel partium Cæſaris, vel neutrales fuerant, cauſam honeſtatis ſuæ, propter quam id in præſentiarum facere non poſſent, in medium afferre cœperunt, præſertim, cum Alberto Cæſaris germano colligati & adſcripti forent, nullam abſque ſui licentia pacem aſſumere, idque Cæſari palam pro ſe ipſis reſponderunt, hoc adjecto, quod ſi Cæſar in communi pace patriæ annueret, poſtea ſe ſuper eo articulo deliberaturos, & ſeſe ergà illum ita habituros, prout ſibi omni jure & honeſtate licere atque convenire arbitrarentur. Tum Cæſar: nunquid & mihi quondam tenebamini, & fidelitatis vinculo adſtricti eratis, & nihilominus, cum vobis viſum erat, a me abſtraxiſtis; ſi ergo tunc vobis licuit, & nunc licebit; ſin autem, ne tunc vobis licuiſſe plane omnes intelligunt. Ad cives autem Wienenſes & cæteros converſus videte, inquit, vos, & inter nos judicate. Ego eis pacem offero ac exuta dignitate mea, quod mihi verendum eſt, pacem ab illis ſupplex efflagito, & illam recuſant. Vos, inquam, convenio & hortor & ſub fide, qua mihi tenemini, admoneo conteſtorque, ut urbem, quæ mea eſt, me cum his, qui mecum ſunt intrare finatis, neque portas recluſas teneatis; ſed hos hoſtes meos amplius ex ea licentiatis & ego nihilominus vobiscum & cum cæteris provincialibus, qui illic ſunt, & qui deinceps venturi ſunt, de pace & bono ſtatu patriæ tractabo, ad omnia conſentiam, quæ vel rationabilia juſta, & vel dignitati meæ decentia fuerint, quod ſi & ipſi pro hac vice forſitan minus bene deliberati ſint, ſalvos eos per quindenam in urbe manere permittam, ut vel melius apud ſe conſilium capere, aut a vobis & reliquis in ſaniorem partem deduci queant. Tum cæteri & hi, qui ex urbe erant, laudare Cæſaris clementiam; illorum duritiem arguere, & in faciem illis exprobrare & dicere. Vtrumque deliberent, ſeſe in Cæſaris fide manſuros . . . . . neque illi urbem ſuam ac portas ejus ultra nequaquam denegaturos, ſatis eis fore proviſum de oblata per Cæſarem quindecim dierum ſecuritate, quibus vel deliberare melius, vel aliud de communi pace conſilium ſumere poſſe dicebant. Ad hæc Cæſari portas pro ſuo patere arbitrio dicunt; quandocunque ei collibuerit mœnia ſubintrare: duntaxat ut eos, qui ex raptu ſtipendioque vivunt, extra dimittat, alioque divertat, ut urbi & civibus non ſint moleſtiam illaturi. Tunc Andreas Paumkircher & Vlricus Gravenecker, qui horum ductores erant; pro illis fidem ſuam præſtare, ut nulli injurii in urbe exiſtant, altera vel mox ſequenti die ſeſe illos, ſi ita eis placuerit, absque damno civium extra mœnia reducturos, neceſſitatem eos cogere mœnia ſubintrare, qui ab extra neceſſaria non reperiant, minusque injurios in civitatibus eſſe ſolere, quam in agris, quod Cæſaris majeſtatem ac civium etiam intoleran-

tiam

tiam reformident. Magna præterea cives ex illis emolumenta sumpturos, qui victui necessaria & cæteras quoque armorum suppetias nummo comparaturi essent: sicque invicem discessum est. Cæsar omnino ea nocte sumpto prandio vel cœna, nam non nisi interdiu & hora jam ipsa tardiore cibum sumere consuetus, urbem intrare disponit. Sicque Wolfgango Holtzer & cæteris, qui cum eo erant, civibus, cunctisque, qui aderant Curialibus edicit, ut se ad hoc præparent, publiceque per tubicinem proclamari jubet, ut omnes se ad ingressum coaptent, nullique vel in introitu urbis, vel in commorando injurii aut molesti sint. Omnia victui necessaria hospitiaque, non per vim aut violentiam, sed cum summa civium benevolentia emant & suscipiant; quicunque secus fecerit, crimine capitali reum esse, atque proinde sine gratia puniendum. Cæsar vero dimissa turba ad cœnam vadit; cæteri omnes sua quisque tentoria demittere, currus & cætera impedimenta ac sarcinulas recolligere & componere, & sese ad ingressum gregatim in ordinem conferre cœperunt. Vidisses minus quam intra unius horæ spatium totum exercitum atque ejus formam destitutum, nonnisi unicum Cæsaris papilionem, atque vexillum constare. Interea provinciales & cives in urbem properant, & cum plerisque civibus & mechanicis, cum quibus consuetudinem habuerunt, locuti sunt, & Cæsaris ingressum vituperant, illumque totis viribus adhuc impedire conantur. Præcurrunt nuncii, qui Cæsaris ingressum Augustæ significare contendunt. Accurrit & ipse Wolfgangus Holtzer, ut & ipse hujus boni nuncii primus ad Augustam relator existat, magnam se ab illa gratiam acceptorum existimans. Cui illa, ut est magni animi & more atque iræ tantisper impatiens: Non ego, inquit, magnas tibi & cæteris gratias habeo, qui herum tanto tempore a propria urbe ac mœnibus suis excluseritis magno cum dedecore & injuria, non solum sua & nostra, sed & vestra & totius urbis & omnium civium indelebili nota & infamia. Quare, age, fac, cura, ut nulla deinceps amplius mora intercedat, quantum ipsius & mei indignationem velitis evitare. Tum ille rem joco miscere, majestatemque suam justissimam indignationis causam in se & alios habere, ait, qui eam tot noctibus contubernio consortis fecerunt carere. Ad hæc illa: non id, inquit, mihi contubernii nostri causa molestum fuit, quo jam anno amplius carui, atque longius carere possem; sed vestræ, ut ita dixerim, petulantiæ ac temeritatis, qui proprium herum & principem a suis arcere ædibus & mœnibus repellere ausi fuistis. Ad hæc ille nihil respondens, rubore confusus discessit. Nonnulli vero ex civibus & mechanicis, cum quibus forte provinciales illi præsertim, quibus ingressus Cæsaris molestus atque suspectus erat, ad pulsum campanæ in curia præpositi concurrentes, inter se de Cæsaris introitu disputare cœperunt, nec defuerunt, qui illum libenter impedissent: vicit tamen sanior pars, quæ id jam Cæsari addictum & promissum affirmarunt, neque pacto aliquo infringendum, præsertim cum jam tentoria omnia demissa, & currus & cætera omnia ad introitum parata essent,

non esset amplius deludendus. Subinde advesperascente die & jam se inclinante, Cæsar omnes turmas & cohortes ad ingressum ordinari jubet, prout alias in campis ordinatæ fuerant & superius de eorum progressu descripserimus. Itaque primas acies Styrii duxere, præmissis, ut est mos gentis, vexillis & pueris, qui galeas, scuta, lanceas & cuspides cæteraque arma pro suis quilibet domicellis deferre solent. Dehinc tubicines ante primarum acierum ductores, & qui thoracibus & melioribus armis induti erant; dehinc reliquuum vulgus, & qui leviori armatura fruebantur, quaternis aut quinis rato ordine sese concomitantibus, quorum omnes copiæ ad numerum mille ducentorum equestrium existimabantur. Dehinc Carinthani simili ordine ad numerum octingentorum: post hos Carniolani ad numerum quingentorum & amplius: subinde milites conducti, qui Cæsaris stipendio militabant, Bohemi, Moravi, Slesitæ, quorum ductores præcipui duo fuere Hynko & Smykowsky cum suis centurionibus quinquagenarii & cæteri, prout quisque sub se habebat ad numerum similiter nongentorum aut prope millium, eleganti & lecta armatura suffulti; adeo, ut qui inopes & laceri primum a Johanne Ciska, ac ex fratris, qui in Pannoniis ac olim Gepidarum sede & patria consederant, immo ad Cæsaris stipendia contra Gamareth Fronaver, Augusti rebellem, acciti venerant, jam auro, argento, gemmis, nec non purpura & serico resplenderent. Horum vestigia duo primores exercitus Capitanei Vlricus Gravenecker, & Andreas Pawmkircher insignes armorum ductores & magnanimi, ambo manu fortes & strenui, verum alter altero corpore major, alter vero ingenio, eloquentia vulgari longe anterior, sed inter se fraterno prope amore conjuncti ac quasi perpetua amicitia individui, qui & ipsi Cæsari numerum circiter octingentorum seu nongentorum equestrium & amplius ductitabant, inter omnes magis in armis conspicui equos quamplures, plena armatura opertos habentes & solenni pompa sive ornatu ante se ductitantes, cum tubis ductilibus, tympanistriis & fistulis more principum sese præeuntibus, post hos . . . . . Cæsaris peculiaris familia, Comites, Barones, milites, & cæteri nobilibus orti natalibus ad numerum quadringentorum & supra: quos illico Cæsar suis stipatus consulibus, & cæteris ætate & sensu majoribus, subsequutus est, marschallo & his, qui Cameræ ipsius deserviunt, nec non custodibus, heraldis, tubicinis & vexillifero, & eo, qui ensem evaginatum, ut est mos illum ante Cæsarem deferendi, intermediantibus. Vidisses per vicos ex singulis ædibus favillas ardentes, qua lucem euntibus facerent, protendi. Nam ingressus ipse, utpote lentus ac tardus, ad ipsas usque noctis tenebras dilatus est. Ante Cæsarem vero lumina ac tædæ cereæ in maximo numero ferebantur, ut plane illum vultu cernere ac dignoscere posses. Intravit autem humili, quo antea vestiri solitus erat, habitu nigri coloris, caputiatus pileatusque, nihil in se splendidum habens præter cingulum & cultrum, quo subcinctus erat. A tergo Cæsaris familia eorum, qui præcedebant Cæsarem, Curialium ac Consulum, qui illum comitabantur, sequebatur,

non

non minus mille vel octingenti, sicque equitatura omnis septem cohortibus, seu potius agminibus distincta erat, post hos pedites, suis quoque pariter distincti agminibus, prout ad conventus ex præcedentibus pertinebant, ad numerum circiter duorum milium quingentorum. Dehinc quadrigæ & currus more exercitantium dispositi; singuli catenas ferreas, quibus, si opus esset, cæteris conglutinari possent, habentes, nec non ligones, palas & uncos, & cætera instrumenta ad fodiendum seu ad demoliendum necessaria, omnes vel corio vel lino seu etiam pannis nobilioribus cooperti, & armorum insignibus eorum, ad quos spectabant, distincti, & gallos super insidentes, quo diurno vel nocturno tempore, ut supra meminimus, horas & cætera illorum præstigia ex eorum cantu agnoscerent. Inter hos primi Cæsaris fuere & ipsi quamplures coloribus Ducatus Austriæ albo rubeoque distincti signa aquilarum victricum præferentes, quibus res ad cameram principis spectantes, utpote vestes, argentum, pecuniæ, & thesauri vehebantur. Post hos reliqui, bombardas, munitiones & alia necessaria ferentes. Dehinc reliquorum omnium, ut quisque prior tempore vel ordine alium præverat, urbem subingrediebantur. Equestres omnes suo ordine Cæsarem comitabantur, neque deserebant, donec castrum sive palatium in quo Augusta manebat introiisset: ac primum omnes ad conspectum Augustæ & filii sese repræsentarent & gregatim præterirent. Prius tamen, quam consortem & filium videret, ad binas urbis principales Ecclesias descendit, unam sancti Stephani, quæ ingens structura, turribus, tectis, cujus nedum in Germania, sed nec toto orbe terrarum sumptuosior & famosior ex sectis ab imo usque in culmen lapidibus constructa, collegioque magnificentior ac ornatu intrinseco. Insignior vero multorum doctissimorum virorum theologorum & aliorum celebritate canonicorum, collegialiter sociatorum; in qua & majorum principum Austriæ monumenta sunt, & manubiæ; utpote vexilla, galeæ, mucrones atque scuta desuper suspensa. In hanc primum Cæsar vota soluturus Superum ac Deo de suo in urbem tandem reditu gratias acturus. Dehinc in alteram scilicet sancti Michaelis, palatio propinquam, quæ & ipsa parochialis est, & priori subjacet, posthac ad lares visendas & conjugem pariter & filium progressus. Devoverat enim, non prius se visurum conjugem & liberos, nisi primum limina Sanctorum, & hæc duo maxime templa oraturus ingrederetur: quod & pie ac religiose observavit: quamquam omnibus hæc expectatio & mora injusta esset ac tædiosa; quod usque in tertiam vel quartam fere noctis horam protendebantur, fueruntque multi, qui usque ad medium noctis hospitia vix subintrarent. Pedites vero ac quadrigæ hac lege minime tenebantur, sed per singulos vicos, ut cuique pro reperiendo opportuno hospitio commodius erat, declinabant. At ubi Cæsar castro approximat, Augusta cum filio & suis intimioribus in superiore parte palatii, ex qua prospectus in urbem erat, & illius aditum eminus videre poterat, cum primo venientem & suos excipit. Dehinc Cæsare portam subingresso illi ad scalam pala-

palatii ſuperioris occurrit, & facta primum debita reverentia, lætis illum amplexibus recipit, eique filium jam pene ſero oblatum protendit, quem manibus ſuſcipiens paterno amore deoſculatur, & omnipotenti Deo gratias agit, qui eum ſibi ſervaverit incolumem. Dehinc utrumque manu apprehenſa inter conjugem & filium Auguſtam in ſuperiorem ædium ſuarum partem reducit: poſtque multas confabulationes, acceptâ licentia, valedictis omnibus domeſticis Auguſtæ, in proprium triclinium ſecedit, eaque nocte quieti & ſopori vacans, a thoro conſortis abſtinuit. Mane itaque facto, omnes balneis & lotionibus incumbunt, ad extergendas ſordes ac pulveres, in itinere & agris ſuſceptos, eaque dies feriata omnisque conſilii & rerum ſeriarum expers fuit, & duntaxat colloquiis inter Cæſarem ac Auguſtam & ſuos utriusque ſexus vocatos. Dies autem ingreſſus urbis, ſeu potius nox, ipſa octava Kalendarum Septembrium ſub ipſa lunationis combuſtione: quod plerique aſtrorum obſervatores malum ingens ſubinde futurum divinabant; quorum non fefellit opinio. Nam paulo poſt transactam lunationem illam multa nefanda atque horrenda Cæſari ab ipſismet incolis urbis & his potiſſimum, quos in magiſtratu conſtituerat, perperam facta obvenere, de quibus in ſequentibus erit differendum.

Pro continuanda Hiſtoria de geſtis hic inter Cæſarem & Civitatem.

Et primo de adventu Domini Ducis Alberti in Norimbergam, & tranſitu Civium Holtzer & aliorum ad eum die Sabbati, quæ fuit die præcedenti vigilia omnium Sanctorum; & de conſpiratione aliquorum civium, ſicut dicebatur, eodem facta & ſtipendiariis civitatis de excludendo Holtzer & Duce, & liberando Domino Imperatore, vel ut alii dicunt, quod in aggreſſu caſtri vulgo illos aggredientes invadere vellent; neſcio quid verum ſit, & aliquorum captura in die Dominico de mane, & ſignanter Johannis antiqui & filiorum ſuorum infra miſſarum ſolemnia, & quot numero & quibus, eorum detentione in prætorio usque ad tertiam diem vel quartam & eorum tandem relaxatione ſub fide facta. Item de adventu Ducis in die animarum, & illius ceſſione facta a ferrata caſtri propter ictus bombardarum extra, & ejus primo tranſitu ad ſanctum Stephanum, & quantitate & ornatu gentium ſuarum, & qui ſecum venerint comites & alii ex Baronibus & aliis nobilibus patriæ & etiam Sueviæ &c.

Item de fuga & evaſione Magiſtri Vlrici eadem nocte, & qualiter apud ſcortos, & alios lectos quæſitus fuerit.

Item de congregatione die ſequenti in curia populi & primo comitatis in ſchola facta, & propoſitione perſonali Ducis & querela contra fratrem, & honeſtates ſuas, & venia conceſſa populo civitatis de geſtis contra ſe anno præterito in guerra, & nunc etiam contra fratrem; & aſſiſtentia ac facienda corpore & gentibus ſuis, & de capitulis concordiæ inter eos & provinciales aliquos factæ, ſuper quæ & quibus articulis & eorum ratificatione & ſigilli ſui appenſione, & de diffidatione ſua & ſuorum eodem ſero ſcriptis & ad caſtrum miſſis, & de treugis poſtea factis pro colloquio cum conſiliariis Imperatoris habendo,

&

& quæ & quales fuerint, & ubi, & quid tractaverint; & qualiter ducem nomine Imperatoris admonuerit & differuerit de tribus: de fraterna caritate & vinculo, quo Cæsari teneretur ut frater carnalis; & secundo de juramento fidelitatis, ab eo tanquam Principe Imperii præstito, & ejus tenore; & tertio de pace ultimo mutuo inter eos concluſa, & ſuis utriusque ſigillis firmata & ratificata, & hortatione ipſius, quod illis non assisteret, neque favorem aut auxilium præstaret, sed potius suæ Majestati, uti fratri & Domino suo, vel si non vellet, saltem non juvaret, & se non intromitteret &c. Et de refutatione Ducis & petitione sua, quod abdicaret a se omne dominium & jus & adversationem patriæ; & daret pecunias, quibus stipendiarii omnes persolverentur, & requisitionem filii sui, quem vellet honorare pro Domino, & eidem tutorem & curatorem deputare aut usurpare &c. Quæ omnia nomine Imperatoris sunt restituta. Et tunc in continenti circa horam meridiei magnis bombardis duabus tractum contra castrum & eam partem, qua Imperator & ex omni parte, & sic iterum per duos vel tres dies terribiliter bombardatum. Item de proclamationibus iterum & de novo contra familiares Cæsaris factis, quæ in civitate essent. Et de accusatione prius facta, & fuga, & latitatione mea per octo dies facta. De fama mortis seu infirmitatis filii Imperatoris & morbi, & similiter Dominæ & Domini. Item de secundariis treugis per Ducem factis, & colloquio per priores tres confratres Imperatoris secum apud fratres juniores habitis, & illorum iterum resuspicione.

Item de particulari colloquio fratrum inter se hinc inde quæsito, qualiter non potuerunt de hoc concordare; quia nec Imperator extra ad Ducem, nec Dux intus ad Imperatorem ire voluerit; & quod Holtzer etiam & cives ac provinciales contra hoc fuerunt & expresse contradixerunt, suspiciones inter Ducem & Imperatorem ad partem eis exclusis concordaturas. Interea de adventu Pawmkircher & Comitis de Schamborg, & aliorum, & eorum diffidatione huc missa. Item Victorini Ducis, filii Regis Bohemiæ, & Domini de Sterimberg, & illorum appropinquatione, & Scharmizel extra portas facta & vulneratione Marschalli. Item de cremation villæ Mezlamsdorff, & extra portam Stubarum & Scotorum. Item de defectu pulveris, & superventu Regis Bohemiæ cum populo suo ad Nuonburgam fortem, vel castrum Graiffenstein, & adventu collatorum suorum hinc, & statuitione temporum per duos dies, & noctes, & quiete bombardarum maximarum interim habenda. Item de prorogatione earundem per alios duos dies, & transitu Ducis ad Regem, & colloquio inter utrumque Newmburgum in aquis, & duobus cornibus factis, & qualiter Dux infecto tertia die redierit. Item de mutatione auræ, & navigatione per diem, & noctem facta circa medium mensem Novembris, & appropinquatione illorum, qui extra fuerunt, ad villam urbi proximam, quæ dicitur Mewrburger, & transfretatione continua gentium Regis Bohemiæ prope Castrum . . & Vichemude, quam villam, seu forum cœperunt & despoliarunt. Item de prima eorum statione prope villam Inzesdorff,

ultra collem Viennenſium facta. Item de murmuratione intus Civitatem, & defectu panum, & aliorum victualium propter defectum non frumenti, ſed farinæ, quia non niſi quinque molendini molebant, quæ non ſufficiebant pro tanto populo, qui ad ſummam undecim millium numerum duntaxat ad arma paratorum exiſtimabantur, per illos dies habito, & impoſitione ſerioſe civibus priusquam caſtris, & aliis facta. Item de ſilentio campanarum per tres dies & noctes habito. Item deſpoliatione Rehwein duorum millium florenorum, & amplius in domo ſua facta, & ſimiliter Perimam, & aliorum propinatione vinorum, & evacuatione teſtudinum, & rerum ac mercium omnium venalium, & harum exiſtimatione. De precibus ac ſupplicationibus Prælatorum & cleri, ac etiam Sanctimonialium, imo & Univerſitatis ſtudii & ejus facultatis Doctorum, ac graduatorum: quorum auctoritate ſchola regitur, antea per Burgenſes repudiatis & poſthabitis. Et reſponſo Ducis eis dato, & de ſuſceptione Ducis ante hoc . . . & exhortatione ejusdem ad pacem cum aliquali etiam hujus facti reſponſione, & indignitate, per Magiſtrum Thomam Wlgar ſermone introductis, etiam ad aliquorum de ſuis dedignationem & reprehenſionem . . . Item de ſecura a clero petita, & disquiſita, & a Prælatis etiam patriæ . . . Item de cura ſolutionis ſtipendiariorum ducalium, & præteritorum tempore guerræ contractorum per cives ſponte in ſe ſuſceptæ, & in parte factæ; cum tamen alias Cæſari contributionem duorum aut trium milium librarum, ſub cauſa mutui aut impreſtiti penitus, & omnino denegarent pro ſolutione, & exoneratione ſuorum ſtipendiariorum indilate facienda. Item de aggreſſu, & inſultu ſuburbanorum in mane prima luce cum oriente ſole, in die ſanctæ Eliſabeth, apud Sanctum Vdalricum factis, & de aviſamento per illos interius primum in ſuo hero, & proclamate facto, quod omnes a labore ceſſarent, & ad ſonum campanæ intenderent, & die noctuque in armis parati eſſent, & accurrerent, ubi opus eſſet, & de ſono campanæ per duas vel circa horas ante diem, de ſono tubarum & clamore hinc inde facto; de ordine exteriorum, & de ſcalis & machinis adhibitis & bombardis. Item, quod meliores & fortiores aggreſſi ſunt, & in foſſo periclitati propter nives & nimiam foſſarum latitudinem & profunditatem. De concurſu populi urbani & ſuburbani; de bombardis & eorum ſagittis, ex caſtro per errorem in illos emiſſis; & de fumo & nebula, quæ tunc in aurora fuit, ut eos certe videre nequirent. Nam tempus per duos dies ante fuit valde humidum, & eadem nocte aër ſe purificaverat, & nix, quæ antea aquea fuerat, in glaciem verſa & ſuperficies terræ lubrica effecta, ex quo illi ab extra in foſſo deſcendere, neque pedes figere potuerunt. Fuit & aliud impedimentum, quod ſole præciſe oriente hujusmodi inſultum fecerunt, ita ut radii ſolares directe ad oculos eorum reſplenderent; ut illi, qui intus remanſerunt, partim ferro, partim ſagittis vulnerati; inter quos nonnulli, qui propius ſepes erant, cuſpidibus longis, quos anguilares vocant, plurimum læſi ſeſe dedituros, captivi recepti ſunt, & ab incolis ad Ducem introducti; inter

quos

quos quidam de Aſthermahora, Moravii Camerarii filius, frater Epiſcopi Clenconcenſis Germanus, & alii ad numerum X. vel XIII. plerique autem, & illi præcipue, qui in imo foſſæ erant, lapidibus obruti ſunt & neci proſtrati. Nam ferebant, ſupra illos etiam ſeſe dedituros plusquam tria plauſtra lapidum conjeciſſe. Magna vero pars eorum, qui extra ſuper foſſis remanſerant, bombardis, quas uncinas vocant, eo quod uncos habent, . . . vel capite, vel pectore læſi fuerunt, extimare volentes eos, qui in foſſo inter aggeres, qui fere cuſpide uno profundi omnes extincti & in infima parte ſui ad inſtar trianguli exaſperati, quæ ita nive ſuperducta fuit, ut ejus ſitum ac dolum non animadverterent ad lunare, ab his qui occurrerant ictibus bombardarum offenſi ſunt, quorum numerus circa XLV. aut XLVII. fuiſſe dicitur, alii de LXXV. retulerunt, licet vulgo ſupra centum fuiſſe dicerentur. Tres tamen duntaxat nominati & recogniti fuerunt, unus dictus Reiſticher ex valle Martiæ egregius juvenis; alii vero bini fratres ſibi admodum ſimiles, & proceræ ſtaturæ prope ſe occubuiſſe reperti, qui vel Weiſpriacher ſive Weiſpenegk fuiſſe dicebantur: præter hos ex Bohemia quidam ex vulgo, qui fratres a parte Ducis habere dictus eſt, admodum tamen elegantis formæ & ſtaturæ tam in foſſa, quam extra proſtrati in agris aut vinetis reperti ſunt, quos omnes una foſſa defoderunt, præter duos illos fratres, quorum miſerta pars una ſeorſim foſſa humi depoſuerunt. Reiſticher vero a quodam ejus propinquo in ſtudio demoranti, qui tum hic erat, accepta licentia, in agris peregrinorum apud Sanctum Colomannum ſepultus eſt: miſerabile dictu, quam turpiter a plebe & quibusdam ſoldatis non ſolum armigeris, ſed & reliquo veſtitu usque ad fœmoralia, quæ & ipſa & quibusdam ablata dicebantur, ſpoliati & exuti in momento fuerant: nonnulli etiam ſemivivi adhuc palpitantes, & in ſolo aut ad arbores proſtrati, ab ipſis plebeis turpiter necati fuerunt; nonnulli ſaucii ad primas caſulas apud Sanctum Theobaldum inter ſepes adducti, & ibidem vulneribus eorum obligatis, ad confeſſionem admiſſi ſint, quorum aliqui mortem obierunt, alii vero paulatim convaluerunt. Fama erat in urbe, Comitem Vlricum de Staremberg Gl. de Puchaim Seniorem, & ceteros plerosque majores natu, qui omnes in eodem aggreſſu principales fuerunt, graviter ſauciatos, vix vita Comite receſſiſſe; qui mox eodem die ad Novam Civitatem ſunt reverſi. Paumkircher vero horum omnium Dux & Capitaneus, reliquis ad ſonum tubæ revocatis, ſe ad locum caſtrametationis recepit, ubi ea die & nocte ſequenti quieſcentes, & ſauciis medicatis, altero mox die cum omni exercitu inde diſceſſerunt & verſus aliam partem Civitatis ſeſe reduxerunt. Interea Rex Bohemiæ, qui eodem mane pontem Danubii ex alia parte fluminis & baſtitas circa eundem poſitas impetere debuerat, ſic enim invicem condixerant, ut illis primo illic invadentibus, cum jam pontem accepiſſent, ſignum illis ex incendio & igne darent, quo viſo eis ab alia parte Civitatem aut ſuburbana invadentibus, ut omnem primo plebis excurſum eo

diverterent, illi primum eo loco pugnam occiperent, & verſus caſtrum, in quo Cæſar erat, ut illum caperent, vel illi ſuccurrerent, properarunt. Sed dubium, an prodito negotio, vel etiam caſualiter & conſulto, Burgenſes veriti intra Civitatem timentes, id prope pontem accidere, primo mane ante lucem pontem incidi, atque ejus ferramenta deponi juſſerunt, & ea omnia ac baſtitam, quæ illic ſupra pontem erat, concremari fecerunt; veriti, ne regis exercitus illac per pontem irrumperet, & exercitum usque ad mœnia Civitatis, quod facile contigiſſet, ductitaret; cum alveus Danubii, urbi proximior, admodum baſſus & exiguus foret, ita ut a quovis adoleſcente aut baculo tranſiliri potuiſſet. At illi ignem & fumum ex ea parte videntes, ſuccenſum rati Regis exercitum jam pontem accepiſſe, & Civitatem ex alia parte invadere, ſi ipſi jam inermes forent, ſuburbana illa aggredi ſtatuerunt, & eo, quo retuli modo, cladem non parvam acceperunt, de quo tamen Cæſar, & ſui ac plerique etiam Cives partibus ſuis magis faventes, deterriti ſunt: ceteri vero partium adverſarum, uti ex victoria fieri aſſolet, inſolentiores ac magis animati effecti, cum prius multo timore titubarent. Sunt qui dicant, Cæſarem cum ſuis jam pontem Caſtri & ejus portæ, quæ ad ſuburbana ducit, armis indutum ſuorum adventum operiiſſe, ut vel illis intro Civibus occurreret, aut cum eis extra obſidionem ſeſe liberaret. At cum intellexit, illos minus proſpere pugnaviſſe, haud dubium magno mœrore affectum ſeſe e contra in caſtrum recepiſſe: Vidiſſes antea ex omnibus turribus ac propugnaculis vexilla ac banderia varii coloris erecta in ſignum lætitiæ ac jucunditatis fiendæ: quæ omnia poſtmodum intus recepta fuere. Rex vero adhuc apud Newmburgum exiſtens Duci nuntiavit, ut ad ſe gratia placitandi accederet; quod licet ille animo aliquantulum inſolentior factus non nihil refragare videretur, annuit tamen, ſicque induciæ trium dierum hinc inde ſtatutæ ſunt, & ex utraque parte receptæ. Verum nocte ſequenti; hoc eſt ſabbatina, paulo poſt medium noctis, ad ictum campanarum apud fores & Sanctum Michaëlem, dehinc etiam apud Sanctum Stephanum, magnus rumor ac motus in Civitate fuit, omnibus ad arma confugientibus, & extra urbem ad loca illa, ubi inſultus fieri dicebatur, concurrentibus: ſed nihil aliud fuiſſe dicebatur, quam ut quidam de exercitu, pauci tamen laceſſendi magis ac provocandi gratia, nonnulla tela ignita in ſuburbana ac intra fores projeciſſe dicebantur, quorum aliquem ignem in una parte ſepis excitaſſe ferebant, quem cuſtodes illico extinxerint; ſicque quisque in domum ſuam reverſus eſt. Dominica vero die tota utrinque ab armis requieverunt. Dux vero, ſicut præmiſſum eſt, ad Corniburgum ad proloquendum cum Rege profectus eſt, & pax ſeu treugæ in tertium diem finitæ ſunt. Tertia vero die, rebus interim non confectis, iterum & bis in tertiam diem prorogatæ ſunt, hoc eſt in diem octavam proxime ſubſequentem: ultima vero die gentes, quæ ſuburbia invaſerunt, ſummo

mo mane ordinatis curribus ac cohortibus, a loco caſtrametationis ſe levant, & per villas hinc inde diſtribuunt; Pawmkircher & ceteri quique majores ad Regem Corniburgum profecti, ſecum inibi conſilium de rebus ultra agendis accepturi. Rex vero ſuos ad Cæſarem mittit, qui ejus in rebus tractandis voluntatem perquirant, quos plerique de plebe, & qui pro cuſtodia caſtri deputati erant, minime intrare permiſerunt; donec Dux & ſui, ac Wolfgangus Holtzer eorum Capitaneus hoc eis perſuaſit, in meliorem hoc partem fieri. Fuerunt hi duo intimi Cubicularii & ſecretioris conſilii, qui altero mox die ad Regem redierunt, & omnem ei a Cæſare auctoritatem tributam edicunt. Dux eos ſequitur, deinde illi iidem, tum cauſa prorogandæ pacis ſeu treugarum redeunt, & iterum non minorem quam prius difficultatem intrandi reperiunt, donec denuo eis a majoribus eſſet demandatum. Ex quibus unus nocte exit, & ad eos, qui extra in caſtris erant, cauſa promulgandæ pacis, ſeu treugarum accedit. Alius vero in caſtro, ut dicebatur, pernoctavit; ſequenti vero die, cum Regi videretur omnino non ſine Cæſaris Oratoribus placitandum eſſe, ne tractatus ipſi veluti in abſentem & coactum atque involuntarium Principem per ſe unquam honeſte facti dicerentur; hortatur & requirit Cæſarem, ut aliquos ex ſuis ad ſe mittat, quorum conſenſu & ſcientia cum Duce pertractet: in quo & Cæſar ſe ſpontaneum offert, & duos ex ſuis Conſulibus mittit, unum Sigismundum Sebriacher, & alium item Georgium Brigacher, qui ea nocte in ædibus principis ſeu Holzler pernoctarunt; mane autem ad Regem uſque Corniburgum profecti ſunt; neque usque in alterum aut tertium diem redierunt. Poſtquam autem in tertium usque diem tractatus prorogaretur, & populus multum murmuraret pro eo, quod Regis Oratores pro ſuo libitu voluntatis ad Cæſarem ingrederentur, quodque hujusmodi tractatus eis abſentibus, & rerum diſpoſitionem ignorantibus fieret, ob idque jam prope de fide Ducis erga ſe dubitarent. Dux ipſe neceſſarium putavit, ſeſe Viennam conferre, ac excuſationem ſuam, ſimulque rationem hujus in modum afferre. Itaque Rege dimiſſo, Viennam pergit, populumque ad ſonum campanæ convocari jubet, & in baſilica principali urbis Sancti Stephani, quæ latior & amplior eſt, plebem alloquitur in hæc verba. Relatum eſt vos indigne ferre, cariſſimi Cives, quod Regis legati per hoſce dies in caſtris veſtro injuſſu frequenter admiſſi ſunt, & redire permiſſi. Quapropter ad vos veni hujus rationem vobis expoſiturus; poſtquam enim res eo venit, ut ſtantibus treugis cum Rege placitandus eſſet, qui Cæſaris nomine ſe interponit, nulli cuiquam ab re videri debet, ſi Regis legati ad illum pro illis practicandis adierunt, & adhuc adituri ſint, cum hæ res absque Cæſaris voluntate tractari aut concludi nequaquam poſſint; cum de ſua re, neque parvi momenti agatur, ipſum venire, & ſi hoſtis ſit, tamen princeps Auſtriæ & non vulgaris, ſed omnium præcipuus in orbe exiſtat, qui non usque adeo ſit contemnendus, ut neque Orato-

res ac pacis mediatores ad eum non
A
ſint admittendi; indignum enim &
iniquum eſſe de re cujuspiam etiam pri-
vatim agi, cujus de eo voluntas aut
intentio non requiratur. Proinde
id eos non ægre ferre, neque ad ſi-
niſtrum interpretari oportere, neque
de eo quicquam hæſitare; ſed hoc
unum eis polliceri, Cæſarem nulla ra-
tione in regimine hujus Principatus
permiſſurum; proinde & corpus, &
quicquid in rerum natura poſſit & ha-
beat, ſeſe expoſiturum. Quo dicto
omnes ejus fidem laudant, &, ut
Dii vobis faveant, magnis vocibus
imprecantur, tametſi in prioribus ejus
B
verbis, quibus Cæſarem tanti face-
ret, plerique ex eis plurimum deter-
riti fuiſſent, & malo prope animo
receſſiſſent, exiſtimantes illum jam
quaſi ad Cæſaris partes velle incli-
nare, ſed, quam poſtea ſubjunxit,
oblatio, omnem ab eis dubitationis
formidinem abegit. Majores tamen
plebis ſe de hac re conſulturos ajunt,
& ei poſtmodum domi reſponſuros,
ac latius collaturos; ſicque res in
diem ſequentem dilatæ ſunt. Inter-
ea famatur per urbem, Cæſarem &
ſuos magna rerum inopia urgeri,
C
neque amplius jam præter legumina,
veluti piſa, & hordeum habere, car-
nibusque ſalſis ac ſuffumigatis, quibus
veſcerentur; vinum jam dudum eis
defeciſſe: de quo tamen Cæſar, &
Auguſta parum penſi habere crede-
bantur; quod alias ambo vini ſobrii,
ac temperantiſſimi eſſent; niſi quan-
tum aliorum conſuetudini compate-
rentur: ſæpe tamen ab amicis, &
Cæſari faventibus, farina & carnes
recentiores, panis coctus, poma &
alia nocte foſſo projecta dicebantur,
& a nonnullis etiam carnes ferinæ, al-
tilium, veluti faſianorum ac perdi-
cum importatæ, quibus in aperto
oſtenſis, cuſtodes, qui excubias ob-
ſervabant, plurimum deludebant: qua
de re populus & harum rerum ma-
gis ſtudioſi, valde indignati, pœnam
capitalem omnibus, qui vel mini-
mum quid inferrent, palam edicto pu-
blicarunt, aut quicunque velato ca-
pite ac facie obducta, illic propius
accedere præſumeret. Quam multi
ſub habitu ſcholaſtico, quibus caputiorum mos eſt, illos ſæpe & ſæpius
deceperant, qui vel caſtrum vel foſ-
ſam per ſilentium ingreſſi erant, vel
res victui aut uſui neceſſarias, quini-
mo & litteras & aviſamenta quædam
ſub chlamyde abſconditas intus pro-
jecerunt, qui cauſam hujus edicti
præſtitere. Poſtera die advenerunt
Cæſaris Conſiliarii Pancratius de
Plankchenſtein, & Georgius de Wol-
kesdorff Barones ac primores natu
Auſtriæ, Andreas Pomkircher & Vl-
ricus de Fledrit, vir bonus, & quon-
dam Ladislai pædagogus, & morum
ſive virtutum ducibus, Curiæ Magi-
ſter, nec non Scyricinus, ſimulque
Regis Bohemiæ compilares, Zeden-
derha de ſtella, nulli in regno ſecun-
dus a parte regni, & alii Secretarii,
viri nobiles ac conſilii ſui præcipui,
quorum nomina nondum reſcivi, qui
cum Archiduce & vrbanis de pace
tractarent. Verum plebs iterum mur-
murare cœpit, & ſive ab aliis ſtimu-
lati, ut in aperto parum, aut nihil pa-
cis avidi, ſed ardentes ſeſe ad ca-
ſtrum inſultandum oſtentarunt, quo
vel meliores pacis conditiones ſorti-
rentur, & Cæſarem ſuosque magis
deterrerent; quamquam ſe illos læta
fronte & alacri animo ſuſcepturos,
neque multum formidare viderentur,

ac palam ultro eos ad hoc invitarent. Licet autem treugæ essent, non minori tamen cura castrum excubiis & tam diurnis quam nocturnis custodiis & studio observabant: ne quo ingenio aut arte Cæsar inde clam discederet; omnem belli victoriam ac tropheum perdituros se arbitrantes, si illum e manibus prolabi contigisset. Cæsar vero neque animo, ut mea fert opinio, utque dudum ejus ab ore audivi, se privatim a suis discedere cogitabat. Primum, quod id sibi minus honestum, neque enim facile vel tutum videretur alicujus fidei se privatim committere; alii illum secreto per specus subterraneos, qui B de palatio vel antiquitus erant, aut noviter durante guerra fieri potuerunt, nocte subterfugisse; quapropter per omnem circum castrum fossam vallumque & aggeres & munitiones, quas bastitas vocant, parant, & gentes circumquaque ponunt, quorum omnium cura præcipua Nabuchadonosor Ankhminoter, homo per omnem ætatem suam in armis versatus, & qui nullo unquam bello abfuit, Ducis Capitaneus, ultro in se suscepit; cui fides eo major habita est, quod omnibus diebus vitæ suæ in cunctis semper bellis & dissensionibus, tum publicis tum privatis adversus Cæsarem fuerit, & partium contrariarum studiosissimus. Itaque die noctuque invigilant, observant, & custodiam exactissimam faciunt. Qui vero Cæsaris ac Regis consiliarii advenerant, sero illo facta cœna, ad Cæsarem in palatium eunt, & fere usque ad medium noctis intus manserunt: quos illi acrius observantes, qui custodiæ extrinsecus deputati erant, ingentes ignes accendere, faculas aptare in A multo numero, quibus ardentibus faciem illorum, qui intraverant, dignoscere possent; omnes enim apertis faciebus exire, ac sese demonstrare oportebat, ne forte personam Cæsaris inter se occulte educerent, & secum ex urbe abigerent; quod rerum omnium esset turbationem, ac deteriorationem allaturum. Cum vero omnes ex ordine conspexissent, unus, qui statura pusillus erat, & Cæsari omnino dissimilis, abire sine judicio & faciei discrimine permissus est: quam ob rem mane in vulgo famatum, illum ipsum Cæsarem inter alios eductum, propter quod fores & portæ omnes urbis, præter unicam, quæ ad rubeam turrim dicitur, & ad alveum danubii est, usque in vesperam obseratæ sunt, neque ullus exire permissus, quin primo facie recognitus fuerit. Ea nempe die Dux & cæteri Cæsaris ac Regis consules cum eo Nouiburgum ierunt, & cum illo Wolfgangus Holtzer, & nonnulli ex consilio civium deputati, inter quos & Johannes Meyburger, omnium impatientissimus, atque ferventissimus, & cæteri partium suarum studiosiores. Quo autem pacto C Cæsaris consiliarii discesserint, nescitur; nisi, quod fama ferebatur, illum Regi Bohemorum ac duobus ex illis, scilicet Georgio de Wolkesdorff, & Pangratio de Plankhenstain omnem harum rerum arbitrium tradidisse. Postridie vero Wolfgangus Holtzer sub noctem revertitur, ac mane prima luce in vulgo disseminatur, rem omnem jam conclusam atque prope transactam. Itaque in plebe, apud scholas Sancti Stephani congregata, edici jubet, ut Cæsar administrationem patriæ Duci

non

non veritus Domino ceſſurus ſit, ac demum, qui provincialibus omnibus gratior & acceptior fuerit, is pro principe & adminiſtratore reipublicæ ſit eligendus & acceptandus: propediem omnia finem pacis habitura, Regemque & Cæſarem una vel hic Viennæ, vel apud Corniburgum conventuros, ſeque cartam & ceram & alia pro litteris conficiendis neceſſaria eo ſecum reverſuro apportaturum; nec minus ea nocte pulveres atque ſalnitrum, nec non petras ex bombardis projiciendas, de novo ſuperductas in non parva quantitate famabatur, quas ſequenti luce introduci idem Holtzer demandavit; in eventum forte, quo hæc res non ſuo modo tranſigeretur, Cæſarem & ſuos iterum de recenti oppugnarent. Nam antea parum illis de hujusmodi rebus ſupereſſe famabatur, ob idque plerisque diebus a bombardarum ictibus & oppugnatione palatii abſtinuiſſe dicebantur, atque in eas treugas, quas Rex indixerat, ea potiſſimum ratione acquieviſſe. Subinde poſtridie Cæſaris legati & una Regis revertuntur, qui rem, ut inter Regem & Ducem concluſa ſit, ut arbitror, referunt: moxque eadem, qua ingreſſi ſunt, nocte ingrediuntur, ac mane litteras ſigillatas ad Regem referunt, quarum delator fuit Vulcanus Fortunarius, Auguſti Secretarius, qui cum Cæſare intus concluſus erat. Rebus itaque ſic concluſis, Dux, & qui cum eo ierant, Viennam redeunt, totamque plebem ſigno campanæ majoris, adhibitis auſpiciis, edicto in ædem Sancti Stephani convocat, expoſiturus ea, quæ illic de his rebus tractatis atque concluſis eſſent referenda. Itaque tota plebe congregata, cancellos aſcendit, & ipſe ſuo ore pacem firmatam denuntiat, ea lege, ut Cæſar ſibi adminiſtrationem Auſtriæ cedat usque ad certos annos, quos Rex arbitratus fuerit, tenendam, ac deinceps tempore finito, aut ſi diem ſuum obiret, provinciales octo ex ſe eligere debeant, qui adminiſtratione fungantur, ſeſe autem Cæſari certam pecuniam annuo redditurum, quam ipſe Rex arbitraretur, atque ipſos tandem adminiſtratores poſt ſe venturos Cæſari quoque de ſua parte reddituum, qui impenſas excreverit, reſponſuros. Ad hoc omnes in bello captos libertati reſtituendos; bona quoque Cæſarianorum, & qui cum eo obſeſſi fuerant, & quomodolibet, aliorum, præſertim immobilia & patrimonium & mobilia quoque, quæ adhuc extarent, reſtituenda ex integro fore. Adverſum hæc multi ex plebe & ipſi inprimis rerum ductores, murmurare, neque pacem illam & tractatus usque quaque probare videbantur: præſertim de pecunia quotannis Cæſari pendenda, quod illi tributarii viderentur. Deque annorum numero, & æris quantitate, quæ adhuc in ambiguo eſſent, ac ſuper omnia de reſtitutione bonorum Civibus facienda, quæ Wolfgangus Holtzer & ſui complices jam occuparunt. Dux vero, ut hæc ſenſit, dixit, hæc provincialibus præſentibus, & ſecum una laudantibus, acta; atque etiam his, qui pro eis deputati fuerant, jam non aliter fieri poſſe, neque ſemel acta, cum tanto Rege irrita facere: conterraneos in teſtes advocare, illis rebus fidem dare. De numero annorum ac æris quantitate nihil eos penſi habere; ſeſe hujus

jus curam in se susceperit, curaturum, ut absque eorum impensa ac onere ea de suo solvantur. De bonis vero civium non secus fieri potuisse: in omni pace & concordia id fieri solere, ut bona cuique hero suo, bello occupata, restituantur: si aliter fieri nequeat, sese illorum æstimationem eis, qui ea occupaverant, soluturum. Cum autem Holtzer, & alii nec sic acquiescerent, sed rem per moram ducere conarentur, consilium super ea re præhabendum, & plebi, & quosdam ex se ad id deputarent, persuaderet. Dux more impatiens: attendite ad me, inquit, cives, non ad illum solum; nam & ego Burgimagister, & plusquam Burgimagister sum, neque ex illo & suis adeo pendete. Ecce pacem, quam diu desideratis, ante oculos vestros positam, & summo labore nostro partam & conclusam, atque horum fidelium provincialium. Eligite utrum magis velitis pacem, an bellum: qui pacem cupiunt, mecum una illam laudent, & voce pariter & manu indicent; qui vero bellum malint, bellum gerant: ego me his curis subducam, & simul manum elevans, pacem ego primus indico atque probo, similiter & cæteri, qui cum eo erant, provinciales; tum reliquum vulgus omne una voce & manu pacis indicia fecere; Wolfgango vero Holtzer, & quibusdam aliis nihil tale facientibus, cæteri ex plebe palam dicere cœperunt ac insultare: nunc videmus, quæ vestra ad pacem intentio perversa fuerit, nos uncinolos appellastis, & unci majores esse comprobamini; jam civium bona occupatis, neque adhuc saturi estis: velitis, nolitis, pacem habere constituimus, illamque ratam & firmam esse decernimus. Tum illos quoque tametsi malis gratibus, illam laudare oportuit & reliquo vulgo sese conformare. Dimissa igitur turba, Dux altera die se ad Noviburgum citra amnem, quod dudum a Cæsare defecerat, & se illi dederat; contulit. Erat autem conventum inter Regem & Ducem, ut Cæsar die sequenti, quæ erat pridie nonas Decembris, e castro cum consorte, & filio & omnibus personis & bonis ad se spectantibus, emitti deberet extra urbem: tutus exitus præstari, quo se super firmandis pactis ad Regem usque Neoburgum trans amnem conferret. Et Augusta una cum filio & suis in novam Civitatem proficisceretur. In quo Lignarius & ceteri quoque se non faciles, & parum voluntarios præbebant: durum enim eis videbatur, Cæsarem liberum dimittere, votis suis nondum in eo, & qui cum eo erant plene satiatis; verum, cum se conventis non posse contraire intelligerent, ad prædandam reliquam civium supellectilem, & quicquid illis adhuc supererat, animum converterunt; quamquam Dux id expresse in pactis deductum ac vetitum omnino affirmasset. Nocte igitur tota domos civium, quas prædandas putaverant, expoliant, & usque ad lecticas & clavos parietibus infixos, ac minora quæque in domo aut penu existentia abducunt, neque desistunt a vinorum, quam ante incœperant, propinatione. Interea venit illa dies, quo Cæsarem cum suis castrum egredi conventum est, & ab obsidionis angustia eximi. Conveniunt autem summo mane ante urbem, & illi appropinquant Victorinus Regis

gis Bohemorum filius, a Cæsare ante triennium Dux Monasterii Burgensis in Slesia creatus, & Zdenko de Stella, ex Bohemis Baro primarius & insignis, cum omni gente sua; adest & Vlricus Comes de Schawnberg, & cæteri Cæsariarum partium, qui ante urbem castrametati erant. Hi omnes Cæsaris & Augustæ exitum observabant. Rex quoque Bohemiæ, & ipse cum suis maxima multitudine apud pontem, qui trans flumen Istri trajicit, Imperatoris adventum operiebatur. Verum, cum frigus magnum esset, & agri omnes nive cooperti, nec casæ, quibus se subducerent, subessent, maximam lignorum struem, quibus pons reficiendus erat, igne consumebant. Cæsaris autem exitus a mane usque in vesperum tenebatur suspensus, ex eo maxime, quod magna difficultate portæ duæ, quæ magna mole obstructæ erant, atque lignis, lapidibus, ac terra obturatæ, per quas Cæsari exitum parare oportebat, summo labore per quinque aut sex horas adapertæ fuerunt; quarum una castro, altera palatio & muro proxime adjuncta erat. Quamvis enim illum per mediam urbem, atque alias portas educere disposuissent; quia tamen id sibi despectuosum videbatur, vel quo minus per omnem plebem sibi suisque invisam procederet, proximioribus portis egredi statuit; & quia fossas quoque & ageres in suburbanis per medios vicos subierat, quo magis illum observarent, & ne qua illi egrediendi facultas relinqueretur, illas quoque explanare, ac trabes & impedimenta quæque de medio subducere, necesse erat. Victorinus autem, & qui cum eo erant Bohemi, matura satis hora ingressi sunt urbem, & ipse cum quibusdam de suis, paucis tamen, in castrum usque ad Cæsarem subintravit, quo illius ingressum magis maturaret, & simul omnem dubietatem, quam forte habebat, ei adimeret, eique equum, quo insederet, ante fores statuit; cum omnes sui suorumque per lignarium satis essent intercepti, qui illos inter hostes Cæsaris, qui ex provincialibus erant, distribuit, partim in auro redemptis, partim vero dono gratis acceptis. Equi vero Augustæ ac currus & cætera, quæ illi attinebant, ex pacto specialiter in concordia adjecto restituta sunt. Currus vero cum bombardis, & aliis munimentis ac rebus cameralibus, tam Cæsaris quam Augustæ & suorum in castro dimissi, neque plures quam quinque aut sex pro vehenda Imperatrice, & suis domicellis. & quidam etiam pro rebus Cæsaris educendis, ea die recessus eorum statuti sunt, reliqui sequentibus diebus abducendi erant. Egressi igitur Augustus cum Augusta cum suis præter paucos, quos intus pro custodia ac tractione rerum deinceps fienda reliquerant, Augusta primum cum filio & Domicellis suis currus quadrigarum auratos & largos, ad morem, & festum principale apparatos conscendit, & qui cum ea præire jussi sunt, primum portas exeunt: inter quos Zdenkho de Stella, devotissimus Augustæ & observantissimus, cum cæteris plerisque Theothunis & Bohemis affuit: fuerunt & alii de familia & gentibus Alberti, utpote Sigismundus Eizingerus ipsius Marschallus, & Watzlans castri & fori Bertesdorff custos & gentium Ducalium ductor, Af-

fue-

fuerunt & pleriqui alii de familia Cæſaris & Auguſtæ, inter quos & Chriſtophorus Morſperger Cæſaris Scriniarius, & pecuniarum conſervator, erant, & bini fratres Sporenſes, ac multi alii. Cæſar vero equum conſcendere noluit, niſi primum conſors & filius cum ſuis præceſſiſſent. Quibus præmiſſis, ipſe quoque conſcendit, & aſſiſtente ſibi Victorino, Regis filio & cæteris, qui pro illius tutela venerant, qui Imperatorem e veſtigio ſequutus eſt. Exierunt autem per portam palatio vicinam, & aliam in ſuburbanis, quæ apud capellam Sancti Theobaldi eſt, in qua fratres Sancti Franciſci de obſervantia degunt, pleriqne ex ſuis etiam militibus & nobilibus perſonis, qui equos ſuos perdiderant, pedeſtres cum proſequentibus & ex rheda, quod genus vehiculi tempore hyemis Theothunis atque Bohemis frequens eſt, neque rotis conſtat, ſed lignis in terra ſerpentibus. Nonnulli vero liberaliter eorum, qui aderant, Bohemorum equos dono acceperunt, inter quos unus erat Johannes Rorbacher, Cæſari inter omnes acceptiſſimus. Cujus gratia hæc omnia Cæſari obveniſſe a plebe dicebatur, & quem tanto odio cives habebant, ut nec recta facie illum poſſent intueri: idem & de quibusdam aliis fuit, atque in primis Wolfgangus Cadavero, nobili & animoſo viro, qui ab ineunte etate rei militari nec ignave quidem vacaverat; hos enim duos maxime plebs ſibi exhiberi poſtulabat, omnem eis harum rerum culpam adſcribendo, quam tamen revera non habebant: fecerunt enim ea, quæ principi & hero ſuo conducere putabant, illius juſſa ſequentes; licet ſemper, qui principi magis dediti ſint, & ad negotia illius præpoſiti, majorem inter alios invidiam patiantur, in quos rerum omnium, quæ fiunt, nota rejiciatur. Vidiſſes in via ſtantes, quos non homines dixeris, ſed potius beluas rudes & immanes exiſtimaveris, cives ac plebeios, homines quidem, groſſiores truncis ac brutis animalibus, qui neque Cæſari reverentiam aliquam inter prætereundum exhibere dignabantur; adeo cordibus obſtinati & immites ac inhumani erga illum effecti. Ubi vero Cæſar ante portam venit, Auguſtam illum obſervantem, & per aliam declinare viam debentem, ſimul & filium, quem ſinu tenebat, valefecit. Illa enim cum ſuis verſus Neapolim declinavit, Cæſar vero cum Victorino & ſuis iter in villam, quæ Nucum vocabulo appellata eſt, reflexit, illicque conſcenſis navibus flumen Iſtri trajecit. Ex adverſa vero ripa Rex Bohemorum cum gente, ſua non contemnendæ multitudinis, illum operiebatur, quem tota fere die ad pontem venturum expectaverat, ſed Cæſar nullo pacto per mediam urbem, qua pons aditur, tranſire voluerat, ſed proximiori, qua potuit, via urbem exire nec ſe oculis eorum, quos ſuis indignos cenſebat obtuitibus, exhibere. Rex igitur Cæſarem de nave deſcendentem omni cum reverentia & honore excepit, illique plurimum gratulatus eſt, quod de manibus perfidorum eſſet liberatus. Cæſar quoque illi ingentes gratias habuit, quod ſua opera, ſuoque auxilio id aſſecutus eſſet. Dehinc vehiculum pariter conſcendunt, & usque Nouiburgum, oppidum Cæſaris, proficiſcuntur; ubi Rex Cæſarem ho-

hoſpitio illi apparato deduxit. & bono ac læto eſſe animo juſſit, in craſtinum cum tempore ſibi grato reviſurus: Auguſta vero ea ipſa nocte usque novam Civitatem commigravit, ad quam parum ante medium noctis applicuit; gentes vero Ducis, apud villam Gamdari, quibus quidam Holtzerius Tzriko nomine præerat, nonnullos currus inſequentes apprehenſos ſpoliarunt; ex quo non modicus rumor in urbe & extra ſubortus eſt, ex hoc omnem pacis tractatum interruptum. Cæſarem inde facile occaſionem retractandæ pacis aſſumpturum. Acceſſit ad hoc & alia non B minor ratio: nam Wolfgangus Holtzer, & qui ſuarum partium erant, eadem nocte, & per dies ſequentes non ceſſarunt domos eorum civium, qui cum Cæſare abſceſſerant, penitus expoliare, & ea, quæ antea intacta reliquerant, deportare. Qua de re Dux illos ſequenti luce ad ſe Nouiburgum accerſivit, qui ſe id jure facere, rebus nondum per Cæſarem confirmatis, affirmarunt. Dux itaque per dies tres adire Regem dedignabatur, ſimulque rebus ſuis diffidere, ne forte Rex ipſum pro Cæſaris gratia eſſet interempturus, aut C ad alias pacis conditiones adſtricturus. Quapropter ſe minime illo venire firmatum eſt, niſi datis & acceptis obſidibus, quos tam ex parte Cæſaris, quam Regis, nec minus perſonas ex nomine deſignare, quas in hujusmodi obſtagio ſibi dari poſtulabant, inter quas pro Cæſare Vlricus Comes de Schwanenberg, Andreas Pawemkircher & Sigismundus Seberacher eſſe dicebantur. Et ex parte Regis vero Victorinus ejus filius, Zdenko de Stella, & neſcio quis tertius A Regi multum propinquus & familiaris. Interea acceſſit & alia hujus dilationis cauſa, quod flumen ipſum amplius trajici non poſſet propter frequentem gelu defluxionem; unde Dux ipſe Viennam repetens, pontem, qui propter ſuſpicionem Bohemorum antea interruptus erat, reparari jubet, ut eo tranſire poſſet. Sicque Ducis tranſitus usque in diem ſeptimum, imo octavum dilatus eſt. Rex tamen intermedio tempore ſuos ad Ducem miſit legatos, qui illum ad veniendum invitarent. Quibus ſpecificatis, in alterum poſtea diem ſubſequutus eſt. Nam & difficultas, quo de ſalvo conductu ejus intervenerat, ſublata fuit, ipſe enim illum a Cæſare requirebat, quem cum miſiſſet, Cæſar non ſibi ſatisfecerat, unde opus fuit Regem pro utroque ſalvum conductum præſtare, qui mœnia urbis & portas in ſua tenebat poteſtate, Cæſare ſibi illam, priusquam accederet, in ſuis manibus tradente, & Civibus mandante, ut illi vice ſua per omnia parerent, ac ſi in propria urbe moraretur: quæ res multum diſplicuit provincialibus; verebantur enim, prout verendum eſt, ne ex hac fratrum diſſenſione ac opidi, quod munitiſſimum eſt, & in ripa Danubii ſitum, Bohemus facile occaſionem nanciſceretur, totam trans Iſtrum regionem in ſuam redigendi ditionem, neque unquam facile provincia Cæſaris, niſi auro & magnis pignoribus, ab eo redimeretur. Eo enim id malum ſerpere metuebant, ut patria bonis omnibus ſpoliari alienigenis, & ipſis quidem Slavis, & a fide Catholica aberrantibus, ſubigeretur: quibus paulo ante Auſtrales ipſi fuerant dominati. Sed hæc re-

rum

rum domina fortuna brevi temporis intervallo operatur, quæ nihil ſtabile, nihil firmum atque perpetuum in humanis admittit. Quamquam enim multi Regem pro ſua dignitate atque honore nihil facturum arbitrarentur, quam quod ſe deceat, qui ſe & pacis auctorem mediatoremque inter Cæſarem & ejus Germanum conſtituit: quod & ego quoque de illius in Cæſarem fide & gravitate confido. Sæpe tamen viſum eſt, in rebus hujusmodi honeſtatem ab utilitate ſuperari; neque Principes tantum attendere, quid honeſtum ſit, quam quod ſuis rebus conducat, & expediat. Sed nos, quis horum finis & exitus ſit, videamus, idque, ſi Deus conceſſerit, ſubſequenter annectemus.

IV.

Excerpta miſcellanea ex Diario manu FRIDERICI III. IMPERATORIS ſcripto.

MONITUM.

De Diario IMP. FRIDERICI III. *copioſe more ſuo ſcripſit* LAMBECIUS *in Diario ſuo ſacri itineris Cellenſis a pag. 13. ubi etiam ex eo quædam in lucem protulit, quæ doctis placuiſſe videri poſſint. Nos cum illa, tum vel maxime a* LAMBECIO *omiſſa, meliori ordine hic vulganda cenſuimus; quæ etſi pauca admodum ſint, magnum tamen pretium habent ab Auguſta* FRIDERICI III. *manu, qua pleraque memoriæ ſunt prodita. De codice ipſo adnotare non pigebit, eum An. 1621. Viennæ ab Ill. Viro* BENIAMINO Bawmehhauſen de Walmerod *extra Aug. Bibliothecam emptum, donoque oblatum fuiſſe* Jo. FRIDERICO *Duci Wirtenbergico, cujus, uti videtur, gratificandi ſtudio ad Bibliothecam noſtram rediit. Servat hanc memoriam pagina codicis quarta, in qua laudatus* de Walmerod *teutonico ſermone adnotavit, quæ adſcripſi.*
Dis anſehnlich uhraltt Buch, das mit eigner Hand geſchrieben hatt Kayſer Friderich der viertt, der ſtarb zu Linz im Jahr 1493. als er regiert hette lenger als einiger Rom. Kayſer, nemlich 54. Jahr.

Hab ich BENIAMIN Buwmehhauſen von Walmerod zu Wien erkauft durch beſonder Glück im Jahr 1621. Monatt Majo, als ich neben Herr Grave Friderichen von Sollms, und anderen zu der Röm. Kayſ. Majeſtätt FERDINANDO II. von ettlich unierten Churfürſten und Stenden, wegen Ausöhnung Churfürſten Friderichen Pfaltzgraven, geſchickt worden, und mich zugleich zu Wien glücklich verhairatt; und habs hernach zu meiner widerkunft dem Durchleüchtigen Fürſten Herr Herrn Johan Friderichen, Herzogen zu Württemberg &c. meinen gnedigen Fürſten und Herrn unterthenig verehrt, in Dero Cur zu Kirchen, underteck. Der liebe Gott wolle dieſelbe ſegnen, und ihre Durchl. auch ſo lang, und viel mehr Jahr, als dieſen Kayſer regieren laſſen Amen. *Hæc ille, qui, quemadmodum de ſervato codice indignus laude non eſt, ita ingenuorum reprehenſionem promeruiſſe*

ruisse is videtur, qui, incertum quibus ex causis, manum admovere codici ausus, adnotationes quasdam scalpello erasit. Codicem omnem manu FRIDERICI *scriptum in Diario suo adnotavit* LAMBECIUS; *sed ex ultimis, quæ exhibeo, adparet, adsertum illud omni ex parte non esse verum. At de hoc quidquid demum sit, de me certe persuasus esse potes, in codicibus Cæsareis ad res* FRIDERICI III. *parum supereresse, quod utilitatis tuæ gratia in lucem proferre non studuerim.*

HISTORICA.

1424.

Mein Vater Ertzherzog Ernst ist gestarm am Pfingstabend 1424. *Fol. 1. pag. 1.*

1429.

Mein Mueter Frau CINBURGA ist gestorben an Sand Michelsabend 1429. *Fol. 1. pag. 1.*

1435.

Als man zalt 1435. hab ich angefangen zu regieren, meins alders in 20. Jare. *Fol. 1. pag. 1.*

1436.

In dem sex und dreissigisten Jar an Sand Larenczenabend pin ich zu Tristi auff das Mer gesesen.

Und pin Ritter geslagen an der Suntagnacht nach unser Frau Tag der Gepurd 1436. von Hern Albrechten von Neiberg, meins alders 21. Jars,

Welcher Ritter wirt zu Jerusalem auf dem Heiligen Grab, der mues sberen dreu Stuk: das erst, Widib und Waissen zu peschirmen; das ander, recht gericht zeffueren, dem arm als dem reichen; das drit, wan man das heilig grab mit gebald aus den handen der haiden und der unglaubigen gebinen und nemen wold, so sol ein jeder, der da ritter wirt, dasselbs hinkommen, und darzu mit allem seinem vermugen helfen ungeferlich.

Vermerckt; die Ritter, die mit meinen Herren und Vatter Ritter worden sind zu dem Heiligen Grab.

Graf Paul von dem Fortenstain.
Leupold von Kreig.
Ruedolff von Liechtenstain.
Albrecht von Neiperg.
Ulreich von Stubenberg.
Hainreich von Potendorff.
Bolfgang Drauner.
Wilhalm von Zelking.
Hans von Erberstorff.
Ulreich Wilhalm Smaurer.
Ulreich Velber.
Hanns Sbeinbarter.
Hanns von Spaur.
Ulreich Starkkenberger.
Franczisgt Strassauer.
Jorg Furstenwalder.
Hanns Laun.
Wolfgang Jörger.
Cholman Windischgreczer.
Hanns Zink.
Ulreich Würffel.
Wolfgang Jörger.
Chainrat Nempsi.
Hans Sbeinpekch.
Caspar Pellendorffer.
Ulreich der Laun. *Fol. 6. pag. 1.*

Vermerkcht, die da mit mir Ritter worden sind, und mit mir geforen sind 1436.

Von erst Maurinus Pisolf von Triest.

Graf

Graf Eberhart von Kirkperg der junger.
Graf Pernhart von Schaunberg.
Albrecht von Neiperg fecit me creare.
Jorg von Pucham.
Hans von Neiperg.
Sigmund von Eberſtorf.
Leutold von Stubenberg.
Hanns von Kunringen.
Ot von Stubenberg.
Paul von Potendorf.
Hans von Puchaim.
Pertold von Loſſenſtain.
Wilhalm von Pernek.
Hans von Starenberg.
Ludweig von Ekertczau.
Ulreich von Polhaim.
Bolfgang von Winden.

Barones preſcripti.

Hans Ungnad, Hofmarſchalk.
Bolfart Fux von Fuxberg.
Purhart von Ellerbach.
Gamaret Silberberger.
Hainreich Enczaſtarffer.
Ulreich Saurar der Eltar.
Jorg Fux von Fuxberg.
Ludweig von Ratenſtain.
Andre Holeneker.
Niklas von Polloncz.
Triſtram Teufenpekch.
Veit Wolkenſtainer.
Leupold Tauner.
Jorg Apphälterer.
Leinhart Harracher.
Fridreich Tunner.
Pernhart Tehenſtainer.
Ulreich Fledenniczer.
Hans Waldſtainer.
Jorg Scharnommel.
Hans Saurer.
Pangrecz Vinkſchad.
Haidenreich Zebinger.

A Wilhalm von der Alben.
Sigmund Windiſchgreczer.
Wilhalm Reiſsperger.
Antoni Holeneker.
Fridreich Lugaſter.
Jorg Stainreuter.
Hans Lampoltiner.
Leinhart Vilſekker.
Sigmund Kieperger.
Hans Greiſſeneker.

Vermerckt, was ich zu Fanedig gekauft hab 1436.

Item von erſt 33. Preczen und 3. firtail ein grun Gulden Tuch, ein
B Preczen umb 11. Gulden, Suma 371. Gulden.

Item ein Karmaſin rot Gulden Tuch 36. Preczen 3. firtail, und ein halb firtail; ein Preczen umb 11. Gulden und umb ein halben Gulden, Suma 424. Gulden.

Item ein Gulden Tuch rot und grun und weiſs 39. Preczen und ein firtail, ein Preczen umb 8. Gulden, und umb ein firtail ains Gulden, Suma 323. Gulden und 19. Graſs.

Item meinen Prueder ein grünen Silber Tuch 18. Preczen, ein Prec-
C zen umb 6. Gulden und umb ein halben Gulden, Suma 117. Gulden.

Item ein praun Gulden Tuch 38. Preczen und ein firtail und ein halb firtail, ein Preczen umb 10. Gulden 3. firtail eins Gulden, Suma 413. Gulden.

Item ein Gulden praun Tamaſko mit Pfabenfedern 35. Preczen und ein halb Preczen, ein Preczen umb 8. Gulden, Suma 284. Gulden. *Fol. 3. pag. 2.*

Item ein praun gemoſſirten Samad rauch auf rauch 27. Preczen ain firtail, und ein Preczen umb 5. Gulden

den und umb ein Art, Suma 143. Gulden.

Item ein rot Gulden Tuch 14. Preczen, ein Preczen umb 26. Gulden, Suma 364. Gulden.

Was ich von dem Amadi zu Venedig kauft han.

Item ein schlechten Samad 28. Preczen und ein halben Preczen, ein Preczen umb ein Gulden, der Samad ist rat, Suma 28. Gulden.

Item 28. Preczen praun Samad nicht gemosirt, ein Preczen umb 3. Gulden, Suma 73. Gulden.

B Item 15. Stukh praun und rot Gulden Tuch vor Paldakin, ein Stukh umb 9. Gulden, Suma 148. Gulden.

Item ein gruen Tamasko 10. Preczen, ein Preczen umb zben Gulden, Suma 20. Gulden.

Item ein raten Tamasko 10. Preczen, ein Preczen 2. Gulden, Suma 20. Gulden.

Item zbai Stukh praunen Atlass, umb 12. Gulden, das gemein Suma totalis des Kauf zu Venedig, Samad, Seiden, guldener Tücher, 2794. Gulden.

A Item hab ich zu Venedig ein Centen Pembol kauft umb 6. Gulden.

1436.

Nach Kristi Gepurd tausend Jar virhundert Jar darnach in den sex und dreyssigisten Jar, am Montag vor Sand Andree Tag, ist mein Kamerer Pegauer mit dem Tod abgegangen, und ist Sepultus in dem Grab seines Vatters in Perg zu Osterreich.

1437.

Das Buch ist angefangen nach Kristi Gepurd tausend Jar virhundert Jar darnach in dem siben und dreissigen Jar, amb Sambstag nach Sand Jorge Tag, mit mein selbs Hand:

1438.

1438. Am Mitichen vor Letare in der Fasten umb ersten Slaff zu Grecz obit Hans Greisseneker, mein Kamerarius, und leit in der Kiren.

1439.

1439. An Sand Johans Tag zu Sunibenden Obiit mein Vetter Fridereich, und ist pegraben zu Stams in der Instal

1439.

Wer die Gesselschaft zu Cipern hat, das ist ein Sbert plass mit einen reim auf einen plaben poden, der reim ist französisch, und haist: die Gerechte zu beschirmen, und was die Geselschaft in hat, dass muess ein jeder, der si hat, geloben zu versbeigen, und sbern, dass er davon mit niemand red, noch dass niemand sag, dan den, die auch in der Geselschaft sind, und auch die Stükh alle ze halten.

Dem ersten, sol ein jeder der in der Geselschaft ist, an dem Heiligen Kreücztag *exaltationis* amb Herbs fir Mess und ein gesungen Ambt lassen, und frümen zu halten, in dem ern des Heiligen Kreucz; und sol darzue opfern, doch nach seinen gefallen, und in den ern der Heiligen wunf Wunden; und wan der Obrist, der in der Geselschaft ist, dass ist der Kunig von Jerusalem, Zipri, & Armenie und geit sei ausziehen wil wider die Haiden, dass Heilig Grab zu gebinen, so sol ein jeder, der in der Geselschaft ist, mit sein selbs Leib mitziehen, und sein selbs Zerung; ist dan ein ander, der da ziehen wolt, und sein nicht vermocht, dem sullen die andern zu Hilf nach iren Staten komen, er sol die Gerechtigkait beschirmen, und Witib und Waissen, an dem vorgenanten Heiligen Kreuz *exaltacionis* sol man die Geselschaf tragangen.

Was einen verhindern mag rechleich zu solchem Zug mit zu komen, noch mit zu ziehen; Gotz Gebalt ehaft und Krankhait Leibs, ob sein Landsfürst rechleinen Krieg hiet, oder er selber rechtleichen Krieg hiet; oder ob sein Landsfürst ein vermessen Veldstreit vorhanden hiet, oder ob er in Kampf gegen ein andern stund von seiner Er wegen, so pedarf er zu solchen Zug nicht zu ziehen, und sol getragen werden ob der Gürtel.

1439.

An dem Freitag vor dem Aufar- A tag 1439. ist mein Hofmeister Wilhalm von Pernek Tod.

1439.

An dem Abend Simonis & Jude ist gestorben Her Albrecht, mein Vetter, der Romisch, ze Ungern, ze Behem, Dalmaczen, Grabaczen &c. Kunig und Marggraf ze Merhern, und Herzog zu Osterreich.

1440.

Amb Montag vor Sand Mich- B haellis obivit pern suf. 1440.

1440.

An dem Lichtmess Tag unser Frau 1440. pin ich zu romisen Kunig erbelt worden, und die Potschaft ist mir komen an dem Fasang Tag, der ist gebesen an dem achteden Tag nach unser Frauen der Liechtmess; und ist Sand Apolonie Tag an den selben Fasang Tag gebesen: meins Alters in den 25. Jar, C und hab das aufgeme . . . zu . . . in unsers Frauen Pfarkiern mit der Zirhait, die darzue gehort; an den Mitichen nach quasimodo geniti . . . nach Ostern.

1445.

Halmar Folkestarfer hat mir gelobt ganz an an die Verschreibung mit der festen Krumnau. 1445.

1446.

Der Truxecz von Stecz dem hat man ein Genad getan, dass man in das Hauss Stecz verschriben hat auf den negsten kunftigen Sun, fir dem der im gestorben ist hat er mir gelobt, er wol mir deinen und wel soleich genad umb mich aus deinen vor den Hofmaister Kammermeister Zebinger 1446.

1448.

Reinprecht von Eberstaft hat an dem nagsten Suntag vor Esto mihi in gegenbürtigkait seins pruder des Huebmaister mir gelobt an die hand, nimermer bider mich zu tuen in der Kamer da dass gross Pot ist gestanden an der selben 1448.

MISCELLANEA.

Osterreich Sach.

Nachdem und ich mich hab muessen verschreiben widert alt herkomen, gebonhait, und gerechtigkait, gegen den vir partaien; und habent sie von dem selben verschreiben getreten, nachdem und mich anders hab muessen verschreiben aber gegen den benanten parteien von solcher reignung wegen, der si mich nu nachmalen aufgesagt haben mit iren prieff der noch vorhanden ist, da nu die neuer verschreibung die eltar abnimt, und der neuer pin ich ledig gesagt, hof ich sei inen aller ledig, sie habent die prieff all noch den si hieten mir die neuer verschreibung gern wider geben, ich hab es umbganen, dass ich je nicht genomen hab.

Zu gedenken von der zbaien prieff wegen der verschreibung, die ich in den land Osterreich tuen hab muessen; die erst fir prieff den fir parteien jeder partei ain, die ander auch den fir parteien die regirt solt haben in dem land, und die es im nachmaln auch selbs abfluegen, und mir aufgab wider die regierung, dass die ander verschreibung die erst tot und abnimt.

Wan Romiſ, Künig aid ſberen ſo purt nicht daſs ſie die Vinger aufhalten ſunder man tuecz auch dem Pabſt noch dem Reich in der Krönung.

Ban ich den Paſt ernsleich piten ſol, ſo ſol ich ein peſünder prifel ſchreiben mein handgeſchrifft, und darin den Titel ſetzen F. S. V. Devotus filius & Canonicus.

Pey belchem Pau, oder auff welchem Silbergeſchir, oder Kiren gebaut oder andern *Jaeiow* (1) Klainaten, der Strich und die fünf Buchſtaben ſtund, daſs iſt mein Herzog Fridreichs deſsjungern gebeſſen, oder ich hab daſs ſelbig paun oder machen laſſen.

Vermerkt die Prieff die mein gnädiger Her der Romiſch Kaiſſer Kaiſſer Fridreich auf hat laſſen ſhreiben, und gelegt in die verzaichenden druchen, als hernacht vermerkt iſt, an Sand Barnaba Tag in 56. Iar.

Jaeiow

Item, in ainer lidren Lad gezaichend mit dem Reich und mit Oſterreich, und mit 2. Shloſſen hinden und forn.

Item, darin ligen der Tailprieff daſs Herzog Albrecht und Leupolt, die Land getailt haben.

Item, wie ſich dieſelben zben Furſten gegen ainander verſhriben haben für ſich und ir Erben, wie ſich ire Kinder anainander gerhaben ſullen mit Namen 16. Jar.

Item, die vorgenanden Furſten haben gemacht ain Püntnuſs für ſy und all ir Erben.

Item, der Satzbrieff uber Laxenburg, Metling, Starchenber, und Wardenſtain.

Item, ein Geldprieff von Kunig Albrecht Kayſer Fridreich, laudend umb zbay dauſen Ungriſh Gulden.

Item, ein Geldprieff von Kunig Albrecht ſein ſelbs Hantgeſhrift, lautent dem alden Herzog Fridreich umb 6. dauſent Ungriſh Gulden.

Item, edba vil Scheltprieff von dem Ulreich Eyzinger wider meinen gnädigen Hern Kayſſer Fridereich.

Item, Kayſer Fridreichs Weſtetung die Kayſerlich und Kunigliкh deſs Hauſs Oſterreich irer Freiheit, und darüber aller Kurfurſten Weſtetung, und ſeint darub fier gulden Wull.

Item, ein guldene Wull von Kayſſer Karll die Weſtetung uber die Etſcht und Judall.

Item, Kunig Fridreichs Wall, von den Kurfurſten genant degkretum Elechcianis, und daruber Prieff vom Pabſt Felix und vom Concilium.

Item,

(1) Hoc ſymbolum, ipſo Friderico III. autore & interprete Diarii hujus ſui pag. 3. notat:
Als Erdreich iſt Oſterreich unterthan.
Auſtriæ Eſt Imperare Orbi Vniverſo.
Vid. Lamb. Diar. Cellenſ. pag. 18. ubi multis ſine cauſa adparentem Friderici hoc in ſymbolo faſtum excuſare laborat: neque enim aliud Fridericus indicare his voluit atque illa virgilii Æneid. VI.
Excudent alii ſpirantia mollius æra:
Credo equidem, vivos ducent de marmore voltus:
Orabunt cauſas melius, calique meatus
Deſcribent radio, & ſurgentia ſidera dicent.
Tu regere imperio populos, Romane, memento,
(Hæ tibi erunt artes) pacisque imponere morem,
Parcere ſubjectis, & debellare ſuperbos.
Hæc enimvero Aug. Domui noſtræ, propria ſemper fuere ſtudia, quæ memoria noſtra vel maxime vigent, ſuntque omnibus documento, maximam gloriam cum ſumma modeſtia; & invictam fortitudinem cum incredibili benignitate & clementia componi ſimul regnareque poſſe.

Item, ein Prieff von dem Drier, ob ain Kurfürstentum ledig wurt, daſs zue vergünen wans mein Her der Kayſer geitt.

Item, ain Huldigungprieff von der Statt zue Ach.

Item, ain Wull von dem Pabſt der Kayſerlichen Krönung.

Item, ein Auszugprieff zbiſchen Kayſer Friderichs und Herzog Albrechts ſeines Prueder, ir Regierung ir paider lebdag und die andern Prieff daneben petaidingt.

Daſs meins Prieff in ainer mieheln lidern Lad Oſterreich darauf gemalt.

Item, der Prieff vom Kungreich von Peham, daſs der eltiſt von Oeſterreich albeg Kunig ſol ſein daſelbs. *Fol. 12. p. 2.*

V.

Judicium Academiæ Colonienſis, tribus propoſitionibus conſtans, de poteſtate Generalium Conciliorum, deque Concilio Baſileenſi, poſtulato THEODORICI, Archiepiſcopi Colonienſis, latum.

MONITUM.

De ſuprema ſummorum Pontificum, deque Generalium Conciliorum authoritate nunquam, ut exiſtimo, majori partium ſtudio diſceptatum eſt, ac poſt tranſlatum Ferrariam & inde Florentiam Baſileenſe Concilium. Teſtantur hoc eorum Conciliorum Acta partim jam edita, partim inedita; teſtantur præterea præcipuarum Europæ Academiarum pene omnium reſponſa & Judicia (1). *Hoc, quod lecturus es, Colonienſis Academiæ eſt, juſſu* THEODORICI, *ejus Archiepiſcopi, ſcriptum, & Patribus Baſileenſis Concilii ſubmiſſum. Verba, quibus ſententiam ſuam incluſerat, ſunt ſequentia:* Conſiſtorium ſummum, & irrefragabile tribunal eſt Eccleſia, ſynodaliter congregata; hæc fuit indubitate in Baſilea, & adhuc eſt, ſi non legitime translata. *Diſplicuit omnibus adjecta conditio, qui exiſtimabant, Baſileenſe Concilium ab* EUGENIO IV. *non fuiſſe legitime translatum. Inter eos cum nomen tum ſium profiteretur* AENEAS SILVIUS, *& ſententiam Academiæ refellere vellet; libellum quendam Dialogorum eidem legendum obtulit. Eum e tenebris tandem aliquando producere nunc conſtitui, & quo facilius intelligeretur, Colonienſe hoc* Judicium *præmittendum eſſe, cenſui. Exſtat in Cæſareo Cod. Theol. CCLIII. fol.* 111. *p. 2. & Cod. Jur. Canon. LXVIII. fol. 543. ſed in hoc præcipue, unde exemplum meum deſumpſi: priori tamen illo, quamvis mendoſe ſcriptum ſit, ubique conſulto.*

Ad

(1) *Vide Bulæi Hiſtoriam Univerſitatis Pariſienſis pag. 460. & ſeqq. ubi cum aliis hoc noſtrum pariter impreſſum legitur.*

Ad requeſtam Reverendiſſimi in Chriſto Patris ac Domini, Domini THEODORICI, Archiepiſcopi Colonienſis &c. Deputati nomine Univerſitatis ſtudii Colonienſis, prout prima facie potuerunt, non auditis particularibus motivis partium ſchiſma præſens inducentium, viſum eſt eis conveniendum in tribus propoſitionibus, quibus ſuper hac Generali requiſitione reſpondendum eſt.

PRIMA PROPOSITIO.

Eccleſia ſynodaliter congregata habet ſupremam jurisdictionem in terris, cui omne membrum Eccleſiæ, cujuscumque dignitatis fuerit, etiam Papalis, obedire tenetur; quam nemo ſine ipſius Eccleſiæ ſynodali conſenſu diſſolvere vel transferre poteſt. Patet ex decretis Conciliorum Conſtantienſis & Baſilienſis, & prima pars fundata eſt in Evangelio *Math. XVIII. Dic Eccleſiæ*, ubi ut patet ex littera ſequenti, innuitur, B poteſtas jurisdictionis data Eccleſiæ, ſynodaliter congregatæ, & ſunt deſuper multa rationabiliſſime ſcripta, & varia ſcripturæ teſtimonia, quibus hæc veritas in Conciliis Conſtantienſi & Baſileenſi eſt roborata, librique plurimi & tractatus nunc conſcripti ſunt. Secunda pars patet, quia filius, ſervus, diſcipulus tenentur obedire ſuæ Matri, Dominæ & Magiſtræ, ſed Eccleſia eſt omnium Chriſtifidelium Mater, Domina & Magiſtra, de quorum numero eſt Papa, licet ſit ut filius primogenitus, & capitalis ſervus, ſcribens ſe non ficta humilitate, ſed Catholica veritate ſervum ſervorum Chriſti, & inter alias fidei diſcipulus præcipuus, & ergo per Chriſtum Eccleſiæ ſponſum & Chriſti fidelium Patrem, Dominum & Magiſtrum in Chriſti ſemper myſtice & ſpiritualiter præſentis corporali abſentia, aliorum Chriſti fidelium Rector, Paſtor & Doctor conſtitutus auctoritate Chriſti & Eccleſiæ ſuæ conjugis & ſponſæ, quæ eſt ut altera ſeu nova Eva de latere novi Adæ in cruce dormientis ſacramentaliter educta, & eidem matrimonialiter copulata, teſte Apoſtolo, hoc eſt ſacramentum magnum in Chriſto & Eccleſia non in Chriſto & Papa. Sicut ergo ex veteri Adam & Eva ſua conjuge ſumus carnaliter ſecundum veterem hominem geniti, ita ſumus ex Chriſto & Eccleſia ſecundum novum hominem iterum regenerati, quotquot in Chriſto Jeſu baptizati ſumus, ejus dominio & Eccleſiæ ſubjecti, & in ſchola veritatis ſalutaris ad ſalutem Chriſti & Eccleſiæ diſcipuli. Ex quibus facile oſtenditur, Eccleſiam ſynodaliter congregatam eſſe Conſiſtorium judiciale & ſupremum C ſuper omnes Chriſti fideles; & inde liquet tertia pars propoſitionis; quia nemo judicabilis habet ad libitum ſuum transferre nec diſſolvere tribunal judicis. Si enim hoc poſſet Papa, eſſet ſupra, non infra Eccleſiam, non utens duntaxat poteſtate vicaria clavium Apoſtolicorum, ſed principatu libero jurisdictionis propriæ, nec eſſet tantum Paſtor & Diſpenſator ovium & agnorum Chriſti, ſed Rex & Paſtor ovium propriarum, contra illud, pars Johannis ultimo: *paſce oves meas*, non dicit *tuas*. Item ſi

pars

pars poſſet ſupra totum, & contentum ſupra continens, poſſetque particulare malum Papæ vincere univerſale bonum intentionis Eccleſiæ, & ex totius Eccleſiæ eſſet voluntas Papæ, & Eccleſia, quam ex articulo fidei credimus ſtatui, ſupra immobilem fidei Chriſtianæ Petram fundatam, A errabili & mobili ſubeſſet principio, adverſus quam, ſicut Jeronymus ait; nec vitia poſſunt, nec hæreſes, quæ ſignantur, per portas inferi, prævalere. Eſt quidem conflictus hoſtium terribilis ut caſtrorum acies ordinata.

SECUNDA PROPOSITIO.

Animorum ſuſpenſio Principum non recipientium mandata, vel proceſſus juſtitiæ Generalis ſynodi, aut ſedis Apoſtolicæ eſt quam cito fieri poterit de medio tollenda: patet, quia non ſubſiſtente dubio de ſuperiori, an ſit obediendum, non eſt conformis juri divino, naturali, nec humano: (1) Scandala in Eccleſiam Dei, propter quæ, ſi diu duraverit, enervabitur contemtibiliter poteſtas Eccleſiæ in grave præjudicium fidei Catholicæ, ſicque, diſcedendo per vacillationem periculoſiſſimi dubii, parabitur via tyrannidi Antichriſti. Hæc ſic breviter declarantur; quia de jure divino obedire tenemur Deo Chriſto, ſuæque ſponſæ Eccleſiæ, in qua, prima præſidentia eſt ſedes Apoſtolica, ſuper omnes alias Eccleſias particulares & ſedes inferiores, non ſupra totam univerſalem Eccleſiam Prælata. Omnis igitur anima eſt poteſtatibus ſublimioribus ſubdita, poteſtas quidem a Deo ordinata eſt, cui reſiſtens Dei ordinationi reſiſtit. Et etiam hoc naturæ diſſonum, quod membra a toto corpore vel capite ſe dividant. Eſt autem Eccleſia corpus Chriſti myſticum ex diverſis membris officialibus ordinate compaginatum & ita, ſecundum Apoſtolum, corpori naturali, in quo ſunt multa membra, aſſimilatum. In corpore vero naturali omnia membra ſunt ſimul unita in toto ab una anima vivificante ſubſtantialiter actuato (2) & connexa alicui primo organo, quod influit motum & vitam ſecundam cuilibet membro ſecundario. Itaque ſi membrum ſeparetur a toto, nec ſuſcipiat vitam & motum a primo vitali organo, ipſum moritur, vitaque privatur. Quare Chriſtianus proteſtans ſe non velle obedire Eccleſiæ ſynodaliter congregatæ, vel ſedi Apoſtolicæ, videtur ſe ſchismatice ab Eccleſia & ſede Apoſtolica dividere, & alicujus infidelitatis ſigna hoc actu demonſtrare. Quam contraria etiam ſit juri poſitivo & humano, poteſt diverſis juribus tam canonicis quam civilibus declarari. Et ſi nos ad humana transferimus, oportet in regimine domeſtico patrifamilias & ejus conjugi, primoque domus diſpenſatore & univerſali Curatori reliquos ſervos & ancillas obedire, nec dimitteretur in domo proteſtans de contrario. Similiter in politia regali obediendum eſt Regi, & Reginæ, & generali re-

(1) Cod. Theol. addit. quia inducit.
(2) Cod. Theol. actuata.

regenti Regis & Reginæ vicario. Qui contra hoc ageret, proscriberetur de regno, nec eum excusaret dissensio inter Reginam & Regentem, inter matremfamilias & domus dispensatorem; testatur enim statim naturalis ratio, cui in hoc casu obediendum est; non ergo debent Principes, ut desides, & impotentes in animorum suspensione quiescere, sed matri Ecclesiæ exacta diligentia succurrere, cui per hanc non succurrerent, sed magis obessent, quod absit, si diu continuaverint periculosa scandala inducendo. Nam vulgus videns per superiores ecclesiastica mandata contemni, censuras Ecclesiæ non curari, propter probabile dubium, finget sibi etiam dubium, an eorum Episcopi sint suspensi vel excommunicati, propter mandata contraria eos per Concilium & Dominum Apostolicum fulminata, & protestabuntur verbo vel facto de non obediendo, ut sic, per quae quis peccat, per hoc & torqueatur, & persuasione brevi populus aspirabit ad hanc libertatem. Quæ vero ruina minatur fidei devotus animus videat, (1) unitur humani regni politia & tripartitur Ecclesia. Et quidem cum populus dimissus est, se determinare in foro interiori conscientiæ, data est eis via, ut inducat schisma ad caput Christi mysticum, quod est primo interioris hominis & spiritualis ad corpus Christi mystice & spiritualiter unitum, quæ unio interior est prior, & essentialior unioni exteriori & politica ad caput exterius ministeriale, quod est Papa. Permissum igitur est populo simplici, ut secundum proprii sensus judicium credat, hunc vel illum habere a Christo claves regni cœlorum, & ita schisma hoc non est solum regni adversus regnum, sed in regno, civitate, domo & congregatione quibuslibet erit divisio singulorum, & amplius tollitur justitia, quæ, secundum Augustinum, est Reipublicæ conservativa, quæ non sufficienter administratur jurisdictione ordinaria cum partibus appellantibus deficiat executio justitiæ superioris, timendum igitur, quod statim populus percipiet ei paratum intollerabile malum & eis apparebit jugum hoc tyrannicum & violentum, & fiet tumultus in populo, qui impetuose consurgens excutiet hoc onus de collo suo, & cum nemo est judex sui ipsius, quis judicabit majores Principes, forsan postmodum dissensuros.

TERTIA PROPOSITIO.

Super dubio, ut intelleximus, Principibus orto, quia dicitur synodum Basilienſem sua auctoritate esse translatam, consulendum est Regi Romanorum, ut cum Principibus in Diæta congregatis, aut alias si oportunum fuerit desuper quærat informationem. Hæc propositio videtur nobis esse Catholicum & fundamentale avisamentum, salvis aliis modis forsan rationabilius inveniendis, rumor enim hujus translationis contrariæ, ad Principes per disertissimos oratores deductus, animos eorum tanta novitate stupidos suspendit super adhæsione firma Concilii Basilienſis

(1) Cod. Theol. addit. *quando* unitur.

lienſis, vel alterius, in quo Papa præſidebat. Quare timentes & Catholici & Chriſtianiſſimi Principes auctoritatem matris Eccleſiæ tunc dubium eis, ubi reſidebat, ſcientes eam unitam & indiviſam in uno generali Concilio repræſentatam, in quasdam proteſtationes, & appellationes convenerunt, & ſe mutuo in ſancto zelo pacis & unionis Eccleſiæ intellexerunt, volentes obviare deteſtabili ſchismati per Concilium Conſtantienſe poſt quadraginta annos extincto, quod denuo pullulare videbatur, & modo periculoſiſſimo; a ſæculo non audito, quoniam, ſi ſchisma fuit in multitudine contendentium de papatu, nusquam tamen legitur in multitudine generalium Conciliorum. Hinc iidem Catholici Principes ſæpe ſuper hac re gravibus expenſis convenerunt, & jam experti, quod humanæ res cottidie in deterius collabuntur, ulterius ſollicite curant inquirere, quomodo ſe in his poterit humana poteſtas divino fulcire auxilio, & inveniri authenticum judicii certi & fidelis Conſiſtorium, in quo res hæc tollatur e medio. Hoc autem Conſiſtorium ſummum & irrefragabile tribunal eſt Eccleſia ſynodaliter congregata, uti oſtendit propoſitio prima; hæc fuit indubitate in Baſilea & adhuc eſt, ſi non legitime translata. Ergo ante omnia procuretur deſuper informatio certa, ſicque invento loco generalis ſynodi, illi Principes ſua poteſtate defenſiva aſſiſtant; Prælatos vero, quibus Conciliis intereſſe debitum eſt, ad locum illum venire faciant: & Chriſto ſuæque ſponſæ univerſali Eccleſiæ adhæreant, ſuasque prudentias Evangelicis ac Canonicis decretis ſubmittant; exhortandique ſunt, ut potius rem hanc Concilio ſapientum, divina & eccleſiaſtica lege peritorum, quam humana ſæcularive prudentia tractent. Vitentur etiam ſimulatores & callidi, qui provocant iram Dei, quam a nobis peccatoribus avertat ſua infinita miſericordia & clementia, præſtabilis ſuper malitiam hominum ad ſalutem fidelium & gloriam nominis ſui Sancti in ſæculorum ſæcula benedicti. Amen.

Hæc copia collationata eſt per me Sebaſtianum de Vnſero Bedellum Univerſitatis antedictæ & Notarium juratum & concordat cum originali teſti ſcriptura manus propriæ.

VI.

Aeneæ Silvii Libellus Dialogorum de generalis Concilii authoritate & geſtis Baſileenſium.

MONITUM.

Libellum, quem publici nunc juris facio, Clariſſimi viri duo, Van der Hardt *videlicet,* & Gentilottus *noſter ex codicibus Cæſareis in lucem proferre jam pridem ineditabantur: ille actis Concilii Baſileenſis inſerere volens* (1), *hic*

(1) *Vide Aeneæ Silvii Opera Geograbhica & Hiſtor. curante J. A. S. D. ſive Joanne Adamo Schmidio, qui etiam præfationem de Aeneæ vita ſcriptisque præmiſit, ubi pag. 7. in nota marginali teſtem hujus ſe dat.*

hic Commentariis ſuis, quæ in codices noſtros Latinos erudite ſcripſit (1), *At vero uterque propoſito ſuo excidit ;* Hardtium *quippe impedivere fata*, Gentilottum *fortuna, quæ eum ſplendidior ex Bibliotheca noſtra Romam evocaverat. Igitur diligentiæ meæ, quam fato, neſcio quo, aliorum cœpta ſemper ſibi vendicant, hoc etiam operis relictum conſervatumque eſſe videbatur. Commodavi operam meam lubenti animo, permotus inprimis exemplo eruditiſſimi* Gentilotti *noſtri, qui rariſſimum opuſculum luce publica & opera ſua non indignum, ut dixi, cenſuit. Ac de raritate quidem teſtis eſt Cl.* Manſius, *qui in erudita Annalium Eccleſiaſticorum editione ſua ad annum 1463. n. CXIV. opuſculum hoc interiiſſe plane exiſtimat; cum*, inquit, *nec in codicibus Mſs. quorum nonnullos ſervat Bibliotheca canonicorum S. Martini, quæ Cathedralis eſt Lucenſis Eccleſia; nec inter opera Aeneæ Silvii ſemel, iterum, & ſæpius recuſa occurrat. Ad auctorem quod attinet, is opuſculi hujus ſui commeminit in notiſſima* Retractationis *ſuæ* Bulla, *his verbis:* in minoribus agentes, non ſacris ordinibus initiati, cum Baſileæ inter eos verſaremur, qui ſe generale Concilium facere, & univerſalem Eccleſiam repræſentare ajebant, Dialogorum quemdam libellum ad vos ſcripſimus, in quo de auctoritate Concilii generalis, ac de geſtis Baſileenſium, & Eugenii Papæ contradictione ea probavimus, vel damnavimus, quæ probanda, vel damnanda cenſuimus; quantum capiebamus, tantum defendimus, aut oppugnavimus: nihil mentiti ſumus, nihil ad gratiam, nihil ad odium retulimus &c. *Hæc auctor de libello ſuo. Occurit deinde poſt alia odioſæ objectioni:* Dicent, *inquit*, fortaſſe aliqui, cum Pontificatu hanc nobis opinionem adveniſſe, & cum dignitate mutatam eſſe ſententiam. Haud ita eſt, longe aliter actum. Audite filii converſationem noſtram, brevis narratio erit, quæ vobis, quantum ad rem attinet, veritatem aperiet, & objectioni faciet ſatis. Anno ſalutis primo & trigeſimo ſupra milleſimum quadringenteſimum &c. *Recenſitis deinde, quæ illuc facerent, vitæ ſuæ rationibus, certiſſimis rationibus oſtendit, pridem ante Pontificatum meliora ſe edoctum, aliter de authoritate Conciliorum ſemper ſenſiſſe. At vero quamvis laudabili prorſus atque eximio, candore animi hic uſus ſit Pius II. ſummus Pontifex, tela tamen, quæ præviderat, adverſariorum evitare non potuit. Quippe, ne alios commemorem, eruditiſſimus* Lenfant *in præclaro cæterum opere ſuo: Hiſtoire de la guerre des Huſſites & du Concile de Basle, Tom. II. p. 156. de auctore noſtro, ad Petri ſedem jam evecto, ſic ſcribit:* C'eſt alors, que donnant un exemple memorable du changement extrême, que les honneurs & les dignitez peuvent apporter dans les mœurs des hommes, il retracta publiquement tout ce qu'il avoit fait en faveur du Concile de Basle, & déclara les Conciles Généraux inférieurs aux Papes (2) *At enimvero inimico prorſus & iniquo animo honores dignitatesque moribus humanis inducere valent; quippe retractatis omnibus, quæ unquam Baſileenſis Concilii gratia egerat, Concilia Generalia infra Romanos Pontifices eſſe, pronunciavit.*

(1) *Ad Codicem Theol. CCLIII.* cujus exemplo hic uſi ſumus, cum altero tamen, quod in Cod. Juris Can. LXII. exſtat, diligenter collato.

(2) *Atque tum denique memorabile plane exemplum edidit maximæ illius mutationis, quam*

animo hæc a viro docto ſcripta eſſe, teſtes ſunt hi ipſi, quos vulgamus, Dialogi; teſtis Aeneæ *epiſtola, pro authoritate Conciliorum pariter ad* Hartungum *ſcripta, & nunc a nobis primum in lucem prolata: ſub cujus finem* Aeneas *hæc ſcribit:* Dixi, quod mihi viſum eſt, non doctrinæ tradendæ cauſa, ſed ſuſcipiendæ, ut a te atque ab aliis doctioribus edocerer, maximeque a Theologis, quorum hæc eſt diſputatio familiaris. Ego nihil pertinaciter aſſero, ſed cupio verum ſcire, fierique ab unoquoque prudente doctior: & quippe inter mediocres homines eſſe volo . . . quo fit, ut mihi, ſi deſit perſpicacia illa videndi, quod rectum eſt, illud etiam velim deeſſe, ut aliorum monitis non adquieſcam. *Hæc* Aeneas Silvius, *quam longiſſime adhuc a Pontificatu, a dignitatibus remotus, & per ea ipſa tempora, per quæ Conciliorum authoritatem adverſus Romanam ſedem tuitus eſt. Dicit igitur, hæc ſe ſcripſiſſe:* Non doctrinæ tradendæ cauſa ſed ſuſcipiendæ, ut *videlicet* a doctioribus edoceretur, maximeque a Theologis, quorum hæc eſt diſputatio familiaris. *Quæ verba lectores mei alte in animum demittant velim; non ſecus atque illa:* Ego nihil pertinaciter adſero, ſed cupio verum ſcire fierique ab uno quoque prudente doctior. *Nam ſi cætera abſint omnia, ſufficiens iſta teſtimonium continent,* Aeneam *noſtrum in minoribus agentem, nondum ſacris initiatum, nondum Theologum, ſive compluribus ante dignitates, ante Pontificatum annis nihil pertinaciter adſeruiſſe, ſed ſolum cupiviſſe verum ſcire; neque doctrinæ tradendæ cauſa, ſed ſuſcipiendæ iſta ſcripſiſſe; dignum idcirco ampliſſima venia: cum neque orthodoxæ fidei, neque debitæ Apoſtolicæ ſedi reverentiæ, ſed ætatis & doctrinæ defectu aberraverit a vero, quod tamen vel maxime cordi ſibi fuiſſe, candide faſſus eſt. Atque ex his ego veram itidem cauſam colligo, cur* Aeneas *noſter doctrinam horum Dialogorum non prius retractarit, quam pemultimo vitæ ſuæ anno: ſciebat nempe, ſe nunquam vere & ex animo cum Baſilecenſibus ſenſiſſe; exiſtimabat præterea nullum unquam futurum, qui perlectis diligenter Dialogis iſtis cum epiſtola ad Hartungum ſcripta, aliud de animo, deque doctrina ſua ferre prudenter judicium poſſit: qua itidem unice fini utrumque hoc monumentum publici hic juris fieri, ingenue fatemur. Porro exemplum, quod vulgamus, codex Theol. Cæſ. CCLIII. ſervat; diſcrimina lectionum codex Jur. Can. LXII. ſuppeditavit, in quo Dialogi noſtri altero etiam exemplo ſuperant.*

Incipit Dialogus Venerabilis & Egregii Viri Domini Aeneæ Silvii Senenſis Sanctiſſimi Domini noſtri Felicis divina providentia Papæ quinti Secretarii de rebus conciliaribus. (1)

PROE-

(1) Codex Juris Can. LXII. omittit hanc epigraphen, inſcripta breviori iſta: *In Dialogos enee de picolominibus Præfacio incipit.*

PROEMIUM:

Aeneas Silvius Secretarius Apoſtolicus Rectori & Univerſitati ſtudii Colonienſis ſalutem dicit.

Homini Chriſtiano, qui vere Chriſtianus vult dici, nullam magis cordi rem eſſe convenit, quam, ut fidei, ſibi (1) per majores a Chriſto traditæ, puritatem, ſervari ab omnibus, immaculatam ſtudeat. Et quippe, ſi quando adverſus Evangelicas traditiones aliquid adſtruitur, ſurgendum populariter eſt, & ad commune reſtinguendum incendium adferre aquam omnes conemur: (2) nec timendum eſt, ut inimici, aut (3) inviſi fiamus dicentes, reſiſtendum eſt quibusque in faciem, ſive Paulus ſive Petrus ſit, qui ad veritatem non ambulet Evangelii. Quam rem feciſſe per hos dies Univerſitatem veſtram, (4) in hoc ſacro Baſilienſi Concilio gaudemus omnes. Allatus namque ad nos eſt tractatulus quidam veſter, quo imperitiam, vel, ut verius dicam, temeritatem illorum arguitis, qui & ſubjectum generali Concilio Romanum Pontificem, & ſupremum judicii tribunal in Eccleſia eſſe diffitentur, quos ſic vivacibus rationibus, & ſcripturarum veritate præmititis & retunditis, ut nec tamquam lubrici angues ſe evolvere, nec in aliquo cavillari, aut ſibilare queant. In qua re & veros vos fore Chriſtianos oſtenditis, & dignos, quos univerſalis Eccleſia laudibus efferat, A reliquiſtis tamen in fine, neſcio quid veneni, ubi ſane deceptus fuiſſem, niſi me Pythagoras admonuiſſet, quæ ingentes (5) habent caudas, guſtari non oportere. Ignoſcite ſic loquenti, venenum (6) in cauda ſcriptorum veſtrorum eſt, quod niſi reſecetis, multos poteſt inficere; putridæ carnes, ut inquit (7) Jeronymus, ferro indigent & cauterio: ſi quid doloris in reſecando eſt, non Medicinæ culpa, ſed vulneris eſt. Cum crudelitate dementi ſævit medicus, ut miſereatur, &, ut parcat, non parcit. Nihil tamen hic moleſtiæ vobis puto futurum, quoniam quæſtio illa veſtra (8) facti ſeriem magis, quam juris apicem ſpectat: in facto autem, peritiſſimos etiam decipi, noſtis; vos, quod Theologorum fuit, abſolviſtis; quod ignora re Theologus poteſt, ambiguum reliquiſtis. Idque (9) etſi bono zelo, & recto animo factum non dubitem, medendum tamen illi parti cenſeo, quam vulneratam non curaſtis: vobisque, quorum virtute non minus adficior, quam doctrinam laudo, facti ordinem recenſendum, quo viſo, id, quod veſtræ aſſertioni defuit, Concilium adhuc eſſe Baſileæ absque conditione & cunctatione profiteamini. Quod ut liquidius (10) cernere poſſitis, edo vobis opuſculi mei co-

B

C

piam,

(1) Codex Can. omittit τὸ *ſibi.*
(2) Cod. Can. *tenemur.*
(3) Cod. Can. *vel.*
(4) Cod. Can. addit *gaudio.*
(5) Cod. Can. *nigricantes.*
(6) Idem Cod. *aconitum.*
(7) Cod. Can. ut *Jeronymus ait.*
(8) Cod. Can. *veram.*
(9) Cod. Can. *Idemque.*
(10) Cod. Can. *lucidius.*

piam, quo Martinum Gallicum. collegam meum, virum (1) gnarum ac doctrina non minus mirabili, quam amabili prædítum & me ipſum introduco, ex rure redeuntes, duos magnos viros offendere Stephanum Caciam (2) Novarienſem, & Nicolaum Cuſanum, veſtræ nationis hominem, ambos quidem tum ætate, tum etiam moribus ac ſtudiis inter ſe junctiſſimos, (3) de hac re, quam dubiam reliquiſtis, ſupra Rheni ripa, parvo ſpatio a Baſilea ſemotos, invicem diſſertantes: quorum diſputatio, ſicut arbitror, & vobis facti dubietatem (4) adimet, & aliis, qui minori (5) minerva ſunt, ad veritatis inſpectionem præſtabit (6) lumen. Vos ſcripta mea, & absque (7) frontis ruga legite, &, ſi quid erratum eſt, quia non omne eſt terſum, emendatum reddite. Explicit Prologus. (8)

Incipit Dialogus Primus. (9)

MARTINUS. Ita eſt, ut dicis, Aenea! verſari ſedulo rebus publicis, & nunc Papæ nunc Cardinalibus aſſiſtere, mos eſt. AENEAS. Imo nec ipſis litteris, quamvis ſuaviſſimum & earum commercium, totus dari vellem, nec ſemper libros volvere, & calamos ducere: fit, neſcio quomodo, ingenium obtuſius, niſi relaxatio fiat aliqua, intermiſſioque lectionis & ſtudii. MARTINUS. Hoc ipſum, quod dicis, majores etiam noſtri ſenſere. Ciceronem illum, eloquentiæ patrem, ac Latinæ principem Philoſophiæ, tradidiſſe, ſe ruribus, vagumque ſilvis & montibus venandi ſtudio incumbere ſolitum, tantis exinde viribus reſtituiſſe ſe (10) litteris. Hiſpanus & idem Romanus Seneca dicit; ut non modo nihil perdidiſſe, ſed acquiſiviſſe multum deſidia videretur. Lælium quoque & Scipionem, magnos reipublicæ (11) viros, cum rus ex urbe, tamquam e vinculis, (12) aliquando evolaſſent, ſæpe ſolitos ruſticari, atque incredibiliter repuereſcere, conchasque & umbilicos ad Cajetam & Laurentum (legere) conſueſſe; & ad omnem animi remiſſionem ludumque deſcendere, apud Ciceronem in oratore ex ſocero ſuo Scævola audiſſe ſe Craſſus dicit. Et recte quidem, nec enim, ut eidem Craſſo videtur, liber homo dici poteſt, qui (13) aliquando nihil agit. AENEAS. Poſt noſtri in hanc urbem Pontificis adventum niſi hodie nunquam exivi portam: magna cote gravius geſtabam caput: ipſe mihi faſtidio eram; nunc aëre, quem (14) purum vidimus; ſerenaque die, quam nacti ſumus, exhilaratus ſum & levior factus, multum mihi & Silvam, quam dimiſimus frondoſam, & Hünigen contemplari ruſticos profuit, quos inter vivere, quam dominorum atria luſtrare magnorum, (15) haud dubium (16) cu-

(1) Cod. Can. *Clarum.*
(2) Cod. Can. *de Caciis.*
(3) Cod. Can. *Conjunctiſſimos.*
(4) Cod. Can. *ambiguitatem.*
(5) Cod. Can. *pinguiori.*
(5) Cod. Can. *præbebit.*
(7) Cod. Can, *mea* omittit.
(8) Cod. Can. omittit.
(9) Cod. Can. *Primus Dialogus.*
(10) Cod. Can. omittit *τὸ ſe.*
(11) Cod. Can. *in republica.*
(12) Cod. Can. *ex cuniculis.*
(13. Cod. Can. inſerit *non.*
(14) Cod. Can. *quoniam.*
(15) Cod. Can. *majorum.*
(16) Cod. Can. *dubie.*

cupiam. MARTINUS. Idem & mihi contigit, quem ſcis, Pontificali aulæ, lectionique illi menſali alligatum; nunc cum Sibylla egreſſus Cyclopum mœnia, ſicut tuus Aeneas, deveniſſe in locos lætos & amœna vireta videor. En

Largior hic campos æther & lumine veſtit
Purpureo ſolemque ſuum ſua ſidera norunt.

Si quis me hodie emat, duplum dabit ejus, quod heri fuiſſet. (1) O mihi ſi nunc Pontifex maximus aliquid committat, epiſtolas Ciceroni proximas faciam, & Carmina Virgilium ſuperantia & Orphea magnum, non (2) ut noſter, qui dimiſſa phroneſi, tantum apoſiopeſi utitur, & ſive illud Frontonis, ſive, ut rem, ſicuti eſt, promam, languidum & remiſſum dicendi genus exprimit, pathos moverem. Sed quid tibi de (3) vita ruſticorum videtur? Sequere, quod cœpiſti, mihi omni alia dulcior & melior judicatur. Scis quid Cicero in Catone majori, quid Varro, quid Virgilius de agricultura ſcripſerint. Utinam inter ruſticos vivere parentes mei me (4) aſſuetum dediſſent! quamquam non ſic forſitan cenſerem, quia, qui in ædibus nobilium non convivatus eſt, paradiſum putat ubi infernus eſt AENEAS. Duas vitas noſter Maro omnibus præfert, philoſophorum alteram, agricolarum alteram; nos neutrum attigimus, qui nec toti litteris dati, nec agris ſumus. Agrorum autem, quæ ſuavitas ſit nedum (5) guſtavimus, at ne libavimus quidem. Sed eſtne tibi memoriæ promptum, quod Mantuanus de Philoſophia prædicat? Ego ſententiolas teneo, verba non teneo. Tu ſi verba tenes, cedo. MARTINUS. Facio ac lubens, dulces ille Muſas appellitat, *quæ cæli vias*
. . . & ſidera monſtrant;
Defectus ſolis varios, lunæque labores:
Unde tremor terris: qua vi Maria alta tumeſcant
Obicibus ruptis, rurſusque in ſe ipſa reſidant:
Quid tantum oceano properent ſe tingere ſoles
Hyberni, vel quæ tardis mora noctibus obſtet. (6)

AENEAS. Videtur mihi Virgilius hoc in loco eam duntaxat præſignaſſe Philoſophiam, ob cujus peritiam ſuſtinere cœlum Atlas, affixusque Caucaſo Prometheus, & ſtellatus cum uxore genero ac filia traditur Cepheus: de qua primus omnium, ſi Lactantio credimus, Mileſius Thales, qui unus fuit ex ſeptem ſapientibus, dicitur diſputaſſe. Non illam, quam Thebanus Socrates & idem Athenienſis primus (7) devocatam e Cœlo in urbibus collocavit, & etiam in domos introduxit; hic enim Philoſophiam, numeros ſolum & motus antea tractantem, de vita & moribus bonisque & malis rebus quærere coëgit. (8) MARTINUS. Scin tu, quid in Saturnalibus de Virgilio prædicet Macrobius? AENEAS. Fare tu, quid ſit. MARTI-

(1) Cod. Can. *prscium.*
(2) Cod. Can. *nunc.*
(3) Cod. Can. *de ruſticorum videtur vita.*
(4) Cod. Can. omittit *me.*
(5) Cod. Can. *non.*
(6) Virg. Lib. II. Georgic. v. 478.
(7) Cod. Can. omittit. *primus.*
(8) Cod. Can. addit *primus.*

TINUS. *Videsne*, inquit ille, *eloquentiam omnem varietate distinctam? quam quidem mihi videtur Virgilius non sine quodam præsagio, quo se omnium profectibus præparabat, de industria permiscuisse; idque non mortali sed divino ingenio prævidisse; atque adeo non alium secutus ducem, quam ipsam omnium rerum matrem naturam, hanc pertexuit velut in musica concordiam sonoram.* (1) AENEAS! quorsum hæc? Scio facundiam Mantuani multiplicem fuisse & multiformem, sed hoc, ut ajunt, ad rhombum quid? MARTINUS. Virgilium, sicuti nosti, non solum oratorem, verum & Philosophum volunt fuisse: & oratorem quidem, copiosum, quod Ciceronis; brevem, quod Salustii; siccum, quod Frontonis; & floridum, quod aliis pingue appellatum, quod Plinii secundi fuit, complexum genus. AENEAS: Nec te satis adhuc comprehendo. MARTINUS. Sicuti oratores omnes uno in opere imitatus est Maro, sic & Philosophos tam morales quam Physicos est complexus; fuitque hic Poëta & scientia profundus, & amœnus ingenio, sæpeque, ut Macrobius ait, ingens hujus viri doctrina uno in verbo reperitur, quod fortuito dictum vulgus putaret. AENEAS. Adhuc incertus, quo pergis, sum; haud ego hæc possum secreta cognoscere; frigidus mihi circa præcordia sanguis hæret. MARTINUS. Unico verbo comprehendit Virgilius, quod quæris; dicens enim, Philosophiam cœli viam monstrare, utramque significat, quæ de natura rerum, & quæ de moribus disputat: viam namque in cœlum nonnisi bene morati faciunt. Hæc Philosophia, ut inquit Seneca, nihil aliud est, quam recta ratio vivendi; vel honeste vivendi scientia; vel ars rectæ vitæ agendæ. Hanc Cicero his verbis extollit: *O vitæ Philosophia dux! O virtutis indagatrix expultrixque vitiorum! quid non modo nos, sed omnis vita homini sine te esse potuisset? Tu urbes peperisti; tu dissipatos homines in societatem vitæ convocasti; tu eos primo* (2) *domiciliis, deinde conjugiis, post litterarum & vocum conjunctione junxisti; tu inventrix legum, tu magistra morum & disciplina fuisti.* AENEAS. Arturius ista & Catulus si audiant, quis vivere hic possit: vix sic supercilia ipsorum possumus ferre. MARTINUS. Cave, ista de Philosophis nostri temporis dicta existimes: De his enim cum Quintiliano sentio, maxima in plerisque sub (3) nomine latere vitia. Non enim, virtute (4) ac studiis, ut habeantur Philosophi, laborant, sed vultum, & tristitiam, & dissentientem a cæteris habitum pessimis moribus prætendunt. Atqui dolebat ille, tanta ambitione fuisse homines, ut, nomen insolentissimum sibi arrogantes, soli sapientiæ studiosi vocari vellent; quod nomen olim humilitatis causa Pythagoras invenit primus: antea namque, qui in rerum contemplatione studia ponebant, sapientes habebantur & nominabantur; quod superbius erat. Sed quid modo Quintilianus dicat? Quando relicta instabulis & popinis Philosophiæ nomine altiora excogitare volumus vocabu-

(1) Macrob. Saturnal. Lib. V. c. 1.
(2) Cod. Can. *inter se.*
(3) Cod. Can. *sub hoc.*
(4) Cod. Can. *virtutibus.*

là; & niſi DEUM ipſum noſtris appellationibus contingamus, nihil eſſe videmur. Nos tamen, dum hæc proſequimur, ruſticam vitam omiſimus. (1) AENEAS. Sequere, ſi quid habes; adhuc plus (2) quingentis paſſibus ab urbe diſtamus. Neque enim recte inſtitutus animus requieſcere, aut utilius, aut honeſtius poteſt usquam, quam in aliqua oportunitate docte ac liberaliter colloquendi, interrogandique & reſpondendi comitate, ut apud Macrobium videtur Decio. MARTINUS. Nempe ita prorſus; ſed pergo ad ruſticos:

O fortunatos, inquit poeta *nimium, ſua ſi bona norint,*
Agricolas: quibus ipſa procul diſcordibus armis,
Fundit humo facilem victum juſtiſſima tellus. (1)

AENEAS. Priusquam ulterius pergis, licet tanta ſit Maronis gloria, ut nullis laudibus creſcat, & nullius vituperatione minuatur: plurima tamen in ejus poëmate digna reprehenſione reperiuntur. Ideoque legatum igni poëma ſuum Evangelus in Saturnalibus dicit. Idque hoc loco liquet, ubi ruſticos bellorum expertes aſſerit; cum ipſi ſint; quos bella ante omnes fugent, ſpolient, trucident: cives autem, mœnibus & vallo incluſi, ab hoſte ſe protegant. MARTINUS. Hæc, quæ objicis, defendere quilibet poteſt ex plebeia Grammaticorum cohorte. Motus bellorum in urbibus prius, quam in agris naſcuntur, & ipſa potiſſime capita civium neci deſtinantur. Sæpe ruſticis quies eſt, cum inteſtino bello cives fatigantur. Ruſticos nonniſi externi motus affligunt; ſed audi, quæ ſequuntur: Illis

Secura quies eſt & *neſcia fallere vita,*
Dives opum variarum: . . . .
Speluncæ, vivique lacus; ac frigida Tempe,
Mugitusque boum, mollesque ſub arbore ſomni
Non abſunt: illic ſaltus ac luſtra ferarum. (4)

Juventus ruſtica *patiens operum eſt & parvo aſſueta: Sacra DEUM* illis ſunt, & *Patres ſancti.* Illud etiam addit Poëta: ſcis eſſe in fabulis, Aſtræi filiam, quam nos juſtitiam dicimus, regnante Jove, terras reliquiſſe: hanc ait Virgilius relictis urbibus per rura & agros iſtorum feciſſe in cœlum viam. AENEAS. Junge etiam illud, quod *fortunatus*, (5) *qui Deos novit agreſtes;* qui neque ſummorum Pontificum inſpicit cauſſas; neque perituris condolet regnis; nec locupleti invidet; nec inopi miſeretur. Non *forum inſanum*, aut venalem cauſſidici linguam, ſeu exceptores verba ſignantes formidat. *Ipſe parvos nepotes ſuſtinet; armenta boum* paſcit & *meritos juvencos. Ammis* quippe, *aut* uvis & *pomis*,

Aut fœtu pecorum, aut cerealis
mergite culmi

exuberat. Veniente hyeme olivas terit; ſues glande pingueſcunt; *ubera vaccæ demittunt; & pingues, in* graminibus *hœdi cornibus inter ſe luctantur adverſis. Interea circum oſcula dulces nati* dependent, &, quod in

(1) Cod. Can. *omittimus.*
(2) Cod. Can. omittit *plus.*
(3) Virg. Georgic. Lib. II.
(4) Virg. ibid.
(5) Cod. Can. *eſt.*

in urbe rariſſimum eſt, caſta *pudicitiam ſervat domus. Ipſe feſtos agitat* (1) *per herbam fuſus:* Ipſe apud ignem bibens, celeris ſagittæ magiſtris *certamina in ulmo ponit*; quid ruſtico quietius ac (2) beatius in terra eſt? MARTINUS. Quæſiviſti ex me Virgiliana dicta, quæ ipſe omnia tenes, totum fere Virgilii eſt, quod dixi; & ipſe poſt alia (3) ſubiicit:

Aureus hanc vitam in terris Saturnus agebat.

Et in Bucolico carmine:

. . . Habitarunt Dii quoque Sylvas,
Dardaniusque Paris. . . .

Atque ut Jeronymi noſtri verba ſororia referam: Habeat ſibi Romana Curia ſuos tumultus, forum ſonet, Cancellaria inſaniat, ædes luxurientur, mihi ruſticum aliquod templum commendetur, ex quo vitam honeſtam ducere queam. Ibi, ſi æſtus erit, ſomnum arboris umbra præbebit; ſi autumnus, ipſa aeris temperies & ſtrata ſubter folia locum quietis oſtendent. Vere ager floribus depingetur, & inter querulas aves pſalmi & carmina dulcius cantabuntur. Si frigus fuerit & brumales dies, ligna non coemam, calidius vigilabo, vel dormiam. Certe, quod ſcio, vilius non algebo. Nondum annum in Curia conſumſi, & ſtomachatus ſum, dum plus opinioni, quam veritati, ac titulis, quam ſcientiæ locum video. AENEAS. Fer paululum; Deus faxit, vita ut ſit Pontifici noſtro diuturna, ut qui prudentia eſt, annis etiam Neſtor fiat: neque tibi, neque, ut ſpero, mihi urbana & ruſtica deerunt ædificia. (5) Sed quinam illi ſunt invicem colloquentes? unus nos præceſſit, quem alter obvius veniens ſiſtit. Sciſcitantur invicem neſcio quid; hæreamus magis, ſi quid exaudire liceat.

Explicit Dialogus primus
Incipit (6) *Dialogus ſecundus.*

In quo Stephanus Novarienſis & Nicolaus de Cuſa introducuntur de Concilii ſtatu colloquentes &c.

STEPHANUS: Niſi me fallat imago, viſus mihi alio, (7) & amatus fuiſti. NICOLAUS. Quid tibi videor, aut ubi me vidiſti? STEPHANUS. Aut Nicolaus Cuſanus, aut nullus es; hic Baſileæ te dilexi, tuisque libris uſus amice ſum, quid ſibi habitus iſte vult? NICOL. Ipſus ſum; habitus viatoris & inſidias timentis eſt. At tu, quem te eſſe dicis? videor & ego te noſſe, ſed excidit mente, quo nomine ſis. STEPH. Stephanus (8) Cacia, Novarienſis, contubernalis & amicus, ut ſolebas dicere, tibi in paucis carus. NICOL. O mi gratiſſime Comes! o alter ego! mel gentium, ſuavium meum optate ades. Nemo eſt omnium, quem magis obvium, quam te cuperem dari mihi: Verum quid tu hic in Germania? Suavem illum & amœnum Italiæ fugiſti aërem? quo pacto divinis illis carere ingeniis potes? quænam provincia tibi placet, ſi gravis Italia eſt? qui grati erunt homines, ſi Italos, præ omnibus

(1) Cod. Can. *dies.*
(2) Cod. Can. *aut.*
(3) Cod. Can. *illa.*
(4) Virg. Bucol. Ecl. II.
(5) Cod. Can. *officia.*
(6) Cod. Can. *ſecundus Dialogus inter Stephanum & Nicolaum.*
(7) Cod. Can. *alias.*
(8) Cod. Can. de Caciis.

bus difertos & converſatione communes (1) faſtidis. Scio tibi ſatis agri eſſe Novariæ, teque ultra paternam hæreditatem coëmtis poſſeſſionibus ampliaſſe. Novaria ipſa miti cœlo & ubere gleba eſt; homines illic tractabiles & amicorum amici. Si quid deerat Epiſcopum habent Bartholomæum, Vice Comitem, hominem, quos noſtra ætas tulit, non eloquentiſſimum ſolum, ſed & humaniſſimum; (2) quo cum qui vivit, beatam poſſidet vitam. Quid te illinc traxit? tene, ut alio, (3) a patria exulem, cumulandi majores opes ſitis fecit? en quando tibi ſat erit? qui de incremento divitiarum cogitat, oblitus eſt uſus; Nemoque ſollicito bono fruitur. Cæterum, ſi omnino vis fieri locuples, unica ab Annæo Seneca oſtenſa eſt via; non pecuniæ adjiciendum, ſed cupiditati detrahendum eſt. At demum cur tu es triſtis? STEPH. Et tu etiam mihi deſideratus eras, tecumque præſentes Eccleſiæ calamitates deplorare geſtiebam. Sed quid tu mihi Italiam quaſi extero laudas; lectum quoque mihi eſt, quod de illa Virgilius refert: Cui nec Medorum ditiſſimam terram, nec pulchrum Gangem, nec auro turbidum Hermum æquari poſſe dijudicat; ubi ver aſſiduum, & alienis menſibus æſtatem, & bis pomis utiles dicit arbores. Et genus acre virum, & urbes, & lacus, & marinos portus, &, plus quam fieri queat, in Italia omnia eſſe digna laudatu, ſive cœlum ſpectes, ſive ſolum. Sed ſcis tu, quot ſimultates, quot odia, quot diviſiones apertæ ibi ſunt, ubi nulla firma poſſeſſio, nullus ſtatus diuturnus? Serunt ibi, (4) & alii metunt; omnibus idem timor eſt, ne armatus miles, *hæc mea ſunt*, dicat, *veteres migrate coloni.* Vos autem in hac Germania, etſi non tot abundatis bonis; veſtra tamen ſtabilis & firma poſſeſſio eſt. Bona veſtra, vere veſtra ſunt; pace omnes fruimini & libertate in communi: magisque ad naturam, quam ad opinionem vivitis. Fugi ego illos Italiæ turbines, meque huc relegavi, ut quam longe ab illis abſim. Sed cur tu Novarienſem Epiſcopum non etiam Cardinalem appellas? NICOL. Quia nec vocatum ad hoc honoris per eum, qui poſſit, (5) nec placuiſſe illi oblatam dignitatem, compertum adhuc habeo; prius tamen quam Italiæ recedat mentio, audi, quod aſſidua lectione apud Marcum Varronem rerum humanarum Lib. XI. comperi; qui omnia, quæ victus deſiderat, optima fere in Italia oſtendit. *Ad victum optima*, inquit Varro, fert ager Campanus frumentum; Salernicus vinum; Caſinas oleum; Tuſculanus ficum; mel Tarentinus; piſcem Tybris. STEPH. Tibi ergo Germano Italia, mihi Italo Germania habitatu placet; utinam commutare hæreditates invicem poſſemus! ſed quod de triſtitia queris, miror id tibi non eſſe perſpectum: qui contemni Eccleſiam, & tempora Arriannorum reverti, & mores ubique peſſimos cernis; non mea triſtitia tibi, ſed tuum mihi gaudium admirationi eſſe debet: quo te plus ſolito,

&

(1) Forte *Comes.*
(2) Cod. Can. *modeſtiſſimum.*
(3) Cod. Can. *ut patriæ.*
(4) Idiographum puto habebat *ſerunt ibi alii & alii* &c.
(5) Sic uterque Codex, ſed deeſſe quidpiam videtur.

& plus quam ſapientem deceat, effuſum video. De Cardinali dicemus; interim lætitia tua impartiaris me volo. NICOL. Va! ha! Bono animo te eſſe impero; reſpexit jam DEUS Eccleſiam; nec Julianum Arriani, nec Conſtantium ſemper habebunt. STEPH. Geſtio ſcire quid ſic? efſluat, ſi quid boni eſt. NIC, Faciam, nec te ſuſpenſum amicum (1) tenebo. Fatua illa & execrabilis turba Baſilienſis, quæ ſancto ſe ſpiritu duci jactat, non ita, ut aſſuevit, fidem habet. STEPH. A ha! Bona verba quæſo; unum omiſit Pericles, cum prætorem Sophoclem admoniuit, non ſolum manus, ſed etiam oculos abſtinentes eſſe oportere. Idem tibi edico, ſed verba quoque, ut caſta ſint adjicio, & ſine injuria. Ceterum quid novi eſt, quod affers? NICOL. Carolus Francorum Rex, quem illi potiſſime ſuum putabant, nunc vero & ſe religioſum principem, & Chriſtianiſſimi nomen, quod in familia ſua hæreditarium erat, ſibi quoque merito convenire oſtendit; qui auditis nuper Biturigis utriusque partis oratoribus, Eugenio potius obediendum cenſuit: profatus publice, hæſitari a viris gravibus, an Baſileæ Concilium ſit. Id quoque ſecuta Colonienſis ſchola eſt, (2) cujus licet nonnulli errores publicati ſint, (3) ut Romanum Pontificem ſubeſſe Concilio, & alia iſtiusmodi; in eo tamen gratias illi habeo, quod Concilii Baſilienſis ſtatum in dubium vertit; quo ſublato fundamento, reliquum ædificium ruere neceſſum eſt. STEPH. Alius homo es, ut videris, quam Baſileæ fueris: tunc enim auctoritatem Generalium Conciliorum quis magis, quam tu, extollebat? Quis Eugenii partes acrius, quam tu, impugnabat? quis tunc Legatos Apoſtolicos conſtantius vetuit, quam tu ipſe, præſidere, Tu geſta priorum Conciliorum & libros vetuſtate corroſos, in medium afferebas. Tibi plus in hiſtoria, quam reliquis omnibus, adhibitum erat fidei. Mihi quoque ex magna Britannia redeunti, obita legatione, qua patres Concilii ad Regem Henricum me deſtinaverant, obvius confluentiæ fuiſti: cumque apud te familiariter eſſem, meminiſſe debet, quantum auctoritatem Eccleſiæ commendaſti; quantum adhortatus me es, ut conſtanti animo illam tuerer: nec ambiguum faciebas, quin legi Concilii parere Pontificem Maximum oporteret. Unde nunc iſta dicis? Non te putet dictis prioribus ire contrarium. NICOL. Reſpondebo tibi, quod in Tuſculano dicere Bruto memini Ciceronem. *Tu quidem*, inquid ille, *tabellis* (4) *obſignatis agis mecum & teſtificaris, quid dixerim aliquando, aut ſcripſerim: cum aliis agitur iſto modo, qui legibus impoſitis diſputant: nos in diem vivimus, quodcumque animos noſtros probabilitate percuſſerit, id dicimus; itaque ſoli ſumus liberi.* Ita eſt profecto, Stephane, ſi quid dixi, aut ſcripſi unquam, quod præſenti meæ ſententiæ repugnet, nunc indictum habeo. Optimus ſæpe periclitanti portus eſt mutatio Conſilii. At quid tu meis novitatibus reſponſi exhi-

(1) Cod. Can. *amice.*
(2) Cod. Can. *ſit.*
(3) Cod. Can. ſunt.
(4) Cod. Can. *libellis.*

hibes? STEPH. De Rege nihil me dicere Majeſtas permittit. Ieronymi vocem dicunt, Galliam, poſt acceptam ſimul Chriſti fidem, monſtris hæreſeos ſemper caruiſſe; hinc & Chriſtianiſſima regio nuncupata: faxit DEUS res illi & nomen perpetuo maneat. De ſchola Colonienſi libet ſermones viciſſim ſeramus, & noſtro more invicem concertemus. Neque enim, ut tibi accidit, idcirco lætitia perfundor, quod Baſilienſibus ademta ſit fides, quod ſi Deus permitteret, & perire mundum permiſiſſe dicendus eſſet. NICOL. Antiquo igitur morbo laboras, & cum Baſilienſibus, ut ſoles, deliras; vis tibi ut lavem caput? Sedeamus hic in ripa fluminis, diſputemusque ſolis occaſum usque, cujus per autumnum vis calori non ardori eſt. Interim ſi, quod tranſibit, navigium ſpectabimus. STEPH. Placet, ut, quod in me delirantis vitium dicis, in te eſſe oſtendam. Incipe; quid eſt, quod geſtum Coloniæ tantopere laudas? Socratico more contendemus; atque ita facillime, vel quod verum, vel quod veriſimillimum eſt, (1) inveniemus.

Explicit Dialogus ſecundus. (2)
Incipit Dialogus tertius.

MARTINUS. Sedeamus nos etiam hic poſt carecta; audiamus certamen, quod nobis aliquando honori eſſe poterit. Si non ero in ſerotinis gratiis, una me hac culpa donabit Pontifex. AENEAS. Idem mihi animus erat dicere, latere ſub his corylis poſſumus. Cavendum eſt, ne vel animam exhalemus; dum ſe inviſos putant, liberius eloquentur, quæ ſentiunt; magnum nobis lucrum erit audire hos viros, quorum doctrinam magis, (3) an eloquentiam, mirer incertus ſum. MART. Quaſi media Græcia (4) ſic loquuntur. Horum doctrina alia eſt, quam illorum, qui formis & terminis quibusdam, ut ſervi glebæ adſcripti, nihilo plus corvis ſapiunt; quos verba noſtra conari, & ſalutare Cæſares humana induſtria docuit. Namque ut pica & pſittacus non intellectum ſermonem pronunciant, ſic noſtri aſelli bipedes, quorum ſcientia ſumma juſtitia eſt, verbis, quæ non intelligunt, & ſententiis, quas non capiunt, uti audent: ignorantes quoque quid agant; Polycleti more ſemper cum pelle & hydra Herculem fingunt; pingentesque, ſi quando id accidit, novam avem, caput & collum Junonis ales, ut ornet, volunt; pectus vero & corpus reliquum ex concordiæ & Minervæ alitis veſtiunt plumis. AENEAS. Ne mihi, obſecro, iſtorum facito mentionem, quos nec ego in numero hominum habeo; tametſi equis inſideant albis & talares deferant veſtes; quos Deus eradicet, ne filios noſtros eadem barbarie inſtruant. (5) Heu mihi, quo riſu rumpor, cum illos, aut aptare pontes, aut extendere lanceas, aut equis alligare caudas video: ſi roges: cur Daſia & Pſile relictis, nec periodus, nec comma locum apud eos habeat? Caldæum te eſſe putabunt. MART. Pulchrum eſt, ultra quam reris, iſtius ſectæ

(1) Cod. Can. omittit. *eſt.*
(2) Cod. Can. *ſequitur tertius Dialogus, Martini & Aeneæ.*
(3) Cod. Can. *qiam.*
(4) Cod. Can. addit *didicerint.*
(5) Quod Aeneæ votum DEUS O. M. vel memoria noſtra comprobare velit.

sectæ ineptias retulisse; belli namque hi homines, certos scientiæ suæ fines, & velut quædam pomœria posuerunt, ultra quæ, si quis egredi audeat, introspexisse in ædem Deæ, a qua mares absterrentur, existimandus sit: quorum cancellis nemo sane recludi patiatur, quem pinguis Minerva dedeceat. AENEAS. Orthographiæ, quam imperiti sint, vel illud indicio est, quod abundo semper aspirationem adjiciunt contemnentes non solum Ugucionem sed & Marcellum, normam & rationem etymologiæ. MART. Possem multa in hunc modum referre, quibus errare illos manifeste scio; sed ignosco consuetudini, cui servire Orthographiam, ex Quinctiliano edoctus sum. AENEAS. Cave Martine, ne ignorantiæ magistros sub umbra consuetudinis, excusatos velis. Libet quidem mihi, Quinctilianum te adduxisse; ipsum enim potissime adversari nostris nebulonibus, scio, qui consuetudinem sermonis, eruditorum, sicut vivendi, bonorum, consensum putat. Namque, si consuetudinem dixeris, id quod plures faciunt, periculosissimum dabis præceptum, non sermoni meo, sed, quod magis est, vitæ; atque ut transeam, quemadmodum vulgo imperiti loquuntur, sæpe universa patrum subsellia, & concionis nostræ turbam, exclamasse barbare audivimus: Sed teneamus hic animum: jam manus athletæ conserunt: videntis & audientis major pars ludi est.

Explicit Dialogus tertius. (1)

Incipit Dialogus quartus.

STEPHANUS. Prædictum est, Concilium esse Basileæ. NICOLAUS. Subdubitant. STEPH. Deprome verba ut sunt. NICOL. Concilium adhuc esse Basileæ dicunt, nisi legitime fuerit translatum. STEPHAN. Ergo nisi legitime translatum sit, impossibile est, quin Basileæ Concilium modo (2) sedeat. NICOL. Ita illi videntur inferre. STEPH. Verum sunt alii plures casus, quibus Concilium non esse Basileæ potuit: nam & dissolvi potuit recessu omnium etiam injusto. Concilium, quod Nicææ Constantinus convocavit, repentina terræmotus calamitas dissipavit; hoc nostrum, si translatum facto fuisset, tametsi minus rite Basileæ, tamen desiviisset esse Concilium. Unum te hic admonitum volo, ne, ut moderni Rabulæ sermocinemur; qui licet jus annuli aurei gestandi habeant, nec verba tamen rebus bene accommodant, nec vim novere vocabulorum: & ipsos, quibus dietim superincumbunt, Digestorum codices, non magis, quam Arabicum sermonem intelligunt: ideoque Oedipum domi, qui ænigmata solvat, & lycias exponat sortes, nullum invenias non habere. Quis enim non rideat, quando hi nostri satrapæ, magistri leges & duces populi, dissolutum esse ab Eugenio Concilium de facto asserunt, & esse tamen Concilium dicunt? Non facto, sed verbo, Concilium Eugenius

(1) Cod. Can. *Quartus Dialogus.*
(2) Cod. Can. *adhuc.*

nius ſolvit; quod factum eſt, nequit eſſe infectum. NICOL. Vera utrobique dicis, & agere te cauſſam meam, ingentes habeo gratias; nihil aliud ego poſtulo, quam ut Baſileæ Concilium neges; ut tamen ſcutum pro meis Colonienſibus ſumam, ipſi factum tenent; ſciunt, quia diſſolutum non eſt, neque translatum, ſi ad factum ſpectes, Concilium. Nam quod facti eſt, Congregationis ſemper major Baſileæ pars manſit; jus illis ambiguum eſt, quia translatum eſt Canonice Concilium, factum tamen juri obſtitiſſe potuit. STEPH. Sit ita, ut narras; ex dictis tuis hoc (1) habeo: Baſileæ Concilium eſſe, niſi translatum ſit legitime; hæc ſupra tua concluſio eſt. NICOL. Univerſitatis, non mea, ne erres STEPH. Hæc eſt ergo tuæ Univerſitatis ſententiæ? NICOL. Hæc eadem. STEPHAN. Translatum eſſe Concilium duplici ſolum via contingere poteſt, quia aut ipſum ſe transtulit, aut ab alio translatum eſt. NICOL. Sic volo, de via utraque intelligo, earumque altera ſufficit. STEPH. Proba igitur transtuliſſe Concilium ſe primitus. NICOL. Rectum poſtulas, non neganti, ſed ponenti incumbit probatio. Monimenta mea in promtu ſunt: Concilii noſtri decretum eſt, quo Florentia & Utinum, vel aliud in conventionibus, cum Græcis habitis, comprehenſus locus, qui prior neceſſarias res, ad conducendum Græcos, paraſſet, (2) œcumenico Concilio deputatur; illucque, ut primum Græci Latinum portum applicuerunt, translata ſynodus noſtra cenſetur.

A

B

C

STEPH. Legitimumne illud putas decretum? NICOL. Quo pacto illegitimum dixerim, qui ejus edictioni conſenſi, & operam, ut fieret, dedi. STEPH. Putabam te reſipuiſſe. NICOL. Niſi prius errorem deprehendis, ridiculum eſt, quod de reſipiſcentia garris: impugna illud decretum, ſi potes; adamantinum eſt, nunquam franges. STEPH. Hircum modo mactavi, adhuc bullit ſanguis, mane. Nihil eſt tam firmum, quam veritas; illi omnia cedunt. Decretum eſt ex antiquis, quæ vos fatemini, ſanctum eſſe Baſilienſe Concilium, nec diſſolvi poſſe, nec transferri, niſi duabus partibus cujuslibet deputationis conſentientibus, ac votis ſingulorum, tam in generali Congregatione, quam in deputationibus diligenter perquiſitis. Quid hic reſpondebis? factumne hoc dices in editione tui decreti, quod, ut ſic dicam, furtim conceptum, tumultuatim promulgaſtis. NICOL. Plusquam factum; lex neceſſarior & ſalutarior præceſſit, qua transferendum eſſe Græcorum cauſſa Concilium, omnes usque ad unum conſenſimus. Cumque ſatisfactum decreto, quo te armas, fuit, poſtmodum vero non in translatione, ſed in nominatione loci diſſenſio patrum fuit. STEPH. Siſte vocem! nolo, ulterius pergas. En quo pacto ais tu decretum fuiſſe relaxatum; non paria ſunt transferendum decernere, atque transferre: dicit decretum, ne Concilium transferatur, niſi ex conſenſu duarum partium; non dicit, ne decernatur transferendum. Et quia periculoſius eſt, transferre, quam trans-

(1) Cod. Can. omittit *hoc*.
(2) Cod. Can. *curaſſet*.

transferendnm cenſere, translationi adhiberi ſolemnitates placuit. Exinnum erubeſcis paululum, id tibi argumentum ſumere, quod in nobis te non ignoras reprehendiſſe? Nos cum Avinionem eligere intenderemus, nec ſufficere patrum ſuffragia timeremus; hoc ipſum, (1) quod dicis excerpere nullo pacto permiſſi fuimus; tu præcipue nobis eras moleſtus, majorem partem ſufficere nobis dictitans: fortaſſe avarum illum imitari volebas, qui uſuras idcirco publice deteſtabatur, ut ſolus omnibus fieret fœnerator. NICOL. Agedum, expedi hoc; promiſiſtisne Græcis mutare locum? STEPH. Promiſimus. NICOL. Factumne a vobis eſt? STEPH; Tute ſcias, Avinionem cum Sabaudia & Baſileæ elegimus; ut unum ex his locum, quem optarent Græci, accederent, nosque cum ipſis conveniremus. NICOL. At Baſileam illi ſæpius refutarant; ex aliis orbis locis ea nominata fuere: Calabria, Ancona, aut alia terra maritima, Bononia, Mediolanum aut alia Civitas in Italia. Extra Italiam vero, Buda in Ungaria, Vienna in Auſtria, ad ultimum Sabaudia. Cur Avinionem, inter illa non comprehenſum locum nominaſtis? Tune illorum inſaniæ communicas, qui comprehendi Avinionem putant? STEPH. Non utique; illos etiam bis delirare vidi, quia Avinionem comprehendi, & quia maritima urbs foret, ideo comprehendi putabant; ſed nihil horum noſtra electio habet, nec ego & majores illis deliramentis ducti ſumus. NICOL. Cur igitur elegiſtis? STEPH. Ut eſſent, qui argentum darent, fieretque Græcis poteſtas ex tribus locis, quem mallet, unum eligere. Sabaudia comprehenſa erat, illam declinare non poterant. NICOL. Sed cum Avinionenſes ſolutionem pecuniarum differrent, timerentque legati Apoſtolici, ne pacta Græcis fides deficeret, quod nec navigia, nec alia promiſſa mitterentur, in tempore, cur non aliter providiſtis? STEPH. Pulchra, me Hercule, diligentia legatorum, quærebantur in Concilio Avinionenſes non dare pecuniam, & illos ne darent in Avinione, crebris epiſtolis & nunciis deterrebant: miſſumque illuc Cretenſem Archiepiſcopum ab Eugenio conſtat, qui daturos pecuniam, modis omnibus prohiberet. Itaque moram ipſi accuſabant, cujus erant cauſſa, ac ſi Aeneam objurget Mercurius Eliſæ deſertorem. NICOL. Meliusiſta inferius trutinabuntur, nunc rei propius hæreo. Duas in Concilio partes fuiſſe, conſtat; Avinionem altera fovebat, altera impugnabat; magnæ utrimque contentiones erant. Terminus, qui Avinionenſibus, infra quem ſolverent, datus erat, re infecta exſpiraverat: dies Græcis aſſignatus propinquus videbatur. dicere alii, denuo novum eligendum locum, alii perſeverandum in prima electione aſſeverare; gravis diſcordia timebatur & ſciſſura patrum: viſum in communi eſt, ad unitatem ſervandam terminum alterum præfigi Avinionenſibus, ut niſi infra XXX. dierum ſpatium datæ pecuniæ forent, atque exinde infra XII. (2) de ſolutione Concilium eſſet certioratum;

(1) Cod. Can. *id ipſum.*
(2) Cod. Can. addit *dies.*

ad loci alterius electionem procedi deberet. Fit ſchedula hujus determinationis, legitur in deputationibus, approbatur, in generali congregatione concluditur: Præterit tempus, non pecunias Avinionenſes, neque dediſſe certificant, Petit pars legatorum ad aliam procedi electionem, ſchedulamque ſervari, ſive, ut priſco modo eloquar, ſchedulam negat pars altera, de violata fide querimonia fit, vobis fidem frangentibus; ad legatorum partem (1) ſive minorem electio devolvitur. Res ad deputationes deducitur; qui jus eligendi habent, loca, quæ ſupra dixi, eligunt, Conciliumque transferunt, auctoritas Concilii ſola in eis reſidet: ſuntque non duæ partes tantum, ſed omnes partes Concilii. Alii enim, qui fidem fregerunt, neque partem faciebant, neque numerum. Itaque, ut in deputationibus, ſic & in generali congregatione & in ſeſſione publica concluſerunt. Tu ſi quid habes reſponde, ſed religioſe,

Explicit Dialogus quartus. (2)
Incipit Dialogus quintus.

MARTINUS. Scis, quid mihi ex Andria Terentii in mentem venit modo. AENEAS. Numquid rei id eſt? MART. Byrrhiam relictis rebus juſſerat Charinus rivalem Pamphilum obſervare, ut quid ageret de nuptiis, ſciret. Interea Simo de improviſo adeſt, Pamphilo, qui ei unicus erat gnatus, hodie, inquit, ducas uxorem volo; quem ſic loquentem audiens Byrrhia, nunc noſtræ, ait, timeo parti, quid hic reſpondeat; Sic & mihi modo, accidit. AENEAS. Mitte timorem; Cave, ne pugilem noſtrum illis æquipares, qui extra libros mortui homines ſunt. Ut, fuiſſe in urbe noſtra Johannem Paglarenſem, (3) tradunt; ut, quos vidimus ipſi & audivimus, Johannem de Imola G. Mediolanenſem, & qui hic obiit, Ludovicum Romanum; quorum præter memoriæ ſtupendam profunditatem, nihil erat, quod laudares. Hic autem, quamvis Cyneam Byrrhi legatum Simonidem memoriæ dotibus exæquet: nihilo tamen minus ingenio valet, & acre illi in omnibus judicium eſt. Rem ipſe omnem tenet; viſus eſt tibi Hector, qui prædixit; at illi non Patroclum, ſed Achillem audies reſpondentem. Unum tibi prædico, priusquam ſine reſponſo ille evadat, erumpere hinc animus eſt: telorum mihi plurimum, quibus illum ejaculer, in pharetra eſt. MART. Mane frontem Stephanus irrugavit, ſeque recolligit; aliquid, quod dicat, mediatur. Tu interim, mortuos, neſcio quos, mihi nominaſti, qui interrogati de jure, quod memoria ſervaverant, reſpondebant: cæteris in rebus non minus ſtupidi erant, quam, quibus media frontis vena pertunditur. Sed, quot ſunt hodie hujusmodi! quot beſtiæ doctorantur! Cur non e vivis vel unum prodis? AENEAS. Juvenalis, quo nemo fuit mordacior, ut vivos prætereamus intactos, admonet: illi enim ſunt verſus.

. . Ex-

(1) Cod. Can. addit. *ſive majorem.*
(2) Cod. Can. Incipit V. Dialogus.
(3) Cod. Can. *Plagarenſem.*

. . Experiar, quid concedatur in illos,

Quorum flaminea tegitur cinis atque Latina.

Id nobis etiam obſervandum eſt. Sed, quid ſibi vult Nicolaus, dum reſponſum exigit religioſum: MART. Alta magis, quam forte putas, res eſt, noſcenda tamen: Quotidie hoc verbum in auribus cadit, nec, quid ſit religioſum, illi ipſi, qui pronunciant, ſciunt. Idem etiam de *ſacro* & *ſancto* dixerim; nunc *ſanctiſſimum* Papam, nunc *ſacrum* Concilium, nunc religioſos Principes dicimus; hoc vellem ex noſtris cornicibus percontari, ſi quid in abditis ſuis ſanctiſſimisque penetralibus habeant, huic quæſtioni, quod ſatisfaciat. AENEAS. Ac ſi ſurdos de lyra interroges. Sed fare tu, *quem nec bicipiti ſomniaſſe Parnaſſo, nec fonte labra proluiſſe caballino* obſcurum eſt; quid ſacrum, quid ſanctum, quid religioſum eſt? interea Stephanus, neſcio quid acturus, poſt ſepem ſe retraxit, ad certamen revertetur. MART. Sacrum eſt, ut Trebatium dicere Macrobius refert: quidquid eſt, quod Deorum habetur; idque Virgilio comprobari videtur:

Sacra Dionææ matri divisque ferebam;

Et, *Sacra Jovi ſtigio & tibi maxima Juno*

Sacra ferens. . . . . .

Sanctum eſt, ut idem Trebatius libro X. Religionum refert, interdum idem eſt, quod ſacrum & religioſum; Interdum nec ſacrum, nec religioſum; ſed idem eſt, quod incorruptum, ut *ſanctæ leges* quia corrumpendæ non ſunt. Et hinc eſt illud:

Tuque o Sanctiſſima Conjunx felix morte tua;

in quo caſtitatis honorem incorruptæ uxoris amplexus eſt Aeneas tuus. In ſexto vero Aeneidos, ubi ait: *Tuque o Sanctiſſima vates*, non aliud, niſi ſacram vocat Sibyllam, quam videbat & vatem & Deo plenam & ſacerdotem, Religioſum autem quid ſit, Religio ipſa oſtendet. Religionem enim Servius Sulpitius ideo dictam tradit, quod propter ſanctitatem aliquam remota ac ſepoſita a nobis ſit; quaſi a relinquendo dictam, ut a carendo cerimonia. Secundum (1) Pompejum Feſtum, religioſi ſunt, qui facienda & vitanda diſcernunt: hinc apud Virgilium rivos deducere nulla religio vetuit. Cum ergo Religioſum ſe velle reſponſum Nicolaus ait, id nempe reſponſum ſignificat, quod a viro boni & mali perito, id eſt a ſapiente, ſit dandum. AENEAS. Licet non parum, debitum tamen poſtulat Nicolaus, ſed de Religione dum loqueris, in mentem venit mihi, quod in libro de natura Deorum ſecundo Cicero dicit, qui Religionem a relegendo dictam interpretatur, his, ſi recte memini, verbis: *Non enim* PHILOSOPHI *ſolum, verum etiam majores noſtri, ſuperſtitionem ac religionem ſeparaverunt; nam, qui totos dies precabantur & imolabant, ut ſui liberi ſuperſtites eſſent, Superſtitioſi ſunt appellati: qui autem omnia, quæ ad culturam Deorum pertinerent, retractarent, & tamquam relegerent, hi ſunt dicti religioſi ex relegendo, quod a Macrobio prætermiſſum ſatis miror* MART. Deſine admirari. Ciceronem enim in hac parte non ſolum ſequi-

(1) Cod. Can. addit *autem.*

quitur nemo, ſed Lactantii etiam mucro ferit; qui ejus interpretationem, A ex re ipſa ineptam, reprobat, atque ut aliter tibi exponam, Religionis nomen, Lactantius a vinculo pietatis eſſe deductum putat; quod hominem Deus ſibi religaverit, & pietate conſtrinxerit, qua nos ſervire ei ut Domino, & obſequi, ut patri, neceſſe eſt. AENEAS. Etiam hoc volebam proſequi, ſi permiſiſſes. Sequitur enim Lactantius in ea re potiſſimum Lucretium, qui ſe ait religionum ſolvere nodos, dicitque ſic. Superſtitioſi autem vocantur, non, qui filios ſuos ſuperſtites B optant; omnes enim optamus; ſed aut hi, ſuperſtitem memoriam defunctorum colunt, aut, qui parentibus ſuis ſuperſtites, colebant imagines eorum domi, tamquam Deos penates. Nam qui novos ſive (1) ritus aſſumebant, ut Deorum vice mortuos honorarent, quos ex hominibus in cœlum receptos putabant, hos ſuperſtitioſos vocabant: eos vero, qui publicos & antiquos Deos colerent, religioſos nominabant. Unde C Virgilius:

Vana ſuperſtitio veterumque ignara Deorum.

Sed ecce Stephanum! lætus redit ad certamen; (2) audiamus.

Explicit Dialogus quintus.
Incipit Dialogus ſextus. (3)

STEPH. Numquam hodie effugies veniam quocumque vocaris. Tuus Hanibal campum eſt ingreſſus, Scipio jam meus veniet. Omnis argumentationis tuæ robur ſub decreto minoris partis conſiſtit; (4) decretum vero ſchedula conventionali ſuſtentari oſtendit, qua obligatos fuiſſe Patres adſtruit. At ſi ſchedulæ ſolvo vinculum, nihil eſt, quod tibi ſuperſit de facto, prout narraſti. Jam nihil tibi erado niſi ubi cauſſas dicit & duas fuiſſe partes. NICOL. Ita inficias ne in re ibis perſpicua, quis hoc neſcit? STEPH. Quamvis fuit, ut ais, diſcordia inter Patres; nulla tamen diſcretio fuit partium, nec nominare hinc atque inde, qui fuerint, quisquam poterit; ſed erat incertus rumor. At ſi ideo partes in Concilio dixeris, quod alii uno modo, alii alio loquentur, periculoſam rem inducis, & omni die novas partes facies. Illud tu primum ſcis, duas incorporatorum partes in Avinione conſenſiſſe, quando electa illa urbs fuit. Alterius partis, quæ minor tertia fuit, non unum in locum voces, ſed in diverſa tendentes vidiſti; aliis Florentiam, aliis Vtinum, aliis Parmam, aliis Papiam, aliis Viennam eligentibus. NICOL. At cum ſchedulam fieri placuit, duæ tantum partes erant; una ſtare electioni Avinionis volebat, altera ex integro fieri novam: Schedulaque ad concordiam iſtarum duarum facta eſt partium, quaſi contractus ritu. STEPH. Sit ita, ut dicis, quod tamen nullis afferere documentis poterit. Illud primum ſcis, Lombardi & Cataloni pluresque Alemanni in hac ſententia vobiſcum fuere, nova ut electio fieret; cumque non obtineretis, facta eſt ſchedula: non ſolventibus Avinionenſibus ſchedulam alli-

(1) Sic f. *ſibi.*
(2) Cod. Can. omittit *ad certamen,*
(3) Cod. Can. *Sextus Dialogus inter Stephanum & Nicolaum.*
(4) Verba hæcce, ſcil. *Decretum vero cedula conventionali ſuſtentari oſtendit.* Cod. Can. addit.

allegatis, ſtarique illi vultis: nos, melius eſſe non ſtari, cenſemus; dic, qui vobiſcum remanent? Catalani nempe (1), Lombardi & Almanni quamplures ad nos deficiunt, fitque ut partis noſtræ pars major aliter quam vos ſentiat. Itaque non attendimus, quid decem aut viginti ex vobis velint, ſed quid noſtrum pars major exigat; univerſitas enim cum univerſitate contrahens, non quid ſingularis perſona velit, ſed quid univerſitatis pars major, exquirit. Exin, quonam pacto conventionalem contendis ſchedulam fore *viſum eſt*; ubi, Patribus ſacri Concilii ſic faciendum eſſe, dicitur? nulla illic de Patribus mentio eſt. Legati præterea, qui præcipui auctores tui decreti fuerunt, publice conteſtati ſunt, his, quæ continebantur in ſchedula, non præſtare ſe aſſenſum: quomodo igitur fuit contractus, ſi in Chirographo contractus non conſenſiſtis? Videsne, ut ruit fundamentum ſchedulæ, utque deliramentum eſt, illam adducere in medium. Sed habeo etiam alia, quibus Herculem tuum perfodere queam, jacula; atque niſi reſipiſcis, jam non ſagittis tecum eminus, ſed mucrone & crebris ictibus bellum cominus agam. NICOL. Miſeret me tui, qui tam cito mihi ut victo inſultas hoſti; quin age, ſi quid telorum in pharetra eſt, deprome totum; clypeus mihi Ajacis eſt, de quo Virgilium dicere putant:

Dic quibus in terris, & eris mihi magnus Apollo,
Tres pateat cœli ſpatium non amplius ulnas.

A STEPH. Geſtus mos erit tibi, evita hoc, ſi potes, telum. Priusquam ſchedula illa, qua te munis, fieret, Johannes Abbas Bonæ Vallis, & Raimundus Taloni, quem Siſtaricenſes (2) Epiſcopum ſibi poſtea vocavere, oratores Concilii, cum poteſtate, ut eis videretur, cum Avinionenſibus componendi, Avinionem miſſi, Conciliuin certis pactis obligarant, quæ, ſtante ſchedula, ſervari minime potuiſſent; cujus rei in confectione ſchedulæ ignarum B Concilium, nec potuit, nec videri debuit, pacta ſuorum legatorum fregiſſe. Præterea, poterat Concilium honeſtius ex ſuo arbitrio cum parte veſtra, qui Eccleſiaſtici eratis, quam cum Avinionenſibus laicis agere. Inſuper, (3) quod dicis, Avinionenſes non ſatisfeciſſe in tempore, poteſt etiam negari. NICOL. Negare, quod negatur, ſpecies affirmationis eſt; ideoque tuum eſt, ab Avinionenſibus in tempore ſatisfactum com- C probare. STEPH. Id neque tu ipſe negabis. Jam enim Avinionenſes quatuor illis Epiſcopis, qui miſſi per Concilium erant gratiam petituri, & Capitaneo Galearum partem pecuniarum dederant, & reliquum ſe daturos, habito decreto, per priores oratores promiſſo, idonee caverant; idque litteris oratorum & communitatis Avinionenſis ſignificatum fuit, non niſi una poſt terminum die. NICOL. Deſine, obſecro, his nugis uti. Scis ſchedulam realem pecuniarum traditionem ac exburſationem requiſiviſſe, non cautionem & figmenta, ut illa fuere. Di-

ce-

(1) Cod. Can. *namque.*
(2) Cod. Can. *Ciſtaricenſes.*
(3) Cod. Can. *ideirco.*

cere te, jure conſultum nobilem & cauſſas orare ſolitum, iſta levia rubor eſt. STEPH. Sit ita; reſpon-
de mihi, ſi ſcis, & ſolve, quæ mo-
do ſubjiciam. Concedamus, quas
dicis partes, & ſchedulam, ad ſer-
vandam pacem, fuiſſe factam; quid
tum obſecro? NICOL. Servetis te-
norem ſchedulæ, poſcimus. STEPH.
Rediges tu me hic ad contractus Ci-
viles privatorum hominum; non ſunt
negotia publica æquiparanda priva-
tis; altior hic ratio eſt. NICOL.
Neſcio, quo pergis; illud ſcio, ſi
quid inter Latinos & Græcos con-
ventum eſt, id, niſi ambæ partes
varient, ſervandum arbitror. STEPH.
Recte ais; Concilium namque La-
tinorum a Græcis non recipiebatur
in principem; legatis vero, & his,
qui eos ſequebantur, princeps Con-
cilium erat. NICOL. Fateor; ſed
factam conventionem per ſchedulam
non cum Concilio, ſed pars cum
parte agit. STEPH. Hic ergo me
intelligas oro, ſupra pennas vento-
rum volantem. NICOL. Si eo per-
gis, non te ſequor, terræ hæreo;
vides, ſicut humectum eſt corpus &
ponderoſum; vix hodie mille paſſus
deambulavi. STEPH. Utamur er-
go, ſicut dici aſſolet, pingui Miner-
va: legati & alii Patres, quicun-
que incorporati erant, unum Con-
cilium, unum corpus, unam rem-
publicam conſtituebant; nulla de re-
bus privatis contentio erat, ad re-
ductionem Græcorum omnes tende-
bant: obligatum eſt Concilium pecu-
niam & navigia Græcis mittere, &
locum, ad quem veniant, nominare.
Jam loca electa ſunt; non ſolventi-
bus in primo termino Avinionenſibus,
ſecundus juxta ſchedulam datur, il-
loque effluxo non habentur pecuniæ.
Vos impleri tenorem ſchedulæ vul-
tis, non negamus. Quid hic noſtra
intereſt ſervari ſchedulam? NICOL.
Nempe, ut promiſſa Græcis ſerven-
tur, quod fieri per Avinionenſes
non poſſe cognoſcimus, ex quibus
haberi pecunias, ſomnium eſt. STEPH.
Quis Græcis ſe obligavit, vosne, an
Concilium? NICOL. Concilium.
STEPH. Servari ergo Græcis fidem
Concilii magis, quam veſtra inter-
eſt. Concilii autem ſemper apud
majorem partem eſſe poteſtatem in-
venies, idque in cæteris univerſita-
tibus perſpectum eſt: dum igitur
vos novam electionem loci facien-
dam exiſtimatis, nobis, qui plures
ſumus, aliter videtur; cognoſcimus-
que facilius eſſe ex Avinione haberi
pecunias, ubi jam compertæ para-
tæque ſunt, & ad illas habendas præ-
ter unum decretum nihil exigitur
plus, quam ex novo loco, ubi &
nova pacta percutienda ſint, & omnia
ex integro reiteranda. Et, ſi fue-
rimus in prima electione concordes,
timor nobis eſt, ne in ſecunda ſimus
diſcordes, resque noſtris diviſioni-
bus pereat. Itaque omnes ad ob-
ſervantiam fidei tendimus, ſed di-
verſo calle: in qua re parti majori,
cujus plus intereſt, ſtandum procul
dubio erat, quo caſu etiamſi ſche-
dula conventionalis fuiſſet, quia prius
ſervanda erant Græcis promiſſa,
quam legatis, poterat major pars
conſulere, quod reipublicæ videba-
tur honeſtius & utilius. NICOL. Pa-
terer iſta diceres, niſi nimium a
vero receſſiſſes; quomodo enim ſa-
tisfieri prius Græcis per Avinionen-
ſes ſperare pars veſtra poterat, cum
viſum poſtea ſit, loca per nos electa

prius

prius ſatisfeciſſe, & Græcos libentius ad Italiam voluiſſe venire? STEPH. Ab eventu arguis; Sapiens autem, ſicuti placet Senecæ, conſilium rerum omnium, non exitum expectat. Initia in poteſtate noſtra ſunt, de eventu fortuna judicat. Et Poëta illuſtris:

. . . . *Careat ſucceſſibus opto*
Quisquis ab eventu facta notanda putat.

Nos, quod vero ſimilius erat, ſecuti fuimus; nec refutaturos Sabaudiam Græcos ſperavimus, quam ob tulerant. NICOL. Fuit tamen per id tempus Johannes Diſypatus Baſileæ, Imperatoris & Patriarchæ Apocriſiarius, futurumque id vobis prædixerat. STEPH. Audiſtn' tu, qui homines Græci ſunt? NICOL. Cur petis? STEPH. Ut ſcias, ex Juvenali non eſſe illis dandam fidem. Audi illum, ſic ait:

Græculus eſuriens in cœlum juſſeris ibit.

Et alibi: *Creditur olim velificatus Athos; & quidquid Græcia mendax audet in Hiſtoria*; non homines ſolum, ſed ipſam Græciam de levitate mendaciorum arguens. Hic tuus Diſypatus prius ex Conſtantinopoli receſſerat, quam nominata Avinio foret; habuiſſe tamen in mandatis, audacia Græca mentiri non verebatur, ne in Avinionem conſentiret; homo præterea emtus pretio, qui in conventionibus cum Græcis habitis adfuerat, ſe illam Sabaudiam intellexiſſe ajebat, quæ in Gallia Padana eſt, Duci Sabaudiæ ſubjecta; cum tamen & verba extra Italiam dicant, & nulla Italiæ provincia Sabaudia nuncupetur. NICOL. Meum Græcum nimis mordes. STEPH. Imo parum pro re. NICOL. At, quod dixiſti, apud majorem partem ſemper vim eſſe Univerſitatis & Collegii, id non reperio ſemper verum, niſi majorem partem ex meritis & auctoritate perſonarum facias. Scis in electionibus Prælatorum ſcrutinia fieri non ſolum numeri ad numerum, ſed zeli ad zelum, & meriti ad meritum, ſolere. In capitulis præterea, ſi major pars ſcienter indignum Prælatum elegit, poteſt minor dignum eligere. Rurſus quoque, præfixo ad eligendum termino, negligentibus aliis, poteſt eligere minor pars, quas res noſtro in caſu concurrere ſingulas video: vos enim & ſcienter locum ineptum, id eſt, jam refutatum elegiſtis, & in ſecundo termino eligere neglexiſtis; & quod maxime ponderandum eſt, viri & graviores & tam re quam fama meliores noſtræ partis fuere: quorum ſi zelum & merita penſes, longe plus ponderis fuiſſe in noſtris, quam in veſtris manifeſtum eſt. STEPH. Nimis mea ſententia erras, qui facta Capitulorum & Univerſitatum, Superiores habentium, Concilio, ubi nemo, niſi Deus ſuperior eſt, æquiparas; poteras enim tu ipſe rationem diverſitatis vidiſſe: in Capitulis Eccleſiarum, ſi major pars errat, ſupereſt Epiſcopus Metropolitanus, Papa, qui inter minorem & majorem partem dijudicet. In aliis Collegiis ſuperſunt Duces, Reges, Imperator. At in Concilio neceſſarium eſt, majori ſtari parti; cum nemo ſit, qui merita perſonarum & partium rationes, niſi Deus ipſe ſignum e cœlo dederit tamquam ſuperior, diſcutiat. Eſtque in omnibus liberis Civitatibus, ſicuti Romæ,

Athenis, Carthagine cuſtoditum, ut majoris partis ſententia vincat. Nec ulla unquam apud Romanos Catonis ſententia in ſenatu obtinuit, niſi quæ plurimos habuit aſſenſores; quamvis & ſanctus ille, & omnium judicio ſapientiſſimus haberetur. At tu, ſi perſonarum velis habere diſcretionem, ut meliores in cenſendo præferas, rem periculoſam & ambiguam introduces, & quæ magis gladii alitrix (1) quam pacis ſit. Quod vero tuam partem ex perſonis magnificas, fateor tibi, ex tribus Cardinalibus duos te ſecutum; at Patriarchæ, qui aderant duo, nobiſcum fuere: Archiepiſcoporum & Epiſcoporum & aliarum profecto dignitatum numerus longe major in noſtra parte fuit. De bonitate, ſcis, quam fallax judicium ſit; *pravum eſt cor hominis & inſcrutabile*, inquit Propheta, *quis cognoſcet illud*. Non qui fecerit, ſed quid factum ſit, a nobis ſpectandum eſt. Illi tamen ſi boni fuiſſent, ſicuti exiſtimas, nunquam ſic impudenter veritati reſtitiſſent; quos etiam veritatem foventes adverſus majorem partem, æquius erit ſilere. Jubet enim Plato, ut eſt in Ciceronis Epiſtolis, tantum contendere in republica, quantum probare tuis Civibus poſſis; quibus cum perſuadere diffidimus, vim tamen non debemus inferre. Id vero, quod ais, locum ineptum a nobis ſcienter electum, jam ſupra confutatum eſt; nec enim locus ineptus Sabaudia erat, in Decreto comprehenſa, & a Græcis oblata. De termino quoque ridiculum eſt, quod ais; terminum enim, quem aut nos ipſi nobis per ſchedulam ſtatueramus & prorogandi erat facultas, aut Græci nobis ex contractu (2) præfixerant, cui jam prima electione erat ſatisfactum; in qua perſeverare cautius videbatur: ſicque nulla ex parte argumentatio præſtat tua. NICOL. Nequeo non moleſte ferre, quod de ſenatu Romano adducis, quaſi æquum ſit de nobis & ſenatu illo judicium, ad quem nemo non graviſſimus vocabatur; in quo ſcripti qui erant, a ſenio *Senatores*, & a curæ ſimilitudine *Patres* appellabantur; quos non ſolum non recipiebant non graves, ſed admiſſos etiam ex minima culpa removebant. Idque negotium cenſoribus erat commiſſum; quos Lucium Sulpicium, ſingulari familia ſummoque ingenio virum, propter exiguam notam libidinoſæ ſuſpicionis, removendum ſenatu, multosque dies in vinculis habendum, conſtat percenſuiſſe. Vos autem, absque delectu, doctos & indoctos, & quod pejus eſt, bonos & malos, quaſi ad mercatum vinariamque tabernam admittitis; nec vili plebeculæ, aut ulli hominum fæci repulſa eſt. An quidquam ſtultius eſt, ut verbis Ciceronis utamur, quam quos ſingulos ſicut operarios barbarosque contemnas, eos aliquid putare eſſe univerſos; horum ego quidquam aut pendam, aut pendere decreta debeam? STEPH. Nimium eſt vero, quod ais, contrarium; regula eſt de admittendis, cujus auctorem tuum dicunt Julianum fuiſſe, illi usque in hanc diem ſtatur. Judicio XII. virorum admiſſiones fiunt. Si qui recepti inveniuntur, quibus nec pinguia beneficia,

(1) Cod. Can. *aſſertrix.*
(2) Cod. Can. *ex Conventu.*

ficia, nec ampliſſimæ dignitates ſunt; eos tamen Presbyteros eſſe, ſat eſt: ſæpeque ſapientia ſub pallio ſordido reperitur. NICOL. Acſi velis Presbyterorum quoque judicium eſſe in Concilio. STEPH. Volo utique, eſt juſtum, volo. NIC. Synodi tamen Chalcedonenſis verba ſunt: *Synodus Epiſcoporum & non Clericorum*; quomodo igitur, qui non Epiſcopi ſunt, Presbyteros miſces in communi, ut judicent cum Epiſcopis. STEPH. Inane eſt, quod jacis fundamentum. Scis apud Paulum idem eſſe Epiſcopum, quod Presbyter eſt; unde & in ea epiſtola, quæ ad Titum ſcribitur, Pauli, ſic inquit Hieronymus, antequam Diaboli inſtinctu ſtudia in religione fierent, & diceretur in populis: ego ſum Pauli, ego Apollo, ego autem Cephæ, communi Presbyterorum conſilio Eccleſiæ gubernabantur. Idem eſt Presbyter, quod & Epiſcopus; unde Epiſcopi cognoſcere debent, ſe magis conſuetudine, quam diſpenſatione Dominicæ veritatis, Presbyteris eſſe majores. Synodus ergo, appellatione Epiſcoporum, etiam Presbyteros voluit contineri; quod ex ſubjunctione clare oſtendit, ubi non Presbyteros tantum, ſed Clericos etiam excludit. An autem judiciariam poteſtatem Presbyteri habeant, ex Ariſtotele Theologorum Auguſtino lucide perdiſces, qui ſuper illis Mathæi verbis: *Tibi dabo claves regni cælorum*, nimirum ait, per illa verba judiciariam poteſtatem datam eſſe non ſolum Petro, ſed aliis etiam Apoſtolis & toti Eccleſiæ in Epiſcopis & Presbyteris. Quibus ſententiis obſervatio quoque & praxis tam primitivæ Eccleſiæ quam noſtræ conſonat. In Actis enim Apoſtolorum conveniſſe Apoſtolos & ſeniores legimus. Interdum vocaſſe XII. multitudinem, quod loco Concilii apud eos fuit, factisque concluſionibus, viſum eſt, ſubjungitur, Spiritui Sancto & nobis; quibus verbis non conſultatio, ſed deciſio continetur propoſitæ quæſtionis, & tam ad Diſcipulos quam ad Apoſtolos referuntur. In Concilio vero Nicæno Presbyterum adhuc Athanaſium conſtat fuiſſe. Cumque Paulus Antiochenus, qui fuit Epiſcopus Galieno imperante, Chriſtum communis naturæ hominem prædicaret, Concilium adverſus eum Antiochiæ convenit, ad quod venerunt Epiſcopi ex Cæſarea Cappadociæ, ex Ponto & Aſia, ex Hieroſolymis, & multi alii Epiſcopi & Presbyteri & Diaconi: ſubdit Hiſtoria, & referens pluries propter hoc celebratum fuiſſe Concilium, ultimum in eodem loco, Aureliano imperante, habitum dicit, ubi Paulus damnatus eſt ab omnibus, quæ ſub cœlo ſunt, eccleſiis Chriſti. Nec ullus magis eluſit confutavitque Paulum, quam Malchion, Presbyter Antiochenus, qui oratoriam artem in Antiochia docuerat. Sed quid antiqua commemoro, cum & tibi notiſſima illa ſint, & noſtri temporis exempla ſufficiant. Qui Piſis & Conſtantiæ audivimus Papiæ vero & Senis etiam vidimus, Epiſcopis conjudicaſſe Presbyteros. Conſtantiæ vero ad electionem Papæ, qua re nihil illic gravius eſt geſtum, qui non Epiſcopi ac ne quidem Presbyteri erant, receptos quosdam fuiſſe, compertum eſt. Sed longius forſitan, quam ratio diſputandi exigeret, ſum digreſ-

fus. Revertamur ad inſtitutum. Eſtne aliud, cur translatum decretis veſtris Concilium putes? NICOL. Quaſi evictus ſim, ita loqueris; mihi non poteſt perſuaderi, Decretum noſtrum non fuiſſe validum, quod legati Apoſtolici & alii viri graves in Seſſione publica conſecrarunt. STEPH. De illo Decreto dicis, quod poſtea falſo bullatum reperimus? NIC. De illo ipſo: nec enim falſitati me alligo, quam minime probo, licet Decreto illo me juvem: bullatio enim nec dedit, nec abſtulit vim; non Decreto ſed perſonæ detraxit falſitas. STEPH. Immo etiam Decreto. NIC. Qui? STEPH. Contendebant Patres de Bulla, vosque veſtrum, & nos plumbare noſtrum volebamus: pacis media reperta ſunt, ut Cardinali ſancti Petri, Archiepiſcopo Panormitano, & Burgenſi Antiſtiti, bullandi facultas daretur ex ambobus quod mallent. Illi, re inter ſe diſcuſſa, noſtrum maluerunt plumbare, quorum arbitrium decreto veſtro quantum detraxerit, ipſe judica. NICOL. Scis, quod ſolum de plumbo, facultas in arbitrio fuit; illorum negotio principaliter cautum fuit, ne quod exinde præjudicium fieret. Itaque reputo ego decretum etiam non bullatum: non enim ex ſerico, plumbo & pergameno, ſed ex verbis & ſententiis conſtant Decreta. STEPH. Quid ſi fateor tibi, fuiſſe illud Decretum etiam majoris partis & rite ac canonice factum, an ex illo translatum Concilium reris? NIC. Quidni rear? STEPH. Haud ſic eſt; perlege Decretum. Eliguntur illic, quæ prædiximus loca, ut, venientibus Græcis, ad unum ex illis Concilium tranſeat: interea tamen usque ad illorum adventum permanere Concilium Baſileæ mandatur. Verumne ego prædico? NIC. Ut res eſt. STEPH. Audi ergo, quæ infero. Vos Concilium ante adventum Græcorum Ferrariæ inchoaſtis, illucque, ut ad legitimum Concilium accedentes, ſedentibus nobis Baſileæ, ſchiſma in Eccleſia introduxiſtis; cumque in ejus principio ſchismaticorum conventiculum illud fuerit, certum eſt, quia nec per Græcos hæreticos; nec per Eugenium, jam ſuſpenſum; nec per nos, qui illuc non venimus, fieri Concilium legitimum ex conciliabulo illo potuit: nec Principes ibi univerſalem ſynodum reputarunt. Quare, cum oportuit juxta Decretum veſtrum ſedere Concilium Baſileæ, donec Græci Latinum portum appuliſſent, vosque ante ex Baſilea receſſeritis: conſtat, vos non ſervaſſe Decretum veſtrum, remanſiſſeque nihilominus Concilium Baſileæ; cujus factam translationem nullam exinde reperio. At tuum Decretum quam inane ſit, quam ridiculum, quam nullum, ſatis tibi ex antedictis poteſt liquere; ſatis miror, te virum doctum, & in paucis peritum, talibus nugis involvi; cum & Decretum illud tuum, non ſolum a duabus partibus non factum, liqueat; ſed neque ab una ex tribus totius Concilii partibus: cum ſcias, in generalibus ſynodis, quæ de majore parte dicuntur, non eſſe his locum; cum ſolemnitates, in transferendo requiſitæ, omiſiſſe noſcantur; cum Decretum, neque in ambone, ut moris eſt, lectum, neque auditum, & per arbitros fuerit a bullatione rejectum; cum ſchedulam,

qua

qua te munis, legati vestri respuerint, & major pars vestræ partis ab ea resilierit; cum nulla in schedula de partibus fiat mentio, sed solum determinationem quandam Concilii fuisse constet, ad excitandum Avinionenses; cum obligatio, illi contraria schedulæ, præcesisset, quæ Concilium adhuc latebat; cum jam Avinionenses pecuniæ partem dedissent; cum vos Decretum vestrum minime servaveritis. Præterea si sic agis, ut Concilium tuo Decreto translatum dicas, non solum Patribus, qui modo Concilium faciunt, injurius es; sed omnibus fere Christianæ religionis Principibus derogas, quorum nuncii usque ad tempus sævientis pestis in Concilio perseverarunt, essequeillud Basileæ verum & legitimum continuo recognoverant. Cave, ne istos arguas, dum nos increpas. Scriptum a Cicerone non nescis, quia tutum non est in eos dicere, vel scribere, qui possunt proscribere. NICOL. Nimium multis jaculis confossus sum; aut nimis multa es eloquentia; aut verum non est, quod defendere institueram. Nihil jam mihi restat, quo meæ partis Decretum tueri sciam. Itaque do victam manum, nisi mihi campum in aliud certamen servas. Scis moris esse gladiatorum, ut victi lancea, gladio pugnent, aut securi. STEPH. Non sum adeo gloriabundus, ut victoriam me habere putem, antequam omnem devincam hostem. Cæsaris mihi animus est, cui nihil omnino videbatur factum, cum supereset ad agendum aliquid. Itaque faciam tibi, quamvis pugnandi copiam. Quod vero victum te primo congressu fateris, placitum mihi admodum est, verumque est, quod existimas, non fuisse verum, quod defendendum assumseras. In argumentis tamen meis, si quid eloquentiæ mixtum fuit, id non mihi, sed loco, in quo consedimus, prope Basileam adscribito; tecum namque dum loquor, nescio, quo numine interim occulto incensus sum, ut verum putem, quod antiquitas dicebat, locis quibusque suum genium esse.

Explicit Dialogus sextus.
Incipit Dialogus septimus. (1)

MARTINUS. Magno metu liberavit me hodie Stephanus. Utinam audissent eum, qui Nurnbergæ futuri sunt omnes. Magna hujus viri eloquentia est, sed magna etiam ætatis nostræ vitia sunt. AENEAS. Quæ vitia? M. Rogas? Videsne oratoriam artem jacere contemtam, nullique prorsus honori esse? Quis hoc non damnet sæculum? Quis mores ferat æquo animo præsentes? Oratores, si quando mittuntur, non qui orare sciant, sed qui arare, mittuntur; ideoque nec persuadent aliquid, nec mentes eorum, ad quos pergunt, flectere sciunt. Reversi autem, quam stomachosi sint, quam etiam ambitiosi, tu vides. Sic, inquiunt, sic dixi, sic feci, sic me habui. Dies recessus, itineris incommoda, quotiens potarunt, quotiens pransitarunt, quasi ad focum anus, commemorant; vix quoque quotiens minctum, aut ructatum ab eis sit, ne dicam, quod est ultimum, silent. At Venulus, quem Latinus ad Diomedem miserat, pauca de his elocutus, totum orationis corpus in rela-

(1. Cod. Can. *Septimus Dialogus inter Martinum. & Aeneam.*

relatione reſponſi habiti conſumſit; ſicut in undecimo Virgilium ſcis referre : hi autem reſponſum datum aut tacent, aut corrumpunt. Sed non conſentit his dementiis Stephanus; ipſus verus elegans eſt, remque ut decet breviter & dilucide narrans, & (1) argumenta ſuis locis diſponens, officium non Juriſconſulti ſolum, ſed oratoris implevit; huncque ego mitti legatum vellem; non hos, qui ſibi ſolum ſciunt. Fieri enim poteſt, ſicut Cicero dicit, ut recte quis ſentiat, & id, quod ſentit, recte eloqui non poſſit: quos quidem (2) mitti in legationem præſtat, quam elingues & mutos. AEN. Certum eſt, quod dicis; Theologi enim, & hi, quos Doctores jurium vocant, quibus ignota ſunt Croacis & Thiſiæ inventa, tam apti legationibus ſunt obeundis, quam ſellis porci gerendis: hinc ego ſæpe ex congregationibus tædio affectus receſſi. Jamque non magis ad relationes audiendas lætus perſto, quam ſi in piſtrino molam. Sed regnat ubique ignorantia. Jam non ultima ſæcula ſunt, quæ vivimus; ſed ſæculorum fex: nulla modo in pretio ars eſt, niſi quæ captu facilis, & utilis quæſtu eſt. Rhetoricam autem, quoniam ad ejus perfectionem comprehendendam opus eſt rerum plurimarum ſcientia, ſine qua verborum volubilitas inanis atque irridenda eſt, omnes (3) fere aſſequi deſperant; & id, quod neſciunt, aſtu contemnunt. Sed quam iſti a vero judicio procul abſunt, quam errant, quam deſipiunt; namque, ut ait præcipuus Orator, & illum ſecutus ad Hieronymum Damaſus; cum idcirco homines a beſtiis, differamus, quod loqui poſſumus; qua laude ille dignus eſt, qui in eo cæteros ſuperat, in quo homines beſtias antecellunt? Cæterum mitto hæc; quid obſecro eſt, quod de genio refert Stephanus? Nunc illud Virgilianum cupio noſſe: parentante namque ad buſtum Anchiſæ patris Aenea, lubricum anguem ex abditis exiſſe, libatisque dapibus, ſucceſſiſſe rurſus tumulo, conſtat. Exinde ſubjungitur:

Incertus genimme loci, famulumque parentis
Eſſe putet.

quem hic Virgilio ſenſum vis dari? MART. Dignum eſt cognitu, quod expoſcis. Sed quid tu ibi Virgilium putas velle, cum ait:

Quisque ſuos patimur manes.

AEN. Nempe, quod omnes poſt obitum ſupplicia juſta, quæ ſunt apud manes, ſubire oportet; ut ſi quis dicat: judicium patimur; id eſt, ea, quæ continentur in judicio. MART. Non ſic videtur Servio. AEN. Qui ergo? Nos, inquit ipſe, cum naſcimur, duos genios ſortimur, unus eſt, qui hortatur ad bona; alius, qui hortatur ad mala: nec incongrue dicuntur genii. Quicunque enim hominum genitus fuerit, ei ſtatim obſervatores deputantur, quibus aſſiſtentibus poſt mortem, aut aſſumimur in vitam meliorem, aut condemnamur in deteriorem. Manes ergo genios dicunt, quos cum vita ſortimur. AEN. At quomodo fieri poteſt, ut numinum voluntate prava

cu-

(1) Cod. Can. omittit &
(2) Cod. Can. addit *tamen.*
(3) Cod. Can. *vere.*

cupiamus, quibus nihil placere conſtat mali? Genii quidem, ut mihi videris ſentire, numina ſunt, quorum alteri officium das minime liberale. MART. Idem quoque apud nos eſt; qui Angelos lucis & tenebrarum dicimus. Genium præterea, Deum naturalem, qui omnium rerum (1) gubernationibus præeſt, quidam volunt: unde apud Terentium in Phormione, ſuum defraudare genium Getam, inquit Dauus, voluptati quoque cum damus operam, indulgere genio dicimur. Sed nec aliquem ſine genio locum eſſe voluit, ut Stephanus dicit, antiquitas. Inde illud: *Incertus geniumne loci;* quod autem *famulumne parentis*, ſubjungitur, ab antiqua etiam conſuetudine tractum eſt. Mos enim majoribus fuit, ut quotiens Reges morerentur, cum his dilecti (2) equi, vel ſervi, & una de uxoribus carior incenderetur: inter quas de hoc ipſo magna erat contentio, quod poni in rogum cuilibet deſiderium erat cum viro. Genium ergo, id eſt, famulum ſuum cum Anchiſe ſepultum, accipere poſſumus. AEN. Ego vero altiorem his verbis ineſſe arbitror ſenſum. MART. Quam prægnantia ſunt Virgilii dicta, pluresque habere ſententias, clarum eſt. AEN. Effectum Deum poſt mortem Anchiſam hæc verba oſtendunt. Namque, ut ſingula numina ſuperiora poteſtates inferiores habent miniſtras; ſicuti Venus Adonem, Mater Deorum Achim, Minerva Triptolemum, Diana Virbium, Bacchus Marſiam; ſic & Anchiſes aliquem, cujus nondum nomen ſciret. MART. Mane! Etiam aliud ſub his verbis ſecretum latet. Deprehendit Pythagoras ex ſpina hominis putrefacta, medullisque renum, anguem naſci, cui nomen Hibena eſt, quod in fine præclari operis ſcriptum ab Ovidio non te fugit: anguem illum Virgilius, ſicuti exiſtimo, effectum vult genium.

Explicit Dialogus ſeptimus.

Incipit Dialogus octavus. (3)

NICOL. Marcum Marcellum, quo adverſus Hanibalem Imperatore uſi Romani ſunt, ſæpe victum primo certamine, inſtauraſſe prælio vires, viciſſeque ſecundo in luctamine, ſcribit Livius, eadem modo ſpes eſt. Non potui oſtendere transtuliſſe legitime ſe Concilium: translatum tamen eſſe ab alio Canonice, probaturum me non deſpero. Nam etſi noſtris Decretis id non eſt; Eugenii tamen litteris eſt factum. STEPH. Quænam ſunt Eugenii litteræ? NIC. Quibus translatum in Ferrariam Baſilienſe Concilium dicitur. STEPH. Robur illis ineſſe litteris putas? NIC. Maximum. STEPH. At Univerſitas tua fatetur, absque conſenſu ſuo non poſſe transferri Concilium: hic vero non conſenſiſſe Patres jam oſtendimus. NIC. Nihil ad me quid univerſitas dicat. STEPH. Poſſene Papam ſuo ex arbitrio transferre Concilium exiſtimas, vel diſſolvere? NIC. Exiſtimo. STEPH. Quomodo ad primam diſſolutionem, ſive illa translatio fuit, reſpondes, quam tuus Euge-

(1) Cod. Can. omittit *rerum.*
(2) Cod. Can. *delecti.*
(3) Cod. Can. *Octavus Dialogus.*

genius confeſſus eſt, non potuiſſe ſe facere, cui nec Principes, nec ipſum aſſentiri Concilium voluit? NIC. Non quid factum eſt, ſed quid fieri debuit, inſpicio. STEPH. Ad rationes igitur veniendum eſt: poteſtas Concilii generalis aut major, aut minor eſt, quam Papæ, aut illi æqualis; ſi æqualis, par in parem non habet imperium; ſi major, multo minus: inferiorem autem eſſe tu proba. NIC. Lubet id quidem, neque hic patrocinio mihi eſt cujusquam opus. Scis, quia per Petrum Romani Pontifices deſignantur; Petro autem dictum eſt: *Tu vocaberis Kephas*, quod caput ſignificat; &, *tibi dabo claves regni cælorum*: &, *quodcunque ligaveris ſuper terram, ligatum erit & in cælo*: &, *ego rogavi pro te, Petre, ut non deficiat fides tua*: &, *paſce oves meas*: &, *duc in altum rete*: &, *noli timere, jam ex hoc eris homines capiens*: &, *quia Petrus traxit ad terram rete plenum piſcibus magnis*: &, quod ſolus Petrus in tutelam Chriſti emiſit gladium: quibus in verbis ſummorum Pontificum ſupremam oſtendi auctoritatem quis non videt? STEPH. Scis, quid volo ex his colligi verbis. NIC. Niſi prius dixeris, neſcio. STEPH. Litteræ Martini exſtant, Conſtantienſi approbante Concilio, emiſſæ, quibus errores Johannis Wiklef condemnantur, inter quos ille unus eſt: non eſſe de neceſſitate ſalutis credere *Romanam Eccleſiam ſupremam inter alias*. Subjicit Martinus: error, ſi per Romanam eccleſiam intelligitur univerſalis Eccleſia, aut Concilium generale, aut pro quanto negaret primatum ſummi Pontificis ſuper alias Eccleſias particulares. Fateor itaque tibi, Romanum Papam non conjunctim, ſed diviſim, cunctis præeſſe Chriſticolis. Præterea, quod dicis: *Tibi dabo claves regni cælorum*, ſcis, non Petro ſolum, ut ſupra diximus, ſed ad totam referri Eccleſiam. Sic & Auguſtino de Agone Chriſtiano videtur. Sic & Ambroſio in principio Paſtoralis, quorum alter: *huic etiam Eccleſiæ*, inquit, *claves regni cælorum datæ ſunt, cum Petro datæ ſunt*. Alter, *quas oves*, ait, *& quem gregem, non ſolus tunc ſuſcepit beatus Apoſtolus Petrus, ſed & nobiſcum eas ſuſcepit, & nos cum illo eas ſuſcepimus omnes*. Atque uno ut verbo omnibus tuis auctoritatibus ſatisfaciam, Auguſtinus in ſermone natalis Petri & Pauli: *Dominus Jeſus*, inquit, *diſcipulos ſuos ante paſſionem ſuam ſicut noſcis elegit, quos fratres appellavit; inter hos pene ubique Petrus ſolus totius Eccleſiæ geſtabat perſonam*. Quæ igitur de Petro dicis, ego ad Eccleſiam omnia refero; ad quam ipſum Petrum remiſſum eſſe, tamquam inferiorem, Evangelica lectio demonſtrat, cum in correptione fraterna commonetur, Eccleſiæ dicere, niſi proficiat. Transeo verba illa: *Ite docete omnes gentes: Ego vobiſcum ſum usque ad conſummationem ſæculi: qui vos audit me audit: Vobis eſt datum noſſe miſterium regni Dei*. Et, *ubi duo vel tres congregati fuerint in nomine meo, ego in medio ſum*: &, *omnia quæcumque dixerint vobis facite*: &, *venite poſt me faciam vos piſcatores hominum*: &, *Dei adjutores ſumus*: &, *qui nos fecit idoneos miniſtros novi teſtamenti*: &, *quæcumque ligaveritis ſuper terram erunt ligata & in cælis*: &, *vos eſtis ſal terræ*: &, cætera iſtiusmodi, qui-

quibus Ecclesiæ auctoritas exaltatur. NIC. De Concilio, non de Ecclesia disputamus. STEPH. Quod Ecclesia apud Græcos, idem est apud Romanos Concilium; utrumque ad multitudinem spectat. Hinc Nicænum Concilium, cum aliquos excommunicasset, *hos*, inquit, *anathematizat sancta Catholica & Apostolica Ecclesia*: Hinc & Literæ Martini, quas paulo ante retuli, interrogari volunt suspectos de hæresi, an credant, quodlibet generale Concilium universalem Ecclesiam repræsentare? ut, nisi id credat, hæreticus censeatur. NIC. At etiam Papa, sicuti fassum te audio, Ecclesiam repræsentat. STEPH. Non ego; Concilium tamen prius; hinc Concilii Constantiensis decretum est, ubi declaratur, quod ipsa synodus, in spiritu sancto legitime congregata, generale Concilium faciens, & Ecclesiam Catholicam repræsentans, potestatem a Christo immediate habet; cui quilibet, cujuscunque status, vel dignitatis, etiam si Papalis existat, obedire tenetur in his, quæ pertinent ad fidem, ad exstirpationem schismatis, & reformationem dictæ Ecclesiæ in capite & in membris. Ex his habeo Papam subjectum esse Concilio generali, quod plus est, quam nostra disputatio exigat, cui sat erat, parem utriusque potestatem ostendisse, ut transferri, aut dissolvi Concilium ab Eugenio non potuerit. NICOL. Auctoritatem generalis Concilii ex Conciliorum exaltas testimoniis: repellitur tamen in omni causa, nisi adversus se dicat, testis familiaris. Si sic pergis, habeo etiam ego similia Romanorum Pontificum, qui

A

B

C

suam causam non relinquunt indefensam; sunt, qui facta subditorum a Papa judicari; Papam vero non nisi a Deo, qui sedis Romanæ Præsulem suo sine quæstione reservavit arbitrio, asserant. Anacleti sententia est, ejectionem summorum Pontificum sibi Dominum reservasse. *Alius nemo*, inquit, *judicat primam sedem*: &, *oves pastorem suum non accusent.* Atque, ut alia prætéream, Bonifacii Papæ Martyris hæc verba sunt: *Si Papa suæ & fraternæ salutis oblitus, innumerabiles populos catervatim secum ducat primo mancipio Gehennæ, cum ipso plagis multis in æternum vapulaturos, hujus culpas istic redargüere præsumit mortalium nullus; quia cunctos ipse judicaturus a nemine est judicandus.* Ex cujus dictis aliqua referam, ne verbosiorem me esse putes, quam ratio exigat. His ex dictis liquet: Papam præter Deum non habere superiorem, & ipsum omnibus supereesse: timeo tamen ne testem in causa sua refutes. Sed si admittis Concilia pro Conciliis, Papas etiam pro Papis admittas, volo. STEPH. Non iniquum petis; quamvis mundius sit Concilii judicium. Itaque faciam, si tibi videtur, sic: auctoritatibus primum tuorum Pontificum respondebo; exinde alios, qui pro me loquuntur, Pontifices adducam; post Conciliorum antiquorum exempla & dicta; ultimo vero, rationibus agemus. NIC. Nihil volo aliud, ultimum tamen magis placebit, quod homine libero etiam dignius est: semper enim apud talem plus ratio quam actoritas valuit. STEPH. Dubium est id apud me quidem: illud tamen mihi ex Augustino cognitum est, ad

diſcendum homines dupliciter duci, auctoritate atque ratione. Tempore auctoritas, re autem ratio prior eſt. Et quanquam bonorum auctoritas imperitæ multitudini videatur eſſe ſalubrior; ratio tamen aptior eruditis eſt. Verumque illud eſt, quod omnibus, bona magna & occulta diſcere cupientibus, nihil aperiat niſi auctoritas januam, quam quisque ingreſſus, ſine ulla dubitatione, vitæ optimæ præcepta ſectatur; per quæ, cum docilis factus fuerit, tum demum diſcet, & quanta ratione prædita ſunt ea ipſa, quæ ſequutus eſt ante rationem, & quæ ſit ipſa ratio, quam poſt auctoritatis cunabula firmius amplexus eſt. NIC. Si ita eſt, ut prædicis, cur dubium facit, an pluris ſit ratio? ejusdem Auguſtini in libro de vera religione hæc verba ſunt: *Auctoritas fidem flagitat, & rationi præparat hominem. Ratio ad intellectum cognitionemque perducit.* Et iterum: *rationi purgationis animæ, quæ ad perſpicuam veritatem pervenit, nullo modo auctoritas humana præponitur.* Sic ergo ratio vincit ſemper. STEPH. Chriſtianum hominem ante omnia humilem eſſe oportet; nihil ſibi arroget, nihil ſe efferat, nunquam ad illam ſe perfectionem evectum exiſtimet, ut judicium ſuum ſcripturæ ſacræ præferat. Si quid illic reperit, quod rationi non videatur conſentire, rationem potius ſuam, quam ſcripturam ſanctam accuſet. NIC. Intelligo, quo pergis; ad auctoritatem vis confugere, quia nihil habes in rationibus præſidii. STEPH. Nec ratio mihi, nec auctoritas deſiderabitur, ſed tibi, ut ſpero, utrumque deficiet. At ne fugias, inſtauro jam certamen. Ex omnibus Pontificibus tuis acrior Bonifacius, loquaciorque videtur; hunc ego ſi quieſcere faciam, & Anacletus ſilebit, & Symmachus, & alii. Scis, quod in Actis Apoſtolorum increpitus Petrus, cur introiſſet ad gentes, præputium habentes, redargutionem humiliter ferens, rationem facti ſui reddidit; memor, quia etiam Magiſter ejus Jeſus ſcribis & Phariſæis dixiſſet: *Quis veſtrum arguet me de peccato?* ut qui paratus erat innocentiam ſuam oſtendere. Scis etiam, Paulum reſtitiſſe Petro in faciem, quod ad veritatem Evangelii non ambularet, quo in tempore, quia confirmatus erat Petrus, ex ſolo veniali peccato redargutus fuit. Nec tunc reſpondit: nemo judicat primam ſedem. Sixtus inſuper, accuſante Baſſo apud ſanctam Synodum, magna cum examinatione (1) ſe purgavit, nec ejectionem ſummorum Pontificum reſervatam Domino replicavit. Damaſus quoque de adulterio infamatus, duobus & quadraginta Epiſcopis ſe purgavit, nec oves paſtorem ſuum non accuſent dixit: poſſunt tamen tuorum Pontificum dicta intelligi, ſicuti & dictum Conſtantini in Nicæno Concilio, ubi ait: cauſſas ſacerdotum Deo eſſe reſervatas, quas tamen a Papa, qui Chriſti vicarius, & a Conciliis, in quibus ſpiritus ſanctus dijudicat, corrigi punirique conſtat. Cum igitur ajunt, Papam a nemine judicari, non tamen excluditur Concilii generalis judicium, ubi Deus magis judicat, quam homines. Ideoque in Actis Apoſtolorum dicitur: *viſum eſt ſpiritui ſancto & nobis.*

Sic-

(1) Sic in Mſ. legendum fortaſſe: *eximanitione.*

Sicque nihil eſt, quod ex Bonifacio tantopere habere te jactes. NIC. At quando Symmachi mentionem incidimus, hiſtoria ejus contraria eſt reſponſo tuo. Patres enim in Synodo, contra Symmachum congregatos, diviſſe conſtat: *Symmachus, quantum ad homines reſpicit, ſit immunis, cujus cauſſam totam Dei judicio reſervamus.* STEPH. Plus habeo ex hac re, quam putes; primum namque non conſtat, Synodum illam fuiſſe univerſalem, & tamen de Papa judicabat. Quod autem judicaverit, clare ex eo liquet, quia loquitur per verbum imperativum, *ſit immunis.* Quod niſi feciſſet, Synodus non fuiſſet. Quod autem totam cauſſam Dei judicio reſervat, id eſt de occultis intelligendum criminibus, quæ probata non erant. NICOL. Sed cur de Marcellino, urbis Romæ Epiſcopo, qui delatus de hæreſi, quod idolis ſacrificaſſet, noluit Synodus judicare, dicens illi: *tuo ore judica cauſſam tuam; prima ſedes non judicatur a quoquam?* STEPH. Ut efficacior eſſet ſententia, ab eo in ſe lata, quam ab alio. NIC. Ratio tamen non convenit; *prima ſedes non judicatur a quoquam.* STEPH. Vis, quod eſt, dicam? NIC. Nihil poſtulo aliud. STEPH. Hæc quoque non fuit Synodus generalis; quod ſi fuiſſet, etiam ex ſententia tui Bonifacii oportebat judicare, qui errorem fidei poſſe in Papa corrigi, non diffitetur. Marcellinus autem de fide impetebatur ut idololatra, quo nihil gravius in Pontifice eſſe poterat. Sed viſne oſtendam Romanos Pontifices cauſſam noſtram agere? NIC. Et volo, & poſtulo; ea tamen lege, ut prius finias, quam ſuprema tempeſtas emergat.

Dialogus nonus. (1)

AENEAS. Gratum eſt, quod admonet Nicolaus; jam enim in occiduum inclinat dies, magnaque noſtris Baſilienſibus occludendarum portarum cautela eſt: neque hic extra muros diverſoria ſunt ad morem Thuſcorum, MART. Nec terra, quamvis gramine veſtita, ſuaves exbibet ſomnos; Hünygen tamen revertar potius, quam diſputationis hujus exitum perdam. Interea vero, quod alter ramuſculum, neſcio quem, incidit, & alter ſubſilet, quid eſt, quod ille ait: *ſuprema tempeſtas.* AEN. Antiquum eſt, nec omnibus cognitum, quod expoſcis; dierum alterum naturalem, civilem alterum majores noſtri fecerunt: qui naturalis eſt, præſentia ſolis terminatur; civilem quatuor & viginti horarum eſſe voluerunt. Ille apud omnes oriente incipit, & occidente ſole finitur; hic apud alios aliter habetur. Athenienſes, ut Varro ſcripſit, a ſolis occaſu, ad ſolem iterum occidentem; Babylonii a ſole exorto, ad eundem rurſus exortum; umbri vero a meridie ad inſequentem meridiem, omne illud medium tempus unum diem dixere. Populus autem Romanus dies ſingulos a media nocte, ad mediam proximam annumerare conſuevit. MART. Exploratum, quod dicis, eſt; nam Tribuni plebis, ut inquit Macrobius, quos nullum diem integrum abeſſe Roma licebat, cum poſt mediam noctem proficiſcerentur, & poſt primam facem ante mediam noctem reverterentur,

(1) Cod. Can. *Nonus Dialogus inter Aeneam & Martinum.*

tur, non videbantur abfuiſſe diem; quoniam ante horam noctis ſextam regreſſi, partem aliquam illius in urbe conſumſerint: hoc tamen ab eo, quod quæſivi, longe abeſt. AENEAS. Diei partes explicaturum, quomodo intelligeretur dies, exponere me primitus oportebat. Suprema enim tempeſtas pars diei eſt, hoc eſt, noviſſimum lucis tempus; ſicut expreſſum eſſe in XII. tabulis, ſcribit Macrobius, quarum verba ſunt: *Solis occaſus ſuprema tempeſtas eſto.* MART. Quænam aliæ partes diei ſunt? AEN. Primum tempus diei dicitur mediæ noctis inclinatio; deinde gallicinium; inde conticinium, cum & galli conticeſcunt, & homines etiam quieſcunt: exinde diluculum, cum incipit dignoſci dies; inde mane cum dies clarus eſt: poſt de mane ad meridiem; inde, ut ſupra, vocatur tempus occiduum & mox ſuprema tempeſtas; deinde veſpera, mox prima fax, ſubſequenter concubia, & abinde intempeſta nox, quæ non habet idoneum tempus rebus gerendis. Hæc eſt diei civilis a Romanis obſervata diviſio. MART. Perpulchrum eſt iſta noſſe, quamvis pleraque ab uſu receſſerint: hæ tamen diei partes ſuis nominibus ſe inſinuant, præter mane & veſpera, quorum ſignificatum non plane intelligo, nec, unde veniant, ſcio. AENEAS. Mane, aut ex eo dictum eſt, quod ab inferioribus, id eſt, a manibus exordium lucis emergat; aut, quod Macrobio videtur, verius ab eo, cujus contrarium immane eſt, ut immanis bellua & immane facinus, ut ſit mane idem, quod bonum. Veſpera vero, a Græcis eſt tractum, qui ſtellam quandam occidentalem Heſperum dicunt. Unde non ſolum Hiſpania, quod occaſui ſit ſubjecta, ſed Italia quoque apud ipſos Heſperia nominatur. MART. Priusquam Stephanus incipiat, paucis te volo: quatuor poſuiſti principia dierum; cui tamen magis aſſentias non dixiſti, niſi quia Romanos tuos ſequi potius videris, quos ultimo nominaſti, tanquam in illorum opinione quieſcas. AEN. Non me hercule habes. Uſus namque ille Romanorum ab Italia diſceſſit, jamque in Germania & Galliis obſervatur, ubi dies bifariam diviſus, a medio noctis & diei medio initium XII. horarum habet. Athenienſium norma ad Italos convolavit, qui nunc XXIV. horarum, quibus civilis continetur dies, ab occaſu ſolis enumerare incipiunt primam, nec ſine ratione: nam cum diei duæ potiſſimæ partes ſint, lucis altera, tenebrarum altera; cur lucem, quæ dignior eſt, non prætulerunt? AEN. Secuti ſunt Athenienſes naturæ ordinem, quæ prius tenebras, quam lucem produxit; ſive ex nihilo creatum mundum, ſive ex illa rudi materia, quam dixere chaos, factum inſtes: hinc & fabulæ, quæ veritati ſæpe alludunt, prius Dianam, quæ nocti, quam Phœbum, qui diei præeſt, genitum dicunt. MART. Expedi hanc fabulam. AEN. Eeo giganti duæ fuerunt filiæ admodum pulchræ; quarum alteram cum vitiaſſet Jupiter, Latonam natu majorem, alteri quoque Aſteriæ vim inferre voluit, quæ verti in avem a diis optans, in coturnicem mutata, ac transfretare nixa, a Jove afflata & in lapidem verſa, tam diu ſub fluctibus latuit, quousque ſupplicante. Latona, levata

ta in altum ſuperferri aquis cœpit. Exin cum Pythonis a Junone miſſi, perſecutionem, omnibus terris, Latona pateretur, a ſorore excepta eſt, ibique geminam Jovi ſobolem peperit; habetque fabula, natam prius in lucem Dianam, parturienti Apollinem matri, obſtetricis officium præbuiſſe; hinc licet virgo Diana ſit, tamen a parturientibus invocatur; ut eſt illud Terentianum: *Juno Lucina fer opem.* Quid aliud tu ſignificari ex eo exiſtimas, quod natu grandior Diana, quam Apollo ſit; niſi, quod noctem conſtet primo fuiſſe, cujus inſtrumentum eſt Luna; quæ per Dianam intelligitur; poſt diem, quem Sol efficit, qui eſt Apollo. Ad ſacras præterea ſi confugis ſcripturas, lucem creatam invenies; tenebras autem ſuper faciem abyſſi ante lucis creationem fuiſſe. MART. Plurima hic ſciſcitari vellem, niſi Stephanum jam reſumere ſermonem cernerem, quem audire ſatius eſt.

Dialogus decimus. (1)

STEPHANUS. Audi jam Nicolae, ſatis diei eſt, & amicus mihi janitor, ſi verborum plus, quam opinio eſt, exciderit. Eugenius, ſi more majorum venerari Concilia voluiſſet, haud hoc diſcordiarum nunc eſſet; ſed neſcio cur Eccleſiæ regimen in tyrannidem ſit verſum, ut eo dementiæ nonnulli proceſſerint, ne vereantur, Romanum Pontificem idem eſſe in Eccleſia, dicere, quod Regem in regno: cum tamen Chriſti illa ſint verba: *Scitis, Principes gentium dominantur eorum, & qui majores ſunt, poteſtatem exercent in eos. Non ita erit inter vos; ſed quicunque voluerit inter vos major fieri, erit veſter miniſter.* Et Petrus Apoſtolus: *non tamquam dominantes in clero*, inquit, *ſed forma facti gregis.* At audiamus jam tandem veteres Romanæ urbis Pontifices: quid Zozimus, *contra ſtatuta Patrum*, inquit, *condere aliquid, vel mutare; nec hujus quidem ſedis poteſt auctoritas?* Statuta autem Patrum nulla alia eſſe poſſunt, quam Decreta Conciliorum. Lucidius id ipſum Gelaſius adſtruit: *Confidimus*, dicens, *quod nullus jam veraciter Chriſtianus ignoret uniuſcujuſque Synodi conſtitutum, quod univerſalis Eccleſiæ probavit aſſenſus, nullam magis exſequi ſedem præ cæteris oportere, quam primam.* NICOL. Non intelligis quod pace tua ſit dictum; Gelaſius quid velit; non enim cuncta, quæ Concilium facit, Decreta ſervanda eſſe a Romanis Pontificibus prædicat, ſed ea tantum, quæ recepta per Eccleſiam conſenſu omnium ſunt, cujusmodi nullum ex veſtris eſt. STEPH. Minus tu, qui per ſomnia & inania pergis phantasmata. Nempe Gelaſii illa eſt mens, uniuscujusque Synodi conſtitutum, ut puta unius Diœceſis; vel unius provinciæ, quod univerſalis Eccleſiæ, id eſt, Concilii generalis probavit aſſenſus, ut ex Toletanis, Bracarenſibus, Carthaginenſibus & aliis Africæ provincialibus Synodis quædam Decreta recepta ſunt a Conciliis univerſalibus, Lateranenſi, Lugdunenſi, Viennenſi, Conſtantienſi, & hoc Baſilienſi; quod ſi alibi, quam in generalibus Conciliis univerſalis Eccleſiæ conſenſum quæris, nec unquam, nec usquam in-

(1) Cod. Can. *Dialogus decimus inter Stephanum & Nicolaum.*

invenies. NIC. Qui alii ſunt Pontifices hujus ſectæ. STEPH. Papæ Damaſi ad Aurelium Archiepiſcopum hæc eſſe verba, in libro Conciliorum ſcribit Iſidorus: *Quoniam blaſphemare Spiritum Sanctum non incongrue videntur, qui contra eosdem ſanctos canones, non neceſſitate compulſi, ſed libenter, ut præfixum eſt, aliquid aut proterve agunt, aut loqui præſumunt, aut facere volentibus ſponte conſentiunt.* NIC. Non ſe ipſum Damaſus, ſed alios hac ſententia ligat. STEPH. Audi, quæ ſubjungit: *Idcirco norma ſanctorum canonum, qui ſunt ſpiritu Dei & totius mundi reverentia conſecrati, fideliter eſt a nobis ſcienda & diligenter tractanda; ne quando ſanctorum ſtatuta, absque inevitabili neceſſitate, quod abſit, transgrediamur.* NIC. Videndum eſt, quomodo Decreta Concilii ſpiritu Dei & totius mundi reverentia conſecrentur. STEPH. Dictum eſt, Concilium generale univerſalem Eccleſiam repræſentare. Quod univerſalis Eccleſia facit, ſcio, non negas, id mundum facere univerſum: quod autem ſpiritu Dei Decreta Conciliorum fiant, tam Leo, quam etiam Cæleſtinus oſtendit ad Anatolium Conſtantinopolitanum. Illa Nicænorum, ſcribit Leo, canonum per ſpiritum ſanctum ordinata conditio nulla eſt usquam ex parte ſolubilis. Cæleſtini quoque ad Synodum Epheſinam hæc ſunt verba: Spiritus ſancti teſtatur præſentiam congregatio ſacerdotum. Certum eſt enim, quod legimus, quia non poteſt veritas noſtra mentiri, cujus in Evangelio iſta ſententia eſt: *ubi duo vel tres congregati fuerint in nomine meo, ibi ego ſum in medio eorum.* Quod cum ita ſit, nam nec huic tam brevi numero Spiritus ſanctus deeſt, quanto magis eum nunc intereſſe credamus, quando in unum convenit turba Sanctorum: ſanctum namque eſt pro debita veneratione collegium. NIC. Niſi quod omnes uno refellere hos verbo inſtitui, interrogarem te, an idem Cæleſtinus fuerit, quem ob dedecus reſignati Pontificatus, Dantes apud inferos inglorium damnatumque reperit; ſed tranſi ad alios. STEPH. Ad Gregorium venio, cujus an vita ſanctior fuerit, an auctoritas major, incertum putes. Hic in regiſtro ſic ait: *Sicut ſancti Evangelii quatuor libros, ſic quatuor Concilia ſuſcipere & venerari me fateor.* Et infra, *hæc tota devotione amplector, & integerrima approbatione cuſtodio; quia in his, velut in quadrato lapide ſanctæ fidei ſtructura conſurgit, & cujuslibet vitæ atque actionis communis norma exiſtit.* Et poſtea: *cunctas vero, quas præfata veneranda Concilia perſonas reſpuunt, reſpuo; quas venerantur, amplector: quia, dum univerſali ſunt conſenſu conſtituta, ſe, non illa deſtruit, quisquis præſumſerit abſolvere, quos ligant; aut ligare, quos abſolvunt.* Quid vis amplius? Clarusne tibi videtur Gregorius? NIC. De quatuor tantum locutus, de aliis aliter videtur ſentire. STEPH. Conciliorum, quæ rite congregantur, & in libertate celebrantur, eadem ratio eſt omnium. Gregorius, quæ ante ſe fuerunt, de futuris loqui, ſuum non erat: Sciebat tamen & futura eandem habitura eſſe poteſtatem. Ea de re cum ſæpius Conſtantinopolitanum Epiſcopum admonuiſſet, ne ſe univerſalem dice-

diceret, quod Romani est; nec proficeret, sic in registro inquit: *Si in mea correptione despicior, restat, ut Ecclesiam debeam adhibere.* Sicque pluris Ecclesiæ, quam suam auctoritatem facit? nec ibi per Ecclesiam aliud potest intelligi, quam Concilium generale. Huic & Nicolaus Papa concordat, qui Lotharium Regem admonens, ut concubinæ suæ excommunicatæ, & ab eo repudiatæ, communionem declinet, *quodsi id non egeris*, inquit, *præcave ne hoc sanctæ Ecclesiæ dicamus.* Quid tibi plus exigis? Satisne Romanorum Pontificum in te armavi? Zozimus, Gelasius, Damasus, Leo, Cœlestinus, Gregorius, Nicolaus, hi omnes adversus te clamant; tuis te testibus retundo. Quid amplius dices?

Explicit Dialogus decimus.
Incipit Dialogus undecimus. (1)

ÆNEAS. Ante Nicolai responsum, non enim in promtu est, cupio scire, quis ille fuit Lotharius, & quam Stephanus historiam texit. MART. Merito te amo. ÆNEAS. Quorsum tu ista? MART. Quia Secretariorum quod est proprium facis, & maxime illorum, qui, ut nos sumus, Apostolici esse volunt. Etenim cum oporteat Sanctorum oratoris implere vicem, quis illi historiam esse non necessariam arbitretur? Quæ, ut Cicero in Oratore inquit, *testis temporum, lux veritatis, vita memoriæ, magistra vitæ, & nuncia vetustatis existit;* in qua, qui desudant, non, ut quidam apud Juvenalem ajunt, existimandi sunt *genus ignavum, quod tecto gaudet & umbra*, sed viri ex paucis commendandi. Et licet officium Secretarii contemtui hodie sit, laudo te tamen, quod ejus dignitatem observas, & artibus, quæ Secretariis conveniunt, studeas. Magnum est Secretarii nomen, & magis, quam nostræ picæ censeant, venerandum; isque mea sententia vere Secretarius est, & hoc tam gravi nomine dignus, qui verba eligere, & apte construere sciat; qui & sedandarum passionum, & excitandarum artem calleat; in cujus scriptis lepos, facetiæ, & eruditio, libero digna homine, perluceant; qui omnem antiquitatem, exemplorumque vim teneat; qui legum & Juris Civilis terminos non ignoret; qui denique omnia, quæcunque inciderint, quæ sint litteris explicanda, composite, ornate, memoriter, & prudenter præsto sit scribere. ÆNEAS. Nihil hic litis habebo tecum; & quidem, ut mihi videtur, nec ullum difficilius cognitu, nec utilius usu, quam Secretarii officium est. Ipsum enim solum est, quod, ut Turpilium dicere Hieronymus refert de vicissitudine litterarum, absentes homines facit præsentes; cujus rei tanta necessitas fuit, ut rudes illos Italiæ homines, qui, ut Cicero in Rhetoricis ait, victu ferino vitam agebant, ante cartæ & membranarum usum, aut in dolatis ex ligno codicillis, aut in corticibus arborum, mutua epistolarum alloquia inter se missitare coegerit: unde & portitores earum, tabellarios; & scriptores a libris arborum, librarios vocabant: atque ut uno verbo commoda hujus officii ostendam, quantum inter præsentes Orator, tantum inter absentes, Secretarius Reipublicæ prodest. Hinc illa Joh. Galeacii, Insubrum Ducis, laudatissima vox, qui, cum

(1) Cod. Can. *Undecimus Dialogus inter Æneam & Martinum.*

cum epiſtolis Colluccii, Secretarii Florentinorum, ſubtrahi ſibi ſocios, ſubditosque videret: *Colluccium ſibi*, fertur dixiſſe, *mille militibus eſſe infeſtiorem:* neque abs re; præſtitit enim Florentinus Colluccii ſtylus, quod Athenienſibus lingua Demoſthenis. Nec Secretarius, uti Juriſta & Medicus, neque ut Theologus, eſt factu facilis. Scis, quid volo. Aſcendit Cathedram legis doctor, nec ipſe eſt, qui loquitur, ſed Azo, Cinnus, Bartholus, Baldus; pro Medico, Avicenna, Gentilis, Forlivias, Hugo: pro Theologo, Thomas, Albertus, Scotus, Lyra. O ſola omnium ſcientiarum illibata Rhetorica, quæ nec hebetibus pates, nec ullum diu honoras immeritum! Tu homines examinas; tu ingenia trutinas; tu vires cujusque expendis: nemo ex te quæſtum habet indoctus. Vah! quid dixi, etiam nos hodie degeneramus. Equidem, ut de me loquar, quantum ab eo ego diſto, ut dici Secretarius debeam! In hac tamen re, niſi moleſte feres, Gabrielis judicium laudabo, apud quem, ſcis, quales Secretarii ſunt: Luſcus, Poggius, Cincius, Laurispa; an illis æquiparandi erimus nos? mihi ego, neque tantum arrogo, neque poſtulo. Vos autem Gallici, ut pace tua ſit dictum, neque hujus officii dignitatem, nec uſum cognoſcitis, quo in vitio cum Germanis eſtis, qui tanquam unum ſit, de jure reſpondere, epiſtolasque dictare, non ſcientiam, ſed gradum, & plerumque magnas beſtias huic muneri alligatis: in qua re, quanto plus ſapiant Itali, ipſæ epiſtolæ indicio ſunt. Quid tibi, ut cætera omittam, viſus eſt ille Gabrielis *Moyſes*, quomodo exorditur, quomodo narrat, quomodo ſuadet, quomodo confutat; quod ſi illa cauſſa fuiſſet juſta, quis noſtrum illi potuiſſet ire contrarius? Sed cur ſic digredimur? quin tu de Lothario, quod poſtulatum eſt, abſolvis. MART. Hora eſt, nec mihi tædio erit pauca de noſtris Francis recenſere, qui homini tibi Italico forſitan, ut remoti, ſic etiam ignoti exiſtunt. AEN. Scio eandem eſſe Francis, quæ eſt Romanis, originem; idque rumore non certo: tibi notior, ut puto, res eſt, libenterque abs te diſcam, incipe. MART. Longa eſt narratio, longæ ambages, ſed ſumma ſequar veſtigia rerum. Troja everſa, incenſoque Ilio, ſicuti certi auctores ſunt, ex his, qui flamma ſuperfuerunt, quidam, in Scythia ſedibus poſitis, Sicambri appellati ſunt; ubi creſcente Romano imperio, & orbe ſub jugo Cæſarum poſito, diu Romanis parentes legibus inglorii permanſerunt: donec a Valentiniano Cæſare, ob teſtimonium virtutis propriæ, libertati donati Francorum nomen adepti ſunt. AENEAS. Quisnam hic Valentinianus fuit, vel quas ob virtutes Franci libertatem meruerunt? MART. Audies, ſi potis es tacere. Valentinianus is fuit, qui Ambroſium miſit Mediolanum, & cum Theodoſio ſocero, & cum Marciano poſtea imperavit. Cujus tempore magna Chalcedonenſis Synodus triginta & ſexcentorum Sacerdotum adverſus Eutychen & Dioſcorum celebrata fuit. Franci vero idcirco libertate donati ſunt, quod in bello illo memorabili, quod cum Atila, Hunnorum Rege, Valentinianus Imperator, & Theodoricus Gothorum Princeps geſſere, ubi centum & ſexaginta quin-

que

que (1) millia hominum cum ipſo Theodorico cæſa dicuntur ab Aetio patricio Romano, in auxilium accerſiti, magnum momentum victoriæ præſtiterunt. AENEAS. Quid poſtea? MART. Quid? finito tempore libertatis, quod in decennium fuerat, Franci, ut aſſolent, libertate effrenes, repetentibus Romanis tributum reſiſtere audentes, victi armis, plurimisque cum Rege Priamo deſideratis, cum Antenore, qui cæteris dignitate præſtabat, in partibus Germaniæ lapſi, circa Thuringiam conſederunt. Illic Marcomedem (2) & Simonem, Priami & Antenoris filios, Duces habuere; quibus defunctis Marchomedis filium, nomine Pharamundum, Regem ſibi creaverunt; cui Clodius crinitus ſuccedens, Francosque trans Rhenum ducens, Agrippinam, Treverim, Sueſſonam, Tornacum, Cameracum, Aurelianum, Remos, ac pene totam Galliam in deditionem recipiens, Romanos provincia expulit; ſibique ab Aquitania in Baioariam uſque propagavit imperium. Huic Merovæus filius ſucceſſit; Merovæo Hildericus: cui libidinoſe ac flagitioſe regnanti & a ſuis pulſo, Ægydium Romanum ſubſtituerunt. Sed cum Hilderico plus virtutis ignominioſa ejectio, quam Ægydio glorioſa ſublimatio præſtaret, poſt annum octavum rediens Hildericus, Agrippinam recepit, ejectisque inde Romanis, ab incolatu Francorum, urbem Coloniam dici voluit. Poſt Ægydium filius ejus Sagrius in Sueſſona regnavit. Hilderico Clodovæus ſuccedens, primus Francorum omnium Chriſtianus a beato Remigio baptizatus Sagrium occidit; Romanos Gallia excedere coegit; Alaricum interfecit; Alemannos & Gothos ſubegit. Huic defuncto Lotharius cum tribus fratribus ſuperſtes, regnum quadrifariam diviſit. AEN. Male ergo ſucceſſit regno; Regibus namque primogenitis tantum, aut eſt, aut eſſe debet jus ſuccedendi. MART. Immo peſſime. Poſt Lotharium namque usque ad Dagobertum, quem Arnulfus *Major Domus Regiæ* educavit, diviſo inter filios filiorumque filios imperio, confuſe regnatum eſt. Exin vero ſumma rerum ad Dagobertum pervenit, qui, nulla re glorioſe geſta, niſi quod pacificum regnum poſſedit, mortuus, Clodovæo ſecundo, cum jam Francorum fines ab Hiſpania in Pannoniam protenderentur, reliquit imperium. Hujus tempore *Majores Domus*, quod apud illos præclari & ampli officii nomen fuit, adminiſtrare regnum cœpere; Regibus nomen dumtaxat & diadema ferentibus: primusque ex *Majoribus Domus*, qui regnum gubernaverit, Pipinus Angiſi filius fuit. Interea Clodovæo mortuo, Dagobertus ſuccedit; Pipino filius ejus Carolus primus, qui ſeptem & viginti annos regnum feliciter gubernans, Regifridum regno inſultantem multis ac gravibus bellis compreſſit; Boioariam rebellantem perdomuit; Sueviam cum Duce ſub jugum miſit; Gaſconiam & Aquitaniam revicit, in Saxonia & Friſia fortia bella geſſit. Saracenorum, qui cum liberis & uxoribus Aquitaniæ fines ingreſſi erant, LXXXV. millia (3) fudit; Eudonem, in Gaſconia novos motus cientem, occidit. Saracenos

(1) Cod. Can. *omittit quinque.*
(2) Cod. Can. *Marchomedis.*
(3) Cod. Can. *CCCLXXXV. millia.*

cenos, denuo Galliam (1) infeſtantes, delevit. Nec, ſi noſtros evolvis Annales, Francorum quempiam reperies, huic rerum geſtarum gloria comparandum. Is diem functus tres liberos reliquit: Carolomannum, Pipinum, Griphonem; ſed hic cum infeſtus fratribus eſſet, bello victus privatusque dominatu eſt, factaque inter Carolomannum & Pipinum diviſione, illi Alamania, iſti Gallia obvenit. Carolomanno vero Monachorum in Italia vitam & habitum ſortito, Gripho Baioariam occupavit, quo mortuo Pipinus ſecundus, qui univerſo regno præerat, Hilderico Dagoberti filio, tantum Regis nomen habente, ex auctoritate Zachariæ Romani Pontificis, melius eſſe dicentis, Regem vocari, qui regeret, nomen ſibi Regium uſurpavit. Exinde autem jurejurando, quo Hilderico & cæteris Francorum Regibus tenebatur, per Stephanum, qui Zachariæ ſucceſſerat, abſolutus, in Regem unctus eſt, annis poſt incarnationem ſeptingentis quinquaginta duobus. AEN. Quid de Hilderico eſt factum? MART. Detonſus in monaſterium detruſus eſt. AEN. Hic ergo regnum Francorum finivit? MART. Ita ajo; ſed eo finito Carolingorum cœpit. AEN. Factumne jure id exiſtimas? MART. Cur non? quod ſummi Pontificis auctoritate eſt geſtum; immo etiam Imperatores deponi poſſunt per Papam: ſiquidem vicem Dei in terris habere Romanum Pontificem conſtat. AEN. Si ſic eſt, nullius magis intereſt, quam Regum & Principum, ſubeſſe Concilio Papam; ut ſit, ad quod refugiant injuſte depoſiti. Sed perfice hiſtoriam. MART. Pipinus æmulo regni ſemoto, in Italiam pergit; Aſtulphum, Regem Longobardorum, Romanæ Eccleſiæ inſultantem, Ticini obſidens, receptis obſidibus, ceſſare a moleſtatione Eccleſiæ coegit, eumque parvo poſt tempore rebellantem compeſcuit. Saxones gravi bello confractos tributarios fecit. Vafarum, Aquitaniæ Ducem, Chriſti Eccleſias ſtimulantem, primo repreſſit, poſtea occidit. Huic Carolus & Carolomannus filii ſucceſſere. Juniore mortuo, conjunx cum liberis Carolum timens, ad Regem Longobardorum, qui tunc Deſiderius erat, confugit. AEN. Longobardorum nomen, etſi magnum ubique habetur, mihi tamen non plane cognitum eſt; nec, unde illorum origo ſit, ſcio; libenterque abs te edocear. MART. Res Italicas noſſe te melius arbitror, nec hora patitur, multis ut immoremur. Illud tamen non tacebo, Longobardos eos eſſe populos, qui Padanam provinciam habitant inter Apenninum & Alpes. Hi Valentiniano regnante, ab inſula Gotantia, (2) unde & Gothi egreſſi fuerant, venientes, in Pannoniam, quæ hodie ab Ungaris, Scythiæ populis illic immorantibus, Ungaria dicitur, conſederunt; nec longo poſt tempore Italiam ingreſſi, Gallos expulere. Galli autem Thuſcos prius abegerant, ac Mediolanum, Comum, Brixiam, Veronam, Pergamum, Tridentum, & Vincentiam condiderant. Sed pergo ad inſtitutum. AEN. Laudo. MART. Carolus evictis Saxonibus, rerumque Galliæ ſolus potitus, rogatu Adriani Papæ in

(1) Cod. Can. *Gallos.*
(2) Cod. Can. *Scanchia.*

in Italiam trajecto exercitu, Desiderium Papiæ claudit, ipse parva manu Romam pergit; unde reversus fatigatam longa obsidione urbem in deditionem recipit; Regem captivum abducit; Saxones novas res molientes domat, Christianosque facit; in Italiam rursus pergens, ex duobus gnatis Pipino & Ludovico alterum Italiæ, alterum Aquitaniæ Regem præficit, ipse Patricius Romanus, quod per id temporis illustris dignitatis nomen habebatur, acclamante populo, appellatur. Exinde Galliæ motibus revocatus domum, cum Aquitanis, Britannis, Normannis, Saxonibus, Bajoariis ac Pannoniis gravia bella gerit; quibus conflictis, ulturus Papam Leonem, quem Romani *lacerum crudeliter ora* dimiserant, tertio Romam petiit: ubi restituto pristinæ dignitati Leone, ex consensu populi, Augusti nomen accepit, nonusque ab *Octaviano* & septuagesimus imperavit. AEN. Quo pacto id fieri potuit? Num tunc Constantinus Leonis filius imperavit? MART. Non, sed mater Irene, quæ filio, ut fama est, perdendi luminis caussa fuit; digna profecto mulier, cujus tempore orbis imperium transferretur ad Francos. AEN. Quamdiu Romanum imperium a Græcis possessum est? MART. A Constantino usque ad Carolum, annis, ut numerant, nonaginta & quadringentis. Exinde usque in hos dies scissum imperium est, alio Græcis, alio Latinis imperante, nec apud Latinos post hoc, nec apud Græcos imperium floruit. AEN. At Carolus quam longum imperium habuit? MART. Post annos quatuordecim imperii mortuus est Aquisgrani, ei-

A que Ludovicus Aquitaniæ Rex successit. Huic tres filii fuerunt: Lotharius, quem sibi imperii socium legit; Carolus, quem Aquitaniæ præfecit, & Ludovicus, cui Baioariam submisit. Lotharius ex Italia rediens, patrique Ludovico mortuo succedere tentans, fraterno bello excipitur, victoria penes Carolum & Ludovicum fuit, divisumque trifariam imperium est; Carolo occidentalia regna a mari Baltico usque ad Mosam cessere, Ludovico orientalia ex Pannonia usque ad Rhenum; Lothario Gallia Belgica, quæ postea ex ejus nomine Lo-
B tharingia dicta est, cum Romano imperio obvenit. Is privatam eligens vitam, regnum suum tribus filiis divisit, Ludovico Italiam & Imperatoris nomen; Carolo Provinciam; Lothario Lotharingiam tradens: sicque, ut est rerum mundanarum mutabilis & infirmus status, Romanum imperium tertia pars fuit tertiæ partis. AEN. En quando ad propositam venies quæstionem? MART. Jam veni; Lotharius iste Lotharii filius est, quem
C quærimus. Huic uxor tam moribus quam genere insignis Thieburga fuit, ab eo tamen nequaquam dilecta; qui Valdradam ardens concubinam, repudiandique uxorem occasionem quærens, Gunthario, qui tunc Colonienſi præerat Ecclesiæ, negotium dat, cujus neptem in eventu divortii ductorum se dicit. Ille adscito, (non dicam ut nostri asselli bipedes *accito*) Treverensi Antistite, Concilium congregat, convictamque falsis testibus Reginam adulterii damnat. Fit divortio locus; Rex habens Aquis conventum Principum, dicit se continere non posse, consiliumque requi-

rit; ſuaſu Guntharii clamant omnes, melius eſſe nubere, quam uri. Tunc Valdrada Regio cultu producitur, Reginæque accepit nomen. Hæc audiens Nicolaus Papa, Colonienſem & Treverenſem Epiſcopos condignæ pœnitentiæ ſubjicit, Lotharium que juramento adſtrictum relinquere Valdradam cogit; cujus conſuetudine cum abſtinere non vellet Lotharius, comminatur illi Nicolaus Eccleſiæ ſe dicturum. Hoc eſt, quod tuus Stephanus retulit. Nunquid vis aliud? AEN. Volo, quis obſecro finis Lotharii fuit? MART. Pœnas quippe delicti dedit; vocatus enim in Italiam fratri ut auxilio eſſet, tam ex inſueto calore, quam ex aranearum morſibus magnam exercitus ſui partem amiſit: ipſe Romam ex Calabria rediens, cum diceret, quæ Nicolaus præcepiſſet, a ſe obſervata omnia, honorifice ab Adriano Papa receptus, ad menſam Domini impolluta conſcientia perrexit. Unde cum redire in Gallias vellet, repentino morbo correptus, Placentiæ interiit. Sed eccum (1) Nicolaum; ipſi aures præſtemus.

Dialogus duodecimus. (2)

NICOLAUS. Poſtquam Pontifices Romani utramque partem tuentur, eorum auctoritatibus minime cenſeo ſtandum. Quærenda eſt ratio, quæ tuos, & quæ meos movit; illosque ſequi fas eſt, qui melius invenientur ſenſiſſe. Jamque compertum mihi eſt, unde meorum ſententiam tuear, &, ſi vacat, dicam. STEPH. Ego, ſi plane intellexi, poſſe tuos & meos invicem Pontifices reconciliari, oſtendi; nec ex eorum pace auctoritas generalis Concilii deperit; quia tamen rationibus vis agere, non detrecto, certamen illud poſtulo, quia nondum ad concilia veni, pauca, ut me audias, de conciliis referentem: NICOL. Non impedio, dic. STEPH. De Concilio Nicæno habendus mihi primum ſermo videtur. NICOL. Non immerito. Ibi namque XVIII. & trecenti Epiſcopi fuiſſe dicuntur, ac Conſtantinus Imperator, & plurimi viri ſanctitate illuſtres; Apocriſarii quoque Julii Romani Vitus & Vincentius interfuere. Quid tamen illic adverſus Papam excerpis? STEPH. Sancitum illic eſt, quos Synodus excommunicaret, ne Romanus Pontifex ad ſe venientes reciperet. NIC. Quis tibi hoc revelavit inauditum prius arcanum? STEPH. Epiſtola Concilii Africani ad Cœleſtinum. Verba hujusmodi ſunt: *Deprecamur, ut deinceps ad veſtras aures* (3) *hinc venientes, non facile admittatis, nec a nobis excommunicatos ultra velitis recipere, quia hoc eſt etiam in Nicæno Concilio definitum, facile advertit venerabilitas veſtra.* NIC. Non ſine cauſſa poſitum eſt adverbium *facile*, quod non audientia, ſed audiendi prohibetur modus. STEPH. Vis ergo planiorem textum? Audi Chalcedonenſe Concilium, ſic ibi ſcriptum eſt: *Non licet illum, qui damnatus eſt ab omni Synodo, Epiſcopum nominare.* (4) Et iterum: *Regula eſt, ut ab electa Synodo non liceat appellare; hæc eſt fides Patrum, qui præter iſta ſapit hæreticus eſt:* Quid plura? Satisne hoc reris? cur non jam annuis?

(1) Cod. Can. *Ecce.*
(2) Cod. Can. addit. *inter Nicolaum & Stephanum.*
(3) Sic in utroque m. f. legendum for. *oras.*
(4) Cod. Can. addit: Diffinitio omnibus placet, qui præter iſta ſapit, hæreticus eſt.

nuis? NIC. Deliras; ab electa Synodo non appellant, qui Papa minores sunt; Papam vero ex Synodo nihil prohibet appellari. Sic intelligenda verba Concilii sunt. STEPH. Divinationibus & somniis agis mecum, ego verbis hæreo; præterea, si de Papa Concilium judicat, quomodo vis eum ex Concilio appellari, & reum, quam judicem ostendis majorem? NIC. Ubinam legis judicari à Concilio Papam? STEPH. Nempe, ut omittam Johannem & Benedictum Constantiæ depositos, & alios per Synodum (1) solius Italiæ pontificatu remotos, Concilii Constantinopolitani octavi sic scripta sententia est: *Porro, si Synodus universalis exstiterit congregata, & facta fuerit de sancta Romanorum Ecclesia quævis ambiguitas & controversia, oportet venerabiliter, & cum convenienti reverentia de proposita quæstione sciscitari & solutionem accipere.* Moxque subjicitur: *Non tamen audacter sententiam dicere contra seniores Romæ summos Pontifices.* Ubi & illud advertendum est, quod de quavis ambiguitate & controversia ferri sententiam vult, quæ res illorum opinioni, qui propter hæresin tantum judicari Romanum Pontificem volunt, quantum repugnet, vides. Et quidem, ut mihi videtur, nihil est in Constantiensi Concilio de auctoritate Synodorum declaratum, quod hoc Constantinopolitanum non præviderit prædixeritque: quo fit, ut vana illorum & ridenda evasio demonstretur, qui decreto de auctoritate Conciliorum, Constantiæ edito, non totum Concilium, sed unam ex tribus consensisse obedientiam dictitant, quasi non ante Benedictinorum & Gregorianorum adventum Concilium fuerit. NIC. Equidem, qui Gregorio & Benedicto favebant, Concilium esse Constantiæ non rebantur. STEPH. At nec Benedictus unquam, nec Græci, nec Ægyptii, immo nec Bohemi. Cæterum, ut nihil tibi refugii superfit, respondе mihi, si potes: hic Decretum illud de auctoritate Conciliorum sub nomine Synodi factum est, si id rectum non erat, cur non revocatum est ante Concilii finem? cur inter decreta dimissum est? cur non postea vel Papiæ vel Senis, vel hic Basileæ, (2) cum omnes essetis præsentes, qui nunc illud damnatis, impugnatum fuit? exinde quid hic objici potest, quando id ipsum ex veteribus habetur Conciliis; atque, ut aperte loquar, quod sentio, omnes mihi videmini esse insani & cœci, decreto hujusmodi repugnantes; quod si verum non est, clarum est, nec Johannem, nec Compapas juste fuisse depositos, nec Martinum postea, nec Eugenium jus in Papatu habuisse, & usque in hoc tempus errasse Ecclesiam; quod non solum dicere, sed audire est absurdum. NICOL. Mitte has consequentiolas, de quibus discutere, ut longum, sic tædiosum esset; viros doctos, ut videri nos volumus, non decet auctoritatibus disputare. Juvenum est hic mos, & eorum, qui popularem captant favorem: ac maxime nostri temporis legistarum, quibus non dico textuum, sed glossarum dicta, pro cortina & tripodibus sunt Apollinis. Clara ingenia rationibus certant, nec propterea dignum imitatione aliquod facinus censent, quod finis illius fuerit laudabilis, ut de Concilio Constantiensi,

(1) Cod. Can. *Concilium.*
(2) Cod. Can omittit: *vel hic Basileæ.*

tienſi, quod pacem Eccleſiæ peperit. Namque, ut plerumque fortuna, ſic & Concilia mala vicerunt. Sed non eſt ſemper felix temeritas, ideoque ſpectemus nos rerum (1) cauſas, Conciliumque non auctoritate, ſed invincibili ratione formemus. STEPH. Auctoritatibus fractus rationes vis experiri? Sed neque hic campum tibi relinquam; effluat, ſi quid habes. NIC. Nihil moror. Eccleſias noſtri temporis majores duas eſſe dixerunt, alteram triumphantem, alteram militantem. Et hanc quidem inſtar illius eſſe, cujus regimine cognito, quomodo & regi etiam hæc debeat, manifeſtum erit. Illic igitur ordinata omnia ſunt, ſuisque gradibus tam Sancti, quam Angeli, diſtincti habentur. Deus ibi & princeps & rector & caput eſt omnium. Illi omnia parent, omnia ſubſunt, omnia intendunt: nemo illi, cur ita facit, dicere audet; nec, ſi omnes Sancti Angelique conſpirent, quamquam eſt hoc impoſſibile, reſiſtere illi, qui univerſum mundum gubernat, maximo DEO poſſunt. Ut igitur cœleſtis Eccleſiæ caput nulli ſubeſt, ſic & terrenæ principem, qui eſt Papa, oportet eſſe. Quid tu hic? STEPH. Omnia tibi concedo & victum me fateor, unum mihi ſi dederis. NIC. Quid illud eſt? STEPH. Papam mihi, ut Deus eſt, impeccabilem. NIC. Non poſſum. Ex Romanis Pontificibus peſſimos fuiſſe homines, conſtat, & apud inferos puniri, & omnem Pontificem infirmitate circumdatum, dicit Paulus. Sed da tu mihi Eccleſiam. STEPH. Dabo: articulus fidei eſt, unam ſanctam, id eſt, incorruptibilem Eccleſiam eſſe credendam. Hinc illud Evangelii eſt: *Tu es Petrus, & ſupra hanc petram ædificabo Eccleſiam meam, & portæ inferi non prævalebunt adverſus eam.* Quæ verba manifeſte oſtendunt, Eccleſiam fore impeccabilem, cum & fundata ſit ſupra petram, quae, ut Paulo placet, Chriſtus eſt; & portæ inferi, quæ, ut inquit, Hieronymus, peccata ſignificant, non prævalere adverſus eam, dicantur. Apud Matthæum, quod ait Dominus: *Ego vobiſcum ſum usque ad Conſummationem ſæculi:* quod non ſolum Apoſtolis; ipſi enim usque ad ſæculi finem non permanſerunt, ſed etiam ſucceſſoribus dixit. Nec tunc voluit Chriſtus ſignificare, ſe DEUM per omnia fuſum, quomodo etiam in peccatoribus & beſtiis deprehenditur, ut eſt illud Virgilianum: *Deum namque ire per omnes terras tractusque maris, cœlumque profundum, hinc pecudes armenta vires genus omne ferarum, quemque ſibi tenuis naſcentem arceſſere vitas*; ſed ſpeciale quoddam gratiæ donum oſtendere, ac per aſſiſtentiam ſuam ſanctam Eccleſiam in Apoſtolis & Diſcipulis eorumque ſucceſſoribus conſiſtentem permanere immaculatam. Alibi quoque: *Ego rogabo Patrem, & alium Paracletum dabit vobis, ut maneat vobiscum in æternum.* Exin, cum dicatur Chriſtus ſponſus Eccleſiæ & ſponſus & ſponſa, ut inquit Apoſtolus, duo ſunt in carne una, nemoque carnem ſuam, ut idem ſubjicit, odio habeat: quis non intelligat Eccleſiam ſtare absque peccato; cum aliter placere Deo, & diligi ab eo, qui peccatores odio habet, non poſſit. Unde ad Timotheum ſcribens Apoſtolus, Eccleſiam ipſam columnam & firmamentum veritatis fore

(1) Cod. Can. *eorum.*

fore adſeverat. Et in Canticis ſponſus: *Tota pulcra es amica mea, & macula non eſt in te.* NICOL. Si ad auctoritates redeo, poſſum & ego impeccabilem Petrum dicere. Scis, quia dictum ei a Chriſto erat: *Ora-vi pro te, Petre, ut non deficiat fides tua.* Quo dicto nihil eſt lucidius. Nam ſi oravit, exauditus eſt, cum & ipſe dicat Patri: Scio, quia me audis. STEPH. Meum eſt, mane. In expoſitione Pſalmorum Auguſtini ſententia eſt: plurima in Evangelio dici, quæ, etſi proprie ad Apoſtolum Petrum pertinere videantur, non tamen habent illuſtrem intellectum, niſi cum referuntur ad Eccleſiam, cujus ipſe cognoſcitur in figura geſtaſſe perſonam. Ideoque in quæſtionibus novi & veteris teſtamenti, hoc ipſum, quod ais, ad Eccleſiam refert, non ad ſolum Petrum; cum paulo poſt Petri fides, Chriſtum negantis, ad tempus defecerit. NICOL. Omnes, ut mihi videtur, qui nomine Chriſtiano cenſentur, ac in communi articulorum fidei Sacramentorumque participatione conveniunt, in Eccleſia continentur. STEPH. Recte videtur. NIC. Si ita eſt, & Eccleſia impeccabilis eſt, hi omnes impeccabiles ſunt. STEPH. Hæc ſequela tantum a vero abeſt, ut ejus contrarium, verum putem; exiſtimo enim nullum hujusmodi eſſe intra Eccleſiam mortali carne veſtitum, nec iſta inter ſe pugnant: habet enim hoc præcipuum Eccleſia, ut licet ſingula ejus membra peccare poſſint, totum tamen corpus non poſſit; ſemper namque in Eccleſia viri ſunt aliqui boni, qui quamquam humanæ ſubſint fragilitati, virtutis tamen perfectæ perfecto fungun-

A tur munere, domitisque carnalibus deſideriis, hoſtiam ſe Deo placentem exhibent. NIC. At ſi Eccleſia bonos & malos complectitur, ut ſimilis ſit ſagenæ miſſæ in mari ex omni genere piſcium congreganti, quomodo caput ejus & ſponſus eſt Chriſtus ex omni parte optimus? STEPH. Chriſtus apud nos agens etiam corporeis paſſionibus ſuberat, ut famem, & ſitim, & ſomnum, & dolores ſentiret, quos nonniſi in cruce exuit omnes; ipſe tamen impeccabilis erat. Similiter Eccleſia numquam absque pec-B catoribus erit, niſi poſt diem judicii, ipſa interim impeccabilis manet: hæc enim eſt illa domus, quam Dominus laudat ſupra firmam petram ædificatam, de qua Propheta: *Domine dilexi decorem domus tuæ;* hinc illa Johannis oris aurei (1) aurea ſententia: *Non ceſſat impugnari Eccleſia, non ceſſat inſidias pati; ſed in nomine Chriſti ſemper ſuperat, ſemper vincit; & quamvis alii inſidientur, quamvis repercutiant eam fluctus,* C *fundamentum tamen, quod ſupra petram eſt, non quaſſatur.* Hilarius vero: *proprium eſſe ſolet Eccleſiæ*, inquit: *ut tunc vincat, cum læditur; tunc intelligat, cum arguitur; tunc ſecura ſit, cum deſeritur; tunc obtineat, cum ſuperata videtur.* NICOL. Adhuc non potis es rationibus agere; neceſſarium mihi quidem videtur, ad rempublicam gubernandam, unum eſſe in terris principem, qui omnibus præſit, ad quem omnia referantur; tu, ſi ad multitudinem ſummum imperium traducis, rem nec diu manſuram, nec utilem inducis. Sponte ſua natura id efficit, ut ſemper multitudini unum præficiat. Romani exem-

(1) Cod. Can. *Chryſoſtomi.*

plo ſunt. Illis, ut noſti, ſeptem Reges fuere, quorum ultimo, qui fuit Tarquinius, expulſo, res ad communitatem reducta gubernari legibus & Conſulibus cœpit: non tamen ſic durare potuit diu; ſed ut ab uno cœperat, ad unum etiam rediens, in uno finivit. Quid quod etiam illi unitatis inimici Senatores Romani, cum grave aliquid & Reipublicæ diſpendioſum immineret, rem ſponte ad unum redigebant, quem Dictatorem appellabant, cui etiam jus in capita civium Romanorum erat; nec provocationi dabatur locus. Scisque, quod Æquis obſidentibus caſtra Romanorum, in quibus Conſul erat Minucius, cum tota civitas trepidaret, Lucius Quintus Cincinnatus conſenſu omnium Dictator creatus eſt. Antea quoque, cum plebs a Patribus eſſet diviſa, Volſcique cum Sabinis & Æquis in armis eſſent, M. Valerius, Voloſii filius, dictaturam accepit, nec ab re; quo enim pacto res magnæ per ora plurium tranſeant, ubi prius ſcita conſilia ſint, quam cogitata. Bene utique in proverbio eſt: *Ad bellum multos, ad conſilium paucos accerſiri oportere.* Multitudo præterea res ſurda & inexorabilis eſt, apud quam nec laxamenti nec veniæ locus eſt, ubi modum exceſſeris. Rex homo eſt, apud quem & gratiæ & beneficio locum invenies; ſcit iraſci & ignoſcere; inter amicum & inimicum diſcrimen habet; huic ego poteſtatem dari ſupremam arbitror expedire; huic & homines parere volo & leges, neque popularibus in hunc jus ullum attribuo. Sed qualis Rex eſt in regno, talem eſſe in Eccleſia Papam oportet. STEPH. Sunt, ut multa bene, ſic etiam male abs te aſ-

A

B

C

ſerta plurima. NIC. Quæ male? STEPH. Regi ſupremam poteſtatem das, & Regi Papam & regno Eccleſiam æquiparas. NIC. Cur non? STEPH. Jam paulo ante admonitum te feci, aliud eſſe Eccleſiæ, aliud regni regimen; idque Chriſtum præcepiſſe. Atque, ut fatear, moris Romanorum fuiſſe in rebus diſcrimine plenis ad paucos recurrere, nihil in ea re momenti pono. Ad gubernationem namque Eccleſiæ non Romanorum, ſed Chriſti exemplis & Apoſtolorum eſt utendum. NIC. At Chriſtus ſolus princeps nullius ſupra ſe imperium habuit. STEPH. Nec oportebat habere. NIC. Solus ipſe grandia adminiſtrabat & parva. STEPH. Immo etiam ipſe ſæpe cum XII. conſilia committebat: ſed ne, obſecro, Chriſtum imitere, ubi non potes. Ipſi, qui creaverat ſapientiam, deeſſe ſapientia non valebat; illi omnia viſa, omnia ante oculos erant; nulla in re falli, nullo in negotio capi poterat. At inde Apoſtoli poſtea, quem ritum tenuerint, qui licet XII. eſſent, tamen habere etiam plures volebant, nec rem ullam gravem ſine vocatione multitudinis inchoabant. Sic & poſtmodum; aucta fide, ſervatum vides, in rebus arduis Concilia eſſe habita; hos imitari, non Romanos oportet. Verum quia exempla non ſequeris, addo & rationem diverſitatis inter regnum & Eccleſiam. In regno cura Regibus eſt, ne potentiores opprimant debiliores, ut corpus cuique ſuum & facultates ſint ſalvæ. In Eccleſia de animabus cautio eſt, quibus nihil pretioſius eſſe debet, huic, ſi unus præſit, cui nemo: *cur ita facis?* dicat, facile fieri poterit, ut per unum hæ-

reticum

reticum tota Eccleſia peſſumdetur, fidesque Chriſti ſepeliatur. Neque illic ſum tecum, ubi tantopere Reges exaltas; namque ubi liberi homines ſunt, ingenio & virtute pollentes, longe præſtantior Ariſtocratia, quam regnum eſt: illud enim melius eſſe regnum conſtat, quo juſtum & æquum cognitius eſt; ubi judicium a timore, odio, amore, invidia eſt remotius; ubi & precibus & muneribus minus eſt locus: quibus rebus Ariſtocratiam, quam regnum extolli cernis. NIC. Metue quid dicas, Ariſtocratia eſt regimen plurium ſapientum; id Concilio non eſt æquiparandum. Et quippe plurimos ſapientes non facilius, quam plures phœnices invenies. STEPH. Rei, quam agimus, accommodatum exemplum adduxi, nec ſapientiam ego tibi ad unum reſeco, ut homines magis cogitatos, quam viſos requiram. Sat mihi eſt, quod rectius plurimorum, quam paucorum judicium ſit. Unde & in Nicæno Concilio ſcriptum eſt: *Vincat plurimorum ſententia Sacerdotum.* Nec ego iſta dico, ut velim Eccleſiæ adminiſtrationem ſemper apud multitudinem eſſe, ſed tunc ſolum, cum aliquid grande emergit, atque, ut videatur, quomodo ſe Papa habuerit; ut, ſi bene fecerit, laudetur; ſi male, deponatur, idque in communi expedit, ne licentia male agendi ſit; quia, ut eſt apud Macrobium Publii Siri quamvis Mimi ſententia: *cui plus licet, quam par eſt, plus vult, quam licet.* NIC. Placet mihi, quod dixiſti, Concilia ob res arduas congregari, idque adverſum te eſt, qui Concilium, de ſupplicationibus & privatarum perſonarum cauſis agens tueri vis. Collata in Concilio beneficia ſunt; diſpenſationes innumerabiles conceſſæ; cauſſæ paſſim admiſſæ; nihil intactum dimiſſum eſt: omnia, quæ Apoſtolica ſedes adminiſtrare conſuevit, acta a vobis ſunt. STEPH. Tace, ſic neceſſarium erat; quo enim pacto reſiſtere Eugenio Concilium potuiſſet, niſi Patres, qui aderant, defendiſſet. Scis morem humani generis. Omnes illuc currunt, ubi ſe tutos eſſe, lucrumque poſſe facere ſperant. Concilium, ſi neque ſuos tueri potuiſſet, neque alios ſpe præmiorum allicere, vacuum e veſtigio fuiſſet. Jamque mores Eugenii erant viſi, & artes cognitæ, qui & auferre noſtris & dare ſuis beneficia ſtudebat. Itaque facta ſunt hæc, non tamquam proprie ad Concilium pertineant, ſed quia ſine illis munus Concilii de corrigendo Papa compleri non poterat. NIC. Age obſecro, quid tu de Regibus dicis. Visne eos per populum deponi? STEPH. Cujusmodi eſſe vis Regem, circumſcribe. NICOL. Ah! ita ignarus es, ut Rex, qui ſit, ignores. STEPH. Regem ego illum exiſtimo, qui eſt ſpeculator & curator publici commodi; cui eſt cordi utilitas ſubditorum; qui, quæcumque agit, refert ad eorum, quibus præeſt, commoditatem. Quod ſi ſecus fecerit, non Rex ſed tyrannus dicendus eſt, cujus proprium eſt vacare proprio emolumento. NICOL. Rem tenes; hoc enim differt Rex a tyranno, quod alter eorum, quos regit, commodis invigilat, alter ſuis intentus eſt. STEPH. Habeo; namque, ut Cicero in officiis tradit, certum eſt, aliquod fuiſſe tempus, quo ſine Regibus vivebatur; at poſt-

quam jure gentium poſſeſſiones cœperunt dividi, non alia de cauſſa Reges ſunt inſtituti, niſi juſtitiæ fruendæ, ne premeretur multitudo ab his, qui majores opes haberent. Sentio igitur, Regem, qui ad eorum, quibus præeſt, utilitatem creatur, niſi munus ſuum efficiat, privari per populum poſſe; quo tempore tamen non Rex, ſed tyrannus dicendus eſt, adverſus quem, non ſolum populo, ſed filiis permiſſum eſt, arma capeſſere. NIC. Damnatum errorem prædicas, in Regem namque, ſicuti Conſtantiæ declaratum ſcis, nullum jus competit popularibus. STEPH. Id intelligendum eſt de his Principibus, qui ſuperiorem habent; adverſus quos, ſi quid populus habet querelæ, Imperator, vel Papa eſt, qui jus dicat: ubi vero nihil eſt horum, quis populum prohibeat ſalutem ſuam ſuis manibus vendicare. Aut quis unquam Romanos de Neronis & aliorum ſceleratorum Cæſarum punitione reprehendit? hodie vero ſemper, vel Papa eſt, vel Concilium, ad quod tamquam ad patrocinium orbis terræ pro juſtitia recurſus poteſt haberi. Atque ut pro malo Rege adiri vel Imperator, vel Papa poteſt; ſic pro malo Papa accedi Concilium debet, ibique haberi de Papa judicium. NIC. Unum mihi ſupereſt argumentum, quod ſi ſolvis, nihil eſt, quod amplius in translatione, per Eugenium facta, momenti ponam. STEPH. Expone, quid ſit. NIC. Cum poſt Conſtantinum usque ad hæc tempora plurima fuiſſe Concilia conſtet, ex quibus tamen per pauca recepta ſunt, ut octo illa antiqua, & nova hæc, Viennenſe, Lugdunenſe, Lateranenſe, & Conſtantienſe, reliqua omnia pro damnatis habentur; quæro abs te, an & hoc Concilium Baſilienſe erraſſe potuerit? STEPH. Non potuit. NIC. Unde hoc privilegium? STEPH. Quia legitime congregatum, & in libertate continuatum a Spiritu ſancto directum eſt. NIC. Id ipſum ſi in dubium veniat, de libertate judicem habere oportet: & quis alius, quam Papa, judicem recipiet? STEPH. Abſit, judicem ut reus judicet. NIC. Ergo aliud Concilium vis congregare in judicem? STEPH. Minime gentium; en quam ridiculum eſſet, ſedente Concilio, ubi ſupremum eſt tribunal, Concilium aliud convocare; ſi ſic fieret, quis rerum umquam eſſet finis? Ubinam umquam firmari ſtatus Eccleſiæ poſſet? NIC. Quod ergo remedium dabis? STEPH. Id quod vos in Romanis Pontificibus, quibus errantibus, Eccleſiamque in perditionem ducentibus, exorandam eſſe divinam dicitis pietatem, ut opem ferat. Numquid hoc dignius poſt Concilii, quam poſt Papæ judicium faciemus? Sed eſt hic & aliud remedium, dum Concilium ſedet in loco libero & ſecuro, ad quem patet acceſſus omnibus, concurrunt prælati omnes, & in communi conſultant. Cur enim, ſi quid objicitur Concilio, id Baſileæ non poteſt, ſicut & aliis in locis emendari? Numquid cœlum aut ſolum patriæ, aut ipſi urbis muri impedimento ſunt, ut res geri illic bene non poſſit? Numquid plus vis? quid jam tibi admodum reſtat objiciendum? NIC. Paululum quiddam. STEPH. Visne adhuc negare Concilium apud nos eſſe? NIC. Non; ſed una in re videtur mihi apud vos non fuiſſe Concilium. STEPH. Quam rem dicis? NIC. Eugenii depoſitionem. STEPH.

Quo-

Quonam id pacto reprehendis? NIC. Certum est, fuisse in Concilio eo tempore, quo de hujusmodi agebatur depositione, Oratores Imperatoris, Regis Franciæ, Regis Castellæ, Regis Aragonum & Ducis Mediolani, qui tuus est Dominus. Hi omnes censebant a depositione tunc esse abstinendum, simulque & Prælatis, qui dictis principibus suberant, idem consulebant. Vos tunc non Prælatis, sed vocibus superastis, plebeios namque quam plurimos vobiscum habebatis. Quis hoc defendat? quis bene factum dicat? nempe plus Christianitatis repræsentabant, qui contradixerunt, quique, cum procedere omnino velletis, a vobis recesserunt. Ego non existimo in re tam grandi, paucos illos, qui Basileæ remanserant, invitis Principibus Ecclesiam repræsentasse universalem; & hac in sententia totam Galliam mecum habeo. STEPH. Vis plura? NIC. Sat dixi, si intellexisti. STEPH. Rem non parvam adgressus es, solubilem tamen; jamque hic contra institutum non rationibus, sed auctoritatibus agis. Sed mitto hæc; scire te volo, Oratores, quos refers, invitos depositioni se opposuisse; audivique ego Panormitanum, virum ante omnes scientia juris eminentissimum, sæpe Francisco Bavariæ, (1) conterraneo meo, imprecari, qui mendacibus litteris Mediolanensem Principem avertisset, scireque se, & honorem & animam ire perditum, sui Principis jussa sequentem. Lubecensis vero Episcopus, qui locum Imperatoris tenebat, in publico obstabat quidem, in occulto, ut processus fieret, suadebat. Alii autem Prælati, timentes Principum iras, veniam ex quolibet petebant, quod depositioni, ut justitia exigeret, non consentirent; inferioresque hortabantur, ut nullo ad se habito respectu, (2) quod justum esset, pronunciarent. Erat propterea ridiculum audire Oratores illos Eugenii causam defendentes, quam ipsi antea impugnassent, quorum quilibet suis anterioribus dictis facile convincebatur. Stabat insuper Decreti recens memoria, in quo Oratores ipsi & totum Concilium assensum præstiterunt; immo &, quod ipse etiam Eugenius acceptaverat, ut si Papa Concilium Basileense præter ejus consensum dissolveret, vel transferret, nec post quatuor menses resiperet, ad suspensionem; rursusque, si suspensionem duobus post mensibus animo indurato sustineret, ad depositionem ejus procederetur. Inciderat in Decretum Eugenius, faventibus ei Oratoribus Principum, nobis visum est, Decreti servandum esse tenorem; nec faciem extimuimus potentum, nec scandalum in agilitate nostra posuimus. NIC. Nihil plus causæ in depositione habuistis? STEPH. Sed parumne hoc censes? transferre Concilium invitum velle, stare in sententia, pertinaciam opponere monitis, contemnere Ecclesiam, extollere se supra Synodum & persequi Patres, nullamque vocem Eccl. audire? Numquid tu scis, hominem hujusmodi expræcepto Dominico ut ethnicum habendum esse & publicanum? NIC. Num hic homo auctoritatem Concilii pertinaciter oppugnans hæreticus erat? STEPH. Vis scire quantum hæreticus? nempe ut magis esse non possit; non

(1) Cod. Can. *Burbavale.*
(2) Cod. Can. intuitu.

enim ad ramos arboris, ſed ad truncum admovebat ſecurim. NICOL. Quo pacto? STEPH. Ad reſtringendas hæreſes, nullum majores noſtri remedium accommodatius cenſuerunt, quam tenere Concilia generalia, quorum judiciis hæretici conquieſcerent, idque multis in Conciliis factum eſſe, non te latet. At quomodo Eugenii hæreſis per Concilium poteſt tolli, qui de ipſis Conciliis male ſentit? NIC. Ergo hæreticum Eugenium pronunciaſtis? STEPH. Factum; qui enim declarationes Concilii generalis, de fide factas, non recipit, & qui appellari ab electa Synodo inſtat poſſe, hæreticus eſt. NIC. At declaratio de auctoritate Conciliorum Conſtantiæ habita nequaquam de fide eſt. STEPH. Immo eſt, quæ Chriſtus dixit, omnia fidei ſunt. Cumque auctoritas hujusmodi ex verbis illis Chriſti, *dic Eccleſiæ*, per Concilium Conſtantienſe declarata ſit, quis non videt declarationem hujusmodi fidei eſſe? Quod etiam ex Hieronymo, ut eſt in Decretis, licet intueri. Is enim ſic ait: *Quicunque Scripturam aliter intelligit, quam ſenſus Spiritus ſancti flagitat, a quo ſcripta eſt, licet ab Eccleſia non receſſerit, hæreticus tamen appellari poteſt.* Hujusmodi Eugenius eſt, qui verba ſacræ Scripturæ *dic Eccleſiæ*, aliter intelligit, quam Spiritus ſanctus, id eſt Generale Conſtantienſe Concilium, per quod Spiritus ſanctus eſt locutus, ut in ſententia adverſus Benedictum lata percipitur. NIC. Sed numquid aliud Eugeniuin condemnat? STEPH. Quid rogas; Decretum ſententiæ habes; illic omnia conſcripta ſunt crimina ejus. Illa tamen præcipue ſibi objecta ſunt, quod Simoniæ & perjurii reus fuerit; quodque Italiam provinciam, ut tu antea dixiſti, nobiliſſimam dimiſſionibus, rapinis, tumultibus, homicidiis & incendiis compleverit, ipſamque univerſalem Eccleſiam, cujus ſe illaudatus Eugenius caput eſſe volebat, ſcandalizaverit, perturbaverit, laceraverit, vexaverit. NIC. Veſter vero quis homo eſt, quem ſummo Pontificio præfeciſtis? Num alius erat? Quid vos hominem laicum, uxoris ſcium, liberos habentem, & rerum Eccleſiæ ignarum, ex eremo ut evocaretis, compulit? STEPH. Juſtitiæ & æquitatis nomen, ac ſingularis prudentiæ fama; qui cum annis plus 40. Ducatum, regno æqualem, in pace rexiſſet, ac tandem ſpretis opibus & mundialibus pompis, in ſervitium Dei ſe relegaſſet, neceſſarius profecto præſenti Eccleſiæ ſtatui videbatur, ut illam nitori reddere poſſet priſtino, & dignus, qui Chriſtianum populum regeret, judicaretur, cui & honeſtum, & turpe, & juſtum, & injuſtum cognitum eſſe liqueret; qui nec in proſperis fortunæ ſucceſſibus lætitia effunderetur, nec in adverſis caſibus deprimeretur triſtitia; jamque non laicus, ſed clericus factus eſſet. De liberis autem, quod ais, & uxore, quam habuit unicam, virginem e Burgundiorum domo, melius erat ſiluiſſe: ſiquidem olim conjugem nec habere, nec habuiſſe, indecorum Sacerdotibus fuit; hodie vero ſolum habere interdicitur, quæ prohibitio, ut ego exiſtimo, utilius quoque hodie prohiberetur. Liberi autem, præſertim potentes, quam patri utiles eſſe poſſint, ad patrimonium Eccleſiæ retinendum, non te fugit; nec illud veritatem habet, quod hunc patrem ritus & res Eccleſiæ adſtruis

igno-

ignorare, quem, ſi vel celebrantem divina officia, vel ſignandis ſupplicationibus intendentem ſemel vidiſſes, hominem hunc ab ineunte ætate in hujuscemodi rebus & ritibus enutritum judicaſſes. NIC. Sed quorſum jam abis, libellum aperiens, laudarene in veſperis vis Dominum? STEPH. Volo, & jam fugit tempus.

Dialogus tredecimus. (1)

MARTINUS. O ſi, ut & ego & tu Aenea, Felicem, cui ſervimus, Dominum cognoſcimus, ita & hi ambo noſſent; quales nunc laudes, quæ præconia de ipſius virtutibus audiviſ- B femus! utinam ſciret Nicolaus, quam humanus, quam comis, quam memor beneficiorum ſuſceptorum, quam injuriarum oblivioſus, quam bonorum operum amator, quam inimicus malorum, quam clemens, quam pius! vix me comprimo, quin ultro irrumpam iſta expoſiturus. Nicolaus, ſi noſtri Pontificis ſapientiam & virtutem noſſet, haud dubium, quin odium poneret noſtrarum partium. AEN. Mane, ut quid concludant, audiamus. Interim quid eſt, quod ſapientiam & virtutem ſeparas; numquid omnis ſa- C piens virtuoſus, & virtuoſus eſt ſapiens; MART. Sic ajunt? nec juſtus quisquam eſt, niſi & temperatus ſit. Ut tamen in definitionibus rerum juſtitiam ſeorſum a temperantia ponimus, ſic & ſapientiam a virtute ſejungimus. AEN. Quid igitur ſapientiam dicis? MART. Sapientiam eſſe rerum divinarum & humanarum ſcientiam, & quæ cujusque rei cauſa ſit, cognitionem, Cicero definit. Lactantius vero, *virtus cum ſcientia conjuncta*, inquit, *Sapientia eſt.* Atque, ut planius capias, definio tibi ſcientiam & virtutem, quarum altera bonum noſcit, altera operatur: hinc illud Lactantii: *Scientia eſt Deum noſſe, virtus colere.* Horatius dicit, virtutem eſſe, vitium fugere. Alii, cupiditatem eſſe, recta & honeſta faciendi, ſentiunt. Alii, iram cohibere, cupiditatem compeſcere, libidinem refrenare, quod brevius ab Horatio eſt dictum. Sed visne deſcriptionem virtutis a Lucilio traditam tibi exponam? AENEAS. Expoſtulo. MART. Hanc & Lactantius refert: *Virtus Albine eſt*, inquit Lucilius,

pretium perſolvere rerum,
Queis in verſamur, queis vivimus rebus, poteſſe:
Virtus eſt homini, ſcire id, quod quæque habeat res.
Virtus ſcire homini rectum, utile, quid ſit honeſtum;
Quæ bona, quæ mala item, quid inutile turpe inhoneſtum:
Virtus, quærendæ rei finem ſcire modumque:
Virtus, divitiis pretium perſolvere poſſe:
Virtus, id dare, quod re ipſa debetur honori:
Hoſtem eſſe atque inimicum hominum morumque malorum,
Contra, defenſorem hominum morumque bonorum,
Magnificare hos, his bene velle, his vivere amicum:
Commoda præterea patriæ ſibi prima putare;
Deinde parentum, tertia jam poſtremaque noſtra.

Hæc eſt virtutis facies; ſed a Poeta magis, quam a Philoſopho circumſcripta. Hæc omnia noſtrum habere

re

(1) Cod. Can. *Dialogus Decimus tertius inter Martinum & Æneam.*

re Pontificem, ſicut nos ſcimus, utinam ita & omnes ſcirent. Verum tamen in Stephano demiratus ſum, qui interrogatus, quænam ſcelera Eugenio imputentur, ſic parcus in reſpondendo & in re copioſiſſima fuit. Eugeniani autem quam maledici ſunt, quam loquaces, quam mendaces, quot libellos adverſus nos plenos blaſphemiis & maledictis ediderunt, quas famoſas epiſtolas adverſus hanc Synodum conſcripſerunt! Quid, *Deus novit;* Quid, *Moyſes;* Quid, *Rem peſtiferam;* Quid, *Diſſimulare non poſſumus.* Omnia hæc facinoroſorum (1) libellorum principia ſunt. Cur his parcimus? numquid materia deeſt? cur nobis vera major, quam illis falſa, rubor eſt dicere? en quot Philippicas, quot Verrinas Eugenii ſcelera poſſent complere. Sed habeo quoque adverſus te iraſcendi cauſſam, qui in ea epiſtola, cui *Chriſtus* eſt caput, Eugenio, ut par erat, non laviſti caput. Stephani vero tam laudantis, quam vituperantis ſobrietas, mihi permoleſta fuit. AEN. Recte; ultra quam reris, concilio ſemper modeſtus ſermo collibuit; nec, ſi Eugenius obloquendo deſipiebat, deliraре propterea vel Concilium, vel Felicem decebat. Scis, quod apud Euripidem ſcriptum eſt: *duobus obloquentibus, cum alter fuerit, qui verba frenat, is longe eſt ſapientior.* Nec ego propterea Stephani ſobrietatem in laudando vitupero; Philoſophorum namque ſententia eſt, ut inquit Hieronymus, *moderatas eſſe virtutes; & excedentes modum atque menſuram, inter vitia reputari.* Unde (2) & unus de ſeptem ſapientibus, *ne quid*, ait, *nimis;* quod tam celebre factum eſt, ut comico quoque verſu expreſſum ſit. Unde & Ariſtidem ob eam cauſſam expulſum patria, refert Cicero, quod præter modum juſtus eſſet. MART. At Grammaticam Stephani, non ut mores tueberis. AEN. Quid eſt, quod Grammaticam ejus accuſes? MART. Verbum *vexaverit* levis ac parvi incommodi, poſt *laceraverit*, quod maximi detrimenti eſt, poſuit; errareque Stephanum cum Virgilio arbitror voluiſſe, qui atrocem Ulyſſis caſum, quo homines a bellua immaniſſima rapti & laniati fuerunt, eodem verbo minime convenienti expreſſit: *Dulichias*, inquiens, *vexaſſe rates.* AEN. Nec Stephanum, nec Virgilium juſte arguis. Vexare namque, ut Servius dicit, grave verbum eſt, traductumque ab eo videtur, quod eſt vehere, in quo eſt jam vis quædam alieni arbitrii: non enim ſui eſt potens, qui vehitur. Vexare autem, quod ex eo inclinatum eſt, motus procul dubio vaſtioris eſt. Nam qui fertur & rapitur, atque huc & illuc diſtrahitur, is vexari proprie dicitur: ſicut *taxare* preſſius crebriusque eſt, quam *tangere;* unde id procul dubio eſt inclinatum: & *jactare* multo fuſius largiusque eſt, quam *jacere*, & *quaſſare;* quam *quatere* gravius & violentius eſt. MART. At nos hodie ex quovis parvo nocumento *vexationem* recipimus. Scis, quia ut moribus præteritis vivendum, ſic præſentibus verbis loquendum eſt. AEN. Aliud eſt novis verbis uti, aliud veteribus novum ſenſum dare. Nec enim, ut inquit Macrobius (3), qui vulgo dicitur

(1) Cod. Can. *Famoſorum.*
(2) Cod. Can. *hinc.*
(3) *verbis videlicet* A. Gellii *non ſecus atque aliis fere in locis, quibus ex eadem Macrobio Æneas his in Dialogis utitur.*

dicitur vexatum esse, quem fumo, aut vento, aut pulvere, propterea debet vis vera atque natura verbi deperire, quæ a veteribus, qui proprie ac signate locuti sunt, ita, ut decuit, conservata est. MART. Si sic est, uno in verbo satis aceti posuit Stephanus. AEN. Ita est; mala enim infinita verbum ipsum complectitur; cujus rei gravissimi testes sunt, Marcus Cato in oratione, quam de Achæis scripsit: *cumque Hannibal*, dicens, *terram Italiam laceraret atque vexaret.* Vexatam, inquit Macrobius, tunc Italiam ab Hanibale dixit Cato, quando nullum calamitatis, aut fævitiæ, aut immanitatis genus reperiri queat, quod in eo tempore Italia non sit perpessa. Sic etiam Stephanus vexatam ab Eugenio Ecclesiam dicit. Descendit in hunc sensum Cicero quoque, cujus in Verrem de Sicilia hæc sunt verba: *Quæ ab isto sic spoliata atque direpta est, non ut ab hoste aliquo, qui tamen in bello religionem & consuetudinis jura retinet, sed ut a barbaris prædonibus vexata esse videatur.* MART. Verum quod ait: *illaudatus Eugenius*, verbum hoc idoneum ad exprimendam vim vexationis elegit; Eugenius enim eo modo, ut dicis, vexator Ecclesiæ non solum laude indignus, sed detestatione & execratione totius generis humani dignus procul dubio est. AENEAS. Virgilium quoque in hoc verbo imitari Stephano placuit, qui Busiridem, homines omnium gentium immolare solitum, *illaudatum* dixit, ut est illud:

Aut illaudati nescit Busiridis aras.

Ubi sic ait Servius: *Nemo quisquam tam effluxis* (1) *est moribus, quin faciat, aut dicat nonnunquam aliquid, quod laudari queat; at qui omni tempore & omni in re laude omni vacat, is illaudatus est; isque omnium pessimus deterrimusque est: ac sicuti omnis culpæ privatio inculpatum facit, inculpatusque instar est absolutæ virtutis, ita illaudatus finis est extremæ malitiæ.* Potest & alio modo, ut Macrobius (2) censet, *illaudatus* defendi: *Laudare* significat prisca lingua *nominare, appellareque.* Sic in actionibus civilibus auctor *laudari* dicitur, quod est *nominari.* Illaudatus ergo est, quasi illaudabilis, id est, nunquam nominandus: sicuti quondam a communi Concilio Asiæ decretum est, uti nomen ejus, qui templum Dianæ Ephesiæ incenderat, ne quis ullo in tempore nominaret. MART. Beasti me, satis pro suis meritis commendatum Eugenium refers, qui & homo illaudatus & vexator Ecclesiæ nuncupetur, utiliusque, ut mihi videtur, hujusmodi disputationi vacavimus, quam illi horis canonicis, qui linguam & labia parantes Deo, cor sibi suisque cupiditatibus retinent. Et sane, ut ego reor, hæc Psalmorum & hymnorum decantatio monachos magis, quam nos deceat, (3) quibus in claustro reclusis levamen tædii atque otii, viris autem doctis eandem cantilenam dietim canere fastidium est. Et quidem, nisi auctoritas Ecclesiæ me compelleret, libentius mihi Biblia in singulos dies fuissem partitus, quibus per anni circulum lectis, & rem mihi utiliorem, & obsequium Deo acceptius præstitisse me arbitrarer. AENEAS. Eadem & ego opinor; sæpeque cum gravibus viris de hac ora-

(1) A. Gellius *effictis.*
(2) Ex Gellio, ut alias fere semper.
(3) Cod. Can. *decet.*

orationum verboſitate queſtus, nunquam rationem accepi, quæ mihi ſatisfecerit: niſi quod jubenti Eccleſiæ eſt parendum: nec majores noſtri hanc orandi prolixitatem habuerunt; ſiquidem ab Apoſtolis usque in hoc tempus, officio, quo adſtringimur, cum multum pro devotione Pontificum ſit additum, nunquam tamen detractum eſt, quo fit, ut jugum, quod ſuave Dominus dixit, nobis jam grave & oneroſum eſſe incipiat. At, nec multiplicare præcepta, aliud eſſe video, quam conſtituere transgreſſores; ideoque non minus circa officium, quam in matrimoniis contrahendis, pro ſtudiis hominum, honeſtisque exercitiis diſpenſandum cenſerem, ut aliis longius, aliis brevius orare permiſſum eſſet. Interim tamen, quod Eccleſia mandat, pronis animis eſt ferendum. Sed jam illi *Veſperas* finierunt.

Dialogus quartus decimus.

NICOLAUS. Oranti mihi, ſive divina inſpiratio fuit, ſive aliud quicquam, Stephane, mutata mens mutatusque animus eſt, nec jam ille ſum, qui paulo ante loquebar tecum. Neſcio unde hoc eſt; jam omnia, quæ diſputata abs te ſunt, vera, & quæ contra objeci, falſa videntur. Et quippe, ſi qua ſpes veniæ eſſet, ad vos e veſtigio deficerem. MARTINUS. Aha! optima verba audio, vicimus. AEN. Jam jam prorumpendum eſt; quid ſtas? STEPH. Ne dubita, Nicolae, non ita avide ad nos venies, quam recipieris, libenter ego me tibi vadem præbeo. Pontificem noſtrum, ut ſemel videris, nunquam ab eo voles abire, quo ut prudentior, ſic & humanior & clementior nemo eſt, facile te illi inſinuabis, nec virtuti virtus poterit non placere. AEN. Salvete ambo omnium. STEPH. Oh vos hic eſtis, unde vobis eſt via? MART. Diu hic poſt ſpineta latuimus, nec dictum a vobis eſt, nec factum aliquid, quod non viderimus audiverimusque. NIC. O mi Ænea ſalvum te videre gaudeo! hunc, quem adduxiſti alterum, non cognoſco. STEPH. Ambo Secretarii Apoſtolici ſunt, Martinus tamen (ſic enim alteri nomen eſt) ut Gallicus & notior, Pontifici intrinſecior eſt; eloquentia latiali redolet, nec oratoris ſolum, ſed Poetæ quoque nomen haud indigne implet. MART. Hominem in præſentia laudat Stephanus, neſcio ſi abſum, ut tecum jocer, an me facias tanti: quantulus tamen Nicolae ſum, tuus ſum. Virtutes tuas multis antehac relatibus perſpectas habui (1), nunc meis auribus hauſi ſermonem, teſtisque mihi de tua præſtantia ipſus ſum. Et quidem, cum te adverſus Stephanum diſputantem paulo ante audirem, ad eorum mihi vitam, qui beati a ſapientibus dicuntur, accedere videbar. Ex omnibus tamen, quæ dixiſti, nihil lætius audivi, quam quod te noſtrarum jam partium factum accepi. NIC. Adficior tibi Martine, & quippe, ut ais, jam veſtra ſum fide imbutus; illud tamen moleſtiæ mihi ſupereſt, quod Principes Chriſtianos ſiniſtrorſum tendentes video, temporalibusque illectos commodis nihil Eccleſiæ auſcultare; quo fit, ut accedentem me ad veſtram ſententiam fortunas meas ire perditum, animam vero lucrifactum ſciam: ſed opum, quam animæ ferre jacturam malo, nec perpetuis

(1) Cod. Can. *habebam.*

petuis bonis præferam tranſitoria. AEN. Dignus amore es; ponendus tamen eſt metus: juſta eſt nobis cauſſa coram judice juſto. Advocata eſt, cui negare nihil ſcit filius; tum, qui cauſſam dicit, Felix ſapientiſſimus. Veritatis præterea, quam tuemur, ea vis eſt, ut contra omnium ingenia, quamvis calliditatem & aſtutiam, ſolertiam, contraque fictas omnium inſidias facile per ſemetipſam ſe defendat. STEPH. Mittamus ſermones, jam tertio clamitat (1) janitor; Nicolaus mecum hac nocte in cœna erit; non tamen ut Metellus Pius a Quæſtoribus in Hiſpania ulteriore epulis quæſitiſſimis, ſed ut Hercules ab Evandro, familiaribus excipietur. MART. Immo & Nicolaus & vos ambo apud me cœnabitis; ſemeſus lepus & altilia adhuc integra ex farina involuta domi ex prandio ſuperſunt; expoſitori quoque mandavi, ut porcum Trojanum in noctem paret; ſatis loquendo & ambulando obſonavimus famem. AEN. Nicolaum ſive Martinus, ſive Stephanus habeat, me quoque ut habeat neceſſum eſt. Mihi, qui ſola paupertate ſum dives, nihil parati eſt domi; & quippe, ſi Philoſophum facit inopia, ut inhabitatio, teſte Diogene, nec me Platoni, nec poſtponetis Ariſtoteli: frui tamen ad vitam neceſſariis, & valido, mihi det Olympi rector; at, precor, integra cum mente: nec turpem ſenectam degere, nec muſa carentem. Sed præcurro ad portam, ne poſtquam clauſa fuerit, pecunia coëmamus ingreſſum.

Explicit Dialogus Venerabilis & Egregii Viri Domini Æneæ Sylvii Senenſis, Sanctiſſimi Domini noſtri Felicis divina providentia Pupæ Quinti Secretarii de rebus conciliaribus. (2)

VII.

Epiſtola ÆNEÆ SILVII ad HARTUNGUM de Conciliorum & Pontificum Romanorum auctoritate.

MONITUM.

De epiſtola, quam hic in lucem profero, egi jam pluribus in Admonitione *mea, libello Dialogorum* Silvii, *quem modo evolviſti, præfixa; reſtat, ut de illo, ad quem exarata eſt, pauca adnotem, ab ipſo* Ænea *memoriæ prodita. Quippe in Hiſtoria ſua Auſtriaca, quam nunc demum integre vulgavi, ſemel atque iterum ejus commeminit, nunc* Hartungum *probe, nunc Italo more* Artongum *adpellans. Teſtis hujus mihi eſt pag. 125. B. ubi inter Oratores Francofordiam ab Imp.* Friderico *miſſos fuiſſe ait:* Gaſparem Slik Cancellarium, Æneam Secretarium, & Artongum Secretarium. *Item pag. 147. A. ubi ad Mediolanenſes ablegatos fuiſſe ſcribit:* Artongum de Cappel & Johannem Hinderbach Juris Interpretes. *Denique pag. 220. C. dum hæc addit:* Interea, *inquit*, gens Vngarica, ad quam miſſus fuerat Hartungus de Kappel, legalis ſapientiæ conſultiſſimus. *Eſt ergo, niſi fallor, idem ipſe,*

(1) Cod. Can. *clamat.*
(2) Cod. Can. *iſta clauſula caret.*

quem Gerardus de Roo *Hiſtor. Auſtr. pag. 274. ab Imp.* Friderico *ad Tulnenſia Comitia miſſum fuiſſe adſerit*, & Hartungum Cappellam *adpellat. Juris interpretem; Imp.* Friderico *a Secretis*, & Silvii *Conlegam fuiſſe ex his ſatis patet; plura de illo hic ſcribere neque opus eſt, neque etiam vacat. Exſtat in Cod. Jur. Canon. LXII. fol. 109.*

VIRO INSIGNI
ET SINGULARI VIRTUTE PRAEDITO,
DOMINO ARTONGO,
JURISQUE DOCTORI,
AENEAS POETA
S. D.

In aula Cæſaris cum nuper otioſi eſſemus, ſermonem ita, ut fit, de rebus diverſis conſeruimus; erasque tu mihi jucundus, & ego tibi, ut puto, non eram gravis. Sed advenit tertius, cujus nomen taceo, ne homini parum utili aut honorem aut dedecus meis adferam ſcriptis. Ille, ut primum adfuit, quietam & lætam confabulationem in garrulam & mœſtam, quamvis de rebus ſeriis diſputationem, convertit: nunc neutralitatem, ſeu animorum ſuſpenſionem, qua Germania utitur, hæreticam dictitans; nunc Romani Pontificis auctoritatem ſuper generale Concilium quibusvis in rebus extollens. Ego, qui una in parte damnari, cui ſervio, & cujus panem comedo, Regem audiebam; & in alia rem mihi dubiam proponi videbam de auctoritate Papæ ſupra Concilium: ad primum dicebam neutralitatem poſſe defendi, ſi eum in finem fieret, ut paci Eccleſiæ commodius conſuleretur; eamque eſſe mentem Regis interpretabar: ad ſecundum vero, concluſionem emiſi omnino contrariam, dicens, in omni re, de qua Papa Conciliumque contenderent, præponendam fore ſententiam Concilii; exiſtimans te atque illum modeſte reſponſurum, & amicum inter nos diſputationis oriri certamen: hæc eſt enim, ut in Tuſculanis Cicero ait, vetus & Socratica ratio contra alterius opinionem differendi; nam ita facillime, quid veriſimillimum eſſet, inveniri poſſe, Socrates arbitrabatur. At tertius ille mox ad injurias prorupit, tantumque verborum cecidit ab ejus ore, ut conſultum putaverim ad modum Ulyſſis, Sirenarum cantus formidantis, aures incerare; quod quidem feciſſem, niſi & te cum eo perdere timuiſſem, cujus ſermonem dulcius audiebam, quam illius fugiebam. Sed evenit, neſcio quomodo, ut & tu etiam modeſtiæ terminos excederes; nam & hæreticam propoſitionem meam dicebas, & audire me nolebas; ſi quando teſtibus Juris Canonici non eſſe ſtandum contra ſacram Scripturam aſſeveraſſem: &, cum fidei meæ principia Evangelica debuiſſes exiſtimare, Decretales epiſtolas videbaris præferre; qua ex re factum eſt, ut absque concluſione ſecederemus ab invicem: & cum ego ſperaſſem, aliquid diſcere & fieri tua prudentia doctior, incertior, quam prius eram inde receſſi. Reverſus autem domum multa mecum de tuis dictis contuli, & hinc quidem rationes meam

ſen-

tentiam firmabant, inde tua auctoritas, quam non parvi facio, elidebat. Hæsi ergo pluribus diebus incertus, quid agerem, tene iterum alloquerer, an tacerem penitus; quorum alterum te fugere videbam, alterum putabam inutile. Nam cum de fide agitur, non debemus esse negligentes, immo & juxta Apostolum parati esse debemus, unicuique poscenti rationem reddere de ea, quæ nobis est, fide. Erat autem mihi molestum, quod me tenere sententiam hæreticam dixisses; nam etsi ita esset, mutare illam volebam: *tutissimus enim*, ut Cicero ait, *portus est periclitantibus mutatio consilii:* at variare sine ratione stultissimum est. Sed inveni tandem aliam viam, qua ex te possem verum excerpere, si modo tu velis absque contentione; scribereque tibi statui rationes meas, quibus motus sum, ut conclusionem superiorem emitterem, sperans te mihi rescripturum, aut confutaturum, aut approbaturum, quæ perscripserim; eamque ob caussam hanc ad te nunc epistolam do; ut videas, *tune an ego insaniam*, ut Terentii verbis utamur; quod si dignus fueris respon-
de (1) & meas rationes eliseris, acquiescam tuis doctrinis, teque non solum sequar, sed utrisque amplectar brachiis: si vero tacueris, & calami laborem refugeris, scribam Universitati Viennensi, in qua plurimi litteratissimi viri sunt, quorum judicium sciscitabor; minime enim in hoc dubio esse volo, cum dubius in fide infidelis dicatur, & res ista fidem concernat, qua nihil nobis majori curæ esse debet: *justus enim*, ut scriptum est, *ex fide vivit*. Unum tamen, antequam scribam, protestationis loco esse volo, ut nihil me dicere vel tu putes, vel alius quisquam credat, ea intentione, ut ad præsens schisma respiciam; neque enim eo loco sum, ut loqui me de contentionibus modo vigentibus deceat: sed quæstio nostra omni tempore oriri potest, etiam cum unita esset Ecclesia, ideo cognoscenda est. *Nam &*, ut Cicero in officiis ait, *propria hominis est veri inquisitio.* Sed audi jam tandem, quod volo, & vide, an leviter motus fuerim, cum dixi: Papam in omni re inferiorem esse Concilio, Scribo tibi nunc rationes meas, ut quas noluisti audire, nunc legas, earumque primam hanc suscipe.

Illius sententia in rebus omnibus est præferenda, qui omnibus melius discernit, & auctoritate potitur majori; quæ duo in Conciliis generalibus invenies, in Romanis Pontificibus non invenies, quod mox probo: Papa unus est, Concilium multorum est peritorum congregatio; unde plus vident oculi quam oculus; & omnes omnia sciunt, nemo omnia, nimiumque arrogans est, qui se melius discernere putat omnibus aliis, & tunc maxime fatuus est, cum se putat sapientissimum: quod adeo verum est, ut non solum unius, sed nec plurium sententia adversus plures valeat; cum semper in senatibus atque conventibus & in omni Republica majoris partis judicium obtinuerit. Unde & in Concilio Carthaginensi vigesimo definitum legimus, plurimorum sententiam sacerdotum obtinere debere, nec iis congruere id, quod de Paphnucio dicitur, qui volenti Nicæ-

(a) Fortassis: *quod si dignatus fueris responso:*

no Concilio legem de auferendis sacerdotum nuptiis promulgare, contradixit, legemque impedivit; nam ea non facit sententia Paphnucii, sed totius Concilii rationibus Paphnucii acquiescentis: nec Concilium præsens absolute deliberaverat, sed inter deliberandum erat, & hoc moris in Conciliis est, ut quod ab uno dictum sit, tamquam ab omnibus dictum recipiatur: sicut in Chalcedonensis Synodi gestis invenimus: sed non est in re clara amplius immorandum. Illud fortassis videtur magis dubium, quod de auctoritate præmissum est; sed neque illi contra deest probatio: nemo negat, in certis causis Pontificem ita subesse Concilio, ut deponi possit; Concilium vero posse per Papam damnari, nulla lex permittit. In Concilio præterea Constantiensi Martinus Papa, approbante Synodo, errores Johannis Wiclef condemnavit, inter quos ille unus erat: *Non est de necessitate salutis Romanam Ecclesiam supremam inter alias credere*; quem errorem litteræ Martini sic limitant: *Error, si per Romanam Ecclesiam universalis intelligatur, aut Concilium generale, aut pro quanto negaretur primatus summi Pontificis supra alias Ecclesias particulares.* Quæ verba, mihi quidem, nescio an itidem aliis, majorem potestatem esse Conciliorum, quam summorum Pontificum ostendunt: siquidem universalis Ecclesia & Concilium æquiparantur; Papæ vero primatus super particulares tantummodo videtur Ecclesias, esse dimissus. Cum ergo & providentia major, & potestas amplior in Conciliis, quam in summis Pontificibus inveniatur, quis non videt, in omni negotio præferendam esse Conciliorum sententiam? cum nulla lex adferatur, quæ istum vel illum casum Papæ reservet invito Concilio, cur non illud potius beati Leonis edictum amplectitur? *ut, qui se scit aliquibus esse præpositum, non moleste ferat, aliquem sibi esse prælatum:* quod non ideo dico, ut hominem sibi aliquem præferat singularem, sed ut synodorum universalium judiciis se subjiciat, ut obedientiam, quam exigit ipse, dependat: nec enim sine causa Simon, Petrus dictus est, qui, ut Rabano placet, obediens interpretatur. Unde & ipse Petrus in epistola, *non tamquam dominans in clero*, inquit, *sed forma factus gregis.* Utinam omnes ad commune bonum tenderemus! & quod in Remp. vergeret, id tantum amplecteremur; nec aut blandiri aliis studeremus, aut blandientibus aures præstaremus! Sed sunt quidam, qui, ut se summis Pontificibus insinuent, ei omnia subesse dicant, ipsamque universalem Ecclesiam & dispersam per orbem & synodaliter congregatam judicare debere; induuntque hujusmodi homines, ut Basilius dicit, polypi faciem, qui ad speciem subjecti soli colorem mutat. Quo fit, ut ipsi gravissime peccent mendacia confingendo; &, sicut Terentius ait, homines sibi auscultantes ex stultis insanos faciant; quod vitium maxime principibus inest, laudes suas & potestatis suæ amplitudinem percupide audientibus, facileque credentibus, si Juvenali credimus, quid est enim ait ille, *quod credere de se non possit, cum laudatur Dis æqua potestas.* Sed digressus sum, nescio quomodo, in hos sermones, qui etsi fratres sint disputationis nostræ, nimis tamen in lon-

longum nos ducunt; redeo rursus ad institutum.

In Constantinopolitano Concilio scriptum est: *Porro, si synodus universalis fuerit congregata & facta fuerit de sancta Romana Ecclesia quævis ambiguitas & controversia; oportet venerabiliter & cum convenienti reverentia de proposita quæstione sciscitari, & solutionem accipere.* Moxque subjicitur: *non autem audacter sententiam dicere contra senioris Romæ summos Pontifices.* Quæ Concilii auctoritas dilucide manifestat, non in ista, vel illa, sed in qualibet controversia universalem synodum, dum id reverenter & non audacter faciat, posse de summis Pontificibus judicare: quod ad meam propositionem quam pertineat, tu ipse inferas. Ad hoc etiam Evangelicus textus quam maxime facit, cum Christi verbis beatus Petrus ad Ecclesiam remissus fuerit, tamquam ad superiorem atque ultimum tribunal; quodsi fuisset Petrus supra Ecclesiam, nequaquam fas erat majorem recurrere ad minorem. Sed visne digitis tangere veritatem meæ propositionis? Audi argumentationem hanc: omnis potestas inter Ecclesiam, sicut Apostolus asserit, non in destructionem sed in ædificationem tantummodo se extendit; Papa autem intra Ecclesiam potestatem habet, & ædificatio idem est, quod reformatio: at in reformatione Ecclesiæ, tam in capite, quam in membris obedire Concilio Papa tenetur, ut Constantiæ definitum est: ergo in omni re, ubi potestas Papæ vendicat locum, superius est Concilium. Quod si neque hoc te movet, subjungo & aliud argumentum, mea quidem opinione nervosius cæteris. Petrus Apostolus, cum claves regni cœlorum accepit, in persona recepit Ecclesiæ; sicut Augustino de Agone Christiano videtur, dum ait: *Huic enim Ecclesiæ claves Regni cælorum datæ sunt, cum Petro datæ sunt.* Qua ex re Vicarium illum Ecclesiæ constat fuisse; Vicarius vero, sicut notissimum est, semper Domino cedit, nec Vicariis contra Dominos ulla jurisdictio suffragatur. Quod ergo de Petro ad Ecclesiam, idem de suis successoribus erga generalia Concilia, dici potest. Papa enim Petrum repræsentat; Concilium vero Ecclesiam. Quod si ita est, probatum jam est, quod diximus; in omni re, de qua Concilium Papaque dissentiret, superius esse synodale judicium.

Sed respondendum in præsentiarum supereſt, quæ in adversum rationibus adducuntur; parum est enim sua probare, nisi, quæ videntur contraria, destruantur; quod facientes a mendacio cavebimus, quod, ut Aristoteles ait, per se improbum est ac vituperatione dignum: verum autem probum ac laudabile, quod inquirere totis debemus affectibus. Recipiam ea, quæ videntur robustiora firmioraque argumenta, hisque pro mei parvitate ingenioli solutiones præbebo; quæ si validæ erunt, non tibi, ut arbitror erunt molestæ; cum nihil hic quam ad animæ referamus utilitatem, cujus curam, si superemus, & dignitati & amplitudini majorum & corporis viribus & formæ & magnitudini & honoribus universis, &

ipsi

ipsi Imperio totum, quod est in hac vita excellens, præponeremus. Quodsi ridiculum fuerit, quod dixero, tuum erit officium errores ostendere & erranti comiti viam monstrare, *quod qui facit*, ut Ennius inquit, *quasi de suo lumine lumen accendit*: id quod, teste Lactantio, non solum erga volentes, sed etiam circa invitos fieri debet; quando id, quod bonum est, nescium. Sed jam alterius partis objecta discutiamus.

A

Dicere solitus tu es, tuique similes multi id faciunt: Concilium Constantiense tria dumtaxat expressit, in quibus vellet Papam subesse Concilio; ergo in aliis non id voluit; nam inclusio unius exclusio est alterius; & qui tria petiit, plura non voluit. Hæc argumentatio valida videtur plerisque, mihi vero non sic; nam etsi aliquando valet apud Legistas, apud Theologos non valet semper. Evangelistarum unus gallum, quo Petrus admonitus est negationis, bis cantasse commemorat; quodsi idcirco ulterior cantus excludatur, quia de duabus vicibus ille solum expressit, falsus erit alius Evangelista, qui tertium cantum subjunxit: quod pias aures nimis offenderet. Cum ergo Constantiense Concilium tria illa, quæ scimus, expresserit, nec clausulam ullam restringentem adjunxerit, quæ esset *tantummodo* vel *dumtaxat*, aut cætera istiusmodi; nequaquam restringere auctoritatem debemus Conciliorum, & interpretationem absonam recipere, quæ aliis auctoritatibus obviet; & per quam ridiculum illud emergat, ut nunc superius nunc inferius sit Concilium. Verum quid nos de tribus obsecro disputamus, an non ex his unum tantum satis fuisset exprimere, reformationem videlicet Ecclesiæ, extra quam, ut paulo ante dixi, nulla potestas Romani Pontificis, aut etiam Conciliorum extenditur. Scio autem, quid tu tacite cogites, eoque venio: si adeo late reformationem interpretemur, dicit, frustra de aliis duobus subjungitur; nam & illa intra reformationem continebantur. At videte, obsecro, textum legis; particularia primo scribuntur, post generale subjungitur: nam cum dixisset Synodus, Papam, & quemlibet alium obedire teneri decretis cujuslibet Concilii generalis in iis, quæ pertinent ad fidem exstirpationemque schismatis, vidensque longum esse singula numerare, mox generale verbum *reformationis* adjecit, ut omnia complecteretur; quod oratorium est & secundum artem, præmissis particularibus subnectere generalia; vitium autem fuisset, si contrarius ordo fuisset servatus; sicut de illo Cicero in Rhetoricis dicit, qui sic partitus fuit: *Omnimodam populi cupiditatem, & audaciam, & avaritiam, & adversariorum omnia incommoda ad Remp. pervenisse.* Nam is non intellexit in partitione, exposito generali, partem se generis admiscuisse, cum genus omnium libidinum sit *cupiditas*: cujus generis sine dubio pars est avaritia. Synodus vero & recte & pulchre generalissimum nomen particularibus postposuit. At tu hanc interpretationem non esse sumendam putas, quæ canonibus jam scriptis adversetur; adducisque verba Symachi, Anacleti, & Bonifacii, ex quibus constat, ejectionem summorum

B

C

rum Pontificum ſibi Dominum reſervaſſe, & neminem poſſe judicare primam ſedem, & nulli mortalium illius culpas licere reprehendere. Ad quam rem poſſem reſpondere, quod hi textus nullatenus intelligendi ſint præjudicium facere Conciliis generalibus, aut Scripturæ ſacræ; ſed ſufficit mihi, quod gloſſator veſter ſuper verbis Bonifacii dicit: qui non ſolum de fidei errore poſſe puniri Papam affirmat, ſed etiam de omni alio crimine, per quod univerſalem ſcandalizaret Eccleſiam; quod dictum ſententiam meam firmat, cum in re qualibet, ſi nolit Papa Concilio obedire, per inobedientiæ crimen univerſalem ſcandalizet & conturbet Eccleſiam. Nam, ſicut infra dicetur, generale Concilium univerſalem repræſentat Eccleſiam; nec vereor dicere, ipſum eſſe Eccleſiam. Quæris fortaſſe, an in collationibus beneficiorum minutisque rebus Concilium Papæ præſit? Ego quidem dixi in omni re; Concilium tamen univerſale ad hæc minime non intendet, niſi cauſſa urgeat: quod ſi intenderit, prævention locus erit; quod ſi concurrant factum Concilii prævalebit, tamquam ſuperioris, ut probatum eſt. Sunt tamen nonnulli, qui vetuſtas legentes hiſtorias, reperientesque Papam Leonem Epheſinam quandam Synodum condemnaſſe, & ejus geſta reprobaſſe, Romanos Pontifices ſupra generalia Concilia extollunt; unde illud Macrobii impletur: *cui plus licet quam par eſt, plus velit quam liceat.* Papæ namque id verum exiſtimantes eſſe, plurima voluerunt illicita. Sed nihil eſt, quod de ſynodo dicitur Epheſina; minime enim generale Concilium fuit: cum & absque Apoſtolicæ Sedis auctoritate convenerit, & per violentiam urgentibus armatis exſtiterit celebrata; ſicut in geſtis legimus Synodi Calcedonenſis, de qua etiam illud animadvertendum eſt, quod cum Leo Papa Synodum illam damnaſſet, expectatum tamen eſt univerſalis Concilii judicium, ſive Calcedonenſis Synodi; nequaquam igitur valet, quod de Epheſina opponitur Synodo: nos enim de veris atque legitimis univerſalibus ſynodis loquimur, quas poſſe per Romanos Pontifices reprehendi nulla ſcriptura decantat: licet diſſolutis Conciliis poſſint Romani Papæ decreta Patrum interpretari, & juxta temporis conditiones mutare; dummodo id ſervent, quod Damaſus Papa de ſe atque aliis dixit in hunc modum: *Idcirco norma Sanctorum Canonum, qui ſunt Spiritu DEI & totius mundi reverentia conſecrati, fideliter eſt a nobis ſervanda & diligenter tractanda, ne quo modo Sanctorum ſtatuta absque inevitabili neceſſitate, quod abſit, transgrediamur.*

Ad refugium aliud, quod ſolet adferri, nunc deſcendo, ut & id, ſi poſſum, tibi adimam; non ſolum enim, ut Ariſtoteli placet, verum dicere oportet, ſed etiam cauſſam falſi; nam id ad fidem faciendam pertinet, & quando ratio conſpicitur, propter quam videbatur verum, quod non eſt verum; facit ut vero magis credatur. Eſt igitur tua ſententia, ut id demum dici Concilium debeat generale, ubi ſummi Pontificis interveniat auctoritas; illudque ex verbis Iſidori Hiſpalenſis, per Gratianum in Decretorum libro receptis, affirmas, quæ hujusmodi ſunt: *Synodorum vero congregandarum auctoritas Apoſtolicæ Se-*

di privata commissa est potestate, nec ullam synodum ratam esse legimus, quæ ejus non fuerit auctoritate congregata, vel fulta; hoc Canonica testatur auctoritas, hoc historia Ecclesiastica; hoc sancti Patres confirmant. Sit hoc ita, nolo hic pugnare; quamvis & regula ista exceptionem patiatur. Ego, quorsum tendat hæc tua sententia, non plane intelligo; nisi idcirco talia dicas, ut venire illud in usum nequeat, quod Papa a Concilio discrepet. Nam cum ipse in Concilio sit, a se ipso discreparet, quod fieri non potest. At ego non solum discrepare a Concilio Papam censeo posse, sed hominem a se ipso sæpius dissentire. *Est autem in homine*, ut Aristoteles ait, *ratio atque cupiditas*; & cupiditas quidem rationi obedire debet: at id non semper fit; pravi namque, secundum eundem Philosophum, secum ipsi dissident & alia cupiunt, alia nolunt: cumque nihil habeant, quod amari mereatur, nullo amore erga se ipsos afficiuntur. Cum ergo a se ipso malus discrepet, cur id fieri tu posse negabis, ut a Concilio Papa dissentiat, si fuerit malus? Sed dices fortasse de bono te disputare Pontifice non de malo: ego vero de malo loquor, minimum quippe de bono: *Justo enim*, ut Apostolus ait, *non ponitur lex.* namque si justus fuerit Papa, numquam id committet, ut Concilium sibi reddat infestum: sed Beatum Gregorium imitabitur, qui *cunctas se*, inquit, *personas respuere, quias sacra Concilia respuerent.* Nec Constantiense Concilium, cum declarationem illam, quam præmisimus, fecit, ligare justos voluit, sed injustos; existimavitque synodus illa futurum aliquem Papam, qui a Concilio dissentiret, quæ in constitutione hujusmodi quam habens quibusdam tenendum putavit (1). Quodsi casus nullus, ut tu reris, emergere possit, per quem Papa a Concilio dissideat; nequaquam opus fuerat constitutionem promulgasse, futurum. Sed vidit plus illa synodus, quam nos videmus, ideoque illi acquiescamus, sciamusque evenire posse, ut a Concilio Papa dissentiat, quod non solum contingere potest, ubi malus est Papa, sed etiam ubi bonus: *incidunt enim*, ut Cicero de amicitia dicit, *nonnunquam contentiones de Rep. in quibus amicus ab amico honeste potest dissentire*, id est, in rebus admodum dubiis. Quod si quando inter Papam Conciliumque evenerit, cum nolint entia male disponi, Judicio Concilii stabitur; peccabitque tandem Papa, si postquam suam dixerit opinionem, synodali sententiæ contumaciter restiterit. Rursus instat quidam, unum esse debere in Ecclesia Principem, qui ad exemplum Imperatoris omnia judicet, omnia regat, omnia disponat, dominusque super omnes sit. Sed iis Evangelium adversatur, cum scriptum sit: *Reges gentium dominantur eorum, vos autem non sic, sed qui major est vestrum sit tanquam minister.* Quod vero de capite dicitur, id videtur nonnullis inextricabilis nodus; dicunt enim, qui Papæ tuentur partes: Papa Ecclesiæ atque Concilii & verus JESU Christi Vicarius est, in tantumque progredi audent, ut eum sponsum Ecclesiæ adstruant, quod mihi valde absurdum videtur; cum Paulus dicat, Christum Ecclesiæ caput esse & sponsum: quod si verum sit, quod illi ajunt,

mon-

(1) Locus, ut videtur, a librario corruptus.

monſtruoſa erit Eccleſia duo capita duosque habens ſponſos: rectius itaque diceretur, Romanum Papam Eccleſiæ capitis atque ſponſi vicarium eſſe: nullus enim vicarius ſponſi Domini dicitur ſponſus. Cum de Eccleſia loquor, univerſalem intelligo; nec enim me fugit Romanæ Eccleſiæ ſponſum eſſe ſummum Pontificem, ſicut & Pontifices cæteri ſuarum Eccleſiarum ſponſi dicuntur. Nec video, quomodo ſponſus Eccleſiæ Catholicæ Papa eſſe poſſit, cujus ipſe eſt filius, dicente Papa Clemente: *Pater noſter ſine dubio Deus eſt, qui nos creavit; mater Romana Eccleſia, quæ nos in baptismo ſpiritualiter regeneravit.*

Jam vero de Concilii capite diſputemus; Concilium quippe univerſalem Eccleſiam repræſentat; de generali, inquam, quod, qui non credit, hæreticus debet cenſeri; ſicut ex bulla Martini Papæ, ſacro approbante Concilio edita, conſtat, ubi mandatur interrogari ſuſpectos de hæreſi: an credent quodlibet generale Concilium univerſalem Eccleſiam repræſentare? ut ſi id negent hæretici reputentur. Quod ſi dixerim Concilium generale univerſalem fore Eccleſiam, forſitan non errarem; cum vetera Concilia, maximeque Nicænum, quos excommunicabant, per Catholicam & Apoſtolicam Eccleſiam fuiſſe illos excommunicatos dicerent; rurſus quoque nomen Eccleſiæ tunc videtur impletum, cum Concilium univerſale habet Eccleſia; namque convocationem ſignificat, Apoſtoli etiam atque diſcipuli cum conveniſſent, ab univerſa Eccleſia factum prædicabant, quod ipſi congregati ſtatuiſſent; ſicut ex Actis conſtat Apoſtolorum. Cum igitur Concilium congregatum eſt, Papa intereſſe per ſe aut ſuos debet, primumque locum tenere, tamquam organum Synodi loqui, proponere, reſpondere, eoque modo caput eſſe Concilii, non violentiam aliquam ingerendo, nec absque aliis Patribus, aut majori parte Synodi definiendo. Quodſi plus velit, atque a Concilio ſuos Apocriſarios retrahat, ſeſeque ſeparet; non tamen propterea definit eſſe Concilium, ſicut per receſſum Johannis Conſtantiæ declaratum exſtit. Concilium enim Eccleſia eſt, vel Eccleſiam repræſentat, Papa vero unus eſt filiorum Eccleſiæ: propter receſſum vero unius filii mater Eccleſia eſſe non definit. Verum ſi tibi durum videtur, quoque reſpondere poſſum, Papam a Concilio, quod eſt corpus, recedentem, ſimiliter exſpirare; quia nec ſine corpore caput reſpirat: ſed argumenta hæc aliena ſunt a noſtro inſtituto; non enim de eo capite loquimur, quod humores quoslibet & vitales ſpiritus corpori ſubminiſtrat, ſed de quodam miniſteriali capite, quod & amoveri poteſt & mutari; ſicut & tuus Bonifacius propter errorem fidei profitetur: Eccleſiæ vero atque Concilii verum caput Chriſtus eſt, qui, recedente Papa cum Eccleſia manet, ipſo dicente: *ubi duo vel tres congregati fuerint in nomine meo, ibi ego ſum in medio eorum.* Nec illud huic rei obſtat, quod vos dicitis ex adverſo, Romanum Pontificem veri Dei vicarium eſſe; nam & alii omnes Epiſcopi veri DEI vicarii ſunt, ſicut Hieronymus beatiſſimus de gradibus teſtatur Eccleſiam &c. Et ta-

tamen deponi poſſunt. Quod autem Papa per univerſum orbem & ſuper omnes Epiſcopos jurisdictionem habeat, neſcio an dicam unde id ſit, ne forſitan nimis male interpreteris; dicam tamen, quod apud alios reperio non vulgares auctores; habent Epiſcopi limitatas Diœceſes, Papa nullis anguſtiis reſtringitur. Unde hoc? tu forſitan a Deo dices, quod ei ſit dictum, *quodcunque ligaveris* &c. id quoque Bernardus ad Eugenium ſentire videtur, quo fit, ut magis dubitem hic loqui, ne fortaſſe errem; ſed ego hujus rei periculum ad me non recipio, nec aſſerere, ſed referre volo, quod invenio. Anacleti verba hæc ſunt in libris Iſidori de Conciliis poſita: *Cæteri vero Apoſtoli cum eodem, ſcilicet Petro, pari conſortio honorem & poteſtatem acceperunt, ipſumque Principem eorum eſſe voluerunt.* Ex quibus dictis apparet, ſuperioritatem Petri ab hominibus proceſſiſſe; cum alii pares antea ſibi forent Apoſtoli, eisque etiam dictum fuiſſet: *quæcunque ligaveritis* &c. Sed nolo hic pedem figere; nam & ipſe Chriſtus dixit: *Tu vocaberis Cephas*, id eſt caput. (1) Utcumque eſt illud; non videtur abſonum, quod per Eccleſiam Papa corrigi poſſit, ſicut Epiſcopi per Papam corriguntur; nam id non eſt validum argumentum: Vicarius Chriſti eſt, ergo non poteſt corripi; quoniam ſicut dixi, Epiſcopi etiam Chriſti vicarii ſunt & ſponſi Eccleſiarum ſuarum, ipſius autem univerſalis Chriſtus eſt ſponſus. Unde & in Evariſti Papæ Decretis legitur, ut refert Iſidorus: *Scimus namque, ſicut a Patribus accepimus, Chriſtum eſſe caput, cujus nos membra ſumus; ipſe enim eſt ſponſus, Eccleſia ſponſa, cujus filii nos ſumus; ſacerdotes vero vice Chriſti legatione funguntur; & ſicut ei ſua eſt conjuncta ſponſa, id eſt, Eccleſia, ſic Epiſcopi junguntur Eccleſiæ unicuique proportione ſua.* Quæ auctoritas & hæc, quæ modo dixi, &, quæ ſupra tetigi, pluribus in locis confirmat.

Supereſt jam ultimum, quod adverſus Conciliorum defenſores nonnulli: graviter vos, inquiunt illi, duas plenarias penitus poteſtates (2), quod eſt abſurdum: nam & poſſe omnia Romanum Pontificem & Concilium adſeveratis. Nos tamen nequaquam hoc dicimus, ſed noſtra ſententia eſt, ut ſedente Concilio plenitudo illic poteſtatis exiſtat, ut quicquid agat, id teneat, Papa vero invito Concilio nihil efficere poſſit: quodſi Concilium diſſolutum ſit, plenitudo poteſtatis & exercitium ad Papam revertatur, cum nemo jam ſupra eum ſit, niſi Eccleſia univerſalis, quæ nihil ſtatuit, niſi conveniat, Conciliumque faciat. At, ſi ridere de aliqua opinione poſſumus, illa eſt procul dubio deridenda, quæ certis in caſibus Concilium Papæ, & rurſus in aliis Papam Concilio præfert; ac ſi Deus duas in terris poteſtates creaſſet, & unam in hoc, aliam in illo voluiſſet præferri; cum tamen ſolummodo ſemel inveniatur Chriſtus dediſſe poteſtatem Eccleſiæ; cum ait: *Accipite ſpiritum ſanctum* & quæ ſequuntur. Nam quod Petro dixit: *Tibi dabo claves regni cælo-*

rum

(1) Non hoc Syris & Chaldæis, quorum ſermone Divinus Servator uſus eſt, notat; ſed *Lapidem, Saxum, Petram*: unde etiam Principi Apoſtolorum *Petrus* eſt nomen.
(2) Deſiderari quidpiam videtur.

rum, de futuro fuit, quod tunc adimpletum eſt, cum dedit ſpiritum ſanctum Dominus.

Sed faciamus jam finem, & cum certitudinem habeamus nonnullis in caſibus Papam ſubeſſe Concilio, nec legem æquam habeamus, quæ aperte aliquem caſum reſervet, in quo debeat Papæ Concilium obedire, minime illos damnemus, qui rebus in omnibus Concilii generalis præferunt auctoritatem. Dixi, quod mihi viſum eſt, non doctrinæ tradendæ cauſſa, ſed ſuſcipiendæ; ut a te atque ab aliis doctioribus edocerer, maximeque a Theologis, quorum hæc eſt diſputatio familiaris. Ego nihil pertinaciter aſſero, ſed cupio verum ſcire fierique ab unoquoque prudente doctior: & quippe inter mediocres homines eſſe volo; cum tria ſint hominum genera, ſicut Heſiodus Poëta dicit, namque optimum illum eſſe ait, qui per ſe ipſum, quæ agenda ſunt, conſpicit; ſequenti autem gradu, qui aliorum conſilia ſequitur; qui vero ad neutrum horum aptus eſt, eum penitus eſſe inutilem. Quæ verba adeo veteribus placuerunt, ut Ariſtoteles in Ethicis; Livius de ſecundo Punico bello; Baſilius in libro, quem ad diſcipulos ſcripſit, eadem referant: quo fit, ut mihi ſi deſit perſpicacia illa videndi, quod rectum eſt, illud etiam velim deeſſe, ut aliorum monitis non adquieſcam, Vale!

VIII

Antonii Bonfinii Præfatio, Philoſtrati Senioris operibus, in Latinum ſermonem ab eodem converſis, præfixa, ad Matthiam Corvinum Hungariæ Regem.

MONITUM.

De *Cæſareo Codice, qui* Philostrati *Heroica, Iconas, Sophiſtarum vitas, cum Epiſtolis, a* Bonfinio *Latine factis, habet, egit pluribus Cl.* Lambecius *Comment. Lib. II. pag. 995. ubi etiam præfationem, cujus modo memini, luce publica dignam eſſe cenſuit. Vitæ Sophiſtarum ſolæ, teſte* Fabricio (1), *ex ejus verſione editæ ſunt ex ædibus Schurerianis A. 1516. 4. cum præfatione* Nicolai Gerbelii: *tum Baſileæ A. 1563. Hinc cum eadem interpretatione, ſed ſexcentis a ſe, ut ait, mendis purgata has vitas exhibet* Federicus Morellus *in Græcolatina ſua* Philostrati *editione. Nihilominus tamen ſat multa reliquiſſe caſtiganda, conſtat eruditis. Falſa interpunctione lapſum creberrime in* Philostrato *vertendo* Bonfinium *notavit* Gatakerus *Adverſar. Miſcell. cap. 16. Laboris hujus ſui meminit ipſe* Bonfinius *Rer. Vngar. Decad. IV. Lib. VII. pag. 636. edit. A. 1581. ubi de adventu ad Regem ſuo, deque ſcriptis ab ſe eidem oblatis agit.* Poſtulanti, *inquit*, miſſionem *(Bonfinio,)* abnegavit *(Rex:)* nec parvo quidem

(1) *Biblioth. Gr. Vol. IV. p. 50.*

Picentem rhetorem ſalario conduxit, fauſtæque Beatrici legere, & pro arbitratu ſuo ſcribere multa juſſit: nec non caſtra ſequi præceperat, ſcriptoribus & philoſophantibus inimica. Quod cum ille invitus facere cogeretur, ne ingrato in caſtrenſi tumultu, moleſtoque ocio uteretur; oblatum ſibi Philoſtratum tribus menſibus in Latinum tranſtulit: in primis vero Neapolitanas Iconas, deinde vitas Sophiſtarum, & epiſtolas: *Hæc ille; quam ob rem etiam aberrationum ſuarum ab æquis lectoribus veniam facilius impetret. Codex, qui verſionem continet, is idem eſt, quem* Matthiæ *Regis juſſu & impenſa ſcriptum Corvinianæ Bibliothecæ ipſe* Bonfinius *intulit. Teſtatur adſertum meum cum ſplendor operis regius, tum inſcriptio, quæ eſt hujusmodi:* Divo Matthiæ Corvino, Principi invictiſſimo, Ungariæ, Bohemiæque Regi, Philoſtrati Heroica, icones, vitæ Sophiſtarum & epiſtolæ ab Antonio Bonfine traductæ, & in Corvinianam Bibliothecam Regia impenſa relatæ. *Deinde ipſa codicis facies & fata, a Cl.* Gentilotto *noſtro hunc in modum memoriæ prodita.* Eſt codex membraneus, foliorum 171. ſæculi decimi quinti, qui primum pertinuit ad Matthiam Corvinum Ungariæ Regem, cujus impenſis profecto regie cum auro tum picturis illitus & exornatus eſt, adeo ut ei ſimilem nec viderim nec exſtare putem. Deinde vero domino plus vice ſimplici mutato, in Cæſaream Bibliothecam pervenit, ut ex inſcriptionibus, quæ partim in principio, partim in fine codicis jacent, cognoſcimus, hoc exemplo: *Mihi* (Joanni Gremperio, ut ex iis, quæ infra dicam, fit verisimile) *hunc librum dari juſſit ſereniſſima Regia Majeſtas Hungariæ & Bohemiæ Wladislaus in præſentia D. Wolfgangi Pülſperger Camerarii intimi & Generoſi Stephani de Zinzendorff Anno XIII. penultima Decembris.* Et mox: *Poſt hoc jure teſtamenti a Gremperio ad me Cuſpinianum hic liber venit.* In fine exſtant ſolitæ formulæ donationis Collegio S. Nicolai a Joanne Fabro, Epiſcopo Vindobonenſi factæ, die X. Januarii A. CIↃIↃXL. Continentur eo Philoſtrati Senioris opera quædam, ex Græco in Latinum ſermonem translata, Regique Ungariæ Matthiæ Corvino dicata, ab Antonio Bonfine, ut ex inſcriptione litteris aureis confecta, & in primo folio elegantiſſimis emblematis & parergis ornato poſita claret. (1) Præmittit interpres præfationem bene longam ad memoratum Regem Matthiam, quam, cum tota fere ſit hiſtorica, licet aſſentationis calamiſtris inuſta mihi videatur, publica luce dignam judicavit Cl. Lambecius Lib. II. pag. 995. ego vero ejus auctoritatem ſecutus, integram infra ſcripſi. *Hæc* Gentilottus. *At vero ad laudatam præfationem quod attinet, ea neutri viro docto probe cognita fuit; nam hiſtorica quidem tota fere eſt, & ad illuſtrandas a* Matthia *res geſtas idonea, haudquaquam tamen prorſus inedita. Quippe bellum anni* CIↃCCCCLXXXVI. & VII. *adverſus Imp.* Frid. III. *geſtum iisdem plane ſententiis ac verbis idem* Bonfinius *iterum ſcripſit Rer. Ungar. Decad. quartæ libro octavo pag. 640. præcipue vero pap. 644. ubi deditionem Neapoleos Auſtriæ, ſive Neoſtadii, militisque Corviniani armorum incredibilem uſum, diſciplinamque prope Spartanam enarrat. At ſunt tamen in præfatione iſta plurima, quæ laudatæ modo*

De-

(1) *Vide Lamb. Lib. II. p. 995.*

Decadis IV. libro lucem fœnerentur, adfundantque non modicam. Sic nempe clare hic & perſpicue Bonfinius *loquitur: Neoſtadium a* Matthia Corvino *deditione fuiſſe captum.* Idibus, *inquit*, circiter Auguſtis Auguſta civitas, vero Auguſto deditionem facere coacta eſt. *Unde merito mirere ſcriptorum nonnullos, qui rem, ſine his etiam certiſſimam, in controverſiam vocare voluerint.* Certant hoc loco, *inquit Timon*, & anno (CIↃCCCCLXXXVII.) hiſtorici calamis pro Neapoli Auſtriæ tantum fere, quantum Matthias machinis bellicis. Hungari, inter quos ipſe Iſtuanfius, ajunt, eam in poteſtatem Corvini redactam; inficiantur Auſtriaci, quibus vexillum fortaſſe præfert Cromerus. Bonfinius refert, ad Idus Auguſti decretum fuiſſe, ut urbs dederetur, Matthiamque idcirco in caſtra ad exercitum rediiſſe, tum Heroes, qui oppugnationi aderant, enumerat. *Hæc ille; at miror ego diligentiſſimum alias* Timonem, *addubitaſſe de capta Neapoli, cujus non ſolum deditionem, ſed de dedita etiam triumphum* Bonfinius *litteris prodidit Decad. IV. Lib. VIII. pag. 643.* Fuggerus *deinde, Scriptorum Auſtriacorum anteſignanus, idem minime reticuit ad eundem* CIↃCCCCLXXXVII. *pag. 971. Sed hæc, & hoc genus alia Scriptorum παραδράματα Annalium noſtrorum eruditis conditoribus caſtiganda relinquo.*

AD DIVUM MATTHIAM, UNGARIÆ, BOHEMIÆ, AUSTRIÆQUE REGEM, PRINCIPEM INVICTISSIMUM, ANTONII BONFINIS TRADUCTIO IN PHILOSTRATUM LEMNIUM, SOPHISTAM PRÆSTANTISSIMUM, ET IN PRIMIS PRÆFATIO FELICITER INCIPIT.

Non erubeſcat amplius ipſa poſteritas beneficio tuo, Dive Mathia, poſtquam opere & virtute tua factum eſt, ut cum glorioſa vetuſtate certare jam audeat: quod, cæteris prætermiſſis, ex bello tantum Alamannico, ne in caput excreſcere videamur, planius oſtendetur. Nam cum profuſo ſerenitatis tuæ nomine ſuccenſi in Pannoniam trajeciſſemus, compluraque volumina Majeſtati tuæ, ac Divæ Beatrici, Filioque Joanni, fauſtæ indolis adoleſcenti, dedicaſſemus; dum trans Iſtrum tua caſtra ſequimur, ea victoriæ tuæ ſigna & perpetua quidem monumenta vidimus quæ potius Julii Cæſaris, & Auguſti, veterumque Principum, quam ætatis noſtræ gloriam decuiſſent. Ibi namque expugnatas paſſim urbes & opida ſpectavimus; quæ non ſolum arte, ſed loci natura, munitiſſima videbantur: quibus neque impoſita a Friderico Imperatore præſidia; neque munitiones, & propugnacula; neque auxiliares copiæ; neque Noricorum Suevorumque exercitus; neque Auguſtales legiones ſubvenire & prodeſſe potuerunt. Miſerari potius, quam ab oppugnatione vindicare licebat. Si qua auxilia, ſubſidii neceſſitate coacta, in certamen deſcendiſſent; uno eodemque tempore & ſe proteri, & ſua oppida acerrime oppugnari, expugnarive conſpicabantur. Quare ita Alamannorum animi conſterna-

ti, ut non modo patentem Pannoniis Auſtriam tueri deſperaverint; ſed ſat ſibi fuerit, intra Noricorum montium clauſtra ſe ſuosque fines tueri poſſe. Immo ſi quid obſtinatius audere perrexerint, profecto verendum, ne ita aliena defendere contendant, ut pro ſuis demum dimicare cogantur. Hamburgum captum vidimus, in Danubii ripa ſitum; expugnatam quoque ejus arcem ſuſpeximus, monti impoſitam editiſſimo; quam non ſolum humana, ſed ne gigantea quidem audacia occupare potuiſſet. Confractam Lavam, Retiam, Engeburgamque ſpectavimus; quæ non tam pertinaciæ pœnis, quam erubeſcentiæ ſtimulis angebantur. Pleræque ſe ſe victoris gloria & clementia conſolabantur; quandoquidem cum his, quæ facilem deditionem feciſſent, benigne actum eſſet, & in pertinaces haud ſevere animadverſum. Ulteriorem Auſtriam, felicia caſtra ſecuti, luſtravimus; ubi pagos, & opida, quæ plus æquo reſtiterant, omnia ferro ignique vaſtata paſſim cernere erat. Sed quid hæc? ecce Viennam venimus, Flaviam olim appellatam, & concinna ædium, templorumque ſtructura usque adeo mirabilem, ut cum ornatiſſima quaque Italiæ urbe ſe conferre non pudeat: ita aggere, foſſa, muro quoque duplici munitam, ut vix arcta triennii obſidione, erectis undique turribus, quæ commeatus inhiberent, & eam inedia afficerent, capi potuerit: cujus quam glorioſa fuerit expugnatio, & quam glorioſus ſubinde triumphus, hinc conjectari poteſt; ut, cum honori & utilitati ſimul conſuluiſſe videatur, non minus urbs univerſa tanto victore, quam victor victoria tanta congaudeat. Paucis poſt diebus ad Civitatis Novæ, acerrime reſiſtentis, expugnationem ſerenitas veſtra properavit. Hanc annum obſeſſam arctius ad deditionem adurgere ſtuduit; caſtra continuo inſtauravit; copias undique concivit; turres urbi propius admovit: atque ne quid inferri, efferrive poſſet, foſſa valloque perpetuo circumſepſit. Nihil hac obſidione tempeſtate noſtra præclarius usquam viſum eſt. Urbs eſt in profuſa patentique planitie ſita, uliginoſo paluſtrique loco, & aquis undique emergentibus circumfuſa: præterea, duplici foſſa, ſcaturiente aqua completa, in vaſti gurgitis ſpeciem. Duplici quoque muro amneque, & frequentibus undique turribus, propugnaculis, aggereque munitiſſima: arce denique prædita, qua nihil in orbe terrarum mirabilius: quando tota penſilis, & ſupra culmina penſiles quoque hortos habet: altiſſima circum munita foſſa, quadrato lapide conſtructa, & aquis circumventa in inſulæ ſimilitudinem. Augebant hæc impoſita præſidia; munitiones innumeræ; obſtinati opidanorum animi. Nemo ad ſecundum lapidem tuto appropinquare poterat. Tria quoque ſuburbia munitiſſima urbem protegebant: quare partim paluſtri ſolo, partim amnium propugnaculorumque difficultate, urbs hoſti adiri non poterat, neque diverti flumina, neque cuniculis mœnia ſubiri. Ubicunque effodiebatur, latices emergebant: proinde nihil arte, naturaque munitius poterat excogitari. Accedebant Noricorum munimenta montium, qui urbem in theatri ſpeciem circumſtabant; unde ab imminentibus undique caſtellis ſubveniri poterat, & circumſpectu obſeſſorum animi confirmari.

Tua

Tua autem ſerenitas, quia videbat nihil in Auſtria eſſe geſtum, niſi hæc civitas, Auſtriæ caput, Imperatoris Regia, Patria Auguſtorum & ſepulchrum, atque munitiſſima denique ſpes & tutela regionis, in ditionem tuam perveniſſet: tam vehementi animo oppugnationem adorta eſt, ut nunquam ſit die noctuque ceſſatum. Primarium nocte ſuburbium vi captum; ubi tui milites, humerotenus aqua cænoque trajecto, tam præclarum auſi facinus non mediocrem ſibi laudem compararunt. Expugnato ſuburbio, varia tormentorum genera urbi propius admota; inprimis ſex inſanæ belli machinæ, ex ære conflatæ, profligatis olim Turcis ereptæ; quæ urbem ita quatere cœperunt, & ea potiſſimum parte, quæ ſpectat ad Viennam, ut omnes illinc turres, murosque protriverint. Mox tormenta undique mœnibus adacta, & ita proxime circumerectæ turres caſtellorum inſtar, ut cominus cum oppidanis, niſi interjecta foſſa prohibuiſſet, manus conſerere potuiſſent. Quare nimium oppidanorum attritæ vires, & conſternati animi, ſuperba ubique faſtigia machinis deturbata: contra illi nullum defenſionis genus prætermittere; diruta mœnia aggere reparare; quaſſa & nutantia ſuccidere, ne foras devoluta foſſam ample complerent. Ita infeſtis aliquamdiu pugnatum animis, ut multi vario inſidiarum genere utrinque occiderint. Ad trajiciendos gurgites, qui muros circumfuderant, & ad urbem expugnandam, varia inſtrumentorum excogitata genera, quæ nulli bellicæ artis autores tradiderunt. Sed Majeſtatis Tuæ clementia, cum oppidanos, ob impoſiti præſidii vim, deditionem facere non poſſe, neque urbem ſine magna cæde capi, intelligeret; quamvis expugnare poſſet, ſi voluiſſet; tamen maluit ſeptimo menſe per inediam ad deditionem cogere, quam cum magna ſuorum, hoſtiumque cæde urbem capere: quam quidem captam a militari deinde incendio, & ſævitia eripere nequiviſſet: immo uno eodemque tempore civitatem & cives, opes & ornamenta, ac denique oleum, ut ajunt, & impenſas perdidiſſet. Ut militum opidanorumque ſaluti conſuleret, ſex menſibus obſidionem non ſine magno impendio prorogare, quam utrosque ſimul perdere maluit. Idibus circiter Auguſtis, Auguſta civitas, vero Auguſto deditionem facere coacta eſt: ut qui Auguſtis auſpiciis natus erat, ſuperato toties Auguſto, de Auguſta civitate Auguſtis quoque idibus triumpharet. O Clariſſimum, digniſſimumque triumphum, legitimo bello comparatum, & tantarum vindicem injuriarum! o divum honorem, divo Matthiæ bene merenti jure traditum, & ab urbe Roma, unde oriundus eſt, merito uſurpatum! tribus ante diebus ſanctiſſimam Beatricem tuam cum univerſis legionibus præmiſiſti, quæ Cæſareæ urbis imperium iniret, & te triumphantem exciperet. Spectavimus, inquam, ſpectavimus de triumphali Sacerdotum, civiumque pompa; in qua non ſigna, non tabulæ, non ſpolia hoſtium, cum quibus præ victoris indulgentia clementer actum, ſed victricia tantum vexilla ferebantur: præcedentibus innumeris equitum turmis, & acclamantibus undique fauſta militibus, ſub umbella aurea in urbem candido equo invectum: ubi variæ nationes, ſuis quæque ſignis, Te Cæſarem, te

jure Auguſtum, te verum Imperatorem exclamabant; quando de duobus primariis ætatis noſtræ Imperatoribus claram victoriam ſæpe retuliſti. Ingeminabant omnes Io triumphe! Io Corvine! & apud omnes aras pro tua paſſim victoria ſupplicatum. Succedebat Hippolytus Aragonius, divæ Beatricis ex Sorore, immo trium quoque Regum nepos; beneficio veſtro, & pontificia auctoritate, pro fauſtiſſima ſua indole, decimo ætatis anno Strigonienſis Metropolita deſignatus. Stephanus Bathor, Dacorum præfectus; religione ſumma, incredibili continentia, & ingenti rei bellicæ diſciplina, gloriaque præditus; quem veneris penitus expertem affirmant omnes, te cum ingenti, & cataphracto equitatu ſequebatur. Cæteri legionum legati, equitumque præfecti, ut Petrus Gerebus, Stephanus Comes Regius, Tetaurus, & Jacobus proxime anteibant. Item Bertoldus Comes Regius, & Ladislaus, Getarum accolæ, ingenti mole corporis, ac mira fortitudine ſpectatiſſimi. Sed illud profecto ne minus quidem mirabile viſum eſt; nullam vim, nullam inſolentiam, ne minimam quidem contumeliam & convitium, neque publice, neque privatim victis illatum. Item ubique honeſte ſancteque verſatum. Ille melior eſſe videbatur, qui pallentis longa fame hoſpitis ora citius refocillaret. Quin & ex oppidanis aliqui inconſiderata colluvie diſtenti expirarunt. Venere congratulatum ex univerſo fere regno optimates; inprimis Urbanus, Pater ille optimus, Pontifex Agrienſis; vir probitate, magnificentia, pietate, fideque præſtantiſſimus; tolerantiſſimus laborum; tuorum conſiliorum miniſter fideliſſimus; exactiſſimum, & generale artificii tui, ut ajunt, inſtrumentum; nullius otii particeps: ut in regia gratia conquieſcat, ex Ungaria gratulabundus occurrit. Item paucis poſt menſibus e Gallia rediens Joannes Varadienſis antiſtes, magnanimitate, ac fortitudine ſumma præditus; ubique referens, quanti principis fuerit alumnus, non minus armis, quam toga clarus: cui nulla unquam demandata legatio, quam non fide, magnificeque geſſerit. Id ipſum urbes cæteræ factitarunt. Quis igitur hæc omnia cum antiquitate conferri poſſe denegarit? Quis hæc geſta Romanæ propaginis eſſe inficiabitur? quis Matthiam Corvinum, Principem invictiſſimum, Romanam gloriam æquiparare non dixerit? Proinde reſumat animos ipſa poſteritas; neque religioſæ tantum tribuat vetuſtati, ut ſibi omnia detrahat. Habemus namque Matthiam, quem, ut paullo infra differemus, non minus modeſte, quam vere cum univerſa antiquitate conferre poſſumus. Perquam mirabilis fuit novæ Civitatis obſidio; ne Trojana quidem Numantinaque ignobilior. Mirabilis quoque triumphus, cum Æmiliano ædepol conferendus. Sed ne inferior quidem fuit eo die acierum inſtructio; quo, compoſitis rebus novæ Civitatis, ad Scæam Viennam caſtra moviſti, quæ in faucibus montium Noricorum ſita eſt: & uno die adita, viſa eſt, & capta. Ante urbem obſeſſam in patentiſſimo campo legiones omnes explicuiſti; redegiſti in aciem: ubi, quæcunque apud veteres legeram de diſciplina militari, recognoſcere licuit. Ibi te non modo

do Regem ſapientiſſimum, potentiſſimumque Principem, ſed Imperatorem quoque conſum (1) eſſe intellexi. In quatuor agmina diſtribuens equitatum, velites ac equites levis armaturæ in duas tantum alas; ut brevi diſtributione copiarum multitudo facilius tegeretur, & confuſio evitaretur omnis. Exercitus, qui e caſtris prodiit in campum, ut inſtituto agmine ad occupandas Noricorum furcas, faucesque contenderet, ex octo millibus peditum & XX. millibus equitum, ſine pueris, calonibus, & lixis, item ex carris circiter novem millibus ſane conſtabat. Tua autem Serenitas ſuis manibus agmina cuncta inſtituere voluit, & Caſtrenſia munia pro meritis ipſa diſtribuit. Cuique agmini vexilla ſua eſſe: ubi inprimis Chriſtianæ fidei; mox veſtræ domus; deinde invictæ gentis Ungaricæ; poſtremo Dalmatici, Bohemicique Regni, & Auſtralium inſignia ſpectari. Neque præfectorum, equitum, militumque deeſſe vexillationes; immo viritim quisque equitum præfixa haſtis vela ferre; quod ad militare ornamentum maxime faciebat. In primis ubi inter turmas illa prodiit, ſilentium indictum; non ſolum viris, verum etiam equis religioſe ſervatum. Allata primi agminis ſigna in medium; ea manu veſtra præſtantiſſimo veterano non ſine diligenti præcepto commiſſa. Ille calcaribus carere; quod mihi non ſine admiratione ſpectatum: id factum rebar, ne in maximo conflictu, concitato equo fugeret, ſuaque fuga ſuperſtitum animos conſternaret. Mox duodecim enſes; totidem ſecures, & clavæ benemerentibus datæ; ſecuriferi, enſiferi, claviferique vexilliferum circumſtare. Deinde turmarum ordines ante vexilla conſtituti: horum ſinguli ex quinque & XX. equitibus plane conſtare: ut numerus equitum cum turmis conſentiret. Proinde turmæ, circiter octoginta equitum, ante ſigna miro ordine præcedere; ſubſequi totidem. Ibi anteſignani, & poſtſignani rite conſpici; reliqua demum agmina eodem modo inſtitui: ita quisque ordinem ſervare, ut ſi digito plus alius alio proceſſiſſet, Imperatoris, quam maxime circumſpecti, ſævitiam reformidare cogeretur. Tantum ubique obſequium, timor, & reverentia eſſe cum Imperatoris amore conjuncta, ut dicto citius imperata quisque præſtaret, vitam, dum imperio ſatisfaceret, pro nihilo duceret. Tantum ubique ſilentium, ut non modo præter veſtram nulla hominum vox, ſed ne ullus quidem equorum inhitus usquam ſit auditus. O admirabilem Imperatoris obſervantiam, Potentiſſimumque numen! quando equi etiam tuæ ſerenitatis imperia & edicta religioſius obſervarent. Inſtitutum quodque agmen, ubi aliquanto proceſſerat, dato ſigno, ante Principis ora belli ſimulacrum agere; & modo in cuneum, modo in orbem, modo in trigona, tetragonave, modo in forficem, & ſerram, mutata acie, verti. At ubi ſatis ſuperque, nemine ſuum locum deſerente, ſumma peritia & dexteritate luſum; ut ſereniſſimæ Beatrici oſtenderet evidentius, quomodo inſtructa acie pugnaretur, repente agmina cuncta diſpoſuit. In utroque cornu duo validiſſima cataphractorum equitum agmina collocavit, turmatim conſtituta; duo quo-

(1) *Sic, f. pro* conſummatum, *vel* ſummum.

quoque in medio ſtatuit : his etiam militum agmina interjecit. In primo horum ordine gravis armaturæ pedites; deinde haſtatos; ſagittarios, ferentarios, cæterosque levis armaturæ milites rite diſpoſuit. In tertia acie triarii præſidebant, & extrema ſigna tuebantur. Item ante utrumque cornu duas velitum alas extendit; qui quidem quini ordinem ſervabant; tanta pernicitate præpollentes, ut aves curſu adhibere poſſe viderentur. Ego autem Beatricem, dominam deamque meam ſecutus, dum me ad exercitum ſpectandum converto, tanquam manum jamjam cum hoſte conſerturum, maxima ſum continuo admiratione percitus ; nam veri ſcorpionis imaginem præferebat. Poſt ubi ſatis ſuperque a Diva conjuge ſpectatum , ordinatum agmen quodque iter facere cœpit. Carri pariter a latere agi; quibus pro foſſa valloque ex inſtituto tuo Vngari non modo caſtra munire, ſed falcatis in prælio uti, hoſtesque iis circumvenire ſæpe ſolent. Miranda ſunt profecto, quæ diximus ; quando nunquam in Italia videre licuit. Sed cum diſciplinam militarem, moresque ſanctiſſimos, quibus Vngaros educaſti, mecum ipſe conſidero, aliquamdiu in caſtris diverſatus; ne minore quidem admiratione conficior. Nusquam mihi milites ſpectare licuit caloris, & frigoris, item laboris, & inediæ tolerantiores; qui ſtudioſius imperata faciant; qui libentius, dato ſigno, pugnam ineant; qui ſe morti promptius exponant; qui militarem ſeditionem magis deteſtentur; qui in caſtris quietius, honeſtiusque vivant; qui ſeſe religioſius agant; qui tumultus ac rixas magis abominentur; qui temperantiam & caſtitatem magis colant, ab omni blaſphemia, perjurio, illegitimaque venere penitus alieni. Maxima pars equitum, quibus uxores ſint & liberi, triennium quandoque aſſiduo militare coacta, nunquam conjugii fidem violaſſe creditur. Si quis cum militari ſcorto deprehenſus eſt, perpetua ſugillatur infamia. Fortitudinis & patientiæ ſunt plus quam Lacedæmoniæ. Hyeme æque ac æſtate caſtra frequentant; & quod meis hiſce oculis ſæpe vidi, ſub nivibus ac terra, ne obſidionem deſerant, toleranter hibernant, unde murum ſæpe more prodeúnt. Stationibus totam noctem teſſerariorum juſſu equites adſunt; neque loco moventur, neque rigenti algore queruntur: & quamvis plerisque membra vel ſæviente frigore obſtupeſcant, invicto tamen animo cuncta patiuntur. Liberos in caſtris alunt, ibique militaribus ſtudiis informant: ex quo fit, ut gens Vngarica bello aſpera, ità inſtitutis, ductu, auſpiciisque tuis creverit ; ut quæ non modo paternam glebam in Pannonia poſſideret, ſed vix intra hoſtile pomœrium ſe ſine ſanguine tueretur, tantum fecerit acceſſionis: ut a Sarmatis ad mare usque Adriaticum, & a Myſiis, atque Macedonibus ad Noricos usque ac Germanos ſub ditione tua imperium propagarit. Erubeſco equidem, ne quid patriæ gentis gloriæ detraham, ea dicere, quæ veritas meis e faucibus exerit; haud parum veritus, crimen impietatis, aſſentationisve calumniam. Sed numine veritatis adactus, neque Matthiam, Dominum, Deumque meum; neque benemeritos Vngaros vera

lau-

laude defraudabo. Exiſtimabam nuperrime ex Italia in Pannoniam profectus, veluti in quoque ſcientiarum genere, cæterisque artibus, ita & in re militari, morumque præſtantia, a cæteris ei nationibus eſſe cedendum: ſed ubi tua caſtra luſtravi, aliquamdiu inter ſtationes & contubernia verſatus, ea profecto ibi ſpectare & admirari contigit, quæ me invitum ſententiam mutare cogebant. Utinam tam validos, & munitos equitatus, tam probos, fidosque animos, tantam rei militaris peritiam, ea corporum robora, eam denique fortitudinem, continentiam, & religionem apud Italos hac tempeſtate, quam in veſtris caſtris vidimus, invenire liceret! In veſtro namque exercitu, quod non ſine pudore dici poteſt, multos Curios, Camillos, Fabricios, Fabios, Scipiones &, Æmilios cernere erit. Quis Paulum Geniſium, ducem hercle fortiſſimum? quis Stephanum Bathor ſanctiſſimum? quis Stephanum Scepuſienſem tanta fortitudine, ac regia charitate preditum, ut in Alamannico bello inter confertiſſimos hoſtes captus, cæſis, qui latera clauderent, ſe incolumem receperit ad ſuos. Quis Petrum & Matthiam Gerebos, accerimos belli duces, miro robore præſtantiſſimos? qui cum conſobrini Majeſtatis veſtræ ſint, alterum vere clypeum, enſem alterum poſſumus appellare. Quis Franciſcum Ariſtum, indomitæ fortitudinis equitem? cæterosque innumeros, quos recenſere otii foret longe majoris, negare auſit, de priſca Romanorum gloria non modo geſta, ſed vultuum quoque referre Majeſtatem? O fæcundiſſimam bellatorum gentem, ubi multos intueri licet militari imperio dignos! O effætam exhauſtamque Italiam, tot Imperatorum olim officinam! Quæ præter illuſtriſſimum Alphonſum Aragonium, neminem hoc tempore apud ſe invenire poterit, cui tuto exercitus committi queat. Deploremus igitur Heſperiæ orbitatem, & divæ huic Corvinæ Serenitati congratulemur: quippe quæ jacturam noſtri temporis, geſtarum rerum gloria ita reſarſit, ut hæc ætas habeat, quod univerſæ ita poſſit objicere vetuſtati; ut illa ſæpius obmuteſcat. (1) Hoc ex Philoſtrati lectione cognoſces, Princeps invictiſſime, quem Poëtarum interpretationi maxime neceſſarium, in Novæ Civitatis obſidione, dum cum Diva Regina Beatrice, omnium noſtri ſæculi mulierum

(1) *Nobiliſſimum hoc priſcæ Hungarorum militaris virtutis ac diſciplinæ teſtimonium iisdem ſententiis ac verbis, ut in prævio monito dixi, repetiit* Bonfinius Decad. IV. Lib. VIII. pag. 643. *unde excerptum* Cl. Belius, *eruditæ Hungariæ inſigne ornamentum, vulgavit* in Apparatu ad Hiſtoriam Hungariæ pag. 316. *hac ſub epigraphe:* Speculum priſcæ Hungarorum militaris Diſciplinæ. *Et o utinam in eo mores ſuos, & officia erga Regem & patriam quotidie examinent populares noſtri! utinam ad priſtinam virtutem, amoremque patriæ redeant! nam nobilem eſſe, & patriæ deeſſe: commoda libertatis arrogare ſibi, & ejus incommoda atque onera defugere: id profecto ignaviſſimus quisque non difficulter patraverit. Porro jam dixi, magnam partem præfationis hujus ab ipſo* Bonfinio *Decadis IV. lib. VIII. eſſe intextam; ignoravit hoc. Ill. ac Rev. Vir.* Antonius de Bajtaj, *ex ſcholis Piis Epiſcopus nunc Tranſilvanienſis, qui ex odore ſtyli perſuadere mihi cauatus eſt,* eam Bonfinii *non eſſe. Perſimilis itidem probitatis eſt ejusdem viri docti judicium de Silveſtrinis litteris, ad* D. Stephanum *miſſis; cujus inter nos controverſiæ obſcuram mentionem feci* Hiſtoriæ meæ Diplomaticæ Juris Patronatus *pag. 50.*

rum ſapientiſſima, noſtris ſtudiis pro fauſta benignitate ſua admodum delectata, haud procul a caſtris hibernaremus, inter tumultus hoſtium, machinarumque fragores, tribus fere menſibus e Græco in Latinum ſane traduximus. Nam cum Tideus noſter, arguti compos ingenii, & vir apprime eruditus, me otio ſuo offendiſſet, hunc librum obtulit; quo ingratum meum otium conſolarer. Acceſſit Julius Æmilius, veſter Medicus, de valetudine veſtra ſemper optime meritus, & Poëta ſane non contemnendus. Item Stephanus Criſpus, Protonotarius Pontificius, & non ſolum probitate ingenita, ſed Latinæ linguæ elegantia præſtans; qui me in traducendo ſæpe usque adeo adurgebat, ut quandoque admodum timerem, ne e feſtinata hac fœtura quicquam ederem inmaturum. Proinde Trojani belli Veſtra Majeſtas imprimis Heroica legere dignetur; unde facile intelliget, penſitatis Græcis Trojanisque Heroibus, qui plus mendacio, quam veritati debuerunt; ſe plus nominis ex Auſtriæ tantum, quam illos ex Trojano bello promeruiſſe. Utinam igitur, utinam! quando temporum maturitas advenit, & omnium eſt viciſſitudo regnorum, legitimos, nuncupatis votis, quæſumus, illa vivat annos! quousque uſurpatum utrumque a barbaris nationibus imperium, in tuam, ut par eſt, redigatur poteſtatem. Sed antequam hæc legas, de Philoſtrati vita eſt aliquid diſſerendum (1).

IX.

Sylloge Diplomatum, litterarum, Actorum publicorum, quorum teſtimonio ac fide res Auſtriacæ, ab Imp. Friderico geſtæ, in primis nituntur.

MONITUM.

Neque officii nunc mei, neque hujus loci & temporis eſſe arbitror, commendare multis veterum Diplomatum utilitatem, quam in ſtudio elegantiorum litterarum præſtant maximam. Perfuncti hoc munere jam pridem ſunt viri in Rep. litterarum longe doctiſſimi; docuit diligenter ſummus Leibnitius (2), *& politiſſimo judicio ſuo rei Diplomaticæ dignitatem pulchre adſeruit. Syllogen, quam hic in lucem effero, duas præcipue ob cauſſas juris volui facere publici: monumenta enim primum continet, quæ a ſapientiſſimo, ſuorumque ſubditorum amantiſſimo Principe pretium ſortiuntur non modicum;* Boeclerus *deinde vir clariſſimus idem olim, ſed fruſtra, agere voluit. Adteſtatur id ejus epiſtola, ad* Lambecium *noſtrum ſcripta, quam præfamini, huic volumini præmiſſo, inſerui.* Subſidia, *inquit*, varia conquiſivimus, neque pœ-

(1) *Sequitur in Codice vita* Philostrati, *quæ tamen in* Juniorem *potius quam* Seniorem *convenit.*

(2) *In Præfatione Codicicis Jur. Gent. Diplomatici.*

pœnitet hactenus collectionis. Quin autem tibi, vir ſumme, rariſſima quæque præſto ſint, non conjicio tantum, ſed multa nominatim ſcio. *Et paullo poſt:* Tertia pars habebit Diplomata & Documenta varia. . . Quid & quantum velis ex immenſa tua copia in noſtros rivulos derivare, tua tibi benignitas dictabit &c. *Porro ad* Boecleri *propoſitum quod attinet, Syllogen monumentorum dare volebat cum ad res Imperii tum etiam Auſtriacas Imp.* Friderici *pertinentium. Fortunam & diligentiam viri doctiſſimi notam fecit Cl.* Kulpisius. *Deſiderabantur utroque in genere quam plurima. Monumenta ad res in Imperio geſtas ſpectantia ſupplere perrexit Cl.* Joan. Joachim. Müllerus *præclaro opere,* Reichs-Tags-Theatrum *inſcripto. Specilegium poſt uberrimam meſſem inſtituit, eruditiſſimus* Gustavus Georgius Königius. *Sola monumenta Auſtriaca amicam expectabant manum, cujus officio e tenebris prodirent in lucem. Illam ego jacentibus porrexi libentiſſime, nihilque non egi, ut diſperſa colligerem. Et favit conatibus meis fortuna;* Augustæ *quippe clementi admutu, & eruditiſſimorum virorum Roſenthalii & Lambacheri humanitate, tum ſanctius Auguſtæ Domus, tum etiam ampliſſimæ urbis noſtræ tabularia mihi patuere. Retuli opes longe pulcerrimas, & Bibliothecæ theſauros præſtantiſſimo incremento auxi. Eſt tamen quod ſummo mihi nunc diſplicet opere. Volumen hoc, quod vides lector, ſpiſſius jam eſt, quam ut mercem meam omnem eidem includere poſſim. Vtrum ab editis integre Commentariis noſtris ad publicanda reliqua olim mihi redire licuerit, juxta cum ignariſſimis ſcio. Quidquid demum evenerit, nunc ut his commodo tuo utare, opto; nam accincto jam mihi ad aliud & longius iter, Commentariorum noſtrorum editionem intelligo, immorari Analectis diutius haudquaquam licet. Vale!*

I.

Copia litteræ, quam illuſtriſſimus Princeps Dominus Rex Poloniæ electo Romanorum Regi mittit. *Cæſaream dignitatem Wladislaus Friderico gratulatur, ſeque ab Ordinibus Regni Vngariæ Regem electum ſignificat, petens, ut controverſiæ, quæ inter utriusque ditionum populos exortæ ſunt, amice componantur: præſertim vero ut ab impugnatione Comitis Ciliæ deſiſtere velit.* Cod. Cæſar. Theol, 205. fol. 303.

Sereniſſimo Principi Domino Friderico Dei, gratia Romanorum Regi electo, ac Duci Auſtriæ &c. Fratri noſtro cariſſimo, Wladislaus tertius eadem gratia Rex Poloniæ electus Regni Vngariæ, Lithuaniæque Princeps, ſupremus & heres Ruſſiæ &c. ſalutem fraternamque caritatem & proſperos ad vota ſucceſſus. Sereniſſime Princeps Frater noſter cariſſime. Gratulabundo admodum audivimus animo, quæ de felicitatis veſtræ fortunatis eventibus primum, fama volante, & demum fide dignorum relacione, his currentibus diebus ad audientiam noſtram ſunt perlata. Intelleximus ſiquidem, qualiter Reverendiſſimi in Chriſto Patres & Illuſtriſmi Principes Sacri Romanorum Imperii Electores Serenitatem veſtram

in

in Regem Romanorum concordi vo-
ce & ſententia elegerunt; & lætati
ſumus, vos alti generis Principem
ad tantæ dignitatis faſtigium feliciter
evectum: qui merito de ſacroſanctis
ſummi Pontificis Vicarii Jeſu Chriſti
manibus Imperii Sacri & Monarchiæ
mundi ſuſciperet diadema. Proinde
quoque Princeps præclariſſime, Sere-
nitati veſtræ congratulamur, & con-
gaudemus ſincero cordis affectu, tum
pro illo naturali inſtinctu, qui nos
cognationis proximitate conjunctos
tenet, tum etiam, quia hujuſcemo-
di Serenitatis veſtræ ſublimationem
plurimum confidimus, magnum con-
ſolationis munus Eccleſiæ Sanctæ Dei
parituram. Verum certam & indubita-
tam in corde noſtro de veſtra Sere-
nitate gerimus fiduciam, quod etiam
vice reciproca de nobis audire felicia
affectatis. Eidem Serenitati veſtræ
præſentium ſerie declaramus perſo-
nam noſtram, vacante Regno Un-
gariæ per obitum Sereniſſimi divæ me-
moriæ Principis Domini Alberti, olim
Romanorum & Vngariæ Regis, in
Regem Vngariæ per Regni ejusdem
Prælatos, Principes, Barones, Comi-
tes Nobiles & Civitatum, locorumque
communitates, unanimi deſiderio ele-
ctum eſſe: qui pro confidentia hu-
jusmodi electionis ſolennes Ambaxia-
tores ſuos, videlicet Reverendiſſimum
in Chriſto Patrem Dominum Johan-
nem Epiſcopum Segnienſem, ac ma-
gnificos Dominos Matkonem de Ta-
lancz Dalmatiæ, Croatiæ & totius
Slavoniæ Regnorum Banum, Jo-
hannem de Peren Magiſtrum Tawer-
nicorum Regalium, Ladislaum de
Palantz Curiæ Regalis Magiſtrum, ac
Emericum de Marczali Magiſtrum
dapiferorum Regalium & Comitem
Simigienſem &c. Auctoritate &
mandato ſufficienti fulcitos, ad no-
ſtram præſentiam in Civitatem Cra-
covienſem his noviſſimis diebus
transmiſerant; ubi & nos electionem
hujusmodi, etſi dono altiſſimi ampli-
tudo Dominiorum Regni Poloniæ no-
bis ad plenum ſuppetat ad dominan-
dum, tamen ne videamur divinæ vo-
luntati contraniti, & fidei Catholicæ
curam negligere, de Conſilio Præla-
torum & Baronum noſtrorum pro
honore Regis æterni ſi quo auc-
re omnium diſponuntur gubernacula
Regnorum, proque fidei ſanctæ aug-
mento, & bono ſtatu Regni illius, tot in-
ſultibus ethnicorum & blaſphemorum
crucis Chriſti afflicto, conſenſum no-
ſtrum præbuimus omnem ſpem no-
ſtram in ea re in ſolius miſericordis
Dei clementia ponendo, cujus cauſa
in hujuscemodi negocio agi potiſſi-
mum videtur, ubi & nobis cum ma-
gna confidentia pollicemur, quod in
his, quæ nos pro defenſione fidei
Catholicæ aggredi agique pro tem-
pore contigerit, & veſtræ Serenitatis
& ceterorum Regum Principumque
Catholicorum opportuna præſidia
non debeant deeſſe. In qua re & id ma-
gnopere felicitati utriusque noſtrum
arbitratu noſtro videtur conferre,
quod Serenitatem veſtram fortuna no-
bis effecerit vicinam, ut quemadmo-
dum ſanguinis propagatione, ſic etiam
ſimus connexi dominiorum propin-
quitate, per quam mutuis potentiis
noſtris robur terrorque hoſtibus no-
ſtris accedet, ſane Princeps Sereniſ-
ſime, quia certa relatione noſtrorum
didicimus, quod nonnulli hoſtiles
incurſus fierent in confiniis Ducatus
veſtri Auſtriæ & Vngariæ Regni, per
homines & ſubditos veſtros & e re-

gione

gione noſtros, per quod nonniſi depopulatio partis utriusque paratur, Serenitas veſtra, de qua uti de amico & fratre noſtro magnam ſemper & nunc majorem habemus fiduciam, dignum cenſuimus partes noſtras offerre, quatenus ut hujuſcemodi conflictus conquieſcerent, prout nos noſtris juſſimus, ita & vos veſtris ſubditis demandare velitis, & maxime illi de Liechtenſtein ſignanter affectamus. Dignetur Serenitas veſtra ab impugnatione Comitis Ciliæ gentes armorum potentiæ veſtræ cohibere, & hæc omnia in ſufferentia pacis noſtra contemplatione ſuſpendere, quoad nos, auſpice Deo, de proximo ad Regnum id veniemus, dabimus enim operam, quod hujuſcemodi omnes differentiæ & diſplicentiæ qualitercunque exortæ optimis modis cum noſtrorum Prælatorum & Baronum Conſilio conplanabuntur adeo, ut nulli precium relinquetur, de altera materia conquerendi, exiit profecto, cum impellit Religio, extorquet natura, & affectio perſuadet, ut noſtris nosmetipſos potentiis & copiis ſupportamus, ipſas magis contra hoſtes noſtros, & præſertim fidei ſanctæ æmulos & blaſphemos Chriſti convertamus, quibus tanto terribiliores ſuperioresque viribus erimus, quanto ſubmotis cunctis ſimultatibus unionis, fœderis & caritatis mutuæ ampliores fuerimus amatores. Ad quæ omnia, quamvis Serenitatem veſtram benivolam eſſe non dubitamus, & pro votis noſtris ſincere affectamus, ſi tamen ſuper his Serenitas veſtra aliquid ſcripſerit, gratum nobis computabimus & acceptum. Datum Cracoviæ XII. menſis Martii anno Domini MCCCCXL.

II.

Literæ Eliſabethæ, Reginæ Hungariæ, quibus Ladislaum Poſthumum, filium ſuum recens natum, Alberti Archiducis Auſtriæ tutelæ & fidei committit. Ex Sanctiori Tabulario Auguſtæ domus.

Commiſſio ppria Dominæ Reginæ.

Wir Elizabeth von Gotts Gnaden zu Hungern, Dalmacien, Croacien &c, Kunigin, Herczogin ze Oſterreich, ze Steyr &c. und Marggrafin ze Merhern Verjehen; und tun kund offenlich, als wir nach Verleichung vnd von Gnaden des almechtigen Gots, yeczt vnserr gepurd, nach tot vnd abganng, weylent des allerdurlewchtigiſten Furſten vnſers lieben Herren vnd Gemahels, Hern Albrechts, Romiſchen, ze Hungern, und ze Behem &c. Kunigs, Herczogen ze Oſterreich vnd Markgraven ze Merhern &c. lobleicher gedechtnus, aynen Mandleichen Erben genant Lasla, gepperet haben. Vnd wann aber deſſelben, vnſers lieben Sunes, Kunigreich, Furſtenthumb, Lannd vnd Lewt, groſſer und merkchlicher hilff vnd beyſtandes notdurfftig ſind, domit ſy deſterpas, beſchirmet vnd Regirt werden, vncz die der benant vnser lieber Sun ſelber Innhaben, vnd verweſen mag, und nach dem, vnd der egemelt, vnſer lieber Sun, nach geſchäfft, des benanten vnſers lieben Herren und Gemahels, in dem Kunigreich zu Hungern, vncz zu ſeinen beſchaidnen Jarn ſol gezogen, und gehalten werden. Dadurch pilleich das Furſten-

thumb Osterreich mitsambt seiner zugehorung wirdet furgesehen, mit ainem Gerhaben vnd Verweser, der vns, und dem egenanten vnserm lieben Sune, auch dem yecztgemelten Furstenthumb Osterreich mug vorgesein. Also haben wir angesehen und betrachtet, solchen guten willen, so der obgenant vnser lieber Herre und Gemahel, weilend Kunig Albrecht, zu dem hochgebornn Fursten, vnserm lieben Vetern vnd Sun, Herczog Albrechten, Herczogen ze Osterreich &c. fur menikleich hat gehabt, auch solh freuntlich erpieten, darinn er sich dann alczeit gen vns, vnd vnsern Kyndern hat beweiset, vnd das er auch von angeporner Freuntschafft, als der yecztberurten vnser Kynder nachster Freund, vnd ainer von Osterreich ist, und daz er demselben Furstenthumb am suglichsten vorgesein mag, vnd haben vns mit demselben vnserm lieben Vettern und Sun verayner, das wir in durch solcher Vrsach, auch von merer Krefftigung, Sicherheit, vnd Ausrichtigung willen vnd auf die Gerechtigkait vnd Erbeschafft, so wir, und vnser egenanter lieber Sun Kunig Lasla, zu dem egenanten Furstenthumb Osterreich haben, demselben vnserm lieben Vettern Herczog Albrechten, zu ainem Gerhaben und Verweser genomen, vnd nemen auch wissentlich, das er das benant Furstenthumb Osterreich, oberhalb, vnd nyderhalb der Ens, mit allen Geslossen, Steten, Merkchten, Dorffern, Mewtten, Zollen, Rennten, nuczen, und gulten, und allen zugehorungen, und Herrlichkaiten, Lehenschafften, geistlichen vnd weltlichen mit ganczer gewalt-

A sam, nichts darinn ausgenommen, als ain Gerhab, vnd Verweser, Innhaben, Verwesen und Regiren sal, und mag, als darzu gehort, getreileih und ungeverlich. Auch haben wir in empholhen, vnser gesslosser in Osterreich, die uns vom vnserm egemelten lieben herren, vnd gemahel, verschrieben, vnd vermacht seind worden, Dieselben gesslosser mit iren zugehorungen, an vnserr stat innezehaben, vnd zuverwesen, doch das vns die nutz, so ierleich über die gewondleihen Burg huet vnd abzug, davon gevallen, geraihet werden. Vnd wenn dann derselb vnser lieber Sun Kunig Lasla sechczehen Jar alt ist, so sal im der benant vnser lieber Vetter Herczog Albrecht, des egemelten Furstenthumbs Osterreich, mit aller seiner zugehorung, *als oben gemelt* ist, ledigkleichen abtretten, vnd im das an alle Irrung vnd widersprechen vberantwurten, angeverde. Es sall auch der egenant, vnser lieber Vetter Herczog Albrecht, die obgemelten zeit, alle Prelaten, Graven, Herren, Ritter, Knecht, Burger, und menigkleich, in dem obberurten Furstenthumb Osterreich bey yren Freyhaiten, Rechten, alten guten Gewonhaiten, und herkomen halten, vnd beleiben lassen, vnd nicht gestatten, das sy von yemanden dawider gedrungen werden, vnd in allen sachen getrewlich handeln und tun: als wir des dann, sunder getrawen zu im haben auch ungeverlich. Mit Orkund des Briefs versigelt mit vnserm anhangundem Insigel. Geben zu Gumarn an Suntag, als man singet Misericordia Domini (*10. Aprilis*) nach Kristi

B

C

gc-

gepurt vierczehen hundert Jare, darnach in dem vierczigiſten Jare.

L.S.

III.

Capita neceſſitatum publicarum, a Friderico Imp. ordinibus Auſtriæ, in Commitiis conſtitutis, ad deliberandum propoſita; cum eorundem reſponſis. Ex publlcis Actorum Commentariis Civitatis Vindobon. Vol. 1. fol. 55. p. 1.

Vermerkcht die Anbringen vnſers allergnadigiſten Herrn Kunig Fridreichs an die Lanntſchafft, ſo yetz hie ſein an Suntag nach ſannd Tyburti und ſannd Valerians Tag (*17. Aprilis*) Anno &c. quadrageſimo.

Des erſten hat vnſer Herr der Kunig der Lanntſchafft irs guten willen vnd ſolher gehorſam, das auf ſein ervordern alſo willig und berait herzekomen geweſen ſein, mit gutem Fleiſs gedannkt, und wil das gen in gnedikleich erkennen.

Darauf hat er der Lanntſchafft zu erkennen geben, wie das Lannd merklich angriff, Irrung und Stöſs mit Rawb, Prannt, uud Zuſagung von Vngern, Merhern, vnd Beheim habe, als in denn wol wiſſentlich ſey, ſolten die nicht bey zeiten vnderkommen werden, das ſich dan dieſelben meren, vnd Land vnd Lewt vberſchwenkleich würden, vnd ſy peten, darzu zu gedenken, ze raten, vnd ze helfen, damit ſolichs furkomen vnd Lannd vnd Lewt in Frid vnd Gemach geſetzt werde, was ſein Gnad darczu mit ſambt in geraten vnd volhelfen mug, des ſey er willig.

Darnach hat er den Lanndlewten beſunders zu verſteen geben, als ſy in zu ainem Verweſer aufgenomen haben, hab er dem Lannd ein Anlehen zwelf tauſend Romiſch Guldem getan, und darumb aine verſorgnuss begert, do haben im die vier Partey der Lanndſchafft zugeſagt, er werd pilleich darumb verſorgt, vnd haben die, die er aus den vier Parteyen genomen hab, mit den zwain Pflegern zum Kallnperg vnd zum Grewtſchenſtain geredt, im damit vmb die benannten XII^{M}. Guldein in Pflegweis ze huldigen, vnd gehorſam zeſein, des aber ſy nicht haben tun wellen, vnd ſey alſo noch nicht verſorgt, vnd darauf hat er an die Lanndſchafft begert, das ſy im vmb das oder kunfftigs Anlehen, gedenken zu verſorgen, damit er des, ſo es zu Schulden kome, nicht anſtee. Auf den erſten Artikl als aine kunigliche Gnad der Lanndſchafft des guten willen dannkcht, iſt dieſelb Lanntſchafft Ewrn kunigklichen Gnaden in den vnd andern Sachen, pilleich gehorſam, vnd allzeit willig, vnd dannkcht ew ewrs gnedigen erbiettens mit aller vndertenikait zemal vaſſt.

Auf den Artikl von dem Angriff vnd auch von des Anlehens wegen oben berurt &c. ſtet der Lanndſchafft

fchafft antwurt, das fy in anfankch daran gedacht, vnd mit allem Vleifs darnach geftannden haben, damit fy ewr K. G. zu ainem Verwefer, vnd darnach ob vnfer gnedige Fraw die Kunigin ain Sun geperet, zu ainem Vormunden aufgenomen haben, oder ob fy nicht ain Sun geperet, das denn ewer Gnad auch vnfere gnedige Herrn ewr Bruder vnd Vettern in iren erblichen Rechten, beftunden, als das dann die Verfchreibung den vier Parteyen der Lanntfchafft, durch ew gegeben, klerlihen aufweiffet, deraus ewr gnad wol verften mag, das wir an dem Haws zu Oftereich ewrn gnaden land vnd lewten nach fchulden vnd notdürfften getan haben, vnd befunder nach dem, vnd Land vnd Lewt mit merkliher anligunder befwerung, Angriff, vnd zufagung diefelb Zeit vafft beladen gewefen, vnd noch yetz find, darzu man Lewt vnd gut notdürftig ift, vnd als das auch in ewr beyden Verfchreibung aigenlich begriffen ift.

Darauf bitt die Lanntfchafft ewr kunigliche Gnad mit allen vndertenigen vnd diemutigen Vleis folch merklich Swerung vnd Beladung zu bewegen, und die gnediklich zu vnderkomen; damit Land und Lewt zu Frid vnd Ru komen, vnd auf das hat die Lanntfchafft gedacht, das ewr K. G. haben fol M. Pferd, vnd die an folich ennde der gemerkch, wo das notdürftig fey, fürderlich ze fchikken, damit Land und Lewt ain Troft und Scherm an ewr K. G. haben, wan folt es nicht befchehen, des die Lanntfchafft nicht hofft, fo wer zu beforgen, das ewrn Gnaden Landen vnd Lewten vnwiderbringlich Schaden daraus ergiengen, das vil pafer bey Zeiten durch ewr K. G. ze vnderkomen vnd ze wennden fteet, vnd was die Lanntfchafft ewr Gnaden darczu geraten, gedienen vnd gehelffen mag, nach der Ordnung Zewiderfteung der Veind, fo die in das Lannd ziehen wellen, des ift ewr Kün. G. vnd dem Lannd willig, als fy des fchuldig ift.

Item das man darauf angeentz ains obriften Haubtmanns ainig werd, der auch ain Lanndman fey, vnd kain Huldigung noch Zufagung von nyemand aufnemen full.

Dann von des benanden Anlehens oder von folichs Darlegens wegen auf folich Soldner vnd ander Notdurfft des Lanns *zu tun*, *hat* ewr Kün. G. noch ettwe vil Jar, vor ewer, bis vnfer Junge Herr zu feinen befchaiden Jaren kumbt, in der Zeit ewr Gnad des Anlegens oder kunftckleichs Darlegens von den Rennten, Nutzen vnd Gülten des Lanndes enuellen vnd an Abgang wol beczalt werden mag.

Item auch bitten die Lanndlewt ewr Kün. G. ainen Hubmaifter zu fetzen, der ain Lantman fey, des Lanndes Ofterreich, der das Hubambt mit allen feinen vndern Amtverwefern verwefe, für bafser Ordnung, Raytung darinn halde, damit ewr Kün. G. vnd das Lannd mit folchen Rennten, Nutzen vnd Gulten, die davon gevallen, fürgefehen mugen werden, nach notdurfften, vnd auch vmb folh anlohen, fo ewr Ku. G. getan hat, vnd tun wurde,

de, deſter fürderlicher vnd ordentlicher betzalt, vnd entricht werde, Item das er auch alle Ambt, die im gepüret, zu beſetzen, mit Lanndlewten beſetzen ſull, doch mit wiſſen ewr Gnaden, als das von alter gehandelt, vnd herkome iſt, darumb bitten wir ewr Ku. G. in dem nicht verzichen, ſunder fürderlich darczu zu tun, als ir ew ſelbs, Lannd vnd Lewten des wol ſchuldig ſeyt.

Als dann Ewr Kün. G. begert hat, vmb ain Lanndmarſchalich ze öffen, ſind die Lanndlewt von deswegen ainhelliklich vberain worden, das ewr Gnad den von Walſe, darczu vorder vnd nem, damit das Lanndrecht ain Fürgang gewine, wann das ewrn Gnaden Lannden vnd Lewten merklich notdurfs iſt.

Item von des Heiltumb, Klainet, vnd ſilber Geſchwr wegen darumb ain Nachred auferſtanden iſt &c. darinn iſt der Lanntſchaft Antwurt wie ſy des vor nie gehabt hab, vnd noch nicht gelaube, dadurch nicht notdurft ſey, yemand aus der Partey darczu zu geben, das Anbeſchawe.

Auch iſt der Lanndlewt begern vnd Rat, das ewr küniglicher Gnad ervorder all Pfleger, und auch die von Steten, Amtlewt vnd Richter ewrn küniglichen Gnaden gehorſam zu tun, als ain Vormunden vnſers jüngiſten Herrn, Herrn Laſſlaben Künig Albrechts ſeligen Sun, als vnſers rechten natürlichen Herrn vnd Erben des Lannds zu Oſterreich nach Innhaltung der Verſchreibung darinn ewr Gnad ſetzen, vnd entſetzen hab, nach Notdurfften vnd nach der vier Parteyen Rat, die ewr Gnad darczu nemen ſol. Item von der Zwayung wegen zwiſchen ewr ku. G. vnd ewrn Pruder Herczog Albrechten, auch vnſerm Herrn, Pitt die Lanntſchaft ewr K. G. mit aller Vndertenikait, ſolh weg fürzenemen, damit ir zu baider ſeytt, frewetlichen vnd prüderlichen geaint werdet, wan ſolh ewr baider Zwayung gemainem Lannd vnd dem gantzen Haws Oſterreich ſchedlich möchten werden, wenn all auſwendig Krieg vnd Anſtöss.

IV.

Literæ Elizabethæ Reginæ, quibus ſacram Hungariæ coronam Friderico Imp. pro florenis monetæ Hungaricæ CIↃCIↃIↃ. *in ſpatium duorum annorum pignori relinquit.* Ex Sanctiori Tabulario Aug. domus.

Wir Elizabeth von Gots Gnaden zu Vngern, Dalmacien, Croacien &c. Kuniginn, Erbling vnd Fraw des Kunigreichs zu Behem, Herczoginn zu Oſterreich vnd zu Steyr &c. vnd Markgrafin zu Merhern, bekennen, vnd tun kund für vns, vnd vnſer Erben, als der allerdurchleüchtigiſt Furſt vnd Herr, Herr Fridreich derſelben Gnaden Römiſcher Künig, allczeit merer des Reichs, vnd Herczog zu Oſterreich, zu Steyr, Kernten, Krain, vnd Graff zu Tyrol, vnſer lieber Veter, vns zu vnſer Furderung vnd Freüntſchaft in merklichen vnſeren nothdurften berait gelihen hat drithalb tauſent newer Vngriſcher Gulden, vnd dafur wir im vnſer Kunigliche Kron, zu einem Furphant verſeczt

haben in ſolicher maſs, daz er daſ-
ſelbe Gelt in denn nagſtkomenden
czwain Jaren, von datum des Briefs
zu raitten, von vns nicht ervardern
ſol, alſo geloben wir widerumb,
bey vnſern Kuniglichen wirden vnd
trewn, in Kraft des Briefs, wenn
der ebenant vnser Veter, oder ſeine
Erben, oder wer vns, von irn we-
gen, mit dieſem Brief. vnd mit
dem obgenanten Furphant der Kron,
nach den obgeſchriben czwain Jarn,
ermant zu löſen, daz wir dann ſoli-
che Löſung von in tun, vnd die
obgenant Summ Gulden furderlich
beczalen ſollen vnd wellen an alle
Waygrung vnd Widerred vnge-
verlich, mit vrkund des Briefs,
verſigelt wiſſentlich, mit vnſerm
anhangunden Inſigel, der geben iſt
zu Preſpurgk, an Mittichen nagſt,
vor Sand Oſwolds Tag, (*3. Au-
guſti.*) Nach Criſti Gepurdt in
dem vierczehenhunderten vnd vier-
czigiſten Jar.

L.S.

V.

*Literæ Friderici Imp. quibus Eli-
zabethæ, Reginæ Hungariæ fi-
duciam dat, ſe dictum æs ante
elapſum biennium haudquaquam re-
petiturum eſſe.* Ex Sanct. Ta-
bul. Aug. domus.

Wir Fridreich von Gotes Gna-
den, Romiſcher Kunig zu
allen czeitn Merer des Reichs, Her-
czog ze Oſterreich, ze Steir, ze
Kernden, vnd ze Krain, Grave
zu Tyrol &c. Bekennen für vns
vnd vnser Erben, vnd tun kunt of-
fentlich mit dem Brief, als wir der
Durchleüchtigſten Fürſtinn vnſerr
lieben Mumen Frauwn Elizabethen
ze Hungern, Dalmacien, Croacien,
&c. Kuniginn durch irrer fleizzigen
pet willen, vnd zu irn merkleichen
notdurften, dritthalbtauſent guter
newer vngriſcher Guldein haben ge-
lihen, dafür ſi vns, in vnſer Gewalt
geben, vnd geantwurtt hat, ain
guldeine Coron mit dreinvndfumfczig
Saphyrn, fumfczig Palayſen, (1)
ainem Smaragd, vnd mit dreinhun-
dert vnd acht und dreiſſig Perlein,
vnd wigt dieſelb Coron, mitſampt
demſelben edelngeſtain, Perlein, vnd
dem ſeydein Hewblein, *das darinn*
iſt, newn Markh, vnd ſechs Lot,
daz wir derſelben vnſerr Mumen,
vnd irn Erben, bey vnſern Kunig-
leichen Wirden, für vns, vnd vn-
ser Erben gelobt vnd verhaiſſen ha-
ben, geloben vud verhaiſſen auch
wiſſentlich in Krafft des Briefs, daz
wir in dieſelben Summ Guldein, die
nachſten zway Jar, von datum des
Briefs zuraitten angeſteen, vnd die
in derſelben Zeit nicht erfordern
ſullen, noch wellen, aber wenn
dieſelben zway Jar nu vergangen
ſind, vnd ſich gancz vollendet ha-
ben, ſo mugen wir denn, oder vn-
ser Erben, dieſelben vnser lieben
Mumen oder ir Erben, die obge-
melt Coron, vnd was darczu ge-
höret vnser Furphande anpieten zu
loſen, da ſi dann ſoliche Loſung
tun, vnd vns die obgenanten Summ
Gul-

(1) *Bulaſius vel Bulaſſius ſpecies Rubini. vide Analector. Vindob. Tom. I. Col. 829. not.* (1)

Guldein furderleich beczaln ſullen, an alle Waygerung vnd Widerred vngeverleich. Mit vrkund des Briefs, geben zu Haimburg an Mittichen vor Sand Oſwalds Tag (*3. Auguſti*) Nach Kriſti Gepurd vierczehenhundert Jar, vnd darnach im vierczigſten Jare, vnſers Reichs im erſten Jare.

L.S.

VI.

Tabulæ pactorum inter Frider. Imp. & Elizabetham de gubernanda utraque Auſtria; de dote Elizabethæ; ac de quinque millibus florenorum monetæ Hungaricæ, eidem Reginæ rurſum creditis. Ex Sanct. Tabul. Aug. domus.

Nach Kriſti Gepurd vierczehenhundert vnd darnach in dem vierczigiſten Jare, an Sand Bertlmes Abend, (*23. Auguſti*) iſt zwiſchen dem allerdurchleuchtigiſten Furſten vnd Herren, Hern Fridereichen, Romiſchen Kunig zu allen czeiten Merer des Reichs, vnd Herczogen zu Oſterreich &c. vnd der Durleuchtigiſten Furſtinn, vnd Frawen Frawn Eliſabethen, Kuniginn ze Hungern, Dalmacien, Croacien, Herczogin ze Oſterreich, vnd Markgravinn zu Merhern &c. durch die nachgeſchriben mittler vnd vndertaidinger, die von ir baiden Tailn darczu gevordert, vnd gepeten worden ſind, beredt vnd betaidingt worden von folher vnwillen vnd Miſſhelung wegen die zwiſchen ir baiden Gnaden auferſtannden waren, vnd iſt ſolhe Berednuſs, Taiding, vnd Richtung geſchehen, durch den Erwirdigen in Got Vater, Hern Silveſter, Biſchof zu Kyemſee vnd ander vnſers Herren von Salczburg Rete, die Edeln, Herrn Boſſen vicztumb Ritter, Karl von Schawnberg, vnd Hern Kaſparn Kunig, Tumherren, zu Meiſſen vnſers gnedigen Herren des Herczogen von Sachſen Rete, Hern Kaſparn Slikg Burkgrauen zu Eger vnd zum Elpogen, vnd die wirdigen Edeln ſtrengen vnd fürſichtigen Prelaten, Herren, Ritter, Knechtt, vnd der Stet Senndpoten, vnd auch Landleut, die aws den Lannden Oſterreich niderhalb vnd ob der Enns, vnd Steyr darczu gegeben, vnd beſchaideu worden ſind, inmaſs als hernach von Wort zu Wort begriffen iſt. Zu dem erſten, als ein vnwillen auferſtannden iſt, zwiſchen dem egenanten vnſerm gnedigiſten Herren dem Romiſchen Kunig, vnd vnſerr gnedigen Frawen Kuniginn Eliſabeth obgemelt, als von der Gerhabſchafft wegen des Lannds zu Oſterreich, die dann ir Gnad dem Hochgeborn Furſten vnſerm gnedigen Herren, Herczog Albrechten von Oſterreich &c. beuolhen vnd ettleich Schrifft in das Lannd Oſterreich darumb hett awſgeen laſſen &c. Alſo haben die egenanten Mittler, vnd Vndertaidinger angeſehen, vnd mit groſſem Fleiſs betrachtt ſolhen Vnratt vnd Schaden, der dann baiden Partheyen in diſen ſwern Lewffen, die ſich dann in dieſen Lannden erhaben haben, entſteen möchten, wo ſolich Miſſhelung nicht vnderſtann-

ſtannden wurde, auch merkhleichen Nucz vnd Frummen, der ir baider Gnaden vnd ſunderleich vnſerm jungen gnedigen Herren Kunig Laſſlo vnd ir aller Lannden vnd Leuten aws ir Aynigkait komen vnd entſteen mag, vnd haben in dem Namen des allmechtigen Gots zwiſchen irer baider Gnaden vorgemelt, frewntleich vnd gutleich beredt, vnd betaidingt, alsdann vnser Herr Herczog Albrecht, ſolh beuelhnuſs der Gerhabſchafft irn Gnaden, durch irer Begerung willen wider vbergeben, vnd ſich der geewſſert hat, daz dann vnser Fraw die Kuniginn vnſern gnedigiſten Herren Kunig Fridreichen an ſolher Gerhabſchafft ſol vngehindert laſſen trewleich angeuerde. Item vnser Fraw die Kuniginn ſol auch für ſich nach der Richtung allen Pflegern, Amtleuten, Steten vnd Merkhten, den ſi vormals geſchriben hat, ſchreiben, vnd mit in ſchaffen, brieffleich vnd wie des notdurfft ſein wirt, vngeuerleich alſuil an ir iſt, daz ſi ſich an vnſern Herren Kunig Fridreichen, als ainen Gerhaben, Kunig Laſſlos vnſers gnedigen Herren haltten im gehorſam vnd gewertig ſein, als ander Amptleut der Slöſſer in dem Lannd zu Oſterreich vnd ob der Enns getan haben, vnd zetun phlichtig ſind, getrewleich vnd vngeuerleich. Item es iſt auch frewntleich beredt vnd betaidingt worden, daz vnſer gnedigiſter Herr der Romiſch Kunig, vnſerr egenannten Frawen der Kuniginn vnd irm Sun Kunig Laſſlo, als ſeinem nechſten Frewndn gegen den, ſo in widerwertig ſind, am furderleichiſten, ſo das beſchehen mag, mit Schreiben, Botſchefften vnd Tag zu machen ratſam vnd furderleich ſein ſoll, ob ir Sachen zu peſſerm Stannd, *komen* mügen; vnd ob des nicht ſchlawn wolt, vnd Notdurfft ſein *wurde*, ſo ſol er desgeleichen tun mit *Beſuchung*, vnd Rate ſeiner Gnaden vnd Künig Laſſlos nechſten Frewnde vnd irer Lannd vnd Lewte, vnd auch ob es Not ſein wurde, gegen vnſern Herrn den Kurfurſten vnd an andern Ennden, nach Notdurfft vnd Gelegenhait der Sachen getrewleich vnd angeuerde. Item von des Gemechts vnd Heyratguts wegen das vnser Fraw die Kuniginn in dem Lannd zu Oſterreich hat &c. Iſt beredt, vnd betaidingt worden, daz vnſer Herr der Kunig vnſerr Frawn der Kuniginn ir Heyratgut mitſampt den Gülten, die ſyder Kunig *Albrechts* ſeligen Abgang geuallen *ſein*, ſeiner Gnaden halben an Irrung volgen laſſe, vnd ir das ſchaffe inczuwerden, vnd daz ir Gnad ſolich ir Slos mit Lanndleuten beſetze, ſo ir das Notdurfft ſein wirdet, doch daz dieſelben vnſerm Herren Kunig Fridreichen verſprechen ſullen, zu des Lannds Notdurfft gehorſam zu ſein, nach Lautt der Gemechtbrief daruber gegeben, doch denſelbe brieuen, vnd irer Verſchreibung an ſchaden. Item ſeytdemmal vnſer Herr Kunig Laſſlo, aws ſeinen Kunigreichen vnd veterleichem Erbe gedrungen iſt, vnd des nicht gebrauchen, noch ſich davon enthalten mag, alſo iſt beredt worden, daz vnser gnedigiſter Herr der Kunig, vnſerr Gnedigen Frawen der Kuniginn anſtat des Kunig Laſſlos vnd *zu ſeinem* Nucz vnd Notdurfften *fünftauſent* Guldein Vngriſch leihen ſoll, zwey

tau-

tausent yeczund auf den nechsten Samstag vnd die andern dreytausent vber acht Tag darnach vnd seydemmal die obgenanten Mittler vnd Vndertaidinger vnderweiset worden sind, daz sein Kuniglich Gnad, durch menigerlay geprechens, vnd Beswerung willen des Lannds zu Osterreich solich Gelt, von des Lannds Nuczen vnd Rennten nicht erlanngen mag, sunder daz sein Gnad solich Gelt von seinem Erbgut darleihet, darumb sol im vnser gnedige Fraw die Kuniginn ein Vrkund briefleich geben, vnd darinn bekennen, daz ir Gnad solich Gelt also von vnserm Herren dem Kunig zu ires Suns nucz empfangen hab, als von ainem Fürmunden desselben irs Suns.

A

Item ob vnser Herre der Kunig, oder vnser Fraw die Kuniginn von solher irer zwytrecht wegen zu yemand des andern Dienern oder Beylegern, oder wer darunder gewont, oder verdacht were nyemand aufgenomen, eynichen Vnwillen, oder Vngnad empfangen het, wie das darkomen were, das sol gancz ab vnd hingelegt sein, vnd von baiden seitten zuarg nymmer fürgenomen, oder geefert werden, haimleich noch offenbar alles vngeuerleich. Vnd die Berednusstaiding, vnd Richtung, wie die in den vorgemelten Artikeln von wort zu wort begriffen vnd beslossen sein. Geloben vnd versprechen wir Kunig Fridreich vnd wir Kuniginn Elisabeth bey vnsern Kunigleichen Worten, vnd trewen stet vest, vnd vnverrukht haltten, vnd zuuolfüren, vnd darwider nicht zetun noch zetun schaffen in kainweis alle geuerde vnd

C

arglist darinn genczleich ausgeschaiden, vnd des zu Vrkund haben wir vnser baider Insigil an diesen Brief wissentleich henngen lassen. Geben zu Haimburg, in dem Jar vnsers Herren Gepurd vnd an dem Tag, als oben gemeldt ist.

L.S. L.S.

VII.

Literæ Elizabethæ, quibus dicta florenorum quinque millia in nominibus se habere testatur. Ex Sanctiori Tabular. Aug. domus.

Wir Elizabeth von Gotes Gnaden Kuniginn zu Hungern, Dalmacien, Croacien, Erbling der Crone zu Beheim, vnd Herczogin zu Osterreich &c. Bekennen offenlich mit diesem Brief für vns vnd vnsern lieben Sun Kunig Lasla, allen den, die in sehen. oder hören lesen, daz vns der Allerdurchleüchtigist Fürst vnser lieber Vetter Herr Fridreich Romischer Kunig, vnd Herczog zu Osterreich, yeczund zu des egenanten vnsers lieben Suns Kunig Laslas geschefften vnd anligenden grossen Notdurfften, als ein Gerhab desselben vnsers Sunes Kunig Laslas in den Lannden Osterreich, vnd ob der Ens berait gelihen hat. Funfftausent guter Vngrischer Guldein, von seinem aygen Erbgut, vnd darumb daz im die nicht bleiben ausstеen, sunder daz er solicher Sum Geldes an vnsers lieben Sones

Lande zu Oſterreich bekomen mug, doch vns vnſchedleich an vnſerm Heiratgut, vnd Gemecht, daz wir in dem Land zu Oſterreich, vnd ob der Enns haben, ſo geben wir im zu Vrkunt diſen vnſern Brief, Verſigelt mit vnſerm Kunigleichen Anhangendem Inſigel. Geben zu Haymburg nach Criſti Gepurt vierczehenhundert Jar, vnd darnach im vierczigiſtem Jare an Sand Bartholomes Abent des heiligen zwelifboten (*23. Aug.*)

L.S.

VIII.

Literæ Elizabethæ Reginæ, quibus florenorum & ducatorum Hungaricæ monetæ novem millia a Friderico Imp. mutua ſe accepiſſe fatetur. Ex Sanctiori Tabular. Aug. domus.

Wir Elizabeth von Gotes Gnaden ze Hungern, Dalmacien, Croacien &c. Kuniginn, Herczoginn zu Oſterreich vnd Markgrauinn ze Merhern &c. Bekennen, vnd tun kund offenbar mit dem Brief für vns vnd all vnſer Erben vnd Nachkomen, daz wir dem Allerdurleüchtigiſten Fürſten vnd Herren, Hern Fridreichen Römiſchen Kunig zu allenczeiten Merer des Reichs, vnd Herczogen zu Oſterreich &c. vnſerm lieben Vettern vnd ſeinem Erben ſchuldig worden ſein, vnd gelten ſullen newntauſent guter Guldein Vngriſcher vnd Ducaten, die derſelb vnſer lieber Vetter vns zu vnſern merkhleichen Notdurfften nach vnſerr fleizzigen Pete yecz *berait gelihen* hat, für dieſelben Summ Guldein wir demſelben vnſerm *Vettern* in ains Rechten werenden *Phanndsweis* ingegeben, verſchriben, vnd verſeczt haben, ingegen verſchreiben vnd verſeczen im auch wiſſentleich in Krafft des Briefs für vns vnd all vnser Erben vnd Nachkömen die nachgeſchriben veſten vnd Herſchefft, mit Namen Steier die Burg, vnd Stat mitſampt den Emptern vnd was darczu gehöret, auch die veſten vnd Herſchefft Perſenpewgen, Weydenekg vnd Iſchper vnd darczu die Herſchefft vnd veſten Traustmanſtorf die yeczgenanten veſten vnd Herſchefft all mit allen Emptern, Gerichtten, Herlikaiten. Meütten, *Czollen*, gewaltſamen Eren, Rechten, Nüczen Gulten, Zinnſen, Dienſten, Vellen vnd gemaincleich mit allen vnd yeglichen iren Zugehörungen nichts ausgenomen, als vns die dann von Weilent dem Allerdurleüchtigiſten Fürſten vnſerm lieben Herren vnd Gemachel Hern Albrechten Römiſchen ze Hungern vnd ze Behem &c. Kunig vnd Herczogen zu Oſterreich &c. lobleicher Gedechtnuſs verſchriben ſind nach Laut der Brief, ſo wir darumb haben, vnd ſoll der obgenant vnser lieber Vetter Kunig Fridreich vnd ſein Erben die vorgeſchriben veſten vnd Herſchefft mit allen vnd yegleichen iren Rechten vnd Zugehörungen, als vor ſteet unfürbazer in Saczsweis innhaben nützen vnd nieſſen an abſleg der *nützs alſlanng* vncz wir oder vnſer *Erben die* von in vmb die vorgeſchriben *newntauſent* guter Guldein Vngriſcher vnd

Du-

Ducaten erledigen, vnd erlöfen, der
A selben Loſung ſi vns auch allczeit
ſtat tun ſullen, wenn wir der be-
gern vnd ſi mit der egenanten Summ
Guldein, ermonen an alles verczie-
hen, ved Waygrung vngeuerleich.
Wir egenante Kuniginn Elifabeth
haben vns auch gegen dem vorge-
ſchriben vnſerm lieben Vettern Ku-
nig Fridreichen verpflichtet, vnd
geloben im auch mit dem Brief. Ob
vnſer Herſchafft Oedenburg mit iren
Zugehörungen wider zu vnſern Han-
den vnd gewaltſamen kumpt, ee
wir die egenant Loſung getan, vnd
B wir In der obgenanten Summ Guldein
beczalt haben, daz wir die dann
demſelben vnſerm Vettern Kunig
Fridreichen in Saczsweis für ſechſ-
tauſent Guldein Ducaten vnd Vnger
ingeben, vnd in auch nach aller
Notdurfft darauf mit vnſern Brieven
verſorgen ſullen, vnd wellen, dann
die andern drewtauſent Guldein ſol
derſelb vnſer Vetter haben auf den
vorgeſchriben geſloſſen Steir, Wey-
tenekg, Perſenpewgen, Iſchper vnd
Trautmanſtorf mit iren Zugehorun-
gen, als oben begriffen iſt, ange-
uerde. Mit Vrkund des Briefs.
C Geben zu der Newnſtat an Mitti-
chen vor Sand Kathreinn Tag (*23. Novembris*). Nach Kriſti Gepurd
vierczehenhundert Jar vnd darnach
in dem vierczigiſten Jare.

L.S.

IX,

Statuum & ordinum Auſtriæ, in Comitiis exiſtentium, Reſponſum ad capita, neceſſitatem publicam concernentia, & a Friderico Imp. ad deliberandum propoſita. Ex publicis Actorum commentariis Civitatis Vindobon. Vol. 1. fol. 56. pag. 2.

Vermerkcht wie die Hochwirdigen vnd Erwirdigen in Got Veter die Piſchoffen vnd Prelaten. auch die Grauen, Herrn Ritter vnd Knecht, vnd die Burger aus den Steten des Lanndes zu Oſterreich bey dem Tag, der yecz hie zu Wienn wirdet gehalten, auf ſolich Anbringen vnd Stukh, als vnſer gnedigiſter Herr, Herr Fridreich Römiſcher Kunig vnd Herczog zu Oſterreich vnd ze Steir &c. an ſy hat pringen laſſen, ſich mit einander nach guter Betrachtung vnd zeitigen Rat, ainhelliklich vnderredt habent an Sand Andres Tag (*30. Novembris*). Anno Domini &c. quadrageſimo.

Von erſt, als ſein künigleiche Gnad, durch ſeinen Hofmaiſter vnd Rate hat an die Lanntſchafft pringen laſſen von ſolhen Angriff vnd Beſchedigung wegen, die von Beheim vnd von Merhern in das Lannd Oſterreich vntzher ſein beſchehen, das die Lanntſchaft darauf gedenken well, wie die nach dem Peſſten mugen vnderkomen vnd verſtanden werden.

Auf das Stukh habend ſy ſich alſo vnderredt, wie Lanntſchafft wol

wol mug ingedächtig ſein, wie vnſer gnedigiſter Herr Kunig Fridreich nach Abgang auch vnſers gnedigiſten Herrn weilent Kunig Albrechts, den Got gnedig ſey, in der Verweſung. vnd nachmalen das vnſer gnedigiſte Fraw die Kunigin von Vngern deſſelben vnſers gnedigiſten Herrn Kunig Albrechts Wittib iren Sun vnſern Erbherrn Kunig Laſſla hab geperet, in die Vormundſchafft ſey komen, da man auch ſeinen Gnaden mit dem Lannd hie, dem Geſloſſern, Ambtern, Nutzen vnd Rennten darinn gehorſam hab getan, vnd wie im auch die Haubtlewt, Pfleger, Stetrichter, Purger vnd Amtlewt darauf gelubte vnd aide, als ain Vormund haben getan. Es hab auch ſider ſein kunigleich Gnad Pfleger vnd Amptlewt aufgenomen, geſetzt vnd entſetzt. Vnd ſeid ſein Gnad ſolher Regent, die im Lannd als ain Vormunder hab mit innemen vnd ausgeben, vnd an der Gewaltſam, als das dann die Verſchreibung lautter Innhalt, vnd vormalen auch ſolh begern an die Lanntſchafft hab getan, auf ſolh Maynung, wie ſolh merklich Angriff vnd Beſchedigung des Lannds mochten vnterkommen werden, darauf die Lanntſchafft bey der nachſten Samung gedacht, vnd an ſein Ku. G. begert hab, das derſelbig vnſer gnedigiſter Herr von deſſelben Lanndes Nutzen vnd Rennten dem Lannd zu Scherm gnedikleich M. Pferd wold halden, der ſich auch daſelbs ſein küniglich Gnad gegen der Lantſchafft hab verfangen zu halten.

Es iſt auch dabey vermelt worden, das ſein Gnad ainen obriſten

A Ambtman ſolt aufnemen, der das Hubampt mit allen ſeinen vndern Amptern verweſen, vnd fürbas von innemen vnd aufgeben, Rayttung tun ſolt zu gegenwertt der, die vnſer gnediger Herr aus den vier Parteyen darczu nemen ſol, als das dieſelb Verſchreibung lautter Innhalt, domit ſolhen des Lannds notdurfften mit denſelben Rennten, Nutzen vnd Gulten, die davon gevallen mugen, fürgeſehen wurde, als auch ſein Gnad den nu aufgenomen hab. Vnd

B ſeyd ſich derſelb vnſer gnedigiſter Herr der Kunig der Vormundſchafft vnſers Erbherrn Kunig Laſſlabs hat angenomen, mit ſolher Regentz vnd gewaltſam, als oben iſt berurt, vnd als das die Verſchreibung ausweiſet. Dadurch pitt die Lanntſchafft diemütiklich ſein Gnad mit allem *Vleiſs*, das er geruch genediklich *aufzuſehen*, ſolch verderblich ſcheden, die denn Lannd nehalb Tunaw vntzher ſein beſtehen, vnd noch teglich widergent, vnd gröflicher beſchehen möchten, als zu fürchten iſt, ob das ſein

C Gnad nicht vnderkombt, das ſein Ku. G. dem Lannd zu ſcherm, damit es ſich doch troſtes vnd hilf von ſeinen Gnaden verſehe, vnd damit man den Feinden deſſter pas mug widerſten, hiefür M. Pferd halde, vnd ſolden, vnd die von den Nutzen vnd Rennten des Lannds aushald, damit das Lannd deſſtern peſſern ſtannd vnd frid pracht vnd geſetzt werde, vnd ſolichen merklich Rauberey vnd Angriff, die vor bey vnſern Zeiten nie erhort ſein, damit vnderkomen werden, vnd was die Lanntſchafft, ob das Lannd von den Veinden icht merklich vberzogen wurde, ſeinen Gnaden vnd dem Lannd

Lannd zu Nutz von irem leib vnd gut darczu helffen mugen, damit den Veinden widerſtannden wird, des ſeyn ſy auch willig, als verr ſy das von Schulden vnd Notdurfften pilleichen vnd mügleichen tun vnd von alter herkomen iſt.

Item von den Soldnern wegen, den vnſer gnedigiſter Herr groſs Gut hab geben, vnd den man noch merklich ſchudig beleibt, die hindan zu richten, darauf iſt geredt worden, ſeind man den Soldnern noch merklich Gut ſchuldig beleibt, daſ hab auch dem Lannd vnd Lewten hie verderblichen Schaden pracht, mit dem, das man ſy aufgenomen, vnd doch irs Soltz zu rechter Zeit vnd vntzher nicht entricht hab, dadurch auch ſeiner Gnaden vnd dem Lannd nicht gedienet ſey. Sy hab auch der obriſt Haubtman dem Lannd zu Beſcüttung vnd Frumen nach Notdurfften nicht genutzen, noch nyndert hin pringen mugen, wann wol zu verſten ſey, ſolt man ſy irs Soltz zu rechter Zeit, als man den vormalen bey Kunig Albrechten ſeligen hat getan, entricht haben, das damit vnderkomen wer worden, das ſolich Schaden dem Lannd nicht widergangen weren, vnd darumb ſo pitt die Lanntſchafft aber demütiklich, ſo ſy peſt kan vnd mag vnſern gnedigiſten Herrn den Kunig, das ſein K. G. well anſehen ſolich verderben des Lanntz vnd auch künftigen Schaden, der daraus ergun möcht, vnd dardurch dieſelben Soldner irs auſſteenden Soltz gnediklich vnd fürderlich well entrichten, das well die Lanntſchafft vmb ſein K. G. mit allem diemütigen Fleis vnderteniklich verdienen, geſchech aber des ſy ſich doch zu ſeiner Gnad nicht verſehen, das dieſelben Soldner ſolhs irs auſſteenden Soltz fürderlich nicht entricht wurden, ſo iſt zu beſorgen, *n*achdem als man von den Soldnern ſagt, vnd gehort hat, das ſy ye gedenken wellen irs Solts zu bekomen, daraus ye zu verſten iſt, das ſy ettwas vor in haben, daraus ſein K. G. Lannd vnd Lewten groſſer vnd vnwiderpringenlicher ſchaden ergen mocht, des auch ſein Gnad, vnd das Lannd teglich von In wartund iſt, alledieweil vnd ſy nicht beczalt ſind.

Item ob ſich ſein K. G. verſech, das er ſolches darlegens, ſo er vormalen dem Lannd zu Notdurfft hat getan, oder künftikleich tun wirdet von den Nutzen vnd Rennten des Lantz ditzmall nicht bekomen mocht, ſo hat doch ſein Kuniglich Gnad den Vortail, das er doch etwe uil Jar vor im hat, vntz das vnſer Herr Kunig Laſſla zu ſeinen Jaren kumbt in der Zeit ſich ſein Kunglich Gnad, ſolichs Anlehens oder künftigs Darlegens von den Nutzen vnd Rennten der Lannten wol vnd füglich betzalen mag.

Item das das Recht ſein fürgang hab, vnd ein Lanndmarſchalch geſetzt werd, da ſind die Lanntlewt vberain worden, das vnſer gnedigiſter Herr der Kunig Herrn Hannſen von Eberſtorff zu ainen Lanndmarſchalich aufnem, vnd das zu ainem Vndermarſchalch ein Rittermeſſiger würd genomen, vnd das auch das Lanndsrecht von Herrn ond Knechten beſetzt, vnd dem

Lanndmarſchalch zuſchub gethan werd, damit das Lanndsrecht mug geſchermt werden.

Item von der Marchgefloſſer wegen zu beſetzen, haben ſy ſich vnderredt, ſeind vnſer gnedigiſter Herr der Kunig ain Vormund Kunig Laſlas ſeye, vnd im die Haubtlewt vnd Pfleger, mit denſelben gefloſſen, ſo ſy innhaben, als Vormund gehorſam haben getan, vnd auch ire Pfleg vnd Purkhut von den Nutzen vnd Rennten des Lannds hie wartund ſein, dieſelben Nutz Rennt man auch zu ſeinen Gnaden Hannden innem, vnd prauch, das denn B wol pilleich ſey, das ſein Kunigliche Gnad die Schaff zu verſehen, zu bewaren, vnd mit Lanndlewten nach Notdurfft zu beſetzen, damit man die ſeinen Gnaden vnd dem Lannd Rennten vnd Frumen mug gehalten, vnd auch künftigen Schadens davon vertragen werd.

Item als vnſer gnedigiſter Herr der Kunig hat begert, ob die Veind ye irn Mutwillen treiben, vnd das C Lannd beſchedigen wolten, das denn von den Marchgefloſſen auch mit Annordnung der Lanntſchaft das zu widerſten, betracht werd.

Darauf hat ſich die Lanntſchaft vnderredt, das dieſelben Marchgefloſſer: wan es ſich gepürt, das die Veind in das Lannd ziehen wurden von M. Pferden, wenn vnd als offt des notgeſchech, ſullen beſetzt, vnd fürgeſehen werden, vnd das den auch ain obriſter Haubtman, der ain Lanntman ſey, werd geſetzt, vnd das auch die andern Vnder- A haubtlewt, Lanntlewt ſein. Dann ob das Lannd icht merklich von den Veinden vbergetzogen wurde, iſt beredt werden, das man Haubtlewt von Herrn, Rittern vnd Knechten, das Lanntlewt ſind, ſetzen ſol in den vier Tailen des Lannds, das dann ain yeder ſein Lewt, nach der Haubtlewt Vordrung zn ſolhen des Lanntz Notdurfften aufpringen ſol.

X.

Poſtulata ſtatuum & ordinum Auſtriæ, quæ ad Fridericum delata eſſe volunt. Ex publicis Actorum Commentariis Civitatis Vindobonenſis Vol. 1. fol. 58. p. 2.

Hernach ſind vermerkt *ettlich* Artikl vnd *Stukch*, *die die* Lanntlewt begert haben aufzuſchreiben, vnd an vnſern gnedigiſten Herrn den Kunig zu bringen.

Von erſt als vnſer gnedigiſter Herr der Kunig ſich gegen der Lanntſchaft verſchriben hat, das er nach der Lanntlewt Rat der vier Parteyen, die er darczu nemen ſol, all Sachen des Lanntz, darzu alles innemen vnd ausgeben aller Nutz vnd Rennt des Lannds Oſterreich, auch die Pfleggericht, vnd Ampter mit Lanndlewten im Lannd geſeſſen, beſetzen, vnd entfetzen ſol, als das die Verſchreibung innhalt. Bitt ſein Ku. G. diemutiklich die Lanntſchaft, das dem alſo werd nachgegangen.

Item ſy habend auch *bedacht*, das dem Lanndlewten ſchwere ſey, dieweil vnſer gnedigiſter *Herr* der Ku-

Kunig in dem Lannd hie vmb sey, vnd so sollten sein Wonung hie hab, wer zu schaffen vor seinen Gnaden hab, das in der oder die albeg in der Newnstat, auf der Steirmarch, oder andern Enden daselbs besuchen sullen, vnd besunder von solh Sachen wegen das Lannde von der Veind wegen antrifft, wann dadurch sich ettwann begen mocht, ee das sein Gnad besucht wurde, das dem Lannd von den Veinden merklicher schad widergen mocht, vnd darumb vnd besunder auch, so sich sein Ku. G. In das Reich fügen wurd, da sein kunikliche Kron vnd Wirdikait ze emphahen.

Habend sy aus ainem solchen geredt, das sein Gnad well gedennken, damit das Lannd aus den vier Parteyen des Lanntz, besetzt werde, die all Sachen des Lanntz ordnen, schikchen, regieren vnd fürsehen sullen, nach Notdurfften an seiner kunigklichen Gnaden stat, also das dieselben, von den vier Parteyen stetigs hie zu Wienn weren, vnd darumb iren Sold hieten, dadurch die vnd andere Sachen, des Lannds albeg desster förderlicher mochten geuertigt werden.

Item das auch vnser gnedigister Herr der Kunig ain Kantzler setz, der ain Lantman vnd stetikleich hie, vnd dem Lannd nutz vnd füglich sey, der auch die Lanntlewt geistlich vnd weltlich gütlich halde, vnd den Veinden zu swer sey, vnd der die Lauff vnd Gerechtigkait des Lannds wis zu vertigen, Lehenkauff Gwicht, Gab vnd andere der Lanntlewt Notdurfft, wann wol zu versten sey, das den Lanntlewten swer wer, vnd nicht vermochten, das sy vmb solh Notdurft auswendig des Lannds den Landesfürsten darumb besuchen solden, wann vor Zeiten vnser gnedigister Herr Kunig Albrecht seliger Gedechtnus in seinem abwesen sein Kantzley des Lantz hie besetzt, vnd gelassen hat, damit dennoch die Landlewt sind gevertigt worden, vnd sunder nachdem vnd des abgenanden vnsers gnedigsten herrn des kúnigs kantzler mit dem Reich vnd andern seinen Landen bekümeruns vnd zuschaffen genug hat.

Item zu gedenken von Idungspewgen wegen das aus der Veind Handen zu bringen.

Item von des von der Leippen wegen.

Item von Grub vnd von Herrn Jans von Vettaw wegen auch der andern von Vettaw wegen.

Item von der Grafen von Posing vnd des von Starhenberg wegen.

Item von Herrn Iorgen von Rör wegen, der die von Ulmüntz vnd die Burger von Prünn hat angegriffen, darum auch ettlich derselben Purger vor der Landschaft sind gewesen, vnd sich des erklagt haben.

Item von herrn Tschenkhen wegen der Leut auch Herrn Iorg vom Ror hat angriffen, dadurch derselb Tschenkh dem Land hat abgesagt, von Jacoben des Kienberger wegen der den Purgern von dem Budweis hat absagt, vnd sy angriffen hat.

Item von dem zuspruch vnd angriff wegen, so von Ungern, Beheim vnd Merhern in das Lannd Osterreieh beschehend ist beredt, das sein Ku. G. durch Schreiben vnd

Pot-

Potſcheffteñ, oder wie das ſeinen Gnaden am beſſten fugt, vnd geveliklich ſein wirdet, in dieſelben Lannd zu den Lanndlewten tet, das Frid vnd Teg angelegen stut der gemerkt, geſetzt, vnd gemacht wurden, daſelbs dann verſucht, vnd damit ausgetragen wurde, alſo ob yemantz derſelben Lanntlewt von Vngern, Behem, vnd Merhern her in das Lannd von Weilend Kunig Albrechten ſeligen, oder in andere Weg hiet zuſprechen, vmb was Sachen das wer, das dann furderlich Recht gegen dem antwurtet, oder hietz dem man zu klagen hiett, getan wurde; desgleichen ob vnſer gnedigſter Herr der Kunig oder die Lanntlewt von Oſterreich gen Vngern, Beheim oder Merhern auch icht Zuſpruch hietten, das ſy da welden ſchaffen, damit ſolchen klagen auch furderlich Recht vnd Ausrichtigung widergiengen, welcher aber ſolchen Rechten nicht gehorſam ſein wurde, das dan der oder die von dem ynwonern deſſelben Landes darczu gehalden wurden, damit ſy ſolhen Rechten gehorſam ſein muſten, vnd damit auch die Lannd zu baiderſeytt in Frid vnd Gemach komen, vnd deſſter pas zu einander gearbeiten mochten, vnd wan bey ſolhen Tegen ſolh Ordnung ausgetragen wurden, ſo mecht man der Soldner vnd merklich ſchaden vertragen werden.

Es iſt auch beredt, wan vnſern gnedigen Herrn dem Kunig von den Veinden abſag komen, das ſein Gnad derſelben abſag Abſchrifft vber die die Tunaw den Lanntlewten vnd Steten well ſchikchen, vnd verkünden, damit ſy der Veind ain wiſſen gewinne ſich vor in zu bewaren.

Auf die Stukch alle bitt die Lanntſchafft vnſern gnedigiſten Herren den Römiſchen Kunig mit allem Vleiss, ſo ſy peſſt kan vnd mag, das ſich ſein kunigliche Gnad durch ſein ſelbs vnd des Lanntt Nutz vnd Frumen willen, der ſunder ſeiner Gnaden daraus ergen mag, vnd durch ſolher der Lanntſchafft vleiſſigem vnd diemutigen Petwillen well her gen Wienn zu im fügen, damit den Sachen werd nachgegangen, das wil dieſelb Lanntſchafft vmb ſein kunigliche Gnad verdienen. Anno Domini &c.

XI.

Elizabethæ Reginæ literæ, quibus duo millia florenorum Hungaricæ monetæ ab eodem Imp. mutua ſe accepiſſe teſtatur. Ex Sanctiori Tabulario Aug. domus.

Wir Elizabeth von Gotes Gnaden, zu Vngern, Dalmacien vnd Croacien &c. Kunigin, Herczogin zu Oſterreich vnd zu Steir &c. Marggräfin zu Merhern. Bekennen für vns vnd vnſer Erben, daz wir dem allerdurleuchtigiſten Furſten, vnd Herren, Hern Fridreichen, Römiſchen Kunige, zu allen Zeiten Merer des Reichs, Herczogen zu Oſterreich vnd zu Steir &c. vnſerm lieben Vettern, ſchuldig worden ſein, vnd gelten ſullen, zwaytauſent Guldein, Vnger vnd Ducaten, die gut an Gold, vnd ſwer genug an Gewichte ſein; die er vns berait gelihen hat. Dieſelben Summ Guldein geloben wir im, vnd ſeinen Erben, oder wer vns mit

irm

gütlichen Willen mit dem Brief ermonet, auszerichten, vnd zu beczaln, auf Sand Johannss Tag, in den Weihnachtveyrtegen schirstkömenden on lenger verczichen, vnd on allen Schaden vngeverlich. Mit vrkund des Briefs, geben zu der Newnstat an Freytag nach Sand Andrees Tag (*2. Decembris*), nach Krists Geburd vierczehenhundert vnd darnach in dem vierczigisten Jare.

Ad Mandatum Dominæ Reginæ.

Augustinus de Salank, Doctor.

L.S.

XIII.

Postulata Viennensium apud Imp. Fridericum interposita. Ex publicis Actorum Commentariis Civitat. Vindob. Vol. 1. fol. 59. p. 2.

Die hienach geschriben Artikl hat der Rat durch Herrn Conraten Holtzler Burgermaister, lassen anbringen vnsern gnedigen Herrn Kunig Fridreichen zu der Newnstat an Pfintztag nach Sannd Dorothea Tag (*9. Februarii*). XLI°.

Allerdurchleüchtigister Kunig vnd gnedigister Herr, als die von Judenburg ewr kuniglichen Gnaden anbracht habent vnd mainent, wie sy Gerechtigkait vnd Freyhait haben, das sy ir Kaufmanschafft gen Wienn füren, da vertun, vnd die gesten vnd ander Leuten verkauffen, vnd ander Kaufmanschaft hinwider kauffen wolte &c.

Darauf geben wir ewr kuniglichen Gnaden zu erkennen, vnd mainen, das die von Judenburg solher irer Freyhait, so sy von weilent Herzog Albrechten, Kunig Albrechts seligen Een vnsern gnedigen Herrn löblicher Gedechtnuss, gehebt haben, rechtlich nicht mer niessund sein mugen, vnd auch ir Brief nu billeichen ab ist, darumb das derselb vnser genediger Herr nicht für sein Erben vnd Nachkomen bekennt, vnd ist in auch von kainem vnserm Landesfürsten nie bestett worden, wie wol sy das offt gesucht haben, es ist auch noch wol wissentlich, das sy ainer bestett an vnsern gnedigisten Herrn Kunig Albrechten &c. seliger Gedechtnuss begert habent, der in aber das wider vnser Statgerechtigkait, das ain Gast mit dem andern hie nicht handlen sol, darumb wir menigen fürstlichen Brief haben, nicht verhengen, noch bestetten hat wellen, vnd ist auch das Herkomen irer Freyheit, so sy maint ze haben hie albeg widersprochen worden, vnd habent der menigen Jar nicht geprauchet, vnd seind je vnser gnedigister Herr Kunig Albrecht seliger Gedechtnuss, das nicht hat bestett noch gen wollen lassen, vnd solten wir in denn solches yetz nachgeben, vnd verhengen wider vnser Statgerechtigkait, das mocht vns allen hie, yetz vnd hiefür vasst vermerkt werden, vnd zu verderblichen Schaden komen, dadurch bitten wir diemütigklich, mit gantzen Vleiss, Ewr ku-

kunigliche Gnad welle vns bey vnfern Rechten, Gnaden vnd Freyheiten, die wir von ewrn Gnaden vorvadern, Kunigen vnd Furſten löblicher Gedechtnus haben, vnd von ainem auf den andern beſtett ſind, genedigklichen halden, dabey beleiben, vnd dawider nicht beſwären laſſen, die vns auch ewr kunigliche Gnad beueſſten vnd meren mag, als wir des gantze Hoffnung zu ewren kuniglichen Gnaden haben.

Genedigiſter Kunig, als ewr kunigliche Genad, ettlichen Burgern hie zu Wienn vor irn golten Freibrief geben hat, geben wir Ewr kuniglichen Gnaden zu erkennen, das das vns hie gen den geſſten vnd gen menigklichen ein groſs vetrauen macht, alſo das die Geſt vnd Inwoner des Lannds, noch die Burger nicht wiſſen mit einander ze handeln, noch freylich anainander vertrauen mugen, vnd bringt auch der gantzen Stat menig hie zu Wienn, wo das anderswo yndert, erhört wirdet, velewet, das ſich ainer gen dem andern mit ſolhen Freybriefen vrſtetig macht, der doch wol zu begaben hiet, vnd verkümert auch in der Zeit ſeine Güter, vnd wenn denn der Freybrief aus iſt, das dann die Gellter auf nichte zaigen noch komen mugen, vnd alſo müſſen ettwen dieſelben Gelter gantz verderben, vnd verderbens ander Lewten, den ſy auch verrer ſchuldig ſind, mitſambt in, vnd iſt zu beſorgen, das ſich ſolichs hinfür nur meren würde, ob das ewr kunigliche Gnad bey Zeiten nicht vnderſteet, wir hoffen aber ewr kunigliche Genad, werde das genedigklichen vnderkomen, damit wir in ſolhen vnlewt nicht kömen.

Auch allergenedigiſter Kunig, als ewr Genad am nagſten Recht durch den Hubmaiſter geſchafft hat aufzuheben, vor dem Münſmaiſter, vnd in der Schrann bitten wir ewr kunigliche Gnad mit allem fleiss, welcher zu dem andern hie zu Wienn im Rate in der Schrann oder vor dem Münſſmaiſter, icht hab ze ſchaffen mit Recht, das Ewr kunigliche ſo gnedigklich welle darob ſein, damit dieſelben widertail vmb Ir Spruch mit Recht werden entſchaiden, als vnſer Statrecht iſt, ob aber darumb yemant ewr kuniglichen Genaden zu Klag kem, das vns den ewr kunigklichen Genad welle da engegen genedigklich verhören.

Item gnedigiſter Kunig, ſo reittent ettlich hie in den Herrn Heuſern aus vnd ein, vnd troſtent ſich ewr Statgericht, hab darein nicht zu greyffen, vnd ob ſich begeb, das ettlich aus vnd in ritten, die Schuld auf in hiet, ten oder behagen wurden, ſolten wir, nach dem vnd ewr kunigliche Genad kain Marſchalh yetz hie hat, nach in nichf ſtellen, ſo wurde vil ubels daraus gen, vnd nyemant ſicher ſein, als das ewr kunigliche Gnad pas verſten kan, bitten wir diemütigklichen, Ewr kunigliche Genad geruch dem Statrichter zu vergunnen, dieweil nicht ein Marſchalh hie iſt, in die Herrn Hewſer zu greiffen, nach ſolchen Lewten, als yetz gemelt iſt, damit ſolh übl vnd rauberey, die yetz auferſteet, deſto paſer gewert, vnd vnderſtanden werde.

Item

Item genedigister Kunig, so hat vns Lienhart von Orberg geschriben, als das Ewr kunigliche Gnad an seinen Brief wol wird vernemen, und ist das er seines Solds nicht wirt entricht, so ist zu besorgen, er möcht von dem Gfloss, Marhegk dem Lannd merklichen vnd verderblichen Schaden zuziehen, das ewr kunigliche Gnad auch gnedigklichen welle vnderkömen.

Item als Ewr kunigliche Genad in willen hat, sich in kurtz auf in das Reich zu erheben, bitten wir aber diemütigklichen mit gantzem fleiss, als höchst wir künnen, vnd mugen, Ewr kunigliche Gnad welle vns als ewre gehorsame vnd Vndertanen genedigklich fürsehen, vnd bewaren nach Notdurfften, ob wir icht Ansuchung gewunnen in der Zeit, das wir doch wesstten, zu wem wir vns halten, oder wes Hilff oder Rat wir darinn besuchen solten, vnd also nicht verwaist lassen, das alles wellen wir vndertenigklichen allzeit nach allem vnsern vermügen vmb ewr kunigliche Gnad gern verdienen.

Item den Richter vnd Studenten zu verhören.

Item Preces von Herrn Mertten wegen.

XIII.

Elizabethæ Reginæ literæ, quibus octo florenorum millia ab Imp. Friderico rursum mutua accipit, atque eo nomine Sopronium, Hungariæ Civitatem, cum bonis, quæ ad eam pertinent, pignori dat. Ex

A Sanctiori Tabulario Augustæ domus.

Wir Elizabeth von Gotes Gnaden Kunigin zu Hungern, Dalmacien vnd Croacien &c, Herczogin zu Osterreich, und ze Steyr, und Marggrafin ze Merhern &c. Bekennen für vns vnd vnsern lieben Sun Kunig Laslawen vnd vnser Erben vnd Nachkamen, und tun kund offenlich mit dem Brief, daz wir dem allerdurleuchtigisten Fursten Herrn Fridreichen Romischen Kunig zu allen Zeiten Merer des Reichs, B Herzogen zu Osterreich vnd zu Steir &c. vnserm lieben Wettern schuldig worden sein, vnd gelten sullen, acht tausent guter Vngrischer Gulden gerecht an Gold vnd swer genug an Gewichte, die er vns yecz berait, zu vnsern vnd des benanten vnsers Suns merklichen notdurften vnser Kunigreich Hungern antreffend, nach vnserr vleissigen Bete, gelihen hat, für dieselb Summ Guldein, wir demselben vnserm Vettern vnser Stat vnd Herrschafft Oedemburg, mit allen Lewten, Gu-C tern, Nutzen, Gülten, Zinsen, Rennten, Vellen pussen, Diensten vnd gemainklich mit allen gewondlichen Eren, Rechten, Herlichkaiten, Gerichten, Gewaltsamen, vnd allen andern vnd yeglichen iren Zugehörungen, so wir vnd der egenant vnser Sun kainswegs daran haben, oder gehaben mochten, in ains Rechten werunden phantsweis ingeben, vnd verseczt haben, ingeben, vnd verseczen im die auch wissentlich mit dem Brief, also daz derselb vnser Vetter vnd sein Leibserben, oder wenn er disselb Pfant-

ſchafft mit ſeinem ſundern Brief ſchafft oder gibt, die benant Stat vnd Herſchafft Odenburg mit iren Zugehorungen als vorſteet, nu fürbazzer in Saczweis an Abſleg der Nucz innhaben, Nuczen vnd nyeſſen ſullen vnd mügen, alslang vncz wir oder vnſer egenanter Sun oder vnſer Erben, oder nachkunftig Kunig zu Vngern, die von in vmb die vorgenanten achttauſent Guldein erledigen, vnd erloſen, vnd wenn wir ſolich Loſung tun wellen, ſo ſullen wir die an den benanten vnſern Vettern oder ſein Leibserben, oder wer denſelben Sacz nach deſſelben vnſers Vetteren Geſchefft, oder vbergebung, als vorſteet, inhiet brieflich eruordern vnd nach ſolicher vnſerr eruorderung vnd ermanung, ſullen ſi vns darnach in drein Moneden ſolicher Loſung geſtatten an verziehen vngeuerlich. Wir egenante Kunigin Elizabeth geloben, vnd werſprechen auch dem vorgenanten vnſerm lieben Vettern Kunig Friderich mit dem Brief, daz wir im den gegenwurtigen Sacz vnd die verſchreibung in ainem Moned nach datum dez Briefs zu raitten mit dem Kor zu Rab vertigen, vnd in dorumb verſorgen ſullen vnd wellen, als dann vmb ſolich Sachen in dem Kunigreich zu Vngern notdurft vnd gewondlich iſt, damit er darumb verſichert vnd beuaret ſey, ob wir des aber in derſelben Zeit nicht teten vnd darinn ſawmig weren, was dann der obgenant vnſer Vetter, oder ſein Leibserben, oder wem er denſelben Sacz vbergeben wurde, als vorſtehet des ſcheden nemen, in welichen weg das wer, dieſelben ſcheden ſullen ſy auf der vorgenanten Stat vnd Herſchafft Odenburg mit iren Zugehörungen auch in ſaczweis haben, vnd derſelb vnſer Vetter ſein Leibserben, oder der, dem die Pfantſchaft ingeben wurd, als vorberürt iſt, mügen auf die egenant Stat Odemburg werpawen viertauſent Vngriſch Gulden, vnd was ſi der alſo darauf verpawen, das ſi wiſſentlich machen, das ſullen ſi mitſambt den vorgemelten ſcheden, die ſi genomen hietten, als vorſtet, haben auf der egenanten Stat vnd Herſchafft Odemburg mit iren Zugehörungen auch in ſaczweis in aller der Maſs als die vorgenanten achttauſent Gulden alles trewlick vnd an geuerde. Mit vrkund des Briefs verſigelt wiſſentlich mit vnſerm anhangunden Inſigel, der geben iſt zu der Newnſtat am Sampſtag vor Eſto mihi (*25. Februarii*). *Nach Criſti* Gepurd in dem vierczehenhunderten vnd ain vnd vierczigiſten Jare,

Ad Mandatum Dominæ Reginæ.

AUGUSTINUS DE SALANCK.

L.S.

XIV.

Leonardi Aiſenhaimer, in caſtro Poberlitz dicto, centurionis, diffidatio, ſive literæ, per quas is a fide, quam Imp. Friderico pollicitus eſt, deficit. Ex publicis Actorum Com-

Commentariis Civitatis Vindobon. Vol. 1. fol. 55. p. 1.

Lienharts Asenhaymer Haubtman ze Pocherlitz vnd seiner Gesellen Absagung.

Allerdurchleuchtigister Künig, genediger Herr, ich tue ewre Genaden zu wissen, von solhes vnsers Solds wegen, den mir ewr Genad schuldig ist, mir vnd den Gesellen, nu hab ich ewr Genad menikmal gemant mündleich vnd auch briefleich, vnd mir von ewrn Genaden darumb nie kein Endt geschehen ist, noch den Gesellen, die ich von ewrn Genaden vnder mir hab, nu lass ich ewr Genad wissen, das ich nicht lenger fürgehalten mag, vnd mus gedenkchen, wie ich vnd mein Gesellen von ewrn Genaden vnd von dem Lannd ze Osterreich vnsern Sold vnd Schaden einpringen mag. Auch wil ich mich auf ewr Gnad vnd allen guten Leüten des erklagen, vnd wil auch ewren Lannd vnd Lewten vnd dem Haus zu Osterreich von Ere vnd Rechtens wegen, darumb hinfür nichtz schuldig sein, vnd wil auch meiner vnd aller der meinen gen ewrn Genaden vnd des Lannds zu Osterreich mit diesem Brief pewart haben, von datum quarta feria post Invocavit (9. *Martii.*

Lienhart Asenhaymer, Haubtman auf Poherlicz.

XV.

Commilitonum Aisenhaimeri ejusdem argumenti ad Imp. Fridericum literæ. Ex publ. Actorum Comment. Civitatis Vindobon. Vol. 1. fol. 65. p. 1.

Der Soldner des Asenhaymer Gesellen Absagung.

Allerdurchleuchtigister Künig, genediger Herr, wir tun ewr kuniglichen Genaden zu wissen von vnsers Solds vnd Scheden wegen, den vns ewr Genad schuldig ist, des wir von ewren Genaden nicht bekomen haben mügen, weder durch vnser Schreiben noch Potschaft, des wir vns allen guten Leüten vber ewr Genad erklagen wellen, das vns von ewrn Gnaden des kain ausrichtung nicht widerfaren hat mügen, das wir vmb ewr Gnad noch vmb das Haus zu Osterreich nie verdient haben, darum lassen wir ewr Gnad wissen, das wir ewrn Schaden vnd des Lannds zu Osterreich trachten wellen, vnd aller der ewren, von datum des Briefs, alslang das wir vnsers Solds vnd Schadens entricht werden, wir wellen auch mit vnsern Haubtman in frid vnd in vnfrid steen, vnd wellen auch vnser Eer gegen ewrn Gnaden Lanndten vnd Lewten mit diesem Brief bewaret haben, alle die hernach geschriben sten, mit sambt irn Dienern vnd Helffern, vnd das alles müssen wir tun, vnd Got waiss, das wir das nicht gern tun, datum feria quarta post Invocavit (9. *Martii.*)

XVI.

Imp. Friderici literæ, quibus centurioni Aisenhaimero ejusque commilitonibus violatæ fidei veniam facit.

Ex publ. Actorum Commentar. Civitatis Vindobon. Vol. 1. fol. 65. p. 2.

Abschrifft Künig Fridreichs Brief, wie er den egenanten Asenhaimer vnd sein Gesellen wider in Gnaden aufgenomen hat.

Wir Fridreich von Gotes Gnaden, Romischer Kunig zu allen czeitn Merer des Reichs, Herczog ze Osterreich, ze Steir, ze Kernden, vnd ze Krain, Graf zu Tyrol &c. Bekennen als vnser getreuer Liehart der Asenhaimer vnser Haubtman zu Poherlicz vnd die Soldner, die in vnserm Dienst daselbs vnder im gelegen sind, von ettwas Zuspruch wegen, so sy zu vns als Gerhaben vnsers lieben Vettern Kunig Lasslawens, der noch zu seinen beschaidenen Jaren nicht komen ist, vnd dem Land zu Osterreich mainten zu haben, vns vnd demselben vnserm Furstentumb dadurch abgesagt, vnd darauf angriff getan hetten, dadurch sy in vnser swere Vngnad komen, vnd gevallen waren, also haben wir in durch vleissiger Petwillen vnd von sundern Gnaden solh Handlung vergeben, vnd nemen sy wider in vnser Huld vnd Genad wissentlich in kraft des Briefs, vnd mainen, vnd wellen, das sy darumb von yemand der vnsern in vnsern Landen nicht sullen angriffen, noch bekümert werden, in khein weis vngeuerlich, vnd darumb so gepieten wir vestiglich vnsern lieben getrewen, allen vnsern Haubtleuten, Herrn Rittern, vnd Knechten, Pflegern, Burggrafen, Burgermaistern, Richtern, Reten, Burgern, Gemainen vnd allen andern vnsern Vndertanen vnd getrewen vnserer Land vnd Gepiete, den der Brief gezaigt wirdet, vnd wellen ernstlich, das sy denselben Asenhaymer, vnd die vorgemelten sein Gesellen fürbas bey solchen obgemelten Gnaden gennzlich beleiben lassen, vnd sy dawider von der egenanten Tat vnd Angriff wegen nicht angreiffen noch besweren in chain wege, oder es wer swerlich wider vns, das ist vnser ernstliche Maynung mit vrkund des Briefs, geben am Sambeztag vor dem Suntag Judica in der Vasten (*1. Aprilis*). Anno Domini &c. quadragesimo primo vnsers Reichs im ersten Jar.

XVII.

Syngrapha & cautio eidem Aisenhaimero & Commilitonibus ob eandem rem a Senatu Vindobonensi data. Ex publ. Actorum Commentariis Civitatis Vindob. Vol. 1. fol. 66. p. 1.

Abschrift der Statbrief, so man auch dem Asenhaymer vnd seinen Gesellen gegeben hat.

Wir, der Burgermaister, Richter, vnd der Rat, gemain der Stat zu Wienn &c. Bekennen, als der allerdurleuchtigist Fürst vnd Herr Kunig Fridreich Römischer Kunig zu allen czeiten merer des Reichs, Herzo zu Osterr. zu Steir &c. vnser genedigister Herr den edeln Lieharten Asenhaymer Haubtman zu Boherlitz, vnd die Soldner, die daselbs vnder im gelegen sind, die

Tat

Tat vnd Angriff, ſo ſy dem benanten vnſerm genedigiſten Herren Kunig Fridreichen &c. vnd dem Lannd Oſterreich zugeczogen, vnd getan habend, vergeben, vn ſy wider in ſein kunigliche Genad vnd Huld genomen hat, nach Ausweiſung ſeines kuniglichen Briefs, alſo geloben wir mit vnſern Trewen für vns vnd vnſer nachkomen, das wir nu fürbas zu dem egenanten Aſenhaymer vnd ſeinen vorgemelten Geſellen von ſolicher vergangen Tat, vnd Angriff wegen wider den vorgenanten vnſern genedigiſten Herrn vnd das Lannd Oſterreich durch ſew beſchehen, vnd behandelt, kaine zuſpruch haben ſullen, noch wellen, mit recht noch unrecht mit kainer weis an alles geuer, mit Vrkund des Briefs geſigelt mit vnſerm Stat Inſigl, geben an Suntag, ſo man ſinget Judica in der Vaſten (*2. Aprilis*). Anno Domini &c. quadrageſimo primo.

XVIII.

Caſparis Nyderſpaigeri diffidatio. Ex publ. Actorum Commentariis Civitatis Vindobon. Vol. 1. fol. 66. p. 2.

Caſpars Nyderſpewger Abſag.

Durleuchtigiſter gnedigiſter Furſt Fridreich Romiſcher Kunig, Herczog zu Oſterreich &c. Ich Caſpar Niderſpewger laſſ ewr kunigklich Gnad wiſſen, daſ ich ewr Gnaden zu diſen Zeiten nicht dienen mag, ſunder ewr vnd ewerer Lannd vnd Leüt Veint ſein wil, vnd ſchaden trachten wil, wie ich wird mügen, mit allen den, die ich auf ewrn Schaden pringen mag, geben auf Yderſpeugen am Samſtag vorm Palmtag (*8: Aprilis*). Anno &c. XLI.

XIX.

Henrici Mayembergii diffidatio. Ex publicis Actorum Commentariis Civitatis Vindobon. Vol. 1. fol. 66. p. 2.

Hainreichs Mayenberger Abſag.

Durleüchtigiſter gnedigiſter Furſt Fridreich Römiſcher Kunig, Herzog zu Oſterreich &c. Ich Hainreich Mayemberg, laſſ ewr kunigliche Gnad wiſſen, das ich ewr kuniglichen Gnaden zu diſen Zeiten nicht mag dienen, ſunder ewr Lannd vnd Leüten Veint ſein wil, vnd ſchaden trachten das peſſt vnd ich mag, geben auf Yderſpewgen an Freitag vorm Palmtag (*7. Aprilis*). Anno &c. XLI.

XX.

Ulrici Eyzingeri literæ, quibus ſuo ſibique adhærentium nomine a fide & obedientia Friderici ob æs certum nondum expunctum defecit. Ex publ. Actorum Commentariis Civit. Vindob. Vol. 1. fol. 67. p. 1.

Herrn Vlreichs des Eyczinger Abſag.

Dem allerdurchleuchtigiſten Furſten vnd Herren, Hern Fridereichen, Romiſchen Kunig zu allen czeiten Merer des Reichs, Herzogen zu Oſterreich vnd ze Steir &c. allerdurleuchtigiſter Kunig, als ewrn kunig-

kuniglichen Gnaden wiſſentlich iſt, das weilent der allerdurleuchtigiſt Furſt vnd Herr Herr Albrecht Römiſcher, vnd ze Vngern ze Behem &c. Kunig vnd Herzog ze Oſterr. &c. löblicher Gedechtnuſs mein genedigiſter lieber Herr mich mit ſambt andern zu ſelb geſcholen vnd porgen vnuerſchaidenlich gegen dem Edeln Herren Hern Caſparn Sligken verſetzt hat, vmb XX. tauſent Vngriſch vnd Ducaten, darumb dann derſelb Herr Caſpar als zu vnſer Frauen Tag der Lichtmeſs nagſt vergangen zway Jar geweſen iſt, ſolt beczalt ſein worden, als das der Geltbrief, ſo derſelb Herr Caſpar von dem benanten meinem genedigiſten Herrn Kunig Albrechten, auch von mir vnd andern vorgemelten porgen darumb hat, aigentlich ausweiſt, das im aber alſo nicht ausgericht iſt, nu hat er ſider des bemelten meines genedigiſten Herrn Kunig Albrechts abgangk die vorgemelten porgen, vnd beſunder mich in ewr Genaden vnd auch menigermal in ewr Genaden Ret gegenwurttigkait herttigklich vnd ernſtlich gemant, mein Brief vnd Sigl zehalten, vnd im die Geltſchuld vnd Scheden nach laut derſelben Brief ausczerichten, vnd nu im alslang darinn verczogen iſt, erclagt er ſich darüber, mich menigen Fürſten, Grafen, Freien, Herrn, Rittern vnd Knechten, vnd nemlich aller Lantſchaft des Kunigreichs ze Beheim bey dem Tag vnd der Sammung, ſo am nagſten zu Prag geweſen iſt, das mir ſunderlich gegen die Lantſchaft daſelbs zu groſſem vnglimpheñ vnd ſchaden kumbt, nach den als ich vnd mein Bruder deſſelben Kunigreichs vnd der Kron zu Behem auch vndertan ſein, vnd redt mir da in mein Trew, vnd auf mein Ere, vnd wie ich mein Brief vnd Sigl nicht halt, vnd ſchreibt mir, vnd eruordert mich in die Laiſtung gen Preſpurg, das alles ich ewrn Genaden meniger mal ampracht, vnd ſolich eruordern am nagſten der Lantſchaft in Oſterreich bey dem Tag zu Wienn in gegenwurttigkait ewr Genaden Rat zugeſchikt, vnd hörn hab laſſen, vnd kainer erledigung noch ausrichtung vncz her nie hab bekomen mugen, das mir an meinen Eren vnd an meinem Gut zu groſſem merkchlichen vngelymphen vnd ſchaden kumbt, vnd wan ſich aber der benant mein genedigiſter Herr Kunig Albrecht gegen mir vnd den vorgemelten Porgen verſchreiben, vnd mir ſunderlich in gegenwurtigkait ſeiner Genaden Ret, vnd anderer manhafter Lewt in dem Veld vor dem Tabor, vnd darnach zu Preſpurg in meiner genedigiſten Frawen der Kunigin gegenwurttigkait gelobt vnd verſprochen hat, auch derſelben Porgſchaft an ſchaden zu erledigen, vnd ob das nicht beſchech, was dan ich vnd mein Erben des ſcheden nemen, die ſolten wir zu ſeinen Gnaden, Erben, Lanten, vnd Leuten haben, vnd die darumb anfallen vnd aufhalten mit Recht oder Anrecht, wie vns das peſten geuellet, damit ſullen wir wider ſein Genad Land vnd Leut nicht getan haben in chainer weys, vnd nu mich ewer Gnad als ein Vormund vnd Innhaber der Lannd vnd Leut in Oſterreich, ſo der benant mein genedigiſter Herr Kunig Albrecht hinder ſein laſſen hat nach meinger Petanruffen, vnd

Er-

Ermonungen von derſelben Porg-
A schaft vnd Geltſchuld nicht erledigt
hat, ſo ervordert, das meiner eren
notdurft vnd ſolich merklich ſche-
den, ſo ich des genomen hab, vnd
noch teglich nym, vnd noch wart-
tund pin, das ich dem Brief vnd ge-
luben, ſo mir der benant mein gene-
digiſter Herr Kunig Albrecht dar-
umb gegeben, vnd getan hat, nach-
geen mus vnd wil, als lang vncz
ich der Porgſchaft entledigt, vnd
der Scheden ausgericht, vnd be-
zalt wirde, vnd hoff, ewr kunig-
cklich Genad werd mich darinn nicht
B wngnedigklich fürnemen, ſunder an-
ſehen die ware Gerechtigkait, das
ich von rechter Trew, vnd von
der benanten meines genedigiſten
Herrn Kunig Albrechts merkchli-
cher nottürfften wegen hinder ſolich
Porgſchaft komen pin, vnd mir dar-
durch kainer Irrung noch Anforde-
rung darinnen zetun geſtatten, als
mir das ewr kuniglich Genad nach
Innhaltung der Brief vnd Gelübt, ſo
ich darumb hab, als ain obriſter
Richter des weltlichen Gerichts von
C Got vnd Rechtens wegen ſchuldig
iſt, auch als ewr kuniglichen Gena-
den wiſſentlich iſt, von der M. Ta-
lern wegen, darumb ich gegen Hain-
reichen Hollenegker Porg pin, der-
ſelb Hollenegker mich nu lang czeit
vil vnd offt gemant vnd geuordert
hat, im mein Brief vnd Sigl zu hal-
ten, vnd in der Geltſchuld, Haubt-
gut, vnd Scheden zu entrichten,
darumb ich ewr Genad vnd ewr
Genaden Ret menigermal angerufft,
vnd gepeten hab, mich an Schaden
davon zu entrichten, als ſich des
ewr Genad gegen mir verfangen hat,
das ich vncz her nie hab bekömen
mügen, das mir zu groſſen Vnge-
limphen vnd Schaden komen iſt,
vnd noch taglich kumbt: Auch als
mich ewr Genad gegen Kaufleuten
vnd ettlichen Burgern vnd Hannt-
werhern in der Stat ze Wienn zu
Porgen verſeczt hat umb XXVIII.c
Talern, vnd ettweuil mer den ich
darumb ausrichtung vnd benügen
tun hab müſſen, darumb ich aber
von ewr Genaden noch von ewrn
Genaden Ambtleuten, darauf mich
ewr Genad verſchafft hat, noch
meniger ewrer Genaden Brief vnd
Sigl, vnd nach ſolchem anruffen
vnd bitten, ſo ich ewrn kuniglichen
Genaden, vnd ewrer Genaden Reten
menigermal getan hab, vnczher nie
kaine beczalung hab mügen beko-
men, vnd auch noch vnbeczalt pin,
das myr auch zu merklichen Scha-
den komen iſt, vnd noch teglich
kumbt, vnd darumb eruodert, das
auch mein merkliche Notturfft, das
ich ſolcher Porgſchaft, Geltſchuld
vnd Scheden komen mus, vnd wil
zu ewrn Genaden Landen vnd Leü-
ten, vnd die darumb aufhalten vnd
angreiffen, als lang vncz ich von
ewrn kuniglichen Genaden ſolicher
Porgſchaft, Geltſchuld, vnd Scha-
den geledigt vnd beczalt wirde, vnd
ob das wider ewr kuniglich Genad
wer, ſo bewar ich mich vnd all
mein Diener, Helffer vnd Fürderer
darum mit den gegenwürttigen Brief,
vnd wiewol mich meiner Eren vnd
gelymphen Notdurfft darczu be-
czwingt, das ich Fürſten, Grafen,
Freyen, Herrn, Rittern vnd Knech-
ten vnd andern ewrer Genaden vnd
des Reichs Vndertan, alsuerr ich
die brauchen mag, zuſchreiben, em-
bieten, vnd offenbaren muſ, vmb

was Sachen vnd Gerechtigkait ich wider ewr kunglich Gnad solich angriff vud aufhaltung tun müs, das die icht gedenken, das ich das von kainerlay mutwillen oder vntat anfach, oder handl, dann durch meiner grossen scheden vnd warttunden verderbens wegen der Porgschaft, vnd Geltschuld, dahinder ich von meines genedigisten Herrn Kunigs Albrechts, vnd auch von ewr kunigklichen Genaden vleissiger Pet vnd rechter Trew wegen komen pin, solh angriff vnd offnung ich wider ewr kunigklich Gnad doch nicht gern tu, vnd lieber vertragen wer, vnd pitt noch ewr kuniglich Genad welle die Sach zu solher Offnung nicht komen lassen, geschriben vnder meinem aufgedrukten Insigl zu Schretental an Freytag Sand Pangreczen Tag (*12. Maji*). Anno &c. XLI°.

Vlreich Eyczinger.
Benedikt Grassegker.
Michel Weher.
Jorg Prantner.
Emereich Vnger.
Oswald vnd Stephan die Eyczinger.
Andre Lamparter.
Michel Derrer.
Lorentz Westerberger.
Michel Meysner.
Cristoff Sybenbürger.
Nicolisch Sumerschuh.
Michel von Olmuntz.
Matisch Vnger.
Hannss Greiff.
Mertt Sumer.
Cristan Wolf.
Hannss Kling.
Hartman Esinger.
Cristan von Schallenberg.

A Caspar von Helbach.
Matheus Pehem.
Matheys Stewer.
Thoman Smirr.
Vlreich Eyczinger von Eyczing.
Pangrecz Amman.
Stywar von Herintz.
Jorg Flans.
Jorg Kod.
Jangko Liechtenawer.
Leonart vou Vttenhofen.
Andre Pokchl.
Michel Werkolch.
B Michel Seüfgütl.
Peter Tragenwaitz.
Vlreich Zeiner.
Caspar Herlemsperger.
Hennsel Schenkch.
Leonart Paur.
Jacob Starch.
Leonard Huber.
Michel Wacker.
Vlreich Zeller.
Paul Rieczenwinkler.
Jobst Vmdinger.
Hannss Pruntaler.
C Hannss Scheylinger.
Peter Steyer.
Sigmund Helle.
Hainreich von Tal.
Jobst Kra.
Hannss Obsinger.
Jorg Esenhaimer.
Michel Pfölinger.
Vrban Vollkra.
Kilian Teüschl.
Hannss Prauch.
Vlreich Stalhofer.
Peter Stalhofer.
Vlreich Esenperger.
Hannss Schrenkchen Teüfl.
Jorg Perkchaimer.
Fridreich Pfaler.
Jörg Ader.

Stef-

Steffan Kod.
Peter Tameperger.
Hannſ Jungmair.
Hainreich Weidenleich.
Wilhelm Lenprechtinger.
VIreich Senſenburger.
Mathes Reiſaher.
Jangko Prenner.
Hannſl Wagner.
Andre Gwalt.
Erhart Kund.
Swarcz Hanns.
Fuitz Meichſid.
Jacob Pannperger.
Lucas Rennd.
Fritz Ofner.
Thywolt Glaſſegker.
Niclas Wachs.
VIman Fuchs.
Criſtoff Gretzer.
Hannſ Pramen.
Mertt Trautmanſtorff.
Kolman Muleich.
Wolfgang Schellenhamer.
Bertlme Reickerſtorffer.
Wilhelm Annberger.
Michel Schmogker.
Hannſ Würer.
Thoman Kegl.
Hannſ Haug.
Nickl Tilker.
Peter Sturbind.
Peter Wolffegker.
Ott Tegernſeer.
Sigmund Trendlhaubt.
Niclas Vneret.
Hannſl Rainer.
Michel Streker.
Erhart Niemtſchy.
Mert Stainer.
Hannſ Haider.
Steffan Smotz.
Thoman Ochſſl.

A

Chuntz Igl.
VIreich Grefenegker.
Peter Perkchaimer.
Gehart Tollinger.
Staniſla Pamen.
Hannſ Leb.
Conrad Hobſchaimer.
VIreich Hoffman.
Thoman Rorenpekch.
Hannſ Ruelbaider,
Hannſ von Prait.
Peter Fuchs.
Albrecht Sparl.
Steffan Aterpekch.

B

Czrabs Kotwicz.
Hannſ Zerne,
Simon Auer.
Wenczla von Krakan,
Schanko von Pilſen.
Niclas Peiſſer.
Erhart Reiſſer.
Webra von der Igla.
Hannſ Pokanfenczl.
Michel Zmetan.
Pangrecz Hochaltinger,
VIreich vnd
Caſpar die Senttinger.

C

Hannſ Kray.
VIreich Tanhauſer.
Caſpar von Pernſtain.
Wolffgang Altorffer.
Andre Prew.
Hannſ Hell.
Niclas Wintter.
Peter Moſer.
Pauls Sut.
Peter von Krembnitz.
Niclas Sleſier.
Erhart von Rain.
Liczko Zhradko.
Hannſ Tanner.
Matuſch von Budweytz.
VIreich Vorſter.

Hannſ Nymſchewn.
Kriſtan Lewler.
Wolfgang vom Loch.

XXI.

Georgii de Rhor ad ſtatus & ordines Auſtriæ, in comitiis congregatos, literæ, in quibus eos orat, ut Imp. Fridericum, citra culpam ſibi infenſum placare, & ſtipendia ſua, cum nunc, tum Alberti etiam Imp. temporibus promerita, procurare velint. Ex publ. Actorum Commentariis Civit. Vindob. Vol. 1. fol. 73. p. 1.

Herrn Jorg von Ror Schreiben, zu der Lanntſchafft.

Hochwirdigen Fürſten vnd erwirdigen genedigen lieben Herren, auch lieben Herrn Ritter vnd Knecht, Stet vnd Merkcht, vnd all andere Inwannern des Lands zu Oſterreich, meine gehorſam vnd willig Dienſt ſein ew altzeit voran willigklich berait, als ew wiſſentlich iſt von ſolher angriff vnd beſchedigung wegen, ſo der ganzen Lantſchafft hie diſhalb Tunaw ſider weilent des allerdurleüchtigiſten Fürſten vnd Herrren Herren Albrecht Römiſchen vnd ze Ungern, ze Behem &c. Kunig vnd Herczog zu Oſterreich &c. Löblicher Gedechtnus meins gnedigiſten lieben Herren abgank aus dem Lannd zu Merhern entſtanden vnd widergangen ſind, das mir darinn nemlich vnverſchulter Sachen merkchlich vnd verderblich ſchaden zugezogen ſind, das A ich dann dem allerdurleüchtigiſten Fürſten vnd Herrn, Herrn Fridreichen Römiſchen Künyg. &c. mein gnedig Herren als ainem Vormund des Lannds, auch ſeiner Gnaden Reten vnd Anwelten vnd auch ettlichen menigermal geclagt, vnd denſelben mein gnadig Herren Kunig Fridreichen vmb hilff angerufft, vnd gebeten hab, da mir aber weder hilff noch rat nie getan, noch widergangen iſt, dadurch ich mich ſolher Angriff vnd Beſchedigung von Merhern ſelber wern hab müſſen, das in der yetz genant mein B genediger Herr Kunig Fridreich vngnediglich gen mir fürgenomen, vnd mir darauf geſchriben hat, das mich ſein Gnad darumb maine zu ſtraffen, mir hat auch Her Criſtoff von Liechtenſtain, als ich mein Veindten nachgeſtellt hab, mein *Geſellen* ernyder gelegt vnd geuangen, darinn ich mich vor im nicht hab wiſſen ze hüttn, vnd haben doch die ſeynen deſſelben mals auf dem Veld zu meinen Geſellen geſprochen, ſy wolltn nur in gutem mit in reden, vnd habent ſe alſo darüber demnocht erniC dergelegt, vnd geuangen, das ich in groſſ verderblich Schaden komen pin, das ich auch dem voirgenanten meinem genedigen Herren Kunig Fridreichen vnd ſeiner Genaden Reten angepracht vnd geclagt hab, darinn mir auch weder hilff noch ret nie beweiſt iſt, ſunder hat der yetzgenant mein genediger Herr Kunig Fridreich yetzund geſchafft vnd verlaſſen mich ze ſtraffen vnd anzegreiffen, nu mügt ir wol wiſſen oder vernemen, das ich, noch mein Vatter nie Rauber geweſen ſeinn,

denn

denn alſuil ich yezt beczwungen pin, mich meiner Veind nach meiner notturfft ze entſetzen, vnd wenn darumb genedigen lieben Herren rueff ich auch an diemütigclich, vnd bitt ew all andere Herrn, Ritter, Knecht vnd Landlewt, ir wellet anſehen ſolh mein verderblich Schaden, die mir vnuerſchult widergangen ſind, vnd den benanten meinen genedigen Herren Kunig Fridreichen pitten, damit ich in ſolhen vngenaden von im noch den ſeinen nicht fürgenomen, noch geſtrafft werde, vnd wellet auch daran ſein, damit mir mein genedig Herr Kunig Fridreich meinen auſſtendigen Sold, den ich pey meinen genedigen Herrn Kunig Albrechten, vnd auch pey ſeinen Genaden verdienet hab, ſchaffen anuerziehen ausgericht ze werden, und wellet auch daran ſein, damit mir der benant von Liechtenſtain mein Geſellen ledig laſſe, vnd mir auch ſolh Schaden, ſo er mir beſweiſt hat, widerker, das wil ich diemütigclich vnd willigclich vmb ew all vnd ewr yeden beſunder gern verdienen, vnd pitt darumb ewrn genedigen vnd gütigen anttwurt, widerumb ze wiſſen, geben zu Niedernlieſſe am Sambſtag vor dem Auffarttag (*20. Maji.*) in dem XLI. Jar. (1)

JORG VOM ROR

Den hochwirdigen Fürſten vnd Erwirdigen, mein genedigen lieben Herren vnd allen Herrn Rittern vnd Knechten, Steten vnd Merkchten vnd allen Inwanern des Lannds zu Oſterreich, die yötz bei dem Tag zu Wienn ſind.

XXII.

Sigismundi Eyzingeri literæ, per quas ad partes patruelis ſui Ulrici accedit, & a Friderici Imp. fide & obedientia palam deficit. Ex publ. Actor. Comment. Civit. Vindob. Vol. 1. fol. 70. p. 1.

Dem Allerdurleüchtigiſten Fürſten vnd Herrn Herrn Fridreichen Romiſchen Kunig, zu allen Zeiten merer des Reichs, Herczog zu Oſterreich vnd zu Steyr &c. Allerdurleuchtigſter Kunig, als ewrn küniglichen Genaden der Edel Herr Vlreich Eyczinger von Eyczing mein Vetter von der Zuſprüchvodrung vnd Gerechtigkait wegen, ſo er zu ewrn kuniglichen Genaden hat geſchriben, vnd entſagt, tun ich ewrn kunigclichen Genaden zu wiſſen, das ich demſelben meinem Vettern ſolher ſeiner Zuſpruchvodrung vnd Gerechtigkait wider ewr kunigclich Genad vnd ewr Genaden Land vnd Leut einczepringen, behelffen, im darinn beybeſteen, vnd frid vnd in unfrid mit im ſteen wil, vnd ob ich darinn tun oder handeln wurd, das wider ewr kuniglich Genad vnd ewr Genaden Land vnd Leut wer, darumb bewar ich mich, vnd all mein helffer, fürdrer vnd diener gen ewren kunigclichen Genaden, un ewr Genaden Lannden vnd Leuten mit dem gegenwurttigen Brief, peſigelt mit meinem aufgedrukten Inſigl, geben zu Valkenſtain an Mitichen vor dem Auffarttag (*24. Maji.*) Anno &c. XLI°.

SIGMUND EYCZINGER. von Eyczing.

(1) *In MS. annus eſt LI. ſed errore, ut videtur, manifeſto.*

XXIII.

Ulrici Hardeckii & Sociorum ejusdem argumenti ad Imp. Fridericum literæ. Ex publ. Actorum Comment. Civit. Vindob. Vol. 1. fol. 70. p. 1.

Dem allerdurleuchtigiſten Fürſten vnd Herrn Herrn Fridreichen Romiſchen Kunig zu allen czeiten merer des Reichs, Herczogen zu Oſterreich vnd zu Steir &c. Allerdurleuchtigiſter Kunig. Als ewrn kunigclichen Genaden der edel Herr Vlreich Eyczinger von Eyczing von der Zuſpruch, Vordrung vnd Gerechtigkait wegen, ſo er zu ewrn kuniglichen Genaden hat geſchriben, vnd entſagt hat, tun wir ewrn kunigclichen Genaden zu wiſſen, das wir demſelben Herrn Vlreichen ſolher ſeiner Zuſpruch, Vordrung vnd Gerechtigkait wider ewr kunigliche Genad und ewr Genaden Landen vnd Leuten einzepringen, behelffen, im darinne beyſteen, vnd in frid vnd unfrid mit im ſteen wellen, vnd ob wir darinne tun, oder handeln würden, das wider ewr kuniklich Genad, vnd ewr Genad, vnd ewrGenaden Lannd, vnd Leut wer, darumb bewarn wir vns gen ewrn kunigclichen Genaden, Landen vnd Lewten mit dem gegenwürtigen Brif mit vnder meinem Vlreichen des Lainndegk aufgedrukchtem Petſchad, und wann wir die andern hernach benanten vnſre aigne Inſigl vnd Petſchad bey vns nicht enhetten, haben wir fleiss gebetten den Edeln Kunraten Hereſchaimer, das er ſein Sigel an vnſer aller ſtatt auf den Brief gedrukt hat, geben zu Falkenſtain an A Mitichen den Auffart Abent (*24. Maji.*) Anno Domini &c. XLI°.

Vlreich Hardegk.
Hannſ Weſterburger.
Lienhart Vorſchauer.
Hainreich Egker.
Jancko Metwicz.
Jorg Altman.
Mert Keſſler.
Waczlab Smider.

XX.

Erharti Eybeckii & ſociorum de eadem re ad Fridericum Imp. literæ. Ex publ. Actor. Comment. Civit. Vindob. Vol. 1. fol. 70. p. 2.

Dem Allerdurleüchtigiſten Fürſten vnd *Herren*, *Herrn* Fridreichen Römiſchen Kunig zu allenczeiten Merer des Reichs, vnd Herczogen zu Oſterreich vnd zu Steir &c. Allerdurleüchtigiſter Kunig, als ewrn kunigclichen Genaden der Edel Herr Vlreich Eyczinger von Eyczing von der Zuſpruch, Vordrung vnd Gerechtigkait wegen, ſo er hat zu ewrn kunigclichen Gnaden, geſchriben vnd entſagt hat, tun wir ewrn kunigclichen Genaden ze wiſſen, das wir demſelben Herrn Vlreichen ſolher ſeiner Zuſpruch, Vordrung vnd Gerechtigkait wider ewr kunigclich Genad, vnd ewr Genaden Land vnd Leut einzepringen behelffen, im darinne beyſteen, vnd in Frid vnd Vnfrid mit im ſteen wellen, vnd ob wir darinne handeln vnd tun wurden, das wider ewr kunigclich Gnad vnd ewer Genaden Lannd vnd Leut wer, darumb bewaren

B

C

waren wir vns gen ewr kunigkliche Genaden vnd ewern Genaden Lannden vnd Leuten mitt dem gegenwürttigen Brief besigelt, vnd mit des edeln vnsern lieben Herrn Sigmunden des Eyczinger von Eyczing aufgedrukchten Insigl, den wir mit fleiss darumb gebeten haben. Geben zu Valkenstain an Mitichen dem heiligen Auffart Abent (*24. Maji.*) Anno &c. XLI°.

Hannf vom Stain.
Hainraich Milbitzko.
Janko von Telebitz.
Watzlab von Aicharn.
Nicolesch von Prestos.
Wenko Weneschaus.
Sdencko Morabitz.
Ginderfich Kremfirer.
Weneſch Puchlabitz.
Sicho Haleytzkey.
Thomesch Kralobitz.
Matesch Niematz.
Jackfch von Rositz.
Erhart Eybekch.
Vlczentz vnd Kunratt Gebrüder von Rudestorf.
Wernhart Kirchsteiger.
Hannf Tetenpekch.
Vlreich Slamerspekch.
Jancko von Wayslabitz.
Hannf Stern.
Alex Trostperger.
Cuntz Greytzersty.
Peter Holtzaphel.
Jorg Grutsch.
Niclas Swegersty.
Hannf Czuglsperger.

XXV.

Literæ præsidiariorum ad status & ordines Austriæ, in comitiis congregatos, in quibus de stipendiis nomb. Imp. Friderico nondum persolutis, queruntur. Ex publ. Actor. Commentariis Civit. Vindobon. Vol. I. fol. 72. p. 2.

Den Soldner zu Zwetl, zu Waidshoven vnd zu Karlstain schreiben der Landschaft getan.

Dem hochwirdigen Fürsten vnd Herrn vnd dem Erwirdigen geistlichen Herrn vnd Prelaten, den wolgeborn Herrn vnd Grafen vnd den edeln Herrn vnd den edeln vessten allen Rittern vnd Knechten, vnd den Erbern vnd Weysen von allen Steten vnd Merkchten vnd menigclichen embieten wir all Soldner von Waidhofen, vnd von Zwetl vnd von Karlstain vnsern willigen Dienst zeuor; vnd lassen ewr Gnad vnd Lieb wissen, das wir vns durch ewr aller vnd gemains nutz willen vnd durch fleissiger pet vnsers allergenedigisten Herrn Künig Fridreichs &c. Rät gewilligt, vnd auf den nagstuergangen Suntag vmb vnsern verdienten Sold vnd Schaden Tag gegeben haben nach lautt vnsers Geltbriefs, den wir von seinen Gnaden darumb haben, also sey wir nach lautt der vorgenanten Brief vnsers Solds vnd Schaden auf egenanten Tag nicht beczalt worden, das klagen wir ewr Gnad vnd Lieb - lieben Herrn allen, vnd pitten ew all vnd vnser yeglicher besunder, ir wellet darzu Raten vnd helffen, vnd den vorgenanten vnsern genedigisten Herrn vnderweisen, das er vns nach lautt seiner Genaden Brief vnd Sigl, noch genedigclich gerüch vnsern Sold vnd Schaden zu beczalen,

an

an lenger vercziehen, wenn wir mit nichten darauf lennger gewarten mügen, noch wellen, vnd vngern sein Genad darumb höher ermonen vnd andringen, denn als verr vns notdurfft darczu precht, wenn wir nicht beczalt wurden, des wir doch zu seinen Gnaden nicht anhoffen, das es darczu kom, vnd pitten ewr Gnad lieben Herrn, ir wellet auch durch vnser Dienst willen darumb muen, das wir auf solich vorgenant Brief vnd Sigl vnsers Solds vnd Schaden beczalt werden an merer Schaden, das wellen wir gern vmb ewch all verdienen, geben ze Waidhofen an der Tey an dem heiligen Auffarttag (*25. Maji.*) Anno im ain vnd vierczigisten Jar. Verpetschad mit des edlen Herrn Herrn Sigmund von Ror, der edlen Hannf vnd Thoman Metzenpeken, Thoman Pattinger, Lienhart Kemwatter, Hanns Schilher, Jorg Sclkra, Ulreich Thwenger, Jorg Hardek aufgedrukchten Petschatten, de wir obgenant Soldner mit fleiss darum gebeten haben.

Den hochwirdigen Fürsten vnd den Erwirdigen geistlichen Herrn vnd Prelaten, den wolgeporn Herrn vnd Grauen, vnd den edln Herrn, vnd den edlen vesten allen Rittern vnd Knechten, vnd den erbern vnd weysen von allen Steten vnd Merkchten vnd menigclich, die zu dem Tag vnd Samung gen Wienn komen.

XXVI.

Ulrici Eyzingeri ad status & ordines Austriæ, in comitiis congregatos, literæ, in quibus de ære ab Imp. Friderico nondum persoluto, deque bonis quibusdam suis, ab eodem Imp. occupatis, queritur. Ex publ. Actor. Commentariis Civit. Vindob. Vol. 1. fol. 71. p. 2.

Eyczinger sentbrief der Lanntschaft.

Hochwirdigen Fürsten, gnedigen vnd Erwirdigen, geistlichen lieben Herren, wolgeboren, Edeln Herrn, Ritter vnd Knecht vnd erbern weisen Freunt vnd Güner, mein vndertenig vnd willig Dienst wisst czeuor. Als ewr Gnad vnd ir all wol mugt ingedechtig sein, das ich ewrn Gnaden vnd ew allen am nagsten bey dem Tag vnd der Samung zu Wienn, durch mein Petschaft hab anpringen vnd klagen lassen, von der Porgschaft vnd Geltschuld wegen der XX^M. *Gulden*, darumb mich mitsambt andern weilet der allerdurleüchtigist Fürst mein gnedigister lieber Herr Kunig Albrecht seliger Gedechtnuss gegen Herrn Caspar Slikchen zu selb geschehn vnd porgen versatzt hat, das ich sider dessen meins genedigisten Herrn abgang nach menigerm anpringen, anruffen vnd ermonungen, so ich des allerdurleuchtigisten Fürsten meins Herrn des Romischen &c. Kunig Fridreichs Gnaden vnd seinen Gnaden Reten darumb getan hab, kainer entledigung noch ausrichtung hab mugen bekomen, darumb ich die Rennt, Nutz vnd Gult, die in die Kammer des Fürstentums Osterreich gehöret nach der Gelubd vnd Brief, so mir darumb getan, vnd geben sind, Innhaltung musen, vnd well aufhalten vnd angreiffen, vntz ich solher Porgschaft

Porgſchaft entledigt, vnd der ſche-
den beczalt werde, darinn ich ewr
Gnad, ew, vnd die ewrn, wiewol
ich des nach meiner brief innhaltung
macht vnd recht hiet, nicht welle
bechümern darumb, das mir von
ew vnd den ewren auch kainerley
irrung getan, noch zetun geſtat
werde, nu mag ewr Gnad vnd ew
all wol angelangt ſein, das meins
Herrn Kunig Fridreichs Gnad, ſich
meins Guts des Markchts zu Walt-
herſtorf, vnd der kirchen daſelbs
zu ſeiner Gnaden handen vnderwin-
den, vnd mein behauſung in der
Stat zu Wienn aufprechen vnd zu
ſeiner Gnaden handen auch hat ne-
men laſſen, vnd das ich vnd die mei-
nen von ettlichen Steten vnd Gefloſ-
ſern im land zu Oſterreich geirret,
aufgehalten, vnd angegriffen wer-
den, das mir doch alles in dem
Land zu Oſterreich vnd in der Stat
zu Wienn vnverſchuldet, vnd wi-
der ſolich brief vnd ſigl, die ich
hab, widergeet, wann die Abſag,
die ich meines Herrn des Kunigs
Gnaden vnd ſeiner Gnaden vnd Lew-
ten von ſolher geltſchuld wegen,
der ich als Porg für ſein Gnad aus-
geben, vnd beczalen hab müſſen,
getan hab, ewr Gnad vnd ew all,
als Landſchafft zu Oſterreich nicht
berürt. dadurch ſolh irrung vnd
angriff auf mich als ainem Inwoner
vnd Lantman zu Oſterreich vnd auf
mein Gut wider ſolh brief vnd ſigl,
die ich hab, nicht pillich geſtatt
wirdt, bitt ich ewr Gnad vnd ew
all mit ſunderm fleiss, ir wellet mei-
nes Herrn Kunig Fridreichs Gnad
daran weyſen, vnd ſelbs auch daran
ſein, damit mir ſolh mein genomen
Gut wider gegeben, vnd das ich

A von Herrn Caſparn Sliken vnd an-
dern Porgſchafft entledigt, vnd der
geltſchuld, die ich als Porg für
meins benanten Herrn Kunig Frid-
reichs Gnad ausgeben, auch der ſche-
den, ſo ich des alles genomen hab,
ausgericht, vnd beczalt werde, vnd
vnd von Steten vnd Gflöſſern im
Land ze Oſterreich vngeirrt vnd vn-
angriffen beleib, als ewr Gnad vnd
ir all mir des, als ainem Landman
vnd Inwoner des Lands Oſterreich
ſuldig ſeit, das will ich vmb ewr
Gnad vnd vmb ew all willigklich
vnd gern verdienen, beſcheh des
nicht, vnd das mir mein genommen
B Gut im Land zu Oſterreich vorge-
halten, vnd ich der Porgſchaft,
geltſchuld vnd ſcheden nicht gele-
digt, noch beczalt, vnd fürbas wi-
der mein brief vnd ſigl geirret oder
verhindert wurde, ſo verſtund ewr
Gnad vnd ir allwol, das mir ye dar-
inn nicht gutlich beſcheh, vnd das
meinthalben in ſolher verwilligung,
ſo ich mich in meiner nagſten pot-
ſchaft gen ewrn Gnaden vnd ew al-
len erboten vnd verwilligt hab, kain
C abgang, ſunder darumb von der
Lantſchafft der anfangk gen mir ge-
macht, vnd angefangen iſt, geben
zu Valkenſtain an Mittichen vor den
heiligen Pfingſtag (*31. Maji*). An-
no Domini &c. XLI.°.

Vlreich Eyczinger
von Eyczing.

Den Hochwirdigen Fürſten,
vnd den Erwirdigen Geiſtlichen,
meinen gnedigen lieben Herren, den
Edeln allen Herrn, Rittern vnd
Knechten, vnd den Burgern von
Steten vnd Merkchten, vnd der

ganczen Landſchaft des Fürſten- A tumbs Oſterreich die yetz bey dem Tag vnd der beſampung zu Wienn ſind.

XXVII.

Acta comitiorum Auſtriæ Anno CIↃ CCCCXLI. *die* IV. *Junii Viennæ celebratorum; præmittuntur capita conſultationis ab Imp. Friderico boni publici gratia ordinibus Provinciæ ad deliberandum propoſita, cum eorundem Reſponſis.* Ex publicis Actorum Commentariis Ci- B vitatis Vindobonenſis Vol. I. fol. 58. p. 2.

Landtayding, ſo zu Wienn geſchehen iſt zu Pfingſten (4. *Junii*). Anno &c. XLI.

Vermerkcht das anpringen, ſo vns er genedigiſter Herr der Römiſch Kunig &c. der Lantſchaft, die diczmal hie ſind, getan hat. Darauf die Lantſchaft ſich vnderredt hat.

Von erſt als ewr kunigclich Gnad hat anbringen laſſen von wegen der Soldner vnd anderer geltſchuld des lannds Oſterreichs, den man ſuldig iſt, vnd hat dabey vermelden laſſen, wie ewr kunigcliche Gnad vormaln ain merkchliche anlehen getan hab, ſo bedurff ewr K. G. yetz aine merkchlichen Summen gelts in das reich, vnd begert, das die Lantſchaft ſolt raten vnd gedenkchen, wie ſolh ſchuld beczalt vnd abgericht wurd.

Darauf hat ſich die Lanntſchaft miteinander vnderredt, das ewrn kunigclichen Genaden, die zeit darauf man die Soldner entrichten ſull, kurtz vnd wiſſentlich ſey, nachdem vnd die Soldner hertigclichen mit briefen verſorgt ſein, ſolt dem aber lenger verczogen werden, daraus mochtt ewrn kunigclichen Genaden vnſerm jungen Herrn Kunig Laſſlaben Lannden vnd Leuten, als zu beſorgen iſt, vnwiderpringlicher Schad ergeen, als dann var von ettlichen Soldnern des Lannd ſwerlich angriffen iſt worden, nachdem vnd die Soldner vor wol zeitlicher entricht wern worden, damit ſolh geltſchuld vnd ſchaden auf ewr Genad nicht komen wer, als ewr Gnad von der Lantſchaft vor auch gepeten, vnd vnderweiſt iſt, vnd alſo raten vnd pitten wir die Lanntſchaft ewr kunigcliche Genad diemütigclich mit allem fleiss, ſo wir peſſt kunnen vnd mugen, Ewr kunigclich Genad welle anſehen ſolhs verderben des Lannds, auch künftigen ſchaden, der daraus geen mocht, vnd die Soldner irr geltſchuld genedigclichen vnd fürderlichen entrichten, nachdem, vnd ewr hunigclich Genad die Soldner aufgenomen, vnd die Lanntſchaft darinn vertröſſt hat. C

Das wellen wir die Lanntſchaft vmb ewr kunigclich Genad mit allem diemutigem vleiſs vndertenigclichen verdien, wann ſolt dem alſo nicht nachgegangen werden, das wir zu ewrn kunigclichen Genaden nicht hoffen, ſo mocht das ewrn kunigclichen Genaden an dem zug vnd in dem Reich hindrung pringen, das denn ewrn kunigclichen Gnaden

vnd

vnd dem Haus von Osterreich daraus vnwiderpringlicher schaden ersteen mocht, als das ewr kunigcliche Gnad wol versteet, vnd auch gegen vns habt vermelden lassen,

Item vnd ob sich ewr kunigcliche Gnad versech, das ir solhs Darlehen, so ewr Gnad vormaln zu notturfft dem Lannd getan habt, oder künftigclichen tun werdet, von den nutzen vnd rennten des Lannds ditzmals nicht bekomen mochtt, so hat doch ewr kunigclich Genad den vortail, das ir noch ettweuil jar vor ewr habet, vntz vnser Herr Kunig Lassla zu sein jarn kumbt, in der zeit sich ewr kunigclich Genad solhs anlehens vnd künftiges darlegens von den nutzen vnd rennten des Lannds wol vnd füglich beczaln mag.

Auch als ewr kunigclich Genad hat horn lassen ain besigelte beredzetl von Herrn Vlreich Eyczinger ausgegangen, vnd darczu sein vnd ander Absag, die ewrn kunigclichen Gnaden komen sind &c. vnd auch solh schreiben, so er ewrn kunigclichen Genaden Ambleuten im Land Osterreich getan hat.

Darauf haben wir vns die Lantschaft vnderredt, ab ewrn kunigclichen Gnaden geuiel, so bedunkcht vns, das wir dye Lanntleut vnser potschaftn dem Eyczinger tete, vnd an in begerten, das er sich anverziehen herfügte, so walten wir vnsern fleis tun, vnd mit im reden, das die sachen lautter gehort solt werden, wurde dann icht verstanden, das im ewr kunigcliche Genad

A icht pflichtig wer, vnd wes der benant Eyczinger ewr kunigclich Genad darinn auch vertragen solt, das das also beschech, vnd auch er, vnd die er mit im pringen wurde, nach notturfft geleitt wurden, vnd solh Söldner vnd des Eyczinger sachen erlegt wurden, so wer zu hoffen, durch die andern widersachen des Lannds dester gütlicher zu komen.

Dann als ewr kunigclich Genad hat erczeln lassen von wegen der B auswendigen krieg von Behem vnd Merhern.

Darauf haben wir vns vnderredt, ob ewrn kunigclichen Gnaden geuiel, das mit den Potschefften, so yetz hie sind, beredt wurd, von wegen der angriff, so von Behem vnd von Merhern in das Lannd getan werden, das zu vndersten, also ob yemand vnder in sprüch in das Land her mainet zu haben, das der oder die, das auch mit recht suchen solten, wolt sich aber ainer oder meC niger wider solhs gleichs recht pieten vnd ainigung, so die Lannd gegen einander haben wurden, nicht benügen lassen, vnd darüber mutwillig krieg treiben, das dann die zu Behem vnd Merhern, dieselben darczu halten vnd straffen, desgleichs ewr kunigclich Gnad in dem Lannd hie auch tun sall, darczu wir williger hilff sein, als von alter herkomen ist, damit solh mutwillig krieg vndersanden werden, vnd die Lannd gegen einander in frid beleiben, vnd ab sich, die paten, des nicht verfahren wolten, das dann ewr kunigclich Gnad auf solh maynung botschafft zu in tun welle.

Item als ewr kunigclich Gnad hat erczelen laſſen, wie ſich ewr kunigclich Gnad in kurcz in das heylig Römiſch Reich fügen welle von nottdurfft wegen, als das ewr kunigcliche Genad mit mer warten hat furpringen laſſen.

Darauf haben wir vns die Lanntſchaft vnderredt, alſo das ewr kunigclich Gnad in ewr Genaden abweſen gedenkchen welle, das Lannd Oſterreich gnedigclichen fürgeſehen mitt Anwëllten, das Lanntleut ſund, auch das der Lanndmarſchalh fürgeſehen werde, das zu beſeczen, vnd geen zu laſſen, vnd im von ewrn kunigclichen Gnaden zu ſchub getan, vnd der rukk gehalten werd, damit das Lanntsrecht ſeinen fürgang hab, vnd geſchirmt werde.

Auf die Stukch alle bitten wir die Lanntſchaft diemütigclich mit allen fleiss, ſo wir peſſt kunnen vnd mügen, ewr kunigclich Genad, welle die vorgenanter Artigkl all gnedigclichen fürnemen, vnd den nachgeen, als des ewr kunigcliche Genad als ain Verweſer vnd Gerhab vnſers jungen Herrn Kunig Laſſla ewrn kunigclichen Genaden ſelbs als ain wartunden Erben auch Landen vnd Lenten pflichtig vnd ſuldig iſt, nach allem herkomen, als wir des gantze hoffnung vnd getrauen zu ewrn kunigclichen Gnaden haben.

Item ſo pitt die Lanntſchaft ewr kunigcliche Gnad, das gedacht werde, das Grub aus der veint handen kome, damit das Lannd nicht mer ſchadens dauon warttund ſey, das alles wellen wir mit vndertenugen vleiſs vmb ewr kunigclich Gnad gern verdienen.

XXVIII.

Imp. Friderici reſponſum ad Poſtulata ordinum præcedenti ſcripto interpoſita. Ex publicis Actorum Commentariis Civitat. Vindob. Vol. 1. fol. 76. p. 1.

Hienach iſt vermerkcht vnſers gnedigiſten Herren Kunig Fridreichs Anwurtt, auf der Landleut rat vnd begern.

Von erſt von der geltſchuld wegen, die man den Soldnern ſchuldig iſt, hat ſich ſein Gnad gewilligt, das er ſy derſelben geltſchuld, wiewol das doch yetz *nicht* wol an ſein fügen ſey, entrichten welle; doch alſo das vnſer genediger Herr der Kunig vmb dieſelb geltſchuld, die da als auf XL^{M}. Gulden, vnd auch vmb ander gelt, das ei vormaln, durch des Lannds notdurft willen hat ausgeben, vnd das bey XXX^{M}. Gulden pringt, verſorgt werde, ſo begert ſein Gnad, das im darumb die Klainat, Golt vnd Silbergeſchirr, ſo in dem Sagrer in der Purgk hie zu Wienn ligend ingeben, vnd verpfendet werden, alſo das er die ſachen dafür in phandweis mug innegehaben, doch an alles verczikhen vngeuerlich.

Wer aber das ſein kunigkliche Gnad ſolher obgemelten geltſchuld von den nutzen vnd rennten des Fürſtenthumbs vngeuerlich nicht bekomen möcht, ob dann ſein Genad

das

das durch seine notdurft willen ye Gelt bedurffund wurde, das er den Gewalt hab, das egemelt Silbergeschirr mit wissen zeuerkumern, damit im das an der obgemelten Geltschuld geuall vnd abgeczogen werde, ob aber darinn icht vbermass sein wurde, das das seiner Gnaden Vettern Kunig Lasslawen sol geuallen, vnd geraicht werden, wer aber das vnser gnedigister Herr Kunig Fridreich darinn icht abgang wurde haben, das das sein Gnaden an andern enden erstatt werde, aber das gulden Kreutz, das Heiltum vnd der guldem Pecher maint sein Gnad, das die bey dem Haws Osterreich sullen beleiben vnd gehalden, vnd dauon nicht emphrombt werden.

Item als sich vnser gnedigister Herr mainet in das Reich zu fügen, so wil sein kunigkliche Gnad Anwelt, die Landleut sein, hie im Lannde, vncz auf sein zukunft herwider zu lande, vnd darczu Ambtleut seczen nach gelegenhait sein vnd des lands notdürfften.

Item es hat auch sein Gnad, den von Starhemberg zu Landmarschalh aufgenomen, vnd maint in zu hanthaben vnd ze schirmen, vnd im darumb ze tun, als das vormaln mit im beredt ist, damit das Lantsrecht volfürt, vnd sein gang habe.

Item von der auswendigen Krieg wegen, auch solher Krieg vnd Stözz, so hie im Land sind, vnd besunder von der Eyczinger wegen, darczu von solher anuordrung wegen, so ettlich Pehem von weilet Kunig Albrechts wegen seligen zu dem Land

A hie tunt, vnd ob solher widerwertigkait, hinfür nicht mehr auferstehen wurden, mugt ir wol verstеen, solt man den krieg gegen den veindten ye treiben, vnd solhen widerwertigen sachen widersteen, das darczu merklich gelt, vnd kostung notdurft sein wurde, darauf vnser genedigister Herr, ew anstat der ganzen Lantschafft zu erkennen gibt, wie weilent vnser Herr Kunig Albrecht seliger seiner Gnaden Vettern, durch sein notdurft willen merklich

B nutzs vnd rennt im land hie verphendt vnd verschriben habe, als das zu guter mass wol wissentlich sey. Also das der vbrigen nutzs vnd rennt des lands, alsuil nicht vorhanden sein werden, damit man solich hertt leüf hindan gerichten mocht, so mugt ir auch wol verstеn, als ew gestern von vnsers gnedigisten Herren des Kunigs wegen durch den von Schawmberg ist erczelt worden, das sein kuniglich Genad solhs darlehens von den nu-

C czen vnd rennten anderer seiner Lannd wider solich widerwertig sachen auch nicht vermag, nachdem vnd sich sein kunigklich Gnad mainet in das Reich ze fügen, wann aber wol zeuerstеn ist, das sein Gnad zu zurichttung ainer solhen merklichen rais, sich auch im Reich zu halten, als aim Römischen Kunig zugepuret merklich gut bedorff, das doch sein Gnad also nicht vorhanden hat, als im denn des notdurfft wer, vnd als ir das gestern vernomen habt.

Vnd seid ir vnd die Lantschafft geistlich vnd weltlich alzeit wol vnd recht an dem Land vetzher ge-

tan, auch vormalen vnſern Herrn Kunig Albrechten vnd ſeiner Voruodern löblicher Gedechtnuſ getreülich beygeſtendig ſeit geweſen, vnd leib vnd gut durch ains gemainen lanndfrids willen dargelegt habt, als des vnſer genedigiſter Herr der Kunig wol vnderweiſt iſt, vnd darumb vnd von ſolher urſach wegen als geſtern erczelt, vnd auch vor begriffen iſt, ſo pitten derſelb vnſer gnedigiſter Herr Kunig Fridreich, das ir gütlich wellet anſehen ſolher ſeiner Gnaden gnötige vnd merkliche Geſchefft in das heilig Römiſch Reich vnd die heilig Kirchen antreffund, ſo ſein Gnad diczmals groslich vorhannden hat, auch ſolich krieg vnd ſtöſſ, damit daz Lannd hie inwendig vnd auswendig merklich bechümert wirdet, mit fleiss fürnemen vnd zu herczen laſſet geen, vnd ſein Gnaden auch vnſern Herren Kunig Laſſlaben, des Gerhab ſein Gnad iſt, zu ſunderm dankch, ew ſelber vnd dem Lannd zu eren, nutz vnd frumen beweiſet, vnd mit hilff vnd fürdrung ewr ſelbs vnd der ewrn, alſo angreiffet, vnd wilC lig erzaiget, als des ſein Gnad ain ganz getrawen zu ew hat, damit ſolhem Krieg, ſo die veind vetzher in das Land, vnd im Land getan habent, vnd vileicht hinfür tun mochten, ob des nicht widerſtanden wurde, mit ordnung widerſtanden werde, darczu ſein Gnad auch willig iſt, fürdrung vnd hilff ze tun, als er peſſt kan vnd vermag, vnd wil auch das gnediklich gen ew, vnd den ewrn erkennen vnd zu gut nicht vergeſſen.

Item von Grub wegen, das die Lannleut auch nach notdurfften daraus reden.

XXIX.

A *Deliberatio ſtatuum & ordinum Auſtriæ de capitibus reſponſi, ab Imp. Friderico modo facti.* Ex publicis Actorum Commentariis Civitatis Vindobon. Vol. 1. fol 77. p. 2.

Hienach iſt vermerkcht die Vnderredung, ſo die Landſchaft, die yetz hie iſt, tan hat auf das anpringen, das ewr kuniglich Genad an die Lantſchafft hat tun laſſen.

B Von erſt von der geltſchuld wegen, die man den Soldnern ſchuldig iſt, hat ſich ewr kunigclich Genad gewilligt, das ſi ewr Gnad derſelben geltſchuld, wiewol das doch yetz nicht an ewrn *fügen ſey*, entrichten welle, doch alſo das ewr kunigclich Genad, vmb dieſelb Geltſchuld, die da als auf XL^{M}. guldem vnd auch vmb ander gelt, das ewr Gnaden vormaln durch des lannds notturfft willen hat auſſgeben, vnd das bey XXX^{M}. gulden pringt, verſorgt werde, ſo begert ewr Gnad, das ewren Gnaden darumb die Kleinad, Gold vnd Silbergeſchirr, ſo in dem Sagrer in der Purkch hie zu Wienn ligent inngegeben, vnd verphenndt werden, alſo das ewr Gnad, die dafür in pfanndsweis mug innegehaben, doch an alles verczikchen vnd vngeuerlich.

Wer aber das ewr kunigclich Gnad ſolher obgemelten geltſchuld von den nutzen vnd rennten des Fürſtentumbs vngeuerlich nicht bekomen möchte, ob dann ewr Gnad

dur-

durthewrer notdurfft willen ye gelt bedurffund wurde, das ewr Gnad dann gewalt hab, das egemelt silbergeschirr mit gewissen zu verkümern, damit ewren Gnaden das an der obgemelten Geltschuld geual vnd abgezogen werde, ob aber darinn ich vbermass sein würde, das das ewrn Genaden Vettern vnserm Herren Kunig Lasslaben sol geuallen vnd geraicht werden, wir aber, das ewr kunigclich Gnad darinn icht abgang wurde haben, das ewrn Gnaden das an andern ennden erstatt werde, aber das guldem Kreütz, das Heiligtumb, vnd der guldem Pecher maint ewr Gnad, das die bey dem Haus Osterreich sullen beleiben, vnd gehalten, vnd dauon nicht entfrömbt werden.

Darauf haben sich die Lanntschaft vnderredt, nachdem vnd sich ewr Gnad vorgewilligt hat, die Söldner zu entrichten, vnd si auch mit ewren kunigclichen briefen darumb versorgt, vnd in auch in ewren Gnaden santbriefen zugeschriben habt, sew zu entrichten.

Also bitt die Lanntschaft ewr kunigcliche Gnad mit demütigem vleiss ewr Gnad welle dem also nachgeen, vnd tun, nachdem vnd sich ewr Gnad der Vormundschaft vnsers Herrn Kunig Lasslas vnderwunden, auch all rennt, nutz vnd gult ingenomen hat, vnd zu ewr Gnaden hannden warttund sind, als ewre Genad des nach herkomen der sachen wol schuldig ist, vnd als sich des ewr kuniglich Gnad verschriben, hat solh Klainad, Gold vnd Silbergeschirr mit sambt anderm darinn begriffen vnsern Herren Kunig Lasslan an widerred abgetretten, vnd ingeantwurtten, so der zu seinen beschaiden jaren kumbt, wenn solten ewre Gnaden Klainad, Gold, vnd Silbergeschirr verphenndt werden, nach ewr Gnaden begern, wo das ausserhalb des Lannds erhört wurde, des precht ewrn Genaden grosse merkchung vnd nachred, vnd hieten auch wir des kain macht noch gewalt zu verhenngen, noch ze tun, sunder ewr kunigclich Gnad sey gnugsamblich versorgt mit rennten vnd gulten des Lannds zu Osterreich, vnd ob der Enns, die zu Ewer Genaden hannden warttund sein, davon ewr Gnad des yeczigen, vnd auch künftigkclichs darlegens wol vnd mer beczalt mag werden nach solhen jaren als noch eeuor seinn.

Item als darnach ewr kuhigkcliche Gnad vermeldet, wie sich dieselb ewr Gnad in das Reich werde fügen, vnd Anwäld die Lanndleut sein, hie in dem Lannde vncz auf ewr Gnaden widerkunft herwider zu Lannde vnd dartzu Ambtleut setzen, vnd entsetzen wis nach gelegenhait ewr Genaden vnd des Lannds notturfften, darauf haben wir vns vnderedt, vnd pitten ewr kunigcliche Gnad, die well dem genedigclichen nachgeen, als in ewr Genaden verschreibung begriffen, vnd hernach vermerkcht ist.

Item das wir nach der Lanndtleut rat der vier Partinn Prelaten, Herren, Ritter, Knecht vnd Stett des Furstentumbs zu Osterreich niderhalb vnd ob der Enns, die wir dar-

darzu nemen ſullen, all ſachen des Lannds, auch alles innemen, vnd ausgeben, aller nutz vnd rennt, deſſelben Lanndes zu Oſterreich vnd ob der Enns hanndeln, vnd auch die Pflegegerichtt vnd Aembter mit Lanndtleuten im Lannd geſeſſen beſetzen, vnd entſetzen ſullen, wie ſich dann das albeg nach nottürfften gepürn wirdet ungeuerlich.

Item als auch ewr kunigclich Gnad den von Starhenberg zu Lannd Marſchalh hat aufgenomen, vnd maint in zu hannthaben, vnd ze ſchermen, vnd im darumh ze tun, als das vormaln mit im berredt iſt, damit das Lanndesrecht volfurt werd, vnd ſeinen gang hab, darauf haben wir vns auch vnderredt, vnd dankchen ewrn kunigclichen gnaden ſolhs gnedigs hanndels vnd erpietens, doch ſo pitten wir dieſelb ewr Genad, dye welle all Biſchöff, Prelaten, Phaffen, Grafen, Herrn, Rittern, Knechten, Stet, vnd all Inwoner des Lannds bei iren Freihaiten vnd Genaden genedikilich halten, vnd ſi nicht verrer beſwert, noch gedrungen laſſen werden, vnd auch das Lanndsrecht vnd der Stet rechten beſchirmen vnd fürdern, das ſi irn fürgang haben, damit nymand weder geiſtlich noch weltlich, weder reich noch arm, weder Lanndsrecht vnd der Stet rechten nicht beſwert werden in kain weiſe, vnd yedes bleibe als von alter iſt herkomen, vngeuerlich, als auch die egemelt verſchreibung nemlich berürt, vnd das auch ſolhs nu furderlich beſcheh, als des dem Lannd ein merkchliche not iſt, nachdem als ſich ettlich Preleten vnd Stet wider ir freiheit beſwert ſein, vnd vil Lanndtlewt wider Lanndfrecht gedrungen werden beclagent vnd vermeldent, dem doch ewr kunigcliche Gnad wol vermag vorzeſein.

Item als auch ewr kunigcliche Gnad auf ſolhen, ſo vormaln durch den von Schawnberg an vns bracht iſt, aber vermeldt hat, in das maſſe vnſer gnedigiſter Herr Kunig Albrecht löblicher Gedechtnus merkchlich nutz vnd rennt des Lannds verkümert hab, alſo das ſouil daraus nicht vorhanden ſey damit man ſolh hertt leüff der Krieg vnd widerwärtigkait hindan gerichten mug, vnd das auch ewr kunigclich Gnad, ſolhs darlegens von andern ewr Genaden Lannden nicht vermug, nachdem als ſich dieſelb ewr Gnad mainet in das Reich ze fügn, *vnd vil* darczu bdarf, vnd das doch nicht vorhannden habe, vnd ſeind wir albeg wol vnd recht getan haben, an dem Lannde vntz her vnd auch vormaln an vnſern egenanten Herrn Kunig Albrechten vnd ſeiner Vorvodern löblicher gedechtnus mit trewn beyſtand, leib vnd gut durch ains gemainen Lanndfrids willen darlegund, darumb vnd von ſolher urſach wegen, als vormaln ertzalt ſind, ſo bitt dieſelb ewr Gnad, das wir gutlich anſehen, ſolh ewr Genaden gnötige vnd merkchlich geſchefft in das heilig Römiſch Reich vnd die heilig Kirchen antreffund, auch des Lanndes krieg vnd bekümernuſs mit fleiſs fürzenemen vnd zu hertzen laſſen geen, ewrn Gnaden vnd vnſerm Herren Kunig Laſslan, des Gerhab ewr Gnad iſt, zu ſundern dankch, vnd ſelber vnd

dem Lannd zu ern, nutzen vnd frumen beweisen, vnd mit hilff vnd fürdrung vnser selbs vnd der vnsern also angreiffen, vnd willig erzaigen, als der ewr Gnad ain gantz getrawn in vns hat, darczu ewr Gnad auch willig ist fürdrung vnd hilff ze tun, als ewr Gnad pesst kan vnd vermag &c. als das clerlicher in schrift begriffen ist, darauf haben wir vns auch vnderredt, vnd dankchen ewrn künigclichen Gnaden solher gnediger verwilligung der fürdrung vnd hilff, vnd bitten dieselb ewr Gnad, die welle als Gerhab, Vormund vnd Inhaber vnsers Herren Kunig Lasslas vnd warttunder Erb des Lannds zu Osterreich, darinn fürderlich vnd beholffen sein, das die geltschuld entricht, die krieg vnd widerwertigkait des Lannds hindann geweist vnd vnderstanden werden, das wellen wir vmb ewr Gnad vndertenigclich verdienen, vnd auch ewrn Gnaden zu frid des Lannds raten vnd helffen, als euor wir des schuldig sein ze tun.

Item von Grub wegen haben wir vns vnderredt, das ewr kunigcliche Gnad ain veld fürderlich darfür machte, damit solher tëglicher schad, der Lannd vnd Leuten daselbs beschicht, vnderstanden werde, darczu wellen wir auch gern dienen, vnd helffen alsuorr wir des zetun schuldig seinn.

Item auf dem Artigkl von der Pehem wegen, den ewr kunigcliche Gnad vormaln gehort hat, bitten wir ewr Gnad, die welle ir potschaft zu dem Newnhaus vnd andern darumb hinab tun, damit wellen wir vnsre Poten auch gern schikchen, vnd das es füderlich beschech.

Genedigister Kunig auf das alles bitten wir ewr hunigclich Gnad, so diemütigist wir künnen vnd mügen, das dieselb ewr Gnad als Gerhab, Vormund vnd warttunder Erb solhe vnsere vnd des Lannds merkchlich notturft, als die vor erzelt ist, genedigclichen versteen, vnd aufnemen, auch sich darin geben vnd darzu tun welle, damit das Lanndesrecht seinen fürgang vnd scherm hat, wan an das mag das Lannd nicht aus irrung noch zu frid komen, vnd sunderlich an der geprechen, wie die vor berürt sind, vndersteen vnd wennden, das solhes gnedigclich vnd fürderlich beschech, als des ewr künigclich Gnad nach herkomen der sach vnd nottürffen des Lannds nach lautt der verschreibung handeln welle, nach rat der Lanndleüt der vier Partien in verkümern vnd verseczen der flösser nutz vnd rennt in dem lannd zu Osterreich vnd ob der Enns, auch alles innemen, vnd ausgeben aller nutz vnd rennt desselben lannds, solt aber solhes nicht fürderlich beschehen, daraus wurd vnserm Herrn Kunig Lasslan, vns vnd dem Lannd noch grosser verderben ersteen, darczu es ewr kunigclich Gnad nicht well komen lassen, des wir hoffen, das auch dieselb ewr Gnad vns darauf ein genedige vnd füderliche anttwurt tun welle, dieweil wir noch bey einander sein, wann das die merkchlich notdurfft eruordert, das wellen wir vmb ewr kunigclich Gnad vndertenigclich verdienen.

XXX.

Elizabethæ Reginæ literæ Imp. Friderico in Comitiis oblata, in quibus de Ladislao filio suo: de colloquio Hamburgi secum habendo, deque Ladislao Bano prolixe agit. Ex publ. Actorum Comment. Civitatis Vindobon. Vol. 1. fol. 97. p. 2.

Vermerkcht vnser gnedigen Frawen der Kunigin von Vngern fürbringen vnd begeren, das sy selbs geredt vnd getan hat an vnsern gnedigisten Herren Kunig Fridreichn in gegenwurtikait des Ertzbischofs von Trier vnd der andern Curfürsten rete vnd aller Lanntschafft, die daczemalen in der samung zu dem Tag hie warn.

Lieber Vetter ich küm aber zu ew von mein selbs vnd meins Suns notdurft wegen, darumb ich nu lang zeit nach grossen vnstaten, hie gelegen pin, vnd hab ew selber gepeten, vnd ermont, auch an die Lanntschaft gemainclich nu zu zwain maln begert, das si ew ermonen vnd pitten solde, von meinen, vnd meines Suns wegen, vmb ein furderliche antwurtt vnd ausstrag ze tun vber die stukch, darumb ich vnd die behemyschen Herren herkomen sein, vnd die ich ew vnd ewern reten erczelt vnd zu erchennen geben hab, wann sicher solich verczichen, so ich hie tun, vnd mir khain antwurtt noch fürdrung nicht geschieht, meinem Sun vnd mir, zu widerpringenlichen schaden kümbt an lannden vnd lewten, lieber Vetter wiewol ir mich insunderhait nu menignemal A vertrost habt, das ir mir vnd meinem Sun helffen vnd raten woldet, vnd ob ir solhe vertröstung nicht tan hiett, so seit ir meinem Sun als ewrm frewnde vnd mir mitsambt meinem Sun scherms suldig als ain Römischer Künig, dem witiben vnd waisen am hochsten empholichen sind, vnd von ambts wegen gepürnt zu beschirmen, seind nu Got soliche ere vnd wirde, an ew gelegt, vnd die verhengt hat, so getrau ich ew mein lieber Vetter, ir wollet meins Suns, vnd mein schaden die vns wider Got, ere, vnd B recht getan werden, helffen vndersteen, vnd vnser nützists vnd pests betrachten, vnd sunderlich soliche fürdrung tun, als ich ew, yeczund aber vor aller Lanntschaft wil pitten vnd erzelln, lieber Vetter also pitt ich ew des ersten, das ir meinen Sun vnd mein Töchter, auch die heilig Kron von Vngern lasset pringen her in das Lannd gen Osterreich, an ain soliche fügliche stat, die an den meins Suns kunigreichen vnd lannden gelegen, vnd nahent sey, vmb ain solichs, ob sich gepürn wurde, das mir des not beschch, zu meins Suns vnd seiner Lannd notdurft, das mir das dann, nach sein selbs, seiner Lannd vnd meiner notdurft, an widerred geantwurtt werde, als ir ew des gegen mir habt verschriben. Auch ob ir in des reichs lannden oder andern ennden ausserhalb des lannds sein wurdet, oder da Got lanng vor sey, mit tod verschiedet, das ich C dann also bewart, vnd versicher sey, damit mir das geantwurtt, vnd zugewalt gelassen, vnd gegeben werd, an alle irrung vnd waigrung,

wann

wann ich des beger, vnd das er-
uorder, als ir mir das zu der Newn-
ſtat ſelber vnd auch durch mein
Oheim von Schawnberg vnd ewrn
Hofmaiſter Herrn Conraten von
Krey habt geredt, vnd zuſagen laſ-
ſen, ſolichs zu beſtelln, damit ich
verſichert werden ſolle, das die zu
meinen handen vnd nyemand anderm
zu gewalt gelaſſen werden, noch
komen mügen. Lieber Vetter ich
pitt ew auch, ir wellet mit ſambt
mir zu dem Tag hinab gen Haim-
burg kömen, vnd dem gegenwurti-
gen den Herrn von Trier mit der
andern Kurfurſten Reten auch die
behemyſchen Herren vnd die lanndleut des Lanndes, was der yetz hie ſind, ew vnd mir hinab begern vnd ſchaffen zu kömen, wann ir wol wiſſen vnd verſteen mügt, das mir nicht zimlich noch fugſam were, ſolich groſs ſachen ze handeln, vnd zu bereden, mit ſolichen vnd durch die allein, die mir vnd mein Sun widerwertig vnd veind ſind, lieber Vetter ich ſech auch zemal gern, das die ſachen, die mich vnd mein Sun vnd ſeine lannd vnd leut ſo gar merklich vnd verderblich antreffent nach ewrem vnd der andern Herrn vnd lanndleut rate, die ich yetzund mit ew zu dem Tag beger, gehandelt, vnd beredt wurden, auch ſo pitt ich ew lieber Vetter, darumb, ſunderlich deſtuaſter, das ir mit ſambt der lantſchafft wellet helffen vnd raten, damit mein Sun vnd ich wider Got, er, vnd recht von vnſern rechten vetterlichen reichen, herſchafften vnd gütern, alſo nicht gedrungen, vnd vertriben werden, wan ir mir durch mein Ohem Grafen Johannſen von Schaunberg, vnd

A durch ewrn Hofmaiſter von Krey auch nachmaln durch Graf Sigmunden von Krabaten, habet laſſen zuſagen, ir wellet ew in den ſachen gern muen mit ewerr Potſchaft, vnd ſuſt nach ewerm vermügen, vnd ob ir mit Potſchaften oder ſuſt mit worten die ſachen nicht mocht zu gut gepringen, ſo wolt ir mich vnd meinen Sun fürbass nicht laſſen, ſunder dann ernſtlichen helffen mit leib vnd gut, damit wir bey Vetterlichen erb gehalten wurden. Lieber Vetter nu zweifl ich daran nicht, ſolt ir ew nur mit worten vnd botſchefB ten rechtt vnd ernſtlich müen in den ſachen, es küm an ander müe allesambt zu gutem ennde, davon ſo getrau ich ew, ir wellet zu dem Tag mit mir kömen, in maſs als ich ew des yetz pitt, vnd vor gepeten hab, lieber Vetter, ich pitt ew auch zemal vleiſſigclich, das ir mein frewnd Laſſla Ban ſeiner tenkchnuſs wellet ledig ſchaffen, vnd ſecht in dem ewrn Vettern meinn Sun an, als ainn waiſen vnd mich als ain elende wittiben, dem ſein tenkchnuſs zu groſſem vnd merklichen ſchaC den komen iſt, vnd wirdet er nicht kürczlich ledig, ſo erſteet mir vnd meinn Sun verderblich vnd vnwiderpringlich ſcheden, wirdet aber derſelb Laſſla durch mich vnd meinen vleis, oder vmb meiner pet willen ledig, ſo hoff ich meins Suns vnd mein ſachen werden noch gar einen guten ſtannde gewinnen, lieber Vetter dauon ſo wellet ew hilfflich, frewntlich vnd fürderlich in dem erczaigen, als ich des gute hoffnung zu ew hab, nachdem vnd ir mich gütlich vertröſt habt, das derſelb Laſſla mein ye ſull genieſſen zu erle-

erledigung der tenkchnüſs, lieber Vetter ir ſullet auch wiſſen, das der von Polan des Laſſla Ban gſloss zemaiſt hat in ſeinen handen, vnd beſorglich nur vir oder fünf Sloss, die dem Laſſla Ban noch warttund ſind, auch in kurtz verlorn müſſen werden, ſo hat er nichtz mer an gut, was wolt ir dan mit dem körper ausrichten, lieber Vetter dauon laſſet in ledig werden, wan ich wil ew dafür ſein, das er allen den ſchaden noch widerlegen ſol, der dem lannd vnd den lewten in Oſterreich von ſeinen wegen beſchehen iſt, der doch meinn Sun am maiſten berürt, vnd nyemant andern. Lieber Vetter nu pitt ich ew in ſunderlicher lieb, ir wellet anſehen vnd merkchen die bloſſe wiſſentlich vnd beweislich gerechtigkait, die mein Sun vnd auch ich haben, zu dem Kunigreich zu Hungern, vnd vns auch des genieſſen laſſen vmb ſachen willen, die ich ew ainfaltigclich will erczelln: des erſten darumb als vnſer lieber herr vnd Vatter kaiſer Sigmund ſeliger gedechtnus zu ainem Romiſchen Künig erwelt ward, da verſchriben im die Herren geiſtlich vnd weltlich in Vngern die maynung, ob er nicht mer erben gewunne, vnd lieſſe, nach ſeim abgehen mit tod, dann mich ainige ſein Tochter, ſo wolten ſie mich als erben haben, vnd zu dem kunigreich laſſen angeen geweltigclich vnd ainen Herrn mit mir erwelln. Nachmaln als vnſer liebſter herr vnd gmahl Kunigk Albrecht, dem Got barmherczig vnd gnedig ſey, vnd ich zu dem reich Hungern erwelt, vnd gekrönt ware, da gab mir derſelb mein herr vnd gemahl ſolich brief vnd

A vrchund mit wiſſen vnd willen auch noch rate der Prelaten vnd Lanndherren zu Hungern vnd mit iren inſigln, ob das würde, das er abgieng mit tod, ee dann ich, das die hungriſchen Herren geiſtlich vnd weltlich, mich vnd mein erben, als rechte erbliche Herrſchaft zu Herren vnd Erben des kunigreichs zu Hungern aufnemen vnd halten ſolten, darnach aber zu Pfingſten yetz zwai jar vergangen, habent dieſelben Herren geiſtlich vnd weltlich zu Hungern, dieſelb verſchreibung zum andernmal vernewt, mit irn

B aiden, briefen vnd ſigeln alſo begriffen, das ſi mich vnd mein erben Sun vnd Töchtter, was ich der gewinne, zu rechten Erbherren vnd Erben, des kunigreichs zu Hungern haben, vnd halten ſullen, desgleichen aber die maiſten vnd peſſten Herren in dem Lannd zu Hungern dieſelb verſchreibung vernewt vnd beſtett haben, da ich wittib ward, vnd ee ich meins Suns geneſen was. Nachmals als der allmechtig Got meinen Sun lebunden auf die

C erd beſchuf, vnd ſein geburd lautkundig was, vnd da ich es den Herren, die gen Polan geſand waren, verkündt hett, darauf ward der von Polan von ettlichen Landherren, die nicht die namhaftigiſten vnd die peſſten ſind, zu Kunig erwelt in Vngern, vnd nachdem als mein Sun gekrönt was, da ward dem von Polan die ſtat zu Ofen vbergeben, wiewol im vnd ander menigclichen ain gekrönt rechter Erbherr in dem künigkreich zu Vngern was, wiſſentlich worden, nochdem ſo lieſs auch ſich derſelb von Polan mit ainer vnrechten todten krone darnach

krö-

krönen wider Got, er, vnd wider recht, vnd wider alles alts herkömen, vnd löbliche gewonhait des kunigreichs zu Vngern, wan es ist vor nye erhört noch gesagt worden, das ein Kunig zu demselben Kunigkreich gekrönt sull vnd mug werden, oder worden sey, mit vnrechter vngewondlicher oder anderr, dann mit der rechtten heiligen Krone, als das in allen Caroniken des Kunigkreichs geschriben, erfunden wirdet, lieber Vetter ains wird ich reden, bitt ich ew, ir wellet mir des nicht in arig vermerkchen, wiewol der von Polan ettwas ewr frewnt ist, vmb ain solichs, das ich ew, als ainen cristenlichen Fürsten in aller lieb ermon, vnd pitt, ir wellet meinen Sun ewrn Vettern vnd mich des lassen geniessen, das wir ains lautternCristenlichen stambs sein, von allen vnsern voruodern, aus den auch so uil Kaiser vnd Künig nicht erkorn wern, solten si nicht lautter Cristen aus allem ursprung sein gewesen, auch des besunder wellet gedenkchen, das ich mein Herr vnd liebster gemahl Kunig Albrecht, dem Got gnad, allczeit stренglich vnd vast nach allem vermügen vnd gemüt gestritten hat vmb der heiligen cristenhait vnd des cristen glaubens willen, darumb er in all sein wird, vnd eer, was er der hette erhebt vnd komen ist, vnd nach im, das Haus zu Osterreich durch solich sein verdienen. Dawider aber der Kunig von Polan ains haidnischen vnglaubigen stambs, nicht durch Gots vnd des heiligen cristen glaubens willen bekert, sunder vmb das Lannd zu Polan, als ain cristen worden ist, vnd sich doch allzeit mit hilff der haiden vnd der vnglaubigen wider die cristenhait hat gesterkt, vnd gehalten, als sich das an den heiligen vnserr lieben Frawn, der dewtschen Herren orden zu Preissen beweiset, so ist auch wissentlich, das der von Polan ewrs vater bruder Herczog Wilhalm selign vnd dem Haus zu Osterr. vncristenliche grosse smech vnd scham zugeczogen vnd beweist hat, da er sein weib nam, vnd in aus dem lannd vertraib, vnd das ist meinem Herren vnd Gmahel seligen albeg zu herczen gegangen, vnd laid gewesen, also das er des nye vergessen, vnd sich mit dem von Polan nicht frewndten wolt, noch mochtt, mit chainer seiner Töchtter, als das den Herren, die sein ret gewesen, vnd noch im leben sind, lautter kund vnd wissentlich ist, es habent auch die von Polan die Türgken in das Lannd zu Vngern pracht, vnd sich mit im wellen frewndten bey meines Herren vnd Gemahels Kunig Albrechts seligen lebttegen, da er zu Prag was, vnd der ain von Polan gedenkt noch ye vnd ye sich mit dem Türgken zu frewndten wider die cristenhait vnd meins Suns gerechtigkait. Lieber Vetter ich mag auch nu nicht lenger hie geligen, wan ich han den Vngrischen vnd Polanischen Herren, die zu dem Tag herauf komen sind, gewislich lassen zusagen, ich well an dem dritten tag von hewt bey in sein an lenger zug. Dauon so pitt ich ew zemal vleissigclich, ir wellet mir yetz in gegenwürtigkait der Herren von Trier vor andern Kurfursten von Pehem vnd Lanndleuten ain enntliche antwurtt vnd gute austrag tun,

vnd laſſet mein Sun ſolichs genieſſen, als ich vor erczelt hab, vnd auch des, das er ewr gefibter frewnd iſt, vnd mich des nicht entgelten, das ich gern an im getan hett, vnd noch tun wolt als ain muter an irm kind, ſol vnd mag auch anſehen, das ich mein hochſts vertrauen zu ew hab, das ſich das wol beweiſt an dem, das ich meiner kinder, der heiligen Krone, vnd alles des, ſo mir am liebſten iſt, vertraut hab, vnd noch hinfür vertrauen wil, für menigclich, vnd nicht wolt, das ich des nicht getan hett, das will ich auch nach allem vermügen vmb ew verdienn, doch ſo iſt laider mein vermügen darczu nicht geſchickt, das ich ew mit ichte hie in zeitlichen dingen gedienn künne, aber gen Got, ſo wil ich das gern mit meim gepet für ew ze tun verdienn alsuerr ſeiner barmherczigkait, das von mir geuellig vnd genem iſt, lieber Vetter, wolt odet wurdet ir mir aber nicht ain ſoliche furderliche frewntliche gute auſſtrag vnd antwurtt tun, des ich nicht hoff, nach ſolichem meinem höchſten vertrauen vnd ermonen, ſo pitt ich ew, ir wellet meine erczelte wort pas verſteen vnd aufnemen, dann ich die hab können reden, vnd wellet der auch nicht vergeſſen, desgleichen hab ich die Herren deutſch Behem vnd Lanndleut, was der hie gegenwurttig ſind, auch all gepeten, wann ſolt ſich daraus begeben, daſ ich ichts tun müſte, das dem Hauſ Oſterreich widerwertig wer, das ich doch nymer gern tun wolt, ſunder alſuerr mich groſſe erhafte not darczu becwingen wurde, die dann nicht groſſer ſein mochtt, wann zwiſchen zwain pöſen, wil ich A das klainer pös für mich nemen, ich getrau aber Got dem Herren, ſein almechtigkait verleich mir chraft, das kain not ſo groſs ymmer ſey, die mich becwingen müge, das ich wider meinen Sun vnd wider mein ſelbs gelimphen in ichte tun werde.

Des Römiſchen Kunigs begern was, vmb ain ſchrifft ſolicher erzelung, wan die wer lang vnd merklich. Dawider die Künigin ſprach, mit dem wurd ich nicht lenger geharren, der ſtukch ſind nur drew B die ich pitt, das erſt von wegen meines Suns meiner Tochtter vnd der heiligen Kron, das ander von des Tags wegen mit mir gen Hamburg zu komen, das dritt von des Laſſla Ban wegen, die andern wort hab ich nur geredt, *auf ain ſolichs*, das ich meinn Vettern mit warhaft inpilldung zu eruollung meiner beger vnd pete bringen müge, alſo das an denſelben worten, anderr not nicht leit, dauon ſo pitt ich ain furderliche auſtrag vnd antwurtt. Darauf verwilligt ſich der Romiſch C Kunig antwurtt ze tun angeeunds vnd belaib ain zeit in dem rat, vnd kam wider vnd begeret, das die Kunigin nur vber nacht verczug: die ſach wer merklich vnd groſs, vnd bedörfft wol rats, ſo wolt er mit dem von Trier vnd andern röten pas daraus reden, vnd ir darnach des morgens gewiſlich vor den Behemiſchen Herren vnd aller Lantſchaft antwurtten. Alſo tet andern tags der Romiſch Kunig antwurtt in der Kunigin Herberg genant Prag noch mittag in gegenwurttigkait des von Trier, der andern Kurfürſten rete, der behemiſchen Herren vnd

aller

aller lanndleut in Osterreich, die desmals da waren, vnd Conrat von Krey Hofmaister &c. redte also: Genedigiste Frau vnd Kunigin, als ewr kunigliche Gnad merkliche ewrs Suns vnsers gnedigen Herren vnd ewr selbs notdurft in gepürlichen worten erczält, vnd an vnsern gnedigisten Herren den Römischen Kunig pracht vnd furderliche auftrag vnd antwurtt von seiner frewntschaft begert hat auf drew stukch &c, die wurden erczalt. Auf das erst von des Suns, der Töchter vnd der Kron wegen ain antwurtt, vnser gnedigister Herr der Romisch Kunig, hat sich darumb gegen ewr frewntschaft verschriben, dem ist er nachgegangen pisher, vnd wil dem auch hinfür albeg nachgeen, vnd das mag ewr Gnad allen behemischen vnd vngrischen Herren sagen, vnd verkünden lassen, das sein kunigclich Gnad seiner verschreibung, die ewr freuntschaft von im hat, albeg nachkomen wil, vnd anders nicht: von des Tags wegen gen Haimburg ain antwurtt, als ewr Gnad wol siecht, vnd hört, das vnser gnedigister Herr der Romisch Kunig so merklich bekümert ist, mit grossen geschefften diczs Lannds vnd andern notdürften, dadurch er persondlich mit ewr frewntschaft zu dem Tag nicht mag komen, wie gern er das tet, solten soliche geschefft nicht vorhannden sein, vnd darumb so will er aus sein reten geistlich vnd weltlich darczu schaffen, vnd geben, die mit ewerr frewntschaft zu dem Tag komen, vnd den beuelhen treulich ze raten in allen sachen zu den pesten &c. Von des Lassla Ban wegen ward erczalt alle sein vnd der seinen hand-

A lung wider sein selbs friedbrief, der in das Lannd gesanndt wider sein gelaitt, das er von dem Römischen Kunig genomen, vnd ander sach darum unser gnedigister Herr der Romisch Kunig pillich, erlich vnd rechtlich nach im gegriffen, vnd in also geuangen hett &c. Darauf bat vnser gnedigister Herr der Römische Kunig recht vmb soliche tat zu im ergeen, ersuchen, vnd zu erkennen lassen, vnd was sich zu im mit recht begeb, darinn wolt der Romisch Kunig dan gütlich vnd also handeln, das er der Kunigin pet solt geniessen, vnd das auch die Kunigin des ain wissen vnd versteen haben solt, auf soliche vertrostung vnd potschaft, so ir der Römisch Kunig von seinetwegen getan hiet, auf das alles gingen sy baider seitts zu rat, vnd beliben lang czeit bei einander, vnd der von Trier taidingte zwischen in insunder &c. Nachmalen vber ettlich tag kam die Kuniginn widerumb zu der Lantschaft, vnd erclagt sich aber, wie ir nicht gehalten wurde, von vnserm gnedigisten Herren dem Römischen Kunig, was er sich gegen ir verschriben, vnd mit worten verfangen hiet, vnd wie auch ir gedankch, noch will nye darczu wer komen vnd geuallen, das ir Sun vnd die heilig Kron an die Steirmarch solten gefürt werden, vnd berürte alle ander maynung, als sy vor an die Lantschaft hett pracht, vnd beczeugt aber, ob si wider das Haus zu Osterreich das das grosse not machen wurde, vnd pat die Lantschaft irer wort ingedechtig ze sein, vnd erpermd mit ir in sachen irs kinds als ains rechtten erbherren des landes vnd ains waisen

vnd

vnd ir selbs als ainer getrewn muter vnd verellendten witibnn, vnd ermont die Lantschaft auch an alle lieb vnd trew, die Kunig Albrecht dem Lannd vnd allen Innwonern getan, vnd beweist hett &c. in der pesten form.

XXXI.

Libellus supplex statuum & ordinum Austriæ ad Imp. Fridericum, ut ad evitanda gravia Provinciæ damna postulatis eorum annuere velit. Ex publicis Actorum Commentariis Civitatis Vindobon. Vol. 1. fol. 79. p. 2.

Oblata feria quarta an Viti in vigilia corporis Christi (*14. Junii.*)

Allerdurleüchtigister genedigister Kunig, als ewrn kunigclichen Genaden der Lanntschaft vnderredung vnd begern empfangen, vnd in schrift hat, darauf sich die Lanntschaft noch bey einander enthaldet, ainer genedigen fürdrung ausrichtung warttund. Also bitten wir die Lantschaft ewr kunigclich Gnad vndertenigclich, so dienmütigclichist wir künnen vnd mügen, dieselb ewr Gnad welle das egemelt vnser vnderreden vnd begern gnedigclich vnd furderlich für sich nemen, vnd dem nachgeen, als wir des ganze hoffnung vnd trost haben, vnd das auch vndertenigclich wellen verdienn, wann beschech des nicht, das wir zu ewrn Gnaden nicht hoffen, so ist an zweifl gewis vorhannden, das vnserm Herren Kunig Lasslaben als Erbherren ewrn kunigclichen Gnaden als Gerhaben vnd warttunden Erben, auch vns allen vnd dem Lannd grossen schaden vnd gantz verderben, an dem Lannd ersteen möchte, das zemal swer wer ze leiden, vnd ist das aus dem erfindlich. Die Soldner wellent nicht lennger harren vmb ir schuld. So ist vil under vns, die der lanngen warttung auf ausrichtigkait vnd swerer zerung gern kurtz hetten, dauon so hoffen wir, das ewr kunigclich Gnad solh scheden vnd verderben gnedigclich vndersteen werde, vnd nicht fürgang lasse gewinnen, als des dieselb ewr Gnad ir selber auch vnserm Herren Kunig Lasslaaben landen vnd leuten wol sulldig ist.

Genedigister Kunig vnser gnedige Fraw die Kunigin hat vns gepeten ewr Gnad ze manen vmb antwurtt, die well ewr Gnad auch fürderlich tun, des bitten wir diemütigklich. Dann von der Pehem wegen hat der von Kolditz geredt, ob in nicht furderliche antwurtt wurdet, so wellen sie von hinne schaiden an antwurtt, das wer auch nicht gut, wan dem Lannd groser schad darauss erstund, wan si gross verdriessen habent, das man in der Brief nicht zaigt.

Item der Eyczinger maint auch nicht herzekomen, es sey dann sein haus ee geraumbt, als der von Newnhaus maint, da mag ewr Gnad wol auf gedenken.

XXXII.

Imp. Friderici ad Postulata, ab ordinibus proposita, responsum. Ex publ. Actorum Commentariis Civita-

vitat. Vindobon. Vol. 1. fol. 80. p. 2.

Hienach ist vermerkt vnsers genedigen Herren Kunig Fridreichs antwurt auf der Lantschaft vnderredung vnd begerung, vns in geschrifft geantwurt.

Von erst als die Lantschaft in der geschrifft berürt hat, die entrichtnus den Soldnern ze tun, vnd vor ir hat, das wir die entrichten sullen, von verschreibung vnd anderer vrsach in derselben ir geschrifft begriffen.

Darauf ist vnser antwurtt, das zu der zeit, do derselben Soldner ettlich vmb irn Sold absagten, vnd auch die andern nicht lenger peiten, noch verziehen wolten, vnd aber von rennten vnd gulten des lands souil nicht vorhanden was, auch andern ennden als vbring nicht auspracht, noch bestellet mocht werden, das dieselben Soldner dauon entricht wurden, haben wir nach rat vnserer rete des lands Osterreich vnd anderer, die wir her gen Wienn schicken, den obgemelten soldnern, anstat vnsers vettern Kunig Lasslas als ain vormund geltschuld brief gegeben, vmb ir vodrung, damit beschedigung vnd angriff des lands underchomen, vnd daczwischen gedacht wurde, wie dieselben Soldner entricht wurden, vnd lannt vnd leut hinfür in frid beleiben mochten.

Vnd als darauf desselben mals, durch vnser yetz gemelt rate beredt, vnd geraten ward, haben wir die Lantschafft darauf an den Tag her gen Wienn geuodert, solh vorgemelt vnd andere des Lands geprechen vnd notdurfft an si zepringen vnd ze biten, das si darinn raten, helffen, vnd weg gedenken wolten, sunderlich wie nu fürbas die Soldner entricht, vnd lant vnd leut in frid vnd gemach gesetz wurden.

So aber die namhaftigen lantleut zu demselben Tag nicht komen, und der Tag dadurch nicht mocht gehalten, sunder vetz yetzund auf diesew zeit geschoben must werden, da haben wir vns yetzund hie in vnser ersten geschrifft der Lantschaft geantwurtt, vmb deswillen, das lannd vnd lewt in frid vnd gemach komen, verwilliget, ain anlehen ze tun, damit die egemelten Soldner entricht wurden, wiewol solh anlehen an vnseren staten nicht wol wer gewesen, von gross merklicher sach vnd geschefft wegen, die wir yetzund in der kristenlichen kirchen vnd des heiligen reichs sachen vorhanden haben &c.

Vnd das wir darumb vnd auch vmb die andern sumen, die wir vor dargeliehen haben mit klainad vnd silbergeschirr versorgnuss begerten, daselben haben wir vns nicht anders dan zum pesten fürgenomen, vnd gedachten füglicher zu sein solh var vnd gut verkümert ze werden, dann ob man gesloss, nutz vnd gult des lands darumb verkümern solt, wan jerlich damit vil hindan gehen muste, das durch vnser fürnemen erspart, vnd des landes merer nutz vnd notdurft damit gefurdert werden mochte

Sindemalen aber derſelb weg vmb klainat vnd ſilbergeſchirr die landlewt nicht fugſam bedunkchet, ſo ſein wir noch willig ze fürdrung des Lannds, der Soldner geltſchuld, die auf virzig tauſent gulden, oder mer pringen wirdet, aufzerichten, wiewol vns das aber ſwer werden, vnd in den vorgemelten der kirchen vnd des reichs ſachen auch damit an vnſern vnd vnſers Hauſs zu Oſterreich eren, nutz vnd wirdigkait, nicht klain ſawmnuſs vnd hindernuſſs bringen möchte, das wir vns aber daran nicht verhindern laſſen, ſundern des lands nutz, frumen, frid vnd gemach, alsuerr wir mügen, fürdern wellen, doch alſo das wir vmb ſolh entrichtnuſs der Soldner, vnd auch vmb die ſumm, ſo wir vor dargeliehen haben, die bey XXX^{M}. gulden pringet, nach notdurfften verſorgt werden, wan wir mainen, daſ das götlich, rechtlich vnd pillich ſey, wir mainen das wir an ſolh verſorgnuſs vnſer erblich vnd aigen gut, weder von vnſer vormundſchafft, von verſchreibung, noch von herkomens wegen nicht ſchuldig ſein, darzeleihen, noch ze geben, nachdem alſdan von des lands rennten vnd gulten, die vntzher geuallen ſind, ſolh vorberürt entrichtnuſſs der Soldner nicht beſchehen mag, vnd auch vaſt zu beforgen iſt, das man der künftigen rennten, vnd gult nach menigen leüffen, die ſich teglich begeben mügen, wol bedurffen werde, vnd die auch darczu villeicht nicht genügig werden mochten, dadurch wir alsdann ſolhs vnſers darlehens von denſelben Rennten vnd gülten auch nicht bechomen mochten.

Vnd darumb das aigentlich erſichert werde, das dieſelben nutz vnd rennt, über gewondlich vnd notdürftig darlegen ertragen mügen, ſo ſey wir willig, das von yeglicher Partey ainer oder zwen darzu genomen, vnd von denſelben ſolh rennt vnd gult erkundet, vnd verſichert werden, ſodan wird man wol vernemen, was die bringent, vnd wohin ſi komen ſind, doch das die, ſo bei ſolher erkundung vnd erſicherung ſein werden, darczutun, das daſſelb nicht geoffnet werde, dann allain alſuil das inſunderhait zu vnderweiſung der gegenburtigen ſachen, den andern lantleuten, die yeczund hie bey dem Tag ſind, notdurfft wurd zeoffnen, ſolt es ſich aber gepürn, vnd dem Haus Oſterreich fugſam ſein, ſo hieten wir bey ſolhem erkunden vnd erſichern, der lanntleut lieber mer dann mynnder.

Von des Landmarſchalhs ambt wegen &c. das wellen wir halden in maſs als wie es beſtellet, vnd vns in vnſerer vodern antwurtt, der lantſchafft darumb gegeben, erboten haben.

Wir wellen auch in vnſerm abweſen, ſo wir vns fügen in die obern land des heiligen reichs, hie in dieſem land vnſer Anbelt ſetzen aus den vir Partayen, die all ſachen vnd notdurft des lands vntz auf vnſer widerchunfft von vnſerm wegen halden vnd handeln als gepürlich vnd gewondlich iſt.

Auf das alles ſein wir im ganczem getraun, die Lantſchafft hab an ſolhen verſchriben vnſerm darlegen

gen vnd guten willen, den wir vns zu fürdrung gemaines nutzs, frids vnd gemachs des Lands alſo fürnemen von vns ain benügung, vnd tun darüber gen vns nicht andere verſuchung oder newung, wan wir willig ſein, vns gen derſelben lantſchaft gütlich, gnediklich vnd fürderlich zu beweiſen, vnd zweifeln auch nicht, ſi halte ſich widerumb gen vns in willigkait, hilff vnd beiſtand. Als ſich auch gepürt, vnd pillich iſt, vnd ſunder nachdem, als wir von ſchuld vnd recht, auch von alten löblichen herkomen des Haus Oſterreich, vnd von verſchreibung von vnſern vodern Fürſten von Oſterreich aufgegangen vnſern egenanten vettern Kunig Laſſlabs Vormund vnd rechter natürlicher wartunder Erb ſein, als der eltiſt von Oſterreich.

A Darauf iſt der Lantſchaft antwurt, das ſy ſolher verſorgunss nicht gewalt hab zu tun, vnd auch nicht ſuldig ſey, nachdem vnd als ewr gnad vormund vnd gerhab iſt, vnd des lands rennt vnd gult ingenomen habt, vnd innemet, die pillichen an ſchuld abgetzogen werden

Wan auch ewr kunigkliche Genad nach rat des lannds ret zu Haimburg, hie zu Wienn vnd in der Newnſtat menigermalen gepeten, vnd gemont iſt, die Haubtleut B der Soldner zu beſchikhen, abpruch mit in ze tun, vnd ſy dann irs ſolds zu entrichten, ſolt das alſo deſmals geſchehen ſein, ſo wer das land groſſer ſchaden vertragen bliben. als das ewr K. G. wol verſten, vnd des ingedechtig ſein mag.

Dauon ſo bitet die lantſchaft ewr K. G. diemütigklich vndertenigklich, das dieſelb ewr Gnad die Soldner noch betzalen, vnd die vnuerkümerten rennt vnd gult mit landleuten der vir Parteyen des lands zu Oſterreich nach innhaldung der ver- C ſchreibung mit innemen vnd ausgeben, beſetzen welle, die dann ſolh innemen vnd aufgeben nach ewr Gnaden wiſſen handeln, vnd das auch ewrn Gnad andern vnſerer vodern vnderrednuſs vnd bete, die wir ewren Gnaden vor hinein gegeben haben gnediklich welle nachgeen, vnd das füderlich tun, wann wir doch vngern wolten, vnd daran nicht ſein, das ewr Gnad ſolhs irs anlehens, dem fürſtentumb ze Oſterreich getan, aufſten, vnd des von den rennten vnd nutzen des lannds nicht bezalt werden ſoldet.

XXXIII.

Statuum & ordinum Auſtriæ argumenta in contrarium adducta, repetitaque poſtulata. Ex publicis Actorum Commentariis Civitatis Vindobonenſis Vol. 1. fol. 81. p. 2.

Der Lanntſchaft antwurt widerumb.

Allerdurleuchtigiſter genedigiſter Kunig, als ewr kunigkliche Genad auf der lantſchafft vnderredung, ein antwurt getan, vnd vns die ſchriftlich gegeben hat, die haben wir diemitigklich vnd mit vndertenikait empfangen, vnd als ewr K. G. verſorgnuss begert, vmb ſolh darlegen, ſo dieſelb ewer Gnad getan hat, vnd künftiklich tun wirdt:

Wir hoffen vnd biten auch besunderlich, das ewr K. G. solh vnser vnd des lannds notdurft, als wir die vormalen vnderredt vnd gebeten haben, vnd yetzund aber vermelden gnediklich von vns verſten vnd aufnemen werde, wann wir darinn vnsern sundern nucz vnd vortail auch chainerlay newung nicht suchen, sunder nur dem nachgen vnd gedenkhen ze tun, des wir vnserm jungen Herrn Kunig Lassleben als erbfürsten auch ewrn K. G. vnd vnsern genedigen Herrn Herczog Albrechten ewrn bruder vnd Herczog Sigmunden ewrn vettern als warttunden erben suldig sein, damit das wir nicht gemerkt sein, noch werden, anders dann trewlich vnd rechtt getan haben vnd wellen, auch das mit trewn vnderteniklich vmb ewr K. G. verdien.

Solt aber ewr Gnad solhs nicht genediklich vnd furderlich tun, des wir nicht hoffen, so mochtt verderblich schad ersten an dem lannd, das ewr kunigcliche Gnad suldig ist ze vnderchomen, als Vormund vnd warttunder erb des lands nach allem herkomen.

XXXIV.

Imp. Friderici ad præcedentia Responsum. Ex publ. Actorum Commentariis Civit. Vindob. Vol. 1. fol. 82. p. 2.

Hienach ist vermerkcht aber ain antwurt vnsers gnedigisten Herrn des Kunigs auf das vodern.

A Als wir Kunig Fridreich &c. vns in vnser nagsten antwurtt vnser lantschafft getan verwilligt hetten die Soldner auszerichten, also das wir darumb weren versorgt worden, vnd lautter maynung gehabt haben, des lands nutz vnd frumen nach vnserm pesten vermügen damit ze furdern.

Wiewol nu solh versorgnüss nicht angesagt ist, so sein wir dennoch willig, dadurch das land de- B ster furderlicher in frid vnd gemach mug gesetzt werden zu ausrichtung derselben Soldner von vnserm aignem gut in münss oder aber in silber weis noch darzeleihen zwainczig tausent guldem in werung, als man den Soldnern pflichtig zugeben vnd der beczalung darumb zewartten als leng ist, wir mügen auch dieser zalung zenemen von des lanndes rennten vnd nuczen, ob vns das dauon werden mug.

Wer aber das vns vngeuerlich solh notturfft zu hannden kem, das C mir der vorgemelten zwainczig tausent guldem bedurffen vnd nicht lennger geraten, auch darumb von rennten vnd nuctzen des lannds, die desmals vorhanden sein wurden, nicht entricht werden mochten, das wir alsdenn von rennten, gulten oder gslossern des lannds mit wissen der, die wir aus den vir Parteyen nemen vnd seczen werden, souil verphenden vnd versetzen mugen, damit der zwainzig tausent guldem entricht werden, doch also das die selb verphenntnuss darnach alsuerr das müglich wirdet, von andern vnuerkümerten rennten vnd gulten des lanndes wider gelöst werde.

Dann

Dann was man vber die zwainczig tauſent guldem zu entrichtnuſs der Soldner bedurffen wird, begern vnd pitten wir die mit fleiſs vnd inſunder gutem getrawn, das die lanntſchaft vns vnd vnſerm lieben Vettern Kunig Laſſlaben zu lieb, in ſelbs vnd dem lannd zu ern, gemach vnd ſchirm mit anlehen oder in ander weg, wie ſi am fuglichſten bedunket, ir hilff tun, damit ſolich entrichtnuſs der ſoldner fürderlich, vnd an lennger verziehen gancz beſchehen mug, vnd wir ſein willig nach rat der vorgemelten, die wir aus den vir Parteyen ſeczen werden dieſelben lanndleut, die mit ſolhen anlehen, oder in ander weg, die ſi gut bedunken, ir hilff alſo tun werden, darum von den vnuerkümerten rennten vnd gulten des lannds auch zu beczaln oder mit verpfenntn vnd verſeczen der rennt, gült oder gſlöſſer zuuerſorgen.

Wir ſeinn auch willig nach begerung der lanntſchaft, aus den vir Parteien ze nemen, vnd nach derſelben rat all ſachen vnd notdurfft des lannds zu hanndeln vnd zu empfelhen nach innhaltung vnſers verſchreibung. So wir der lanntſchaft geben haben, vnd in auch in vnſerm abweſen, die anwaltſchaft empfelhen auſzerichten von vnſern wegen, vnd an vnſerr ſtat nach dem trewiſten vnd peſten vngeuerlich.

Wir begern auch, das die lanntſchaft ettlich aus den vir Parteyen darczu ſchaff vnd ordne, vor den all rennt vnd gült des lannds, die in der zeit vnſer vormundſchaft vncz her geuallen ſind erkundnet, vnd erſichert werden, vnd das dauon vber zerung vnd ausgeben van des lannds vnd vnſers lieben Vettern Kunig Laſſlabs notturfft wegen zu vnſer ſelbs ſunder ſachen oder geſchefften ausgeben wer, deſſelben wellen wir, ob des begert wirdet; an der ſumm, ſo wir dargeliehen haben, abgeen laſſen &c.

XXXV.

Nomine ſtatuum & ordinum Auſtriæ a Johanne Schawnbergio Comite Friderico Imp. datum eorum Reſponſum. Ex publ. Actor. Comment. Civit. Vindob. Vol. 1. fol. 83. p. 1.

Ain widerred auf der vorgeſchriben vnſers gnedigiſten Herren des Kunigs antwort durch graf Johanſen von Schawnberg fürbracht.

Genedigiſter Kunig, als ewr kunigclich Gnad des erſten der lantſchaft von ſolher gegenwurtiger triflich notdurft wegen des lanndes den gegenwurttigen Tag, der ſich nu lange zeit verzogen hat, in red vnd widerred manigueltige ſchrift vnd wort gegeneinander getan haben, durch das doch des lanndes groſſe notdurfft vnd gebrechen, vetzher nichts auſgericht, ſunder nur dem lannde ye gröſſer ſcheden erſtannden, vnd beſorglich noch teglich hinfür erſteend ſind.

Dauon ſo pitt die lanntſchaft ewr kunigcliche Gnad. die welle gnedigclich anſehen vnd merkchen, das ſy ewr Gnad den lannd ze Oſter-

reich zu troſt vnd hilf gebürlich wil-
ligclich vnd gern hat aufgenomen in
anfang zu Vormund vnd nachmaln
zu Gerhab, vnd ewrn kunigclichen
Gnaden alſo in aller lieb vnd trew
willig vnd gewertig ſein, vnd das
ir dadurch die ſoldner gnedigclich
vnd fürderlich entrichten wellet, als
ſich dieſelb ewr Gnad in kunigclichen
ſchuldbriefen vnd ſentbriefen gegen
in verſchriben, auch mit nuczen ge-
gen der lanntſchaft vnd den Sold-
nern verwilligt vnd veruangen hat,
darumb vnd auch das ewr kunigclich
Gnad die Soldner als Herr vnd Ger-
hab durch des lannds peſten willen B
aufgenomen, vnd die in anfang vor
guter zeit zu Haimburg nach rat
vnd bet der Lanntſchaft rete nicht
hindan gericht, ſunder ſi vetz pisher
geliten, vnd das lannt in ſolh groſſe
ſchuld vnd ſchaden komen laſſen vnd
bracht hat, maint die lanntſchaft
ewr Gnad ſey ſchuldig vnd pflichtig
die ſoldner alſo zu entrichten vnd
zu beczaln, als ewr kunigclich Gnad
das ſelber verſten mag, vnd die
lanntſchaft hofft, dieſelb ewr Gnad
werd das fuderlich vnd vnuerzogen-
lich tun, vnd ir des ain zeit vnd hor
benennen, auch yeczund von der C
lanntſchaft darczu nemen, damit al-
ſo das angangs beſchech.

Als auch ſich ewr kunigclich
Gnad verwilligt hat, den artikeln
nachzegen in der verſchreibung, auch
zu erſichrung vnd erkundung der
rennt vnd gult von vergangnes in-
nemens vnd ausgebens wegen, aus
den Parteyen hat eruordert zu ge-
ben nach ewrn Gnaden leczten ant-
wurtzetl innhaldung.

Darauf pitt die lantſchaft ewr
kunigklich Genad, das dieſelb ewr

A Gnad ir verſchreibung in allen arti-
keln vnd ſtuken von anfang vecz an
das end gnediklich vnd furderlich
nachgen, auch die alſo volfurn vnd
halten, vnd das tun welle, wann
den ewr K.G. aus den vir Parteyen
nemen wirdet all ſachen vnd not-
durft des lands ze handeln nach der
verſchreibung lautt, dieſelben mü-
gent, ſullent vnd werdent den wol
darob vnd dapey ſein, das ſolh erſi-
chern vnd erkunden, der vergangen
handlung zuſambt der künftigen in
aufgeben vnd innemen des lands
rennt vnd gült nach der verſchrei-
B bung vnd verwilligung, ſo ewr Gnad
getan hat, beſchehen vnd gehan-
delt werden.

Genedigiſter Kunig, es pitt auch
die lanntſchafft ewr K. G. ſo ſi hoch
iſt vnd diemütigiſt vermag vnderte-
niklich vnd mit trewen, dieſelb ewr
Gnad welle ſolh ir pet vnd notdurft
gnediklich vnd zum peſten verſten
vnd aufnemen, darin nicht anders
geſucht, getriben, noch fürgeno-
men wirdet, dan ainer gemainer
nucz vnd gepürliche notdurfft Kunig
Laſſlabs als ains Erbherrn, als des
C die lantſchaft demſelben irm Erb-
herrn vnd voraus ewr kunigklichen
Gnaden auch ewrm bruder Herczog
Albrecht vnd ewrm vetter Herczog
Sigmunden vnſern gnedigen Herrn
als warttunden erben des lands, vnd
auch in ſelber vnd dem land ſuldig
vnd pflichtig iſt, vnd ſunderlich ſolh
vnüberwindlich verderben vnd ſto-
rung des lands ze vnderſten, als in
von irn ern vnd ſulden wegen pillich
gepürt, vnd hoffent, das ewr ku-
nigkliche Gnad ſi des ſtille welle
gnediklich ergetzen, vnd genieſſen

laſſen

laſſen, mit hilff, troſt, rat, tat, vnd aller gnaden, wan ſolt die lantſchafft des nicht alſo tun, da Got vor ſey, ſo mocht ſi darumb gemerkcht werden von ewr K.G. vnd ewrn egenanten bruder vnd vettern oder von irm Erbherrn Kunig Laſſlan, ſo der zu ſeinen beſchaiden jaren komen wirdet, ſolhe vermerkchung, die lantſchafft nlcht mainet ze verdienen, ſunder vermeiden wil noch allem irm vermügen.

Es getraut auch die lanntſchaft, das ewr K.G. irer verſchreibung in allen ſtukchen vnd artiklen von anfang zu end als vorgeredt vnd gepeten iſt, nachgen, vnd die ſoldnern irer ſchuld entrichten vnd bezaln werde, furderlich, vnd an lenger verziehen, vnd maint das ewr Gnad des entrichtens ſuldig ſey, darumb das ewr K.G. die ſoldner vor langer zeit zu Haimburg nach rat des lands rete vnd meniger beger, pet, vnd monung nicht hindan gericht, vnd das land zu ſolhen groſſen ſchaden damit pracht, vnd ſich zu jung iſt gegen in verſchriben, vnd gegen der lantſchafft verwilligt hat, das auch vorgeredt iſt.

Solt aber ewr Gnad das nicht vnuerzogenlich tun, ſo iſt yeczund gegenburtiklich vorhannden verderblicher ſchad, durch die Soldner ze beſchehen; die an ennde zemaiſt von hinnen geriten vnd angeunds in willen ſind, das land zu beſchedigen, vnd mochten ſich villeicht zu andern des lannds veinten vnd mit den aynigen vnd alſo ſterkchen, nachdem als die Soldner die nucziſten vnd peſſten Marchſloſſ des lands innhaben, das weder ewer K. G. noch die gancz lantſchafft mit hilf noch rat des landes verderben nicht gewenden mochten.

Genedigiſter Kunig, es mainț auch die lantſchafft nicht, vnd hat des nie für ſich genomen, das ewr K.G. ſolhs anlehens, ſo ewr Gnad getan hat, vnd tun wirdet ze notdurfft des lands nicht ſolle bechomen oder entricht werden, von den rennten vnd nuczen des lands, wan das ye vnpillich wer, das dieſelb ewr Gnad des ſolt auſſten vnd dauon nicht beczalt werden.

Es zweifelt auch die lantſchafft nicht daran, oder es mug ewr K. G. alles anlehens vormaln getan vnd kunftiglich ze tun, darnach mer bezalt werden, von den nuczen vnd rennten des Lands in ſouil zeit als noch eeuor iſt, vncz zu vnſern Herrn Kunig Laſſlabs beſchaiden jaren als das auch vormaln zu guter maſſ ewr K.G. erleütert vnd erczelt iſt.

Genedigiſter Kunig auf das pitt die lantſchaft ewr K.G. dieſelb ewr Gnad welle auch gnediklich merkchen die trew, fürdrung vnd hilf, ſo ſi auf ir ſelbs koſſt vnd darlegen getan, vnd zwai veld gehalten hat, merklich groſſ ſchieden des lands vnd der lewt daſelbs vnderſteend vnd das ewr K. G. des die lantlewt vnd Lantſchafft gnediklich well genieſſen laſſen, vnd ergeczen mit hilff, rat, fürdrung vnd tat, vnd ſunderlich die Soldner angeunds entrichten, damit ſi das laud nicht beſchedigen, als vormaln ir ettlich getan, vnd dem land ſouil ſchadens zugeczogen ha-

habent, das fi allſambt mit ſouil guts, als der ſchad pringt, wol beczalt, vnd hindan gericht wern worden, das wil die lantſchaft vmb ewr K. G. vnderteniklich vnd trewlich verdienen.

Genedigiſter Kunig, ich Hanns von Schawnberg, red ains für mich ſelber, man ſagt yetz fürwar, das veld gemacht ſein in dem ze Behem auch zu Merhern vnd hinnen in Oſterreich werden wider vns vnd das land, daraus gantz verderben erſtet, wan das geſchiecht das mag ewr K. G. yeczund alles vnderkomen, vnd iſt des wol ſuldig, damit die ſoldner vnd ſolhe veld nicht zuſamen komen, ſich zu ainigen, vnd das land nicht beſchedigen werden, wann das vnuerkerlich wer.

A Die Lantſchafft dankcht des von Trier Gnaden vnd ander der Curfürſten irer gnedigen Herrn reten vnd freunten ſolhs fleiss vnd der müe, darinn ſich dieſelben Herren gegeben vnd gewilligt habent in ſachen der lantſchafft zu arbeiten vnd ze reden, vnd des lands nucz zu betrachten zu vnſerm gnedigiſten Herren dem Romiſchen Kunig, vnd das wil die Lantſchaft vmb dieſelben Herrn willigklich vnd diemütiklich gern verdienn.

Vnd die lantſchaft gibt darauf B ir beger ze verſten wie ſie maint, das ſich deſſelben vnſers Herrn des Romiſchen Kunigs Gnad gegen ir halten, vnd beweiſen ſulle.

Des das ſein Kunigkliche Gnad, die Soldner *irs ſolds vnd irer pillichen vodrung* entricht vnuerczogenlich, wan das nicht lenger anſtellen mag gehaben, nachdem, als die Haubtleut lange zeit darumb ſind hie gelegen, nach vil vnd maniguel-tiger beteyding vnd bete, vnd noch an aufrichtigkait von hinn geſchaiden, vnd in willen ſind, das Land C anzegreiffen vnd zu beſchedigen, des ſi wol ſtat habent, nachdem als ſi die peſſten manch gſloss beſiczen, als das vormaln genüglich erczelt iſt, vnd was ſorgen dapey geweſen ſind, vnd das ſich ſein K. G. alles darlegens vnd anlehens beczaln, von den rennten vnd gülten des landes in den jaren ſeiner regentz, wan das in ſo vil zeit wol mag beſchehen, des die lantſchafft nicht zweifelt, ſol vnd wil anders ſein kunigklich Gnad der lantſchafft rat volgen.

XXXVI.

Capita poſtulatorum, Trevirenſi Archiepiſcopo, Electoribus Imperii &c. ab Imp. Friderico ad diſceptandum conſtitutis, a ſtatibus & ordinibus Auſtriæ propoſita. Ex publicis Actorum Commentariis Civitat. Vindob. Vol. 1. fol. 85. p. 1.

Hienach iſt vermerkcht die vnderredung der Lantſchafft an den Ertz Biſchof von Trier vnd andern Curfürſten Rete vnd Freunt die yetz mit im hie ſind, vnd durch dieſelben an vnſern Herrn den Kunig ze pringen nach deſſelben von Trier vnd der andern Rete erpietung gegen der lantſchafft.

Item

Item das auch derſelb vnser gnedigiſter Herr N. der Romiſch Kunig ſeiner verſchreibung, die ſein K.G. der lantſchafft gegeben hat, nachgen, vnd die genczlich volfürn welle in allen vnd yglichen ſtukchen, puncten vnd artikeln von anfang zu ennd, das dem lannd auch zemal not iſt, wann ſein Genad das lant in groſſ merklich ſchaden bracht hat, mit dem das die Soldner vor langer zeit, als ſchir ain jar vergangen, nicht hindan gericht ſind, vnd landes recht ſein gang nie gehabt hat, ſeit ſein Genad angangen iſt, zu dem land nach der Rät rat, aus den Parteyen des lants.

Wan auch dieſelb verſchreibung neüllich innhaldet, das vnſer genedigiſter Herr N. der Römiſch Künig das land in allen ſachen gnediklich fürſech.

Dauon ſo bitt die lantſchaft, des N. von Trier Genad mit ſambt anderer irer Herren der Curfurſten, Reten vnd Freunt, die mit ſeinen Gnaden hie ſind, vnſern gnedigiſten Herrn den Römiſchen Kunig zu biten, das ſein kunigkliche Gnad vnſer gnedigiſte Frau die Kunigin, auch vnſern gnedigiſten Herrn Herzog Albrechten in den ſachen darumb ir yeglichs Gnad herkomen vnd gut zeit hie geweſen ſind, ain gütliche vnd furderliche aufrichtung tun, vnd dem vnuerzogenlich nachgen welle, als ir yeglichs Gnad pitt vnd begert, das auch die lantſchaft gepürlich ſein, vnd pillichen bedunkchet, wann ſolt ſein kungkliche Genad, des nicht tun, ſo mocht dem lannd groſs mue vnd ſchaden daraus erſteen, die vnuerwindlich würden, als das wol zu verſten vnd klar iſt.

Auch die Pehem vnd Mirher vnd nemlichen Herrn Vlreichen den Eyczinger alſo vertign, vnd hindan richten welle, damit das lannde von in nicht bekriegt vnd beſchedigt werde, vnd ſolich zugriff herinn vnd hinne von in, noch von vnſern wegen hinaus in ſew, oder ir lannd vnd in die iren nicht beſchehen, als des die Behem vnd die Merhern begerund vnd willig ſind, vnd dem land nuzlich vnd not iſt, vnd das ſein k. G. ſolichs angeunds furderlich vnd an lenger czug für ſich welle nemen, vnd was die lantſchaft ſeinen kunigklichen Genaden darzu helfen vnd raten ſull, als ſi des von ſchulden vnd rechten pflichtig iſt, das wil die lantſchaft willigklich vnd vnderteniklich tun als von alter herkomen iſt.

Ob auch yemant vnder den lanntlewten bedeuchte, das vnſer gnedigſter Herr der Romiſch Kunig vngnad oder vnwillen zu im hett gewunnen, von ſolher leüff wegen, die ſich zwiſchen ſein kunigklichen Genaden vnd der lantſchaft begeben haben, das ſein Genad des auch kainem nicht beweiſen, noch zu arg gedenkchen, ſünder ains yeglichen genediger Herr ſein ſulle vngeuerlich.

XXXVII.

Statuum & ordinum Auſtriæ a finita diſceptatione ultimum conſultum.

Ex publ. Actor. Comment. Civit. Vindobon. Vol. 1. fol. 86. p. 1.

Aber ein endtliche beſchlieſſung der lantſchaft nach des Ertzbiſchof von Trier vnd der andern Curfurſten Rete vnderredung &c. an Suntag nach ſand Johanns Tag Baptiſte (*2. Julii.*) anno Domini &c. XLI°.

A

Des erſten das vnſer gnedigiſter Herr N. der Romiſch Kunig, die Soldner ire vodrung vnuerzogenlich angeunds entrichte vnd beczale, vnd dan ſeiner kunigklichen verſchreibung in allen ſtukchen nachgee, von anfang zu end, vnd yeczund gegenburtiklichen aus den ſtannden des landes darczu ſchaff vnd neme, das ſolichs alſo beſchee, vnd volfürt werde.

B

Das auch ſein kunigklich Gnad irs anlehens vnd darlehens dem lannd vorgetan, vnd hinfür ze tun, nach derſelben rat, ſo ſein Genad aus den Parteyen nemen ſol, wider beczalt werde, vnd das nemen von den rennten vnd nuczen des lannds in zeiten ſeiner regentz, vntz auf Kunig Laſſlan beſchaiden jar, vnd zweifelt auch die lantſchaft nicht, oder es mug in ſo vil zeiten wol geſchehen, vnd ſein kunigkliche Gnad daraus noch mer entrichten mit allen fuge.

C

Item das auch vnſer gnedigiſter Herr der Römiſch Kunig vnſer gnedigiſten Frauen der Kunigin, den Behem, den Merhern vnd Herrn Vlreich Eyczinger fürderliche aufrichtung vnd end geb, als das an ſein K. G. vor pracht vnd offt begert iſt.

Es pitt die lantſchafft auch denſelben vnſern gnedigiſten Herrn Kunig Fridreichen fleiſſigklich ſein Gnad welle vnſern gnedigiſten Herrn Herczog Albrecht ain gütliche aufrichtung fürderlich tun vnd dem nachgeen, als vnſer Herr von Trier zwiſchen ir paider Gnaden beredt hat, damit ir paider Genad prüderlich gericht vnd geaint ſein, wan das ſeiner kunigklichen Gnaden zu frid ſeiner lannt wol dienet.

XXXVIII.

Conſtitutiones comitiorum, interceſſore Trevirenſi ceterisque, qui aderant, Imperii Electoribus, ab ordinibus Auſtriæ perlatæ, & Imp. Friderico probatæ. Ex public. Actorum Commentariis Civitat. Vindob. Vol. 1. fol. 86. p. 2.

Hienach iſt vermerkcht, wie der Ertzbiſchof von Trier, der andern Curfürſten, Räte vnd frewnt, zwiſchen dem allerdurleuchtigſten Fürſten vnd Herrn Kunig Fridreichen Romiſchen Kunig &c. vnd ſeiner lantſchafft ze Oſterr. beredt, geſprochen vnd beſchloſſen habet, des ſich derſelb vnſer genedigiſter Herr durch ſein K. G. verangen vnd gewilligt hat in gegenburtikait des egenanten Herren von Trier der andern Curfürſten, Räte vnd der lantſchaft ze Oſterreich, daran auch dieſelb lantſchaft ain benügen gehabt, vnd des bechant hat, vor den egemelten Herrn vnd den Räten aus der Steirmarch &c. vnd ward auf ſolhe mayngung geredt durch des von Mayntz Canczler.

Aller-

Allerdurleüchtigiſter Kunig gnedigiſter Herr, Erwürdigen wolgeborn, Edlen Strengen vnd Erſamen Prelaten, Grauen, Herrn Ritterſchafft der lantſchafft vnd von den Steten des lands zu Oſterreich.

Als vnſer gnediger Herr der Ertzbiſchof zu Trier, vnd andere vnſere gnedigen Herrn der Curfürſten Räte vnd Frewnt, ettwas leuff zwiſchen ewr K. G. vnd ewrer lantſchaft hie gegenburtig gehort, vnd gemerkcht haben, der nicht not iſt zu läuttern, daraus doch ewrn K. G. vnd dem Haus ze Oſterr. merklicher ſchaden erſtanden, vnd künftig werden ſein mochten, wiewol nu derſelb von Trier vnd der andern vnſer gnedigen Herren der Curfürſten Räte vnd Frewnt in trifftigen und merklichen ſachen die heilig kriſtenhait als ſer vnd trefflich berürend, alſo das desgleichen lemtiger menſch yeczund nie mag gehort, oder verſtanden haben, hye ſind botſchaft an ewer K. G. ze werben, noch dann ſo haben ſi ſich das nicht an ſolhen lewffen, das auch zu guter maſſ trefflich, vnd dem land als ain Erſam glid des heiligen Römiſchen Reichs anligend ſind, nicht laſſen verhindern, ſunder gutlich gedacht ſolhe ſach zu klarhait vnd gut ze bringen, für ſich genomen, auch darinn gütlich verwilligt, vmb des peſſten willen, ewr K. G. vnd dem heiligen Reich, der heiligen kriſtlichen kirchen, vnd dem Haus, auch der lantſchaft ze Oſterreich ze nucz vnd ze frum ze tun vnd ze arbeiten nach allem vermügen, vnd aus den ſachen nach zeitlichen beradt, geredt, in maſſen als hie nach geleütert wirdet.

A Des erſten das vnſer gnedigiſter Herr N. der Romiſch Kunig, hie gegenburtig die ſoldner dicz landes ir vodrung vnd ſchuld gancz gar vnd furderlich an lenger czug beczaln, vnd aufrichten ſol, von ſachen wegen, die genuglich gelautet haben, damit das land von denſelben Soldnern nicht bekriegt noch beſchedigt werde:

B Das auch derſelb vnſer gnedigiſter Herr der Romiſch Kunig ſeinen verſchreibungen vnd briefen vnd in allen vnd yglichen ſtuken, punkten, vnd artikeln, als ſein Gnad der lantſchaft gegeben hat, vnuerzogenlich vnd gnediklich nachgen, vnd die volfürn ſol, von anfang bis zu ende.

C Das auch derſelb vnſer gnedigiſter Herr der Romiſch Kunig aus den vir ſtenden des lands, yeczund fürderlich darczu geben, vnd nach derſelben Rat all ſachen des lands für hannt nemen, regirn, vnd tun ſol nach der gelautten ſeiner Gnaden verſchreibung innhalt vnd begriffen.

Das auch derſelb vnſer gnedigiſter Herr der Romiſch Kunig ſein darlegen vnd leihen, was des ſein kunigckliche Gnad zu notturfft des lanndes getan hat, vnd tun wirdet, widerumb nemen, des bekomen vnd auch das beczalt ſol werden in den jarn ſeiner Regentz oder neher von den rennten vnd nutzen des lannds zu Oſterr. vnd ob der Enns nach derſelben Rät rat, wann die lanntſchaft daran nicht zweifelt, oder es mug ſein kunigcklich Gnad des vnd mer dauon wol entricht, vnd beczalt

czalt werden, als des vnſer gnediger Herr der von Trier vnd die andern Rät, vnſern gnedigen Hérren der Kurfurſten geleublich vnderweiſt hat, ob anders die hanndlung, nach rat der lantſchaft beſchehen wirdet.

A

Es ſol auch der dickgemelt vnſer genedigiſter Herr der Römiſch Kunig vnſer genedige Frau die Kunigin, die Behem vnd die Merher auch Herrn Vlreichen Eyczinger hindan richten, vnd den allen vnd ir yeglichen gepürlich erpieten austrag vnd ennde geben nach rat der Rät aus den Parteyen des lannds vnd andere die ſein kunigclich Gnad darczu nemen mag.

B

Auch vnſers egénanten Herren von Trier vnd der andern Kurfurſten Rät die yeczund hie ſind, ob ſein not würde, die dan ſolhe laſt auch gern an ſich nemen, vnd zu ſolhen dingen das peſſt vnd nucziſt reden wellen, als ſi verſteen vnd kunnen, vnd als uerr das allen Parteyen der ſachen bequem füglich vnd ze dankch iſt.

C

Derſelb vnſer gnedigiſter Herr Kunig Fridreich vnd ſein bruder Herczog Albrecht auch vnſer gnediger Herr, habent ettwas ſtukch vnd ſachen gegen einander vermeldt des vnſer Herr von Trier aigentlich erweiſt iſt, vnd ſich gemechtigt hat, zwiſchen ir paider Gnaden beredнuſs vnd fleiss ze tun, damit all ſachen zu gut klarhait komen, vnd ir Gnad paidenthalben, lieblich, brüderlich, veraintlich vnd an alle ſpeun ſein mugen vnd werden, das ſol auch dabey beſteen, wie derſelb vnſer Herr von Trier beſlieſſen wirdet in den dingen der andern Rät vnd gnedigen Herrn der Kurfurſten, was der mit ſeinem Gnaden yeczund hie ſind vngeuerlich.

Vnſer egemelter genedigiſter Herr der Romiſch Kunig ſol auch yeglichen ſeiner landtlewt zu Oſterr. die ſich von rat vnd dienſten geurlaubt haben, oder verkert, widerumb in ſein Ambt vnd ſtenndt nemen vnd komen laſſen, als ob ſich ſolich bekerung vnd vrlaub nie ertzündt erkukcht hetten angeuerde.

Ob auch yemant bedeücht, das vnſer genedigiſter Herr der Romiſch Kunig vngnad oder vngunſt heft zu im gewunnen, oder aber das er das gegen ſeinen kunigclichen Gnaden erworben hette, von ſolher leüffe vnd ſachen wegen, das ſol ſeinen kunigclichen Gnaden nyemant beweiſén, noch erczaigen, ſunder dieſelb ſein Gnad ſol yeglichem, der in den ſachen vnd lewffen verfangen vnd gebraucht iſt, gnedig vnd gütig ſein, als das ainem Römiſchen Kunig aus fürſtlicher vnd geambter milde, vnd gütigkait zu gepüret.

Genedigiſter Herr vnd Römiſcher Kunig auch lieben Herren vnd Frewndt der lantſchaft, vnſer genediger Herr von Trier bittet in ſein ſelbs vnd der andern vnſer genedigen Herren der Kurfürſten Rät namen ewr Gnad vnd lieb mit gantzem fleiſs, ob ichts zu ſcharf oder zu grob geredt wer in den dingen, das nyemant ſolhs zu vngut nicht verſahen oder merkchen, ſunder nur in der maynung verſteen, vnd für ſich

nemen

nemen welle, als das durch sein Gnad vnd die andern Rete für hannd genomen, vnd nur zu fürdrung ains gemaines nuczs in vor erczalter forme nach zeitlichem beradt betrachtet ist, vnd getrawt das ewr Gnad vnd lieb das anders nicht versteen werde, wenn was derselb von Trier lieb vnd frewntschaft auch dem lannd ere vnd nuczes zu betrachten vnd gelassen mochten, nach allem geuallen des sind sein vnd ander willig &c.

Genedigister Herr vnd Romischer Kunig auf das alles bittent vnser genediger Herr von Trier vnd die andern Räte ewr kunigclichen Gnad der lanntschaft mündlich vnd selber zu offenbaren, ob dieselb ewr Gnad das alles, als vor erczalt ist, genczlich tun vnd vollaisten welle.

Darauf Anwurtt sein kuniglichig Gnad: Ich wil es gern tun.

Nu begert vnser gnediger Herr von Trier von der lantschaft, ob si auch ain genügen daran habe, die sprach: Ja.

Darauf bitt der von Trier dieselb lanntschaft, das si nu mit aller lieb vnd trew sich angriffen vnd hilflich were vnserm gnedigisten Herrn dem Romischen Kunig, damit sein kunigclich Gnad solhen artigkeln vnd dingen, als vor erczalt sind, nachkomen, vnd die volfüren mochte, vnd das die lantschaft das auch furderlich tete, wie sich das gepüret, als si des dem vnserm gnedigisten Herren dem Romischen Kunig wol schuldig were.

Item der hanndlung ward dem von Trier gedankcht von baiden tailen.

Auf das alles sagte vnser genedigister Herr der Römisch Kunig der lanndtschaft zu, das sein Gnad den Soldnern schreiben vnd die oder ir Haubtleut vodern wolte, am Sambstag negstkünftigen hie zesein, entrichtung vnd beczalung aufczenemen, die auch sein kunigklich Gnad denselben soldnern tun wolde, auf montag nagstkomend an lennger zu vngeuerlich.

Sein kunigclich Gnad beschied auch die lanntschaft vmb zwai nachmittag wider pey einander zu sein, so wolt sein Gnad aus den Partteien nem, vnd dann allen dingen nachgeen, als vor beredt wer.

Also hat sein kunigcliche Gnad zwelf Person desselben Tags genomen aus den Parteyen des lanndes zu reten nemlich

Preleten

Herrn Nocodemus Bischoff ze Freising.
Herrn Jorgen Brobst zu Klosternewnburg.
Herrn Heinreichen Abbt zum heilign Kreutz.

Herren

Herr Johansen von Schawnberg Grauen.
Herrn Leopolden von Egkartzau.
Herrn Steffan v. Hohemberg.

Ritter.
Herrn Hannſen Sweinwarter.
Hern Steffan Anſſingdorffer.
Hanns Walich Anwalt.
Steten.
Hern Conraten Holtzler Burgermaiſter zu Wienn.
Hern Hannſen Steger Schetzett des Ratz daſelbs.
Niclas Englgerſhauser von Kornnewnburg.

XXXIX.

Controverſia Eyzingerorum bona Friderici Imp. gratia compoſita. Ex publicis Actorum Comment. Civit. Vindob. Vol. 1. fol. 91. p. 1.

Die berednuſs, ſo zwiſchen vnſerm genedigen Herren Kunig Fridreichen &c. vnd Herrn Vlreichen dem Eyczinger von Eyczing beſchehen iſt.

Vermerkt die berednuſs, ſo zwiſchen dem allerdurleüchtigiſten Fürſten vnd Herren Hern Fridreichen Romiſchen Kunig zu allen zeitn merer des Reichs, Herczogen zu Oſterreich vnd zu Steir &c. vnſerm genedigiſten Herren an aim tail, vnd dem Edeln Hern Vlreichen, Hern Oſwalden vnd Hern Steffan gebrüdern den Eyczinger von Eyczing an dem andern tail beſchehen ſind von der zuſprüch vnd vordrung, ſo dieſelben Eyczinger gehabt haben, nemlich vmb die zwainczig tauſent guldem vnd auch vmb ettlich annder geltſchuld vnd porgſchaft. Darumb der benant Herr Vlreich für weilent den allerdurleüchtigiſten Fürſten König Albrechten ſeliger gedechtnuſs, vnd auch für den yecz genanten vnſern genedigiſten Herren Kunig Fridreichen gegen Hern Caſpar Slikchen, Hainraichen dem Halnegker, auch ettlichen Kaufleuten vnd burgern vnd andern ſelbgſchol vnd porg iſt worden, derſelben ettlicher geltſchult vnd porgſchaft, ſich derſelb Her Vlreich ſelber ledigen vnd beczaln hab müſſen, als er dann vmb den andern tail allen noch vngeledigt in porgſchaft ſteet. Darumb ſich dann Bettweuil zwitrecht zwiſchen den obgenanten vnſerm genedigiſten Herrn Kunig Fridreichen vnd dem vorgenanten Eyczingern begeben habent, von erſt iſt beredt von der Kirchen vnd des Markchts wegen, zu Waltherſtorf, vnd auch der dorfer lewt vnd gut wegen, die darczu gehorn mit allen irn zugehorungen, des ſich vnſer gnedigſter Herr Kunig Fridreich zu ſeinn hannden vnderwunden hat, das alles ſol derſelb vnſer gnedigiſter Herr der Kunig den benanten Eyczingern oder irm Anwalt, den ſi darczu ſchaffen werden mit ſambt allem dem, ſo in vnd den irn darinn genomen iſt zwiſchen hynn vnd Montags nagſtkünftig an alles verziehen inanttwurtten vnd widergeben vngeuert.

Item von der zwainczig tauſent guldem wegen der porgſchaft gen Herrn Caſparn Slikchen, iſt beredt, das der benant vnſer gnedigiſter Herr Kunig Fridreich als ain Vormund ſeines Vettern Kunig Laſſlabs vnd ſeinen erben den benanten Hern Vlreichen vnd ſein erben zwiſchen hinn vnd ſand Michels

chels Tag nagſtkünftig vmb haubt-
gut vnd ſcheden, dauon gentzlich
ledig vnd müſig machen ſol, vnd in
auch ſein Inſigl, ſo derſelb Her
Caſpar an dem geltbrief derſelben
porgſchaft von im hat zwiſchen hinn
vnd den yeczgemelten ſand Michels
tag an uercziehen, vnd an allen
irn ſcha antwurten ſol getreulich vnd
an alles geuerd, des ſich auch alſo
vnſer gnedigiſter Herr der Kunig,
vnd die zwelf aus den vir Partheyen
der lanntſchaft ſunderlich ze tun ge-
willigt, vnd verfangen haben von
des Fürſtentumbs Oſterreich gut nu-
czen vnd gulten vnd nicht von irm
aigem gut aufrichten, vnd da entge-
gen ſol dan Her Vlreich Eyczinger
den verjorgnuſsbrief, der im vnd
ſeine mitporgen von Kunig Albrech-
ten geben iſt, vbergeben, das der
zuſtand vernicht werd. Item als
weilent vnſer genedigiſter Herr Ku-
nig Albrecht an ſeine letzſten zeiten
in ſeinem geſchefftbriefen nemlich
geordnet vnd geſchafft hat, das Her
Vlreich der Eyczinger von dem
Hubambt, das er inngehabt, vnd
verweſt hat, ettlichen die mit na-
men in denſelben geſchefftbriefen be-
griffen ſind, raittung tun ſolt, iſt be-
redt, das derſelb Her Vlreich den-
ſelben, die Kunig Albrecht darczu
geſchafft hat, als uil der dann vn-
geuerlich dabey geſein mugen, vmb
alles ſein innemen, vnd ausgeben,
ſo er bei deſſelben Kunig Albrechts
lembtigen zeiten, vnd nach ſeinem
abgang gehanndelt, vnd getan hat,
ain erbare redl che raittung tun ſol.
Alsdann gewondlich vor ander Hub-
maiſter in Oſterreich tan haben, die
ſullen ſi auch nach innhaltung deſſel-
ben Kunig Albrechts geſchefftbrief

A ſlechtlich vnd vngeuerlich, von im
aufnemen, vnd wan die Raittung
alſo geſchehen, vnd von im aufge-
nomen iſt, ſo ſol dann derſelb Her Vl-
reich Eyczinger die Raittregiſter da-
ſelbs vberantwurtten, vnd da engegen
ſullen im dann dieſelben die raittung
von im aufnemen, daſelbs anuerziehen
quittirn, vnd mit raittbriefen dar-
umb nach notdüften verſorgen, doch
alſo, ob derſelb Her Vlreich daſelbs
mit redlicher Raittung icht ſchuldig
wurd, das ſol er dann in den nagſten
vir wochen darnach an uerziehen
B aufrichten, vnd darumb genug tun,
wurd man aber demſelben Hern Vl-
reichen daſelbs mit redlicher rait-
tung icht ſchuldig, es wer von in-
nemen oder aufgeben, porgſchaft
oder ander ſachen wegen, darumb
ſullen in der benant vnſer gnedigiſter
Herr Kunig Fridreich vnd die obge-
melten zwelf aus den vir Partheien
der lanntſchaft von des Fürſten-
tumbs Oſterreich gut, nuczen vnd
gülten vnd nicht von irnn aigem gut
auch in demſelben vir wochen anuer-
cziehen ausrichten, vnd beczaln,
C vnd ſol auch zu ſolher raittung zu
ſand Gilgen Tag nagſtkünftig hie zu
Wien angefangen, vnd an auffchub
nach einander geraitt, vnd zu ennde
gebracht werden vngeuerlich. Vnd
ob vnſer gnedigiſter Herr Kunig
Fridreich ſelber dabei ſein, oder
yemant an ſeiner ſtat darczu ſchaffen
wolt, oder ob die vorgemelten, die
in Kunig Albrechts geſchefftbriefen
begriffen ſind yemant aus der lannt-
ſchaft zu derſelben raittung nemen
wolten, das mugen ſi wol getun,
vnd ob geſchech, das der vorge-
nant Her Vlreich vor der zeit, ee
die Raittung zu ennde volfürt wurd,

Item

mit tod abgieng; ſo ſol die raittung von ſeinen erben aufgenomen, vnd da engegen getan werden in aller der maſſ als vor begriffen iſt angeuerd. Item von der Ambtleut wegen bey den gfloſſen ob der Enns, die Herrn Vlreich verſchriben, vnd verpfenndt ſind, iſt beredt worden, welich vnſerm Herrn Kunig Fridreichen oder ſeine Anwelten Raitung getan haben, das man den ir raittbrief anuerziehen geb, alſ bei weilent Kunig Albrecht zeitn beſchehen iſt, damit ſi vnd ir erben verſorgt ſeinn angeuerd: welich aber noch nicht raittung getan hieten, das man von den noch raittung aufnem, vnd mit raittbriefen verſorg angeuerd. Item als Her Vlreich der Eyczinger fürbringt, das er ettlich Ambt in dem lannd zu Oſterreich verlaſſen hab, daran die Ambtleut, den dieſelben Ambt verlaſſen ſind im ettweuil geltz zu vorgab zu Kunig Albrechtz notdurfften geben, vnd gelihen haben, als man in dann deſſelben vnſers gnedigiſten Herrn Kunig Albrechts brief aus ſeiner Gnaden kantzlei geben hat, vnd darumb das zu derſelben zeit Kunig Albrecht ſeliger bey lannd nicht geweſen ſey, hab er in, als Hubmaiſter zu denſelben briefen geloben, vnd verſprechen müſſen, das ſi bei denſelben Ambten nach derſelben brief ſag ſullen beleiben, vnd gehalten werden, iſt beredt worden, welh Ambtleut von denſelben Ambten entſectz weren, das man in die auf die nagſtkünftigen Weinachten wider inanttwurtten ſol, vnd die dabey beleiben laſſen, als lange czeit vnd in ſolher maſs als die nach irr brieffag vor ſolten inngehabt haben,

A

B

C

oder das man in aber ir gelt, ſo ſi von derſelben Ambt wegen aufgeben, vnd dargelihen haben zwiſchen hynn vnd Weinachten nagſtkünftig anuerziehen aufrichte vnd beczal. Item als Her Vlreich fürbringt, das Kunig Albrecht ſeliger dem lanntgrafen von Heſſen hiecz im als ain Hubmaiſter verſchaft hab, zwai tauſent guldem, die er demſelben Lanntgrafen von jarſolds wegen ſolt aufgericht haben, wan aber derſelb Herr Vlreich deſſelben mals ſolich gelt nicht hab mügen gehaben, dadurch er dann demſelben Lanntgrafen teg erpeten, vnd gewunnen hab vncz auf ſand Michels tag des vergangen newn vnd dreyſſigiſtem jars, darum dann derſelb Lanntgraf vnd Vlreichs brief vnd ſigl mit ſeiner hanntſchrift hab.

Iſt beredt, das vnſer Herr Kunig Fridreich demſelben Lanntgrafen darumb ſchreib, vnd beſtell, damit der benant Her Vlreich vnd ſein erben darumb verangelangt bleiben, vnd im ſein brief vnd ſigl, ſo derſelb Lanntgraf darumb von im hat, zwiſchen hinn vnd Liechtmeſſen nagſtkünftig heraus zu ſeinen hannden geanttwurtt werden, oder ob derſelb brief vngeuerlich nicht vorhannden wer, das er heraus nicht gepracht möcht werden, das dann Her Vlreich mit ainem todtbrief darum verſorgt werd, der im von demſelben Lanntgrafeu aufgepracht, vnd auch in der bemelten zeit geanttwurtt ſol werden. Item von des anlehens wegen, das man in den Merkchten vnd Steten Kunig Albrechten ſeligen getan hat, auf brief vnd an brief darumb Her Vlreich die Lewt, die

ſolh

folh anlehen getan habent, vertrosst hat, das si des sullen entricht werden. Ist beredt, das vnser gnedigister Herr der Kunig Hern Vlreichen gegen denselben lewten, als verr er gegen in verpflicht ist, ledig vnd müssig machen sol, damit Her Vlreich desshalben von denselben lewten nicht angelangt, noch beclagt werd. Vnd als Her Vlreich noch ettlich geltschuldbrief von dem benanten Kunig Albrechten vmb anlehen gegeben, innhalt daran die den solh brief lauttend ettlich gelt aufgericht, vnd darumb sein quittung habent, dieselben brief sol Her Vlreich in seiner raittung wider heraufgeben, vnd doch was dieselben leut desselben gelts auf sein quittung aufgericht haben, das dann derselb Her Vlreich in seiner raittung fürpringen wirdet, das sol denselben leuten auch wider beczalt werden, als den andern vorgemelten, die solh anlehen tan habent angeuerd. Item als Her Vlreich Eyczinger von der porgschaft wegen, der zwainczig tausent guldem gegen Herrn Caspar des Slikchen, auch von anderr geltschuld vnd porgschaft wegen, sich gen vnserm gnedigen Herrn dem Kunig Fridreichen ingeseczt, vnd dadurch die gslösser Tirnstain vnd Valkchenstain vnd ander ettlich gslösser nach seinn nottürften zu der werr zugericht vnd gespeist vnd ettweuil Volkchs auf sich genomen, vnd gehalten hat. Ist beredt, das der benant Her Vlreich solh zurichtung spеis, zerung, sold vnd scheden, so auf die bemelten gslos vnd Volkch gegangen ist, selber aufrichten vnd beczaln, vnd das Volkch von im verttigen vnd

A pringen sol, vnd wiewol solh aufrichtung vnd beczalung mit Summ mer precht, dann im dafür hernach benent, vnd gegeben, versprochen ist, hat sich derselb Herr Vlreich von glimphs wegen benügen lassen, das vnser gnedigister Herr Kunig Fridreich vnd die obgemelten zwelf aus den vir Partheien der lanntschaft, von des Fürstentumbs Osterreich gut, nuczen vnd gülten, vnd nicht von irm aigem gut im dafür berait vnd anuerziehen aufrichten vnd beczaln sullen vir tausent Pfund Pfenning Wienner: vnd zu ergeczung der

B sachen hat im vnd sein erben vnser genedigister Herr Kunig Fridreich als ain Vormund seins Vettern Kunig Lasslabs mit rat vnd willen der obgenanten zwelfen, aus den vir Partheien das Haus auf sand Peters freithof hie zu Wienn, das weilent Berchtolden von Manngen gewesen ist, darczu er sunderlich von desselben Berchtolden geschefts wegen gerechtigkait mainet ze haben, vnd ain Haus zu Nustorf, das auch desselben Berchtolden von Manngen gewesen, vnd darinn yetz sein Weinczurl der Radburger gesessen ist vnd

C dem Stadl vor Schotten Tor gelegen, der Oswalden des Oberndorffer gewesen ist, mit allen irn zugehorungen ingeanttwurtt vnd gegeben, vnd sol derselb vnser gnedigister Herr sew hinfür dabey halten vnd an irrung beleiben lassen, vnd sew darumb anuerziehen in die gruntbücher schaffen ze schreiben vnd ze uerttigen, vnd sullen auch der benant Her Vlreich sein bruder vnd ir erben, hinfür von des bemelten paws vnd zurichtung der zwair gslösser Tirnstain vnd Valkchenstain, vnd

auch aller vorgemelter ſpeis, zerung, ſold, vnd ſcheden, ſo ſi yetz von der vorgenanten ſachen wegen genomen, vnd dargelegt haben zu dem obgenanten vnſerm genedigen Herren Kunig Fridreichen vnd Kunig Laſſlaben vnd irn erben vnd allen irn lannten vnd lewten kaine zuſpruch noch vordrung nicht mer haben in kainer weis angeuerd. Item was Her Vlreich auf die gſöſſer Freinſtain, Sewſenburg, Frannkchenburg vnd Puchaim verpaut hat, vnd noch verpawn wirdet, das ſol beſteen bei der verſchreibung, die derſelb Her Vlreich von weilent Ku-B nig Albrechten vber dieſelben gflos hat. Item was Her Vlreich vnd ſein Pruder oder Anwelt von vngelten vnd andern rennten vnd gulten des Furſtentumbs Oſterreich von der vorgenanten ſachen wegen ingenomen haben, das ſullen ſi alles genntzlich widerkern vnd beczaln, als ſi ſich des alczeit von irm guten willen verfangen, vnd gewilligt haben. Es ſol auch vnſer obgenanter genedigiſter Herr Kunig Fridreich den Kaufleuten vnd andern dauon ſolh mautt, vngelt, rennt, nutz vnd gult ingenomen ſind, widerkeren, als er C ſich des auch verwilligt hat, damit ſi die nicht zwir geben, vnd die benanten Eyczinger vnd ir Anwelt, hinfür von der ſach wegen darumb vnangelangt beleiben. Item auch iſt beredt worden, das der benant Her Vlreich vnd ſein Brüder die gflöſſer Tirnſtain, Freinſtain, Frannkchenburgk vnd Puchaim in pfleg weis an irrung innhaben, behütten vnd bewarn ſullen mit der gewondlichen Purkchhut vnd andern ſachen als ſi die vor inngehabt haben vncz auf A vnſers gnedigiſten Herren Kunig Laſſlabs vogtpern jar, vnd damit hanndeln vnd tun als Pfleger irer rechten Erbſchaft, von ern vnd rechtens wegen zu tun ſchuldig ſeinn, doch vnuergreiffenlich der verſchreibung, die ſi vber die bemelten gflos von Kunig Albrechten ſeligen haben vngeuerlich. Wer dann das der obgenant, vnſer Herr Kunig Laſſlaw vor ſeine vogtpern jarn mit tod abgieng, da Got vor ſei, ſo ſullen die benanten Eyczinger mit denſelben gfloſſen gen vnſern benanten Herrn Kunig Fridreichen auch ſeinen bruder Herczog Albrechten vnd ſeinen vettern Herczog Sigmunden allen drein als irn Erbherrn vnd Lanndesfürſten aber tun vnd hanndeln, als ſi von ern vnd rechtens wegen ze tun ſuldig ſeinn. Auch vnuergreiffenlich der vorgemelten verſchreibung, die ſi vber diefelben gflos von Kunig Albrechten haben angeuerd.

Item von des newn gflos wegen, das die Eyczinger zu Tirnſtain gepaut haben, iſt beredt, das man in zu Purkchhut daſelbſhin von den rennten nuczen vnd gulten des Ambts daſelbs nach erkanntnuſs der zwelfer aus den vir Partheien der lanntſchaft jerlich geben ſol. Doch damit ſi daſſelb gflös innehaben, behüttn vnd bewaren mugen, es ſollen auch dieſelben gflos zu Tirnſtain mit dechern vnd andern nottürftigen paw aus dem Ambt daſelbs ausgerichtt vnd fürgeſehen werden vngeuerlich.

Item für die ſcheden, ſo die benanten Her Oſwald vnd Her Steffan ge-

geprüder die Eyczinger bey Kunig Albrechts zeiten auf Soldner zu Znaym, als in das von Haubtmanschaft wegen beuolhen ist gewesen; ausgericht habent, die mit Summ als bey newnhundert guldem pringent, vnd auch für die scheden, die si im veld vor der Tabor in der Slesy, vnd ze Hungern genomen haben, vnd die auch mit Summ pringent als bei fünfhundert gulden hat vnser benanter Herr Kunig Fridreich als Vormund Kunig Lasslabs mit rat vnd willen der obgemelten zwelfer aus den vir Partheien der lanntschaft das ödhaus zu Trewntsperg mit allen höltzern, wismaden, wildpen, ekchern vnd allen andern grünten vnd zugehorungen gestifft vnd vngestifft mitsambt den zehen Pfunt gelts, in dem dorff zü Wiczlemffelden gelegen, dem benanten Eyczinger vnd irn erben zu rechtem Erb gegeben, was er in daran zu recht hat mugen geben, item Petern dem Hembtaler, der vormaln Hubschreiber gewesen ist, sol der vngelt zu Waidhofen auf der Ybs, der im bey weilent Kunig Albrechs zeiten gelassen ist, zu den Weinachten nagstkunftig gelassen werden, oder im sol vmb sein dienst, so er bei dem Hubambt getan hat, ausrichtung beschehen nach erkantnus der obgemelten zwelfer aus den vir Partheien vnd der gegenburttigen berednus in allen stukchen vnd artgkeln kainn hindangesatzt. Habent sich vnser vorgenanter gnedigister Herr Kunig Fridreich von sein selbs wegen, als uil in das berürt, vnd als Vormund seins Vettern Kunig Lasslabs für sich vnd ir baider erben, mit rat, wissen vnd willen der egemelten zwelfer aus den vir Partheien, vnd auch dieselben zwelf verfangen, vnd verwilligt anstat vnsers yetzgenanten Herrn Kunig Fridreichs vnd Kunig Lasslabs gentzlich vnd an all auszug zu volfürn vnd von des Fürstentumbs Osterr: gut, nuczen, rennten vnd gulten ausrichten in aller mass vnd maynung als vor begriffen ist. Beschech aber, das dieselben berednus in ainem oder menigern stukchen vnd artigkeln, also nicht genuczlich stethielten oder volfürten, das wissentlich gemacht wurd, was dann die egenanten Eyczinger oder ir erben des schaden nemen, den si wissentlich mugen gemachen, denselben schaden sullen in vnser Herr Kunig Fridreich vnd die egemelten zwelf an seiner Gnaden vnd Kunig Lasslabs stat in vorgeschribner mass genczlich ausrichten vnd widerkern, vnd was si vmb dieselb Artigkl ainen oder menigern, die also nicht volfürt oder vmb den schaden, ob si den nemen wurden, tun oder hanndeln werden. Es sei mit angreiffen, aufhalten, oder mit was sachen das wer, damit sullen si wider vnser Herrn Kunig Fridreichen vnd Kunig Lasslaben. ir lannd vnd lewt noch wider yemant andern getan, noch gefreuelt haben in kainer weis, alles treulich vnd angeuerde, entgegen sullen die obgenante Eyczinger die vorgeschriben berednus in allen vnd yeglichen stukchen vnd arttigkln stet halten, vnd alsuil si die zeuolfürn berürnt gen vnserm gnedigisten Herren Kunig Fridreichen dem lannd Osterreich vnd allen andern seinn lanndten vnd leuten auch gentzlich volfürn getreulich vnd angeuerd. Auch ist beredt, als offt in den obgemelten stuken vnd arttigkeln ainer

oder meniger aufgericht, vnd volfürt wirt, das dan die egenanten Eyczinger darumb bekanntnufs vnd quittung nach notturften geben fullen, damit fi vnd ir erben von folher aufgericht vnd volfürter ftukch vnd arttigkl wegen fürbas nicht mer, zu clagen haben, vnd was gefangen auf baiden tailn noch vngefchaczt feinn, die fullen ledig vnd müffig fein, was ir aber gefcheczt wern, die fullen die fchaczung aufrichten. Vnd darauf fullen all vnwillen vnd veintfchaft, fo fich zwifchen baiden tailn in den vorgefchriben fachen begeben vnd verlauffen habent, vnd allen, den die darunter verdacht, vnd verwant find, ganntz ab vnd gericht fein, getreulich vnd alles geuerd. Vnd fol auch folh Richtung auf den nagften Montag zu vndergang der Sunnen ingern auch vngeuerlich.

Die vorgefchriben berednufs ift gefchehen zu Wienn an freitag vor fand Margarethen Tag (7. *Julii.*) Nach Crifti gepurd im virczehen hundert vnd dem ain vnd virczigiften jare, vnd befigelt mit des egenanten Herrn Vlreichs vnd Hern Ofwalds der Eyczinger anhangunden infigeln fur fich felbs vnd anftat Hern Steffans des Eyczinger irs Bruder, für den fi fich in den vorgefchriben fachen wiffentlich angenomen haben, des der Edl vnd veft Her Jorg von Ror geczeüg ift auch mit feinem anhangunden infigl nach vleiffiger pet der yeczgenanten Hern Vlreichs vnd Hern Ofwalds an ir felbs vnd an irs bruder ftat, als vor ift berürt, doch den benanten Hern Jorgen an fchaden.

XL.

A *Controverfia Schallenbergerorum dirempta.* Ex publ. Actorum Comment. Civit. Vindob. Vol. 1. fol. 95. p. 1.

Berednuffe zwifchen vnfern genedigiften Herren Kunig Fridreichen &c. vnd der Schallenberger.

Vermerkcht die berednufs, fo zwifchen den Allerdurleuchtigiften Fürften vnd Herren Hern B Fridreichen Romifchen Kunigs zu allen czeiten merer des Reichs, Herczogen zu Ofterreich vnd zu Steir &c. vnferm genedigiften Herren an aim tail, vnd Hern Cafparn vnd Walthefarn gebrüdern den Schallenbergern an dem andern tail befchehen ift, mit rat, *wiffen vnd willen* der zwelfer, fo aus den vir Partheien der lanntfchaft in Ofterreich darczu genomen find. Von erft von der vordrung vnd zufpruch wegen, fo die benanten Schallenberger zu den obgenanten vnferm gnedigiften Herrn C Kunig Fridreichen gehabt haben, von der burkchut wegen, die in aus der Mautt zu Lyncz jerlichen zu raichen verfchreiben, vnd die denfelben Schallenbergern fider vnfers allergnedigiften Herren Kunig Albrechts abgang vnczher vorgehalten, vnd nicht geraicht find, darumb dann Her Vlreich der Eyczinger vormaln auch vndertedinger gewefen ift. Ift beredt, das demfelben Schallenbergern diefelben gult was in der vnczher aufgeftanden, find zwifchen hinn Weinachten nagftekünftig anuercziehen aufgericht, vnd beczalt fullen werden. Vnd was in auch nu hinfür

für zu yeder Quatember jerlich geuallen ſol, nach innhaltung irr verſchreibung an irrung aufgericht vnd beczalt werd.

Item vmb das zu richten, vnd paw, ſo dieſelben Schallenberger, an der veſten Weſſenberg nach ſolchem auffteen ire jerlichen verſchriben gult getan habent, auch vmb die ſcheden, ſo der benant Her Caſpar in weilent Kunig Albrechts dienſt zu Behem vor dem Tabor vnd in der Sleſy genomen hat, vnd vmb den Sold, ſo man im von denſelben raiſen ſchuldig iſt, ſullen dieſelben Schallenberger, zu vnſern Herrn Kunig Fridreichen vnd dem lannd Oſterreich niderhalb vnd ob der Enns noch zu nyemant andern fürbas kain vordrung noch aufprach haben mit recht noch anrecht in kainer weis, vnd da engegen ſullen die benanten Schallenberger von dem, das ſi ſich ettlich gnant Summ guldem vnd gelts nach innhaltung der brief in vber daſſelb gflos gegeben zu verpaun verſchriben, auch die Remanentz, ſo ſi ſich von den renten vnd gulten des Ambts daſelbs vncz auf die zeit, als in daſſelb gflos zu leibgeding verſchriben iſt worden, auch zu verpaun verpflicht haben, fürbas gancz ledig vnd müſſig ſein, denn alſuil ſi dieſelben veſten mit dach bewaren ſullen, vnd was ſi alſo mit dach oder anderm von irm gutem willen hinfür daran verpauen, darumb ſol in vnſer Herr Kunig Fridreich vnd das lannd Oſterreich auch nichtz phlichtig ſein.

Item das vnſer gnedigiſter Herr Kunig Fridreich dem von Walſſe A Haubtman ob der Enns ſchreib, vnd beſtell mit ernſtlichem geſcheffte, damit er des dorfs Veldkirchen mit ſamt der Vogttey, der kirchen daſelbs, das alles zu dem gflos Weſſemberg gehört, als die Schallemberger fürbringen, vnd des ſich derſelb von Walſſe vnderwunden hab, den benanten Schallenbergern abtret, vnd inanttwurtt anuerczichen mit dem nuczen vnd gulten, die darczu gehörent, vnd die in der zeit, als er das hab inngehabt, dauon geuallen ſind, vnd ſi hinfür darB inn vngeirret beleiben laſs. Auch das derſelb von Walſſe mit den benanten Schallenbergern vmb all vergangen ſachen in vnguten nicht zu ſchaffen hab. Die vorgeſchriben beredtnuſs iſt beſchehen, an freitag vor ſand Margrethen Tag (*7. Julii.*) Nach Criſti geburd virczehundert, vnd darnach in dem ain vnd virczigiſten jare, vnd beſigelt mit des egenanten Hern Vlreichs Eyczinger vnd Hern Oſwalts des Eyczinger ſeins bruders aufgedrukten inſiglen. DieC ſelben Eyczinger, der egenant Her Caſpar Schallenberger für ſich ſelbs vnd anſtat ſeins egenanten bruders, für den er ſich in den vorgeſchriben ſachen wiſſentlich angenomen hat, vleiſſigclich darumb gebeten hat, des iſt geczeug der Edl vnd veſſt Her Jorg von Ror auch mit ſeinem aufgedruktem inſigl doch denſelben Eyczinger vnd Hern Jorgen von Ror an ſchaden.

XLI.

Supplementum ad Transactionem controverſiæ Eyczingerorum. Ex

publicis Actor. Comment. Civit. Vindobon. Vol. 1. fol. 95. p. 2.

Berednuſs zwiſchen vnſerm genedigiſten Herren Kunig Fridreichen ains tails Hern Vlreichs Hern Oſwalts vnd Hern Stephans geprüder der Eyczinger des andern.

Hienach ſind vermerkt die arttigkl vnd ſach, die der allerdurleüchtigiſt Fürſſt vnſer gnediger Herr Kunig Fridreich Hern Vlreichen, Hern Oſwalden vnd Hern Steffan den Eyczingern yeczund hie zu Wienn berait, gegenwurttigclichen aufrichten vnd volfürn ſol, in aller der maſs, als ob die alle ſtukchweis in der pergamenen verſigelten beredzedl nemlich verſchriben wern, des ſich auch der obgenant vnſer gnediger Herr vnd auch die zwelf von de n vir Partheien der lanntſchaft in Oſterreich von dem Fürſtentumb Oſterreich vnd nicht von irm aigem gut, mit ſambt vnſerm gnedigen Herren dem Kunig alſo ausczerichten gewilligt, vnd verfangen habent, von erſt iſt beredt, von wegen acht vnd zwainczig hundert Pfund Pfening, die Her Vlreich der Eyczinger für vnſern gnedigen Herrn den Kunig aufgeben, darumb er auf die Ambtleut von demſelben vnſerm gnedigen Herren geſchefftbrief hat, vnd als er maint, das im an denſelben gelt noch auſſtee zway tauſent Pfunt vnd ettweuil mer, dieſelben zwaytauſent Pfunt ſullen Herrn Vlreichen dem Eyczinger yeczund hie zu Wien zwiſchen hinn vnd des nagſten Eritags aufgericht, vnd beczalt werden, vnd wan im nu die beczalt ſind, ſo ſol er dann vnſerm gnedigen Herren darumb ain quittung geben, vnd wann denn der benant Her Vlreich zu ſand Giligen Tag in die raittung kümbt, ſo ſol er vnſerm gnedigen Herren daſelbs dieſelben geſchefftbrief auf die Ambtleut vmb die acht vnd zwainzig hundert Pfunt lautten wider vberanttwurtten was dann die Summ vber die zway tauſent Pfunt bringt, die man im dannoch ſuldig wurt ſein, die ſol vnſer Herr Hern Vlreichen auf ſand Gilgen Tag daſelbs auch aufrichten, vnd beczaln vngeuerlichen.

Item als Her Vlreich maint, das er nach vnſers Herren des Römiſchen Kunigs vnd ſeiner Gnaden Marſchalh geſchefft dem Büchſenmaiſter von Budweis gegeben hab virczig Pfunt Pfenning. Iſt beredt, das Herr Vlreich auf ſand Giligen Tag vnſers gnedigen Herren des Romiſchen Kunigs geſchefftbrief, den der Büchſenmaiſter von ſeinen Gnaden darumb gehabt hat, vnd des Büchſenmaiſters quittung damit pringen ſol, vnd die vnſerm gnedigen Herren dem Kunig vberanttwurtten, vnd was dann derſelb vnſers Herren geſchefftbrief innhalt, das ſol man Hern Vlreichen auf ſand Giligen Tag aufrichten vnd beczaln vngeuerlich.

Item von der tauſent Pfunt Pfenning darumb Her Vlreich Eyczinger Hainraichen des Holnegker porg iſt, iſt beredt, das man Hern Vlreichen von demſelben Holnegker an allen ſchaden vor dem nagſten montag müſſigen vnd ledigen, vnd demſelben geltbrief von dem Holnegker heraus pringen, vnd den vernichten vnd den benanten Hern Vlreichen

ſein

fein figl dárab anttwurtten ſol, an alles gewer.

A gen einander vbergeben, vnd vernicht werden ſullen angeuerd.

Item auch iſt beredt vmb die ſechs hundert Pfunt Pfenning, die man Hern Vlreichen dem Eyczinger von des Pans wegen, ſo er vormaln nach Kunig Albrechts tod auf das gſlos Tirnſtain getan hat, auch für alle zerung, die auf daſſelb gſlos, vnd auf die gſloſſer ob der Enns vnd Freinſtain in der erſten zwitrecht gangen ſind, dieſelben ſechs hundert Pfunt Pfenning ſullen Hern Vlreichen abgeczogen werden, an dem gelt, ſo Her Vlreich ſeinen brüder vnd Anwelt yeczund in der zwitrecht von dem Meutten vnd vngelten mer oder mynner precht, den die vorgemelten ſechs hundert Pfunt Pfenning, da ſol ain tail dem andern yecz auf ſand Giligen Tag ſchirſt künftig widerkern vnd beczaln vngeuerlich.

Item vmb die ſechſzig Pfunt Pfennig darumb Sigmund der Eyczinger vnſers gnedigen Herren Kunig Fridreichs geſchefftbrief hat, die ſullen demſelben Eyczinger zwiſchen hinn vnd ſand Giligen Tag hie zu Wienn aufgericht vnd beczalt werden. Vnd ſol dann derſelb Eyczinger vnſerm gnedigen Herren denſelben geſchefftbrief vnd ain quittung vmb daſſelb gelt dann vberanttwurtten vngeuerlich. Auch iſt beredt, das man den benanten Eyczingern alles das widergeb vnd anttwurtt anuerziehen, was Hewſern zu Wienn genomen iſt angeuerd. Anch iſt beredt worden das die voringen beredzedl, die zwiſchen vnſern gnedigen Herren dem Kunig, vnd Hern Vlreichen dem Eyczinger vormaln in der Newnſtat gemacht, vnd gegeben ſind, wider

B

C

Item dann von der vidimus wegen, die Her Vlreich der Eyczinger vnd ſein brüder in vnſers gnedigen Herren des Römiſchen &c. Kunigs Canczley geanttwurtt habnt, iſt beredt, das man in dieſelben vidimus yecz vnd hie zu Wienn gancz vnd vnuermailigt wider anttwurtten ſol angeuerdt.

Item als Her Vlreich fürbringt, als im das Hubambt des erſten beuolhen ſey, deſſelben jars hab Oſwald Oberndorffer das Ambtgelt, das deſſelben jars ainem Hubmaiſter zugehört hab, ingenomen, ſo ſei im auch des jars, ſo er des Hubambts hab abgetreten, auch kain Ambtgelt gegeben worden. Iſt beredt, das Her Vlreich ſolh Ambtgelt, ſo vormaln ainem yeden Hubmaiſter hab zugehort, vnd geuallen ſey, ſull in ſeiner reittung anbringen. So ſullen dann das abgezogen werden angeuer. Item es iſt auch beredt, von der vankchnuſs vnd ſcheden wegen, die der Landegk in Kunig Albrechts dinſt vor dem Tabor genomen hat, die ſol er yezund hie zu Wienn zu erkennen geben, vnd fürbringen für die zwelfer, die aus den vir Partheien des Fürſtenthumbs Oſterreich gegeben ſind. Vnd was im die dann dafür ſprechen, das ſol demſelben Lannidegk anuerziehen aufgericht, vnd beczalt werden, vnd daran ſol er ain gancz benügen haben, vnd darumb quittiren angeuerd. Item auch iſt beredt worden, das vnſer gnediger Herr der Kunig den benanten Eyczingern ir vnd irr helffer abſagbrief, die ſi ſeinn Gnaden geſannt ha-

haben, all widergeben ſol anuerczie-
hen vnd angeuer, ſolich vorgeſchri-
ben berednuſs iſt beſchehen zu Wienn
an Freitag vor ſand Margrethen Tag
(*7. Julii*). Nach Criſti gepurd im
virczehen hundertiſten vnd dem ain
vnd virczigiſten jare, vnd beſigelt
mit der egenanten Hern Vlreichs vnd
Hern Oſwalds der Eyczinger aufge-
drukten inſigeln für ſich ſelbs vnd
anſtat Herrn Steffans des Eyczinger
irs bruders, für den ſi ſich in den
vorgeſchriben ſachen wiſſentlich an-
genomen haben, des der Edl veſt
Her Jörg vom Ror geczeug iſt, auch
mit ſeinem aufgedrukten inſigl, nach
vleiſſiger pet der yecz genanten
Hern Vlreichs vnd Hern Oſwalds
an ir ſelbs vnd an irs pruder ſtat,
als vor iſt berürt, doch dem benan-
ten Hern Jorgen an ſchaden.

A

B

XLII.

Transactio controverſiæ Georgii de Rhor. Ex publ. Actorum Commentariis Civitat. Vindob. Vol. 1. fol. 97. p. 1.

Berednuſs zwiſchen vnſerm gnedigi-
ſten Herrn Kunig Fridreichen &c.
ains tails, vnd Hern Jorgen vom
Ror des andern.

Vermerkcht die berednuſs ſo zwi-
ſchen den Allerdurleuchtigi-
ſten Fürſten vnd Herren Hern Frid-
reichen Römiſchen Kunig zu allen
zeiten Merer des Reichs Herczogen
zu Oſterreich vnd zu Steir &c. vn-
ſerm gnedigiſten Herren aines teils
vnd dem Edeln veſten Hern Jörgen
von Ror des andern beſchehen iſt,

mit Rat, willen vnd wiſſen der zwel-
fer, ſo aus den vir Partheyen der
lanntſchaft in Oſterreich darczu ge-
nomen ſind, von erſt das demſelben
Hern Jörgen ſein geltſchuld, dar-
umb er von dem vorgenanten vnſerm
Herren dem Kunig ainn geſchefft-
brief hat gen Kornnewnburg in den
nagſten vir wochen anuerziehen auf-
gerichtt, vnd mit Hern Criſtoffen
von Liechtenſtain von Nicolſpurck
beſtellet werde, das er deſſelben
Hern Jorgen leut vnd diener, die er
gefangen hat, zwiſchen hinn vnd
ſand Jacobs Tag nagſtkünftig anuer-
cziehen ledig laſs, das auch vnſer
Herr der Kunig deſſelben Hern Jor-
gen Hauffrawn, bei dem gemecht,
ſo ſi hat auf Ydungſpeugen gnedick-
lich halt, nach lautt der beſtellbrief,
ſo ſi darumb von Kunig Albrechten
vnd auch von dem obgenanten vn-
ſerm Herren Kunig Fridreichen hat,
maint aber derſelb vnſer Herr Kunig
Fridreich, das das nicht pillich wer,
ſo ſol es beſten bey den zwelfen aus
den vir Partheyen zum Rechten auf
ainen benanten Tag zu erkennen,
ſolh obgeſchriben berednuſs iſt be-
ſchehen zu Wienn an Freitag vor
ſand Margrethen Tag (*7. Julii*).
Nach Criſti gepurd im virczehen
hundert vnd dem ainem vnd virzigi-
ſtem Jare, vnd beſigelt mit des ege-
nanten Hern Jörgen vom Ror auf-
gedrukchtem inſigl, des iſt geczeug
nach deſſelben Hern Jörg vleiſſiger
pet der Edl Her Oſwald Eyczinger
von Eiczing auch mit ſeinem aufge-
drukchtem inſigl, doch demſelben
Hern Oſwalden an ſchaden.

C

XLIII.

Imp. Friderici literæ, quibus duodecim viris, ex quatuor ordinibus Auſtriæ delectis, ſe abſente, Provinciæ moderandi poteſtatem facit; adjecta juramenti formula ab iisdem præſtiti. Ex publ. Actor. Commentariis Civitat. Vindobon. Vol. 1. fol. 98. p. 1.

Alſo lautt gwaltbrief, den vnſer gnediger Herr Kunig Fridreich den zwelifen, die aus den vir Parteyen genomen ſind, geben hat.

Wir Fridreich von Gots Gnaden Romiſcher Kunig zu allen czeiten Merer des Reichs, Herczog zu Oſterreich, zu Steir, zu Kernden vnd zu Krain, Graf zu Tirol &c. Bekennen als wir in willen ſein vns mit der hilff Gots vmb vnſer Römiſch kunigcliche Krönung vnd von der heiligen criſtenlichen kirchen auch des heiligen Römiſchen Reichs trefenlicher ſachen vnd nottürfft wegen aus vnſern erblichen lannden ain zeit ze fügn.

Alſo haben wir als Vormund vnſers lieben Vettern Kunig Laſſlabs, darumb das durch ſolh vnſer abweſen an regierung diſes lanndes Oſterreich nicht ſawmbnuſs noch geprechen werde, mit guter vorbetrachtung vnd mit zeitigen Rat, zu vnſern Anwelten in Oſterreich geſetzt, vnd ſeczen auch wiſſentlich mit dem brief den Erwirdigen Nicodemen Biſchouen zu Freiſing vnſern Fürſten vnd lieben andechtigen, die Erſamen geiſtlichen Hainraichen Abbt zum heiligen Kreücz, Jörgen Brobſt zu Kloſter Newnburg vnſere lieb andechtigen, den edeln vnd vnſern lieben getrewn Johannſen Grafen zu Schaunberg obriſten Marſchalhen in Steir, Leoppolten von Egharzaw, Steffan von Hohemberg, Hannſen Sweinbarter, Steffan Auſſingdorffer, Hannſen Walh, Conraten Holtzler die czeit vnſern Burgermaiſter hie zu Wienn, Hannſen Steger vnd Niclaſen Englgerſhauſer vnſern Burgermaiſter zu Kornnewnburg, vnd geben in völligen vnd ganczem gewalt, das ſi all oder ettlich aus in, alſuil der dann albeg zu zeitenn dageſein mügen, vnſer Fürſtentum Oſterreich niderhalb vnd ob der Enns in allen ſachen, die daſſelb vnſer Fürſtentumb, vnd auch alle Inwoner des lanndes antreffent vnd berürend, an vnſerer ſtat aufrichten, handeln, tun, ſchaffen, vnd verweſen ſüllen mit gericht oder an gericht, wie ſi das allczeit nach gelegenhait der ſachen bedunkcht gut, fugſam, vnd nottürfftig ſein in aller maſs vnd in allen wegen, als wir ſelber nach innhaltung vnſerr vorſchreibung den vir Partheien gegeben, teten, oder tun möchten, wenn wir in aigner Perſon gegenburtig wern, das auch dieſelben vnſer Anwelt macht vnd gewalt haben, all Ambtleut zu ſeczen, und zu entſeczen nach vnſern vnd des lannds nottürfften vngeuerlich, vnd was ſi all oder ettlich aus in, die dann zu czeiten da geſein mugen, in allen ſachen, als vorberürt iſt, an vnſrer ſtat vnd als vnſer Anwelt alſo tunt, hanndelnt, ſchaffent, beſtellent, oder ordnent mit gericht oder angericht, das ſol alles genuzlich chreftig ſein, vnd von menigcklichen gehalten werden, als

wir das selber teten, vnd ob beschech, das das lannd von yemants angegriffen, beschedigt, oder bechriegt wurde, oder das in dem lannd krieg oder missthelung auferstunden, von wem das wer, vnd das vnser Anwelt vnser lanntschaft oder ettlich aus der lanntschaft, darumb aufuordern wurden, solichen beschedigungen, angriffen, kriegen, vnd missthelungen zu widersteen, vnd die zu vnderkomen, das dann menigclich darinn gehorsam sei, nach seinem pesten vermugen, als er vns vnd dem lannd des pflichtig ist, es sullen auch vnser Lanndmarschalh in Osterreich vnd vnser Haubtman ob der Enns irr Embter dennoch vleissigclich verwesen, vnd aufrichten, als darczu gehört, vnd als wir das ir yedem haben empholhen, so wellen wir auch in des Lanndes rennt vnd nucz in kainen weg nicht greiffen, noch des yemant von vnsern wegen gestatten zetun, dadurch die geltschuld, so man von des lanndes wegen yetzund schuldig beleibt, oder von notturfft wegen desselben lanndes künftigclich schuldig wirdet, vnd ander lanndes notdurft dester gepürlicher vnd fürderlicher, dauon mug aufgericht werden, fugte sich dann, das vnser lieber Vetter Kunig Lassla mit tod abgieng, ee, das er zu seinen vogttpern jarn keme, da Got vor sei, vnd das die vorberurt geltschuld, die yetz vorhannden ist, oder künftigclich von des obgenanten lannds notturfft wegen gemacht wurde, nicht beczalt were, so sullen vnser vorgenant Anwelt, die obgemelten rennt vnd nucz dannoch also innhaben, so lanng vncz das solh vnbeczalt geltschuld, der si sich denn zu bezaln verfangen hieten von denselben rennten vnd gulten oder in ander weg genntzlich ausgericht vnd beczalt werde, an allen irn schaden getrewlich vnd angeuerd.

Wir haben auch vnser insigl, das wir darumb von newem haben machen lassen, dem Ersamen vnserm lieben andechtigen maister Hannsen von Meirs Pharrer zu Gars, als ainem verweser vnserer kannczlei des lanndes Osterreich niderhalb vnd ob der Enns empholhen zu allen sachen vnd nottürfften vnd vnsers Furstentumb vnd aller innwoner geistlicher vnd weltlicher desselben lanndes nach rat vnserr obgemelten Anwelt zu prauchen, ob aber derselb maister Hannss in vnserm abwesen mit tod abging, das Got nicht anwelle, so mugen vnser egenant Anwelt dasselb vnser insigl einem andern, der vns, vnd dem lannd darczu nucz vnd füglich sey empholhen, vncz an vns auch vngeuerlich. Es sol auch der gewalt, so wir vnsern obgenanten Anweltn in allen vorgeschriben sachen gegeben haben, beleiblich vnd werund sein, alslang vncz selb vorgemelt geltschuld von den obgemelten rennten vnd nutzen oder in ander weg aufgericht, vnd beczalt wirdet, treulich angeverd, vnd wenn all solh geltschuld also ausgericht vnd beczalt werdent, so sullen vnd wellen wir si dann mit vnsern sundern brief versorgen, was si in allem sachen von vnsern vnd des lannds wegen gehandelet haben, das das genutzlich gehalten, vnd dawider nicht getan werd in kainem wege, getreülich vnd angeuerd, vnd sol vns da engegen der gegenwurttigen vnser gewaltbrief zu vnsern hannden vberge-

ben werden, vnd ſullen auch dann all ſachen beleiben vnd gehanndetl- werden nach innhaltung der vers ſchreibung den vir Partheien der lannds Oſterr. niderhalb vnd ob de- Enns gegeben, vnd ob vnſerr vor genante Anwelt ainer oder mer in der zeit mit tod abgingen. So ſul- len vnd mügen die andern an derſel- ben ſtat, die alſo abgiengen, ander von vnſern wegen zu in ne men, vnd mitſambt denſelben all ſachen vnd notturfft des lannds handeln vnd aus- richten als oben begriffen iſt, dauon gepieten wir den Erſamen, andech- tigen vnd vnſern lieben getrewn Gra- fen vnd allen Preleten, Herrn Rit- tern vnd Knechten, Haubtleuten vnd Pflegern, Burggrafen, Burger- maiſtern, Richtern, Reten, Burgern, Mauttern, Ambtleuten vnd allen an- dern vnſern Vndertanen vnſers Für- ſtentumbs zu Oſterr. niderhalb vnd ob der Enns wonhafften geiſtlichen vnd weltlichen niemants ausgeſchai- den, vnd wellen gar ernſtlich, das ſi den vorgenanten vnſern Anwelten in allen obgeſchriben ſachen, die ſi von vnſern wegen, vnd an vnſer ſtat hanndeln, ſchaffen, tun vnd be- ſtellen werdent, alſo gentzlich ge- horſam ſein, vnd dawider nicht tun in kainerlay weis, wan welich da- wider teten, oder ze tun geſtatte- ten, die ſullen ſich wiſſen ſwerlich in vnſer vngnad komen vnd geual- lenn ſein, vnd wolten ſi auch an leib vnd an gut darumb ſchaffen, zu peſ- fern. Mit vrkund des briefs beſi- gelt mit vnſerm kunigclichen anhan- gunden inſigl. Geben zu Wienn an Suntag nach ſand Margrethen Tag (*16. Julii*) Nach Criſti gepurd vir- czehen hundert Jar, vnd darnach in

A dem ains vnd virctzigiſten Jare vnſers Reichs im andern Jar.

Das geloben lauttet alſo:

Das ich in der Anwaltſchaft, ſo mir vnd andern von meinem genedi- gen Herren Kunig Fridreichen em- pholichen iſt auf die verſchreibung, den vir Partheien der lanntſchaft ge- geben, demſelben meinem gnedigen Herren Herren Kunig Fridreichen vnd dem lannd Oſterreich, das trew B iſt, rat, iren frumen trachte, irn ſchaden wennde, vnd gehaim ver- ſweig treulich vnd angeuerd.

XLIV.

Imp. Friderici ad Viennenſes literæ, quibus comitia Provincialia ad futuras Kalendas Septembres Viennæ celebranda indicit. Ex publ. Actor. Commentariis Civit. Vindobon. Vol. 1. fol. *103.* p. 2.

C Vermerkt das auſſchreiben, ſo vn- ſer gnedigiſter Herr Kunig Frid- reich der lantſchafft zu ſant Gili- gen Tag herzekomen getan hat.

Fridreich von Gots Gnaden Ro- miſcher Kunig zu allen zeiten Merer des Reichs, Herczog zu Oſterreich, ze Steir &c.

Erbern weiſen vnd lieben ge- trewn, wan wir in willen haben vns vnser kunigclich Kronung vnd zu uodriſt durch der heiligen kriſten- heit ſachen willen in die obern land ze fügen, vnd villeicht auf ain zeit aus dem land ſein werden, haben wir des lannds Oſterreich vnd aller

inwoner des lands nucz vnd frumen für vns genomen mit ganzer begir, vnd nicht wellen, das vnser abwesen ymdter am irrung oder hidernuſs daran pringen ſull, ſunder nachdem vnd das land mit kriegen vnd andern gebrechen in ſo gar merklicher bekümernuſs ſtet, vnd ſich teglich meret, vnd haben aus den vir Parteyen des lannds vnſer Anwelt in Oſterreich geſaczt, vnd den mit vnſerm gewaltbrief empholhen all ſachen, die des lands notdurft berürnt an vnſerr ſtat ze handlen genczlich als wir ſelbs getun möchten, vnd dadurch vnſern lanntleuten zu Oſterreich geſchriben, vnd empholhen ſich auf ſand Giligen Tag nagſtkomend gen Wienn zu denſelben vnſern Anwelten zu fügen, emphelhen wir ew, vnd begern gar ernſtlich, das ir ettlich auf ew ordnet, die auch bei demſelben Tag ſein, vnd ſich mit den yecz genanten vnſern Anwelten vnd landleuten aus ſolhen anligunden notdürften vnd geprechen des lands miteinander vndereden, vnd gedenkchen, wie die am fuglichiſten mügen gewendet, vnd vnderkomen werden, damit das land nicht in groſſer verderben kome, als ir vns vnſerm lieben Vettern Kunig Laſſlaben, ew ſelbs vnd dem lannd des phlichtig ſeit, das wollen wir in ſundern Gnaden gen ew erkennen, geben an ſand Larenczen Tag (*10. Auguſti*). Anno &c. XLI. vnſers Reichs im andern Jar.

Den Erbarn, weiſen vnſern
lieben getrewen N.
Dem Burgermaiſter N.
Dem Richter, dem Rat,
Vnd den Burgern ze Wienn.

XLV.

Capita conſultationis ad deliberandum in dictis comitiis propoſita. Ex publicis Actorum Commentariis Civitatis Vindobon. Vol. 1. fol. 104. p. 1.

Vermerkcht die Vnderredung, als die vir und zwainczig, die von der lantſchaft darczu gegeben ſind, getan habent auf das anbringen, ſo die Anwelt des Lanndes zu Oſterreich an die lantſchaft bracht habent, zu ſand Giligen Tag (*1. Septembris*).

Von erſt von ains lanndsfrids wegen iſt geredt auf der andern lantleut geuallen, das man das lanntſrecht gen laſſe, vnd ainem Lantmarſchalh hab, vnd ſecz, dadurch das lantrecht ſeinn gankch mug gehaben, vnd ob geſchech, das ſich yemants wider das Lantſrecht ſeczt, vnd das recht nicht nemen, noch geben wolt, das dann alle lantſchaft aim Lantmarſchalh treulich beigeſtentig vnd hilfflich ſein, vnd ſolh vngehorſam darczu pringen, das die recht nemen vnd geben, damit alſo das lantſrecht ſeine fürgankch gewinn, vnd beſchirmet werde, vnd ſo das lantſrecht ſeinn gankch hat, ſo iſt auch der landſfrid, wann an das lantſrecht mag der lantſfrid nicht geſein.

Item von der zuſchub wegen vnſrer Frauen der Kunigin gen Teben, vnd auch von der zuſchub wegen, den die vor Grub ligent, iſt auch geredt worden, das die Anwelt gedenkchen, das ſi vnſrer Frauen der Kunigin für Teben vnd den von Grub ſolh hilff vn zuſchub tun.

Item

Item von des Tags wegen, den vnſer Frau die Kunigin mit dem von Polan auf den nagſtkünftigen Suntag haben wirdet, ſeinn die vir vnd zwainczig auch daran belieben, das die Anwelt irn Gnaden zu dem Tag zuſchub tun.

Item von des Tags wegen, ſo vnſer Frau die Kunigin vnd die Behemiſchen Herren begern gen Prag ze ſchikchen &c. auch von der Merheriſchen Herrn wegen, die auch begern ains Tags von peder land notdurft wegen, iſt geredt, das die Anwelt ſolh pottſchaft verttigen, vnd ye ee, ye peſſer das ſei.

Item von des Lafflabs Neſpal wegen iſt auch geredt worden, das man mit dem taiding vnd ainen beſchaiden abpruch mit dem tue, auch den Ydenſpeuger vnd ander, die mit im ſein, in den abpruch genomen vnd gewechſent werdent, durch des willen, das ſy nicht helffen wider das Veld vor Grub, damit man deſter pas zuſchub dahin tun mug.

Item von der merkchlichen ſchuld wegen, darinn das land iſt, als gen Pehem Hern Caſparn Slikchen im land auch verphenntung der gſlöſſer, rennt, nucz vnd gult, darans iſt geredt worden alſo, das von ſolher geltſchuld wegen ain gemainer anſlag auf all inwoner vnd geſſt, die im land gult vnd güter habent, getan wurd, vnd das auch die lantleut aus den vir Parteyen niderhalb vnd ob der Enns darczu geben, die ſolhen anſlag tun vnd innemen vnd ausgeben, nach rat der lantſchaft handlen, damit man mit demſelben anſlag, die rennt, nucz vnd gult des landes loſet, dadurch das land deſter pas zu frid pracht, vnd nach notturfften fürgeſehen mug werden, doch alſo, das die lantleut darumb verſorgt werden, damit ir yedem ſein anſlag von den rennten, nuczen vnd gulten des lands fürderlich beczalt werd.

Item von den Kirchen zu Weykchendorf, iſt beredt, das die Anwelt den Abbt von Melkch, von dem die kirchen lehen iſt, vnd den Pharrer derſelben kirchen beſennden, mit in reden vnd ſchaffen, das ſi die benanten kirchen bewaren, damit dem lannd icht ſchad daran entſtet, mainten ſi dann, das in das zu ſwer wer, das man die an der werr vernichtt, damit dem land icht ſchad daraus köm.

Vnd all ſolh vorgeſchriben vnterredung haben die vir vnd zwainczig auf der Anwelt vnd anderer Lantleut, die yecz hie, vnd die auch yezund nicht hie ſind, yerpeſſern getan.

XLVI.

Literæ Imp. Friderici ad Viennenſes, quibus comitia, apud S. Hippolytum Kalendis Novembribus celebranda indicit. Ex publ. Actorum Commentariis Civit. Vindob. Vol. 1. fol. 105. p. 1.

Vermerkcht das auſſchreiben, ſo vnſer genedigiſter Herr Kunig Fridreich der lantſchaft getan hat, auf Allerheiligen Tag gen ſand Pölten ze komen.

Fridreich von Gots Genaden Römischer Kunig zu allen zeiten merer des Reichs Herzog ze Osterreich, ze Steir &c.

Erbern, weisen vnd lieben getrewn, als wir die lantschaft in Osterreich auf den nagst vergangen sand Giligen Tag gen Wienn geuodert haben durch merkchlicher notdurft willen, die dem land swerlich anligund sind. Da aber der lantleut der mynner tail komen vnd vnserm emphelhen gehorsam gewesen ist, dadurch solh gross sachen hinterstellig belieben, vnd nicht ganntz zu austragung komen sind durch abwesens willen der, die den Tag nicht besucht habent, vnd wan wol mag an ew gelangt haben, wie es zu diesen zeiten vmb des lannds nucz vnd rennt stet, von den wir vnd vnser Anwelt in Osterreich, die sich die Anwaltschaft auf vnser eruodrung vnd der lantschaft pet vnd vertrostung habent verfangen, willig wern, all notdurft des lannds auszerichten, wenn der ichts vorhanden wer, daran aber gross abgankch ist, vnd das lannd diczmals in den kriegen von Behem Merhern vnd Hungern vnd in andern swveren notdurften an der lantschaft sunder betrachtung nicht mag furgesehen werden, als des notdurft ist, dauon emphelhen wir ew aber, vnd begeren mit ernste vnd ermonen ew von vnsern vnd des landf notdurft wegen, das ir vir aus dem Rat vnd vir aus den genanten mit vollem vnd ganczem gewalt auf aller heiligen Tag schirst küftigen an alles verziehen gen sand Pölten schikchet, damit solh gross notdurft des Lannds durch die vnd ander aigentlich gewegen, vnd das land in frid pracht werde, wan geschech des nicht, des wir doch nicht getraun, vnd des land noch in grosser bekümernuss komen wird, als des zu besorgen ist, so verstet menigclich wol, an wem der abgang ist, dauon getrauen wir vns wol, das ir ew des nichts irren lasst, als ir vns, dem land vnd ew selbs des schuldig seit, das wellen wir in sundern gnaden gen ew erkennen, geben an sand Michels Tag (*29. Septembris*). Anno &c. XLI° vnsers Reichs im andern jar.

Den Erbern weisen vnsern lieben getreun N. den Burgermaister, dem Richter, dem Rat vnd den Burgern zu Wienn.

XLVII.

Literæ Elizabethæ Reginæ, in quibus a Friderico Ladislaum filium filiamque suam cum corona regni Hungariæ reddi sibi postulat. Ex sanctiori Tabul. Aug. domus.

Dem allerdurchleuchtigisten Fürsten vnd Herren, Herren Fridreichen von Gotes Gnaden, Romischen Kunig, ze allen zeiten Merer des Reichs, Herczogen ze Osterreich, ze Steir &c., Entbieten wir Elizabeth von derselben Gotes Gnaden, Kuniginn ze Vngern, Dalmacien, Croacien &c. Eribe vnd Fraw des Kunigreichs zu Behem, Herczoginn ze Osterreich, ze Steir, vnd Margrafin ze Merhern &c: vnser freuntschafft beuor, allerdurchleuchtigister Furst lieber vetter. Die antwurt, die ir vns getan habt, auf

die

die botſchafft, die der Erwirdig in Got vater, Her Paul Biſchoue ze Agres, vnd Hanns Lemel, von vnſern wegen, an euch gewarben haben, die haben wir wol vernomen, vnd bitten euch, als vnſern lieben vettern, das ir vns darumb nicht mer müe laſſet haben, ſunderlich ir wellet bey diſem Hannſen Lemlen, vns ain antwurt tun, daran wir ain benügen haben, vnd wellet vns geben vnſern Sun, Tochter, vnd dy Cron, vnd wiſſe ewr lieb, daz wir die euch zu kainen vnwillen noch widerwartikait, noch zu kainerlay vnfraundſchafft nicht fordern, ſunder darumb, das vnser, vnd vnſers Suns, groſſe notturfft das fordert, wenn euch wol wiſſentlich iſt, daz wir euch zu der zeit, da wir euch vnſern Sun, Tochter, vnd Cron, geantwurten, geſaget haben, das vns, vnd vnſerm Sun, ycz ſo in dem krieg iſt, nicht füglich wer, das vnser Sun anderswo ſtünd, dann in dem Kunigreich ze Vngern, darauf ir vns ainen brief geben habt, ob wir icht ain geſlos zu Vngern gewinnen, darauf er verſarigt wär, daz ir vns die antwurten woldet. Auch mag ewr lieb wol verſten, das vns, vnd vnſerm Sun fuglaich wär vnd nuczleich, daz er ycz in dem Kunigreich ze Vngern gehalten wurd, wenn ſo ewr lieb in daz Reich czeucht, da euch Got vil gelukchs zu geb, gepurt nyemants ſo hach die chinder zu halden dann vns. Darumb bitten wir euch, als vnſern lieben vettern, mit allem vleiſs, das ir vns laſſet genieſſen, des hachen vertrawn, das wir zu euch gehabt, vnd euch vnſern Sun, Tochter vnd Cron, vertrawt, vnd an ewr begern vnd bitten geantwurt haben, das ir ſolhe hahe nücze vnd frumen, die vnſerm Sun daraus, ſo er im lannde war, erſten mochten, nicht irren wellet, auch bitten wir ewr lieb, bei dem gegenburtigen poten, vns ain freundtleich antwurt, vnd entleichs ende, in maſſen als oben begriffen iſt, tun wellet, vnd ſey ewr lieb gewiſs, das wir euch in allem das wir euch widerum zu fraindtſchafft vnd geuallen tun ſullen vnd mugen, daz wir daz gern tun wellen, vnd trawen euch wol, daz ir in den vnd andern ſachen, zu vnfraundtſchafft vns nicht aufnembt, wenn wir ye alczeit gern euch zu fraundtſchafft ſein wellen, dann ſo haben wir beuolhen, diſem gegenburtigen Hannſen dem Lemlem, von vnſern wegen ettwas vnser maynung an euch zuwerben aigentlaichen vnderweiſet, dem geruch ewr Lieb auff diczmal genczleich zu gelauben, geben zu Preſpurg am Freitag nach Franciſci, anno &c. XL. primo.

Commiſſio propria Dominæ Reginæ.

Dem allerdurchleuchtigiſten Fürſten vnd Herren, Herren Fridreichen, Romiſchen Kunig, zu allen zeiten Merer des Reichs, Herczogen ze Oſterreich, ze Steir &c. vnſerm lieben vettern.

L.S.

XLVIII.

Literæ ſenatus Vindobonenſis, quibus civium ſuorum nonnullis, ad dicta comitia profecturis, agendarum rerum poteſtatem facit. Ex publicis Actorum Commentariis Civitat. Vindobon. Vol. 1. fol. 105. p. 2.

Gewaltbrief, ſo die Burger von Wienn den andern irn Mitburgern zu dem Tag gen ſant Polten geben habent &c.

Wir N. der Burgermaiſter, Richter, der Rat vnd die Burger gemainklich der Stat ze Wienn. Bekennen, das wir dem veſten Ritter, vnd den erbern weiſen Hern Steffann Wirſing, Andreen Hiltprant, Hanſen Scharffenberger, Vlreichen Phanczagl dieczeit des Rats, Hainraichen dem Haiden, Eraſmen Ponhaimer, Erharten Grieſſer vnd Thoman Swarczen, den genanten Burgern hie zu Wienn beuolhen vnd volmechtigen gewalt gegeben haben, beuelhen vnd geben wiſſentlich in chraft des gegenburtigen briefs auf ſolh ſchreiben vnd beuelhen, ſo vns der allerdurleuchtigiſt Fürſt vnd Herr Her Fridreich Romiſcher Kunig, Herczog zu Oſterreich, zu Steir &c. vnſer gnedigiſter Herr getan hat, von des Tags wegen den ſein kunigclich Gnad der lantſchaft beſchaiden, vnd gelegt hat auf allerheiligen Tag nagſtkunftig gen ſand Pölten ze komen, alſo das die egenanten acht als vnſer volmechtig Anwelt von vnſer aller wegen vnd in vnſern namen denſelben Tag für vns laiſten vnd mit allen Parteyen der lantſchaft ainig werden mugen, auf ſolh maynung vnd artigkl, darumb des vorgenanten vnſers gnedigiſten Herren des Kunigs ſchreiben auſgangen, vnd beſchehen iſt, vnd was ſi alſo mit den egenanten Parteien des lands aintrechtigclich ſe zeit verlaſſent vnd befliеſſent zu dem Tag, das geloben wir gutlich ze volfürn vnd kreflich ze halten, getreulich vnd vngeuerlich mit vrkund des briefs beſigelt mit vnſerm klainern aufgedruckten Stat inſigl. Geben zu Wienn an Pfincztag vor ſand Symonis vnd ſand Judas Tag der heiligen zwelf poten (*26. Octobris*). Anno Domini &c. quadrag. primo.

XLIX.

Acta eorundem comitiorum, ac primum capita rerum in iisdem transactorum. Ex publ. Actor. Commentariis Civit. Vindobon. Vol. 1. fol. 106. p. 1.

Wie ſich das Lanttayding zu ſand Pölten gehalten vnd geendet hat.

Vermerkcht, als die Herren des Rats vnd die von den genanten zu dem Tag gen ſand Pölten komen ſein, da ſind ſi geuodert worden zu der ſamung der lantſchaft, daſelbs haben die Anwelt der gemaynn lantſchaft erczelt vnd fürleſen laſſen vil merkchlich geprechen, ſo dem land anligund ſind, vnd nemlich die geltſchuld, ſo das land ſchuldig iſt, den Pehem als auf L^{M}. guldem, Hern Caſparn Slikchen XX^{M}. guldem Haubtguts, vnd darauf er maint ze haben VII^{M}. guldem zu ſchaden vnd

an-

ander groſs nemlich ſchuld, das die geltſchuld alle pringt als auf drew hundert tauſent gulden vnd mer.

Vnd erczelten auch, dirczu wir gar notdurfft wer, darauf zu gedenkchen, dadurch ain ordnung gemacht ſolh geltſchuld, notdurft vnd geprechen des Lands gewennt vnd abgeleſcht wurden, damit das land fürbas nicht merern vnd groſſern ſchaden küm.

Darauf bedacht ſich die lantB ſchaft vnd wurden ainig, das von yeder Partey XVI. darczu gegeben werden, die daraus redten vnd ain gemain nucz land vnd leuten betrachten, alſo wurden aus yeder Partey darczu gegeben XVI.

Darnach komen die LXIIII. aus den vir Parteyen zuſamen vnd Herren Ritter vnd Knecht machten ſich zu ainer Partey, vnd bedachten ſich miteinander, vnd redten, das die andern aus den zwainn Parteyen C Prelaten vnd die von Steten auch yeder tail mit dem ſein vnderredten, do giengen die Prelaten ſunder, vnd die von Steten auch ſunder zuſamen, darnach teten Herrn, Ritter vnd Knecht ain potſchaft zu den von Steten, vnd lieſſen in ſagen, die ſach wer nur von gelts wegen, das wir hilflich wern, wo man ſolh gelt zu weg brecht, vnd ob wir diczmals darauf nicht bedacht weren, ſo ſolten wir vns darnach gedenkchen, vnd in darumb ain antwurtt tun, desgleichs heten ſi den Prelaten auch erkennen geben.

Nach ſolher tailung der vir Parteyen vnd nach anpringen der Herrn

A Rittern vnd Knechtt komen die Prelaten vnd die von Steten zu Herren Rittern vnd Knechten, vnd gaben in zu erkennen, wie zu dem nagſt vergangen ſand Giligen Tag ain ſamung von der lantſchafft zu Wienn geweſen wer, vnd aus derſelben ſamung XXIIII. gegeben wern, die ettweuil artigkl beſloſſen hieten, auf verbeſſrung ettlicher aus der lantſchaft, die bey demſelben Tag nicht wern geweſen, dieſelben artigkl begerten die Prelaten vnd die vonn Stetn zehorn fürbracht, wenn der notdurfft wer zu hilff dieſer ſamung darumb, wenn die lantſchaft auf dieſelben artikl gen ſand Pölten wer geuodert worden, dawider was der Herren Ritter vnd Knechtt antwurtt vnd ſprachen, wie bei demſelben Tag gar niczl der lantſchaft geweſen, vnd die nichts beſloſſen, darumb wer nicht notdurft ſolh geſchrift der artikl fürczebringen, dawider die Prelaten vnd die von Steten ſprachen, die XXIIII, die aus den vir Parteien darczu gegeben wern worden, hieten aintrechtigclich betrachtt, vnd darumb ſolt man dieſelben artikl pillichen horn, vnd da das Herren Ritter vnd Knechtt vernamen, die ſprachen, ſi hieten ſolh artikl in geſchrift nicht, wer ſi aber hiet, der precht ſi für, da wurden dieſelben artikl fürbracht vnd gehört, vnd hielten inn von ains landfrids vnd ains landmarſchalhs wegen vnd von der geltſchuld wegen des lands, das ain gemainer anſlag auf all inwoner des lands vnd geſſt ſolt angeſlagen werden &c.

Vnd als die zwen artikl geleſen wurden, begerten die Prelaten vnd

vonn Steten, das ain verpuntner vnd verſchribner landfrid von den vir Parteien aufgenomen vnd gemacht ſolt werden, darumb das das Recht im land ſein gankch mocht gehaben, vnd dieweil des nicht geſchehen wer, ſo wer nicht verfenkchlich aus den andern artikeln verrer ze reden, darauf namen in Herrn Ritter vnd Knechtt ain bedechtnuſs, vnd nach irr bedechtnuſs wurden die Prelaten, vnd die von Steten geſantt. Da gaben in Herren Ritter vnd Knecht zu erkennen, vnd ſprachen, als die lantſchaft beſantt wer auf den Tag gen ſand Polten, das wer von gelts wegen, daraus ſolten wir reden, vnd gedenkchen, das ſolh gelt zu weg bracht wurde, damit die Pehem vnd Her Caſpar Slikch entricht wurden, vnd das land von in nicht angriff gewünn, darauf namen in die Burger vonn Stetn auch ain bedechtnuſs, vnd namen den ainen artikl des landfrid von erſten für ſich, vnd ſtunden veſſt darauf, aber Herren Ritter vnd Knechtt wolten ſich darinn nicht geben, das ſtund als auf, fünf Tag, da das die Burger vernomen, das ſich Herren Ritter vnd Knecht in den lantfrid nicht geben, noch verſchreiben wolten, da begerten ſi, ab ſi des doch bei den Anwelten beleiben wolten, das die erkanten, ob der landfrid notdürftig wer, vnd ain fürgang haben ſolt oder nicht, vnd wie ſy das erkanten, des wolten die Burger irnthalben gern volgen, das ward von in abgeſlagen, vnd wolten des auch nicht tun, nachdem gaben ſy das den Anwelten zu erkennen, vnd paten rat von in, die rieten vnd ſprachen, ſy wern geuodert auf den Tag von groſſer not-

A

B

C

durft, des lands wegen, als few das verſtunden vnd weſten, vnd feind ſich der Adl in den landsfrid nicht geben wolt, ſo ſolten ſi in das nachgeben, darumb das die ſamung der lantſchaft diczmals nicht zerſtört wurde, doch alſo das anuercziehen ain gewaltiger landmarſchalh geſaczt, vnd gemacht wurd, dem ſi all beiſtendig wolten ſein, als von alter wer herkomen, vnd als ſi ſich des gen den Prelaten vnd den vonn Steten verwilligten, der warten das daſ Recht im land ſeinen fürgank gewinn, vnd darnach verrer betrachtt wurde, warumb der Tag gen ſand Polten gemacht wer, alſo gedacht yeder tail der vir Parteien, wes er ſich zu ainen anſlag verwilligen wolten, da wurden die vir Parteien vnd all lantſchaft zuſamen geuodert, vnd am beſten gehört die Prelaten, die erczelten durch den von Paſſaw all ir freihait vnd ſunder gnad mit vil warten, ſo ſi vnd ir Gotsheüſer hietenn, darumb ſi ſolher anſlag nicht ſchuldig wern, yedoch wern ſi willig ze tun alles des ſich Herren Ritter vnd Knechtt verwilligten.

Darnach wurden die Burger von Steten gehört, die gaben zu erkennen, wie ſi an den Adel begert, hieten ainen landfrid, der zu diſem mal dem land gar wol ze hilf komen, vnd vil guts daraus gehen mochtt, darin ſich der Adl ye nicht geben wolt, vnd wiewol ſi ſich darein nicht wolten geben, noch dann ee wenn few ain zerüttung der ſamung wolten laſſen werden, ſo hieten ſi ſich von den Steten darczu gegeben, alſo wenn ain gewaltiger Landmarſchalh geſaczt wurd, dem

Her-

Herren Ritter vnd Knechtt, beyſtendig wolten ſein, als ſi ſich heten verwilligt, das dan in dem land ze Oſterreich ain gemainer anſlag geſchehen ſolt auf alle Erbguter, ſi ſein der Prelaten, Herrn Ritter vnd Knechtt, vnd der vonn Steten, Brieſterſchaft vnd der Geſſt, das die geſchaczt, vnd von yeden Phunt zwen Phening geben ſolten werden, doch alſo das man aus den vir Parteien darczu nemen ſolt, die daſſelb gut innemen, vnd dauon aufrichten ſolten alle geltſchuld, ſo die Anwelt der lantſchaft in geſchrift fürbracht habent, vnd was da vber würde, dauon ſolt man löſen rennt, nucz vnd gült, die im land verſaczt ſind von denſelben vnd andern nuczen vnd rennten, ſo das land vor im haben wurde, ſolt jerlich das land beſchirmt werden, vnd was dan jerlich vber ſolh beſchirmung des lands vberwurden, das ſolt man raihen vnd geben, den, die ſich yecz in dem anlehen heten vinden laſſen, ſo lang vncz das dieſelben auch gancz beczalt wurden. Alſo ſchied die lantſchaft des Tags von einander.

Darnach des nagſten Tags wurden drei Herren von den Anwelten zu den von Steten geſannt, vnd gaben in zu erkennen, ſy hieten ir verwilligung vernomen, nu möcht man mit ſolhem anlehen nicht aufkomen nach ſolhen notdürften, ſo dem land anligund wern.

Da gaben wir vns von den Steten darin, vnd verwilligten vns ze geben ain anlehen von Phunt III dl. in der maynung, ſo vor begriffen iſt, daran die Anwelt auch nicht ain genügen heten.

Darnach habent die Anwelt als mit vndertaidingen yeder Partheien ain zedl zugeſannt mit menigen artiklen, der ſi gedacht heten, das der die lantſchaft ſich ſolt gewilligt haben, vnd lautt dieſelb zedl von wort ze worten alſo:

L.

Capita quædam ordinibus Auſtriæ a XII. viris ad deliberandum propoſita. Ex public. Actorum Commentariis Civitat. Vindob. Vol. 1. fol. 108. p. 1.

Vermerkcht der anſlag des die lantſchaft bei dem Tag hie zu ſand Pölten von merkchlicher notturft vnd geltſchuld wegen, darinn das land ſtet, vberain iſt worden.

Von erſt das all Preleten auch all geiſtlich leut vnd alle phaffhait im land zu Oſterreich niderhalb vnd ob der Enns von allem irm gut, wie das alles genant iſt, ſullen ye vom Phunt irr nucz vnd rennt fünf Phennig geben, doch das ſi bedacht werden in irr zerung.

Item all derſelben Prelaten Preletin geiſtlicher Perſon vnd aller phaffhait in dem land zu Oſterreich geſeſſen nider vnd ob der Enns holden vnd dienund leut von allen irn gütern, Erbgut vnd varend gut ſullen ir yeder, als vil er dann wert hat von ain yeden Phunt auch fünf Phennig geben an all aufczug.

Item aller Grafen, Herren, Ritter vnd Knechtt, Holden vnd dienundleut auch nyder vnd ob der Enns ſullen auch von allem irm gut, alſuil des ir yeder wert hat, es ſei

Erbgut oder varend gut, wie das auch mag genant ſein, ye von aim Phunt wert auch fünf Pfennig geben, das auch dieſelben Herren vnd landleut all, ſi ſeinn geiſtlich oder weltlich, die von dem Fürſtentumb Oſterreich ſecz haben, von allen irn leuten, die in mit den gſlöſſern vnd herſchafften verphentt ſind, auch geſtattn, das dieſelben ir Saczleut von allem irm gut als vil des ir yeder erb guts vnd varend guts hab, als offt ains Phunt wert, von yedem auch fünf Phennig geben.

A

Item all Burger all ledig leut, witibn frauen vnd man arm vnd reich im allen des Fürſtentumbs Oſterreich Steten vnd Merkchen nider vnd ob der Enns wonhaften vnd geſeſſen. Sullen auch von aller irr hab Erbguts vnd varend guts, wie das vngeuerlich genant mag werden, als vil der ir yeder wert hat, auch von ain yeden Pfunt fünf Phennig geben.

B

Item es ſullen auch alle des Fürſtentumbs Oſterreich vrbar leut, vnd was der in die Huben gehörent vnd nicht verkümert noch verphent ſind im land vnd auſwendig des lands, ir yeder als offt ir ainer ains Phunt Phennig wert hab, von yedem auch fünf Phennig, es ſey Erbgut oder varend gut.

Item von der Geſſtleut vnd Güter wegen, ſo ſi im land habent, das ſul beſtun bei den, die aus den vir Parteyen der lantſchaft darczu geben werden, was die auf das Phunt ſeczen werdent.

Item beſunder iſt beredt worden, das ſolh verwilligen den Herrn Rittern vnd Knechten vnd irn Erben in künftigen zeiten an irn freihaitn, rechten vnd gnaden vnſchedlich ſol ſein, vnd das vnſer gnedigiſter Herr der Romiſch Kunig des den Herren Rittern vnd Knechten ſeiner Gnaden brief geb, das ſi das von guten willen vnd nicht von rechtens wegen haben getan.

Item das auch ſolher anflag den Prelaten vnd Preletyn vnd auch von den Steten, das an irn freihaiten vnd gnaden künftigclich auch nicht zu ſchaden köm, vnd darumb in obgeſchribner maſs verſorgtt werden, das es in auch an irn freihaiten vnſchedlich ſei.

Item das ſolh obgemelt betrachtung alſo volrekcht werden, pitten wir ew, das ir beſtellet, vnd ettlich aus ew den vir Parteyen geben wellet, damit dem nach notdürften nachgangen, vnd zu end beſloſſen werde.

Item als wir in anefangen des Tags an ew haben bringen laſſen von Cains lantmarſchalh wegen darauf zu gen, damit das lantfrecht ſeinn gankch möcht gehaben, alſo bitten wir ew mit fleiſs, das ir ewrn fleis haben, vnd ew darinn müen wellet, damit das land mit ainn Marſchalh werd fürgeſehen vnd das lantfrecht ſeinn gankch hab, vnd geſchirmt werd.

Item das auch in den vir tailn des lands niderhalb vnd ob der Enns beſtellet, ordnung gemacht, auch Haubtleut in denſelben vir tailn geſeczt werden, ob ſich begebe, da Got vor ſey, das die Veindt das

land

land mit gewalt bekriegen mainten, oder das sich sunst im land zwitrecht oder vngemach erhube, vnd des Volks auszebringen notgeschehen wurd, das dann das dester furderlich mug aufbracht werden, damit den Veindten widerstanden, auch solher mutwillen im land, ob sich der erhube, desterbas damit möcht vnderkomen werden.

Vnd nach vernemung der vorgeschriben zedl vnd artikln begerten die Purger von den Anwelten ze wissen, wes sich die Prelatn, Herrn, Ritter vnd Knechtt auf ir zedl verwilligt hieten, da gaben sy in zu erkennen, das all ir holden ain anlehen tun solten ir yeder von sein gut, als vil er des hett von yedem Phunt vir Phennig, vnd das solt in vergut werden wider ze geben, doch also das die Prelaten vnd die vonn Steten ir gut, was si des heten, Erb vnd varund gut scheczen, vnd von yedem Phunt wert sechs Pfennig zu anlehen geben solten, vnd desgleichen der Prelaten holden.

Item darnach habent dieselben Anwelt den Burgern zu erkennen geben, wie sich die Prelaten verwilligt heten von allen irn gulten vnd rennten zegeben von ain Phunt gelts vir Phennig, vnd das auch ir holden ain anlehen tun solten, yeder von all sein gut, das im das gescheczt werd, von yedem Phunt vir Phennig, vnd das in das auch vergutt solt werden widerczugeben.

Item darauf haben sich die Burger von den Steten gegen denselben Anwelten verwilligt, wan ain gewaltiger Landmarschalh gesaczt wurd, als vorgeredt ist, das dann ain gemainer anslag auf alle inwoner vnd gesst geistlicher Erbgüter solt geslagen, vnd dieselben Erbgüter geschezt, vnd von yedem Phunt vir Phennig zu anlehen gegeben werden, vnd wer nicht erbguter hett, der solt geben von seiner varend g'hab nach rat des Rats daselbs, da er gesessen ist, vnd das auch darumb versorgt wurden in der maynung vnd fürhalten als Herrn Ritter vnd Knechtt ihrs tails wolten versorgt sein.

Vnd haben in auch erczalt nachdem so in Herren, Riter vnd Knecht heten vorgehalten, das si von irn erben rennten, gulten, vnd gutern nichtz tun wolten, dann alsuil si ir holden ain anlehen wolten tun lassen, vnd sunder die Prelaten, die in ir grünt vnd güter auch nicht scheczen lassen, noch dauon geben wolden, dann alsuil si nucz vnd gult heten ains jars von yeden Phunt gelten vir Phennig ze geben, vnd ir holden ain anlehen lassen tun, als das yecz erzelt ist, vnd nach solhem vorhalten der Prelaten, Herren, Ritter vnd Knechtt mainten die Burger von den Steten, das solh der von Steten darlegen vnder pietung genugsam vnd irnthalben nicht abgang wer noch kain zurüttung diser samung von den Steten nicht beschech, als das die Anwelt wol versten mochten.

Item darauf habent die Anwelt den Burgern von den Steten geantwurtt, als ain Tag her zu sand Polten der lantschaft gemacht wer, durch solher notdurft willen, die dem land anligund wern, als si das

der lantſchaft erczalt, vnd fürbracht heten, vnd dardurch aus den vir Parteyen darczu geben wern, ſich darumb zu vnderreden, das ſi alſo getan hieten, vnd ſi darinn nicht ainig hieten mugen werden, vnd ſi ſich ſelben als die Anwelt mit vndertaidingen darin gefaczt heten, vnd allen irn fleis getan, ob ſi die ſach zu aintrechtigkait hieten mügen bringen, nun verſtunden ſi wol noch dem als ſi nu all Parteyen in irm willen vnd darlegen gehört hieten, das darinn kain aintrechtigkait diczmals mocht geſein, das in doch von landſ- B notdurft wegen zu mal laid wer, vnd wer verſehenlich es mocht dem land daraus groſs vbel erſten.

Item darnach komen die von den Steten zu den Anwelten, vnd gaben zu erkennen, wie ſi nu vnczt an den ſechzehenten Tag hie bei dem Tag geweſen wern, vnd noch nicht weſten, was guts betracht wer, vnd ſehen wol, das ſich die lantſchaft vaſſt von dann zelaſſen hat, vnd paten die Anwelt in zu günnen, auch von dann zereiten, vnd vnſerm gne- C digiſten Herren dem Römiſchen Kunig &c. zu uerkunden irr verwilligung, die ſi getan heten, dabei verſtanden mug werden, das irnthalben von der Stet wegen nicht pruch wer.

Item darauf gaben vns die Anwelt ze anttwurtt, wie der Tag durch notdurft willen des lands hergelegt wer worden, dazu betrachten, vnd für ſich ze nemen, ſolh prechen des lannds, vnd hieten ſich ſelber als die Anwelt darinn mit allen fleiſs gemut, vnd dannoch darinn A nicht zu end heten mugen betrachten, damit ſolh prechen des lands gewendet wern worden, wes ſich aber yeder tail in den ſachen gewilligt het, das wolten ſy vnſerm gnedigſten Herren dem Romiſchen Kunig lautterlich vnd aigentlich verkünden in mainung als das an ſi bracht wer.

Vnd zuleſſt an Mitichen vor ſand Elſbeten Tag, da nu der maiſt tail aller lantſchaft von dann geriten was, gaben die Anwelt den Burgern aber zuerkennen, wie die Prelaten an demſelben leſten Tag bei in geweſen wern, vnd hieten ſich verwilligt, den zehenten tail aus irn gulten vnd nuczen ains jars zu fürdrung des lands notdurft ze geben, vnd ſolh gab mainten ſi ſelben mit guter gewiſſen vnder in ſelber anczeſlahen, dadurch ir nucz nyemant ſolt ain wiſſen haben, vnd ſprachen die Anbelt, wie ſi das auch alſo an vnſern gnedigen Herren &c. den Kunig bringen wolden, vnd hoffen, er wird ſolher weg, gedenkchen, vnd hilff darczu tun, das ſolh prechen des lands zu peſſern kem, vnd wir möchten wol für vns haim raiten.

LI.

Mandata legatis, de actis comitiorum Imp. Fridericum certiorem reddituris, a XII. viris data. Ex publ. Actor. Comment. Civit. Vindob. Vol. 1. fol. 110. p. 2.

Alſo habent die Anwelt vnſerm gnedigen Herren Kunig Fridreichen zu empoten, von des Tags wegen, vnd wie ſich der gehalden hat zu ſant Polten &c.

Ge-

Gedenkcht zu werben an vnſern genedigiſten Herren den Römiſchen Kunig.

Von erſt ſagt ſein kunigclichen Gnaden vnſern willig gehorſam dienſt,

darnach gebt ſeinn kunigclichen Gnaden zu erkennen von des Tags wegen, der von ſeinn kunigclichen Gnaden, vnd von vnſers gnedigen Herren Kunig Laſſlabs, auch von des lands wegen hiezu Oſterreich merklicher notdurft, auf Aller heiligen Tag nagſt vergangen, gen ſand Polten gelegt, vnd darauf der lantſchaft der maiſt tail iſt geweſen, das wir daczemal den vir Partheien der lantſchaft, ſolh des lands merkchlich geprechen, anſtoſs, vnd vnfrid, auch ſolh namhaft groſ geltſchuld, damit das land vmbuangen iſt, erczelt haben, als ſein Gnad an der geſchrift, ſo wir der lantſchaft daczemalen fürgehalten haben, wol vernemen wirdet.

Darnach gebt ſeinn Gnaden zu verſteen, das die lantſchaft, auf ſolh vnſer offnung aus den vir Partheien, aus yeder XVI. Perſon hat gegeben, die alſo pringen LXIIII. man, die ſeihn alſo vber ſolh vnſer anpringen geſeſſen, vnd dargelegt, ob dem land ye ſull geholffen werden, damit es deſterpas, aus geltſchuld mug kömen, das das durch ander nichte, denn durch ain gemain anſlag, als weit das land ſey mug geſchehen, darinn ſich auch alſo die lantſchaft verwilligt, vnd ſich darauf miteinander vnderredt haben.

Von erſt habent ſich daczemal die Herren Ritter vnd Knechtt, auf A irr ſeitten, auf ſolh vnſer anbringen erpoten, ſeid das land mit ſo groſſer ſchuld als merkchlich verfangen ſei, wiewol denn ſei, das ſi des von rechtens wegen, nicht pflichtig ſein, yedoch durch ſolher merkchlicher anligunder notdurfft willen des lands, ſein ſi willig ains anſlags aus ir leut vnd holden geſtatten zetun, alſo das dieſelben ir leut, von allem irm gut, das ſi hieten, den dreiſſigiſten Phennig, oder vom Phunt acht Phennig geben ſolten, vnd mainten ſunſt mit C anderm irm gut ledig vnd frei zeſein, wann ſi bei irn Hewſern merkchlich köſtung, vnd darlegen haben, vnd die ſwerlich beſeczen muſten, ſy hieten auch ſuſt an irn nuczen vnd rennten enhalb Tunaw merkchlich abgang, vnd mer, ſi muſten mit irn dienern, vnd mit ir ſelbs leib, dem land manigueltigclich zu dienſt werden, des die andern Partheien vertragen wern, das mach ſy mainen, das ſi damit mer teten, dann ſi pflichtig wern,

Es ſolten auch die Prelaten von C irm gut, vnd irn Leuten, vnd die Stet von allem irm gut, das dieſelben drei tail beſeſſen, den XXI^{iſten} Phennig geben, dar wer vom Phunt XII. dl.

Dawider die Stet anttwurtten, wie ſolher anſlag, in gar zu ſwer wer, vnd mainten auch, ſolte er alſo geen, das der ain groſs gut pringen wurd, vnd das ſi des irs tails mit nicht vermochten, wann ſi yecz meniger jar von Kriegs wegen, merkchlich anſleg wider die Veindt gedult hieten, ſy wern auch ſelber in aigner Perſon aufgeweſen, ſi hieten

ten, auch ir aigen leut geſchikcht, in menigere rais, darauf in groſs gut, vnd darlegen, wir gegangen, darczu hieten ſi weilent vnſerm gnedigen Herren, Kunig Albrechten, ain merklich anlehen tan, vnd menigern velljare gehabt, das alles ſi, an irn erben, vnd in ander weg, groſſen ſchaden genomen hieten, alſo das ſi, damit vaſt in armut vnd abnemen komen wern, doch das man merkchen möcht, das ſi ſich von gemainen nucz auch nicht ſeczten, ſo wolten ſi von allen Erbgut, von Pfunt zwen Phennig oder drei Phennig geben, oder auf das höhiſt vir vnd nicht mer darüber.

Auf das ſich die Prelaten verfingen, wes ſich Herren, Ritter, vnd Knechtt, vnd die von Steten in den ſachen veraineten, zu gemainen nucz des lands daraus wolten ſi ſich nach irm vermögen nicht ſeczen.

Vnd da wir ſolch, der Herren Ritter vnd Knechtt, auch der Prelaten vnd Stet darlegen, vnd erpieten vernomen, darumb das ſy nicht in gleichem erpieten warn ſeczten wir vns in die ſachen, zu verſuchen, ainikeit zwiſchen Parteien, vnd ſolhs anſlags wegen ze machen, vnd redten mit Herren Rittern vnd Knechtten, als uerr, das ſy ſich erputen, ſeidmal das die Stet mainten, das ſy ſolchs anſlags nicht vermochten, den ſi doch durch des lands peſſten willen, damit das deſter fürderlicher aus geltſchult Pracht wurd, dargelegt hieten, das denn aber menniglich verſteen möcht, das ſy doch gemainen nuz des lands gern fürdern wolten, wiewol ſi ſolchen, anſlag zedulten, nicht ſchuldig wern, den was ſi von aigen willen gern teten, ſo wolten ſi ſich noch darin geben, das ir leüt von allem irm gut, von Phunt IIII. dl. geben ſolten, das ſi auch vmb ſolch der irn anlehen verſorgt wurden, in das künftiklich von den nuczen vnd renten, des Fürſtentumbs Oſterreich, wieder czegeben, vnd das in auch beſunder, von vnſerm gnedigen Herrn dem Künig, brief wurden gegeben, das ſi ſolch verwilligung nicht von rechtens, ſunder von glymphens vnd groſſer notdurfft des lands wegen, getan hiten, damit in irn erben, und nachkomen das künftigclich zu kain rechten komen, und an irn freihaiten vnd gnaden ſolt vnſchedlich ſein.

Es wer auch vormaln, alſo herkomen, wenn ſolch anſleg, von des land notdurfft wegen, wern geſchehen vnd das ſi ir leüt, auch geſtatt hieten zeſteürn, ſo wern die Prelaten vnd ir leüt, auch die Purger, albeg neben einander geſtanden, vnd höher gehebt worden, denn der Herren Ritter vnd Knecht leut, doch ſo retden ſi, in das zu kainn vnglimpfen, wan in nicht fugt, das ir leut, neben den Prelaten irn leuten vnd den burgern ſolten geben, vnd darumb wer ir begern, das die Prelaten, von allem irm gut, VI. dl. vnd ir leut, auch von allem irm gut VI. dl. vnd die Burger auch von aller irr hab VI. dl. geben ſolten, vnd hofften auch das ſi, pilicher zwair pfennig mer geben, dann der Herren, Ritter vnd Knechtt leut, es mainten auch die Herren Ritter vnd

Knechtt

Knechtt, wann ir leut IIII. dl. geben das sie in mit solchem anslag, mer dann genug getan hieten vnd wern auch des nichts schuldig, denn als vil si das von gutem willen teten, vnd wie auch nu meniger aus in, von hin geritten wern, vnd darauf mit in beslosse hietten, das es dabei gesteen, vnd das si sich daruber nicht hoher pringen solten lassen.

Vnd da wir Anwelt solch der Partey darlegen, auch ir vngeainikeit, so zwischen in von solchs anslags wegen was verstunden, das si sich darumb nicht geainen mochten, haben wir vns seiner künigclichen gnaden zu ern, vnd dem land ze frumen in die sachen aber gesaczt, vnd vnsern fleis geton, ob wir dazwischen ain mittl gemachen mochten, vnd wurden daczemal einer solchen geschrifft überein, als das sein kuniglich Gnad, an der zedl, der wir yeder partay aine gegeben haben, wol vernemen wirdt, vnd haben darauf yeder partay, insunder erczelt, solch merkchlich vnd gross des Lands verderben, ob der tag daselbs zu sand Polten sich nicht zu ainigkait solt begeben, vnd solchen schaden, der dem Land manigueltigclich daraus ergen mocht, auch solhs aufnemen, frid und gemach, so sein kunigclichen Gnaden vnserm Herren Kunig Laslaben, vnd dem land, daraus ergen mochten, ob si sich in solchem anslag ainen wurden, vnd haben si darauf vnfleissigclich angerufft, vnd nach dem hochsten ermont, das si solch ir zwitrecht, von des anslags wegen, nicht solten stos lassen haben, sunder sich dem land ze nucz, vnd grösserm vbels ze vorkomen, darinn willig beweisen wolten, damit der ain furgang gewunn, das wolten wir mit ganczem vleiss gern umb si verdinen.

Darauf die Prelaten furgaben, das si von allen irn nutzen rennten und gulten, willig wern, dem land zu dinst, und furdrung, vom pfunt IIII. dl. zegeben, vnd solten ir leut auch von allem irem gut, das si besessen, von Pfunt IIII. dl. geben, aber das si, die Prelaten, von irn grünten, solten geben, verstund menigclich wol, das in das zu swer wer, vnd des mit nichte vermochten, nach dem, vnd si auf ir behausung, zerung, vnd ander aufrichtigung, merkclih bedorfften, so hieten si auch bei weilent vnserm gnedigen Herren Kunig Albrechten, darlegen getan, und sust auch merklichen abgang, enhalb der Tunaw an irn nuczen vnd rennten, vnd grosse velljar gehabt, der si vnd ir leut zu grossem schaden komen seinn.

Es meltem auch die Prelaten, solten ir leut höher gesteürt werden, dann der Herren, Ritter, vnd knechtt leut, das kem in vnd irn gotsheüsern zu grossem schaden, wann die andern nichtz von in hielten, vnd müsten ire güter, damit öd werden nachdem vnd si nicht gleichen scherm hieten.

Da engegen die Burger vermelten, vnd aber solh ir darlegen wider die veint, das anlehen vnd die velljar, so vorbegriffen ist, vermelten vnd gaben auch dabei zu verstn, das si in disen sweren laufen, nach irr narung in andre land ze

ze raiſen, vnd kauffmanſchaft ze treiben nicht füglich tun möchten, als ſi dann vormaln getan hieten, das in an irr narung auch merkchlich ſchaden precht, vnd doch das man irn guten willen verſtunde, ſo wolten ſi von allen irn Erbgütern, was ſi der hieten vom Pfunt auch IIII. dl. geben, ſolt aber yndert ainer vnder in ſein, der nicht erbgüter ſünder varend gut hiet, mit den ſolten die obriſten, in welcher Stat oder Markcht das wer, ſelber ains anflags vberain werden, vnd mainten, das ſi nach ſolhen irn ſtaten genug daran getan hieten, vnd das das auch pillich von in aufgenomen wurde.

Vnd nachdem, als ain tail dem andern in den ſachen nichts hat nachgeben wellen, vnd wir ſy auch von ſolher anflag wegen, mit nichte darumb in ainigkait haben pringen mugen, hat ſich dadurch der Tag alſo zu laſſen, alſo das die lantleüt, an alles end von dann geſchaiden ſind, vnd habent vns darauf dieſelben Herren, Ritter vnd Knechtt, vnd die von Steten yede Partey ſunder gebeten, das wir ſolh verwilligung, ſo yr yede getan hat, an vnſern gnedigiſten Herren, den Kunig pringen wolten, des wir vns auch gen in alſo verfangen haben, das vnsdes ſelber auch groſſe notdurft ſei, das wir das ſeiner kunigclichen Gnaden verkünden.

Doch ſo habent ſich auf das leſſt, die Prelaten von vnſer gewilligt, das ſi von allem dem, das ſi habent, als von nuczen, rennten, gulten, zehenten vnd perkchrecht, den zehent dauon geben wolten, vnd das ſi, ir leut, von allem dem gut, das ſi hieten, vom Pfunt vir Pfennig

A wolten geben laſſen, vnd mainten, das ſi ſich nach irm vermugen darinn gröflich genug angriffen hieten, vnd paten vleiſſigclich ſolh erpieten, von in vnd den irn alſo aufczenemen, vnd daran ein benügen ze habn, vnd ob man das von in nicht aufnemen wolt, das wir denn, ſolh verwilligung vnſerm gnedigiſten Herren den Kunig auch wolten verkünden.

Vnd wan wir nach ſolher vnſers gnedigen Herren N. des Kunigs emphelnuſs vnczher, in der Regentz B der Anwaltſchaft, allen vnſern fleiſs getan haben, ſo wir aller peſſt haben künnen, vnd doch nicht füglichers wegs, den ains anflags vberain ze werden, der yedwederm tail gleich vnd meſſig wer, haben mugen erdenkchen, damit ſolh obgemelt geltſchuld hiet *mugen beczalt*, vnd das land befridt, vnd fürgeſehen werden, ſeid nu des Furſtentumbs nucz vnd rent, nicht vorhanden ſind, noch als uil in ettlichen jaren geuallen mugen, ſo iſt groſlich notdurft, nachdem vnd man von des Furſtentumbs C wegen ſeinen kunigclichen Gnaden, ettwas groſſe geltſchuld, die ſein Gnad zu aufrichtung der Soldner vnd in ander weg, dem land ze nucz, vnd frumen dargeliehen hat, ſchuldig beleibt, darzu den Behem vnd menigern andern geltnern ain merkchliche groſſe Summ gelts, auf ſand Johanns Tag ze Sunbenden negſtkunftig, vnd ettlichen zu andern Tegen, darnach komend pflichtig iſt zu beczaln, da denn zu beſorgen wer, ob dieſelben geltſchuld, den egemelten geltnern nicht bezalt wurde, das vileicht die gelter nach lautt ir Geltbrief handeln, vnd in des Furſten-

ſtentumbs nucz vnd Rennt, vnd auch das land darumb beſchedigen, vnd angreiffen wurden, daraus auch des lands groſſer verderblichen ſchaden, vnd ſeiner Inwoner gruntlichs verderben, vnd ſtörung ergeen wurde, das hartt zu vnſern zeiten möcht wider pracht werden, vnd darumb ob es ſein kunigclichen Gnaden geuiel, das denn das land icht in groſſer ſcheden kem, vnd der künftigclich wartt vnd wer, deücht vns gut ſein, ſein kunigclichen Gnad fürderlich ſolhen merkchlichen geprechen zu begegnen, vnd dafür zu gedenkchen, vnd ainen andern tag fürczennemen, wan wol ze hoffen iſt, das das gröflich für ſain Gnad ſein, vnd ſeiner Gnaden auch gegen den lantlauten hie ze nucz, frumen vnd groſſen glimphen komen wurde, wan ſein Gnad nach ſolcher ſchikcung wol verſten mag, das wyr vnſers tails doch darinn nicht verrer gehandeln mugen nach ſolhem groſſen vleis, den wir denn bey dem tegen gehabt haben.

Vnd pitt darauf ſein künigclich Gnad, das er ſolch vnſer ſchreiben gnedigclich aufnemen, vnd des lands merkclich vnd groſs geprechen, alſo gütiglich well fürnemen, damit die gewendt, das land deſter füglicher, aus geldſchuld pracht, vnd in peſſern frid vnd gemach, denn es jetz ſtet, müg komen, das wellen wir mit vnſern vndertenigen dinſten, mit fleiſs vmb dieſelb ſein kunigclich Gnad verdienn.

Iſte articulus non legatur in publico, nec cuilibet.

Vnd ob das ſeine kunigclichen Gnaden alſo ain geuallen wurd ſein,

A das uns dan ſein Gnad als den Anwelten, in ſeiner Gnadenbrief, hiet geſchrieben, wie er ſolh vnſer Potſchaft vnd ſchreiben ſeine Gnaden getan, aigentlich gehört, vnd gnedigclich aufgenomen hiet, darinn ſein Gnand verſtunde, und merkcte, ob man den ſachen, nicht fürgedecht, das daraus des lands hie, vnd aller Inwoner, gancz verderben, auch dem hauſs Oſterreich, vmwider pringenlichen ſchaden ergehen mochten, vnd das vns dadurch ſein Gnad emphelich pai ſeinn gnaden vnd hulden, das wir von ſtund, als wir
B ſeiner Gnaden ſchreiben vernemen, ain ausſchreiben der lantſchafft, geiſtlichen vnd weltlichen, tun ſolten, ſi von ſeiner Gnaden wegen, gen Tullen, oder Karnnewnburg zevodern, auf ain genanten tag, der denn ſeiner Gnaden darczu geuiel, vnd das auch ſein Gnad, darczu in aigner perſon komen, oder aber das von merkclicher ſachen wegen, geirret wurde, ſein volmechtig botſchaft darczu ſenden, und aller ſeiner gnaden fleiſs darczu kern wolt, damit
C mit ſeiner Gnaden hilff, vnd gnediger fürdrung, ſolhs des lands verderben, vnderkomen, vnd das land in peſſern frid vnd ſtand mocht pracht vnd geſeczt werden, vnd ob ſeinn gnaden ain ſolher wege alſo wurd geuallen, ob vns denn ſein kunigclich gnad ain ſolhen eberurten brif, deſſelben ausſchreibens, abſchrift ſchikchen, damit doch die lantleüt hie, geiſtlich vnd weltlich verſten mochten, ſeiner gnaden groſſen vleiſs vnd guten wilen, vnd das ſein gnad gern wege fürnemen wolt, daraus des lands aufnemen ergieng, vnd ſolhem verderben vorkomen wurde.

Item ſagt auch vnſerm gnedigiſten Herren dem Kunig, das die Prelaten, Herren, Ritter vnd Knechtt, vnd die von den Steten, ob der anſlag ain fürgankch hiet gehabt, an vns begert habent, das wir ſi anſtat ſeiner kunigclichen Gnaden, von ſolhs anlehens wegen, mit geltbriefen ſolten verſorgt haben, des von den nuczen vnd Rennten des Fürſtentumbs beczalt ze werden, vnd das in auch das künftigclich an irn freihaiten vnd gnaden nicht ſolt ze ſchaden komen ſein, des wir vns auch dem land ze nucz vnd frumen, ob das alſo wer beſloſſen worden, an ſeiner Gnaden ſtat veruangen hieten ze tun.

Item ſagt auch ſeinn Gnaden, das die vir partayen der lantſchaft, yederteil beſunder in ſeiner verwilligung gemeldet haben, ob ſich ſolh anlehen begeben hiet, das ſi ſich in kainen anſlag hieten geben, es wer dan von erſt ain Land Marſchalh geweſen vnd das Landfrecht beſeczt worden.

Sunder laſſet ew die ſachen bei unſerm gnedigſten Herren dem Kunig empholhen ſein, darumb vleiſſigclich monung ze tun, damit in den ſachen icht ſewmung geſchech, noch darinn verczogen werd, nach dem, vnd der Tag auf die ſunbenden, daraufain merkclich Geltſchuld ſtet, zu beczaln kurcz iſt, dadurch notdurft iſt, die ſachen ze fürdern, vnd der mit fleiſs nachzegen, damit nicht groſſer vbel daraus ergeen.

LII.

Compoſitio concordiæ inter Georgium de Rappach & civitatem Wiennenſem. Ex publ. Actor. commentariis civit. Vindob. vol. 1. fol. 114. p. 2.

Alſo lautt der Brief, des Spruchs, den die Anwelt von des von Rappach wegen getan habent, den aber die Stat nicht hat ſigiln wellen der ſach willen, die hienach geſchriben ſteet.

Wir Conrat Holczler, Ritter, Burgermaiſter, N. der Richter N. der Rat. Gemain, die genanten vnd Burger gemainclich zu Wienn. Bekennen für vns vnd vnſer nachkomen, vnd tun kund offentlich mit dem Brief, von der zwitrecht vnd vnwillen wegen, die geweſen ſind, zwiſchen den edeln Herren Hern Jorgen von Rappach ains teils, vnd vns des andern, von ettwas verhandlung wegen, die ſich an weilent Micheln Lienfelder vor zeiten Burger daſelbs ze Wienn, dem Got Gnad gemacht, vnd vergangen hat, dadurch er von deſſelben N. von Rappach wegen iſt leiblos worden, vnd darumb wir für vns vnd vnſer nachkomen von der ſach wegen, wie ſich die zwiſchen vns auf baiden tailen nucz auf haütigen tag verlauffen habent, vnſers tails genczlich vnd an all auſczug hintergangen ſeinn, hinder die Hochwirdigen, Erwirdigen, Wolgeporn, Edeln, vnd veſten vnſer beſunder lieben Herren vnd Frewndt, des allerdurleüchtigſten Fürſten vnd Herren Hern Fridreichen Römiſchen Künigs Herczogen ze Oſterreich, zu Steir &c. vnſers gnedigiſten lieben Herren Anwelt in Oſterreich, den wir gelobt, vndverſprochen haben, was ſi darumb

ſpre-

ſprechent vnd erkennent, das wir vnd vnſer nachkomen, das vnſers tails genczlich ſtethalten, vnd dawider nicht tun ſullen, noch wellen, in kain weis vngeuerlich, das darauf die egemelten vnſers gnedigſten Herren Anwelt in Oſterreich, wol bedechtlich mit zeitigen verainten Rat, zwiſchen den egenanten von Rappach vnd vns aufgeſprochen habent, in der weiſs als hernach begriffen iſt. Von erſt habent dieſelben Anwelt geſprochen, das aller vnwillen vnd feintſchaft, wie ſich die zwiſchen vns ze beiderſeitt von des obgenanten Lienfelder wegen geſacht, vnd nucz auf heüt begeben habent, genczlich ab, vnd hingelegt, vnd ein gerichte ſach ſein ſullen, vnd darum ſullen vnſer yetweder tail, zu dem andern hinfür zu keinen zeiten nymmermer kain anſprach noch anſuhung haben, in kainerlei weis, mit recht noch anrecht, getreülich vnd vngeuerlich, darnach habent dieſelben Anwelt geſprochen was der leüt vn perſon ſein, die von der ſach wegen geuangen worden, vnd noch geuangen ſein, das wir die irrer venkchnuſs zwiſchen hinnen vnd ſand Niclas tag ſchiriſt künftig ſullen ledig laſſen, vnd das in auch ir gut, was in des rechtlich zugehört, vnd das ingenomen iſt worden, geſchafft werde, wider zegeben, vnd ingeanttwurtt vngewerlich, das auch hinfür dieſelben Perſon, noch yemands andern von der ſachen wegen, weder an Leib oder an Gut nicht ſullen beſwert werden, in kain weis auch vngeuerlich. Es habent auch dieſelben Anwelt geſprochen, was der egenant von Rappach gen Got, vnd des egemelten Lienfellder Sel ze Troſt vnd Hilff, vnd gen vns tun ſol, das er vns darumb nach Lautt ainer beſiglten notl, die im vnſer Herrn vnd Frewnt die egemelten Anwelt geantwurtt habent, mit ain ſundern Brief, zwiſchen hinn, vnd des obgenanten ſand Niclas tag, verſorgen ſol, des er ſich auch alſo gen denſelben Anwelten veruangen hat ze tun. Desgleichen ſullen wir den egenanten von Rappach nach Inhaltung der beſiglten notl, die vns dieſelben Anwelt auch habent geantwurtt, in derſelben zeit, mit ainem ſundern Brief, auch verſorgen, vnd ſollen wir dann baid egemelt tail, dieſelben verſorg brief auf Sand Niclas tag obgenant zu Wienn in der Kantzlei vor den Anwelten, was der dann dieſelben zeit da werdent ſein gen einander vberantwurtten, vnd vnſer yetweder tail, die alſ lang innhalten, uncz das derſelbe von Rappach, ſolh ſtukch ſains tails in demſelben ſeinem verſorg brief, begriffen, gancz volfürt hat, vnd ſo er die nu alſo volrekcht hat, ſullen wir dann zu baider ſaitt ſolh yecz gemelt verſorgbrief, an alle waigrung ain tail dem andern wiedergeben, vnd die zu baider ſeitt vernichten angeuer, vnd ſolchen auſſpruch, wie der oben geſchriben ſtet, geloben wir, für vns vnd vnſer nachkomen, frewnd, helffer, vnd gunner, vnd für alle die, die von der ſach wegen verdacht ſind, bei vnſern trewn, vnderen gentzlich ſtet zu halten, vnd dawider nicht ze tun, in kainer weiſe vngeuerlich, vnd des zu vrkund geben wir den Brief verſiglten, mit vnſerm der Stat kleinem angehangten Inſigl. Geben zu Sand Polten an Phintz tag vor Sand Elzbeten

ten Tag (*17. Novembris*). Anno Domini &c. quadragesimo primo.

LIII.

Ejusdem compositionis aliud exemplum, Civitati Viennensi probatum.

Ex publ. Actor. commentariis Civit. Vinbob. vol. 1. fol. 115. p. 2.

Wir Conrat Holtzler, Ritter, Burgermaister N. der Richter, der Rate, Gemain, die genanten vnd Burger gemainclich zu Wienn. Bekennen für uns vnd unser nackomen, vnd tun kund offenlich mit dem brief, als der Edl Herr, Her Jorg von Rappach von des Ausspruchs wegen, der zwischen sein vnd vns, von weilend Miheln des Lienfelder seligen wegen, ist geschehen, sich verschriben hat, ettliche Stukch von desselben Lienfelder seligen wegen auszurichten vnd ze volfürn, nach lautt des versorgs Briefs, vns von im darum gegeben, das wir vns gen demselben von Rappach, vnd seinn Erben verlubt vnd verbunden haben, wissentlich in kraft des Briefs (wenn geschicht) das derselb von Rappach, solh egemelt Stuckh, in demselben versorgbrief begriffen, gancz volfurt, ausgericht, vnd darumb ain benügen hat getan das wir im, denn oder sein gewissen schain poten, demselben versorgbrief an widerred vnd verczichen, wieder in sein Hannden antwurten sollen vnd wellen, desgleichen sol er vns den gegenvvürtigen vnsern Brief, dem da engegen auch vviderumb zu vnsern hannttvvurtten, damit die zu baidersaitt gen ainander vbergeben vverden vngeuerlich, vnd des zu Vrkund geben vvir den Brief versiglten mit vnserm der Stat kleinem aufgedrukten Insigl, der geben ist an freitag vor sand Elfbeten Tag (*17. Novembris*). Anno &c. XLI°.

LIV.

Senatus Viennensis rationes, Imp. Friderico propositæ, propter quas prius illud compositionis concordiæ cum Georgio de Rappach exemplum probare, & sigillo suo munire non possint. Ex publ. Actor. commentariis civit. Vindob. vol. 1. fol. 116. p. 1.

Hochvvirdigen, Ervvirdigen, vvolgeporn, Edlen vesten, Gnedigen lieben Herren. Wir N. der Burgermaister, der Rat, die genanten vnd Gemain der Stat hie zu Wienn geben evvrn Gnaden, vnser mainung zu erkennen von des Briefs wegen, den ir vns an Suntag zu vesper zeit, vor sand Niclas Tag (*3. Decembris*). geantvvvurt habett, das wir den siglen vnd dem von Rappach geben solten.

Bitten wir evvr Gnad, ir wellet dieselbig vnsere Maynung genedigclichen horen, das wellen wir vmb evvrn aller Gnad vndertenigclick gern verdienn.

Von erst stet in Anfang des Briefs geschrieben der Richter,

Darinn ist unser Maynung, das wir in den taidigen, so wir der sachen belieben sein, von des von Rappach Tat und Handlung wegen,

soer

ſo er wider die Stat getan hat, den Richter albeg hindangeſazt, vnd vns vmb in nicht angenomen haben.

Es iſt auch ſein bet vnd wil geweſen, das wir vns, vmb in nicht annemen vnd von ſein wegen, nicht hindergengig werden ſolten, wann er ſein ſach ſelbs mainte aufzetragen.

Darnach ſtet geſchriben, von der zwitrecht vnd vnwillen wegen, die geweſen ſind zwiſchen Herrn Jorgen von Rappach, ains tails vnd vns des andern, von ettwas verhandlung wegen, die ſich an weilent Micheln Lienfelder ſeligen gemacht, vnd vergangen hat, dadurch er von deſſelben von Rappach wegen iſt leiblos worden, vnd darumb wir, von der ſach wegen vnſers tails genczlich vnd an all aufczug hindergangen ſein.

Darauf iſt vnſer maynung, das vns das nicht fugt zu beſigeln, vnd ſolhen vnglimphen auf vns nicht ziehen wellen, wan wir der verhandlung vnd tat, ſo N. der von Rappach an dem Lienfelder vnſerm mitpurger begangen hat, damit er auch wider vns getan hat, nach ſolhem ſeinen verſchulden an all aufczug beliben ſein, von der Perſon wegen, vnd aller der, die an des Lienfelder ableibung ſchuld haben, vnd wiſſen nicht das wir, noch der Lienfelder wider in, ichts getan haben, vnd darumb zimbt vns nicht, zu bekennen, noch zu beſigeln, das der Lienfelder, durch ſein verhandlung von des von Rappach wegen ſei leiblos worden.

Vnd iſt vns auch albeg zugeſagt, fürgehalten, geraten, vnd petlich an vns begert worden, das wir der ſach beleiben, ſo wolle man darinn vnser, vnd der Stat ere, nucz, vnd gelimphen gedenkchen.

Darnach ſtet geſchriben, was der leut vnd Perſon ſeinn, die von der ſach wegen geuangen worden vnd noch geuangen ſein, das wir die, irer venkchnuſs zwiſchen hinn vnd ſand Niclaſs Tag ſchiriſt künftig ſullen ledig laſſen.

Darauf iſt vnſer maynung, ſullen wir die Perſon, die geuangen worden, vnd noch geuangen ſein, ledig laſſen, das vns dann darngegen von derſelben Perſon wegen, ſolh ſicherhait vnd verſorgnuſs getan vnd geben werden, das wir von in, von ſolher venknuſs wegen, darein ſi vmb verſchult ſachen komen ſein, des auch an zuſpruch ſein vnd beleiben, wann ains als pillich ſein ſoll, als das ander.

Darnach ſtet geſchriben, vnd das in auch ir gut, was im des rechlich zugehört, vnd das in genomen iſt worden, geſchaft werd, wider zu geben vnd ingeanttwurtt vngeuerlich.

Darauf iſt vnser maynung vnd begern, das vns das ſtukch geleuttert werd, was, oder welherlai gut, da ſull verſtanden werden, das in rechtlich volgen ſull. wann wir irs guts nicht möchtig ſein, darumb vns ſolhs vnmüglich ze tun iſt.

Wolt aber die Lienfelderinn nach irs mans varend gut oder morgengab ſprechen, verſtet ewr aller gnad wol, das ſeinn kindern zemal vngutlich

lich beſchech, nach ſolhem groſſen ſchaden, ſo die kinder an irs Vatters ableibung genomen habent, hetten aber die Lienfelderinn, oder ir Mutter icht ſunder aigen gut, das mugen wir in auch nicht inanttwurtten, wann wir den Richter in den taidingen, albeg hindangeſaczt, vnd von des guts wegen kain berednuſs noch hindergang getan haben.

Darnach ſtet geſchriben, das auch hinfür dieſelben Perſon noch yemands anderr, von der ſach wegen, an leib noch an gut, nicht ſullen beſwert werden.

Darauf iſt vnſer maynung, das wir der ſachen beliben ſein von wegen des von Rappach verſchulden vnd handlung, vnd aller der, die mit ſamt im, an des Lienfelder leibloſung ſchuld haben, wie das derſelb von Rappach, gen Got des Lienfelder ſel, den erbn, vnd der Stat betragen ſull, vnd haben vns für ander yemants mer angenomen.

Darnach ſtet geſchriben, was der von Rappach gen Got, des Lienfelder ſel, zu troſt vnd gen vns tun ſol, nach lautt ains verſorgbriefs &c.

Genedigen Herren, deſſelben verſorgbriefs haben wir noch nicht gehört, hielt aber derſelb brief anderes inne, ſo ſein wir doch nur beliben, wie der von Rappach gen Got vnd des Lienfelder ſel, den erben vnd der Stat ein abtrag tun ſol, vnd vns gen im nichts verfangen haben ze tun.

Darnach ſtet geſchriben, in der leſten beſlieſſung, vnd für alle die die von der ſach wegen verdacht ſind.

Darinn iſt vnſer maynung als vor, das wir der ſach beliben ſein, von wegen des von Rappach verſchulden, vnd handlung, vnd aller der, die mit ſambt im, an des Lienfelder ableibung ſchuld haben, wie das derſelb von Rappach gen Got, des Lienfelder ſel, den erben vnd der Stat abtragen ſull, vnd haben vns für ander ymant mer angenomen.

Zu leſſt ſtet geſchriben. Geben zu ſand Polten an Pfincztag vor ſand Elſbeten Tag Anno &c. XLI°.

Darinn iſt vnſer maynung, das des briefs datum pillichen hie ſteen ſülle, wann wir die gantz Statt menig den hie geben vnd beſigeln ſullen, vnd vnſer Stat inſigl gen ſand Polten nie geſant noch gepracht haben, vnd mochten fürbas vnſer nachkomen, oder ander gedenkchen, wir wern darczu genött worden, das wir darumb gen ſand Polten hieten ziehen, vnd den brief da ſigln müſſen.

Gnedigen lieben Herren bitten wir ewr alle Gnad diemutigclich mit vleiſs; ir wellet die vorgeſchriben vnſer maynung, der artigkl, gnedigclich hörn, aufnemen, vnd vns das in vngnaden nicht vermerkchen, wann das vnſer groſſe notdurfft eruordert, vnd von ern vnd gelimphens wegen, nicht gelaſſen mugen, nach den vnd ewr Gnaden wol wiſſentlich iſt, wie vnd wir der ſachen beliben ſein, als auch vorgemelt iſt, das wellen wir vndertenigclichen vmb dieſelb ewr Gnad, allzeit gern verdienn.

Ob der Antwurtt ſind geſeſſen, vnd von Rat den genanten vnd der gemain darczu geben, die das alſo fürbracht habent,

Her Conrat Holzler Burgermaiſter.
Vlreich Perman
Andre Hiltprant
Hainraich Frankch
Hanns Haringſeer
Vlreich Phanczagl
Hannſ Scharffenperger
Symon Pötl
Jacob Straiffing zingieſſer

A Dominica poſt Epiphanie Domini (*7. Januarii*) anno XLII^do^. ſind die Hèrren des Rats vnd die genanten bey den ſachen vnd ordnung geſezzen vnd vber ain worden.

Her Andre Hiltprant Burgermaiſter
Her Stephan Wirſing Ritter
Vlreich Perman
Hanns Scharffenperger
Vlreich Phanczagel
Hainrich Hayden
Erhart Grieſſer
Thoman Swartz

B

Hainraich Haiden
Erafm Ponhaimer
Erhart Grieſſer
Arnolt Galander
Hanns Newnhaus
Philipp Kraukcher
Conrat Strobl
Andre Gundorff
Martin Scheper Apoteker
Jorg Prugkner
Stephan Tengk Kürſner
Peter Obrecht Zingieſſer
} genante

Erafm Ponhaimer
Arnolt Galand
Peter Straſſer Kelberüner
Hans Angerfelder
Philipp Kraukcher
Thomas Wild
Steffan Awer
Jorg Prugkner
Haug Kurſner
Peter Scheibebencar
Kuntz Wiſerpekch
Kuntz Kunterſneyd
} genante.

Vnd am leſten hat Wenczlab der Newnhofer die artikl, ee ſi fürbracht ſein, auch gehört zum Haiden, vnd daran ein gut geuallen gehabt an Pfincztag poſt Nicolai (*7. Decembris*). Anno &c. XLI.°

C Von erſten auf vnſer genedigen Frawn der Kunigin potſchaft, die begert durch Farkaſen Laſſla ir zu hilff zu ſchikchen X^M^. Pheil, ſechs zenten Puluer, vnd drew ſtukch Püchſen, 11^c^. Trabenten.

Item die von Preſpurgk habent begert durch Pauln Maltzhofer in zu ſchikchen Volkch zu hilff, vnd ob ſy belegert würden, das man ſi mit hilff in irn nöten nicht ſolt laſſen, noch hilff verſagen, wann in gewiſſe warung komen wern, wie ſich der von Polan für ſew maint ze ſlachen &c.

LV.

Decretum Senatus Viennenſis, a quo Elizabetha Regina contra imminentem Wladislaum Hungariæ & Poloniæ Regem auxilia flagitat. Ex publ. Actorum Comment. Civit. Vindob. Vol. 1. fol. 119. p. 2.

Darauf ist vnser gnedigen Frawn A der Kunigin vnd der von Prespurg potschaft, antwurt getan worden, wie ain gemaine samung der lantschaft yecz zu Tulln sein wirdet, was dann dadurch die gemain samung der lantschaft betracht wirdet, daraus wolt sych die Stat nicht seczen, wann es der Stat nicht füglich ze tun wer, das sy sich für die andern in den sachen fürproch.

Aber was vnser gnedige Frau die Kunigin vnd die von Prespurg B zeug, pheil vnd puluer, mel, holcz hie zu kaufen hieten vmb ir gelt, das solt man in volgen lassen.

LVI.

Johannis Czapkonis, Wladislai Regis belliducis in Hungaria diffidatio Imp. Friderico submissa. Ex publicis Actorum Commentariis Civitat. Vindobon. Vol. 1. fol. 129. p. 1.

Absagbrief, von des Kunigs von C Polan obristen Haubtman yetz zu Anger.

Durleuchtigist Römischer Kunig vnd Furst zu Osterreich zu Steir &c. Hochgeporn Furst Bischof zu Freising, Wolgeporner edler Herr Johannes zu Schawmberg vnd ander Anwelten des lands zu Osterreich Rittern vnd dem Rat zu Wienn.

Ich Jan Czappekch von Saan vnd von Hohenwald ewrn Genaden empeut ich mein dienst. Als ewrn Gnaden wol wissentlich ist, das der edl Herr Cristoff von Liechtenstain bei der Durleuchtigisten Kunigin ze Vngern ein feint ist, des Durleuchtigisten Kunigs von Vngern vnd von Polan &c. vnsers genedigisten Herren, vnd auch der egenant Liechtenstain ein anfankch ist, des gefenkchnuss des edeln Cristoffen von Wolffaw vnd durch des willen, hat mir die edl Fraw Fraw Wandala gemahl des vorgenanten Cristoffs ir Haus getraut vnd eingegeben, von dem ich hab willen gehabt nymts zu schaden, wenn dem Liechtenstain als ain Veind vnsers gnedigen Kunigs vnsers genedigen Herren, darumb gib ich vorgenanter Czapko ewrn Genaden ze wissen, das sich gesambt haben, Rudiger von Starhemberg, Linhart Arbers vnd Linhart Osenhaimer Haubtman zu Pocherlitz, vnd sein gefallen in vnser dorf auf mein diener an alle absag vnd habent mir vnd den meinen grossen schaden getan, vnd auch ettlich meiner diener gefangen, auf die ich vnd mein diener kain sorg haben gehabt, vnd darumb was dem land zu Osterreich geschicht, daran wil ich vnd die meinen vnschuldig sein, vnd das als lang betrachten vntz mir vmb mein schad genug geschicht, geben zu Anger an des heiligen sand Pauls Tag seiner becherung anno ejusdem XLII^do.

Bischouen von Freising Graf Johannes von Schawmberg vnd andern ander Anwelt der lantschaft zu Osterreich Richter vnd dem Rat vnd der ganzen gemain zu Wienn, tun ich Roman Liechtenawer zum Anger zu wissen von wegen des Durleuchtigisten Fursten vnd Herren Herrn Bladislaw Kunig zu Vngern vnd zu Po-

lan

lan &c. vnd des edeln Stritunden Hern Herren Jan Czapko des egenanten Durleuchtigiſten Furſten vnd Kunig &c. obriſten Haubtman, vnd durch der edlen Fraun Frau Wandala von Wolffaw., der diener ich pin, die in groſſer beſwerung gegen ew geweſen iſt, vnd nechtigclich von ew hat trachten müſſen, das doch ſy vmb ew vnd vmb die ewrn vnd vmb die ganzen lantſchaft in Oſterreich nie verſchuldt hat, darin ich mich meiner eren vnd gelimphen eruordert vnd all die meinen gegen ew zu bewaren ewren ſchaden vnd der B. ganczen lantſchaft in Oſterreich zu betrachten bei tag vnd bei nacht, wie ich das bechomen mag. Mit vrkund des briefs hab ich mein petſchad auf den Brief gedrukcht, der geben iſt nach Criſti gepurd tauſent virhundert jar in dem zway vnd virczigiſten jaren an der heiligen ſand Agneſen Tag (*25. Januarii*).

A

an vnſer Frauen Abend Purificationis (*1. Februarii*). XLII^do.

Darob ſind geſeſſen

Andre Hiltprant Burgermaiſter.
Hanns Scharffenberger
Ott Metzner
Peter von Ladendorf
Hanns Newnhauwſer
Thoman Swartz
Jacob Straiffing.

Genant

Hainrich Frank
Arnolt Galander
Philipp Kraukher
Steffan Ziwer
Criſtan Wiſſinger
Steffan Tengk
Hans Marhegker
Hans Holczl Sneider
Fridrich Vernagl
Nicles Meichantcar
Martin Apoteker
Michel Wenynger Schuſter.

LVII.

Decretum Senatus Viennenſis de auxiliis Elizabethæ Reginæ, a Wladislao Rege periclitanti, ferendis. Ex publicis Actorum Commentariis Civitatis Vindobon. Vol. 1. fol. 104. p. 1.

C Von erſt iſt geraten vnd geuallen, das man ſull haben zu hilff vnsrer genedigen Frau der Kunigin, gen Preſpurg M. ſoldner zu fuſſen, die ſullen von der Stat geſoldnet werden.

Item es ſol ein offenes beruffen geſchehen in die gemain mit Trumettern, das ſich yederman zu richten mit werr vnd anderr notdurfft, wann man ſi vnder, das ſi denn berait vnd auf ſein.

Vermerkcht die ordnung, ſo gemach vnd betracht iſt worden, auf ſolh ſchreiben vnd ermonen, ſo vnſer gnedige Frau die Kunigin, vmb hilff vnd rettung des gefloss su Preſpurg, her der Stat getan hat wider den Kunig von Polan, der ſich für diefelbig Stat mit ainer wagenburg gelegert hett

Item die betrachtung anczepringen an die Anbelt, das ſol beſten

bei dem Burgermaiſter vnd dem Rat, doch das ſolh betrachtung nicht abgeſlagen werde.

Item von der abſag wegen, ſo des von Polan Haubtman getan hat anzepringen, ob des not ſey, das beſtee auch bei dem Burgermaiſter vnd dem Rat.

Item das ſolh verwilligung meiner Frau Gnad, vnd der Stat zu Preſpurgk verkündet werde, ir zu troſt, vnd wie das geſchehen ſulle, vnd was ir damit zu ſchreiben ſey, das beſtee auch bei dem Burgermaiſter vnd dem Rate.

Antwurt ze tun vnſerm gnedigen Herren Herczog Albrecht, von ſolher ſeiner pet willen, vmb hilff gen Preſpurg, das beſtee auch bei dem Burgermaiſter vnd dem Rate.

Item das die Pekchen pachen ſullen tag vnd nacht vnd in gleichem kauff, vnd wie das geordnet ſol werden, das beſtee auch bei dem Rat.

Item was zeugs von Puchſen, Puluer, Stain, Pheil, mit dem Volkch ſein ſol, das beſtee auch bei dem Burgermaiſter vnd dem Rat.

Vnd das dem allem gar furderlich nachgangen, vnd nicht abgeſlagen werde an all auffchub vnd verziehen.

Item ob yemant, zu notdurft vnſer gnedigen Frauen der Kunigin vnd der Stat gen Preſpurgk, hinab fürn welle, von Speis vnd andern gewondlichen notdurfften, das man

A in des von der Stat vergünnen, vnd meiner Frauen der Kunigin vnd der Stat zuſchreyb.

LVIII.

Relatio legatorum ad ſenatum civitatis Viennenſis, in qua cum de munere ſuo, tum de omnibus iis, quæ a duodecim viris in Stiria cum Imp. Friderico transacta ſunt, rationem reddunt. Ex publ. Actor. Commentariis Civit. Vindobon. Vol. 1. fol. 106. p. 1.

B Erſamen, weiſen, fürſichtigen vnd beſunder lieb Herren, als wir gen Steir an ſuntag Inuocauit (*18. Februarii*). ze veſperzeit komen. Alſo giengen wir zu vnſers allergenedigiſten Herren des Kunigs Genad an Montag darnach, vnd prachten im nach ewrm emphelhen die Weichnacht erung die drei kopph vnd haben ſeinn kunigclichen Gnaden mit ſolhen worten begegnet vnd erczelt.

C Allerdurleuchtigiſter Kunig &c. vnd allergenedigiſter Herr der Burgermaiſter vnd die vom Rat vnd die genanten gemainclich ewr Stat Wienn, die embieten ewrn kunigclichen Genaden ir willig gehorſam vnd vndertenig dienſt mit ganczen trewen. Allergenedigiſter Herr ſy ſenten auch hin ewrn kunigclichen Gnaden die erung, ſo man ewrn kunigclichen Gnaden zu Weichnachten ſolt geben haben, wann doch zu Wienn von dem Rat vnd von den genanten vir erwelt Herren die zu ewrn kunigclichen Gnaden mit der

erung

erung vnd auch in andern vnſern notdurften ſolten geriten ſein, da entgegen komen vns ſolh warung vnd potſchaft, das die vnſern nicht gewarlich mochten geraten ſein, auch ward vns geſchriben vnd nemlich geſagt, das ewr kunigclich Genad ſolt komen in die Newnſtat, darauf ſolh potſchaft iſt verlangt worden vnczen her. Bitten wir ewr kunigclich Genad ſolh verziehen nicht in vngehorſam ze merkchen, vnd ſolh erung genemlich vnd genedigclich aufczenemen. Auch allergnedigiſter Herr als yecz ewr kunigclich Gnad dem Burgermaiſter, dem Rat, den Burgern gemainclich ewr Stat Wienn geſchriben habt, ettlich aus in her gen Steir zu ſchikchen &c. Alſo habent vns auf das benant ewr kunigclich ſchreiben, der Burgermaiſter der Rat, vnd die Burger gemainclich her vns gegenburtig geſchikcht, vnd erzaigen vns begegen ewrn kunigclichen Gnaden in gehorſam als vnſerm allergenedigiſten Herren.

Alſo was vnſers allergenedigiſten Herren des Kunigs antwurt durch den Biſchof von Kremſſe, lieben Herren, als ir gemelt habt, wie die clainat vnd erung, ſo ir ſeinn Gnaden yetz bringt zu den Weichnachten ſolt geben haben, vnd ſolich verziehen nicht in vngehorſam ew merkchen ſol. Iſt ſeiner Gnaden maynung, das im ſolh Erung zu gutem dankch ſey vnd in dem verziehen kaynn merkchen hab, auch als ir ew yecz auf ſeiner Gnaden ſchreiben ew hergefügt habt, das iſt im auch zu gutem dankch. - -

Vnd pitten ew das ir alſo nicht verdrieſſen habt, wann wir N. des von Paſſau vnd anderr lantleut warten, den wir geſchriben haben, wann die komend, ſo wirt vnſer allergnedigiſter Herr mit ew des lands notdurfft reden, darumb er ew geuodert hat.

Montag.

Darnoch am Montag zu veſper weſant vnſer gnedigiſter Herr der Künig &c. alle Prelaten, Grafen, Herren, Ritter, vnd Knechtt vnd vns, die von der Stat Wienn, was der dann yetz zu Steir ſind geweſen da die alſo für in komen, hub an ze reden der Biſchof von Kiemſe. Hochwirdigen, Erwirdigen, Wolgeporn, endeln, vnd erbern, weiſen lieben Herren, ew let wiſſen vnſer allergnedigiſter Herr der Künig &c. als er ſich nu ze Gretz im anfankch auferhebt hat auf den Weg in die obern land in das heilig Reich ze reiten, da er kam gen Prugk auf die Mur, da kamen zu im ettliche aus den Anwelten des Lands Oſterreich vnd vnder andern werbungen ſagten ſy auf die Anweltſchaft, vnd die hinfür nicht mer zu verweſen, auch groſs hoch ſach vnd treflich prechen des lands Oſterreich daſſelb zuerchenen geben, darinn das land ſtünd, vnd ob ſolh ſach nach nothdürften nicht vnderſtanden wurden, ſo wer zu beſorgen, das land mocht hinfür in verderblich vnd unwiderbringlich ſchaden komen, doch ſo hat beredt vnſer Allergenedigiſter Herr der Künig &c. mit den Anwelten, das ſy ſolh anwaltſchaft noch hinfür vncz auf den Suntag Innuocauit ſullen verweſen, darumb ſo pitt vnſer allergnedigiſter Herr der Künig &c. das

ir welt mit fleifs gedenkchen vnd raten, damit ſolh prechen vnd ſchaden gewent vnd vnderchomen werden, auch wie das land in ſeiner genaden abweſen fürgeſehen, vnd beſeczt ſol werden, wann ſich ſein Gnad vmb ſolh obgemelt geprechen vnd ſcheden, ſo dann dem land anligund ſind, her gen Steir gefügt hab, ſolh beſeczung alle nach ewrm Rat, willen vnd wiſſen, handeln vnd tun wil, vnd was ſein Gnad zu ſolher fürſehung vnd betrachtung helffen, fürdern, vnd raten ſol, das well er vnd ſein Ret treülich vnd gern tun, als er des ſchuldig iſt ſein Vettern Künig Laſſlawn als ainn Vormund, im ſelben als ainn wartunden erben auch land vnd leüten in Oſterreich.

Erichtag.

Nach ſolchem anpringen namen die Herren des Lanndsin ain bedechtnuſs vnczen an Erichtag, darnach auf die ſechſt ſtund zeſam zekomen, alſo des morgens in dem Pharrhof zeſamen komen, vnd berieten ſich daſelbſt miteinander, da ward in dem Rat daſelbs auf manig weg gerett, von erſt von der zwitrecht zwiſchen vnſers genedigſten Herren des Künigs vnd ſeins Pruder wegen. Item von den Angriff wegen, ſo der von Polan in das land hat getan, vnd geligers zu Preſpurgk. Item von des ſchadens wegen, ſo im land teglich ergeet. Item von ains Landmarſchalh wegen, das die lantſchaft ſunder der Adl groſs ſchaden vnd verdrieſſen hab, auch das Land vnd vnſer Herr der Künig deſter mynner dinſt vnd gehorſam vnd hilff hat, ſo A das landrecht nicht ſein fürgankh mag haben. Item von der geldſchuld wegen der Behem vnd Herrn Caſparn Slikchen, das ſolh obgeſchriben artigkl notdürftig wer ſeiner Gnaden ze erczelen, was ſchadens im ſelbs, Land vnd leüten daraus künftiglich mochten entſpringen, vnd wann ſolhen ſchaden belangen, da oben an die Fürſten des Reichs, darin ſein küniglich Genad gen denſelben Fürſten des Reichs mocht verdacht werden.

B Noch ward da geraten an unſern Herren den Künig &c. zebringen, nach dem als der von Kiemſſe von ſeiner künigclichen Gnaden wegen an vns bracht hat, wie ſich ewr Genad geſchikcht hab in das heilig Reich ze ziehen, vnd zu Prugk auf der Mur ewr Anwelt vom Land Oſterreich zu ewrn Gnaden ze Prugk daſelbs komen ſein, vnd ewr künigcliche Gnad die Anwaltſchaft aufgeſagt, auch ander prechen des lands anbracht habent vnd durch ſolher ſachen vnd notdurfft des lands ſich ewr Gnad her gen Steir gefügt hat, C des dankchen wir ewrn künigclichen Gnaden mit allem vleifs als vnſerm gnedigiſten Herren.

Allergenedigiſter Herr, Als wir vernomen haben wie ewr künigclich Gnad durch die Anwelt des Lands Oſterreich aller prechen vnd notdurft aigentlich vnderweiſt ſeit worden, in ſchrift vnd auch mit worten, darauf wiligen ſich die Herren all, was des jetz hie ſind, alles das helffen, vnd fürdern ſullen vnd mugen mit ſamb ewrn Gnaden hilff vnd Rat ze tun, das wellen ſy williglich nach allen vermügen gern tun, damit

ſolh

folh ſchaden werd vnderkomen, als uil ir hie iſt, wann ir der mynner tail hie ſei, auch erczelt der von Eberſtorf die prechen, ſo dan vorgemelt ſind von des von Polan wegen &c. vnd ander notdürft, ſo dann oben begriffen ſind &c. das die alſo gewent, vnd vnderchomen wurden, was ſy auch darczu Raten vnd dienn ſoltn, des wern ſy auch willig mit ſambt der andern lantſchaft, wiewol das iſt, das vnſer der mynner tail aus der lantſchaft hie ſind, ſo Raten die herren ewrn künigclichen Gnaden, das ir ain tag mocht, wohin der ewrn Gnaden geuellet im land zu demſelben tag alle landſchaft zu ewrn Genaden zekomen, dapei ewr Gnad mit ewr ſelbs perſon ſolt ſein, vnd daſelbs alle abgeſcriben vnd ander geprechen des Lands der lantſchaft fürhalten, vnd ze erchennen ſolt geben, darzu wolten ſy mit allem fleiſs irn Rat vnd hilff tun mit ſambt der lantſchaft nach vnſerm mugen raten vnd helffen.

Mitichen.

Darauf antwurt der vom Kiemſſe als an vnſers genedigſten Herren ſtat, ſaidmalen das ir Ratt ainn tag ze machen, vnd alle lantſchaft darczu eruordern, das iſt alſo vnſers gnedigen Herren willen vnd wolgeuallen, aber das ſeinn Gnaden ſei darczu zukomen mit ſeinem ſelbs perſon, das iſt ſeinn Genaden nicht fuglich, wann ir vor teg im Land gehabt habt, vnd wenig ausgericht: Solt dann ſein Gnad ſich ze tegen fugen, vnd kain aufrichtigung da beſchech, das wer ſein Gnaden ain ſpot, auch ſo hat ſich ſein Gnad verfangen an all auſczug ſich in das heilig Reich ze fügen vnd geſchikht, wann tet er des nicht, ſo mocht ſeinn Gnaden auch dem Land vnd dem Hauſs Oſterreich vnwiderpringlich wort vnd ſchaden daraus ergeen, zu dem tag, wo der geraten wirt zu halten ſain Ret mit wolmechtigem gewalt ze ſenten, die allen gewalt hieten, als er ſelbs perſontlich da wer, vnd pat darauf Rat vnd vnderweiſung, wie man den tag ausſchreiben, vnd die Lantleut eruordern ſolt, auch berürt der benant von Kiemſſe in ſeiner antwurt als von Eberſtorf in ſeinen anbringen gemelt hat von des Angriffs wegen, ſo der von Polan in das land Oſterreich tu, vnd des vnſer genediger Herr gedecht, das er die ſach beſtellet, damit zwiſchen vnſer gnedigen Frauen der Kunigin auch dem land Oſterreich, das in ain Frid kem, vnd das der von Polan von dem geſloſs Preſpurgk mit dem Herr vnd ſein Volkch aufpruch vnd weg züg, vnd die ſach in ſeinn abweſen alſo gefridt wurd, darauf was vnſers genedigiſten Herren antwurt, das ſein Gnad von zwiſchen vnſer Frauen der Künigin vnd des von Polan getaidingt, auch die Künigin in die Newnſtat zu im pracht, vnd daſelbs mit ir vnd des von Polan Reet guten vleis gehabt hiet, vnd nichts zu end, da hieten mugen tun. Auch ſo ſi ſunder taiding vnd teg an in gemacht hiet, die für vnſern lieben Herren Kunig Laſſlawn auch ſeine land vnd leut, vnd für ſei nicht nucz wern, auch het ſein gnad als yecz in der Newnſtat durch ſein Ret mit der von Polan Reten beredt ainn frid von ſeinen land wegen, darinn das land Oſterreich auch wol

wer

wer geweſen, ob ſy hieten wellen, da aber die von Wienn der Künigin vnd der Stat Preſpurgk yetz wider den von Polan zuſchub vnd beſchüttung haben tan an vnſer Anwelt willen vnd wiſſen, das wider ſolh berednuſs wer, ſo wir durch Frid vnd nuz wegen der land trewlich getan hieten, darauf ſo iſt vnſerm gnedigen Herrn dem Künig in ſolh ſach vnd frid zwiſchen dem von Polan vnd der Künigin nicht mer füglich zu dieſem mal zu ſeczen, wan er nicht weſt, wem es zu dankch wer, wan nu ſein gnad auf dem zug in die obern land in das heilig Reich weguertig vnd geſchikcht ſey.

Auf ſolh obgeſchriben anbringen vnd begern antwurt der von Schawmberg von der Landherren wegen, Allergenedigiſter Herr als ewr Gnad begert ewrn Gnaden zerraten von des tags wegen auſczeſchreiben, vnd die Landleüt zu eruordern: iſt der Herren antwurt, das ſy von ewrn Anwelten im land Oſterreich wol vernomen haben, wie ewr künigclich Gnad wol vnderweiſt ſey aller prechen vnd notdurft des lands, die ewrn Genaden yetz notdurfft ze erczelen ſeinn, darauf ewrn künigclich Gnad mit ſambt ewrn Reten wol bedenkchen wert den landleüt zuſamen nach ſolhen notdurften, ſo dem land yetz anliegund ſind, ze uordern, darczu wellen wir pai dem benanten tag mit ſambt der landſchaft all mit guten vleiſs helffen vnd Raten nach vnſerm vemügen, damit ſolh prechen vnd notdurft des lands mit ewr hilff zu gutem Ennde pracht werden doch das ewr künigclich Genad mit ewr ſelbs perſon bei ſolchem tag ſolt ſein, das wer für ewrn gnad lant vnd leut.

Darnach antwurten die von Wienn durch den von Eberſtorf, als der von Kiemſſe vor in ſein anbringen berirt hat, wie vnſer allergenedigiſter Herr der Künig &c. beredung vnd ain frid mit dem von Polan, vnd von ſeiner land wegen beredt hat, das er durch frid vnd nucz wegen den landen getan hiet, darumb die von land Oſterreich auch wol geweſt wern, ob ſy hieten wellen, auch berirt der benant von Kiemſſe in ſeinem anbringen, wie die von Wienn wider ſolh obgeſchriben berednuſs wider den von Polan zuſchub vnd beſchüttung getan hieten an willen vnd wiſſen ſeiner Anwelt in Oſterreich.

Was ir antwürt, vnſer Frawn der Künigin Gnad hat uns zu menigermalen geſchriben, vnd zu vns erber Poten geſant, ir hilff vnd zuſchub ze tun, vnd vns merkclich prechen in irm ſchreiben ſeendlich vnd cleglich erczelt, auch wie ſich der von Polan main für die Stat Preſpurg zeſchlahen vnd zelegen, das wir alſo zu menigermalen abgeſlagen haben, alſo kam vns ain abſag von des von Polan Obriſten Haubtman, der vns abgeſagt hat von des benanten von Polan wegen, vnd hat uns auch der benant Haubtman vnſer leüt von Wienn gefangen, vnd ander leüt beſchedigt, nach ſolher abſag wol vber zehen tag aber komen vns ain brief mit ain ſendlichen lautt von vnſerr Frawn der Künigin vnd von den Burgern der Stat Preſ-

purgk

purgk der vberschrift inhielten, dem burgermaister vnd den Burgern gemainclich der Stat Wienn, denselben brief man ewrn Amwelten vnd Reten in Osterreich zugetragen hat, vnd horn lassen, der da innhielt, wie sich der von Polan gelegert hiet für die Stat Prespurgk, vnd vnser Frawn der Künigin vnder andern worten inhielt aber in sendlicher lautt als ainer verweisten Witib, vnd vnserm Herren Künig Lasslawn als ainem verwaisten erben vmb hilff vnd zuschub zu tun, denselben brief ewr Anwelt von wort zu worten habent gehört. Darauf lies man den brief die genantn der Stat Wienn hörn, auch pracht ewr gnaden Pruder vnser gnediger Herr Herczog Albrecht an den Rat vnd die genanten an, vnd lief auch brief hörn von vnser Frawn der Künigin, die von solher sachen vmb hilff vnd fürdrung gar sendlich lawttaten, grosse hohe vnd fleissige pet, darauf die genanten mit sambt dem Rat ainig wurden, auf solich sendlich anruffen vnd ermonen hilf vnd zuschub ze tun, ewrn genaden ze ern vnserenErbherrnKünig Lasslawn vnd der Künigin auch dem Land Osterreich ze nucz vnd frumen, aueh was vns gewarlich ankomen, ob wir solh zuschub vnd hilff nicht teten, so wer zu sorgen, die Stat wurd verlorn, wurde dann die Stat Prespurgk verloren, so mag man Haimburg Prugk auch Marhegk nicht beretten, daraus dem land gros verderblich Schmach vnd vnwiderbringlich schaden ergeen mochten.

A

B

C

Allerdurleuchtigister Kunig, durch solher sachen willen vnd das solh vbel wurd vnderstanden, auch von des sendlichen schreibens vnd anruffens wegen hat man das Volkck dargeliehen, vnd mit wissen der Anwelt, nachdem als man ainig ward das Volkch darczeleihen vnd hinab zu schikchen, da gieng der Burgermaister vnd ettlich des Rats vnd der genanten zu ewren Genaden Anwelten in die Cantzlei zu dem andernmal, vnd sagten in die verwilligung, des sich die Burger gemainclich getan hetten, darauf begerten wir, was vns die Anwelt darauf zu Antwurt geben hieten, das sy das meltten vor meins Herren Genaden, also antwurt Hanns Walich an irr stat, wer vnserm genedigen Herren Kunig Lassla vnd vnserr Frawn der Kunigin, vnd land vnd leuten hilff vnd furdrung well tun, das sehen sy gern, vnd slahen das nicht ab.

Darauf antwurten wir vnsers genedigisten Herren Gnaden, das vns nicht wer wissentlich gewesen vmb solh beredtnuss, so vnser genedigister Herr der Kunig mit dem von Polan zwischen sein vnd seiner land wegen getan hiet von solhs frids wegen vns nichts zugesagt, noch wissen lassen, wer aber yemand der vns solh beredtnuss hiet wissen lassen, so heten wir vns auch darnach mugen gerichten.

Phincztag.

Also gab vns vnsers Herren Gnad antwurt durch den von Kiembse an Phincztag. Lieben Herren, als ir meins Herren Genaden geraten habt, sich selbs Persondlich zu dem Tag sich zu fügen, vnd sein Genad sey auch wol vnderweist von den

Anwelten des lands notdurft vnd prechen, vnd ſein Gnad wiſſe auch wol der lantſchaft auſczuſchreiben, wan ewr der mynner tail hie ſey, aber was ir mit der andern lantſchaft darinn geholffen, vnd getun mugt des ſeit ir willig, des ew meins Genad dankcht mit ſunderm vleiſs. Meins Herren Genad bitt ew, vnd gibt ew darauf zu erchennen, als den vnſers Herren die Kurfurſten in aintrechtigclich erwelt habent zu ainem Römiſchen Kunig, vnd dieſelb hoch eer des Reichs im haim geſchikt habent mit irn greflichen Reten vnd frewnten, die er hochwirdigclich aufgenomen, vnd emphangen hat, als ew das wol wiſſentlich iſt, daſelbs fürgeſehen vnd gemacht ward ain Tag gen Maincz, daſelbſt ſich vnſer gnediger Herr ſelbs zugefügt ſolt haben, das von prechen halben ſeiner lant nicht hat ſein mugen, doch tet er ſein trefliche potſchaft zu demſelben Tag, dabei die Kurfürſten ſelber waren, vnd von etlichen des Reichs Fürſten auch ir treflich potſchaft, vnd doch nichts ausgericht ward, darumb meines Herren Genad ſelber nicht gegenwurtig was, vnd auch darumb von den andern Fürſten gar merkchlich potſchaft vnderwegen beliben ſind, doch ward an demſelben Tag bracht durch die Herren, die diczmals da warden. ain Tag gen Frankchfurt, vnd ſich darauf die meins Herren verfiengen, demſelben Tag ſich vnſer genedigiſter Herr der Kunig aber mit ſein ſelbs Perſon zu demſelben Tag an alles verziehen zu komen, des aber von ſolher gnötiger geprechen ſeiner land nicht hat geſein mugen, doch hat vnſer gnediger Herr zu dem Tag ſein genötig vnd treflich potſchaft geſchikcht, mer wenn er zu kain Tag ye tet, vnd dabei vnſer Herrn der Kurfurſten ſelbs worden, vnd auch ettlich des Reichs Furſten merklich potſchaft dabey den Tag hetten, vnd auch der Kunig von Frankchreich auch ſein treflich potſchaft dargeſchikcht het, vnd auch der von Englland ſein potſchaft geuertigt het, vnd vnder wegen was, vnd auch ander Furſten, vnd Herren potſchaft vil vnderwegen warn, die all vnderwegen beliben, vnd wider vmbkerten, darumb das vnſer gnediger Herr der Romiſch Kunig nicht ſelbs bey demſelben Tag was, doch ward bey dem Tag vil ſach für ſich genomen des Reichs vnd ſunder der heiligen Kirchen notdurft, vnd auch aus allen andern vmbſtendten vnd notdurften vil geredt, vnd ward auch da nichts zu end beſloſſen, ſunder war warden vnſer Herren die Kurfürſten ainig vnd ain Tag zemachen, der da nur auf mittuaſten ſol ſein geweſen, doch wolten ſich des vnſers genedigiſten Herren des Kungs potſchaft nicht verfahen, wan der Tag wer im zu kurcz von groſſer merkchlicher geprechen ſeinn lautt, vnd begerten den Tag zu lengen zu den Phingſten, des vns mit nichte verfolgt mocht werden, vnd wolten vns den Tag nicht lenger ſeczen, wenn XIIII. Tag nach dem heiligen Oſtertag, doch wolten wir vns deſſelben Tags nicht verfahen an vnſers genedigiſten Herren des Kunigs willen.

Darauf ſchikchten vnſer Herren die Kurfurſten ir vollmechtig potſchaft zu vnſerm Herren dem Kunig,

die

die beredten mit seiner Gnaden sol-
chen Tag, darauf sein Genad hat auf-
geschriben allen Fürsten des Reichs,
auf den Tag mit sein selbs Person dar-
czu zu komen an all auffschub vnd
lenger verziehen, vnd sult vnser ge-
nedigister Herr auf solh auffschub vnd
auffschreiben, so sein Genad vnczher
getan hat, nicht nachkomen, so wer
versehenlich, es möcht der heiligen
Römischen kirchen vnd dem Romi-
schen Reich gross vbl vnd merkchli-
cher schad daraus geen, wenn es in
den obern lannden gar vbl stet zwi-
schen der Ritterschaft vnd den Stetn,
wann die Ritterschaft ettlichen den
Kurfursten zugesagt hat, wellen sy
nicht zu solhem tun, so wellen sy
sich auf ain tail slagen, vnd sich ab
in betragen, vnd sunder von der hei-
ligen Kirchen wegen, die zwitrecht,
die da ist, darauf sich die Fursten ett-
lich auf ain tail gelegt habent, daraus
mocht geen keczerey vnd auch gross
vbl, wie wol diesen land verr da-
uon sind, so mocht vns auch wol in
disen landen vbel daraus geen, wie-
wol das mit manigerlay vmbstand
wer erczelen, damit meins Herrn
Genad, solich raif nicht vertragen
mag sein, also pat der von Kiembsse
von vnsers genedigisten Herren des
Römischen Kunigs wegen, das ir
solhs verschreiben vnd verwilligung,
als er hiet in das heilige Reich getan,
für euch nemen wellet, wenn sullt
vnser gnediger Herr dem verschrei-
ben vnd verwilligung nicht nachko-
men, so wer zu versteen, das vn-
serm genedigen Herren dem Kunig
auch dem Haus von Osterreich land
vnd leuten solich smach vnd schandt
daraus gingen, die vnwiderbringlich
wern, dieweil vnd wir lebten, dar-

A auf pat vns sein Gnad, das wir so-
wol wolten tun, vnd wolten für
vns nemen ain solhen Tag ze machen,
so wolt er sein volmechtigen gewalt
darczu schikchen, das die mit sambt
der lantschaft sullen für sich nemen
all prechen der lantschaft, vnd das
sol für sich genomen werden bei dem
Tag mit wissen vnd willen aller lant-
schaft.

Darauf pat vns vnser genediger
Herr durch den von Kiembsse mit
B allem vleiss, das wir die sach wol-
ten für vns nemen nach allem her-
chomen, als wir das wol vernomen
hieten, darauf pat vns vnser gene-
diger Herr der Kunig mundlichen
mit fleissiger pet der sach nachzu-
komen.

Darauf namen wir vns ein be-
dechtnus, vnd gaben im darauf ant-
wurt, seindmalen sich sein Gnad ver-
schrieben vnd verfangen hiet ains sol-
hen tag in das heilig Reich zu fugen,
des vergund man seinn Gnaden wol,
C doch das sein genad ain tag für sich
nemen, vnd der lantschaft darauf
aufzuschreiben, vnd sein volmechti-
gen gewat dahin schikchet, vnd was
wir mit sambt der lantschaft darczu
helffen vnd dienn künnen, des sein
wir willig, vnd was der Herren diez-
mals dabei gewesen ist, die haben sich
des von von vnserm genedigisten
Herren dem Kunig gewilligt, mit ir
selben person zu komen an Gots ge-
walt zu dem tag.

Vnd darauf ist ein tag vnd das
ausschreiben mit der lantschaft wis-
sen vnd willen gemacht worden geen
Krembs auf den Mitichen in den

negſtkünftigen Oſterfeirtagen, darzu ſein Kunigckliche Genad ſeinn ganczen volmechtigen gewalt ſchikchen ſol.

LIX.

Imp. Friderici literæ, quibus comitia, ad d. IV. menſis Aprilis Crembſii celebranda, indicit. Ex public. Actorum Commentariis Civitat. Vindob. Vol. I. fol. 133. p. 1.

Vnſers gnedigen Herren des Kunigs auffſchreiben zu dem tag gen Krems.

Fridreich von Gots genaden Römiſcher Künig zu allen czeiten merer des Reichs Herzog ze Oſterreich vnd zu Steir &c. &c.

Erber, weis, lieb, getrew. Als wir vns am nagſten zu Gretz erhebt haben vnſers geuerts, daran wir yetz ſein in die obern land des heiligen Reichs zu ziehen, vnd vnſer Anwelt, die wir als vormund vnſers lieben Vettern Kunig Laſſlabs in vnſerm land Oſterreich geſeczt hetten, vns dieſelb Anwaltſchaft durch ir brief vnd botſchaft dazwiſchen aufgeſagt haben, die wolten wir von dieſem land nicht abſcheiden, wir hieten dann vor betracht, wie wir das in guter ordnung beſtellen ſolten, vnd darumb entlich namhaft aus vnſrer lantſchaft zu Oſterreich vnd niderhalb ob der Enns, die wir nach gelegenheit der zeit vnd Stete diczmals erlangen mochten zu vns her geen Steir geuordtert, vnd in lautter zu erchennen gegeben, wie wir zu vnſerm vorberürten geuertt vmb die ſwer bechimernuſs, der Kriſtenlichen Kirchen dem heiligen Reich vnd gemainclich dewtſchen landen manigclich abligund durch vnſer wort vnd auſſchreiben geen vnſern lieben Nefen, Ohaimen, vnd Kurfürſten auch andern geiſtlichen vnd weltlichen Fürſten ſo merklich begeben, vnd erbeten haben, das wir daſſelb vnſer geuertte mit fug in cheinen weg ye nicht lenger auffchieben mugen, haben auch darnach mit in aigentlich geredt das groſs notdurft ſei fürderlich zu beſtellen, wie ſolh ſwere geldſchuld damit das land beladen iſt, vnd die man von teglichen rennten vnd gulten vnſers Fürſtentumbs Oſterreich nicht beczalen mag, für ainen gemainen anſlag auſgericht, vnd wie ſolh krieg, die von dem geſloſs Anger vnd andern eenden in das land beſchehen, nidergelegt, oder denſelben widerſtanden, vnd das land in vnſern abweſen mit ordnung vnd beſeczung furgeſehen vnd bei frid vnd gemach gehalten, auch das landſrecht durch vnſern Landmarſchalk ſeinen fürgankch auſrichtigclich haben werden, vnd wann aber die vorgemelten aus der lantſchaft, die yetz hie bei vns geweſen ſind, ſich nicht veruahen wolten, vns in ſolhen ſwurn ſachen alain zuraten auſſer ainer gemainer ſamung der lantſchaft, ſo haben wir nach vnſerm vnd irm gut bedunkchen ainen tag fürgenomen, vnd geſeczt gen Krembs auf den Mitichen in den heiligen Oſterfeirtagen (*4. April*) ſchirſt kunftigen, daſelbs hin wir alſdan die vnſere trefenlich vnd mit volmechtigen gewalt ordnen, vnd ſchikchen wellen, in den vorgeſchriben ſachen vns vnſerm, lieben obgenanten Vettern Kunig Laſſlan dem ganczen

Haus

Haus vnd dem Land Osterreich zu ern, nucz und frumen nach Rat der Landschaft das pesst furczenemen vnd zu beflieſſen in aller maſs, als wir selbs persendlich gegenwürtig dabei wërn, darauf emphelhen wir ew, vnd begern mit ernste, das ir ettlich aus ew mit ganczem gewalt auf den vorgenanten Mitichen daselbshin geen Krembs schikchet mit sambt vnsern Lantleuten, vnd andern von den Steten in Osterreich niderhalb vnd ob der Enns geistlichen vnd weltlichen, die wir dahin zekomen auch geuodert haben in den obgeschriber. sachen als vor berurt ist, das pesst ratet vnd tut, vnd lasst ew darinn nichts hindern, als ir vns vnserm egenanten Vettern Kunig Lasslan dem ganczem land vnd ew selbs wol schuldig seit, vnd wir ew des vnd alles guten wol getrawn, gen ew auch genedigclich erchennen, vnd in guten nicht vergessen wellen, geben zu Stair an Sambstag vor den Suntag Reminiscere in der Vasten (*25. Februarii*). Anno &c, qvadragesimo secundo vnsers Reichs im andern Jar.

A Vermerkcht, wie sich das lanttayding ze Krembs gehalden hat, als das die Herren, die daczu gesannt warn, geoffent habend &c.

An Phincztag nach den heiligen Oster tag (*5. Aprilis*). zu vesper czeit sein wir kömen geen Krembs zu dem tag, den vnser genedigister Herr der Römisch Kunig der lantschaft dahin beschaiden, vnd genennet hat.

C Item darnach am Sambstag zu der zwelften stund kam alle lantschaft zusam in der Prediger Closter, do tratten herfur Her Conrat von Kreig hofmaister, Her Hanns von Neitperg, Her Jorg von Puchaim, Her Albrecht von Potendorf, Her Rudolf der Türs, vnd Leupolt Afpach vnsers genedigisten Herren N. des Kunigs Ret, vnd prachten der lantschaft fur das ausschreiben, so vnser, gnedigister Herr der Kunig her zu dem tag getan hat, vnd liessen auch hörn ainen gelaubbrief, vnd irn gewalt brief auch von unsern genedigisten Herren dem Kunig ausgegangen, vnd wurben an die lantschaft, als sich vnser genedigister Herr der Kunig zu Grecz in das heilig Reich zu ziehen erhebt hiet, weren vnderwegen der Anwelt des lands zu Osterreich Potschaft zu Prugk an der Mur zu in kömen, vnd hieten im die Anwaltschaft durch ir brief vnd botschefft aufgesagt, vnd sich daruon beurlaubt, darauf hiet er gedacht, das er nicht aus dem land schaiden wolt, es wurd denn vor aine ordnung betracht, wie das in seinem abwesen mit Regierung fürgesehen wurden, vnd fügt sich dardurch geen Stair,

C Den erbern weisen vnsern lieben getrewn dem Burgermaister, Richter, Rat, vnd den Burgern gemainclich zu Wienn.

LX.

Historia & Acta Comitiorum Crembsensium, quemadmodum ea ab legatis Senatus Vindobonensis, scripto consignata, eidemque senatui fuerunt oblata. Ex publ. Actor. Commentariis Civit. Vindobon. Vol. 1. fol. 134. p. 1.

vnd ſchreib ettlichen namhafften aus der landſchafft zu Oſterreich niderhalb vnd ob der Enns, die nach gelegenheit der zeit vnd Sreir dazemalen erlangen möchte zu ſeinn genaden gen Steir gekomen, vnd het in lautter zuuerſten geben, wie ſein genad zu ſeinam vorberurten geuertt vmb die ſwer bekumernus der Kriſtenlichen Kirchen dem heiligen Reiche vnd gemainclich dewtſchen landen manigueltigclichen obligund durch ſeine wort vnd auſſchreiben gen den Kurfurſten vnd andern geiſtlichen vnd weltlichen Fürſten ſo merklich begeben, vnd erbotten hat, das ſein Genad daſſelbig ſein geuert mit fug in kainer weiſe ye nicht lenger auſſchieben mocht, hiet ſein kunigclich genad mit den, die aus der lantſchaft zu im gen Steir geuordert het, aigentlich geredt, das groſs notdurft wer, furderlich zu beſtellen, wie ſolh ſwere geltſchuld, damit das land beladen iſt, vnd die man von teglinüczen vnd rennten des Furſtentumbs Oſterreich nicht beczaln möcht, vnd wie ſolh Krieg die von dem gſloſs Anger, vnd andern eenden in das land beſchehen, nidergelegt, oder denſelben widerſtanden, vnd das land in ſeiner Gnaden abweſen mit ordnung vnd beſeczung furgeſehen, vnd bey frid vnd gemach gehalten, auch das landſrecht, durch ain Landmarſchalh ſeinen furgang aufrichtigclich haben möchtt, vnd wann aber die lantleut, die unſer Genedigiſter Herr der Künig geen Steir geuordert het, ſich nicht veruahen wolten vnſerm genedigiſten Herren dem Kunig in ſolhen ſwürn ſachen alain zeraten auſerhalb ainer gemainn ſammung der lantſchaft, darumb ſo hat

A

B

C

ſein kungcliche Genad nach irm gut bedunkchen ainen gemainn tag furgenomen, vnd geſeczt her gen Krembs, dahin ſew derſelb vnſer genedigiſter Herr der Kunig mit wolmectigen gewalt, den ſi horn lieſſen, geſchikcht hiet, vnd prachten da an die landſchafft, wie vnſers gendigiſten Herrn des Kunigs mainung wer, das aus den lantlauten zu der Regierung genomen ſolt werden, vnd das auch ain Landmarſchalh geſaczt wurde, damit das landſrecht ſeinn furgang haben mocht, wann der Rudiger von Starhemberg vormaln darczu genodert wer worden, der ſich aber des von ſolcher geſchefft wegen, die im anligung geweſen wern, nicht hiet vnderwunden, vnd ob gut wer, das er noch von der landſchaft darczu gepeten wurde, das er ſich des noch vnderwunde, vnd das auch die Regierung mit lantleuten beſaczt wurde vncz auf vnſers genedigiſten Herren des Römiſchen Kunigs widerkunft. Dann als der landſchaft wol wiſſentlich wer, die merklichen geltſchuld darinn das ſtunde, die von teglichen nuczen vnd gulten nicht beczalt mochten werden, vnd dieſelbig ſich doch nu bey Kunig Albrechts zeiten gemacht hiet, das die lantſchaft darauf gedenkchen ſolt, wie die beczalt ſolt werden, damit das land merer vnd groſſer ſcheden vnd angriff vertragen wurde, auch von der veint wegen zu Anger, dauon das land groslich beſchedigt wirdet, das die landſchaft auch darauf gedenkchen ſolt, wie das gewendet, vnd vnderſtanden ſolt werden, vnd wenn denn vnſer genedigiſter Herr der Kunig wider zu land kem, der wurde der landſchaft des hoch

vnd

vnd vaſt dankchen vnd genedigclichen geen in erchennen, wann ſeinn genad im darinnen ſelbs nichts zuczuge, den was ſein genad tet, des tet er nur dem land vnd dem haus Oſterreich vnd ſeinem Vetter Kunig Laſſlaben vnſerm genedigen Herren zu eren nucz vnd frumen, als er des ſchuldig wer, vnd darumb ſich auch auf das allerkurcziſt vnd furderlichiſt, ſo er ymmer kunt, oder mocht, herab zu vns fügen mainte, vnd dankchen auch anſtat deſſelben vnſers genedigiſten Herren N. des Kunigs der lantſchaft, das ſi ſich auf ſolh ſeiner genaden ſchreiben hergefügt hieten, das wurde auch derſelb vnſer genediger Herr genedigclich erkennen, vnd zu gut nymmer vergeſſen, vnd paten die lantſchaft, das ſy ſolh weeg gedenkchen, vnd für ſich nemen ſolten, darmit das land aus ſolcher merklicher geltſchuld vnd bechimernuſs pracht, vnd in peſſern ſtand vnd weſen geſaczt wurde.

Darnach trat herfür her Stephan der Eyczinger anſtat Herrn Vlreichs vnd Herrn Oſwalds der Eyczinger ſeiner prüder, vnd lies ir ſachen auch hörn, waruub die benanten ſeine brüder zu dem Tag nicht komen mochten, vnd pracht auch dafür, wie Hern Vlreich Eyczinger der auſſpruch vnd berednuſs, ſo zwiſchen vnſern genedigiſten Herren den Kunig vnd im beſchehen iſt, in menigen ſtukchen vnd artikln nicht gehalten, noch volfürt wer, nemlich von der Ambtleut wegen bei den geſloſſen ob der Enns, die Hern Vlreichen Eyczinger verſchriben, vnd verpfennt ſind, welich vnſerm genedigen Heren Kunig Fridreichen oder ſeinn Anwelt Raittung getan haben, das man denn ir Raittbrief anuercziehen geben ſolt, des aber noch nicht beſchehen wer, vnd die die Raittung getan hetten, ir Raittbrief nicht bechomen möchten.

Item ſo wer auch beredt, das man die Ambtleut, die von den Ambten entſetzt ſein, vnd vor bei Kunig Albrechts zeiten auf des Eyczinger vertroſtung gelt zu vorgab daran geben haben, das man in dieſelben Ambt zu den Weichnachten nagſtuergangen ſolt wider inantwurten, vnd dabei beleiben laſſen, alſlang, vnd in ſolher maſs, als ſy die nach irr brieffag vor ſolten inngehabt haben, oder das man in ir gelt, ſo ſy von derſelben Ambt wegen ausgeben, vnd dargeliehen habent, ſolt aufrichten, vnd beczalen, des auch nicht beſchehen wer.

Item ſo wer auch beredt, das man Hern Vlreichen Eyczinger ſein inſigl von dem Lantgrafen von Heſſen vmb zway tauſent gulden ledigen ſullen, des auch noch nicht beſchehen iſt.

Item von des anlehens wegen, ſo ettlich in Steten vnd Merkchten getan habent vnſerm genedigiſten Herrn Kunig Albrechten, den er vertroſtung getan hat, ſey auch daſelbs beredt, das dieſelben leut irs anlehens ſullen entricht werden, damit Her Vlreich Eyczinger deshalben von denſelben leuten nicht angelangt, noch beclagt werde, auch von der geltſchuld wegen, ſo weilent vnſer genedigiſter Herr Kunig Albrecht

Andreen Hiltpranten Burgermaiſter zu Wienn vnd andern ſchuldig iſt worden, das der Eyczinger als Hubmaiſter mit in gehandelt, vnd auch darumb vertroſtung getan hat, das die auch ſolten entricht werden, vnd den Eyczinger dauon müſſig machen, des alles auch nicht ſey beſchehen.

Item von der zwainczig tauſent gulden wegen, darumb Her Vlreich Eyczinger Hern Caſparn Sligkhen porg worden iſt, vnd lengſt ſolt dauon geledigt ſein worden nach innhaltung der berednuſs, das auch noch nicht ſey beſchehen, vnd ze fürchten iſt, wurde Her Caſpar vnausgericht aus dem land ziehen. Er wurd in vaſt vnd hoch ermonen, das er im darumb vnd nach lautt ſeines brief vnd figl müſt genug tun vmb haubtgut vnd ſchaden, vnd des von dem land bechömen, damit er des vnſchadhaft beleib, vnd pat mit fleiſs, das die lantſchaft darauf gedenkchen, vnd ſolh berednuſs volfurn, vnd dauon an ſchaden pringen vnd müſſig machen ſolt, damit land vnd leut merers ſchadens vnd auch eer vnglimphens vnd nachred vertragen wurde.

Nachmaln kom vnser gnediger Herr Herczog Albrecht auch zu der lantſchaft, vnd lies durch maiſter Hannſen von Aich fürbringen vnd erczeln, wie die lantſchaft in Steir, Kernden vnd Krain denſelben vnſern gnedigen Herrn Herczog Albrechten hinein pracht, vnd ſich zwiſchen irn baiden Genaden vaſt gemüet hieten mit vndertaidingen, da het im vnſer genedigiſter Herr N. der Kunig ain weg fürgehehalten, das er im all nucz vnd rennt irr land halb wolt volgen laſſen, vnd das er mit im in das Reich ziehen ſolt, ſo wolt er im ain ſumm Phennig zu hilff geben, damit er deſter pas ziehen, vnd ſeinen fürſtlichen Hof gehaben mocht, vnd halden, als ſeinen Bruder, das wer vnſerm gnedigen Herren Herczog Albrechten nicht auftzenemen geweſen, vnd maint ye vor ain wiſſen vnd ain auſczaigung ſeiner veterlichen land zu haben, vnd das yemand gedenkchen möcht, das er vnpillichs begerte an vnſern genedigen Herren den Römiſchen Kunig ſeinn Bruder, ſo hiet er im drey weg fürgenomen, vnd erczalt die zymlich prüderlich, vnd aufczenemen geweſen wern, der erſt, das ſeinn Bruder Kunig Fridreich ain auſzaigung tun ſolt irr väterlichen land vnd gflöſſer vnd güter, vnd Herczog Albrechten die wal ſolt laſſen zenemen, welhen tail er wolt, oder aber das er Herczog Albrechten ain auſczaigung ſolt tun laſſen, wiewol im das gar ſwer ze tun wer geweſen, darumb das er nicht die Regiſter noch der gult aller ein wiſſen hiet, vnd das Kunig Fridrelch die wal ſolt haben ain tail ze nemen, welhen er wolt, vnd Herczog Albrecht den andern tail, oder das er der auſczaigung beleib bei der gemainen lantſchaft, wie ſy die machten, dabei wer Herczog Albrechten ſeins tails geſtanden, der aber vnſer genedigiſter Herr Herczog Albrecht horn ain ſpruchbrief, ſo weilent vnſer genedigiſter Herr Kunig Albrecht ſeliger gedechtnuſs, zwiſchen ſein vnd ſeinen Bruder Kunig Fridreichen gemacht hat, der hielt vnder andern worten inn, das der benant vnſer

ge-

genedigiſter Herr Kunig Fridreich ire land, vnd was erblich an ſy geuiel, ſechs jar innhaben, vnd regiren ſolt, die gingen aus von morgen vber vir wochen, das iſt der Suntag vor vnſers Herren Auffartag nagſtkünftig, vnd gab dabei zuuerſteen ain ſolhe maynung, wenn die vir wochen aus wern, ſo wolt er auch das land mit ſein pruder regiren, vnd Gerhab ſein nach innhaltung des ausſpruchbriefs, vnd wurde vnpillich hindan gefaczt, vnd begert, das in die lantſchaft pei ſeiner gerechtigkait ſolt beleiben laſſen, als das alles der Spruchbrief, vnd ſein begern hienach begriffen, nemlich ausweiſt. Item er lies auch horn ain abſchrift, wie ſein bruder Kunig Fridreich ſich oben an der Etſch gegen dem lantleuten hat verſchriben, die hielt inn, das ſein Genad Herczog Sygmunden vnſern genedigen Herren vir jar innhaben ſolt, der drew zu dem nagſtkünftigen ſand Jacobs tag im ſeit ausgeen werdent, vnd das er mich demſelben Herczog Sigmunden in dem lufft, da er geborn iſt, holden, vnd mit Hubmaiſter, Kemrern, Schenkchen, vnd ainen erbern Schulmaiſter regirn, vnd ordentlich ſol pflegen laſſen, als aim ſolhen Fürſten zugehört, auch all beraitſchaft, klainat, edlgeſtain, peerl geuaſſt vnd vngeuaſſt alles ſilber gemarchts vnd vngemarchts, vnd allen zeug püchſen da obgenant vnuerrukchts halden, vnd beleiben ſol laſſen, vnd an der lantleut wiſſen vnd willen von dann nicht pringen ſol &c. vnd derſelb brief iſt mit des egenanten Kunig Fridreichs innſigl beſiglt, vnd vermelt dabei der obgenant vnſer genediger Herr Herczog Albrecht, wie in der benant ſein pruder von ſolher Gerhabſchaft auch vnpillich gefaczt hiet nach dem vnd ſy doch vngetailt brüder mit einander wern, daran im ſein bruder gar vnrecht getan, vnd vnprüderlich mit gefarn hiet.

LXI.

Literæ compromiſſi, inter Fridericum & Albertum Duces Anno CIↃCCCCXXXVI. *d.* VI. *Maji facti, & in comitiis Crembſenſibus cum ordinibus Auſtriæ communicati.* Ex publ. Actor. Comment. Civit Vindob. Vol. I. fol. 136. p. 1.

Wir Fridreich von Gots Gnaden Herczog ze Oſterreich &c. bechennen, das wir, vnd der hochgeborn Fürſt Herczog Albrecht auch Herczog vnd Herr der egenanten landt, durch vnſer ſelbs wird vnd eren vnd durch peſſere beſchirmung frid, nucz vnd gemachs willen aller vnſer vnd ſeiner land vnd leut, vnd nach rat des hochgeborn Furſten vnſers lieben Vettern Herczog Albrechts auch Herczogen zu Oſterreich vnd Marggrafen zu Merhern &c. ainer ſolhen brüderlichen ordnung als hernach geſchriben ſteet, vberain komen ſein, die wir alſo die nagſten ſechs jar von datum des briefs zeraitten halten ſullen vnd wellen, als wir das mit vnſern fürſtlichen trewn vnd ern demſelben vnſern lieben Bruder gelobt haben. Von erſt das wir all die land fürſtentumb vnd herſcheft, veſten vnd ſtet, leut vnd güter, die wir innhaben, oder mit Gots hilff hinnach gewinnen vnuer-

fchaidenlich beieinander behalten, vnd voneinander nicht tailen fullen noch wellen in kain weg, vns was für bas mit der hilff Gots ander vnd mer land, fürſtentumb, grafffchafft veſten oder ſtet leut oder guter vns bed oder vnſer ainen beſunderlich angeuallen mochten, von erbſchaft, kaufs, gab, oder dienſts, gemechts oder kainer andern zufallung wegen, die ſullen vnſer beder ſein vnd auch vngetailt beleiben bei vns vnd andern vnſern landen vnd herſchefften vnuerſchaidenlich zu gleicher weis als vnſer veterlich Erb: vnd wir vorgenanter Herczog Fridreich ſullen als der eltiſt aller ſolher vnſerr landt herſchafft leüt vnd güter vorgeer, verweſer, vnd verſorger ſein, vnd die mit aller gewaltſam regirn vnd ausrichten, vnd all geiſtlich vnd weltlich Lehen verleihen, vnd all ander merklich vnd groſſe ſachen üben vnd in vnder beder namen getrewlich vnd vngeuerlich, fugt ſich auch, das der egenant vnſer bruder in vnſer vnd ſeiner landt oder herſchaft geſchikcht oder wonhaft werd anderswo dann bei vns, daſelbs ſol er ſeinen vnd vnſern frumen trachten, vnd treiben, vnd den gewalt haben, den wir im emphelhen, er ſol auch mit yemand kain pindnüſſs machen, keinn landtkrieg anfahen, noch kain merklich ſachen begünnen, dann mit vnſerm rat wiſſen vnd willen angeuerde. Auch ſullen wir auch vnſern vnd ſein nucz, zinns, gült, rennt, und zufell, innemen zu vnſer beder notdurft, vnd dauon ſullen vnd wellen wir dann den egenanten vnſern lieben bruder aufrichten mit ſolher koſt, zerung vnd bedurffen, damit er nach ſeiner wirdigkait fürſtlich vnd ſchen geleben müg, vnd nach ſeiner notdurft vnd beſchaidenhait genug gewynne alles des, ſo er bedarf, vnd zu im gehort, vnd auch ſeinn dienern gehelffen vnd geraten mug als gewondlich vnd beſchaidenlichen iſt, des er vns gantz vertrawn, vnd zu vns ſeczen ſol vngeuerlich: wir vnd der egenant vnſer lieber bruder ſullen noch wellen auch aus vnſern gegenwurtigen vnd künftigen fürſtentumben, landen vnd herſchaften, die wir nu haben, oder hinnach gewynnen, kain purgk, veſt, noch ſtat, merkcht, noch dorffer, gegent noch gerichtt leüt noch güter wenig noch vil verkauffen, emphrömbden, noch erben von vns geben in chain weg vnſer kainer an den andern wiſſen willen vnd rat: darinne doch vnser yecz genanter lieber bruder vns als dem Eltiſten vnd vorgeer nach gelegenhait der ſachen durch vnſer beder gemainen nucz, frumen vnd notdurft allermaiſt volgen ſol, als pillich iſt, an alles geuerde. Auch ſullen wir von vnſer ſelbs vnd vnſers egemelten lieben bruders wegen gemainclich in allen vnſern landen freihait vnd recht genad vnd gut gewonhait hand veſten vnd beſtettbrief geben allen Gotsheuſern geiſtlichen vnd weltlichen allen lantherrn, rittern, vnd knechten, allen ſteten vnd merkchen vnder vnſer ains namen vnd inſigl als das pillich vnd redlich iſt an alle geuerde. Wir haben vns auch des mit dem egenanten vnſerm lieben bruder veraint verſchriben vnd gelobt in dem namen als vor, das wir vns an deſſelben vnſers lieben prud er rat, wiſſen vnd willen vnd gunſt nicht verheiraten ſullen noch wellen in kain weis angeuerde, mit

vr-

vrchund des briefs mit vnſern vnd des obgenanten vnſers lieben Vettern Herczog Albrechts anhangunden inſiglen daſelb ſein inſigl er durch vnſer vleiſſigen pet willen zugehengnuſs an den brief auch geſchaft hat zehengen im ſein erben an ſchaden Geben zu Wyenn an Suntag vor dem heiligen Auffarttag (*6. Maji*). Nach Chriſti gepurd im virczehen hundert vnd ſechs vnd dreiſſigſten jare.

Auf ſolh antwurt, ſo die lantſchaft in Oſterreich vnſers genedigen Herren Herczog Albrecht botſchaft, vnd reten, zu Wienn hat getan, das ſein Gnad gen Hintperg ſolte fügen, ſo wurde ſein bruder Herczog Fridreich zu Perchtoltſtorf ſein, ſo wolten dann die landſchaft ir botſchaft zu in tun, vnd zwiſchen in taiding, damit ſolh ir zwitrechtt in ainen beſſern ſtand wurden bracht. Wan vil groſſer vnd merklicher ſachen vorhanden weren, die dadurch verſaumbt würden, daraus dem haus Oſterreich in allen irn landen vnd leuten groſſer ſchad mochte ergeen, ob das nicht geſchech.

Darauf fugt ſich vnser genediger Herr Herczog Albrecht gen Hyntperg, da kom der Freiſing, der von Paſſaw, von Schawmberg, Hohenberg vnd ander aus den vir parteien der lantſchaft ſechczehen, die vor bei vnſerm Herren Herczog Fridreichen weren geweſen, vnd gaben denſelben vnſerm Herren Herczog Albrechten zu erchennen, wie ſy von der lantſchaft ainhelligclich geuertigt wern worden, ſy vor allen ſachen in ainigung ze bringen, vnd darauf brachten ſy ſeinn gnaden ain notl fur, vnd paten ſein gnad, das die alſo wolte vertingen laſſen, wan die die gancz landſchaft alſo betracht hiet, damit ſy auf verrichtigung verheftet wurden, vnd rieten auch ſeinen genaden, das er das ye mit nichte ſolte abſlagen, nach dem vnder das zu in geſaczt het, ob ſy im das rieten, das im das ze tun, vnd aufczenemen wur, vnd das er damit nicht verkürczt wurde.

Darauf berieten ſi ſich, vnd ſprachen, genediger Herr, ewr gnad piett vns hoch genug, vnd rieten ſeinen gnaden, vnd mainten ſein gnad wer nach dem peſſten damit fürgeſehen, vnd darin in nichte verkürczt.

Item als ſich des vnser genediger Herr Herczog Albrecht nach derſelben ſechczehen Rat vnd wolgeuallen begab, begerten ſy, das er ſich gen Berchtoltſtorf fügten, wan von der landſchaft an ſeinen Bruder, vnd in etwas ſachen ze werben hieten, auch wolten ſy ſy darauf zu frewndten machen, vnd ſy dann mit einander geen Wienn furn, daſelbs ſolte dann vnſer Herr Herczog Albrecht ſeinen fürſtlichen ſtandt mit allem bedurffen vnd notdurften vncz auſgang der ſachen haben. Er ſolte auch in allen ſachen brüderlich mit ſeinem bruder gehalten werden, als das dann dieſelb verſchreibung auch aigentlich begreiffet.

Legatur copia compromiſſi.

Darauf rait vnſer genediger Herr Herczog Albrecht gen Berchtoltſtorf, daſelbs wurden dieſelben anlaſbrief in gegenwurtigkait beeden

Herren offenbar geleſen, vnd ge-
geneinander vbergegeben, auch ſy
zu frewnten gemachet.

Demnach lieſſen die von der lantſchaft geſchrift vnd notl hörn, die vnſern Herren Herczog Fridreichen berürten, vnd da die gehort wurden, da beriet ſich Herczog Fridreich mit ſeinen Reten, vnd nam vnſern genedigen Heren Albrechten nich darczu, das ſich derſelb vnſer genediger Herr Herczog Albrecht beſwert dewcht.

Item darnach paten die benanten Herren. vnd erber Botſchaft von aller lantſchaft wegen, das vnſer Herr Herczog Albrecht ſein inſigl an den brief, ſo Herczog Fridreich der lantſchaft ſolte geben, auch hieng, vnd ſprachen auch, es wer alſo verlaſſen waren von der lantſchaft, vnd es mochtt auch in der Noteln nichts verkert werden, es wer auch ſeinen genaden vnd dem haus Oſterreich nucz vnd frumen erdacht vnd wol betracht worden.

Darauf vnſer genediger Herr Herczog Albrecht gedechtnuſs Nam vnd der Noteln abſchrift begerte. Alſo gaben ſy dieſelben Notl, darinn ettlich wort abgetan wenden, vnd andern hinzugeſetzt, vnd beſunderlich in dem artigkl, das Herczog Fridreich nach der lantleut rat, die ſy im geben wurden, all ſachen ſolt handeln, das was im abgetan vnd ſömd die er aus in nemen. ſolt.

Item vnſer genediger Herr Herczog Albrecht mainte mit nichte ze ſigeln, vnd maint, das in denſelben briefen nichts ſtund, das im zu frumen mocht kömen, ſprachen dieſelben ſechczehen, es wer gar vaſſt für in, vnd ob im das yemand widerriet, dem ſolt er nicht veruolgen, wann ſi wolten ſich des rats nimmer ſchamen, vnd rieten im, das ze tun mit ganczen trewen. Darnach komen dieſelben ſechczehen aber zu ſeinen genaden, vnd ſprahen ob ſeinen genaden das all ſein Ret widerrieten. So ſolt er in, ye nicht volgen, vnd rieten im, das bei irn gewiſſen vnd aiden, als ſy dann der Herrſchaft guts ſchuldig wern, das des nur fur ſein genad wer, vnd das ſy das im ze nucz vnd fromen hieten erdacht, vnd er ſolte mit ſeinem bruder in allen ſachen, vnd vberal mitgeen, vnd ſich niemand dauon dringen laſſen, wan er wer gleich als wol ir Herr vnd Landsfürſt als ſein bruder.

Sy ſagten im auch ſein ſtands wegen, das er den ſolt haben fürſtlich, vnd da wolten ſy an ſein, wann ſoin bruder ſolte all ſachen nach irm Rat handeln.

Auch ſagten ſy ſeinen Gnaden, das im ſolh beſigln gar nichts ſchadet, wann er verpunt ſich nichts, vnd mochte alles, das er ſich dann beſwert deucht, in den ſpruch ziehen, ſo die ſechczehen ſolten tun, vnd im daran kain irrung. Im ward auch zugeſagt, wiewol ſein bruder ain verweſer ſolte ſein, nach dennoch ſolte er vberal mitgeen, vnd in nichte hindangeſaczt werden, vnd ſolten auch derweil bei ainander brüderlich leben, vnd wonen, vnd ob ſein bruder vmb ains ſchuff, ſo mochte er vmb das ander ſchaffen, wann er ſolt ſich aus nichte dringen laſſen.

Darauf

Darauf ſind alſo baid vnſer gnedig Herren geen Wienn gefürt worden, vnd iſt angehebt all ſachen zu beſehen, vnd zu vermerkchen, als ſich dann des Herczog Fridreich geen der lantſchaft verſchriben hat, vnd ee das zu end iſt pracht, hat er ſich der Purkch vnderwunden, vnd unſern Herrn Herczog Albrechten darczu nicht eruordert, das vnſern genedigen Herren Heczog Albrechten nicht bruderlich bedunkcht ze ſein, nach dem vnd alle ding vorhin ſolten beſchehen, vermerkcht, vnd wider verſpert ſein worden, alsdann das Herczog Fridreichs verſchreibung der lantſchaft gegeben, lauttet, vnd als ſi baid gen Wienn ſein komen, iſt das in irrer baider gegenwurtigkait vnd von der lantſchaft offenlich vermeldet worden, auch der Neitperger von ſeinen wegen geredt hat, das Herren dabai wurden ſein.

LXII.

Jura Alberti Ducis in hæreditatem ſuam paternam inque tutelam Ladislai Poſtumi & Auſtriæ Provinciam eo nomine prætenſa, & ordinibus Auſtriæ in comitiis Cremſenſibus ad diſpiciendum propoſita. Ex publ. Actor. commentariis civit. Vindob. vol. 1. fol. 138. p. 2.

Von erſt, wie die lantſchaft der Fürſtentum Steir, Kernden, vnd Krain vnſern Herren Herczog Albrechten gen Grecz zu unſerm Herren dem Kunig ſeinem bruder habent bracht, vnd in vorhin vertroſt, vnd im darumb verſprochen, das im daſelbs vnſer Herr der Kunig ain gleiche bruderliche auſczaigung, als er dann das czu in geſeczt hab, ſulle widerfahren laſſen, vnd habent an deeſelben vnſern Herren Herczog Albrechten begert, vnd ſein genad gepeten, das er das auch zu in ſecze, vnd als er in widerumb hat drei bruderlich vnd gleich weg fürgehalten, zum erſten das ſein bruder der Kunig ain auſczaigung mache, vnd im die wal laſſe, oder das er laſs ain ſundrung machen, vnd das der Kunig die wal hab, oder das die gemain landleut ain ſundrung machen, vnd das ſy bed umb die wal das loſ heben, vnd darauf hat vnſer Herr Herczog Albrecht die ſachen auch zu den lantleuten geſaczt, vnd als ſy des an dem Kunig nicht mochten ſtat vinden, vnd nach menigern vnderredungen habent die lantleut den Kunig ir maynung vnd wolgeuollen zu erchennen geben, das ſi nicht anderſt verſteen, dann das er ſeinem bruder Herczog Albrechten ain geleiche brüderliche auſczaigung ſull tun, vnd widerfaren laſſen, auch vnſern Herrn Herczog Albrechten gepeten, das er das alſo gutlich ſulle aufnemen, des in aber der Kunig noch nicht hat verfolgen wellen.

Item vor der lantſchaft zu Krembs hat vnſer genediger Her Herczog Albrecht laſſen fürbringen, vnd melden ſein gerechtigkait von ſeines vaterlichen Erbs auch von der gerbhabſchaft wegen des land czu Oſterreich.

Item darnach hat er laſſen hörn ain verſchreibung von vnſerm Herren dem Kunig lautund die auf den nagſten Suntag vor dem ſchirift künf-

tigen heiligen Auffartag aufgeet, darinen lautter begriffen ist, was si bed oder ir ainen für bas mer gflöffer Fürstentumb Herschefft lannd vnd leut oder güter anuielle, es wer von Erbschnft, kaufsgab, dinst, gemechts oder kainerlai anderr zuuallung wegen, das sol ir baider sein, als ir vetterlich erb, dardurch mainet er auch nu nach aufgang derselben verschreibung mit N. den Kunig in der gerhabschaft gleich mit zegeen, als er des dann von der sechczehen, die von der lantschaft zu im geen Hintperg vnd Berchtoltstorf gesant sind, vertrost ist worden, vnd als das die zedl, die sein Genad darauf hat horn lassen aigentlich begreiffent.

Darnach ist der lantschaft von unserm Herren Herczog Albrechten fürgehalten, vnd begert worden, im ain wissen zu tun, was er sich nach aufgang der zeit vmb die gerhabschaft versehen sulle, vnd als si etwas verporgenlich darauf habent geantwurt, hat sein Genad widerum lassen melden, si bedurffen kain entschaidung machen, nachdem vnd die sachen nach aufweisung seiner verschreibung, auch obgemelten sechczehen vertrostung von ganczer lantschaft lautter genug sind.

Auch hat sein Genad selber offenbar geredt alles das er in geschrift, vnd worten hab fürbringen lassen, das hab sich alles also verlauffen, vnd er wolte vngern ichts anders fürbringen, dann das im selber also wer.

Es hat auch sein Genad auf die verschreibung die vnser Herr Kunig der lantschaft von der gerhabschaft wegen hat gegeben, vnd daran sein sigl in der mainung, als dann oben vermelt ist, auch hangt, vnd doch in derselben verschreibung nichts bechent auch zu erchennen gegeben, das im dieselbe verschreibung nu voraus kain irrung sulle bringen, nachdem vnd die lantschaft darauf mit vnserm Herren dem Kunig an der eendrung vnd ordnung an seinen willen vnd wissen habendt gemacht, vnd besunderlich vmb das, das der Kunig derselben vor dem seiner verschreibung der gerhabschaft nicht ist nachkomen.

Vnser Genediger Herr Herczog Albrecht hat darauf der lantschaft zu erkennen gegeben, er wolle sich nu zu aufgang irer beyder verschreibung seiner gerechtigkeit in allen sachen halten, vnd hat an sy begert, als er des dann ain gut getrawn vnd hoffnung zu im hat, das sy in an solher seiner gerechtigkeit nicht irren, auch hab sich sein Genad dadurch mit grossen seinen vnstanten, das er in solh sein gerechtigkeit zu erchennen geb, zu in zu dem tag gefugt, vnd main darmit gemain nucz der lantschaft nicht zu hindern, sundern wo er kunne vnd mug, well er den furdern.

Auch hat vnser Gnediger Herr Herczog Albrecht vermelden lassen, was vnser Herr der Kunig gelts auf das land oder ander ende aufgeben hat, das er das hat getan von ir beder vngetailten gut.

LXIII.

Statuum & ordinum Austriæ ad eadem Alberti Ducis postulata respon-

sum. Ex publ. Actor. commentariis civit. Vindob. vol. 1. fol. 139. p. 2.

Vnd auf den obgemelten Suntag vor dem heiligen Auffarttag (6. *Maji*). haben all taiding ſpruch vnd vnderredung ain aufgang.

Vermerkt ain antwurt auf vnſers Genedigen Herrn Herczog Albrechts anbringen, ſo er an uns die lantſchaft hie hat tun laſſen.

Von erſt als ſein Fürſtlich Genad vns der lantſchaft hat fürgehalten, wie er mercht, das das Fürſtentum hie mit krieg vnfrid vnd beſunder von der veint wegen ze Anger vaſt beladen vnd bekumert werden, das im das laid ſey, vnd das nicht gern ſech, vnd ob er ſein Vettern Kunig Laſſlaben vnd dem land ze nucz im mit ſambt der lantſchaft icht zu ſtaten kömen, vnd das gefüdern mochte, das ſey ſein Gnad willig vnd alczeit willig geweſen, als er auch vormaln, dadurch bei allen tegen ſein botſchaft gehabt hab &c.

Solcher ſeiner Gcnaden hilff vnd fürdrung vnd guts willens, ſo ſein Fürſtlich Genad zu dem land vnd dem lantleuten hat, dankcht im die lantſchaft mit ſundern fleiſs, vnd will das alczeit vmb dieſelb ſein Fürſtlich Genad diemitigclih verdienn, vnd pittent ſein Genad vleiſſigclich, ob yemand das land bekriegen, vnd vnpillich bekümern wolt, das ſein Fürſtlich Genad ſeinen Vettern Kunig Laſſlaben zu ern, vns vnd dem land ze nucz vnd befridung wider dem beigeſteen, vnd das land mit hilff vnd zuſchuben genedigclich furdern, vnd an ſundern troſt vnd beiſtendigkait nicht laſſen welle, des wil aber die lantſchaft vmb ſein fürſtlich genad willigclich vnd gern verdien.

Item als vnſer Genediger Herr Herczog Albrecht der lantſchaft hat laſſen zu erchenen geben ſollen zwitrecht vnd handlung, wie ſich die denn zwiſchen vnſerm Genedigiſten Herren N. dem Römiſchen Kunig vnd ſeinen Fürſtlichen Gnaden von anefang vnczher begeben habent, auch hat horen laſſen ain abſchrift, wie ſich der obgemelt vnſer Genedigiſter Herr der Römiſcher Kunig ſeiner Genaden pruder von des Hochgeborn Fürſten Herczog Sigmunds wegen ſeines Vettern, auch vnſers Genedigen Herren verſchriben hat, darauf iſt der lantſchaft antwurt, das in ſolh vnaynigung nicht lieb geweſen, vnd noch zemal laid ſei, vnd nicht gern horn, vnd ob ſy darczu icht gedienn künden, oder mochten, damit der egenant vnſer Genediger Herr der Römiſcher Kunig, vnd ſein Fürſtlich Genad in ainigkait komen, vnd bruderlich mitainander verricht möcht werden, das ſein ſy zemal willig, vnd wellen das gern tun, als ſi des ir beder Genaden wol ſchuldig ſein.

LXIV.

Eorundem Statuum & Ordinum Auſtriæ ad eadem poſtulata Reſponſum alterum. Ex publ. Actor. commentariis civit. Vindob. vol. 1. fol. 140. p. 1.

Die

Die ander antwurt an Montag poſt quaſi modo geniti (*9. Aprilis*).

Vermerkt vnſer der lantſchaft antwurtt auf ſolichs vnſers Genedigen Herczog Albrechts anpringen, ſo er an vns getan hat.

Von erſt als ſein Fürſtlich Genad dazemaln fürbracht hat meniger ſeiner Genaden notdurft, in denſelben fürbringen beſunder ſein Fürſtlich Genad meldung getan, vnd begert hat, wes er ſich von der Regirung der gerhabſchaft wegen des lands hie zu Oſterreich nach ausgang der zeit von vns verſehen ſoll ain wiſſen zemachen, nu haben wir heut fru ſeiner Fürſtlichen Gnaden auf das ſtuckh der zwitrecht, die zwiſchen vnſern Genedigiſten Herren dem Römiſchen Kunig ſeinn pruder vnd ſeinen Fürſtlichen Genaden in geſchrift geantwurt, als das ſein Genad wol vernomen hat, in dem artikl nach dem vnd die regirung auch ſeiner Genaden begerung iſt, wir maynen, das wir denn ſeiner Gnaden heut nach notdurften verantwurt haben.

Item als ſein Genad vns der lantſchaft hat fürbringen, vnd horn laſſen ain abſchrift ainer verſchreibung, wie vnſer genedigiſter Herr der Romiſch Kunig vnd ſein Genad ſich vor zeiten gen einander verſchriben habent, vnd maint der zegenieſſen, vnd auch meldung getan hat von der verſchreibung wegen, die derſelb vnſer genedigiſter Herr der Romiſch Kunig der lantſchaft hie zu Oſterreich an ſeinn ingang der verweſung vnd gerhabſchaft des lands getan hat, vnd maint, das im nach lautt der erſten obgemelten verſchreibung, vnd als mit ſeinn Gnaden verlaſſen ſey vnentgolten zu ſein. Nu mag ſein fürſtlich Genad ſelber wol verſteen, das wir nicht macht haben ir paider Gnaden darumb zu entſchaiden.

Vnd darumb ſo pitten wir die lantſchaft all ſein fürſtlich Genad, das er vns ſolh vnſer antwurt vnd fürnemen genedigclich veruahen, vnd in kainem argen aufnemen well, wann was wir darczu nach vnſerm vermügen tun ſullen, oder mügen, das ſich zu ir baider Gnaden brüderlicher berichtung vnd ainigkait zeucht, alſuerr wir darczu genuczt werden, des ſein wir zumal willig, als wir vns auch vormaln albeg darczu erpoten, vnd gewilligt haben, vnd getrawn ſeinn Genaden ſeinn fürſtlichen Genaden wol, vnd bitten in auch mit ſunderm fleiſs, das er ſolh vnser antwurt genedigclich verfahen, vnd aufnemen welle, damit des lands merkchlichen vnd anligunden notdurften, dadurch diſer Tag hergelegt iſt, nach notdurften mug nachgegangen werden, vnd die lantſchaft icht verdreſſen gewynn, vnd ſich entlaſſe, vnd von dannen reit, das wellen wir vmb ſein fürſtliche Genad gern vnd willigclich verdienn.

Auf das fürbringen alles redt der Schawmberg mit der lantſchaft, das die als morgen an Suntag desachteten Tag nach Oſtern wider in das cloſter kömen ſolten zu der zehenten ſtund da vberain zewerden ainer antwurt.

Dar-

Darnach an Suntag des achten Tags nach Oſtern zu der zehenten ſtund kom die lantſchaft wider zuſamen, da pracht Her Stephan Eyczinger für menig brief von ſeines bruders wegen vmb die porgſchaft geen Hern Caſparn Slikchen.

Es pracht auch Hern Caſpars Knecht für ainen brief von der taiding wegen, ſo die Antwelt mit im zu Wienn getan habent, vnd in wolten verweiſen auf die ſchaczſteur zu Wienn, vnd des nothen gemacht wern, wie ſich die Stat daruinb gen im ſolt verſchreiben, das aber die Stat von menigerlay vrſach wegen nicht het tun wellen, vnd er ſich doch in kain ander taiding nicht geben wolt, vnd hieten auch die Anwelt mit im geredt, das er das noch ſolt laſſen angeſteen vncz auf den nagſtkünftigen Phincztag, möcht im ſolh verſchreibung auf der Stat nicht widergeen, ſo wurde er von dann ziehen, vnd ſolh ſcheden, dabei er das yetz hiet ſteen laſſen, fürbas nicht nemen, vnd ſein porgen monen wurde, das dem land zu merkchlichen ſchaden komen möcht, das er doch nicht gern tet, nachdem vnd im zucht vnd ere hie im land widerfarn wer, vnd hofft, die lantſchaft wurde noch darauf gedenkchen, damit er entricht wurde, vnd in merern ſchaden nicht komen lieſs.

Darauf ward im von den Herren geantwurt, das er die ſachen ſolte laſſen angeſteen, wann man des lands notdurft vnſers genedigen Herren Herczog Albrechts ſach für ſich wolt nemen, vnd dann aus den vnd andern des lands notdurften auch reden, vnd im darumb furderlich antwurt geben.

LXV.

Prima ratio, qua neceſſitatibus publicis proſpici poſſit, ſexaginta quatuor viris in comitiis Crembſenſibus ad diſcutiendum propoſita. Ex publ. Actor. commentariis Civit. Vinbob. vol. 1. fol. 141. p. 1. & fol. 144. p. 1.

Darnach ward den vir und ſechczken in geſchrift fürbracht drei weg, daraus man den peſten nemen ſolt, und lauttent von wort ze worten alſo.

Von erſt iſt zu bedenkchen die groſs geltſchuld, darinn das land ſtet, vnd ſwer warttung, darumb hat, voraus von Behem vnd von Merhern vnd andern aufwendigen leuten, die weilent vnſer gnediger Herr Kunig Albrecht löblicher gedechtnuſs gemacht, vnd hinder im laſſen hat, ſo iſt auch ze merkchen verphenntung der gſlöſſer, rennt, nucz vnd gült, auch ſolh geltſchuld, ſo man menigen leuten von irn ſold vnd gelihens gut wegen Her Caſparn Slikchen von ſeins anlehens wegen, Herrn Vlreichen dem Eyczinger an ſeiner raittung auch die leibgeding, die ettlich im land habent, vnd alles merklich Summen ſind, alſo das man die von des lands rennten vnd nuczen, die noch vorhanden ſind, an ein gemaine hilff der lantſchaft mit nichte ausgerichten mage, vnd ob ſolh hilf nicht wurd getan, ſo iſt groſlich zu beſorgen, das land wurd in krieg vnd groſſen irrſal komen,

das ob Got wil, mit ainer hilff vnd gemainen anſlag wurd vnderkömen, wann ſo die auſwendigen gelter vor menigclich wurden beczalt, ſo mochten ſy darnach nicht redlich zuſpruch zu dem land gehaben, vnd ſo dann all rennt vnd nucz des lands, was der noch vorhanden ſind, vnd gen kamer geuallent wurden vorbehalten, vnd nicht in ander weg gewendet, denn zu des lands gemainen nucz vnd notdurften, vnd zu beczalung der geltſchuld, ſo möchten die Lantleut irer geltſchuld auch fürderlich becz alt, ſetz gelöſt, zu den leibgedingen deſter pas gedacht, zeug beſtellet, vnd den lantleuten, auch hilff vnd fürdrung getan werden, wenn des in veldern vnd raiſen durft beſchech, man möcht auch Volkch beſtellen, vnd haben an den gemerkchen, dem land zu rettung vnd gemainen nucz, wenn des notdurft wer, damit das land deſter pas in frid vnd gemach geſaczt wurde.

Wurde ſich die lantſchaft willigen zu ainer hilff dem land zu gemainem nucz, ſo wer villeicht ain ſolher weg fürczenemen, als hienach begriffen iſt, das von der lantſchaft wegen lantkundig leut, die des lands gelegenhait erkanten, vnd weſten, erwelt wurden in yedem virtail ettlich zu beſichten, anſlahern, innemern vnd auſgebern, die auch gelobten, als darczu gehört, das ſy die ſachen wolten handeln zu der lantſchaft handen nach ordnung, vnd nicht anders durch kainerlay ſach willen vngeuerlich, vnd die auch der lantſchaft, oder wen die darczu wurde ſchaffen, raittung tun von irm innemen, ausgeben, vnd aller handlung, dapei auch vnſers genedigiſten Herren des Römiſchen Kunigs Anwelt ſein ſolt, durch derſelben vnſer Herr der Kunig der handlung aigentlich mogt vnderweiſt werden.

Dieſelben Anſlaher ſolten ain wiſſen haben, oder gewynnen voraus in dem virtail, das in empfolhen wurde, wie es darinn geſtalt ſey, vnd wellent geſtiffte güter vnd gute pauſtet, oder wellent vngeſtiffte güter vnd gringere akcher iſt, ob auch die leüt bei den gemerkchen, da der krieg iſt getriben worden, oder im land in frid geſeſſen ſein, damit ſy alle güter in ain dorf, welchen Herren ſy zugehorten ain wiſſen gewinnen, wie ſy geſcikcht wern.

Sich ſolten dieſelben anſlaher dann auf ain benanten tag, an ein gelegne Stat in irr Reuir, die in nach den vngelten zugetheilt wern, fügen, vnd die Ambtleut vnd ander leut aus merkten vnd aus dörffern, wes ſolden oder hinderſeſſen die wern, bei yeden dorf beſunder anſleg machen auf hof, lehen vnd hofſtet, vber lend vnd purkrecht, wo man des füglich mocht ain wiſſen haben, vnd auf yeglichen beſunder ainen anſlag tun, nacdem vnd ſein gut tewr oder wolfail iſt, vnd als man des bei dem tag wurd vberain komen, damit der anſlag yeds dorffs für ſich ſelbs alſo aufgeſchriben wurde, wann ſo ain hof oder ain lehen zehen Phunt wert wer, ſo ſolt der hold, der darauf ſiczt, wer er denn wer, alsuil dauon geben, als ſich dann von zehen Phunten geburt, nach innhaldung des anflags, wie man des vberain wurde,

vnd

vnd alſo wurd es fürgenomen mit allen gütern auf dem land in merkchten, dorffern, ainſchichtigen hofen, hoffteten, purkrecht, vnd vberlent, vnd wenn man alſo die handlung, in den vir vngelten Marchegk, Miſtelbach, Laa, vnd Kornewnburg ettlichen anflahern hiet empholhen, die hieten wol mugen fürderlich endt darin machen, des gleichen ettlichen anflahern in den obern vngelten des des virtails als zu Weikchartzdorf, Egenburg, Graf Michels von Maidburg herſchaft zu Recz, vnd daſelbs vmb vncz an dem Mainhartzperg, die hieten dann auch fürderlich end mugen geben.

Es iſt auch ze merkchen, als das landt mit den vngelten getailt iſt, alſo das ir yede ir ſunder auſczaigen hat, vnd darumb wenn ain Techant bei den anflahen wer, voraus wo es die Pharrer, oder an der gemain Briefterſchaft, die auch liegund gut im land habent, ſo hiet man bald end darinn gamacht, wie dann das wer fürczenemen nach gelegenhait der ſachen.

Es iſt zu gedenkchen von aller Grafen, Herren, Ritter vnd Knechtt, das meniger vnder in ire gflöſſer voraus an den gemerkchen mit merklichen darlegen in den leüffen müſſen behüten, auch das der Adl ſelbs auf iſt zu rettung des Lands, wenn das dürft, geſchiecht, vnd ſunderlich, das ſy ſich mit irn nachtpawrn in ſolher maſſen als vorbegriffen iſt, vnd das dadurch all Grafen, Herren, Ritter vnd Knechtt den vortail haben, für die ander lantſchaft, das ſy von ir veſten, hewſern, welden, wiſmaden,

A zehenten, perkrechten, ekchern, weingerten, zinſen, vnd andern irm aigenhaften gut, darfauf ſy ſiczent, vnd da ſy durch ir ſelbs dinſtleut oder mair pawent, des anflags vertragen wern.

Sunder iſt zu merkchen, das den Prelaten, Pharrern vnd Burgern, die dienunde güter auf dem land habent, ir holden mit dem weg wurden entzogen, alſo das ſy in den anflag, ſo auf die Prelaten ſelbs, die Pharrer oder die Burger beſchehen wurden, nicht mochten ze ſtaten komen, vnd darumb iſt notdurft darauf

B zu gedenkchen. Vnd wenn man auf den weg ainen anflag wurde fürnemen, ſo wer not, etlich Prelaten darczu zu wellen, die ir vnd ander Gotshewſer mugen, unmugen, vnd notdurft erkennet, damit von anders irs guts wegen deſt ein ordentlicher anflag auf ſy beſchehen möcht, vnd die ſach deſter pas ainen fürgang gewinn, wann ſy von irn nuczen vnd rennten, darauf ſy vnd die Gotshewſer geſtifft ſind, den Gotsdinſt vnd ir Conuent verweſen, vnd aufrichten müſſen, ſo ſind auch meniger vnder

C in, die ir Gotshewſer herttlich müſſen behütten, vnd mit gepaw vnd andern notdurften fürſehen, darauf in auch groſs darlegen geet, vnd ir leut mugen in in diſen ſweren leuffen, voraus an den enden gen Pehem vnd Merhern werts geſeſſen, wenig ze ſtatten komen. So habent ſy auch von der Krieg vnd angriff wegen, die in das land beſchehent, an irn zehenten, rennten, vnd nuczen merklichen abgang, als das wiſſentlich iſt, vnd wenn man zu rettung des lands auf iſt, ſo tunt ſy auch fürdrung dar-

czu mit irn dienern vnd leuten, als sy maist mugen.

Wann von der Stet wegen ist ze merkchen, das man in den Steten auch wer ains anslags vberain worden, vnd darinn betrachtt hiet, der leut mugen vnd vnmugen vnd sunderlich gedacht hiet, das meniger in den Steten sind, die merklich gewynnung vnd handlung mit irr beraitschaft habent, vnd doch nicht vil an erben oder an anligunden gut habent, vnd das wer ze tun durch ain, den man dabei hiet, damit kainer für den andern wurd vbergriffen, sunder ain yeder nach seinen staten zu hilff kem, vnd was man handlet pei den Steten, desgleichen wurd man tun bei der pau merkchten, aber die andern merkcht giengen neben den dörffern pei in gelegen, als er dan auch in irn staten wer.

Item es ist ze merkchen, das die Stet allenthalben mit teglicher hut vasst beswert sind, vnd tag vnd nacht grosse wacht haben, vnd auch in diesen jarn merklich darlegen, anslag, steur vnd paw vnder in selbs tun vnd geben mussen, voraus an den gemerkchten geen Vngern, Behem vnd Merhern vnd meniger nach grossen vnstaten, vnd wan man zu notdurft des lands auf ist, so tunt die Stet vnd Merkcht danoch albeg ir hilff darczu mit irm volkch vnd zeüg, darauf in auch vil geet,

Item ob die gemein leut in merkchten vnd in dorffern den anslag vorczugen, so solten sy von irn aigen Herren geistlichen vnd weltlichen darczu pracht werden, das sy den anslag genug teten, vnd das land nicht in schaden kem, also das yeder seiner leut selbs gewalt hiet, und ainer dem andern sein leut von der sachen wegen mit nötung nicht bekümret, vnd nicht vnwillen oder clag darumb vnder den leuten auerstunde.

Item von der gesst güter wegen, ist zu merkchen, dast die gesst auch merklich gut im land habent, von dem sy jerlich grossen nucz habent mit denselben gütern vnd scherms niessent, vnd doch selbs im land nicht wonent, damit sy möchten aufgesein neben den lantleuten. Wann des zu des lands notdurft vnd rettung durft geschech, vnd darumb so wer notdurft sunder anslaher zu aller gest güter zu geben, die anslag darauf gemacht hieten nach gelegenhait der sachen, vnd villeicht ettwas höher anslag, denn auf der lantleut gut, als man des bei dem tag vberain wurde, wie sy das solten furnemen mit behaustem gut, vnd mit andern erben, es wer auch not, das solh anslaher wurden darczu genüczt, die die gelegenhait wol westen, die mochten fürderlich end geben, vnd wo die gesst zu solhen gemainer notdurft vnd merklichem gemainem nucz des lands, darczu sich die ganz lantschaft willigt, nicht wolten gehorsam sein, oder verczihen darinn tun, das man sy denn gesprengt hiet, mit der arbait, oder wo das nicht gesein mocht, mit aufhaldung der frücht, vnd anders irs guts.

Vnd wie man die sachen in ainem viertail wurde handeln, das des geleichen in andern viertailn niderhalb der Enns, vnd ob der Ens enhalb

vnd

vnd difhalb de Tunaw auch geſchech, ſo ging die ſach miteinander fürderlich vnd mecht nyemants vberſehen werden.

Es iſt auch notdurft, das das an dem anfang betracht, vnd den aſlahern allenthalben in dem land zu erchennen geben werde, wie ſy den anſlag tun ſullen, wenn die güter vngleich ſint, an dem wert: an ainer ſtat vindt man ain lehen vm zehen Phunt Phenning oder vmb funfzehen Phunt Phenning, an ainer andern ſtat, da gute pawſtet iſt, vnd in frid ligt, vmb funczig oder ſechczig phunt Phenning &c. desgleichen auch von den ainſchichtigen höffen, hoffteten vnd andern ligunden gütern.

LXVI.

Ratio altera.

Ob der vorder weg nicht bedeücht fuglich ſein, ſo wer villeicht auf ainen andern zugedenkchen, damit dem Land möcht geholffen werden.

Von erſten das all Graffen, Herrn, Ritter vnd Knechtt, ir yeder nach ſeinen Staten, nachdem vnd er vil oder wenig die minder güter im land hat, anſtat ſeiner holden, vnd nicht von ſeins aigenſchaften guts wegen, hiet ein genante ſumm Phenning auf ſich genomen, die in den anſlag, durch die, den das von der lantſchaft empholhen wurde, zu beczalung der gelter vnd andern notdurften des lands, zu wem man das brauchen wolt, als dauor iſt begrifen aufczerichten, vnd wolten ſy denn ſolh von irn leuten nemen, oder ſy des vertragen oder hinfür widerkern, oder nicht, das ſtund in yeds willen, wie er darinn mit ſeinen leuten wolt handeln, wan ain yeder Herr ſeiner leut mugen vnd vnmugen an peſſten erchennet.

Darnach iſt ze merkchen, das mit dem weg, ſo yeder ſelbs ain ſum auf ſich nume geiſtlichen vnd weltlichen, die dienunde güter auf dem land habent, ir holden nicht wurden in den anslag enczogen, darum ſo wurd der anſlag der Prelaten vnd anderr Prieſterſchaft ettwas geendert, vnd anders gemacht, den mit den vodern wege mit den Steten wurd gehandelt, mit ain anſlag auf yede Stat beſunder nahent auf ſolhe maynung, als in dem vordern weg von irn wegen begriffen iſt, vnd als das bei den vordern Fürſten ſeligen auch geſchehen iſt, ſo man zu des lands notdurften anſlag iſt vberain worden. Item mit der geſſt gütern wurde danoch für ſich gehandelt, als dauor von den geſten vnd irn gütern gemelt iſt.

Desgeleichen wurd auch auf des Fürſtentumbs vrbar leut gedacht nach gelegenhait der ſachen, aber Stet vnd Pau merkcht belieben bei dem als dauor gemelt iſt, der weg beduncht ettwas füderlich ſein, aber nicht als nüczlich alſ der erſt, wann villeicht nicht alſuil daraus pracht wurde, als mit dem erſten wege.

Als zu ſand Pölten geredt iſt ein anczal nach dem wert von den gemainen leuten im land die Grafen, Herren, Rittern vnd Knechten zu-

gehörent, zenemen von ainen Phunt vir Phennig, vnd von den gemainen leuten, die den Prelaten vnd Briefterſchaft zugehörent, vom Phunt ſechs Phennig, vnd von den Steten auch als vil, als dann daſelbs gemeldt iſt, iſt zu beſorgen ain ſolher anſlag mocht nicht pald geſchehen, vnd wurd langkſam zugeen, dadurch des lands anliegund notdurft mocht verczogen, oder villeicht verſawmbt werden, wenn verſehentlich iſt menigere, die wol in ander weg möchten in ainem anſlag zu ſtaten komen, wurde ſich irs guts nicht öffnen, vnd daruon nichts tun. So iſt auch zu beſorgen, menig wurden hart daran kommen, das ſy in, an der leut ir gut lieſſen ſcheczen, wann die ſcheczen hart mochten ſolh ſchaczung getun, daran yeder ain genügen hiet.

Es iſt auch zu beſorgen ain tail wurd den andern tail in der ſchaczung fürchten, machttes dann, das es allen tailen geuelklich iſt, ſo geuelt alsuil deſter mynner aus dem anſlag, doch ſo iſt wol notdurft auf den weg fleiſſigclich zegedenkchen, ob er nuczer ſey denn der voder weg, ainer oder nicht.

A yeder nach ſeinen ſtaten, nach dem vnd er vil oder wenig dienund güter im land, hat anſtat ſainer holden vnd nicht von ſeins aigenhaften guts wegen hiet ain genante ſumm Phennig auf ſich genomen, die in den anſlag durch die den das von der lantſchaft empholhen wurde zu bezalung der gelter vnd andern notdurften des lands, zu wem man das prauchen wo't, als davor iſt begriffen auſczerichten, vnd wolten ſy dann ſolh gelt von irn leuten nemen, oder ſy das vertragen, B oder hinfür widerkern oder nicht, das ſtund in ir yeds willen, wie er darinn mit ſeinen leuten wolt handeln, wan ein yeder Herr ſein leut mugen vnd vnmugen am peſten erkennet.

Darnach iſt ze merkchen, das mit dem weg, ſo yeder ſelbs *ain* ſumm auf ſich nume geiſtlichen vnd weltlichen, die dienunde güter auf dem land habent, ir holden nicht wurden in dem anſlag enczogen, darumb ſo wurd der anſlag der Prelaten vnd anderr Prieſterſchaft ettwas C geendert, vnd anders gemacht, denn mit dem vodern weg mit den Steten wurd gehandlt mit aim anſlag auf yede Stat beſunder nachent auf ſolhe maynung als in dem andern weg von irn wegen begriffen iſt, vnd als das bei den vodern Fürſten ſeligen auch geſchehen iſt, ſo man zu des lands notdurften anſlag iſt vberain worden.

Item mit der geſſt gütern wurd dannoch für ſich gehandelt, als dauor von den geſſten vnd irn güter gemelt iſt.

LXVII.

Ratio Tertia.

Ob der voder weg nicht bedeückt fuglich ſein, ſo wer villeicht auf ain andern zu gedenkchen, damit dem land möcht geholffen werden.

Von erſten das all Graffen, Herren, Ritter, vnd Knechtt ir

Def-

Defgleichen wurd auch auf des Fürſtentumbs vrbarleut gedacht nach gelegenhait der ſachen, aber Stet vnd Paumerkcht beliben bei dem als davor gemelt iſt, der weg bedeucht ettwas fürderlich ſein aber nicht als nuczlich als der erſt, wann villeich nicht alſ uil daraus bracht wurd als mit dem erſten weg.

Als zu ſand Pölten geredt iſt ain anczal nach dem wert von dem gemainen leuten im land die Grafen, Herren, Rittern vnd Knechtten zugehörent zenemen von aim Phunt Phennig vir Phennig, vnd von den gemainen leuten, die den Prelaten vnd Briefterſchaft zugehörent von aim Phunt ſechs Phennig, vnd von den Steten auch alſuil als dann daſelbs gemelt iſt, iſt zu beſorgen ain ſolcher anſlag möcht nicht pald beſchehen, vnd wurd langſam zugeen, dardurch des lands anligund notdurft möcht verczogen, oder villeicht verſaumbt werden, wann verſehentlich iſt, menige, die wol in ander weg mochten in aim anſlag zu ſtatem kömen, wurden ſich irs gutn nicht öffnen, vnd dauon nichts tun. So iſt zu beſorgen, menige wurden hart daran komen, das ſy in ander leut ir gut lieſſen ſcheczen, wann die ſcheczer hart möchten ſolh ſchaczung getun, daran yeder ain genügen hiet.

Es iſt auch zu beſorgen, ain tail wurd dem andern tail in der ſchaczung fürchten, macht man es dann das es allen tailen gevelklich iſt, ſo gevelt alſuil deſter mynner aus dem anſlag, doch ſo iſt wol notdurft auf den weg fleiſſigclich zu gedenkchen, ob er nüczer ſey, den der vodern weg ainer oder nicht.

LXVIII.

Civitatum Auſtriæ reſponſum ad rationes, ad deliberandum modo propoſitas. Ex publ. Actor. Commentariis Civit. Vindobon. Vol. 1. fol. 147. p. 1.

Auf die vorgeſcriben weg vnd artikel habent die von den Steten ain antwurt irs geuallens der lantſchaft getan, vnd fürbracht an Phincztag vor Tyburtii vnd Valeriani (*12. Aprilis*). Anno Domini &c. quadrageſimo ſecundo.

Genedigen lieben Herren: als ir von ains anſlags wegen geredt habt vmb ſolh notdurft, die dem land anligund ſein, geben wir ewren Genaden vnſer der Stat notdurft zu erchennen, das wir nicht beſchirmung gehabt haben, damit wir vnſer gewerb vnſrer narung allenthalben heten mugen beſuhen, vnd auch darczu, in der ſweren beſchedigung des lands vnfrid für menigere gflöſſer vnd veld vnſer volch, auf merklich vnſer darlegen vnd koſt haben geſchikcht, als gen Teben für Ydeugſpengen, Rauſchenpruk, Grub, vnd auch ſunderlich haben wir von Wienn vnſer Genedigen Frawn der Künigin auf ir ſendlich ſchreiben, ermonung, vnd begern vnſerm rechten natürlichen Erbherrn Kunig Laſſlawen vnd anderer vnſrer genedigen Herſchaft zu ern auch Landen vnd lewten vnd vns zu rettung vnd gemain nucz vnſer volkch vnd zeüg zu hilff, auch

auf

auf vnſer merkclich darlegen geſant
gen Preſpurgk da gehabt, damit daſ-
ſelb gſlos geredt vnd von den vein-
ten gehalden iſt worden, wann ſolh
gſlos nicht beſchütt, vnd verloren
ſein worden, iſt zu fürchten, das
das vnſerm rechten Erbherren vnd
anderer vnſrer Herſchaft landen vnd
leuten vnd menigclichen groſſer ſchad
beſchehen vnd widergangen wer,
als ir das ſelber wol verſteen mugt,
vnd auch gemainclich mit den Steten
mit paw zurichtigung, wacht, zirg-
ken vnd ander tegliche ſwere hut
merklichen darlegen tun vnd haben
müſſen, vnd auch teglich haben von
wegen des lands vnfrid, darumb vns
an ſtewr vnd andern rennten, die
wir in des fürſten kamer raichen,
darinn nyndert bedacht, noch nichts
nachgelaſſen iſt.

Auch meldent ſy, das groſs
merklich anlehen, das ſy vnſerm ge-
nedigiſten Herrn Kunig Albrechten
ſeliger gedechtnuſs getan habent,
vnd noch nicht beczalt ſein, das me-
niger gancz verdorben iſt, vnd des
in künftigen zeiten noch meniger ver-
derben möchtt, ob das in kurz nicht
beczalt wurd.

Bittent die vom Steten, das ſy
noch genedigclich bedacht, vnd ſolhs
anlehens beczalt werden, als ſy des
ſundern troſt vnd hoffnung zu ewrn
Gnaden haben, damit ſy hinfür ewrn
Genaden, vnd der lantſchaft zu nucz
deſter pas gedien mügen.

Auch bedunkcht die Stet ſolher
gemainer ſchaden, daraus ſolhen des
lands vnfrid aller lantſchaft geiſtli-
chen vnd weltlichen, edeln vnd vn-
edeln, reichen vnd armen in gemain,

A verderben geſchehe, das des lands
anligunde notdurft ſei, nachdem das
ſolang in den ſachen verſawmbt, vnd
verczogen, ſei das vns die veindt
ſo merklichen fürkomen vnd vber-
ſwankch angewunnen haben, auch
teglich ſich merent, vnd ſterkchen,
das alle lantſchaft yeder nach ſeinen
vermügen mit gemainer hilff vnd mit-
leidung darczu tun, damit des lands
vnfrid vnd verderben widerſtanden,
vnd in ainen landsfrid kert werde,
damit man das vnrecht weer, vnd
das recht treib vnd beſchirm, alſo
B das das land wider in frid vnd in ge-
mach geſeczt vnd pracht werd, dar-
czu die vonn Steten mit ſambt aller
lantſchaft auch gern helffen, vnd
dienen wellent.

Vnd darauf lies man hörn der Stet
verwilligung, vnd lauttet von
wort ze worten alſo:

Genedigen Herren, das ewr Ge-
nad vns als vngehorſam in den ſa-
chen nicht vermerkchen mug, vnd
C das es vns auch an derſelben ver-
ſchreibung, ſo vns vnſer genedigi-
ſter Herr Kunig Fridreich in gemai-
ner lantſchaft getan hat, vnuergreif-
fenlich vnd vnſchadhaft ſey, wie-
wol wir gröſlich merklich darlegen
getan haben, als das vor erczelt iſt,
dannoch durch gemains nucz vnd fru-
men willen land vnd leuten, ſo wel-
len wir vns verwilligen ains gemai-
nen anſlags zu geben von allen vn-
ſern Erbgütern, wo wir die haben
im land, das die geſcheczt werden
vom Pfunt vir Pfennig zu geben,
welh aber nicht Erbgüter hieten,
vnd ſunſt merkliche handlung vnd
gewerb triben, den ſol der Rat, da

die

die wonhaft ſind, anſlahen nach gelegenhait der ſachen, vnd das auch in den Steten geſworn leut darczu erwelt, vnd gefaczt werden, die ſolh ſchaczung der güter in dem Steten tunt, und daſelb geld innemen, vnd dann den inantwurten, den ſolh gut von der lantſchaft empholhen wirt inczenemen, damit des lands auswendige geltſchuld beczalt, vnd ander des lands notdurft dauon ausgericht werden.

Doch wellen wir vns des verwilligen alſ uerr ob all Prelaten vnd die Briefterſchaft von allen irn grünten, gutern, gülten, zehenten vnd perkrechten auch von aim Pfunt Pfennig wert vir Pfennig geben, desgleichs all grafen, herren, ritter vnd knecht, auch von irn grünten, gulten, gütern, zehenten vnd perkrechten auch von yedem Pfunt wert vir Pfennig geben, vnd das auch aller Prelaten vnd der Briefterſchaft auch aller grafen, herren, ritter vnd knecht holden auch von irn erbgütern vnd grünten von yedem Pfunt Pfennig wert vir Pfennig geben, wie dann ſolh grünt vnd güter yedem tail geſcheczt werdent.

Auf das ain anſlag gemacht würd, auf der gefft güter noch rat, die aus der Lantſchaft darczu geben wurden, vnd von der ledigen leut wegen das ſol beſteen, als das die Herren vor in habent.

LXIX.

Reſponſum Hohenbergii Civitatibus Auſtriæ eam ob rem redditum.

A Ex publicis Actorum Commentariis Civitatis Vindobon. Vol. 1. fol. 148. p. 2.

Auf der Stet verwilligung teten die Herren ain antwurt durch den von Hohenberg alſo, und ſprach.

Als ir vns fürbracht habt, wie ir vor ainn Pfunt wert vir Pfennig zu ainen anſlag maint ze geben, da aber wir auf vnſer leut hab vnd güter, was des yeder wert hat, auf das Pfunt zwelf Pfennig geſlagen haben, dabei mügt ir merkchen, das man mit ſolhen anſlag, ſo ir für ew genomen habt, nicht auskomen mocht, vnd ze wenig wer.

Dann als ir vermeldt habt von der Prelaten, Grafen, Herren, Ritter vnd Knecht wegen, wie die auch in ſolhem anſlag als ir, ſein ſolten, mugt ir wiſſen, das das vnerhörlich vnd nie geweſen iſt, das der Adl neben den Steten geſteurt haben, vnd begert, das wir die ſachen gütlichen für vns nemen ſolten, vnd bei dem beſteen lieſſen vom Pfunt zwelf Pfennig zu geben, wann man dennoch mit ſolhem anſlag nach ſolher ſchuld, ſo man ſchuldig iſt, nicht auskomen möchtt.

LXX.

Civitatum Auſtriæ iterata Reſponſio.

Ex public. Actorum Commentariis Civitat. Vindob. Vol. 1. fol. 149. p. 1.

Daraufgaben die vonn Steten ain ſolhe antwurtt an freitag vor Tiburcy vnd Valeriani (*13. April.*)

Genedigen Herren als der vom Hohemberg geſtern vns ain antwurt tan hat, darauf iſt der Stet antwurt, das ſy verſtern, das die Prelaten von irn gütern vnd grünten nach irm wert nichts anſlahen, noch geben wellent, ſunder nur von irn früchten, nuczen, vnd gulten, was ſy des ains jars vber ir notdurftige narung hieten, wolten ſy von yedem Pfunt gelts geben zwelf Pfennig. Iſt wol zu verſteen, das das gar ein klain ding pringen wurde, wann meniger vnder in ſprechen möchtt, das er aller ſeiner nucz vnd gult zu ſein vnd ſeins gotshauſs narung bedurffund wer, vnd ſy doch die peſten güter im land habent, dauon ſy nichts teten. Wann aber ſolher gemainer anſlag, ſo wir vor vns haben, durchaus ſeinn gankch hiet vom yedem Pfunt wert vir Pfennig zu geben, das es vil mer pringen wurde, denn ir vor ewr habt, vnd iſt auch dabei zu verſteen wenn ain Prelat ain zehent hat, der tauſent Pfunt wert iſt, der im tregt zehen dreiling Weins, ye ain dreiling geſcheczt für drew Pfunt Pfennig, das pringt dreiſſig Pfunt Pfennig gelts, dauon geb derſelbig nach ewrm anſlag vom Pfunt zwelf Pfennig, das precht zwelf ſchilling Pfennig. So gepürt vns von tauſent Pfunten wert nach ewrer maynung alſo zu geben funftzig Pfunt Pfennig, das vnd gar zu ſwer wer.

Aber wenn vnſerm anſlag nachgangen wurd, von yedem Pfunt wert vir Pfennig zu geben, ſo precht es von tauſent Pfunten zu geben ſechczehen Pfunt fünf ſchilling zehen Pfennig, vnd wenn ſolher anſlag durch vnd durch gieng von ain Pfuntt wert vir Pfennig, das prücht mer, denn der anſlag, ſo ir vns fürgehalten habt, als auch vorberürt iſt.

Dann als ir maint, das vor nicht erhört ſey, das der Adl neben den Steten anſlag geben haben.

Darauf iſt der Stet antwurt, das der anſlag yecz nicht dem Furſten noch in ſein kamer ſey, ſunder ew ſelbs vnd gemainclich land vnd leuten zu rettung vor dem gemain verderben, ſo land vnd leuten yecz gar ſwerlich vnd verderlichen anligt.

Bittent die Stet ewr aller Genad, ir wellet die ſtöſs, krieg, vnfrid vnd beſchedigung des lands, das die gemain lantſchaft berürt, vnd ſich villeicht mern möchten, ob dem nicht widerſtanden wurd, vnd das auch vor zeiten ſolh merklich angriff vnd beſchedigung des lands ſouil vnd ſo ſwerlich nicht geweſen ſein, für ew nemen, vnd zu herczen laſſen geen, dadurch ſolh anſleg ew vnd dem land zu gemainen nucz vnd frumen von ew vnd den Prelaten getan, vnd geben werden, damit ewr lewt vnd güter auch das land deſter pas in frid vnd gemach bracht werde, wann die Stet an ſolhen angriffen vnd beſchedigungen des lands kain ſchuld haben.

Vnd pitten auch ewr Genad, ir wellet ſolh vnſer antwvurt genedigclich horn, vnd vns in vngnaden nicht vermerkchen, wann wir das im peſten tun, vnd gern ſehen, das wir gleiche Purt trugen, darumb das die ſachen die ganczen vnd die gemainn Lantſchaft antreffund iſt.

Auch

Auch Genedigen lieben Herren, als wir ew in dem voderm vnſerm anpringen fürbracht haben von wegen ains landsfrid, das vns gut vnd nucz dunkcht, das der yecz in gemainer lantſchaft für ſich genomen werde, vnd wenn beſchiecht, das der lantsfrid vnd der gemain anſlag gleich für ſich genomen werdent, das mag land vnd leuten merklichen gemainen nucz vnd frumen pringen, vnd als wir ye vernomen haben, wo der landſchaft gehalten wird, das es daſelbs fridlich vnd wol ſtet, anch land vnd leut daſelbs merkclich aufnement, wann der lantsfrid dem land zu gemainn nucz mer dienet dann das gelt.

A wann es notdurft vordert mit irm geraiſigem Volkch in aigen perſon wider die feint dem land zu bſchittung auf ſein muſſen M. So ſey es auch mit alter nicht herchömen, das man ſy vnd dem Adl geſteürt hab, wiewol ſy ettwann durch des lands notdurft vnd beſſere befridung auch durch ains lands Fürſten fleiſſigen pet willen ſteur gedult, vnd die irn ze ſtewrn gegünnet haben, das ſy doch nur von gutem willen, vnd nicht von rechtens wegen haben getan, als auch darum noch meniger B verſorgnuſsbrief von dem lands Fürſten vorhanden ſeinn, vnd dadurch vnd das auch das land deſter pas aus geltſchuld könm, vnd befrid werde, doch das ſy den vortail haben für die ander lantſchaft, das ſy von irn veſten, hewſern, Wiſmaden, zehenten, perkrechten, weingerten, Ekchern, zinſen, vnd anderm irm gut, darauf ſy ſiczent, vnd das ſy durch ir ſelbs dinſtleut pawnt dadurch des anſlags vertragen ſeinn. So habent ſy ſich auf irm tail gewil-
C ligt, das ſy von irn leutén vnd holden wellen gunnen, alſuil ir yeder an Erbgütern wert hab albeg vom Phunt zwelf Phennig ze geben vngeuerlich.

So haben ſich die Prelaten vnderredt von irr Herrn gult wegen, vnd beſunder von zehent vnd Perkrechts, das von alter herkömen ſey, das ſolhe Herren gült anſlag ſey, ain dreiling zehents oder Perkrechts vmb drew phunt, ein Mutt zehent habern für ain phunt Phennig, ain Mutt zehent Korns für zwai phunt Phennig. vnd ain Mutt zehent weicz für drew phunt Phennig, vnd da-

---

LXXI.

Epiſcoporum, Comitum, Prælatorum, Baronum &c. Auſtriæ in cenſum bonorum extraordinarium pro neceſſitatibus publicis conſenſus. Ex publ. Actorum Comment. Civit. Vindob. Vol. 1. fol. 150. p. 1.

Vermerkcht, wie ſich die Biſchofen, Grafen, Prelaten, Herren, Ritter vnd Knechtt von des anſlags wegen hie zu Krembs vnderredung, vnd darauf verwilligt habent.

Von erſt habent ſich der von Freiſing der von Paſſaw die Grafen, Herren Ritter vnd Knechtt vnderredt, wie in auf ire geſloſſer zu behüttung vnd fürzeſehen mit Purkhut Söldnern jar ſoldner vnd iu ander weg merklich darlegen vnd koſtung gee, vnd wie ſy auch ſunſt

rauf verwilligt, alſuil ir ainer derſelben zehent wein perkrecht vnd zehent getraids zu gleichen jarn zu ſcheczen hab, das ſy dauon in dem yeczgemelten anſlag begriffen, vom phunt zwelff Phennig wellen geben, das ſy auch von allen andern irn nuczen vnd rennten, was ſy der haben, es ſei Pennig, wein oder getraid gult, was der vber ir zerung vnd verweſung irr Gotshewſer vngeuerlich vorſteen, vnd vberlauffen von phunt auch zwelf Phennig geben wellen.

A

Sich habent auch dieſelbn Prelaten gewilligt, vnd verfangen, das ir geſeſſen diener, die aigen gult zehent oder perkrecht vnd ander nucz vnd Rennt im land habent, vnd auch ir holden von allen irm werd vngeuerlich vom phunt zwelf Phennig geben ſullen.

B

Item ſich habent auch die Prelaten, Herren, Ritter vnd Knechtt von der Pharrer vnd der Brieſter wegen, die Gotsgaben vnd aigen gut im land habent, vnd vnderredt, das die auch von allem irm gut vnd werde, wie das genant iſt, vom phunt zwelf Phennig geben ſullen.

C

Item von der Pharrer, Caplen vnd andrer dienunden Brieſterſchaft wegen, darumb ſoll man mit N. dem von Paſſaw reden, was vnd wieuil ir yeder geben mug, damit dem land geholffen, doch das das gütlich werd fürgenomen, damit die brieſterſchaft des znkomen mügen, vnd nicht beſwert werden.

Item die inlewit vnd andre ledig leu als dinſtvolklch mann vnd weibſpild, was vber ſechczehen jar iſt, wo die in Merkchten dorfern vnd ainſchichtigen Höfen auf dem land beigeſeſſen leuten wonhaft vnd diennund ſein, der yede perſon ſullen geben ainn Pehaimiſchen groſſen oder ſiben Wienner Phennig.

Item das auch der Erczbiſchefen vnd andere geiſtlich vnd weltlicher Fürſten vnd Prelaten, was der auſwendig des lands geſeſſen ſind, leut wa ſy die im land, in Steten, Merkchten vnd derffern habent von allen irn Erbgütern albeg von zehen Phunten wert ain phunt Phennig geben, vnd ſullen darczu ſünder anſlaher geben werden, die dem entlich nachgeen.

Item von der geſſt vnd Kaufleut wegen auſwendig des lands, die nicht Erbgüter hie im land habent, vnd ire gewerben treibent im land, vnd des lands genieſſent, das auf dieſelben auch ains anſlags gedacht werde.

LXXII.

Eorundem Epiſcoporum, Comitum &c. ad poſtulata civitatum Auſtriæ datum Reſponſum. Ex publicis Actorum Commentariis Civitat. Vindobon. Vol. 1. fol. 151. p. 1.

Vermerkcht vnſer der Biſchofen, Grafen, Prelaten, Herren, Ritter vnd Knecht antwurt, auf der Stet begern vnd fürbringen, als ſy von ains gemainen anſlags wegen getan habent,

Von

Von erſt als die vonn Steten für-
gebent ſo ain gemainen anflag,
als ſy vor in habent, durchaus ſeinn
gankch hiet vom yedem Phunt wert
vir Phennig zu geben, das es vil mer
pringen wurd denn der anflag, den
wir vor handen haben &c. geben
wir zu verſteen, das meniger aus
vns zu behüttung vnd verweſung irr
Gotshewſer vnd gfloſſer alsuil von
irn nuczen vnd rennten kawm haben,
das ſy ſich damit mit Knechten,
Purkhut, ſoldnen zerung vnd in an-
der weg aufgehalten mugen, ſo be-
geb es ſich auch meniger malen, das
wir die Grafen, Herren, Ritter vnd
Knechtt von des lands notdurften
vnd von Kriegs wegen der feint mit
vnſer dienern in aigen perſon zu be-
huttung vnd ſcherm des lands auſſein,
vnd den widerſtreben müſſen, ſolich
beſwerung, darlegen vnd keſten,
doch denn von Steten alſo ſwerlich
nicht anliege, wann ſy alſuil knechtt
vnd diener von ir ſelbs gut nicht be-
dürffen, noch baben, als wir die Pre-
laten, Grafen, Heren, Ritter vnd
Knecht. Sunder der Stet fürſehen
get von dem Landsfürſten, ſo ha-
bent vns auch vnſer zehent vnd
perkrecht an wein vnd getraid yecz
meniger jar geuelt vnd miſſraten als
andrn leuten, daran wir merklich
ſcheden haben gehabt, doch wie
dem allem iſt, ſo merkchen wir, das
ſolh der Stet fürnemen, als von des
anflags wegen ain klaine ſumm
precht, vnd nicht genugſam wer
ſolh merklich des lands geltſchuld
vnd notdurft zu verſturffen. Wir
geben auch die Biſchofen, Grafen,
Herren, Ritter vnd Knechtt dapai
zuuerſteen, als wir das vormaln bei
andern tegen, vnd auch yecz hie

A zu Krembs haben gemelt, vnd für-
bracht, das es mit alter von vnſern
wegen alſo nicht herkömen iſt vns
ze ſtewrn laſſen. Es ſei dann mit
vnſerm willen geſchehen, beſunder
von groſſer anligunder notdurt we-
gen des lands, vnd darumb nach dem
vnd wir ſolh mercklich darlegen in
dieſen ſweren leüffen auf behüttung
vnd fürczuſehen vnſer geſloſſer vnd
meniger diener bedürffen, vnd groſ-
ſe koſtung darauf haben müſſen vnd
vnſer Erb zehent nucz vnd rent yecz
meniger jar auch müſſraten habent
B als vorgemelt iſt. Solten wir nu
von ſolhen vnſern nuczen vnd renn-
ten ſtewrn, das wir das mit nichte
vermöchten, vnd wer vns nicht ein
gleiche purd, wan was vns an ſol-
hen vnſern, früchten als von wein
vnd getraid abgeet, das müſſen wyr
zu aufhaltung vnſerr Gotshewſer,
gefloſſer vnd volkchs von den Pur-
gern vnd andern enden, da wir des
vmb vnſer gelt bechomen mugen
kauffen, das aber den Purgern alſo
nicht iſt, wan ſy als uil knechtt vnd
ſolh köſſtung nicht bedürffen, vnd
C darumb ob in die frücht alſo wol
jerlich nicht geraten, ſo bedurffen
ſy doch dawider ſolher groſſen ze-
rung vnd darlegen nicht, als vns,
ainem yeden nach ſeinn ſtaten ge-
pürt zu haben, vnd darumb habent
vns ſolh feljar, der wir menigern ge-
habt haben, mercklichen ſchaden
pracht, das doch den Purgern ſol-
hen groſſen ſchaden nicht pringen
mag, wan wenn in der wein wenig
wirdet, ſo ſchekchen vnd vertuen
ſy die deſter tewrer, damit ſy doch
zu ſolhen ſcheden nicht komen, als
wir, vnd darumb ſo pitten wir die
Biſchoffen, Prelaten, Graffen, Herrn,

Ritter vnd Knecht mit fleifsew von den Steten, das ir die fachen ewrnhalben gemainen nucz vnd dem land zu fromen gutigclichen wellet fürnemen, vnd ew in dem anflag alfo geben, damit dem alfo notdürftigclichen nach gegangen werde, wann ir wol verfteet, das das des ganczen lands groffe notdurft ift.

Denn von ains lantfrids wegen das darauf gedacht werd, ob der fuglich fürhanden genomen, vnd den vonn Steten ain antwurt darauf gegeben werde.

A in andern weg aufgehalten mugen &c.

Darauf habt ir vnfer der vonn Steten antwurt vor vernommen, das wir in den Steten gemainclich mit paw, zu richtigung, wacht, zirgken anderer tegliche fwer hut merklich darlegen tun, vnd haben müffen, auch teglich foldnen von wegen das lands vnfrid auf vns haben, vnd vnfer gewerb vnd narung allenhalben nicht befuhen mugen, auch haben wir vnferm genedigiften Herren Kunig Albrechten feliger gedechtnufs merklich anlehen getan, des wir noch nicht entricht feinn vnd menigen zu groffen fchaden vnd verderben komen ift vnd noch komen mocht ob folh anlehen in kurcz nicht beczalt wurd.

B

LXXIII.

Civitatum Auftriæ rationes & argumenta in contarium adducta. Ex publ. Actor. Commentariis Civit. Vindobon. Vol. 1. fol. 151. p. 2.

Auf den Bifchoffen, Graffen, prelaten, Herren, Ritter vnd Knecht antwurt, fo fy auf vnfer der vonn Steten voders anpringen getan ift der von Seten antwurt an Sambftag Tiburcii & Valeriani (*14. Aprilis*).

C

Von erften als die Bifchofe, Grafen, Prelaten, Herren, Ritter, vnd Knecht auf vnfer vorders anpringen, fo wir von ainns gemainn anflags wegen für vns genomen heten, vns geantwurt, vnd auch ze uerfteen geben habent, wie meniger aus in zu behittung vnd verwefung irr Gotshewfer vnd gfloffer alfuil von irn nuczen vnd rennten kawm haben, das fy fich damit mit Knechten, Purkhut, Soldnen, zerung vnd

Wir haben auch vor der gefloffern vnd in den velden geen Teben vor Ydengfpengen, Raufchenprugk, grub vnd zu Prefpurgk dem land zu nucz vnfer leut vnd foldner gehabt, das vns merkclich gelt geftet, dadurch wir in merklich geldfchuld kumen fein, vnd des an fteur vnd andern rennten, fo wir in des Furften kamer raihen darinn nyndert bedacht feinn, vnd vns nichts nachgelaffen ift.

Item als die Grafen, Herren, Ritter, vnd Knechtt meldent, wie es fich menigermalen begebe, das fy von krigs wegen der feint mit irn dienern in aigner perfon zu behuttung vnd fchern des lands auffein vnd den widefterftreben müffen &c.

Earun-

LXXIV.

Earundem civitatum ad interpoſita quæpiam & objecta Comitum, Baronum &c. reſponſio. Ex publ. Actor. commentariis civit. Vindob. vol. 1. fol. 152. p. 2.

Darauf iſt vnſer der Stet antwurt, das wir des auch nicht vertragen wiſſen, wann die haubtleüt, Herren, Ritter, vnd Knech, die in dem nagſtuergangen ſummer in den velden vor den egemelten gfloſſern geweſen ſeinn, wol wiſſent wer in aigner perſon vnd mit hilff bei in geweſen iſt.

Item als ir auch vermeldt, wie ir menigere veljar an wein vnd getraid gehabt habt &c.

Iſt vnſer antwurt, das vns das auch beſchehen iſt, vnd groſſern ſchaden daran genomen haben, nachdem vnd wir ſolh nucz mit vnſerm gut hertigclichen erpawn muſſen, ſo habt ir ſolh frucht, perkrecht vnd zehent wein vnd getraid miſſigclichen.

Item als ir auch meldung tun, wann vns der wein wenig werde, ſo ſchenkchen, vnd vertun wir die deſter tewrer &c.

Mugt ir wol gedenkchen, vnd verſteen. ob ir das durch ewr Ambtleut vnd ewr Schenkchhewſer vnd mit verkauffen icht auch zu Pfennig pringen laſſet nach dem hohſten vnd peſten als dann der lauf iſt.

Vnd vber ſolher aller tail anpringen red vnd widerred, ſo zu dem gegenwurtigen Tag hie iſt beſchehen, wiewol wir die von Steten ſolher leut vnd güter auf dem land nichten haben, ſo wellen wir noch dennoch nach vnſers genedigiſten Herren des Römiſchen Kunigs ſchreiben, mit ew aller lantſchaft durchaus ainen gemainen gleichen anſlag von allen Erbgütern von yedem Pfunt wert vir Pfennig gern dulden, alſ das in vnſerm der Stet vordern anpringen mit merern worten berürt iſt.

Alſo das ſolher verderblicher landsvnfrid gewénnt vnd kert werd in ain verſchriben landsfrid, damitt land vnd leut wider in frid vnd gemach komen, vnd geſaczt werden, als wir das auch vorbegert vnd erczelt haben, vnd das auch ſolh regirer, Haubtman, Landmarſchalh vnd Anwelt mit volligen gewaltſam dem land nach notdurften vorgenennet, geordnet, vnd geſaczt werdent.

Ob aber ſolher gemainer vnd gleicher anſlag vnd mitleidung von vns den Steten nicht wurd aufgenomen, ſo pitten wir ewr Genad vnd menigclichen, ir wellet ſolhs vnſers willens, ſo wir dem land zu gemainen nucz gern teten genedigclichen gedenkchen, das wellen wir vmb ewr aller Genad willigclichen verdienn.

Darnach wurden ſich die drei Parteyen tailen, die Biſchofen, Grafen vnd Herren auf ain tail, Ritter vnd Knechtt auf den andern tail, vnd die Prelaten auf den dritten tail, vnd wir die von Steten auf den virden tail, vnd yeder tail bedacht ſich beſunder, vnd vnſers genedigiſten Herren

ren des Kunigs Ret der von Kreyg, der von Reitperg vnd der Aſchpach als mit vndertaidingen gingen von ainn tail zu dem andern, vnd ſagten vns, wie ſy vnſer geſchrift vnd zedeln gegen einander wol vernomen hieten, vnd nu nicht mer füglich wer, verrer vns mit geſchrift gegen einander ze uerhörn, vnd paten fleiſſigclich, das wir ſolten anſehen die groſs merklichen notdurft des lands vnd vns in ainn weg fürnemen, damit man durch die ſach küm, vnd dem land geholffen wurde; vnd ſagten vns, wie ſy mit den Biſchofen, Grafen, Herren, Rittern vnd Knechten vnd mit den Prelaten auch nſunderhait geredt hieten, ſeind wir in dem anſlag nicht ainig werden mochten, ſo wolten die Prelaten nach allem irm vermügen darczu tun, damit dem land geholffen wurd. So wolten die Biſchofen, Grafen, Herren, Ritter vnd Knechtt auch ir holden ain anſlag geben, vnd tun laſſen nach irm vermügen, vnd iſt, das ſy ſehen, das wir vns auch angreiffen, damit dem land mug geholffen werden, ſo wellen ſy auch ir hiltff darczu tun, vnd darumb ſprach der von Kreyg, das wir vns ſolten angreiffen, vnd dem land zu hilff kömen, damit ſolh angriff vnd beſchedigung des land vnderkömen, vnd aus geltſchuld bracht werde, vnd ſy wern daran, ſeind wir in aim anſlag nicht ainig werden mochten, als dann auf die Prelaten ain Summ gelts vnd auf die Stet vnd Merkcht auch ain Summ Pfennig gelegt ſolt werden, das wurd yeder tail vnd yede Stnt vnd ir ſelbs wol anſlahen.

Es ward auch geredt von den Pfarrern vnd der andern Brieſterſchaft, das mit den von Paſſaw auch ſolt geredt werden, das die ir hilff darczu tun ſolten.

Item von der geſſt güter, die im land ſind, darauf ſolt auch ain anſlag getan werden.

Item von der ledigen vnd diennnden leut, den würd man ainn anſlag tun, der dann füglich ſein werde.

Dann von des lantfrids wegen, ſo man nu ſeh, das ain anſlag gemacht wurde, vnd gelt vorhanden wer, ſo wurd man denn wol gedenkchen vm ain landsfrid, wann ſo nicht gelt vorhanden wer, ſo wurd ſich kainer vmb die Antwaltſchaft noch vmb die Haubtmanſchaft vnd das Marſchalh Amt annehmen, noch dahinder pringen laſſen.

Darauf namen wir vns ain bedechtnuſs vncz auf hewtigen Suntag poſt Tiburcy & Valeriani, vnd kömen hinwider in das cloſter vmb die newnten ſtund, vnd teten den Reten ain ſolhe antwurt, das die Prelaten, Grafen, Herren, Ritter vnd Knechtt müglich vorgeent, weſ ſy ſich zu geben verwilligen wellendt, ſo wellen wir dann darnach auch auch desgleichen gern ain antwurt geben, doch das des landsfrids dapey nicht vergeſſen werde, vnd ſo der vor zu end gebracht, betracht vnd verſorgt wurde, ſo würd main ainen yeden in ainn gemain gleichen anſlag deſter willigern vindne.

LXXV.

Comitum, Baronum &c. Imp. Friderico a conſiliis ad rationes, a civitatibus expoſitas, Reſponſum. Ex publicis Actorum Commentariis Civitat. Vindobon. Vol. 1. fol. 154. p. 1.

Darauf antwurten die egenanten vnſers genedigiſten Herren des Kunigs Ret alſo.

Die Biſchofen, Grafen, Herren, Ritter vnd Knechtt hieten ſich verwilligt, ir leut ain anſlag geben zelaſſen, wiewol ſy doch des nicht ſchuldig wern, aber durch des lands notdurft willen wolten ſy in des vergünnen.

Auch hieten die Prelaten für ſich vnd ir leut auch gewilligt nach irm vermügen ain Summ zu ainn anſlag auf ſich zenemen, vnd paten gar vleiſſigclich anſtat vnſers genedigiſten Herren des Römiſchen Kunigs auch von vnſers gnedigen Herrn Kunig Laſſlabs wegen, das wir vns auch in ſolher verwilligung geben ſolten, damit dem land geholffen wurde, ſo wolten ſy irn ganczen fleis tun, ob ſy die ſach in ainigkait pringen mochten, vnd begerten darumb ein antwurt.

A Darauf teten die vonn Steten ainhelligclich ain ſolhe antwurt, vnd ſprachen.

B Genedigen lieben Herren als wir von ew vernomen haben, wie ſich die biſchofen, prelaten, grafen, herren, ritter vnd knechtt gewilligt haben zu geben durch lands notdurft willen, alſo verwilligen wir vns auch, das wir von des lands notdurft wegen, ain Summ auf vns nemen wellen, das vns gleich vnd pillich iſt zu dulden, alſo das ir ew als vndertaydinger verſuhet, ob ir vns darumb in aynigkait pringen mugt, das es dann dabei beſtee, beſchech das aber nicht, das vns den ſolh vndertaiding an ſchaden ſei. Ob wir aber ains ſolhen anſlags vberain wurden, das vns dann das an der verſchreibung, ſo vnſer genedigiſter Herr Kunig Fridreich &c. an ſein ingang der lantſchaft vnd vns getan hat, vnuergriffenlich ſey.

C Doch alſo das die regirung vnd die beſchirmung des lands, vnd der landsfrid vor zu end betrachtt, vnd genugſamblich nach notdurften fürgeſehen vnd verſorgt werde, als wir das in menigerm vnſerm fürbringen gemeldt, vnd ir wol vernomen habt, vnd ob wir ains anſlags aynig wurden, das dann aus den vir Partheien darczu geſeczt werden, die ſolh anſleg innemen, vnd der an vnſer wiſſen vnd willen nicht ausgeben noch nyndtert als wohin gebraucht werd, dann zu des lands merkliche notdurfft zu ableſchung des lands geltſchuld, vnd zu vnderkomen ſolher merklichen angriff, darinn das land ſtet.

LXXVI.

Civitatum ad proxime præcedentia unanimis Reſponſio. Ex publicis Actor. Comment. Civit. Vindob. Vol. 1. fol. 154. p. 1.

Auch ist nemlich mit den Retn beredt, was ein Purger aufferhalb der Stat, da er gesessen ist, grünt vnd güter hab hinder einer andern herschaft oder gerichten gelegen, das im die dann vngescheczt, vnd vnbekümert beleiben, wann ein yeder Purger alles sein güt verstewrn, vnd den anslag dauon geben sol in der Stat, da er hewslich gesessen ist. A

Genedigen Herren, als sich die Prelaten ainer Summen gelts durch lands notdurft willen verwilligt habent, auch die bischofen, grafen, herren, ritter vnd knechtt sich auch verwilligt habent ir leut ain anslag geben lassen von yedem Pfunt wert zwelf Pfennig, dem land zu nucz, vnd wir die vonn Steten vns auch verwilligt haben ain Summ Pfennig durch lands notdurft willen zu geben. B

Doch wenn die bischofen, grafen, herren, ritter vnd knechtt, vnd die Prelaten ir zalung tun, das wir dann darnach, in massen als sy auch willig sein, vnser anczal, der wir vns gewilligt haben, geben wellen. C

Vnd das auch aus den vir Partheyen darczu gesaczt, vnd genomen werden, die solh gelt innemen vnd ausgeben, das wir des auch ain wissen haben, vnd nyndert anderswohin geprauchт werde, dann das solh geltschuld am ersten Hern Casparn Slikchen, vnd die geltschuld geen Pehem dauon beczalt, vnd was des dann vberbeleibt, darnach zu des lands merkchlichen notdurften auch mit vnserm wissen vnd willen ausgeben werden. Auch das am ersten die regierung vnd die beschirmung des lands für sich genomen, betracht, vnd auch versorgt werde, damit yeglichs seinn fürgankch hab, als des merklichen notdurft ist, als wir das auch vor in menigerm vnserm anpringen vermeldt haben, vnd das auch des lands notdurft, nach rat der, die aus der lantschaft der vir Partheien darczu werden genomen, sullen gehandelt werden.

LXXVII.

Statum & ordinum Austriæ consultum, qua ratione in absentia Cæsaris securitati Provinciæ consuli debeat. Ex publicis Actor. Commentariis Civit. Vindobon. Vol. 1. fol. 155. p. 1.

Vermerkt die beseczung des lands Osterreich niderhalb vnd ob der Enns, in vnsers allergenedigisten Herrn des Römischen Kunigs abwesen vncz auf sein kunft herwider zu lannd vnd darnach auf sein verrer empfelhen, das beschehen ist nach begerung vnd rat der lantschaft in Osterreich.

Von erst ist Herr Rudiger von Starhemberg geordnet zu ainn Landmarschalh, derselb sol die recht vor im beseczen mit grafen, herren, rittern vnd knechten, als von alter herkömen ist, vnd das landmarschalh ambt in allen sachen verwesen vnd aufrichten, als sich darczu gepürt.

Item auch sind vnserm genedigisten Herren dem Kunig zu reten geordnet, Item bet Bischof N. der von Freising vnd der von Passaw,

Item

Item bed grafen der von Maidburg, vnd der von Schawmberg. Item Herr Remprecht von Walffe. Item Herr Leopold von Egkartzaw. Item Herr Stephan von Hohenberg. Item Herr Criſtoff von Liechtenſtein. Item Item Herr Hanns von Eberſtorf. Item Herr Jorg von Puchaim. Item Herr Albrecht von Potendorf. Item Her Rudolf von Tirnſtein. Item Her Wolfgang von Trawn. Item Her Jorg der Schekch. Item Her Erhard Doſs. Item Her Hanns der Neidegker. Item Her Niclas Drugkfecz. Item Her Wilhalm Ebſer. Item Her Jorg Perkhaimer. Item Her Hanns Stockharner. Item Hanns Walich. Item Wolgang Rukchendorffer.

Dieſelben Ret, auch der obgenant Landtmarſchalh ſullen all vnd vnd yeglich vnſers allergenedigiſten Herren des Kunigs ſachen vnd notdurfft in ſeinn abweſen Handeln nach dem trewiſten nucziſten vnd peſten, als ſy dann das ze tun gelobt, vnd verſprochen haben, ſy ſullen vnd mugen ain Haubtman aus in nemen alſ C offt das dem land notdurft wirdet.

Item ſo ſullen die hernach geſchriben Prelet vnd Burger von den Steten vnd merkchten mit ſambt den obgenanten Reten vnd Land Marſchalh für ſich mit fleiſs betrachten, vnd daran ſein, damit der anſlag des gelts, ſo von den, die von der lantſchaft darczu gegeben ſind, beſchehen iſt, oder noch beſchehen ſol, dabei dieſelben Prelet vnd Purger auch ſein ſullen furderlich zu wegen pracht werd, vnd wenn vnd an welh ſtett daſſelb angeſlagen gelt nidergelegt verden ſull, dadurch man es dem land ze nucz füglich vnd mit gewiſſen angelegen, vnd mit der abgenanten Prelät vnd Purger Rat vnd wiſſen aufgeben mug, vnd wann das land merklich notdurft antreffen wurd, ſo ſullen Prelet vnd Purger von den obgenanten Reten vnd Land Marſchalh darumb geuordert werden, zu den dann die Prelet vnd Purger auch furderlich kommen, vnd ſolh ſach vnd des lands notdurft mit ſambt in furhanden nemen, damit die nach irm rat vnd wiſſen gehandelt, vnd dem land ze nucz nach notdurften gewendt werden fleiſſigclich vnd nach dem trewiſten vnd beſten.

Vnd ſind das auch die Prelaten vnd Purger.

Item der Abtt vonn heiligen Krewcz.
Abtt vonn Schotten.
Abtt vonn Lilienfeld.
Abtt vonn Krembsmünſter.
Brobſt zu Kloſter Newnburg.
Brobſt zu ſand Dorothe.
Brobſt zu ſand Polten.
Brobſt zu Herczogenburgk.

Her Hanns Steger, Thoman Schwarcz, HannsScharffenperger } von Wienn.
Michel Menſeer zu Kloſter Newnburg.
Niclas Englgershawſer zu Kornnewnburg.
Melchior Speiſer zu Stain.
Michel Pethrer von Lyncz.
Piligreim von Ens.
Jorg Winter von Egenburg.
Jorg Schachler von Berchtolſdorf.

LXXVIII.

Summa æris, Conſenſu Statuum & Ordinum Auſtriæ pro neceſſitatibus publicis in comitiis Crembſenſibus decreta. Ex publ. Actor. commentariis Civit. Vindob. vol. 1. fol. 156. p. 1.

Vnd in den lanttaiding habent die Prelaten für ſich vnd ir leut verwilligt zu geben zu ain anſlag XXV^{m}. gulden vnd die von Steten vnd paumerkchten XVI^{m}. gulden, vnd die Biſchof, Grafen, Herren, Ritter vnd Knecht ir holden ain anſlag geben laſſen von yedem phunt wert XII. d. vnd ſind auch die vonn Steten alſo des anſlags zu Krembs ainig worden, das die von Wienn ſullen halben tail geben, das pringt VIII^{m}. gulden, vnd die Stet ob der Enns, Ens, Lintz, Gmunden, Freinſtat VI^{m}. d$\overline{ccc}$ fl. und die vbrigen V^{m}. $\overline{cc}$ fl. ſullen die hienach genanten Stet vnd Pau merkcht aufrichten, vnd ſind des auch vberain komen, vnd hat yede Stat ain ſumm auf ſich genomen, vnd ſich der verwilligt zu ainn anſlag zu geben, von erſten Ybs $\overline{cc}$ fl. Stain vnd Krembs $\overline{ccc}$ fl. Tuln IIII^{c}. fl. Kloſter Newnburg D. c fl. Kornewburg D. c fl. Hamburg II^{c} fl. Prugk $\overline{cc}$ fl. Laa c. fl. Egenburg $\overline{ccc}$. fl. Weytra c fl. Zwetl cc fl. Waidhofen auf der Tay II^{c}. fl. Droſendorf c fl. Bewls $\overline{ccc}$ fl. Medling $\overline{cccc}$ fl. Berchtoltzdorf $\overline{cccc}$ fl. Rumpoltzkirchen II^{c}. fl.

A *Reſponſum.* Ex publ. Actor. commentariis civit. Vindob. vol 1. fol. 159. pag. 1.

Auf das begern vnd anbringen, ſo die Rät an den Rate der Stat, vnd die genanten getan habent an Montag ſant Lamprechts Tag (*17. Septembris*). habent in der Rat vnd die Genanten in geſchrifft ein ſolhe antwurt getan.

B Hochwirdigen Fürſten, Wolgeporn Edln Gnedigen lieben Herrn, als ewr Gnad an vns pracht, vnd begert habet, von des anſlags wegen, den wir geben ſullen, das wir den, als uil des einpracht wer, yecz aufrichtten ſullen, damit der vom Newnhaus, der Jacuk vnd an der Pehem beczalt wurden, vnd das ander auch fürderlich in pringen ſolten, damit des lands gelter, gen den man ſich hoch verſchriben het, beczalt wurden, ſo wolt ir ewrn anſlag, auch zu den nagſt künftigen ſand Michels tag, herſchikchen, vnd pringen, wan ewr Gnad yecz in dem veld vor Anger geweſen wert, vnd ewren anſlag nicht hiet mugen einpringen &c. als das mit merern worten vns von ewern Gnaden erczelt iſt.

C Gnedigen Herren, darauf geben wir ewern Gnaden zu erkennen, was auf den tag zu Krembs beredt iſt worden, dem wellen wir vnſernthalben gern nachgeen. So haben wir yecz vnſer volkch vnd ſoldner nach groſſen vnſerm vnſtaten, auch in dem veld vor Anger gehabt, das vns merklich gelt ſteet, damit auch vnſer anſlag verhindert worden iſt, das

LXXIX.

Civitatis Vindobonenſis ad poſtulata conſiliariorum Friderici Imp. datum

wir

wir den nicht haben mugen einpringen. Aber wir wellen gern vnserm guten vleis darrinn tun, das vnser anslag, auch zu dem eegenanten sand Michels tag werd einpracht, vnd dargeben, nachdem vnd mit dem vnd die Prelaten, Grafen, Herren, Ritter, vnd Knechtt irn anslag dargeben, damit her Caspar Sligkch vnd die Pehem, vnd ander auswendig des lands geltschuld beczalt werden, als dann auf den egenanten tag zu Krembs nemlich beredt ist, vnd Her Caspar Schlikch am ersten zu beczaln vermeldt ist, vnd inmassen als egenanten Prelaten, Herren, Ritter vnd Knechtt vmb irn anslag wellen versorgt sein, das wir denn vmb vnsern anslag desgleichen auch werden versorgt.

Dann von des Spitals vnd der zech güter wegen.

Gnedigen Herren sol ewr Gnad wissen, das dasselb Spital vnd die zech der Stat sind, darumb wurden sy vmpillich insunderhait gesteurt, vnd pitten ewr Gnad, ir wellet ansehen das gross raisen vnd mitleiden, so wir menigermaln dem land ze nucz getan haben, das vns all gross gut gesteet, als das ewr Gnad wol versteen mag.

Dann von der behausten güter wegen, So die Burger aufm land, davon man auch Steur maint zu haben Gnedigen Herren, das zimbt vns allain nich zeuerantwurtten, darum das von allen Steten, Burgern, die das auch berurt, bey dem Tag zu Krembs gewesen sein die aintrechttigclichen mit unser gnedigisten

A Herrn N. des Römischen Kunigs Reten dasselbs beredt habent vnd aynig worden sein, also, was ein Purger, ausserhalb der Stat, da er gesessen ist, grünt vnd guter hab, hinder ain andern Herschaft, oder gerichtten gelegen, das dem, die vngescheczt, vnd vmbechumert beleiben, wann ein yeder Purger alles sein gut versteürn, vnd den anslag dauon geben sol in der Stat, da er hewslich gesessen ist, vnd darumb pitten wir ewr Gnad, ir wellet vmb das stukch ain anstant machen, das wir von der behausten güter B wegen nicht bekumert werden, vncz ewr Gnad, die von den Steten her vodert, damit das auch mit irm wissen zu ends ausgetragen werd, das wellen wir alles undertenikclichen vmb ewr Gnad alzait gern verdienen.

LXXX.

Ejusdem Civitatis iterata Responsio.

Ex publ. Actor. Comment. Civit. Vindob. Vol. 1. fol. 159. p. 2.

C Hochwirdigen Fürsten, wolgeporn, edeln gnedigen lieben Herren, auf solich widerred, so ewr Gnad uns gesstern fürgehalten, vnd auf vnser antwurt, getan habet, geben wir ewrn Gnaden aber zu erchenen, das auf den tag zu Krembs nemlich beredt ist, das Herr Caspar Schlikch an ersten sull bezalt werden, vnd darnach die Pehem vnd ander des landes auswendig geltschuld, vnd darumb so pitten wir ewr Gnad diemütigclich mit vleis, ir wellet darob sein, damit Herr Caspar von solichen der Stet vnd

der Prelaten anfleg, beczalt werd, vnd darnach von der vbermafs, vnd mit des Adels leüten anfflag, der Pehem vnd des landes ander geltfchud auch beczaltt werden

Wer aber das ewr Gnad das nicht nachgeben wolt, das wir doch nicht hoffen, fo wellen wir vnfer geld fo wir vnczher in pracht haben, diczmals dargeben, vnd das ander auch fürderlich in pringen, vnd das raichen, den die zu Krembs darczu geben find, das diefelben achczehen dafelb geld dahin raichen, als dafelbs zu Krembs beredt ift worden, mainet aber ewr Gnad die Pehem vor Hern Cafpar Schligkchen ze entrichten, das wellen wir vnfernthalben nachgeben, alf uerr das wider die andern vonn Steten, vnd die lantfchaft, vnd auch wider die taiding zu Krembs befchehen nicht fey, in folichen maynung, das ir vns dafür feit, das Herr Cafpar Sligkch, Herr Vlreich der Eyczinger, noch ander yemand von irn wegen, auf land noch auf waffer dem land noch nyemand kainn angriff tun, noch fchaden zucziehen, als lang vncz das der felb Herr Cafpar beczalt werde.

Dann als ewr Gnad maint, ir habt vns vmb vnfer dargeben nicht zu uerforgen, aber ir wolt vns gern darrinn hilfflich fein, das wir verforgt wurden, bitten wir ewr Gnad, ir wellet daran fein, das wir vmb vnfer dargeben verforgt werden, inmaffen als Prelaten vnd der Adl maint zu verforgt fain, vnd was wir alfo dargeben, das vns genugfame kuntfchafft darumb geben werd.

Dann von der Spital vnd zech gütern wegen laffen wir ewr Gnad aber wiffen, als vor das Spital vnd die zech zu der Stat gehöret, vnd darumb fy vnpillich anders gefteurt wurden, nach folhem anflag, als auf die Stat geflagen ift, das ewr gnad das noch lautter verfteen mag, das ift aus dem, das fich die Stat zu fand Polten vnd zu Tulln gewilligt hetten vom phunt zu geben von allem Erbgut. Es wern weniger hewfer, oder fy wern der czeh oder anderr leut nymants darinn aufgenomen, das aber dafelbs abgeflagen ward, dadurch ewr Gnad verfteen mag, das wir folhe güter vnpillich verrer verfteurten, vnd hoffen, es pring darumb kain irrung, dann von der behaufften güter wegen zimbt vns noch an der andern Stet wiffen vnd willen nicht zu verantwurtten, vnd darumb pitten wir ewr Gnad, ir wellet fy befenden, das wir vmb das ftukch mit einander ainig werden, vnd pitten, ewr Gnad welle dieweil ain anftannd machen, damit wir von derfelben güter wegen die weil vnchumert beleiben.

LXXXI.

Conſiliariorum Friderici & ſtatuum Auſtriæ Conſulta in caſtris ante Anger caſtellum. Ex publ. Actor. Commentariis Civit. Vindobon. Vol. 1. fol. 160. p. 1.

Vermerkcht, wes fich die Ret vnd die lantfchaft vnderredt haben in dem veld vor Anger.

Von erft habent fy geredt von des Tags wegen, der da wern folt zu Znoym auf den nagftkünftigen

gen ſand Michels Tag von Behem, Oſterreich vnd Merhern, wan man zu dem Tag dahin ſchikchen ſol, vnd ſind aines ſolichen ains worden, das man dahin ſchikchen ſol meinen Herren von Freyſing, vnd zwen Prelaten, vnd drey Herren aus den Reten, vnd drey aus Ritter vnd Knechten, vnd drey vonn Steten, vnd yederman ſol ſein notdurfft in geſchrift fürbringen, wer von hinn ſprüch gen Behem vnd Merhern hab auch ſo desgleichen.

Darnach iſt geredt worden von den, die da in das Veld geuodert ſind, vnd nicht komen ſeinn, vnd ſy vordern, vnd zu red ſeczen, was ſy gehindern hab, wurd man ſew hinfür mer vodern, vnd das ſy dann nicht gehorſam wern, ſo wurd man nicht von in halten, als von andern landleuten, doch ob ſein not geſchech, ſo ſol man in recht widerfarn laſſen, als andern lantleuten.

Auch iſt beredt worden von des anſlags wegen, das herren, ritter vnd knecht den anſlag antwurtten ſollen gen Wienn, als in dan wol wiſſentlich ſey, dann die Prelaten vnd Stet nichts dargeben wellen, allain es ſey das dann ee da.

Auch iſt beredt worden von der vir virtail wegen des lands, wie man da ſull haubtleut ſeczen, vnd ain ordnung machen, alſo hat man erwelt nyderhalb des Meinhartſpergs, vncz auf die Marich den Lantmarſchalh vnd Hern Niclaſen Drukſezen, den in dem lant oberhalb des Meinhartſpergs in demſelbigen virtail Hern Hannſen von Puchaim vnd A Hern Haydenreichen Drukſetzn, vnd in dem virtail vnderhalb des wyenerwalds Hern Hannſen von Ebersdorf, vnd Hern Wilhalmen Ebser, dann in dem virtail oberhalb des wyenerwalds Hern Rudolfen von Tirnſtain, vnd den Jorgen Sewſenegker, die ſullen die Ret darumb pitten, vnd auch mit in die gancz lantſchaft, das ſy ſich ſolicher Haubtmanſchaft verfahen, vnd in welchem virtail ſich ichts erhub, ſo ſullen dieſelbigen Haubtleut zu in vordern die gancz lantſchaft daſelbs vnd yeder mit ſein ſchaffen, das der da von ſtund an Bauffey, vnd berait ſey, vnd ſolichs vnderſtee, das wider das lant ſey.

Auch iſt mer beredt worden, wie man in Steten, Merkchten, vnd dorffern ſull ſehen, wer yederman ſey, von wann er ſey, oder wem er dyen, vnd ob ainer aus merhchten vnd dörffer ausgeczogen wurd, ſo ſol yederman berait ſeyn, vnd dem nacheylen, wo der hingefürt werd, das ſol man erforſſen.

C Auch iſt beredt worden von der doygen wegen, die da nicht recht nemen vnd geben wellen, vnd nicht gehorſam wellen ſein zu rechtt, wann man ſy vodert, ſo ſol man ſy vodern vnd gelaitt geben, vnd ſy verhorn, vnd mit in ſchaffen, vnd ſew vnderweiſen mit irn frewnten, das ſy hinfür recht nemen, vnd geben, wo es dann pillich iſt.

Auch habent die Ret der lantſchaft zu wiſſen getan, wie ſich her Pangrecz von Galicz mit dem von Liechtenſtain gericht hab, vnd maint, er ſey vor mit dem land ze Oſterreich

reich verrichtt, derſelben verrich-
tung die well er noch treulich vnd
hinfür alczeit halten, dann was er
dem von Liechtenſtain getan hab,
der ſey inſunderhait ſein feind gewe-
ſen, ſey dann yemants ettwas dar-
under geſchehen, das ſey im gar
layd, vnd habs auch mit den ſeinn
nicht geſchafft. Nu hat das der
von Liechtenſtain durch pet der
lantſchaft willen Hern Pangreczen
vergeben ſolichen ſchaden, den er im
dangetan hat.

Auch hat Her Pangrecz getai-
dingt von des Vrſagmihel wegen,
vnd von des Spans wegen, vnd von
dem von Winkchl, wie die auch
mit dem lant zu Oſterreich frid wel-
len haben, damit das die irn heraus
in das landt gearbaitten mugen, vnd
die vnſern hinin, vnd denſelben frid
vnd berichtung welle man alſo ver-
fechſen vnd beſlieſſen, das es hinfür
dabei beleib.

LXXXII.

Civitatis Vindobonenſis de cenſu bonorum, in Comitiis Crembſenſibus definito, Reſponſum, Conſiliariis Imp. Friderici datum. Ex publ. Actor. commentariis civit. Vindob. vol. 1. fol. 161. p. 1.

Die antwurt iſt den Reten getan worden in des von Paſſaw hof an Suntag dem achteten Tag der heiligen drew Künig (*13. Januarii*). anno &c. XLIII°.

Hochwirdigen Fürſten Wolge-
born Edeln genedigen lieben
A Herren, als ewr Gnad yecz gelt
von vnſers anſlags wegen eruodert
hat, genedige Herren, wais ewr
Gnad wol, das auf dem Tag zu
Krembs beredt iſt, vnd wir vns da-
ſelbs nicht verrer vergangen, noch
gewilligt haben, dann wann die Pre-
laten vnd der Adl ir gelt dargebent,
ſo wölten wir vnser gelt auch dar-
nach aufrichten, als wir dann hal-
ben tail vnſers anſlags nu aufgerichtt
haben, wie uil aber die Prelaten vnd
der Adl irs anſlags ausgericht ha-
ben, mag ewern Gnaden wol wiſ-
B ſentlich ſein, wiewol doch zu Krembs
vor der lantſchaft ettlich burger von
den Steten benennet, auch an ainen
zedl verleſen, vnd darczu geuodert
wurden, die auch bey innemen, vnd
ausgeben des anſlags ſein ſolten, da-
uon genedigen Herren, wann die Pre-
laten vnd der Adel irn anſlag gancz
ausrichtent, ſo ſey wir willig vnſern
tail, ſo wir noch ſchuldig ſein, auch
darczegeben, das dann Her Caſpar
Slikch, die Behem, vnd ander aus-
wendig des lands geltſchuld dauon
C beczalt werden mit wiſſen der, die
dann aus den vir Partheyen zu
Krembs darczu geordnet ſein, vnd
bitten ewr Gnad mit ganczer diemü-
tigkait, ir wellet darob ſein, wie
die Prelaten, Grafen, Herren, Rit-
ter vnd Knechtt, vmb ſolh ir gelt
wellent verſorgt werden, oder ſich
verſorgen laſſent, das ir vns desglei-
chen vmb vnſer gelt auch verſorgt
als wir das vor ewerm Gnaden al-
weg vermelt haben.

Auch genedigen Herren geben
wir ewrn Gnaden zu erchennen, das
wir mit vnſers genedigiſten Herren
N. des Römiſchen Kunigs &c. Re-

ten

ten, N. den von Kreyg, N. den von Neitperg, vnd N. dem Aſpach zu Krembs nemlich beredt vnd aufgenomen haben, ee wir vns zu dem anflag willigten, was ein Burger auſſerhalb der Stat, da er geſeſſen iſt, grünt vnd güter hab hinder einer andern Herſchaft, oder gerichten gelegen, das im die dann vngeſcheczt vnd vnbekumert beleiben ſolden, wenn ein yeder burger alles ſein gut verſtewrn, vnd den anflag dauon geben ſolt in der Stat, da er hewſlich geſeſſen iſt, vnd ziehen vns des in dieſelben Ret, die zwiſchen den parteyen als vnderteydinger geweſen ſeind.

A Auf das anbringen habent die Ret ein antwurt getan, vnd iſt ir maynung geweſen, das nur vir, der Landmarſchalh aus den Reten, der Vndermarſchalh aus Rittern vnd Knechtten, der Brobſt zu ſand Dorothe von den Prelaten, vnd Herr Hanns der Steger von den Steten zu dem innemen, vnd ausgeben genommen ſind worden, das hab man darumb zum peſſten getan, das die albeg hie ſein, vnd die vodern, ſo zu Krembs darczu geben ſind, verr hin dan geſeſſen ſind, vnd hie albeg nicht geſein mochten an groſſe zerung, damit ſolh innemen und aufgeben gehendlt wer worden, dann von der verſorgnus wegen, das hieten ſi nicht zetun, ſy wolden vns aber gern geholffen ſein gegen vnſerm gnedigiſten Herren den Kunig, das wir verſorgt werden.

Genedigen Herren. Nu habent B vnſer ettlich anuordrung von ſolher güter wegen auf dem land, vnd ſolten die geſteurt werden wider ſolh beredung, des wir doch zu ewern Gnaden nicht hoffen zu geſtatten, ſo vermochten wir des anflags, ſo auf vns gelegt iſt, nicht zu geben, vnd wurd damit verhindert, wann vns doch nichts zugeben iſt, als den Prelaten vnd Preletin, den all ir holden zu hilff irs anflags zu geben ſind, vnd dem Adl all ir hab vng güter, von dem ſy auch nicht gebent, dann das ſy ir holden ſteurn laſſent, darum C ſy maynent verſorgt ſein, vnd wellent, was bey dem tag zu Krembs beredt ſey, das man ſy dabey ſoll halden.

Dann von der güter wegen auf dem land hieten wir vor ir antwurt wol gehört, das mochten ſy an die andern nicht endern, vnd zu befliefſung irer antwurt was, das wir vnſern anflag gantz aufrichten ſolten, damit Herr Caſpar Slikch beczalt wurde, wann ſein pruder maiſter Henrich Slikch hertigclich in ſew redet, auch Her Vlreich Eyczinger hoch darumb ſchrib, das er geledigt wurde, vnd ob des nicht geſchech, ſo wurd er wider angreiffen, vnd aufhalden, als er dan vorgetan hat, des ſich die Ret vor vnſerm Herren dem Kunig vnd der lantſchafft mainten zu entpieten, das die ſchuld irenthalben nicht wer.

Genedigen Herren: bitten wir ewr Gnad mit diemutigen fleiſs, das ir vns desgleichen bei ſolcher obgemelter beredung auch halden, vnd beleiben wellet laſſen, das wellen wir alles vmb ewr Genad vnderteniglichen gern verdien.

LXXXIII.

Proxime præcedens controverſia mutuo civitatis & conſiliariorum, ſtudio compoſita. Ex publ. actor. commentariis Civit. Vindob. vol. 1. fol. 162. p. 1.

Darauf ſind die hienach geſchriben des Rats vnd die genanten, ſo darczu geben ſein, der henach geſchriben antwurt zetun, vber ain worden an Samſtag nach ſand Anthonien tag (*15. Junii*). anno &c. XLIII°.

Hern Hanns Steger Burgermaiſter
Michel Vnderhimb Mueſſner
Andre Hiltprant
Vlrich Phantzagl
Hanns Scharffenperger
Simon Potl
Thoman Swartz

Genante

Wenzla Newnhofer
Arnold Galander
Hanns Newnhawſer
Mathias Wiſler
Peter von Ladendorf
Gabriel Gnefenberger
Niclas Pomer kramer
Haug Kurſter
Ott Scheibeben
Thoman Goldſchmid
Chunratt Sneider
Michel Weninger ſchuſter

Hochwirdigen Fürſten, wolgeporn, Edeln, genedigen lieben Herren: als von der landſteur wegen, der noch bey der vnſern hannden iſt vir tauſent gulden, hat ewr Genad an vnſerr antwurt vor wol vernomen, das wir die langſt gern aufgericht hieten, hiet man die Stet gehalten bei der beredung, ſo auf den tag zu Krembs beſchehen iſt.

Vnd iſt das erſt, das aller landſteur innemens vnd aufgebens ſolt gehandelt werden nach Rat der vir partheyen, des aber mit den Steten nicht beſchehen iſt, dunkcht die Stat hie, es wer doch pillich mit in gegangen, wan ſy als innemer des lands von leib vnd gut mit dem land vbel vnd gut leidet.

Item von der verſorgnuſs wegen, ob das wer, das ir ew wurdet verſorgen, das vns dann deſgleichen auch geſchech, alſo iſt vnſer begern hergeſtanden, vnd auch noch, oder das alle lantſchaft anſech den groſſen verderblichenn geprechen, ſo dem land anliegund iſt, von merkchlicher geldſchuld, angriff vnd beſchedigung wegen, das dadurch menigclich ſolh ſteur dargeb, vnd kain verſorgnuſs darumb nicht begeret, damit das land zu frid vnd aus geltſchuld vnd angriff, vnd ſolher groſſer not, vnd verderben pracht werd, ſo ſey wir des vnſerenthalben auch willig, wann ewr Genad wol verſteen mag, ſolt zu ſolher not des lands ain tail darleichen, vnd der ander teil dargeben, das es demſelben tail gar zu ſwer wer, vnd iſt zu fürchten, das mit ſolhen verſorgen ſolh ſteur widerczeczallen, das land hart aus ſwerer geldſchuld möcht komen, vnd in frid pracht vnd doch ſolh not allen geiſtlichen vnd weltlichen vnd irn leuten vnd gütern, ſo vaſſt anligund iſt, alſ den von Steten.

Item

Item von der güter wegen, ſo die Burger auf dem land habent, iſt auf dem tag zu Krembs beredt, was ein Burger auſſerhalb der Stat, da er geſeſſen iſt, grünt vnd güter hab hinder einer andern Herſchaft odegerichten gelegen, das im die vngeſcheczt, vnd vnbekumert beleiben ſolten, wenn ein yeder Burger alles ſein gut verſteurn, vnd den anſlag dauon geben ſolt, in der Stat, da er heüſlich geſeſſen iſt, vnd ziehen vns des in vnſers genedigiſten Herren des Römiſchen Kunigs &c. Rette, die des als vnderdeytinger geweſen ſint, vnd darvber haben vns ettlich ſwere anuodrung von ſolher güter wegen auf dem land, und ewr Gnad angerufft, das zu vnderkomen, das aber noch nicht iſt geſchehen.

Wie aber darumb das an vns in den ſachen vnſernthaben icht abgang ſey, ſo wellen wir die egenanten vir tauſeut guldem aufrichten, das die Prelaten vnd der Adl irn anſlag auch aufrichten, das Her Caſpar Slikch vn ander des landſ geltſchuld beczalt werde, damit das land angriff vnd merer ſcheden werd vertragen, als die vns ewr Genad vor erczelt hat, vnd hoffen, als wir vernemen, das der egenant vnſer genediger Her N. der Römiſch Kunig in kurcz Her zu land komen werde, haben wir troſt vnd hoffnung zu ſein kunigclichen Genaden, ſein kunigcliche Genad werde wol verſteen, bey wem wir muglich vnd pillich ſullen gehalten werden, vnd ſein kunigliche Genad werd vns genedigclichen halten.

Vnd nachdem ſo ſolh antwurt betracht ward, wurden die erbern Hanns Angeruelder, Hanns Gruntreich, Fridreich Gerunger, Criſtan Wiſſinger vnd Larencz Swancz zu dem egenanten ingenomen, habent für die egenanten Herren des Rats vnd die genanten, die ob der antwurt geſeſſen ſind, beſent, vnd dieſelbig antwurt, ſo man von der Stat wegen den Reten tun ſol, hat man ſy hörn laſſen, vnd darauf an ſy begert, als ſy ſolh gelt des anſlags dargeben wolten, des ſy ſich daczemalen willigten, doch alſo, das ſy vmb ſolh ir innemen vnd aufgeben nach notdurften quittirt werden, das man in da zuſagt, wie die Kamrer ſolhen anſlag gancz auf ſy nemen, vnd ſy darumb quittiren ſolten, damit ſolh innemen vnd aufgeben in der Stat Raittung pracht wurde, das man des ein wiſſen hiet.

LXXXIV.

Senatus Vindobonenſis Reſponſum ad interpoſitionem Imp. Friderici de Ponhaymero, ſenatu moto. Ex publ. Actor. commentariis Civit. Vinbob. vol. 1. fol. 165. p. 2.

Ein antwnrt von des Ponhaymer wegen auf vnſers genedigiſten Herren des Kunigs begern.

Allerdurchleüchtigiſter Kunig, genedigiſter Herr, als ewr K. G. hat begern laſſen von der bericht wegen, die der Ponhaymer mit ewr K. G. Reten getan hab, das wir den dabey ſolten beleiben laſſen. &c.

Allergenedigiſter Kunig, geben mir ewr K. G. zu erkennen, das

ewr Stat hie von ewr Genaden voruodern, auch vnsern gnedigen Herren löblicher gedechtnuſs, alſo gefreyt vnd geſaczt iſt, das man full haben cc man oder mer, ob ſein durft iſt, der getrewiſten vnd der weiſiſter aus allen ſtraſſen, vnd der namen ſullen ſein geſchriben, vnd alczeit vermerkt, vnd ob der ainn ſtirbt, ſo ſol ein anderr ze hant mit gemainn Rat, an deſſelben ſtat werden erwellt, das iſt darczu geſaczt, das aller kauff vnd verkauff, phannt ſaczung oder hingeben, oder wechſlung, hewſer oder weingerten oder ander welher ſlacht ding, die man achtet vber ccc. d. vnd ein yegliche hochwandlung, das gedenknuſs würdig iſt, das ſol ſtetiklich geſchehen, vor zwain oder menigern der genanten, vnd alſo iſt das ſtukch, von alter her in ewr Stat hie gehalten worden, es ſind auch die genanten ſunderlich begnadt, darumb ein fürſtlicher brief iſt, das ſy alle iar ain Burgermaiſter vnd ainn Rat zu erwellen haben. Genedigiſter Kunig nu iſt der Ponhaimer zu ainen genanten erwellet, vnd in ire tafel geſchriben geweſen, aber ſeid er ſolher ſchuld vnd miſshandlung von der Minſs wegen beczigen, vnd auf in komen iſt, das desgleichs vor niemer erhört iſt worden, daraus ewr Münſs ſwehung vnd vns allen hie in andern landen, ſmach vnd unlewt gangen iſt, darumb ſo haben wir in, der zal vnd tafel der genanten nicht mer dulden mugen, vnd daraus geſchafft zetun, als wir des ewr K. G. vnd vnſer ſelbs eren ſchuldig ſein geweſen, vnd das auch zeuodriſt ewr K.G. vnd Hochwirdigen Räte, die gancz lantſchaft vnd menikl dapey

A mug erkennen, das wir an des Ponhaymer miſshandlung nicht ein geuallen haben, vnd hoffen, das wir damit wider die bericht nicht getan haben, wan wir den Ponhaymer hie pisher haben handlen laſſen nach ſein notdurfften, als ein andern mitburger, vnd biten diemütigclich ewr K. G. welle ſolh vnſer antwurtt gnediklich vernemen, vnd vns die in vngenaden noch in vngehorſamkait nicht vermerkchen, das wellen wir vnderteniklich vmb dieſelb ewr K.G. gern verdienn.

B Dan als ewr K. G. an vns hat pringen laſſen von glayts wegen.

Allergnedigiſter Kunig ruffen wir ewr K.G. an mit dienütigen fleiſs, ewr K. G. welle den artikl vmb das gleitt beſten laſſen, als das mit löblicher guter gewonheit, vnd von alter iſt herkomen, vnd gehalden worden, vnd darauf bitten wir auch als diemütigklichſt wir ymmer künnen, vnd mugen, ewr K. G. welle ſolh vnſer vorgemelt antwurt gnedigklich vernemen, auch vns vnd die gancz Stat menig als ewr getrewn vnder-
C tan in den vnd allen andern vnſern Statgerechtigkaiten fürſtlichen hantfeſten freyheiten vnd guten löblichen gewonhaiten, die vns von ewrn Gnaden vorvodern auch vnſern gnedigen Herren ſeliger gedechtnuſs beſtett ſind, gnediklich halden vnd beſchirmen, die vns ewr K. G. als vnſer gnedigiſter Herr auch beueſten, vnd meren welle, als wir des ſundern vnd ganzen troſt vnd hoffnung zu ewrn K. G. haben, vnd vmb dieſs ewr K. G. vnderteniklich mit ſtetem gehorſam

nach

nach allem vnſerm vermugen mit ganczem trewen allzeit gern verdienen wellen.

Ob der antwurt ſind geſeſſen, vnd aus dem Rat vnd den genanten daczu erwellet geweſen.

Her Hanſ Steger Burgermaiſter
Andre Hiltprant
Vlrich Perman
Hans Harmgſerr
Hanns Scharffenperger
Erhart Granſſer
Thoman Swartz
Hainrich Haiden
Hanns Sorger
Philipp Kraukker
Andre Gundorffer
Arnold Galander
Gabriel Grefenperger
Criſtan Wiſſinger
Conrat Strobel.

Item die antwurt iſt vnſerm Herren dem Kunig fürbracht worden, er hat aber daran nicht ein genügen haben wellen, vnd darumb iſt man ainer andern antwurt ainig worden, als die hienach geſchriben ſtet.

LXXXV.

Imp. Friderici literæ encyclicæ, quibus comitia, ad diem ſextum Decembris Vindobonæ celebranda, indicit. Ex publ. Actorum commentariis civit. Vindob. vol. I. fol. 174. p. 1.

Hie iſt vermerkcht das ausſchreiben, ſo vnſer genedigiſter Her der Röm. Kunig der lantſchaft getan hat, herczekommen von des lands merklichen notdurft wegen, auf den Tag ſand Niclas Tag (*6. Decemb.*) im XLIII. jar.

Fridreich von Gots Gnaden Römiſcher Kunig zu allen czeiten Merer des Reichs Herczog zu Oſterreich vnd ze Steir &c.

Erbern weiſen vnd geträwn lieben wir emphelhen ew, begern vnd bitten gar ernſtlich, das ir achtt aus ew mit völligen gewalt auf ſand Niclas Tag ſchirſtkünftigen bey vnſern lantleuten vnſers fürſtentums Oſterreich ze Wienn habt, die wir auf demſelben Tag auch dahin ze komen geuodert haben, ſo wellen wir auch darczu komen, oder ob das ye nicht mocht geſein, vnser treflich Ret ſchikchen ſolh irrung, krieg vnd notdurft, ſo ſich vnczher im land begeben habent, vnd teglich begebent nachdem nuczſten vnd beſten fürhand ze nemen, damit die gewendet, vnd in ainn peſſern ſtand gebracht werden, dauon laſſt ew des nichts ſawmen, noch irn als wir des ſundern getraun zu ew haben, das wellen wir mit ſundern gnaden gegen ew erhennen, geben an Eritag vor Aller heiligen Tag (*29. Octobris*) anno &c. XLIII. vnſers reichs im virten jare.

Commiſſio Domini Regis in Comiſſione.

Den Erbern weiſen vnſern getreun lieben N. dem Burgermaiſter N. dem Richter dem Rate vnd den Burgern gemainklich ze Wienn.

Item zu dem egenanten sant Niclas Tag köm der lantschaft ettweuil her vnd namen für sich, das dem land mit nichte möcht alf wol geholffen werden, als mit ain götlichen gleichen verschtibnen landsfrid, wenn der betracht wurde, vnd also ward die lantschaft ainn notl eins verschriben landsfrids, vber ain vnd yeder Partheyen ein Register gegeben, doch mochten sy diczmals darinn nicht beflieſſen zu end von meniger lantleut wegen, die zu dem Tag nicht komen warn, vnd darumb ward geraten, das vnser gnedigister Herr der Römisch Kunig ainn andern Tag machen vnd ausschreiben solt auf Reminiscere (*8. Martii*), das dann meniklich herkemm, vnd ire insigl mit in prechten helffen zu beflieſſen vnd zu besigln den hienach geschribnen landsfrid, doch was yede Partey in der zeit gedecht, das darinn zeuerkern, ze mynnern, oder ze mern, wer das solt zu dem Tag beschehn, damit nyemand für den andern darinn beswert wurde.

LXXXVI.

Tabulæ pacis publicæ, siue leges & pacta mutua, quæ status & ordines Austriæ in comitiis ob multorum absentiam in futuris comitiis perferri, & ad eorum normam, dum Ladislaus Postumus in tutela est, Provinciam administrari voluerunt. Ex publ. Actor. Commentariis Civit. Vindobon. Vol. 1. fol. 174. p. 2.

Hie ist vermerkcht die Notel des Landesfrides.

A Von Gotes Genaden wir Leonart Bischof ze Passau, vnd wir all vnd yegleich Prelaten, Grauen, Herren, Ritter, Knecht, Edelleut, vnd die von den Steten in dem land Osterreich niderhalb vnd ob der Enns gesessen vnd wonhaft; die in dem gegenburtigen landsfrid treten, ir insigl daran hengen, vnd der aynigung vnd ordnung gehorsam vnd willig sein werdent, bekennen vnd tun kund offentlich mit dem brief allen, den er fürkumbt, vnd geczaigt wirdt, als der allerdurlauchtigist B Fürst vnd Herr Her Fridreich Römischer Kunig zu allen zeiten merer des Reichs Herczogen ze Osterreich, ze Steir, ze Kernden, vnd ze Krain, Graf ze Tirol &c. vnser gnediger lieber Herr als vormund vnsers gnedigen lieben Herren Kunig Lasslaben gnediklich betracht, vnd für sich hat genomen, wie das land Osterreich niderhalb vnd ob der Enns, vnd all inwoner des lands in frid, gemach, vnd aufnemen kömen, vnd das landsrecht seinn fürgangk gehaben, vnd geschermt C mocht werden, vnd damit bedacht, das ain gemainn verschribner landsfrid zu solher befridung vnd aufnemen hoch vnd vasst nucz wer, vnd darauf an vns begert in ainn solhen landsfrid zu treten, wann sein kunigklich Gnad als vormund vnsers gnedigen Herren Kunig Lasslaben willig sey denselben landsfrid auch ze halden vnd ze schaffen, das der von meniclich im land gesessen vnd wonhaft gehalten werde nach laut seiner kunigklichen Gnaden besunder brief darumb ausgegangen, solher gnedigen betrachtung, vnd fürsehen wir seinn kunigklichen Gnaden mit die-

mü-

mütigen fleifs dankchen, vnd haben vns all miteinander dem allmechtigen Got zu lob, feinn künigclichen Gnaden zu dinft, vnd geuallnus, dem land vns vnd allem Inwonnern des lands zu frummen, nucz, gemach vnd aufnemen, vnd zu vnderkomung folh krieg ftöfs vnd mifchelung, die fich im land angefangen habent, vnd villeicht weiter wachfen mochten, voraus in vnfers vorgenanten gnedigiften Herren des Römifchen Kunigs &c. abwefen, der ettwie offt in genötigen fachen die heilig Römifeh kirchen vnd das heilig Römifch Reich anrürend andern enden bekümert vnd vmbuangen ift, auf feiner künigklichen Gnaden begerung, mit vnferm gütlichem willen vnd rechten wiffen ains gemainen götlichen vnd erbern landsfrid vnderred, vnd fein des vberain komen in folher maffs vnd mit folher vnderfchaid als hienach begriffen ift.

Von erft, das wir all vnd vnfer yglicher befunder an ainen gemainn gotlichen vnd geleichen landes rechten fullen vnd wellen ain benügen haben, vnd dem gehorfam fein, recht nemen, vnd recht geben vmb wew ainer zu dem andern zu fprechen hat vngeuerlich.

Es fol auch vnfer obgenanter gnedigifter Herr Kunig Fridreich fein Lantmarfchalh in Ofterreich, fein Haubtman ob der Enns, oder wer feiner Gnaden gewalt hat, beftellen, vnd fchaffen, vnd felbs auch daran fein, das den klagern armen vnd reichen die rechtens bedurffent vnd begerent, fürderlich recht widergee, vnd getan werd an den Steten, vnd zu den tegen, da fich das dannoch landfrecht vnd gewonhait rechtlich vergen fol, als das von alter löblich herbracht ift, da auch wir all, als offt wir von vnfern vorgenanten gnedigiften Herren Kunig Fridreich feinem landsmarfchalich in Ofterreich, feinem Haubtman ob der Enns oder wer feiner Gnaden gwalt hat, nach lantfrecht, geuodert, vnd geladen wurden, fürkomen vnd vns verantwurten fullen durch vnffelbs, oder durch vnfer Anbelt, mit volmechtigen gewalt vnd auch das recht darumb vberften, vnd des gehorfam fein, vnd dawider nicht tun, in khainen wegen vor in, oder wo dann das recht hinczogen fol werden, das auch folhe recht nicht werden gefchoben, noch aufgehebt, es fey dann mit baider tail wiffen vnd willen, oder durch merklicher notdurft willen des lands oder zu folhen zeiten, fo man doch fufs gewondlich im jar die recht phfligt zu fchieben.

Es fol auch das landsrecht mit Herren Rittern vnd Knechten befetzt werden mit ainer geleichen anczal, doch ob ains tails zu wenig, vnd nicht ain benügen wer, fo mag man des andern tails deffer mer feczen, damit dennoch das recht gefudert feinn gangk hab, vnd nicht verhindert werde.

Item das alle lantfrecht, lantfgericht, Statgericht vnd alle andre gericht geiftliche vnd weltliche grofs vnd klain, wie die genant fein, damit vnfer voruodern feligen all Prelaten, Pfaffheit, Grafen, Herrn, Ritter vnd Knecht, Stet, Burger, land vnd leut rechtlich vnd mit guter

ter

ter gewonhait herkomen ſind, bey irn krefften beleiben, vnd gleich dem armen als dem reichen volfurt vnd vnd gehalden werden, damit nyemand recht loſ werd gelaſſen, vnd das ſich menikclich land vnd leut, edel vnd vnedel geiſtlich vnd weltlich, reich vnd arm des landsfrids getröſten, vnd gefreyen mugen vngewerlich, vnd ſo ainer alſo mit recht ichts gehabt, ſo ſol vnſer gnedigiſter Herr der Kunig als varmund vnſers gnedigen Herren Kunig Laſſlabs beſtellen, vnd ſelb auch darczu tun, vnd wir ſullen des helffen, das er des an nucz vnd die gewer kom, vnd dabey gehalden vnd geſchirmt werd, vor gewalt vnd vnrecht, als das auch vormalen iſt herkömen.

Es ſullen auch all zuſpruch, ſy ſeinvm aygen lehen, Erbſchaft, Perkrecht, Purkrecht, ligund oder varund hab, geldſchuld oder andre ſachen, die gerichtmeſſig ſein, anpracht, gericht, vnd gehandelt werden, als von alter iſt komen, yeglichs an den ſteten vnd vor den Herren, Richttern vnd Ambtleuten, da ſy von recht hingehoret angeuere.

Item ob yemand in dem land wider recht ichts geſchehe, oder im recht verczogen wurde, der ſol im das ſelber nicht rechen, ſonder er ſol das pringen vnd clagen, an den ſteten, do er das zu recht tun ſol, es ſol auch nyemands in dem land den andern mit abſagen, noch mit angriffen beſchedigen, oder laidigen, an ſeinen eren, leib oder gut, mitprant, raub, nam, venknuſs oder kaynerlay anuel oder beſwernuss, ſundern er ſul ſeinn anſpruch oder vordrung tun vnd nemen, an den ſteten, da er das zu recht tun ſol. Wenn im aber das Recht nicht geuolgen mocht vnd verczogen wurde, das ſol an vnſern vorgenanten gnedigiſten Herren Kunig Fridreichen oder an ſeinn Landmarſchalh in Oſterreich oder für ſeinn Haubtman ob der Enns oder wer ſeiner Gnaden gewalt hat, pringen, da man im den fürderlich Recht pieten, vnd widerfaren laſſen ſol, als landes recht iſt vngeuerlich.

Vnd ob geſchech, das ainer oder meniger in dem land geſeſſen, in welhen wirden, oder weſen, der oder die wern, vnſerm vorgenanten gnedigiſten Herren dem Kunig, dem Lantmarſchalh in Oſterreich, dem Haubtman ob der Enns, und dem landfrechten nicht wolten gehorſam ſein, ſundern ainer den andern oder menige, die den landsfrid beſigelt hieten, wider recht dringen, beſwern, oder anwallen wolten, an leib oder an gut, vnd ſich an dem rechten nicht laſſen benugen, dadurch der benant vnſer genedigiſter Herr der Kunig, ſein Landmarſchal in Oſterreich, ſein Haubtman ob der Enns, oder wer ſeiner gnaden gwalt hat, angerufft wurden, den beſwerten, ainen oder menigern, die alſo wider recht vnd wider den landsfrid gedrungen, beſwert, oder angewallen wurden von ampts wegen wider ſolh dringer, beſwerer vnd anwaller gehelffen ze ſein, vnd wir darumb nach Rat der eltiſten, die in den landsfrid verſchriben ſind, zu hilff geuodert wurden, das wir in dann, wider all ſolh dringer, beſwerer vnd anualler, getreulich geholffen, vnd beiſtendig ſein

ſullen

fullen, vnd wellen, nach vnserm pesten vermugen, damit meniklich bey gleich recht vnd dem landsfrid beleiben, vnd gehalden werden vngeuerlich.

Wer auch, das ainer oder meniger den gegenburtigen landsfrid nicht hielten, vnd vnserm obgenanten genedigisten Herren Kunig Fridreichen seinem Lantmarschalh in Osterreich seinen Haubtmann ob der Enns, oder wer seiner Gnaden gewalt hat, vnd dem landsrechten widerseßig vnd furkoms, vnd dem rechten nicht gehorsam sein, vnd ander leut an leib oder an gut anvallen, oder beswern wolten, dadurch man mit nottung darczu tun, vnd solh vngehorsam leut zu gehorsam bringen muste, damit sy sich an gleich vnd rechten lassen benügen, dadurch villeicht besezz vnd furleg für ire gflossen, oder wo sy sich aufhielten, im land gemacht, oder villeicht in ander weg vmb solh ir vngehorsam musten bekriegt vnd gestrafft werden, das dann wir all vnd vnser yeglicher, wenn wir nach solhem rat, als dauor gemelt ist, von dem obgenanten vnserm genedigisten Herren dem Römischen Kunig, seinn Landmarschalh in Osterreich, seinem Haubtman ob der Enns, oder wer seiner Gnaden gwalt hat, geuordert werden, so sullen, vnd wellen wir wider all solh vngehorsam lewt beswerer, dringer, vnd anvaller furderlich auf vnd gehorsam sein, vnd an solh stet komen, die vns werdent benennet, vnd in getreulich geholfen vnd peistendig sein nach allem vnserm vermügen, damit solh vngehorsam leut gestrafft werden, vnd den landsrechten vnd dem lantsfrid gehorsam werden vnguerlich.

Geschech dann, das sich der krieg solhem vnrechten zu widerstreben vber ain moneid verczug im land, so sol der obgenant vnser genedigister Herr der Kunig, oder die, den sein künigclich Gnad das land an seiner stat, in seiner Gnaden abwesen zu regieren emphelhen wurd, westellen, das den, die des also helfent, nach ausgang des yetz gemelten moneids, ob es im land ist mit notdurften, oder dafür myt sold, von des lands rennten vnd nuczen werde fürgesehen, damit sy irer zerung vnd darlegens dester pas zu kommen, vnd auf das end gewarten mugen vngewerlich.

Doch das vns der vorgenant unser genedigister Herr der Kunig für redlich vnd ritterlich scheden stee, als das vormaln ist herkomen, angeuer.

Gescheh auch, das sich solh handlung ob der Enns fugten, vnd das die dem Haubtman, vnd den lantlauten ob der Enns zu swer wern, vnd hilff begerten, so sullen, wir, die niderhalb der Enns sind, als uil der zu den sachen notdurft ist, vnd eruordert werdent, hinauf ziehen, vnd in getreulich helffen, vnd beistendig sein, wenn des in vorgeschribner maſs begert wyrdet vngeuerlich.

Des geleichen ob den, die niderhalb der Enns sind, solh handlung ze swer wern, vnd hilff begert wurd, so sollen wir, die oberhalb der Enns sind, alsuil der auch zu den sachen notdurft ist, vnd eruordert werden,

herab ziehen, vnd in auch widerumb getreulichen helffen, vnd beiſtendig ſein mit allem vnſerm vermugen, wenn des alſo alſuer berirt iſt, begert wirdt vngeuerlich, vnd ob ſich ſolh zug rays oder fürfleg fügten, ſo ſol man den frewnten vber irm willen vnd vnuergolten nichts nemen, ſunder yeder ſol notdurft mit im ſurn oder kauffen. Wer aber das vberfur, der hiet wider den landsfrid getan, vnd ſolt fürgeuordert, vnd mit im geſchafft werden, den geleidigten, die des begerten, widerkerung zetun, damit ſy ynclaghafft wurden, des dan, die von den ſolh beſwernuss wern beſchehen, an widerred ſullen gehorſam ſein vngeuerlich.

Es ſullen auch vnſer gnedigiſter Herr N. der Kunig, oder wer ſeinn gwalt hat, beſtellen, vnd fürſehen, von des lands rennten vnd nuczen, das albeg werchleut, pichſen, puluer vnd ander zeug, ſo man zu gewynnung der gſloſſer bedorff, vorhanden ſey, damit man daran nicht abgang hab, ſo es zu ſchulden köme.

Auch ſol vnſer vorgenanter gnedigiſter Herr der Kunig, wer ſein gewalt hat, darczu tun, das mit den vmbgelegen landen, wo des notdurft iſt, albeg bey zeiten teg gemacht werden, angelegen ſtet, vnd da denn bey denſelben tegen verſucht werde, damit zwiſchen den landen frid gemacht werd, nach notdurften als dann ettwen auch beſchehen iſt.

Wer aber, das ainer oder mer im land geſeſſen, zu andern auſſerhalb des lands wonhaften zuſpruch hieten, die ſullen das an vnſern gnedigiſten Herren den Kunig, ſeinn Landmarſchalich in Oſterreich ſeinn Haubtmann ob der Enns, oder wer ſeiner Gnaden gwalt hat, bringen, die ſullen dan ſchreiben, oder pottſchafft darumb tun, damit den inwonern von den auſlendern ain gleichs widergee, ob auch ain auſlender zu ainem inwoner des lands ichts zu ſprechen hiet, das ſol auch beſchehen mit recht, vnd ſullen der vorgenant vnſer gnedigiſter Herr der Kunig ſein Landmarſchalh in Oſterreich, der Haubtmann ob der Enns, oder wer ſeiner Gnaden gwalt hat daran ſein, vnd beſtellen, das den klagern recht nicht verczogen werd, vnd das land darumb nicht angriffen gewynn.

Geſcheh dann, das wider ſolich gleich vnd ordenlich erpiettung yemants das land angreiffen, oder dem land angriff machen wolt, damit ainer des andern engelten muſte wider den oder die ſullen, vnd wellen wir all vnd yeglich ſein, vnd das helffen ze werden nach vnſerm peſten vermugen, wenn wir in vorgeſchribner maſs geuodert werden vngewerlich.

Es ſol auch kainer in dem land geſeſſen, ander lantleut oder auslender zu dem Krieg ynner lands oder aus dem land enthalten, behauſen, oder hoffen andern leuten zu ſchaden, noch die veint anualler oder beſchedinger des lands wider diſe ordnung beſchitten, beſchirmen, oder fürdern mit gezeug oder in ander wege. Ob aber ainer oder meniger

das

das wider den gegenburtigen landsfrid teten das wiſſentlich. So ſullen wir all oder ettlich aus vns in den virtailen alſuil der notdurft wurd auffein, wenn wir in obgeſchribner maſs geuodert werden, vnd den oder die, die das getan hieten, helffen zeſtraffen, als ſy des lands offenbar veind wern, damit ſy erindert werden, das ſy vnrecht, vn wider das land getan haben.

A

Vnd ob in dem land ichts genomen, oder geraubt wurd, das ſol nyemand wiſſentlich kauffen weder in Steten, Merkten noch auf dem land, vnd ob das yemand kaufft, der ſol das vmbſunſt widergeben den, der das geweſen iſt.

B

Auch ſullen all kaufleut vnd arbeiter, die in das land darin vnd daraus arbeitent, mit leib vnd gut ſicher ſein varn vnd wandern die rechten ſtraſs auf land vnd auf waſſer mit irr kaufmanſchaft vnd war, als man die zu recht fürn ſol, vnd als mit guter gewonhait des lands iſt herkomen, damit yederman all notdurft deſter pas gehaben, vnd wenn des not iſt, ſeins guts widerumb anwerden muge vngeuerlich, doch auſgenomen, ob ettlichen geſten nach rat verpoten wurd, das ſy ſolh handlung in das land nicht ſolten treiben, widerfur den darüber ichts, ſo ſolt man in von des landsfrid wegen darumb nichts phlichtig ſein angeuerd.

C

Ob auch rauber oder ander beſchedinger des lands erſchinen, vnd gemerkt wurden, die ſullen die landsrichter, vnd ander ambtleut, die zu nagſt darumb geſeſſen ſind, vnd das vernement von ſtunden ain landgeſchrey machen, dartzu dann die lantſchafft derſelben gegent fürderlich auffein, helffen, vnd nachziehen ſullen, damit ſolh beſchediger des lands begriffen werden, vnd den leuten ir gut werd wider gegeben.

Vnd ob ſich des ettlich ſaczten, vnd mit den andern nicht wolden auffein, vnd villeicht an der leut ſchaden wolten zuſehen, nach den ſol gegriffen, vnd ſy geſtrafft werden, nach rat vnd haiſſen vnſers gnedigiſten Herren N. des Kunigs vnd der landlaut, als vor berürt iſt, damit ſy hinfür gehorſam werden, vnd ſolh rauberey im land ze vnderſten helffen, als des ain yeder phflichtig iſt.

Wem auch vnſer gnedigiſter Herr der Kunig ſein Lantmarſchalh in Oſterreich ſein Haubtman ob der Enns, oder wer ſein gwalt hat, von Ambts wegen frid gepietent, der ſol in des an waygerung gehorſam ſein.

Item ob ain Stat, haus, oder geſlos im land gelegen das zu dem Fürſtentum gehörent, oder ains wer, der den Landsfrid hiet beſiglt, verlorn wurd, ſo ſol das vnſer gnedigiſter Herr der Kunig, oder wer ſein gwalt hat, vodern zu ſeinn handen, vnd ob des auf ſolh vordrung nicht wurd abgetreten, vnd wir dadurch in vorgeſchribner maſs und nach ſolhem rat, als dauor gemelt iſt, aufgeuodert wurden, ſo ſullen wir all nach vnſerm vermugen furderlich auffein, vnd das widerumb helffen zu gewynnen, in der maſs, als oben begriffen iſt.

Vnd ſo mit Gots hilff ſolich Stat, gſloſs, haus oder veſt widerumb gewunnen, oder in obgeſchribner maſs gegeben wurd, hiet es dann vor zu dem Furſtentum gehort, ſo ſol es dan auch darczu gehorn, vnd geben werden, wer es aber ains andern Erb oder ſacz geweſen, oder ob yemand fuſt verſchreibung darauf hiet, der den landsfrid beſiglt hiet, ſo ſol es im auch werden widergegeben vngeuerlich.

A

Wer aber ſolh Stat, veſt, haus, oder geſloſs ains geweſen, der den landsfrid nicht beſiglt hiet, noch darinn ſeinn wolt, ſo ſollen wir von des gegenburtigen verſchribnen landsfrid wegen nicht phflichtig noch gepunden ſein, dafür zeziehen, nur alain wir oder weniger aus vns wolten das tun von vnſerm gutlichen willen, das doch dannoch ob es halt mit vnſerm gutlichen willen wurde fürgenomen an vnſers gnedigſten Herrn des Kunigs ſeins Landmarſchalh in Oſterreich, ſeins Haubtmans ob der Enns, oder wer ſeiner Kunigclichen gnaden gwalt hat, rat, wiſſen vnd willen nicht ſol beſchehen, damit dan ſachen alzeit deſter ordentlicher mug nachgedacht, vnd aufgewart werden vngeuerlich.

B

C

Beſchech auh, das ainem, der den landfrid nicht beſigelt hiet ſein gſlos wurd angewunnen, vnd das der, oder die, die gewunnen hieten, von demſelben gſlos nyemand angriffen, noch beſwerten, den alain den, den ſy das geſlos hieten angewunnen, ſo ſullen wir auch nicht gepunden ſein für daſſelb gſlos zu ziehen, nur es wer vnser gütlicher will, vnd in der maſs, als dauor in dem nagſten artikel iſt begriffen.

Es ſol auch der gegenwurtig landsfrid, in allen ſteten vnd merkten ſunderlich gerufft werden, damit das yederman ain wiſſen hab, vnd was lediger knecht im land ligend vnd nicht herren habent, das ſy zu dienern verſprechen, die ſullen ſich ynner ainn moneid aus dem land erheben.

Teten ſy aber des nicht, wo man ſy nach ausgang des moneids nach der beruffung im land vindet, da ſol man nach in greiffen, vnd ſy zu handen nemen, vnd halden vncz, das vnſer gnedigiſter Herr der Kunig ſein Lantmarſchalh in Oſterreich ſein Haubtman ob der Ens, oder wer ſeiner Gnaden gwalt hat, ſchaffen, wie mit in ſulle gehandlt werden, vnd ob vnſer ains oder menige inſigl an den landsfrid nicht bracht wurden, wie ſich das fügte, mit den ſol der landsfrid mit kainerlay ſachen zerütt, noch verhindert werden, wann er ſol dennoch in volliger macht beleiben, als vnſer aller inſigl angehengt wern, vnd ob der brief zu klain wer, das vnſer aller inſigl nicht mochten daran bracht werden angeuerde, ſol ain andrer brief in gleichem laut zu den gelegt vnd geordnet werden, an den dann ain yeder ſein inſigl gehengken, vnd ſein namen auf das preſsl, daran ſein ſigl gelegt wirdet, geſchreiben mug, vnd ſol das dann als gancz kraft haben, als ob vnſer aller namen in dem brief geſchriben wern, vnd geleben auch darauf all mit einander gemainklich vnd ſunderlich, die in

den

den landsfrid treten werdent, als oben an dem brief gemelt ist, pey vnsern wirdikaiten, ern, vnd trewn, den gegenburtigen landsfrid stet zu halden vnd ze volfürn, vnd dawider nicht ze tun, noch yemands ainem ynner lands oder ausserlands von vnsern wegen ze tun gestatten in khain weis angeuer, vnd haben darumb vnser insigl an den briefhengken, vnd vnser yeds namen auf das Pressel, daran sein insigl gehenkt ist, haissen schreiben.

Es ist auch sunderlich beredt, vnd verlassen, das der gegenburtig landsfrid an vnsers gnedigisten Herren des Römischen Kunigs &c. Vormund vnsers vorgenanten gnedigen Herren Kunig Lasslabs verschreibung der vier Parteyen dicz lands von seinen Gnaden gegeben, er seie kunigclich Gnad zu Römischen Kunig erwelt, was auch an vnsern vnd des lands freihaiten, rechten, gnaden vnd güten gewonhaiten, kain abgang oder mangel pringen, vnd daran vnuergriffen, noch damit abgenomen sein sol vngeuerlich, auch sol der gegenburtig landsfrid wern, vnd krefftig sein von datum des briefs alslang.

LXXXVII.

Exemplum fiduciæ de pactis proxime præcedentibus, quam in futuris comitiis ab Imp. Friderico dari, ſtatus & ordines Auſtriæ poſtularunt. Ex publicis Actorum Commentariis Civitat. Vindobon. Vol. 1. fol. 178. p. 2.

A Wie sich vnser genedigister Herr der Römisch Kunig in den Landsfrid verschreiben solte.

Wir Fridreich von Gotes Gnaden Römischer Kunig zu allen zeiten merer des Reichs, Herczog zu Osterreich ze Steir &c. Bekennen, vnd tun kund offentlich mit dem brief allen, den er fürkumbt, vnd geczaigt wirdt, das wyr als vormund vnsers lieben vettern Kunig Lasslaben, den wir innhaben, B mit ganczen fleiss vnd bewegung vnsers gemüts betracht, vnd für vns genomen haben, wie vnser fürstentum Osterreich vnd all inboner desselben lands niderhalb vnd ob der Enns in frid, gemach, vnd aufnemen gesaczt, vnd kömen mochten, vnd haben damit betracht, das ain gemainer verschribner landsfrid zu solher befridung, hoch vnd vest, nucz vnd fugsam wer, vnd an vnser lantschaft in Osterreich begert, sich in ainen solhen verschriben landsfrid zegeben, vnd den ze haben, des sy C sich also von irm gütlichen willen gewilligt, vnd ainn solhen gotlichen, vnd erbern landsfrid auf solh vnser begerung beredt, vnd ausgenomen habent, vns vnd vnserm lieben vettern Kunig Lasslawen, ze dinst vnd geualnuss in selbs vnd der ganczen lantschaft in Osterreich niderhalb vnd ob der Enns zu frumen, nucz, gemach, vnd aufnemen, als das der lantsfridbrief aigentlich beweist, das wir in mit allem fleiss dankchen, vnd wellen das mit besundern genaden, in allen guten gen in erkennen, vnd wann wir lautter erkennen, vnd versteen, das aus solhem irm redlichen fürnemen vnd betrachtung des landsfrids

frids groſſer nucz, gemach, vnd frumen des lands komen, vnd entſpringen mag, haben wir als vormund des vorgenanten vnſers lieben vettern Kunig Laſſlaben den benanten landsfrid beſtet, vnd vns mit gütlichem willen auch darinn gegeben wiſſentlich in kraft des briefs, alſo das wir denſelben landsfrid in allen puncten vnd artikln als uer vns die nach laut deſſelben landsfridbriefs als vormund ſunderlich berürund gancz ſtet halten, volfürn, vnd den ſcherm hanthaben, vnd nachkomen ſullen vnd wellen, von den nuczen rennten vnd gulten des fürſtentumbs Oſterreich vnd mit allem andern in demſelben vnſerm fürſtentumb geſeſſen, vnd wonhaften ſchaffen, das ſy dem egemelten landsfrid auch genczlich nachkomen vnd den halten, als der landsfridbrief darumb aufgegangen, aufweiſt, vnd gebieten darumb veſtigklich vnd ernſtlich allen Prelaten, Grauen, Herren, Rittern vnd Knechten, Burgermaiſtern, Richtern, Reten, Burgern, vnd allen andern vnſern vnd des fürſtentumbs Oſterreich vndertan, das ſy dem benanten landsfrid genczlich gehorſam ſein, vnd darin treten, vnd dawider nicht ſein, noch tun in kainerlay weiſe als wir des ſunder getrawn zu in allen haben, vnd als ſy vns vnſern lieben vettern Kunig Laſſlaben in ſelbs vnd der lantſchaft des pflichtig ſind, das iſt vnser ernſtliche maynung, vnd wellen auch wir, das in allen guten genediklichen gen in erkennen, mit vrkund des briefs &c.

A licis Actorum Commentariis Civitatis Vindobonen. Vol. 1. fol. 179. p. 1.

Wie ſich die vonn Steten in den landesfrid verſchreiben ſolten.

Wir all Burgermaiſter, Ret, vnd Burger zu Wienn vnd in allen andern Steten vnd Merkten nyderhalb vnd ob der Enns, die zu dem fürſtentumb Oſterreich gehoret, geſeſſen vnd wonhaft, bekennen, vnd tun kund offentlich mit dem B brief, als der hochwirdig Fürſt vnd Herr, Her Linhart Biſchof ze Paſſaw, vnd die wolgeporn Edeln veſſten vnd geſtrengen grafen, herren, ritter, knecht vnd edelleut im land zu Oſterreich nyderhalb vnd ob der Enns geſeſſen vnd wonhaft, durch gemains nuczs frumens vnd aufnemens willen des lands nach ſunder begerung, rat vnd wolgeuallen des allerdurleuchtigiſten Fürſten vnd Herren, Herrn Fridreichen Römiſchen Kunig zu allen zeiten merer C des Reichs Herczogen zu Oſterreich vnd ze Steir &c. vnſers allergnedigiſten lieben Herren mit gutlichen willen ains gemain gottlichen vnd erbern landsfrid ſind vberain worden, den auch der obgenant vnſer allergnedigiſter Herr der Römiſch Kunig beſtet, vnd als vormund vnſers genedigen lieben Herren, Kunig Laſſlawen in demſelben landsfrid getreten hat, als die brief darumb aufgangen, das lautter aufweiſent, vnd wan wir aigentlich merkchen vnd verſten, das der benant verſchriben landsfrid getreulich vnd erberlich fürgenomen, vnd betracht iſt, dem ganczen land zu frumen, gemach vnd aufnemen, vnd auch vns vnd allen

---

LXXXVIII.

Ejusdem fiduciæ alterum exemplum pro civitatibus Auſtriæ. Ex pub-

allen Steten vnd Merkten in irm gewerben vnd handlung merklichen nucz bringen mag, dauon so haben wir auch nach rat vnd begerung des obgenanten vnsers allergenedigisten Herren, des Romischen Kaisers &c. denselben landsfrid mit guter vorbetrachtung vnd rechten wissen willigclich aufgenomen, vnd sein darinn getreten, vnd geloben auch bey vnsern eren vnd trewn anstat vnser selbs vnd aller vorgemelten Stet vnd Merkt nyderhalb vnd ob der Enns denselben landsfrid vnserthalben auch also zuhalten vnd den nach vnserm vermügen zu furdern, vnd darczu zc helffen getreulich vnd dawider nicht zetun in aller mass vnd beschaidenhait, als wir all mit namen in dem vorgenanten gemainen landsfrid brief geschriben wern vngeuerlich, vnd des zu vrkund haben wir all obgemelt Stet vnd Merkt insigl haisen hengken an den brief, der geben ist &c.

LXXXIX.

Acta Comitiorum Austriæ, quæ Anno 1444 ad diem VIII. Martii Vindobonæ celebrata sunt, præeunt literæ encyclicæ Imp. Friderici, quibus eadem comitia indixit. Ex publ. Actor. Commentariis Civit. Vindobon. Vol. 1. fol. 179. p. 2.

Vermerkt das Landttaiding das sich zu dem Tag Reminiscere Anno &c. Quadragesimo quarto von des obgeschriben lantfrids wegen zu Wienn gehalten ist worden.

Von erst das ausschreiben, so vnser genedigister Herr N. der Romische Kunig getan hat.

A Fridreich von Gotes Gnaden Römischer Kunig zu allen czeiten merer des Reichs Herczog ze Osterreich vnd ze Steir &c.

Erbern weisen vnd lieben getrewn, als wir die lantschaft gen Wienn geuodert haben, auf sand Niclas Tag nagstuergangen durch befridung willen des lands bey demselben Tag aus aim verschriben lantsfrid geredt, vnd in notl komen ist, vnd wer ze hoffen gewesen, soltn meniger lantleut nyderhalb vnd ob der B Enns, auch seie zu dem Tag komen, der benant landsfrid wer da zu end beslossen worden, solh beflissung sich aber durch irs abwesen willen verczogen hat, dadurch wir vns nach rat vnd begerung der, die daczemal ze Wienn gewesen sind, ain andern Tag fürgenomen haben, vnd emphelhen ew ernstlich, vnd wellen, das ir dadurch acht aus ew mit voll gen gewalt auf den Suntag Reminiscere in der vasten schirstkünftigen ze Wienn bey der lantschaft habt, vnd ewr Stat insigl mit bringen C lasst, desgleichen wir der andern lantschaft yecz auch schreiben, damit den sachen verrer nachgangen, vnd der lantsfrid gancz beslossen werd, das wellen wir gnediglich gen ew erkennen, geben an Allerkindlein Tag (*28. Decembris*) anno Domini &c. XLIII. vnsers Reichs im virden jar.

Commissio Domini Regis per Consilium.

Den Erbern weisen vnsern lieben getrewn N. dem Burgermaister N. dem Richter dem Rate vnd den Burgern gemainclich ze Wienn.

XC.

XC.

Rerum in iisdem comitiis gestarum brevis expositio. Ex publ. Actor. Commentariis Civitat. Vindob. Vol. I. fol. 180. p. 1.

Item als die lantschaft zu dem tag Reminiscere (*8. Martii*), zu einander komen ist, ward verlesen vnsers gnedigisten Herren glaubbrief auf ettlich Ret, die da anbrachten den merklichen geprechen darinn das land yetz stund, das die lantschaft darB czu raten, vnd tun solten, das das land in frid brach, vnd gesaczt wurde &c. Darauf bedachten sich die vir partey, yede für sich selbs, vnd an freitag vor Oculi tet der von Passau antwurt für die Prelaten, vnd sprach, die Prelaten begerten von den Graffen, Herren, Rittern vnd Knechtten zu wissen, ob sy in den landsfrid gen wolten oder nicht, wolten sy darain gen, mainten die Prelaten, so wer notdurft, das die notl des landsfrid für sich genomen wurC de, von den vir parteyen vnd yede darüber siczen vnd darin betrachten solt, was gleich vnd pillich, vnd auch darinn ze mynnern oder zemern wer durch gemains nucz willen, damit kain tail wider den andern beswert würd, dieselbig betrachtung solt dann von den parteyen wider zusampracht, vnd darinn ainig wurden, westen sy aber icht ain pessers, das für land vnd leut nucz wer, dauon wolten sich die Prelaten nicht seczen, vnd darnach solt der Adel antwurt getan haben, die bedachten sich, vnd sprachen, wie sy das an die andern vom Adel, die sy erwelt hieten, wolten pringen, vnd irn Rat haben,

Vnd an demselben Sambstag in der achten stund komen die vir parthey gen hof, da word der Herren antwurt aber geschoben vncz nachmittag, do komen die Brelaten vnd die Purger von de Steten gen hof, da tet in Her Remprecht von Walse anstat der Grafen, Herrn, Ritter vnd Knecht ain antwurt, vnd sprach, das nicht fuglich wer, ainn verschriben lantsfrid zu besigln, darumb das darinn ain tail mer mocht beswert werden, denn der ander, auch von der gest vnd der pfaffhait guter wegen, die sy im land habent, die auch dauon nicht teten, vnd darumb deucht sew geraten, vnd gut sein, das noch aus yeder partey vir darczu geben wurd, die den vbersessen, vnd ains andern wegs gedechten, der auch nuczlich vnd zu ainu landsfrid dienet, damit das landsrecht gehalden, vnd das land dester pas beschirmt wurd, vnd ob den andern partheyen solher weg auch geuil, darumb mochten sy sich bedenkchen.

Nachmaln druugen die Brelaten darauf, das die von Steten auch soltten gehort werden, da antwurt Her Hanns Harnigseer Burgermaister anstat der Burger von den Steten, vnd sprach: Gnedigen Herren als wir vor bey allen tegen begert haben ains gemainn landsfrids, vnd zu dem nagst uergangen sand Niclas tag, darumb ain tag her ward gemacht, vnd ainer yeder partey, zehen darczu geben,

die

die hieten auf vnſers gnedigen Herrn des Kunigs begern aus ainn landsfrid geredt, der da vernotelt wer worden, darauſs die landſchaft ſeiner Gnaden reten ain antwurt geben hieten, wie ettlich nicht hie wern, vnd die da hie wern, wolten kain beſlieſſung an dieſelben nicht tun, vnd darumb ſolt man ainn andern tag auf Reminiſcere ſeczen, das die herkomen, vnd was dann von der lantſchaft darinn ze mynern vnd zu mern wer, das mocht man tun, alsdann dieſelb antwurt in geſchrift am nagſten vor den reten wer verleſen worden, vnd darumb ſo geuiel vns wol das dem noch alſo nachgangen wurd, vnd ain gotlich gleicher verſchriben landsfrid durch gemains nucz willen des lands betracht, vnd fürgenomen wurde, damit das landsrecht ain furgang hiet, vnd ain tail wider den andern darinn nicht beſwert wurd, vnd was wir darczu helfen, oder raten ſolten, ſolten, des wern wir willig.

Darauf redt der von Walſſe, es wer damit nicht abgeſlagen, man ſolt auch die notl des landsfrids vnd ander verſchreibung vndgut nuczweg fur ſich nemen, vnd daraus reden, vnd was dan zu gemainn nucz vnd frumen des ganczen lands da gedacht, vnd fürgenomen wurd, das ſolt dann an die andern all pracht, vnd darnach, ſo man des ainig wurd, beſloſſen werden, vnd fragt die vom Steten, ob ſy vir aus in darczu geben wolden, die ſchuben ir antwurt auf die Prelaten, das die vor in antworten ſolten, die bedachten ſich, und ſprachen, wie ſy von den andern Brelaten, als für ain partay zu betrachten ainn gemeinn landsfrid geben

A wern, ſeid ſew nu der weg gut gedeucht, ſo hieten ſy ſelbs nicht gewalt aus in zu geben, vnd wolten, das an die andern Brelaten pringen, vnd das auf morgen den Suntag Oculi zu der aindleſten ſtund wiſſen laſſen, deſgeleichs begerten die von Steten, vnd alſo ward des tags nicht mer daraus geredt.

Item an dem Suntag Oculi (*15. Martii*). nach eſſen zu der aindleſten ſtund komen die Brelaten vnd die Burger von den Steten gen hof, vnd

B die Brelaten taten ir antwurt mit vil warten, vnd begerten, das ain gemainer götlicher verſchribner landsfrid betracht, vnd den dem nachgangen wurd, dann als die Herren, Ritter vnd Knect mainten, wie noch ander gut nucz weg wern, die alſuil oder mer zu gemainn nucz des lands dienten als ain verſchribner landsfrid, die wolten ſy gern horn, vnd daraus dann reden laſſen, oder das ſy in vrſach ſagten, warumb nicht füglich wer, in ainn verſchriben landsfrid ze gen.

C Da antwurten die Burger vonn Steten, vnd erczalten, wie der tag her gemacht, vnd in vnſer gnediger Herr der Kunig verſchriben hiet herzekomen zu beſlieſſen den landsfrid, als ſew des vormaln zu allen tegen begert hieten, daraus in nicht fuglich zu treten wer, vnd bitten auch, das die verſchreibung des landsfrid für ſich ſolt genomen, vnd der zu end nachgangen werden.

Darwider redt der von Schawnberg, ſy hieten den landsfrid noch nicht abgeſlagen, vnd ſolt noch pas

daraus, vnd aus andrer verſchreibung geredt, vnd auch ander nuczlich weg für ſich genomen werden, damit den ſachen ordenlich nach dem fuglichiſten vnd nucziſten wurde nachgangen, vnd darumb ſolten die Prelaten vnd die von Steten auch darczu geben, damit aus ſolhen ſachen vnd notdurften aigentlich geredt wurd, vnd das mocht dan yede partey an die ſein pringen, vnd an dieſelb ſolt dennoch nichts beſloſſen werden, vnd alſo verwilligten ſich die Brelaten, vnd die Burger von Steten aus yeder parthey ſechs darczu zegeben, vnd Herren, Ritter vnd Knecht, auch aus yeder partey ſechs, das ſind vir und zwanczig perſon, die ſolten, als auf den Montag nach Oculi (*16. Martii*) wider gen hof zuſamen komen auf den ſachen ze reden.

A nigung vnd ordnung willig vnd gehorſam ſein werdent. Bekennen &c.

Bedeucht die vonn Steten gut vnd notdurft ſein, das ain bekantnuſs wer gemainklich all vnd yeglich ynwoner des lands, vnd nicht alain für die, die ire inſigl an die verſchreibung hengen, vnd der aynung gehorſam ſein &c. darum das ein yeder deſt pas zu dem landsfrid genaigt, vnd deſt mynner wider Part wurd, vnd ſunderlich darumb das nachmaln in der verſchreibung all vnd yeglich inwoner des lands begriffen vnd verfangen ſind.

B

Item das in dem erſten artikel, der ſich anhebt, von erſt das wir all vnd yeglich beſunder an ainem gemainn lantfrechten ſullen ain benügen haben, begriffen wurd, das ain yeder recht geben, vnd nemen ſolt an pillichen enndten vnd anders nicht vmb wew ainer zu dem andern zu ſprechen hat.

XCI.

Capita quædam, quæ in Tabulis pacis publicæ, ſupra prolatis, civitates Auſtriæ immutari, demi vel addi percupiunt. Ex publ. Actor. commentariis civit. Vindob. vol. 1. fol. 181. p. 1.

C

Item das in dem andern artikel, der alſo laut. Es ſol auch vnſer obgenanter genedigiſter Herr Kunig Fridreich ſein Lantmarſchalh &c. der Stet, Merkt vnd andere gericht gerechtigkait vnd herkomen nemlich gemelt werden.

Hernach iſt vermerkcht, wie die von Steten, notdurft, vnd gut bedeücht etlich artikl in der verſchreibung des landsfrids ze verpeſſern, vnd des erſten in dem anfang der verſchreibung, der alſo lautt.

Item die beſeczung des landsrechten nach laut des dritten artikel geueldt den von Steten wol.

Item in dem virden artikel, der alſo anhebt. Item das alle lantfrecht, lantsgericht, Statgericht, vnd alle andere gericht &c. bedeucht gut ſein alſo zu ſeczen, damit vnſer voruo-

Von Gotes Gnaden Wir Leonard Biſchoue zu Paſſaw &c. die in den gegenburtigen Lanntsfrid treten, ire inſigl daran hengen, vnd der ay-

dern

dern seligen all vnd yeglich Prelaten, Pfaffhait, Grauen, Herren, Ritter vnd Knecht, Stet, Merkt, Burger, land vnd leut rechtlich mit gnaden oder freyhaitten oder guten gewonhaiten herkomen sind.

Item das zu den sunftem artikel gesetzt wurde, das auch fur solh recht nyiemand gefreit, noch besichert werd, mit freibrifen, oder in ander weg, vnd das auch kain recht von pillichen Steten vnd gerichten geczogen, oder erhebt werde anndersB dann recht ist.

Item der sechste artikel mit allen puncten geuelt den vonn Steten wol.

Auf den sybenten artikel, der also anfecht, vnd ob geschcch, das ainer oder meniger in dem land gesessen &c. Ist der von Steten begerung vnd bedeucht sy auch gut vnd notdurftig sein, das des landt tailung, vnd wer in aynnem yeden tail gehorn solte, nemmlich aufgezeigt, vnd benant werden, vnd dann ain yeC den tail sein anczal auch mit namen ausgesaczt, vnd genant wurde, damit dem reichen vnd dem armen yeden nach seinen staten geleichlich gepur in dem landsfrid ze leiden vnd ainer fur den andern nicht vnpillich oder an ain recht vnd redliche notdurft aufgeuodert gemut, noch anders dann von alter herkomen ist, beswert werde, darumb das der landsfrid durch gemains nucz willen erdacht, vnd furgenomen sol werden, vnd sunderlich durch das des pas besten mag.

Item in den achteten artikel dan auch begriffen wurde, das ain yeder auf wer in mass als vor in der tailung des lands berürt solt werden.A

Item an den newnten artikel der laut: geschech dann, das sich der krieg vber ain moneid verczug &c. mainen die von Steten.

Seindmalen der landsfrid durch ains gemain nucz willen fürgenomen ist, bedeichte die vonn Steten gut sein, das man nyemand weder bedurffen, noch sold geb, noch auch schaden widerkern solle, darumb das die widersessigen dester pas vnd furderlicher zu recht pracht, vnd vmb ir vngehorsam mugen gestrafft werden, bedeucht aber andern besser sein das bedurffen oder sold zu geben vnd für schaden zesten, das dann von der abgemelten vrsach wegen, allen und yeglichen die zu solhen dingen helffen, vnd darpey beleiben, ir bedurffen oder sold gegeben, vnd redlich schaden widerker werden gleich dem armen, als dem reichen angewerde.

Item der zehend artikl geuellet den von Steten nyderhalb vnd ob der Enns auch wol in paiden stuckhen.

Item in den aindlesten artikl darinn begriffen ist, das nyematt den freunten vber irn willen nemen sulle, vnd wer das vberfur, der solt darumb fürgeuodert werden &c, bedeucht die von Steten gut sein nemlich zu begreiffen, das ain Haubtman des zugs, so der vber solichs angerufft wurd, furderlich darczu tun, vnd den gelaidigten widerkerung schaffen vnd widerkern, vnd den laidigern an der stat straffen sulle, als

ainer, der den landsfrid verprochen hab, darumb das chainer, der solhs tet, nicht verrer waigern, vnd der lantsfrid dest mynner zerütt wegen müge.

Item der zwelft artikel von bestellnus wegen zeugs vnd der werkh leut, der geuellet den vonn Steten auch wol.

Item der dreiczehent artikel von der Teg wegen ze halten mit den vmbelegen landen &c. geuellet den von Steten wol, das darinn versucht vnd guter fleifs getan werde, zwischen den landen frid ze machen nach notdurften.

Item der virczehent artikl geuellet auch den vonn Steten wol, also zu beleiben in paiden seinen stukchen.

Item der funfczehent vnd sechczehent artikl geuielle auch wol, so die in den vordern artigkln des landes tailung zegen wurden.

Item der sibenczehent, achczehent, newnczehent, zwaintzigist, vnd ainer vnd zwainczigist artikl geuallent den vonn Steten all wol.

Item der zway vnd zwainczigist artikl solt sich in den vordern ziehen von der tailung wegen.

Item auf den drey vnd zwainczigisten, vir vnd zwainczigisten, vnd funf vnd zwainczigisten artikl bedeucht die vonn Steten gut sein, was dem Fürstentumb zugehorte, vnd also wider gewunnen wurde, das solichs dem Fürsten wider gegeben solt werden, vnd welhem lantman sein slofs, haus oder vest mit gewalt redlich vnd ritterlich abgewunnen wurd, das dem solt widerkert werden, wie aber ainer das sein anders verliesen oder verbarlosen wurde, das man das zu des lands handen gewinnen, vnd behalten solt, vnd wenn sein haus vest oder slos abgewunnen wurde, der nicht in dem landsfrid wer, von wem oder wie sich das fügte, das solichs albeg zu des lands handen vnd nucz geuiel, darumb das der lantsfrid von chainen insunderhayt mich zurütt, zustort, oder geprochen werd, vnd ein yeder des ersten zu recht eruodert sol sein, als vorgemelt ist.

Item das in vnsers genedigisten Herren N. des Römischen Kunigs brief der bestettnufs des landesfrids seiner Gnaden verschreiben, den Parteyen gegeben, vnd damit all vnd yeglich Gnad, freihait, gute gewonhait, vnd loblichs alts herkomen des lands vnd aller inwoner vorgehalten vnd vnuergriffen beleiben vnd werden.

Item desgleichen in der Stet verschreibung all vnd yeglich ire recht, löblich gewonhait, freihait vnd gnad, wie sy die herbracht, vnd erworben haben, auch an ende vorbehalden beleiben.

Item das ander geuellet den vonn Steten gancz auzz alles wol pis an das, als auch sunderlich beredt, vnd nach der beslieffung verczaichnet ist.

Item

Item aus derſelben vorhaltung vnſers genedigiſten Herren des Kunigs verſchreiben wer zu reden von der nucz vnd rennt wegen, dauon der landsfrid ſol gehalten, vnd verlegt werden, wie man das kunde verſorgen, nachdem als die verſchreibung der Parteyen ainn artikel innhalt, wie vnſer genedigiſter Herr der Kunig mit denſelben nuczen vnd rennten handeln ſol &c.

Die verpeſſrung ettlicher artikel in der verſchreibung des landsfrids von den Burgern betracht, ſind nicht fürbracht noch gehört worden.

Darumbe das Herren, Ritter vnd Knecht in den lanntsfrid nicht geen wolten, von ſach wegen, die enhalb an dem plat geſchribn ſteent, vnd mitſambt irm fürnemen darnach begriffen, ſo ſy den Prelaten vnd den Purgern in geſchrift gaben an Montag poſt Occuli.

XCII.

Rationes & cauſæ, cur ſtatus & ordines Auſtriæ laudatas pacis publicæ tabulas ratas habere nolint. Ex publicis Actorum Commentariis Civitat. Vindobon. Vol. 1. fol. 183. p. 2.

Vermerkcht von was ſachen die Lanndſchafft nicht mainet ie den Lanndesfrid zu treten.

Das iſt darumb, wann in der notl des Lantsfridbriefs nicht begriffen ſein, der geſt, geiſtlicher vnd weltlicher leut vnd güter, ſo ſy im land haben. Es ſein auch darinn nicht berürt der Pfarrer vnd Caplen leut vnd güter, die ſy auch im land haben, alſo das darinn nicht ein geleiche wegung vnd purdtragen ſey fürgenomen, darumb das yedermann nicht ain anczal volks ſey angeſlagen worden.

Item als in der notl des landsfrids iſt begriffen, ob icht geliger oder beſeſſe für gſloſſer hie im land künftiklich geſchehen wurden, dadurch ſich die lantleut fürſlahen muſten &c. darinn habent in die lantleut fürgenomen. Es mocht ſich begeben, das ſolich merklich gſloſſer im land mochten verlorn werden, die in kurzer zeit nicht wern wider zegewynnen, dadurch meniger aus in ſolich geliger nicht vermochten, vnd muſten ſich darumb aus dem veld fügen, dadurch in auch nicht fuge in den lantsfrid ze treten, vnd darumb ſolt nu geſcheen, das ettlich aus den lantleuten, den lantsfrid ſolten beſigln, darumb das ſy des nicht vermochten zu behalten, iſt wol zu verſteen, das daraus manigueltig zwitrecht vnd vnrat mochten entſteen.

Item das von des fürſtentum Oſterreich nuczen vnd rennten werd beſtellet ſolich ausrichtung zetun, als in der zedel vnſers fürnemens iſt begriffen.

XCIII.

Comitum, Baronum &c. Auſtriæ articuli ſiue capita, quæ ad deliberandum adſumi debere exiſtimant.

Ex publ. actor. Commentar. Civ. Vindob. vol. 1. fol. 184. p. 1.

Der Grauen, Herren, Ritter vnd Knecht erſtes furnemen.

Item ob für ſich zenemen wer, das vnſer antwurt, auf ſolich anbringen von erſt alſo ſtund., das vnſer genedigiſter Her der Römiſch Kunig &c. ſecze ain Lantmarſchalh, damit das lantsrecht gee, vnd yedemman dem armen als den reichen, vnd demſelben Lantmarſchalh zugeb ainn Haubtmaen, nach Rat der lantſchaft, vnd demſelbee Haubtman zuſchaff anczal geraiſigs volks, die dann dem land nuczlich ſey von den nuczen vnd rennten, die dem Fürſtentum zu Oſterreich zugehorn, vnd nem darczu zu hilff all inwoner des lands Oſterreich, das die von irn nuczen vnd gulten, ſy ſein geiſtlich oder weltlich, Prelaten, Pharrer, Caplen, vnd auch all, dew die jerlich gult oder ander guter in dem land zu Oſterreich haben, vnd ob der Enns, darunder nyemand hindan geſaczt, das yedem werd ain anſlag gemacht mit weltlichem volk ze roſſen vnd ze fuſſen nach ſeinen vermugen, wieuiel er dauon werlicher haben ſol, vnd das derſelb anſlag köme in ain verſchribnes Regiſter, und demſelben Haubtmann geantwurt werd, vnd von im nicht verrer geraicht werd, was dann dieſelb ſumm pringen wurde des volks, das daſſelb volk zugeſchafft werd dem Haubtmann, den vnſer gnedigiſter Herr der Römiſch Kunig &c. nach rat der lantſchaft ſeczen wirt, vnd wer der ſeye, der dem Ladtmarſchaih nicht gehorſam ſein wolt, vnd dem rechten das wiſſentlich wer, vnd wolt dem andern gwalt vnd vnrecht tun, vnd nich bey lantfrechten beleiben, oder dem lantsrechten nicht gehorſam ſein, ſo ſol derſelb Haubtmann mit dem volk, das vnſer genedigiſter Herr der Römiſch Kunig &c. dem Haubtman zu der landſwer zugeſchafft, von den nuczen vnd rennten, als oben gemelt iſt, vnd auch ob noth dabey wer, mit allem volk, das dem land wirt angelegt demſelben gewaltſamlich darczu pringen, das er demſelben landfrechten gehorſam ſey.

Item vnd auch alle die auſwendigen des lands ze Oſterreich, die da Erb vnd gult in dem land zu Oſterreich haben, es ſein gefürſt, geiſtlich oder weltlich Prelaten, Pfarrer, Grafen, Heren, Ritter vnd Knecht, Burger vnd gemmain leut, in maſſen als oben begriffen iſt, all die erb vnd gult in dem land ze Oſterreich haben vngeuerlich, nyemand darinn aufgenomen, vnd hindan geſaczt, darauf auch ain anſlag gemacht werd, auf ir nucz, gult im land, als ainen inwoner des lands an aufgenomen kain vnderſchaidung, das auch derſelb anſlag geſchrift genomen, vnd dem Haubtman zubracht werde, das, das dann dem land ze nucz vnd fromen genuczt vnd gebraucht werde damit das land in rue vnd frid kome.

Item auch alle die Stet vnd Merkcht, Dorffer, Höff, die dem Fürſtentum ze Oſterreich zugehorn, darauf auch ain anslag gemacht werd, vnd in geſchrift kom nach ainer anczal volks, vnd dem Haubtman zubracht werd, nach yeds ſtaten vnd

ver-

vermugen, alsdann etwan bey zeiten vnsers gnedigisten Herrn Kunig Albrecht &c. seligen gedechtnuss gewesen ist, vnd das das volk alles genuczt werd zu des lands notdurften, nucz, frum, vnd zu frid.

Item ob sich begeb, das derselb Haubtman must fürslag tun von wegen hiecz den, die dem lantsrechten nicht gehorsam wolten sein, vnd ob verstanden wurde, das der Haubtman von den veinten gedrungen solt werden, damit das veld geraumt wvrd, so mag der Haubtman ain yedenn inwoner des lants aufuordern B nach allem seinn vermugen, vnd wer darczu nicht geschikt wer, der sol dennoch sein hilff darczu tuu mit werlichem ze rossen vnd ze fussen, nach yeds vermugen getreulich vnd vngeuerlich, damit das veld gesterckt, und der landsfrid fürgangk beschirmt, vnd gehalten werden.

Item ob sich begeb von den veinten, das die, die der Haubtman zu in eruodert hiet, in venknus kemen, oder schadem von den veinten nemm, C das redlicher schaden wer, denselben schaden sol der landsfürst denselben, die da schaden emphangen haben, fürderlich abtragen, vnd darumb entrichten, vnd auch von der venknuss ledig machen.

Item ob sich begeb, das wir von dem Haubtman in ain veld eruodert wurden, so sol vns ain lantsfürst fürsehen, vnd halten, inmassen als das von alter her ist komen vngeuerlich.

Es sol auch das land ob der Enns mit aller der meldung vnd artikln, A als vorberurt ist, in aller der mass mit fridung vnd hilff steen als das land Osterreicb.

Begeb sich sach von inwonern oder auslendigen des lands zu Osterreich vnd ob der Enns, die gut darinn hieten, vnd nicht gehorsam sein wolten solichs nucz vnd frumen, der betracht ist, durch des lands nucz vnd frumen aller meniklich, so sol der Haubtman daran sein, das der darczu geholden wert, als das dem land notdurft ilt.

Item auch ist für sich ze nemen, das in yedem virtail des lands sol ain Haubtman gesaczt werden, derselb sol ganczen gwalt haben, ob des notbeschech das der Obrist Haubtman in eruodern wurd, das dan derselb Haubtman des virtails mit allem volk geraisigen vnd fus volk in seinn virtail aufuordern sol, vnd sich mit dem volkch zu dem Obristen Haubtman eylund fugen sol, vnd des sol yeder in dem virtail, er sey geistlich oder weltlich, demselben Haubtman gehorsam sein.

Vergesst der zerung nicht, die dem Haubtman auf das potenlon kunt schaft &c. gee, wo das zenemen sey.

Es sol auch in yedem virtail ain ordnung gemacht werden von werlichem ze rossen vnd ze fussen, von wegen vnd püchsen vnd das vormaln zu guter mass für handen genomen ward.

Solich darlegung, so vorgemelt ist, haben wir getan von gutlichen willen vnsselb ze ern, vnd dem land ze nucz, doch also das es vns vnd

vnsern

vnſern nachkomen hinfür kain ſchaden vnd mangl an vnſrer herkomen gerechtigkait nicht pringen ſol, vnd auch darumb verſorgt werden, vnd verſchreibung vnſers gnedigiſten Herren des Kunigs vns getan.

A als von alter herkomen iſt, des ſey wir willig als uerr wir des ſchuldig ſein.

XCIV.

Civium Auſtriæ ad ea, quæ modo protulimus, Reſponſum. Ex publ. Actor. Comment. Civit. Vindob. Vol. 1. fol. 154. p. 1.

Darauf was der Burger von den Steten antwurten.

B

Gnedig vnd lieben Herren, als wir ye ains verſchreiben lantsfrids begert haben, das iſt vnſerenthalben dem land zu gemainen nucz vne frumen fürgenomen, als verr wir das haben verſtanden, nu aber ewr Gnad vnd ir all vermaint, das nicht füglich ſey, in ainen verſchribnen landsfrid zu geen, von ſachen wegen, die vns in warten vnd ſchriftlich fürgehalten ſind, vnd habt da pay ettlich artikel auffſchreiben laſſen, ob die für ſich ze nemen wern?

C Gnedig vnd lieben Herren nu unſer gnedigiſter Herr der Römiſch Kunig den lantfrid auch gnediklich fürgenomen, vnd darumb aller lantſchaft gemainklich gedankt, den tag hergeſeczt, vnd beſtettung darüber zetun erpoten hat, darumb ſo fugt vns nicht, das wir vns in ander weg ichts annemen, oder veruahen zu uerſchreiben, oder zu verwilligen, ſunder was wir nu dem land zu fürdrung vnd hilff, auch zu nucz, frid vnd recht tun mugen vnd ſullen,

---

XCV.

Imp. Friderici tabulæ, in quibus rationem & normam, ad quam tutoris nomine moderari Auſtriæ apud animum ſuum conſtituerit, deſcribit, eamque a ſtatibus & ordinibus Auſtriæ ratam haberi vult. Ex publ. Actor. Commentariis Civit. Vindobon. Vol. 1. fol. 185. p 1.

Darnach habent Grefen, Herrn, Ritter vnd Knechtt, die hernach geſchriben ordnung betracht für den lantsfrid, vnd den Prelaten vnd den Burger in ſchrifft fürgehalten an Fraitag vor Letare (*20 Martii*). vnd lautet alſo.

Ordnung Brief.

Wir Fridreich &c. bekennen als vormund vnſers lieben Vettern Kunig Laſſlabens, der noch zu ſeinen beſcheiden jarn nicht iſt komen, vnd den wir mit ſambt dem Fürſtentum Oſterreich innhaben vor ſolher merklicher Krieg, Stoſs, raunigberey vnd zwilnuſ wegen, die ſich in vnſerm fürſtentum Oſterreich maueltiklich erhebt, vnd auch von auswendigen krieg, der in daſelb vnſer fürſtentum von Vngern von Behem vnd Merhern vncz her ſich begeben habent, vnd geſchehen ſind, vnd hinfur ob die nicht vnderkomen wurden groſlicher wachſen, vnd erheben mochten, das wir dadurch als vormund deſſelben vnſers lieben Vet-

tern

tern Kunig Lafflabens ſolh vnpilliche ſachen zu vnderkomen, damit daſſelb vnſer Fürſtentum land vnd leut, geiſtlich vnd weltlich deſter pas in frid vnd gemach geſeczt mugen werden, mit den Erſamen vnſern Furſten vnd lieben andechtigen den Edeln vnd vnſern lieben getrewn, den Biſchofen, Prelaten, den Grauen, Herren, Rittern vnd Knechten, vnd den Erbern weiſen vnſern getrrewn lieben vnſern Burgern aus vnſern Steten vnd Merkten, deſſelben vnſers Furſtentumbs ainer ſolhen ordenleichen vnd redlichen betrachtung, ordnung vnd beredнuſs ſein vberain komen, wiſſentlich in kraft der geſchrifft als hienach iſt begriffen.

Von erſt ſullen wir in vnſerm abweſen von Biſchouen, Grauen, Herren Rittern vnd Knechten des Furſtentumbs Oſterreich ain gleiche anczal ſeczen, die von vnſern wegen das land regirn, vnd in allen wegen fürſehen nach notdurften vngeuerlich.

Item wir haben vns auch verfangen, das wir ainn Lantmarſchalh vnd ainn Obriſten Haubtman des lands nach rat vnſer ret vnd der lantſchaft aufnemen, vnd ſeczen ſullen vnd wellen an lenger auffchub vnd verczichen, vnd wir ſullen demſelben vnſerm Lantmarſchalh zu ſchaffen, vnd geben drei von den Herren, vnd drei aus Rittern vnd Knechten, die ſtetigs das landsrecht mit ſambt demſelben vnſerm Lantmarſchalh helffen zu beſiczen, vnd er ſol vnd mag ſuſt darczu von Herren, Rittern, vnd Knechten, als uerrer das ye zu zeiten mag ſtat gehaben als

A uil nemen, vnd die niderſeczen, damit das landfrecht notdurffticlichen beſeczt, vnd geregirt mug werden, vnd das recht ſein gankch hab, vnd yedem man dem armen als dem reichen geiſtlichen vnd weltlichen widergee, was gleich vnd recht ſey. Es ſullen auch ſolh vnſer lantleut, ſy ſein geiſtlich oder weltlich, oder in welchem ſtand die ſein, ſy al vnd ir yeglicher beſunder an aim gemainn gotlichen vnd gleichen landfrechten ain benugen haben, vnd dem gehorſam ſein recht nemen, vnd recht geB ben vmb bew einem zu dem andern zu ſprechen hat vngeuerlich, wir ſullen auch mit dem egemelten vnſerm Lantmarſchalh vnd vnſermHaubtman ob der Enns beſtellen vnd ſchaffen, vnd ſelbs auch daran ſein, das den klagern, armen vnd reichen, die rechtens bedurffent vnd begerent, furderlich recht widergee, vnd getan werd, an den Steten vnd zu den tegen, da ſich das dann nach lantrecht vnd gewogenhait rechtlich vergen ſol, als das von alter loblich herbracht iſt, da auch dieſelben vnſer lantleut,

C alſ offt ſy von vns vnſerm Lantmarſchalh in Oſterreich, oder vnſerm Haubtman ob der Enns, nach lantsrechten geladen, oder geuodert werden, fürkomen, vnd ſich verantworten ſullen durch ſich ſelbs oder durch ir anwelt mit vollmechtigen gewalt vnd auch das recht darumb vberſteen, des gehorſam ſein, vnd dawider nicht tun chainen wegen, vor vnſer oder denſelben vnſern amptleuten, oder wo dan das rechtlich hinczogen ſol werden, das auch ſol recht nicht werden geſchoben, noch aufgehebt. Es ſey dann mit beder tail wiſſen vnd willen, oder durch mer-

klicher notdurft willen des lands,oder in ander weg vngeuerlich, oder aber zu ſolhen zeiten, ſo man doch ſuſt gewondlich im jar die recht pflicht czeſchieben.

Item das alle lands recht, landtgericht, Statgericht, vnd alle andre gericht geiſtliche vnd weltliche, wie die genant ſein , damit all Prelaten, Pfaffhait, Grauen, Herren, Ritter vnd Knecht , Stet vnd Burger,land vnd leit rechtlich vnd guter gewonhait herkomen ſind, bey irn krefften beleiben, vnd gleich dem armen als dem reichen volfurt, vnd gehalten werden , damit nyemand rechtlos werd gelaſſen, es ſullen auch all zuſpruch, ſy ſein vmb aigen lehen erbſchaft, perkrecht, purkrecht, ligund, oder varund hab, geldſchuld, oder ander ſachen, die gerichtmeſſig ſein anbracht, gericht, vnd gehanndelt werden, als von alter iſt herkomen yeglichs an den Steten vnd vor den Herren, Richttern vnd ambtleuten, da ſy von recht hingehoret angeuerde.

Es ſol auch nyemand in dem land dem andern mit abſagen noch mit angriff beſchedigen, oder leidigen, an ſeinen ern,leib oder gut, mit prannt, raub, nam, venkchnus oder kainerlay anwell, oder beſwernuſs, ſunder er ſol ſein anſprach oder vordrung tun, vnd nemen an den Steten, da er das zu recht tun ſol, wenn im aber das recht nicht geuolgen mocht, vnd verczugen wurd, vnd das ſol an vns, oder vnſern lantmarſchalh in Oſterreich, oder für vnſern Haubtman ob der Enns vnd andern ennden. da das pillich beſchehen ſol, bracht, werden, da mann im dan fürderlich rech pieten, vnd widerfahren laſſen ſol, als lands recht iſt vngeuerlich.

Vnd derwarten, das ſolch rauberey vnd angriffe im land als oben berurt iſt, getilgt, vnd vnderkomen, auch das lantfrecht deſter pas mug ſein gangkch haben vnd geſchermt, vnd den veinden deſter fürderlicher widerſtanden, vnd die ungehorſamme zu gehorſam pracht werden, ſo haben wir vns verfangen dem vorgemelten vnſerm Obriſten Haubtman, den wir alſo ſeczen werden, das wir im am anczal ſouil geraiſigs volkchs nach rat vnſer ret, vnd der die lantſchafft ye dartzu geben ſol , zu ſchaffen ſullen vnd wellen, das er denn, wenn des notdurfft iſt, die zu nucz vnd furdrung dem land nuczen vnd gepraucchen ſol.

Darczu ſo habent ſich die Biſchouen, vnd vnſer Prelaten vnd Prelatinn zu befridung nucz vnd gemach deſſelben vnſers Furſtentumbs verfangen ze geben alſ uil. Item die Grauen, Herren, Ritter vnd Knecht alſ uil, Item vnſer Purger in vnſern Steten vnd Merkten alſ uil. Item ſich habent auch die Pfarrer vnd Kapplen vnd ander geiſtlich leut von irn gotzgaben auch alſ uil veruangen.

Es ſol auch auf aller geſſt güter geiſtlicher vnd weltlicher, ſo ſy im land Oſterreich niderhalb vnd ob der Enns habent , aufgelegt werden ſo uil, vnd ſol dann ſolher anſlag, ſo auf die inwonner vnd geſt getan wirdet, yedem mann zugeſchriben, vnd zu wiſſen getan werden, die ſullen dann ſolh nuczper volkch vnſerm Haubt-

Haubtman zu ſchikchen, das im füglich ſey aufczenemen, oder ob ſy des volkchs nicht wol gehaben mochten, vnd des vertragen mainten ze ſein, oder ob ſy ſolh volk ſchikten, das dem Haubtman zu dem Krieg vngeuerlich nicht fuget aufczenemen, das dem der, oder die ſy ſeine inwoner oder geſt alſuil gelts, als auf ainn werlichen gepürt zu geben, den reihen, die aus den vir partheyen zu ſolhem innemen gegeben werden, die ſullen auch dann ſolh nucz volkch darumb mit wiſſen vnd nach rat des Obriſten Haubtmans vm ſolh gelt beſtellen, vnd das demſelben vnſerm Haubtman antburtten, der das denn mit ſambt andern volk, ſo im zugeben wirdt, auch nuczen, vnd geprauchen ſol zu des lands notdurfften als ſich gepurt. Es ſullen auch ſolh obgemelt innemer der lantſchafft, dann von ſolhem gelt vnd irm innemen, vnd ausgeben, wie damit gehandelt wirdet, raitung tun, den die aus der lantſchafft darczu geben werdent angewerde.

A

B

Item es iſt auch beredt, vnd verlaſſen worden, das in aim yeglichen virtail des lands zwen Haubtman, ainer aus den Herren, vnd ainer von Rittern vnd Knechten ſullen geordnet vnd geſaczt werden, vnd es ſullen dann die Prelaten, Herren, Ritter vnd Knecht, vnd die Pharrer, alſ uil die Holden in denſelben virtailn habent, vnd die, die der geſt güter gewaltig ſind, ain ordnung denſelben irn holden machen, den zwainczigiſten oder zehentiſten oder mer vnder in aufzebringen nach gelegenhait der ſachen, vnd als man des ye ſtat mag gehaben, die mit harnaſch, püxen, puluer, deichſelwegen vnd andern notdurften wol zugericht, vnd fürgeſehen ſein, vnd wie ſy dann ſolh ordnung machen werdent, die ſullen ſy denſelben Haubtleuten in den virtailn in geſchrift geben, vnd irn leuten darauf emphelhen, wenn ſy von denſelben Haubtleuten eruodert werden, in gehorſam ze ſein, dieſelben Haubtleute ſullen dann ſolh geſchrifft vnd ordnung dem obriſten Haubtman antwurtten, damit das er ſy, vnd die leutt auch darnach wiſſe aufczeuordern, vnd ſodann der obriſt Haubtman dieſelben Haubtleut mit dem Volkch, das ſy vnder in habent, ob man ſich fürſlahen ſolt, oder ob die Veind in das land zu gen eruordern wurd, die ſullen dan damit vnd mit dem geczeug vnd wegen, als vor begriffen iſt, berayt vnd auffein, zu im oder wohin er ſy vodert ze ziehen, damit dem land geholffen, vnd fürgeſehen werd.

C

Wir wellen auch ſchaffen, vnd beſtellen, das vnſer vrbarleut, hubleut, inwerts aigner, vogtleut vnd ander, die auf dem land ſiczent, vnd in vnſer kamer gehöret, wellend, die in den egemelten vnſern virtailln niderhalb vnd ob der Enns wonhafft ſind, das ſy, wenn ſy, von den Haubtleuten geuodert werden, auch in ſolhem ordnungen ſteen vnd auffein, in aller maſs, als oben begriffen iſt.

Es ſol auch der vorgemelt vnſer obriſter Haubtman vollen vnd ganczen gewalt haben, das er vnſer Soldner, was wir im der zugeben werden, auch das volk was des die

Prelaten, Grafen, Herren, Ritter vnd Knecht, die von den Steten vnd
A geſten haben werdent, darczu das fuesvolkch in den virtailn, was er nach rat vnſer Ret ſolhes volk ye zu zeiten aufuordern wirdt, die im auch des allczeit gehorſam ſein ſullen zu des lands notdurfften, wann des notgeſchiecht, nuczen vnd prauhen, vnd vnſerm Lantmarſchalh, wo im das zu ſwer wer, damit wider die, die dem landsrechten nicht gehorſam ſein wolten, beholffen ſein, damit ſolh vngehorſam im land zu gehorſam bracht, vnd rauberey vnd ander vnpillich ſachen, die ſich
B yetz maniguelticlich im land begebent, widerſtanden werdent, damit geſt, Kaufleut vnd ander inwoner des lands ſicher vnd nach irm notdurfften in das land vnd daraus gearbaiten vnd von gewerb getreiben mugen, als ſy zu recht tun ſullen, vnd als mit guter gewonhait des lands iſt herkomen, doch ausgenomen ob ettleichen geſſten nach rat verpoten wurd, das ſy ſolh ir handlung in das land nicht ſolten treiben, widerfur den darüber icht, ſo ſolt man in von der ordnung wegen, darumb nichts phlichtig ſein angeuerde,
C es iſt auch beredt worden, das wir ſchaffen vnd verlaſſen ſullen, das von vnſern wegen mit in den vmgelegen landen von ſolher angriff wegen, die in das land vnczher geſchehen ſind, vnd noch teglich geſchehen, fürderlich Teg angelegen Stet gemacht werden, dahin wir den auch vnſer potſchaft tun ſollen, vnd wellen zu verſuchen, damit zwiſchen den landen ye frid gemacht werde. Wer aber das vnſer landleut ainer oder mer in dem land geſeſſen zu andern auſſerhalb des lands wonhaften zuſpruch hieten, die ſullen das an vns oder vnſerm Landmarſchalh in Oſterreich, vnſerm Haubtman ob der Enns, oder in vnſerm abweſen an vnſer Ret bringen, den ſullen wir oder vnſer Amptleut, oder Ret ſchreiben, oder Potſchafft darumb tun, damit den inwonern von den auſlendern widergee, was gleich vnd pillich ſey, wer aber, das ain auſlender zu ainem inwoner des lands ichts zu ſprechen hiet, das ſol auch beſchehen mit Recht, vnd ſullen wir dann mit vnſerm Lantmarſchalh in Oſterreich, dem Haubtman ob der Enns, oder vnſern Reten von vnſern wegen beſtellen, vnd ſelbs daran ſein, das den klagen recht nicht verczogen werde, vnd das land darumb nicht angriff gewinn. Geſchech dann, das wider ſolich geleich vnd ordentlich erpiettung yemands das land angreiffen, oder den angriff machen wolt, wider den oder die ſullen vnd wellen wir beſtellen, vnd mit ſambt vnſer lantſchafft in Oſterreich darczu helffen, ſolich angriff vnd mit willen zu wennden, wenn des not geſchiecht vngeuerlich.

Geſchech aber, das ſich derſelb vnſer obriſter Haubtman notdurfft wegen ettlicher, die dem lantsrechten nicht wolten gehorſam ſein, oder von ander redlicher vrſach wegen für ain geſloss oder meniges hie im land mit dem volkch, das wir vnd die lantleut im zugeben werden, als vorgemelt iſt, fürſlug, vnd beſeſſ, dafür mochte, vnd ob der Haubtman verſtund, das die veind wider alſo ſtarkch wern, dadurch er beſorgte, er muſte das veld raumen,

ſo

so sol vnd mag denn derselb vnser obrister Haubtman von seins gewalts wegen, den er von vnsern wegen hat, yeden mann ausuordern zu im ze reiten, vnd zu ziehen ze rossen vnd ze fussen nach ains yeden vermügen, vnd nach innhaltung der ordnung: ob aber yemand von krankhait oder ander weg vngeuerlich darczu nicht geschiht wern, die sullen ir volk dannoch schikchen, vnd hilff darczu tun, aber nach laut der ordnung, damit dem Haubtman förderlich zuschub getan, vnd er vnd das veld gesterkt, vnd das land befrid werden.

Wer aber, das sich der krieg im lannd meret, oder von den veinden auswendig des lands gewalticleich in das land getriben wurde, also das der Haubtman mit der anczal volkchs, so wir im zu geben werden, vnd mit der egemelten ordnung zu krankch wer, so sullen, vnd wellen wir aber denn nach rat vnser Ret, vnd der, die aus der lantschaft darczu geben werden, in mit volk nach notdurfften sterkchen, vnd mit hilff vnd zuschüben nicht lassen, damit er dem land dester pas vorgesein, vnd das in frid vnd gemach bringen muge.

Vnd ob sich solh zug, rays, oder fürsleg fugten, so sol man den frewndten vber irn willen vnd vnuergolten nichts nemen, sunder yeder sol notdurft mit im fürn oder kauffen, wer aber das vberfur, der hiet wider die ordnung vnd beredenus getan, vnd solt darumb fürgeuordert vnd mit im geschafft werden, den gelaigten, die des begerten widerkerung ze tun, damit sy vnclag-

A hafft wurden, des dann die von den solh beswernus wern beschehen, an widerred sullen gehorsam sein vngeuerlich, vnd ob in dem land ichts genomen, oder geraubt wurdt, das sol nyemand wissentlich kauffen, weder in Steten, Merkten noch auf dem land, vnd ob das yemand kaufft, der sol das vmbsust widergeben den, der das gut gewesen ist, man sol auch bestellen, so man also raist, oder zu veld ligt, das man rechten kauffe von wein, prot, fleisch vnd andern notdurfften geb vngeuerlich.

B Item ob ain Stat, vesst, haus oder geflos im land gelegen, das zu dem Fürstentum gehört, oder ains im land Erb oder sacz gewesen wer, oder ob yemand sust verschreibung darauf hiet, verlorn wurd, so sol der obgemelt vnser obrister Haubtman von vnsern vnd der lantschaft wegen seinn vleis tun, damit das widergewanen werd, vnd ob solh geflos, vest, Stat oder haus, oder ob es ains andern wer, der in der ordnung stund, wider ingeantwurt werden, wer es aber ains, der in C die ordnung nicht getreten hiet, so soll man solh vest, geflos, Stat oder haus zu gemain nucz des lannds nemen vnd geprauchen.

Es sol auch kainer in dem land gesessen ander leut oder auslender zu dem krieg ynner lands, aus dem land enthalten, behausen, oder behofen, andern leuten zu schaden, noch die veind anualler oder beschediger des lands wider diese ordnung beschitten, beschirmen, oder fudern mit geczeug noch in ander weg, ob ainer oder meniger das wider die

gegenwurtig ordnung teten, vnd solher betrachtung nicht wolten gehorsam sein, so sol der obrist Haubtman daran sein, vnd wir vnd vnser lantleut sullen im des verhelffen, das die gestraft vnd erynndert werden, das sy vnrecht vnd wider gemainen nucz getan haben.

Item wir sullen vnd wellen auch dem egemelten vnserm obristen Haubtman, vnd den soldnern, die wir im zu schaffen werden, auch was vnser lantleut, oder derselben diener, dem Haubtman nach seinen begern zu reiten werden, für ritterlich vnd redlich scheden sten, was sy der nach emphelhnuss desselben vnsers Haubtman nemen, vnd emphahen wurden, nach vnsrer Ret rat, vnd erkantnuss, vnd in des vnsern schadenbrief darüber geben, nach vnsers hofs siten vnd gewonhaiten vngeuerlich.

Geschech auch, das sich solh besess oder krieg vber ain moneid im land verczugen, so sullen, vnd wellen wir bestellen vnd schaffen, das vnsern lantleuten, die des also verhelffent, nach ausgang des yeczgemelten Moneids mit notdurfften oder dafür mit sold von des lands renten vnd nuczen werd fürgesehen, damit sy irer zerung vnd darlegens dester pas zu komen mügen, als das von alter ist herkomen, vngeuerlich, wir wellen in auch darauf für redlich vnd ritterlich scheden sten, als das vormaln auch ist herkomen angeuerde.

Wir sullen vnd wellen auch bestellen, vnd fürsehen von des lands nuczen vnd rennten, das albeg werchleut, püchsen puluer vnd ander geczeüg, so man zu gewynnung der gesloser oder gegen der veindten auf dem veld bedorf, wan die der Haubtman eruodert, das die dann vorhanden sein, damit man daran nicht abgang hab, so es zu schulden köme.

Item es ist auch lautter beredt, das wir den vorgemelten vnsern Lantmarschalh vmb seinn sold, auch den egemelten vnsern Haubtman vmb den solt seiner Haubtmanschaft vnd potenlon gen wird, vnd den soldnern irn sold auch von den nuczen vnd rennten unsers Fürstentumbs Osterreich albeg zu rechter zeit bestellen, vnd schaffen sullen zu entrichten an lenger auffschub und verczihen, damit sy ire Ampter dester pas aufrichten, vnd verwesen mugen, vnd auch demselben vnserm Haubtman vnd soldnern vmb ir scheden ain benügen tun, nach laut vnsers schaden briefs, als vor begriffen ist, vngeuerlich.

Item ob auch die vorgemelten Haubtleut in den virtailn auf das aufbringen des volks auf zerung, kuntschafft, potenlon zu dem Obristen Haubtman oder ander weg zu notdurft der lands vngeuerlich icht aufgeben wurden, oder ob sy oder die irn von solhs aufgeben wegen des volkchs icht Ritterlich vnd redlich scheden nemen von den veinden, wie sich das vngeuerlich begeb: darumb sullen vnd wellen wir mit vnserm schadenbrief auch sunderlich versorgen, vnd sy vmb solich aufgab vnd scheden schaffen aufzurichten, auch als vorgemelt ist.

Item

Item es ſol auch die gegenburtig ordnung in allen Steten vnd Merkten ſunderlich gerufft werden, damit der yederman ain wiſſen hab.

Vnd ob vnſer lantleut ains oder menige inſigl an die ordnungs zedel nicht bracht wurden, wie ſich das fugte, mit dem ſol die gegenburtig ordnung mit chainerlay ſachen zurut, vnd verhindert werden, wan ſy ſol dennoch in volliger macht beleiben, als unſer aller inſigl angehenngt weren, vnd ob die ordnung zedel zu chlain wer, das vnſer aller inſigl nicht mochten daran werden angeuerde, ſo ſol ain ander zedel in gelaicher lautt zu der gelegt, vnd geordnet werden, an die dan ain yeder ſein inſigl gehenkchen, vnd ſein namen auf das preſſel, daran ſein inſigl gelegt wird, geſchreiben mug, vnd ſol das dann als gancz kraft haben, als ob unſer aller namen in der ordnung zedel geſchriben wern.

Item es iſt auch ſunderlich berürt, vnd beredt worden, das ſolh betrachtung vnd verwilligung, damit ſich dieſelbe vnſre lantleut von Biſchouen, Grafen, Herren, Ritter vnd Knechten in dieſer beredtnuſs und ordnung vns vnd dem land zu dinſt vnd in ſelbs zu eren vnd frumen verfangen, vnd beweiſet haben, das ſy das nicht von gerechtikait ſunder von guten willen getan haben, vnd ſol in irn erben vnd nachkomen, auch das an irn rechten vnd freihaiten vnuergriffen ſein vngeuerlich.

Vnd zu volfürung der vorgemelten ordnung haben wir egenanter Kunig Fridreich als vormund des obgenanten vnſers lieben vetterrn Kunig Laſſlabens von ſeins vnd des lands Oſterreich wegen, als verr vns dieſelbe ordnung in allen vorgeſchriben ſtukchen vnd artikeln berürt vnſer inſigl daran geſchafft zu henken, desgeleichen wir obgemelt Piſchouen, Prelaten, Grafen, Herren, Ritter vnd Knecht, vnd die von den Steten vnd Merkten zu aufrichttung vnd vollendung derſeben ordnung, alſ uerr die auch vnſer yedem in den obgemelten artikeln vnd maynung antrifft vnſere inſigl auch an dieſelben ordnung gehengt.

Auch ſol die gegenburtig ordnung wern von ſand Jorgen tag ſchierſt chinftigen vberain jar, vnd nach aufgang derſelben zeit ſol die dann gancz krafftlos vnd vernichtet ſein vngeuerlich.

Item nach ausgang des jars ſol dann der brief getott, vnd yedem ſein inſigl wider geantwurt werden.

XCVI.

Statuum & Ordinum Auſtriæ rationes, laudatis Friderici literis oppoſitæ, præit reſponſum Prælatorum primum. Ex publ. Actor. commentariis Civit. Vindob. vol. 1. fol. 189. p. 2.

Die ordnung von Herren, Rittern vnd Knechten des lands fürgenomen in geſchrifft, verleſen, vnd fürgehalten worden an Fraytag vor Letare (*20. Martii*). vor mittag, darauf namen in die Prelaten vnd Purger vonn Steten ain bedecht-

bedechtnuſs, vnd teten der Lantſchafft, yede Partay beſunder in geſchrift ain antwurt, an Eritag vnſer lieben Frawn abent, der Verkündung (*24. Martii*) als paid antwurt hienach geſchriben ſtehend.

Der Prelaten antwurt auf die ordnung, die fürgehalten iſt, vnd iſt auch getan worden an vnſer Frauen abend Anunciationis.

Wolgeporn Gnedigen Edeln vnd veſſten lieben Herren, als ihr ain ordnung habt auffchreiben laſſen, der wir vns ſolten verwilligen, darauf wir bedechtnuſs haben genomen, alſo antwurten wir nachdem als wir geiſtleich zu dem gotsdinſt geſtifft gewidnet, vnd des frids am maiſten dürftig ſein, damit wir durch vnfrid vnſ ſelber vnd die löblich ſtifftung der gotshawſer nicht ſtorn noch zerütten, auch der gotſdinſt nicht gemynnert werde, das vns ye mit nichte pas wer dann mit äinem gotlichen erbern vnd gleichen verſchriben lantsfride, wie der zu gemainn nucze das lands vnd aller inwoner mocht fürgenomen werden, nu aber ain ſolher verſchribner landsfrid iſt abgeſlagen, der doch vormaln bey andern tegen bered, auch vnſerm gnedigiſten Herren dem Römiſchen Kunig gnedigclich angewiſen, vnd alle lantſchaft yecz darumb her geuodert vnd betegt iſt, vnd auch wir vnſern halben nicht peſſers verſtanden haben, dann das derſelb landsfrid zu gemainen nucz des lands am peſten wer zu betrachten, vnd fürczenemen, dafür nu ainer ordnung ſolt gedacht werden, als vns die in geſchrifft gegeben iſt, wann aber wir nicht verſteen, das vns die fuglich ſey aufczenemen dauon, ſo wellen wir aus vns gern darczu geben, alſo das in gegenbürtigkait vnſers gnedigiſten Herren des Römiſchen Kunigs mit ſeiner kunigclichen Gnaden wiſſen vnd willen geredt wird aus ainer ordnung, die gemainem nucz des lands vnd aller inwonern yedem in ſeinem ſtand gleich, vnd nyemand fur den andern darinne beſwert ſey, vnd das ſolhs dann auch nach notdurfften anbracht werde.

XCVII.

Civitatum Auſtriæ ejusdem argumenti Reſponſum. Ex publicis Actorum Commentariis Civitat. Vindob. Vol. 1. fol. 190. p. 2.

Der vonn Steten antwurt auf die ordnung, die fürgehalten iſt.

Genedig vnd lieben Herren auf die ordnung, ſo vns in geſchrift iſt fürgehalten, ſtet vnſer antwurt, das wir vns nichts anders mugen annemen zu verwilligen, oder zu ueraſchreiben, dann in ainen götlichen gleichen nuczen vnd erbern Landſfrid, darumb das vnſer genedigiſter Herr der Römiſch Kunig desgeleichen genedigclich furgenomen, vnd begert, auch alle lantſchafft dadurch her geuodert, den tag geſeczt, vnd beſtettung darvber zu tun erpoten hat, darauf wir von den Steten niderhalb vnd ob der Enns von vnſern Eltern mit gewalt geuertigt ſein, ſolichs aufczenemen vnd anders nicht, ſo das fürgenomen, vnd betracht wurd, alſo das nyemant darinn für

den

den andern beſwert wer. Seyd nu der verſchriben landsfrid abgeſlagen iſt, vnd ain ordnung dafur ſolt betracht werden, ſo ſein wir willig aus uns darczu zegeben, alſo das in gegenburtigkait mit wiſſen vnd willen vnſers genedigiſten Herren des Römiſchen Kunigs daraus geredt ain gemainen nucz des lands fürgenomen, vnd an vnſer Eltern anpracht werd nach notdurfften, darin dan nyemant für den andern beſwert ſey.

Vnd als paid antwurt wurden getan, do redten vnſers gnedigiſten Herren des Römiſchen Kunigs Ret der Hofmaiſter der von Neitperg, Her Hanns von Starhenberg, wie vnſer gnedigiſter Herr der Kunig durch ſeiner genatigen geſchefft wegen, diczmals ſelbs hie bey den ſachen nicht geſein möcht, aber ſy wolten ſich ſeiner gnaden willen vnd wiſſen annemen, das noch aus yeder partey darczu ſolt geben, vnd aus den ſachen geredt werden, damit der tag ainn fürgangk hiet, darauf namen in die Prelaten ain bedechtnuſs, vnd auch die von Steten vncz auf morgen vnſer Frawn tag, nachmittag vmb zwey, vnd kömen wider gen hof, vnd Herren Ritter vnd Knecht lieſſen hörn ain zedel, wie ſy die ordnung betracht, vnd fürgenomen hieten, vnd vnſerm G. Erbherrn Kunig Laſſlawen dem land vnd auch vnſerm gnedigen Herrn Kunig Fridreichen als ain vormund vnd wartunden erben zu nucz vnd frumen vnd auch nicht peſſers verſtunden, vnd darumb wolten ſy gern darczu geben, die vormaln aus in darczu geben wern, das aus der ordnung geredt wurd &c. und alſo wurden die Prelaten vnd die vonn Steten vnderredt, das ſy diczmals auf des hofmaiſters vnd der andern Rete begern, nicht ein antwurt teten, vnd am Phincztag nach vnſer Frawn tag des morgens kömen die Prelaten vnd die vonn Steten wider gen hof, vnd begerten ſich auch zu hörn laſſen, die wurden alſo gehort in irer antwurtt.

XCVIII.

Reſponſum Prælatorum alterum. Ex publ. Actor. commentariis Civit. Vinbob. vol. 1. fol. 191. p. 1.

Der Prelaten andere antwurt auf der Rete begern.

Genedigen vnd lieben Herren, als ir von vnſers genedigiſten Herren des Romiſchen Kunigs wegen begert habt aus al'en Parteien zu den ſachen zu geben &c. Iſt aus vnſer nagſten antwurt wol vernamen, wie wir willig wern darczu zu geben, ſo aber vnſer genedigiſter Herr der Römiſch Kunig diczmals nicht wol fuglich dapey mag geſein, vnd ir ew ſeiner Gnaden wiſſen vnd willen annembt, auch darumb das der Tag ainen fürgang hab, ſo die andern Parteyen darczu geben werden; wellen wir auch in gleicher anczal gern darczu geben, alſo das aus den ſachen geredt, anpracht, vnd derſelben vnſer nachſten antwurt nachgegangen werde.

XCIX.

Alterum ibidem responsum civitatum Austriæ. Ex publ. Actor. Commentariis Civit. Vindobon. Vol. 1. fol. 191. p. 2.

Der vonn Steten andre Antwurt auf der Rete begern.

Genedigen vnd lieben Herren, als ir von vnsers genedigisten Herren des Römischen Kunigs wegen begert habt zu den sachen zu geben, B ist vnser antwurt, wie wol wir sein kunigclichen Gnad am liebsten dapey sehen, nach dann denselben seinen Gnaden zu geuallen, vnd darumb, das ir ew als Ret, die auch von seinn kunigclichen Gnaden zu dem Tag geschikt sein, seiner Gnaden willen vnd wissen annemt, vnd der Tag seinen fürgang hab, wellen wir aus vns darczu geben. Also das aus den sachen geredt, vnd darnach an vnser Eltern muge pracht werden, als vnser nachste Anwurtt stett.

C Des Phincztags nach vnser Fraun Tag (*26. Martii*). daz was vor Judica, gaben Herren, Ritter vnd Knecht, auch Prelaten vnd Stet aus yeder Partey virzehen, die kömen nachmittag gen hof zusamm: do begert der Adel, das aus irm fürnemen geredt wurde, was ze mynnern, ze mern, ze verpessern, oder ze verkern wer, darin wolten sich die Prelaten noch die Burger nicht geben, solang bis vnsers gnedigisten Herren des Rom. K. Hofmaister Her Kunrat von Kreig, der von Neitperg, vnd der Kamermaister, so verrer zwischen den Partheyen taidingten, das die Prelaten vnd Burger auch gedechten, vnd fürnemen, was sy bedeücht, das dem land nucz vnd füglich wer, vnd dann zusamm tragen, damit aus dem allen geredt, vnd das nuczist fürgenomen wurd, was sy dann auch als Ret vnsers genedigisten Herren, des Ro. Kunigs darczu raten vnd dienn kunden zum pesten, des wern sy willig, also habent in die Prelaten vnd Burger solh weg fürgenomen, als hienach geschriben stet, vnd der lantschaft in geschrift fürbringen lassen an Sambstag vor Judica hora septima.

C.

Prælatorum & civitatum Austriæ consilium, quo moderationi Provinciæ, rebusque publicis melius consuli posse existimant. Ex publicis Actor. commentariis civit. Vindob. vol. 1. fol. 192. p. 1.

Hie sind vermerkt die weg, so in die Prelaten vnd Burger von Steten auch fürgenomen, vnd der lantschafft habent fürbringen lassen in geschrift an Samstag nach Ruperti vor Judica (*28. Martii*). hora septima de mane, vnd lautent also.

Gnedig vnd lieben Herren, als ir vnser antwurtt in geschrifft vernomen, vnd darauf begert habt, ob wir icht weg westen, die dem land ze nucz kömen möchten, das wir derain wissen machten &c. haben wir vns fürgenomen.

Des ersten als auf dem Tag zu Krembs beredt, vnd verlassen

ist,

ist, durch alle lantschafft, von des anslags wegen, wieuil gelts von gulden vnd rennten geuallen, wo das hinbracht, vnd wie es angelegt solt werden, des noch ein grosser tail ausstet, als das wissentlich ist, bedeucht vns nucz vnd gut, vnd des ersten fürczenemen, das noch furderlich vnd mit ernst darczu getan werd, als das solher aufstand alsuil des sey von meniclich, bei den solh gelt noch ausligt, genczlich inbracht, vnd zu befridung des lands angelegt, vnd genuczt, vnd der bemelten berednus vmb den anslag nachgangen werd. Angesehen das wir von den Steten besunder für ander darinn am höchsten beswert sein mit dem, das wir solhen anslag von vnser selbs gut geben, vnd von nyemand anderm genomen, noch emphar gehabt haben, ob aber von ettlichen Prelaten vnd Steten der anslag nicht geben wer, das mocht darumb beschehen sein, das der anslag, durch ettlich vogt, von ettweuil der Prelaten holden ingenomen, vnd den Prelaten vorhalten ist, vnd ettweuil Purger durch ettlich gruntherren, purkcherren, vnd phleger sind gedrungen worden, den anslag zegeben, anders denn zu Krembs beredt, vnd sunderlich gemelt ist, das ein yeder Burger all sein grünt vnd güter, wo oder hinder welher Herschaft er die hab, in der Stat darinn er gesessen ist, verstewrn, vnd den anslag daselbs dauon geben sol.

Item das mit demselben gelt ainen Haubtman, den vnser gnedigister Herr der Römisch Kunig nach rath der lantscaft seczen mag, in anfang mug getan, vnd fürgesehen wer-

A den zu notdurfften des lands, alsuerr das geraichen mug, vnd wie derselb Haubtman geordnet sein, vnd gewalt haben sulle, das wais derselb vnser gnedigister Herr der Römisch Kunig wol zu versorgen, darumb das sich das von den nuczen vnd rennten des lands gepurt, zeuerlegen, also das derselb Haubtman ain anczal volkchs vnder im hab, mit dem geholffen werd den veinden in dem land ze widersten.

B Item das auch ain yede Partey ain nemliche anczal geraisigs vnd fusuolkchs nach staten für sich neme, das dann warttund, vnd so des not wurde, berait sey, also wann vnser benanter gnedigister Herr der Römisch Kunig oder sein Haubtman, selber in aigner Person ze veld ligen, oder in anderr gemainer not des lands volkch haben musten, das dann dieselben allsambt oder alsuil der nach gelegenhait der sachen geuodert, vnd not werden, wissentlich zuziehen aus yeder Partey, vnd pey den sachen pleiben vncz zu end yeder auf sein

C selbs kosst, vnd das Grauen, Herren, Ritter vnd Knecht, als die daigen, die zu beschirmung des lands gesetzt sind, ir anczal des ersten benemen, wieuil sy sich zu den sachen verwilligen, vnd haben wellen, so sy das getan haben.

Dann so wellen wir paid parteyen auch also ein volk auf vns nemen nach staten, also das nyemand für den andern beswert sey vngeuerlichen. Item das von der gest vnd Pfarrer gut nuczen vnd rennten in dem land so vil gelts auch genomen werde, vnd geualle, als sich

pillich mag gepurn, auch zu beſtel-
lung der leut, die zu ſolhen ſachen
nucz ſein, damit ſolh ir guter nucz
vnd gult, ſo ſy in dem land habent,
auch zu ſicherhait vnd frid alſo ver-
legt werden, vnd das auch weder
bedurffen ſold noch ſchaden yemant
da nicht geben werd, wann dem
land in kunftigen zeiten, daraus nur
ye mer ſchaden erſten mochten.

Item von ains Lantmarſchalhs
wegen, wais der obgenant vnſer
gnedigiſter Herr der Römiſch Kunig
wol nach notdurften zu handeln, dar-
rumb das ſich das auch von des lands
nuczen vnd rennten gepurt zeuerle-
gen, doch ob ſein K. G. geuallen wolt,
das nur ain verweſer deſſelben ambts
den von Herren, Rittern vnd Knech-
ten ain gleiche anczal geſetzt vnd
allſambt mit ſo getanen gelde aufge-
halden mechten werden, als auf ains
Lantſmarſchalh perſon allain, vnd
ſein gewondlich ambtdiener ergen
muſten, damit die vbermaſs zu ver-
legung des Haubtmans erſpart beli-
ben. Wan der Haubtman des lands
anſtat vnd in namen vnſers gnedigi-
ſten Herren des Römiſchen Kunigs
ainer verbeſer wol vermag ze helf-
fen, vnd rukch ze halden, ſo des not
wirdt, damit das recht ſeinn für-
gang hab.

Item das dann das lantfrecht al-
ſo und auch für bas alle vnd yegli-
che andre gericht groſs vnd klain
allenthalben in dem land geiſtliche
vnd weltliche in Steten in Merkten
vnd vberal nach notdurften alſo be-
ſeczt fürgeſehen ſein, vnd beleiben,
das ain yeglichem fürderlich vnd
vnuerczogen recht an ſchub, ingriff
A vnd aufhebung widerfarn, vnd ergen
muge, gleich dem armen als dem
reichen, des ſich dan allermeniklich
vnd ain yeder in clag vnd antwurt ge-
horſamlich betrag vnd benugen laſſe,
umb all vnd yeglich klagmeſſig ſach,
an pillichen ſteten vnd enden vnd zu ſol-
hen zeiten vnd tegen, als von alter her-
komen, vnd ains yedem gericht ge-
wonhait vnd recht iſt, damit alle ſolhe
vnd ain yeds gericht bey irn gewon-
haiten vnd rechten, wie die von alter
herbracht, vnd gehalten ſein, belei-
B ben vnd gehalten werden. Ob aber
yemand von ſolhen gerichten recht-
loſs gelaſſen wurde, das der yeder
vnſerm egenanten gnedigiſten Her-
ren dem Römiſchen Kunig oder ſein
gnaden gwalt, do ſich das dann ge-
purt des erweiſe, da dann ainem ye-
dem, der alſo rechtlos gelaſſen wer,
das recht ſol fürderlich geſchaft vnd
getan werden, damit nyemant ſeinn,
ſelbs ſachen recher ſey noch werde
vngeuerlich.

Item ob dann yemand dem rech-
ten vngehorſam ſein das land oder
C die leut ainn oder menigen wenig o-
der uil beſchedigen, angreiffen, laidi-
gen oder bekümmern wurd, wie ſich
das begeb an recht, des vnſer gnedi-
giſter Herr der Römiſch Kunig als
vormunder vnſers gnedigiſten Herren
Künig Laſlawen vnd wartunder erb
oder ſeiner Gnaden Haubtman, das
ſtraffe vnd vnderſtee nach allen not-
durften, ſouer das ein yeder dem
rechten gehorſam gemacht, vnd zu
widerkerung aller ſchaden, die alſo
getan weren, nach ainem pilleichen
pracht, vnd gehalten werde, alſuerr
das unmuglich iſt, vnd wo ſolh freu-
eller oder beſchediger zu ſtarkch
wurden, alſo die muſten mit gwalt

vber-

vbertzogen, beſetzt, belegt, oder beſtritten werden; das dan aus allen partheyen, ſo des not iſt, darczu geholffen, peyſtand getan, ſolhs vnderkomen vnd gewennt und das lande des ſchadens vertragen werde mit ſolchem volkch, vnd in maſſen, als vor gemeldt iſt; desgleichs ſol auch beſchechen, ſo die veint in das land komen, das vberziehen vnd beſchedigen wolten vngeuerlich.

Item was auch zeugs als pichſen, puluer, pheil vnd ander notdurft, vnd werchleut zu den dingen not wurde, das alles wais vnſer egenanter gnedigiſter Herr der Römiſch Kunig von des lands nuczen vnd rennten nach notdurften wol zu verſorgen.

Item da engegen was Hauſs, gſloſſer oder veſten gewunnen werden in ſolhen lewffen von den beſchedigern des lands, oder von den, die dem rechten vngehorſam ſein, als vorgemelt iſt, zimbt wol nach vnſerm verſten, das ſolhe geſloſſer alle vnd yegliche, wie die genant werden, mit irn zugehorungen, nuczen vnd rennten, oder alle die recht, die ain ſolhes daran hiet, dem landfürſten, oder dem land ze nutz gewallen vnd gehalten, vnd nyemand ſullen widergegeben werden, darum das von des lands renten und nuczen, vnd von aller hantſchafft von ir ſelbs gut ſolhs darlegen geſchiecht. Es wer dann, das die veint des lands yemants ſein haus, veſt, oder gut gewaltiklich vnd mit not abgewunnen, an vberlaſſung das wiſſentlich wurd angeuer, das wer wol wider ze geben demſelben, dem es alſo angewunnen wer, wann das wider gewunnen wurde. Souerr das derſelbig dem rechten gehorſam vnd in freuel oder beſchedigung des lands nicht erfunden noch geweſen wer vngeuerlich. Aber des Landsfürſten ſtet, Sloſſer, heuſer, veſten, merkt oder andere güter, wie die verloren oder wider gewunnen werden, die ſullen ſeinen Gnaden zu dem land wider gewallen.

Item ob ſich veld vnd fürsleg begeben, das dann die ſtraſs befrid vnd beſicht, auch ain gleicher kauf aller notdurft geben, vnd nyemand das ſein vnuergolten genomen werde, bay ainer trefflichen peen, damit deſter mynner mangel ſey, vnd das nymant geraubts gut wiſſentlich kauff, auch pey ainer peen, vnd wer das kauft, ſo es in ſeiner gwalt verfangen wirdet, das es umbſuſt wider gegeben werde, wem das rechtlich zugehört.

Item das mit den lantleuten der umbgelegen land fürderlich Teg gehalten vnd guter vleiſs getan werde, mit des lande nuczen vnd rennten zeverlegen, vmb frid vnd aynigung, damit der gewerb von ainem land zu dem andern deſter peſſer vnd aller notdurfft deſt genugſamer bechomen, vnd vil zerung auch rayſ vnd veld vnderſtanden werden.

Item das auch kain lediger knecht, der nicht ainen wiſſentlichen Herren hab, zu krieg von yemand nicht gehalden, vnd ſolhs an allen gewondlichen enden berufft werde, damit ſich yederman darnach wiſſe zu richten.

Item ob nu vnſer genedigiſter Herr der Romiſch Kunig als vormund vnſers gnedigen Herren Kunig Laſſlawen vnd warttunder erb ſolh fürnemen gnediclichen ſchaffen, emphelhen, vnd verſorgen wolt; das es von aller meniklich vnd ainem yedem in dem land, gleich von reichen als dem armen auf geſaczte zeit alſo ſtet gehalden wurde, ſo wolten wir das an vnſer eltern pringen, das ſich die auch gehorſamlich darinn geben, als wir dann vormaln aller berednus gehorſam erfunden vnd vnſernthalben kains kriegs in dem land nie vrſach geweſen ſein.

Noch alſo das vns das alles, an allen vnd yeglichen vnſern gnaden, freihaiten, gewonhaiten vnd rechten, die wir erborben, vnd von alter herbracht haben, allenthalben vnuergriffen vnd an ſchaden beleib.

Sunderlich vermeldent die Prelaten, yetz aber, als ſy das vor zeiten auch gemeldt haben, für ſich ſelber als allen lantleuten mag wiſſentlich ſein, das ſy nicht ſchuldig ſind in veld für ſloſſer oder in ander weiſe auſczeſchikchen, zu fechten, zu ſtreiten oder zu ſturmen, vnd gehort in auch nicht zue von ambts wegen, das ſy ſich mit ſolhen ſachen ichts bekümern ſullen, wan ſy geiſtlich nur zu dem dienſt Gots gewidembt vnd geſtifftet, auch zu ſolhen geſchefften mit nichte geſchikt ſein. Aber von ſolher merkſicher anligunder not wegen des lands vnd aller inwoner, dem land zu ern, den gemainen nucz zu fürdern, vnd mitleidung ze haben, verwilligen ſy ſich ſo verrer als vorgemelt iſt.

Doch das in ſolh verwilligung hinfür nichts ſchadens pring an allen vnd yeglichen irn natürlichen Babſtlichen, Kaiſerlichen, Furſtlichen vnd andern Gnaden freihaiten, guten gewonhaiten vnd rechten vngeuerlich.

Vnd als die benant fürnemung der Prelaten vnd Burger an Sambſtag vor Judica vor den Reten, vnd den die aus Herren, Ritter vnd Knechten darczu geben ſind, verleſen ward, die namen in ain bedechtnus vncz nachmitten tag zu der andern ſtund, do komen die Prelaten vnd Burger wider gen hof, vnd wurden warttund von dem Adel ainer antwurt, wes ſy ſich verwilligen wolden; Alſo hieſſen der von Kreig Hofmaiſter, der von Neitperg der Kammermaiſter, vnd Herr Hanns von Starhenberg die Prelaten vnd Burger zuſamen geen, vnd ſagten in auf ſolh fürnemen, ſo ſy getan hieten, was Herren, Ritter vnd Knecht miſſuallen darin hieten, das hieten ſy in kürczlich in geſchrift geben; vnd darumb ſolten die Prelaten vnd Burger in auch in geſchrifft zu erkennen geben, was ſy in den artikeln der ordnung, ſo der Adel betracht hiet, miſſuallen hieten, vnd wie doch vormaln bey Kunig Albrechts zeiten ſolh ſachen gehandelt wern, das man in das ſolt zuuerſteen vnd vnderweiſung geben, damit das land in frid vnd rue pracht wurde, vnd was ſy dann als vnſers gnedigiſten Herren des Kunigs Ret darinn zu gut vnd nucz dem land gereten vnd dienen kunten, des wern ſy willig, vnd darumb namen in die Prelaten vnd Burger ain bedechtnuſſ vncz auf morgen Suntag Judica auf

die

die zwelft ſtund zu mittag, vnd komen wider gen hof, vnd gaben da den egenanten Reten ir antwurt in geſchrift die alſo laut:

CI.

Eorundem Prælatorum & civitatum ad objectiones reſponſa. Ex publ. Actor. Comment. Civit. Vindob. Vol. 1. fol. 195. p. 1.

Die antwurtt iſt den Reten von den Prelaten vnd Burgern getan worden auf ir begern an Suntag Judica, als zenagſt vorſtet.

Genedig vnd lieben Herren: auf ſolh begern, ſo an vns pracht iſt, das wir auf der Herren Ritter vnd Knecht fürnemen von artikel zu artikel ſetzen ſolten, was vns bedeucht, das in demſelben auffſchreiben nicht fuglich ſey &c.

Darauf haben wir vns bedacht vnd verſteen nicht, das vns zimlich oder not ſey, auf der Herren Ritter vnd Knecht artikel irs fürnemens erleuttrung zu tun, wan nach dem ſo an vns begert iſt, haben wir des lannds merklich notdurfft für vns genomen, die menigclich wiſſentlich ſein mag, in dem das gult, nucz vnd rent des lands hoch vnd vaſſt verkumbtert, vnd ſo vil als ettwen warn yetz nicht vorhannden ſeinn, dauon des lands notdurft in ſolhen groſſen kriegen vnfrid vnd beſchedigungen zu dieſen zeiten verlegt vnd ausgericht mochten werden. Auch die merklich geltſchuld, die das land ſchuldig iſt; ſolten nu ſolh vorgemelt ir ordnung fürgang haben, ſo verſtunden wir nicht, das das land damit aus ſolher merklicher ſchuld komen wurde, ſunder damit in groſs verkümbernuſs der gult, nucz vnd rennt, auch in vil mer geltſchuld komen möcht; vnd darumb ſo haben wir vns bis an vnſer eltern weg fürgenomen, als ewr Gnad verſtanden hat, vnd verſteen auch nicht anders dann das dieſelben weg vnſerm genedigiſten Herren dem Römiſchen Kunig als vormund vnſers gnedigiſten Herren Kunig Laſſlabs vnd demſelben vnſerm rechten Erbherren auch dem land vnd gemainem nucz mugen fuglich fürgenomen ſein.

Vnd alſo die antwurt dem von Kreig Hern Hannſen von Neitperg vnd Hern Hannſen von Starhemberg in ſchrifft geben ward. Da ſagten ſy den zwayn parteyen alſuil wir Herren, Ritter vnd Knecht in ingeſchrifft geben, was ſy in red hieten, in der Prelaten vnd den von Steten fürnemen; vnd begerten, das die Prelaten und die von Steten in auch in geſchrifft ſolten geben, was ſy widerred hieten in die ordnung, ſo der Adel für ſich ſelbs gemacht, vnd in fürbringen laſſen hiet; darumb namen in die Prelaten vnd Purger bedechtnuſs, vnd ſaczten ſich vber die artikel des Adels ordnung, vnd gaben ir widerred darinn zu erkennen den egenanten Reten deſſelben Suntags in geſchrifft, als dieſelb widerred hienach geſchriben ſtet vnd lautet alſo:

CII.

Prælatorum & civitatum Auſtriæ confutatio eorum, quæ a Nobilibus in eodem argumento ſunt propoſita. Expublicis Actorum Commentariis Civitatis Vindobonen. Vol. 1. fol. 195. p. 2.

Vnd als die antwurtt den von Kreig Hern Hannſen von Neitperg vnd vnd Hern Hannſen von Starhenberg inſchrifft geben ward. Da ſagten ſy den zwayn parteyen alſuil wir Herren, Ritter vnd Knecht in ingeſchrifft geben, was ſy in red hieten in der Prelaten vnd der von Steten fürnemen, vnd begerten, das die Prelaten vnd die von Steten in auch ingeſchrifft ſolten geben, was ſy widerred hieten in die ordnung, ſo der Adel fur ſich ſelbs gemacht, und in fürbringen laſſen hiet, darumb namen in die Prelaten vnd Purger bedechtnuſs, vnd ſaczten ſich vber die artikel des Adels ordnung, vnd gaben ir widerred darinn zu erkennen den egenanten Reten deſſelben Suntags in geſchrifft, als dieſelb widerred hie nach geſchrieben ſtet; vnd lautet alſo.

Vermerkt der Prelaten vnd Burger widerred auf das fürnemen der ordnung, ſo der Adel hat für pringen laſſen.

Item der erſt artikel umb ſeczung der red beſwert vns baid parteyen darumb, darumb das wir darinn gancz aufgeſchaiden ſein.

Item der ander artikl von wegen des Lantmarſchalh vnd der die im ſolten zugeſeczt werden, beſwert das land zu diſen zeiten an nuczen vnd rennten zu vaſt, wann das landſrecht möcht ringer beſeczt werden, auf geſaczte zeit, auch beſwert vns derſelb artikel in dem ſtuck von der gehorſamkait wegen der ladung, wan wir von dem Lantmarſchalh uicht ſchuldig ſein zu antwurten, in chaim weg nach lautt vnſer freihait.

Item das der anſlag des funften artikels mit namen erlewtert vnd von dem Adel des erſten groſſent vnd zugeſagt werde, wir es irenthalben verſichert ſein ſull, damit nyemant hienach für den andern beſwert ſey.

Item der ſechst artikel beſwert vns, in dem das vns volk verworffen werden möcht, daraus vns dann villeicht ſunder ſchaden erſtunden.

Item der ſibent artikel von der virtail Haubt leut wegen, beſwert des lands nucz vnd rennt, wan ſunder ſold darauf geen wurd.

Item der dreyzehent artikel vmb das widergeben der Slöſſer der beſwert das land mit dem, das andern leuten ir gut ſolt gemainklich mit des lannds koſſt gefriſt werden, vnd geb manigen vrſach ſain haws deſt vnfleiſſigclicher zu behüten vnd vil ander weg wern dawider zu ſeczen, das ſo kurz nicht mag geſchehen.

Item der funfczehent vnd ſechczehent artikel von der ſchaden notdurft vnd ſolds wegen ſind dem land vaſt ſwer vnd darczu wider die ordnung, ſo vor jarn auch geweſen ſind, als das wol mag verſtunden werden.

Wann

Wann das land möcht durch ſolhs den maiſten ſchaden nachmaln gewynnen.

Item der newnczehentiſt artikel iſt vor myt ſibenten genüglich abgeſlagen.

Item der ain vnd zwainczigiſt artikel von der beſigelung wegen iſt vns nicht an, wan wir neben vnſern genedigiſten Herren dem Römiſchen Kunig nichts ordnung beſigeln, ſunder was ſein Gnad als vormund &c. emphelen vnd ſchaffen wurd in ſolhen dingen, dem wellen wir dann gehorſam ſein nach vnſern eltern rat vnd geuallen, als wir vormaln ye gehorſam geweſen ſein.

Item der zwen vnd czwainczigiſt artikel beſwert vns auch mit dem, das wir gancz darinn hindan geſeczt vnd vnuermelt ſein, wann wir von vnſer rechten vnd freiheyt wegen der noch chainer ordnung nicht ſchuldig weren auf vns zenemen.

Item die beſlieſſung von des ſigelns wegen iſt vor widerſprochen, wie wir nicht ſigln ſunder gehorſam ſein wellen.

Item was der ander artikel ſind, die vnſern benanten gnedigiſten Herren den Römiſchen Kunig antreffent, die wir mit widerred nicht berürn, das ſtet mit ſeinnen kuniglichen Gnaden.

A Actor. Commentariis Civitat. Vindob. Vol. 1. fol. 196. p. 2.

Vnd als die Ret die widerred aufnamen in geſchrift, do hieſſen ſy die Prelaten vnd Purger, auf den montag nach Judica (*30. Martii*) zu der erſten ſtund nachmitag wider gen hof komen.

Do ſprochen vnſers genedigen Herren des Römiſchen Kunigs Ret, der von Kreig, der von Neitperg, der Fürhſperger, das die Prelaten ſolten drey aus in geben, desgeB leichen die vonn Steten auch drey, ſo wolten Herren, Ritter vnd Knecht, auch aus yeder partey drey darczue geben, vnd wan das geſchech, ſo wolten ſy als vnſers gnedigiſten Herren des Kunigs Ret, ir fleis darinn tun, ob ſy vnſern genedigiſten Herren dem Kunig auch land vnd leuten ze nucz ſolh ir fürnemen zu dem peſten pringen kunden, damit der tag ainen fürgang gewinn, vnd was mit den drein aus yeder partey geredt wurd, das ſolt nicht beſloſſen werden. Sy brechten das dan vor an die andern, darein begaben ſich all parteC yen, vnd die Herren namen aus in Herrn Steffan von Hohenberg, Hern Pilgreim von Puchheim, vnd Hern Reinprechten von Eberſtorff. Ritterſchafft, Hern Hannſen von Pielach, Gerhart Franawr, Conraten Kunigſperger. Aus den Prelaten der Brobſt ze Neiwnburg, Brobſt zu Walthauſen vnd der Prior ze Maurbach: vnd aus den Steten Oſwalt Reicholf, Heinreich Haiden von Wienn, vnd Niclas Englingershauſer, die aus den zwain parteyen die Prelaten vnd Burger begerten ſolhs der Ret fürnemen

---

CIII.

Conſiliariorum Imp. Friderici ad ſuperiora reſponſum. Ex public.

ain geſchrifft ze haben des ſy ſich daraus vnderweiſen mochten, die ſy in an eritag in der andern ſtund nachmittag pey dem Fuchſperger lieſſen antwurten vnd laut als hienach geſchriben ſtet.

Darauf begerten die Prelaten vnd die Purger ainer ſprach die ſy auf den nagſten mitichen poſt Judica (1. *Aprilis.*) zu der erſten ſtund nachmittag der Reten widerum wiſſen laſſen wolten, das auch alſo beſchach.

CIV.

Reſponſum Prælatis & Civitatibus datum a Caſpare Slikio Imp. Cancellario nomine Cæſaris. Ex publ. actor. commentariis Civit. Vindob. vol. 1. fol. 197. p. 1.

Des Hofmaiſters, Herrn Caſparn Sliken von Neitperg, Fuchſperger vnd ander Ret vnſer Herren des Kunigs als der vnderteidinger fürnemen, den Prelaten vnd purgern vonn Steten geantwurt als vnden geſchriben ſtet, an Eritag nach Judica (*31. Martii*) nachmittag.

Vermerkt was vns nach gelegenhait der ſachen bedeucht für zenemen ſein, damit das land deſter fürderlicher mocht in frid pracht werden.

Von erſten das vnſer genedigiſter Herr N. der Kunig einen obriſten Haubtman beſtellen ſol mit ainer anczal geraiſiger, die demſelben Haubtman zugehören, dieſelben, B ſein künigclich Gnad verſorgen ſol von des lands nuczen auf ſold, kuntſchafft vnd potenlon, vnd was zu ſolhen ſachen gehört, vnd ſol in auch für ritterlich ſchaden ſten.

Item das die vir Partheien Prelaten, Grafen, Herren Ritter vnd Knecht, die von den Steten, auch die geſſt geiſtlich vnd weltlich, ſo güter im land haben, yegliche ain anczal geraiſigs volkhs ordnen, die dann dem obriſten Haubtman zugegeben wurd, vnd die ze nuczen gen den veinden innhalb vnd auſſer lants, B wo das am notdurftigiſten ſein wirdet.

Item ob ſich der obgenant Haubtman nach rat der Rät vom land fürſlug, oder ain zug fürnem, vnd ob die lantſchafft lenger zu veld legen oder auſſein wurde, dann ir lantsrecht vnd alts herkomen iſt, ſo ſol ſy vnſerr Herr der Kunig mit koſſt verſorgen, vnd in für redlich vnd ritterlich ſcheden ſten, als von alter herkomen iſt von des lannds nuczen.

Item es ſol auch ſein kunigclich Gnad, ob man ſich fürſlahen oder zu veld ziehen wurd, püchſſen vnd andern zeug, des dann notdurfft wird, mitſambt den leuten, ſo darczue gehörent, ordnen vnd beſtellen auch von des lannds nuczen.

Item es ſol auch die lantſchafft, ainen Landmarſchalh fürnemen vnd den pitten, an den des ſein kunigclich Gnad auch begern ſol, ſich des anczenemen denſelben dann ſein Gnad von des lands nuczen verſorgen ſol, nach rat der Ret vom land vnd ſul-

len

len auch alle gericht vnd recht vor vnſerm Herren dem Kunig als ainn landesfürſten vnd vor dem Landmarſchalh vnd darczue alle andere gericht, es ſey in ſteten, merkten oder auf dem land, auffrichticlich gehalte werden das, das ainn alſgleich ſey als dem andern, an den ſteten, da ſich dann das gepürt denſelben gerichten der obriſt Haubtman vnd der Lantmarſchalh deſter krefftichlicher ſcherm gehalten mugen.

A

Item das in allen virtailn ordnung gemacht wurd in ſteten, merkten, dorffern in yedem beſunder, wen ſein not wurde, wie vnd mit wieuil mann ſolt auffein, wen es zu ſchulden kem, vnd das ſolich ordnung gleichlich betracht vnd fürgenomen wurde, damit ſy deſterpas ainn fürgang gewunn, wan die leut an ainn ort mer vermügen denn an dem andern, vnd auch ettlich verrer vnd ettlich neher geſeſſen ſind, vnd das in yedem virtail zwen Haubtleut geſeczt wurden, ainer von Herren, vnd ainer von Rittern vnd Knechten, die ſolher ordnung ain gantz wiſſen hieten, nach den Pharren, Steten, Merkten vnd Dorffern vnd das volk weſten aufczepringen, wenn des not wer, vnd in von dem gemainn Haubtleut darumb wurd geſchriben zu was notdurften das geſchech.

B

C

Item vnd ob ainer oder meniger im land ſein geflos geuerlich vbergeb den veinten, dem land zu ſchaden, oder ſy inlieſſe, oder ob ainer von ſeinn geflos, das land angriffe vnd beſchedigte wider lantsrecht, vnd ſolich flos von der lantſchafft wider gewunnen wurde, dieſelben flos ſolen dann zu vnſers Herren N. des Kunigs, als ains Landsfürſten vnd der lantſchafft handen ſteen. Was aber flos von den veinden gewunnen oder abgedrungen wurden, vnd die man dann von der lantſchafft wider gewinnen wurde, dieſelben flos ſol man dann denſelben, der ſy geweſen ſind, oder irn erben, ob ſy nicht wern, widergeben, wer aber das ain landtman des andern flos innhet, vnd dem land dauon ſchaden tet, oder ſuſt verhiendt wider lantsrecht, dadurch man daſſelb flos auch von der lantſchafft gewinnen muſt, ſoliche flos ſol man dem, des es rechtlich iſt vnd nicht verhandelt hat, widergeben.

Item dann von des anflags wegen iſt von aller lantſchafft vnd partheien pey dem Tag zu ſand Niclas Tag nagſtuergangen hie geraten vnd verlaſſen, das vnſer gnedigiſter Herr darumb ſchreiben vnd ſchaffen ſol: das der inpracht werd, das auch derſelb vnſer Herr N. der Kunig mit auſſchreiben hat getan, aber derſelb auſſtand noch nicht iſt inpracht. Alſo haben aber all Partheien geraten, das man noch furderlich gedecht, das der wurd inpracht, wann vnſer Herr der Kunig willig iſt verſorgnus darumb ze tun, in maſſen als die, ſo irn anflag haben beczalt, verſorgt ſind. Es iſt auch verſehenlich, ob ſolh weg nicht betracht wurden, das der anflag wurd inpracht, das ſich die andern, die ir anfleg gegeben habent, des bedeuchten beſwert ſein, vnd mocht ein vnwillen darumb auferſten.

Item das auch all obgenant darlegen, ſo vnſer gnedigiſter Herr N.

der Kunig in obgeſchribner maſs von des land nuczen tun betracht vnd gewegen wurden, das man ſolichs damit erheben, vnd dauon ain aufkomen gehaben mugen, nachdem als dieſelben des lands nucz yecz ſteen, vnd das land in merkiicker geldſchuld iſt.

CV.

Civitatum Auſtriæ Reſponſio ad ea, quæ a Cancellario ſupra ſunt expoſita. Ex publicis Actor. Commentariis Civit. Vindobon. Vol. 1. fol. 198. p. 2.

Auf das fürnemen habent die Burger vonn Steten den Reten ain ſoliche antwurt getan an Mitichen nach mittag vor Palmarum (*1. Aprilis*).

Genedig vnd lieben Herren auf das fürnemen ſo vns ewr Gnad fürgehalten, vnd am leſten in geſchrifft geben habt, iſt vnſer antwurtt, ſeidmaln wir mit gwalt nicht anderſt geuertigt ſein, zu dem Tag, dann als der von vnſerm genedigiſten Herren dem Römiſchen Kunig geſeczt vnd aufgeſchrieben iſt, als vnſer vodern antwurt das innhaltent, davon vnd auf ſolh vorhalden, ſo wir ye getan haben, gepürt vns notdürftigklich ſolh ewr fürnemen auch an vnſer eltern zepringen, das ſich die erkunden vnd dann mit aller lantſchafft veraintlich annemen mugen, was vnſerm egenanten genedigiſten Herren dem Kunig als vormund vnſers gnedigen Herren Kunig Laſſlabs vnd warttunden erben, auch demſelben vnſerm Erbherren Kunig Laſſlaben, land vnd lewten zu ern nucz frid vnd gemach fürczenemen werde, vnd was alſo betracht wirdet, dem wellen wir vnſernthalben gehorſam ſein.

Item nach der Prelaten vnd der von Steten antwurt ward geſagt, das die Grafen, Herren, Ritter vnd Knecht auch auf der Ret fürnemen ain antwurt getan hieten, alſo was in derſelb Ret fürnemen geſchriben ſtunde, das wer genugſamblich geſezt in der Ordnung, die von Herren, Ritter vnd Knechten betracht wer worden, durch gemaines nucz willen des lands, vnd wern ettlich darauf von hinn geriten, darinn weſten ſy an die andern nichts zuuerkern ze mynnern noch ze mern, vnd nachdem als die antwurt getan ward, do hieſſen die Ret, die Prelaten vnd die Burger morgen auf den Pfincztag vor Palmarum in der ſibenten ſtund wider gen hof komen, ſouil der hin wer, das alſo geſchach, do ſtedt der von Kreig, als die andern meins gnedigiſten Herren des Kunigs Ret vnd er all Parteyen gehört hieten, vnd nicht in aynigung komen wern, wolten ſy ir aller fürnemen an ſein Gnad furderlich pringen, vnd hofften das ſein Gnad darczu tun, damit das land in frid vnd gemach geſeczt wurde, vnd alſo hat es ein ennd.

CVI.

Comitum Auſtriæ, Baronum, Equitum, Nobilium ſententia de rebus hic controverſis ſcripto propoſita. Ex publ. Actor. Comment. Civit. Vindob. Vol. 1. fol. 200. p. 1.

Hie-

Hienach ſtet geſchriben der Grafen, Herren, Ritter vnd Knechtt antwurtt, ſo ſy auf ir fürgenomene ordnung in geſchrifft getan habent-

Erwirdigen geiſtlichen lieben Vätter vnd Herren, von Prelaten vnd auch die von Steten, als ir geſtern zwo zedeln habt hörn laſſen, darinn vnder andern ſtukchen iſt begriffen die ordnung zedel, ſo von Herren, Rittern vnd Knechten iſt fürgenomen worden, die ir vor vernomen habt, darinn ewr will iſt, das von ew, auch von Herren, Rittern vnd Knechtten darczu geben wurde, vnd daraus geredt, damit die fürgeſehen werde, das yederman gleich ſey, nu haben wir, von Herren Rittern vnd Knechten vor darczu geben, vnd die ordnung zedel, nach dem fügleichiſten vnd peſten fürgenomen, dem lannd, ze nucz vnd frumen, vnd auch nicht anderſt vor vnſer gehabt, denn allen inwonern, vnd geſten geleich, damit nyemt, vnſerthalben ſolt vbergriffen werden. Alſo mügt ir ew wol aus der ordnung zedel underreden, mit den die wir vor darczu geben haben, was denn, nach ſolher vnderredung für hant genomen ſolt werden, das wider an vns zepringen, damit vnſer gnediger Herr Kunig Laſſla, ſein land, vnd all inwoner des lands, darczu vnſer genedigiſter Herr der Römiſch Kunig als gerhab vnd warttunder Erb beleiben, pey all den, das pillich, geleich vnd rechtlich iſt, vnd nyemand vbergriffen werde vngeuerlich,

Sunder gedenkht die ſachen zefürdern, wan der lantleut iſt ein gut tail haym, vnd mochten noch mer von dann, das den die ſachen nicht mocht von abweſen der andern befloſſen werden, das villeicht dem land zu ſchaden köm.

CVII.

Reſponſum Baronum, Equitum Nobiliumque Auſtriæ, paratum quidem, ut daretur Comitiis, ſed tamen ſuppreſſum. Ex publ. Actorum Commentariis Civit. Vindobon. Vol. 1. fol. 200. p. 2.

Hie iſt ein ſunder antwurt, ſo Herrn Ritter vnd Knecht, fürbracht wolten haben, aber ſy iſt verhalten worden in ſtill.

Item lieben Herren, wir wellen mit ew reden, als mit den Reten des lands, vnd mit ew Prelaten, vnd die von Steten, als den inwonern, die auch dem land ains guten ſchuldig ſein, darauf mit fleiss zu gedenkchen, damit das land vnd all inwoner des lands fürgeſehen werden an irn ern leib vnd gut, auf die maynung als hienach begriffen iſt.

Item wir haben vernomen, das vnſer genedigiſter Herr der Römiſch Kunig von den Curfürſten hab brief auſpracht, das albeg hinfür der Elter von Oſterreich ſull herſchen vnd regirn, darüber hab ſein Gnad geben, als ein Romiſcher Kunig ein guldene Bull, nu ſtet in der ordnung zedel, das die ſach des lands, vnd all inwoner des lands von ſeinen Gnaden ſullen gehalten werden, geiſtlich vnd weltlich als von alter iſt

herkomen, das möcht man ziehen, auf den eltern ze regirn, als gewefen ist, bey Herczog Rudolfs zeiten: nach seinen abgang habent Herczog Leupold vnd Herczog Albrecht, den allen Got gnedig sey, der land ein tailung getan, solten wir denn vnserm Erbherren also plintling mit solher verschreibung vnd vnsern sigeln, seins erbs entseczen, des wir doch weder recht noch gewalt haben, das mocht vns, vnsern Erben vnd nachkomen an ere leib vnd gut zu schaden komen, wan, wenn vnser Erbherr Kunig Lasslab zu seinen jaren kumbt das er für sich selbs gehandeln mog, was er denn tut, das mag er für sich selbs gewalt haben, darinn gedenkcht zu raten vnd fürczesehen, als ir des mit sambt vns schuldig seit.

A

B

CVIII.

Statuta Marchionatus Moraviæ, in Comitiis Ordinum, a morte Imp. Alberti Brunæ celebratis, ad procurandam publicam quietem perlata. Ex publ. Actor. Comment. Civit. Vindob. Vol. 1. fol. 201. p. 1.

Vermerkcht der Lantsfrid der etwan in Merhern gemacht ist worden.

In dem namen Gottes amen, Wir A.B.C.D. bekennen mit disem brif vor allen, als durch vnser sund willen vnd von verhengnus Gots, das vnser land nach dem tod des allerdurchleuchtigisten Fürsten vnd Herren Kunig Albrechts wirdiger gedechtnuss, des Römischen, Vngrischen, Behemischen, Dalmatien, Croatien &c. Kunigs, Herzogs zu Osterreich Margrafen zu Merhern vnsers genedigen Herren verwüst ist worden, vnd wir haben gesehen vnd gemerkcht die verderbnuss vnd schaden die da geschehen von nuczlichen in dem land, vnd auch in andern landen, wolten gern, das solch verderbnüss gegenburtig vnd künftig gestilt vergingen, vnd gestilt gesezt wurden, vnd hieten gemacht ain sampnung, vnd ain gemain zusamruffung der Prelaten, Herren, lantleuten vnd Stet der Markgrafschafft zu Merhern, in der Stat zu Brünn an der heiligen sand Cecilia Jungfrawn tag, in derselben sambnung von Gots ingebung all miteinander sein getreten in ein ainikait vnd aintrechtiklich, so haben wir vns mitainander beredt fur ainn man vnd haben vns zusamm verlübt, die ainung zehalten vnd zehaben, erberlich trewlich vnd kristenlich, also das wir mit leib vnd mit vnserm gut darczu teten vnd mit werchen verhülffen zu befriden das land, also das yeder an dem sein genug hiet, vncz das wir aufnemen ainn zuekünftigen Herren, den wir mit einander aufnemen sullen mit Got C ordenlich rechten vnd rechtikleich vnd mit vnsern eren, vnd also sullen wir tun vnd wellen an irrung, vnd durch der ainikait willen haben wir gemacht die ander gemain samung des landes zu Brünn, an dem tag der heiligen Martyrer Gots Sebastiani vnd Fabiani, vnd in der sambnung, so haben wir bestet, vnd bestetigen mit kraft des briefs die obgeschriben ainung, vnd geloben in der aynikeit zesteen vnd mit werchen verhelffen, yeczlicher vnser neben seinen vermugen, das sein land zu befriden, also das yeczlicher in seinn stand,

ſtand, bey ſein rechten belib, vnd alle die obgeſchribne ding vnd ſachen geloben wir yeczlicher vnder vns mitainander ze halten erlichen, trewlichen vnd kriſtenlichen mit ſeinen guten leuten trewen als frumen lewt, tet yeglicher vnder vns nicht, das, des Got nicht engeb, ſo ſol derſelbig kain recht haben vnd kain frey in dem lannd, vnd geloben zuſam auf ainen ſolichen miteinander ze helffen mit leib vnd mit vnſerm gut, vnd die obgeſchriben aynigkait vnd beleibung vnd aynung alſo, als oben geſchriben iſt, ſol als lang beſteen vncz auf ainn künftigen Herren, den wir mitainander ordenlich ſullen aufnemen vnd alſo als oben geſchriben iſt, auch wer da wolt in dem land in die aynung vnd beyſtemung zu vns treten, vnd das ſein namm nicht wer geſchriben in dem brief, der ſol ſeinn offen brif vnder ſeinem inſigl in der Stat zu Brünn auf das Rathaws legen, in den gewalt des Burgermaiſters vnd des Rats, in der maynung als ain abgeſchrift von vns iſt geben worden bekennund, der ſol in der aynung vnd beleibung neben vns ſteen, vnd das ſol alſo kreftig ſein, als oben ſein namen in dem brief wer geſchriben vnd ſein inſigl angehangen wer, vnd ob eczlich inſigl abgingen zu dem brief, vnd des namm wer geſchrieben in dem brief, das ſol dem brief, vnd der aynung nichtz ſchaden, ſundern durch des ſol der brief in ſeiner vollen kraft beleiben, als ob ir aller inſigl dabey werrn, vnd des alles, was in dem brief oben geſchriben iſt, zu zeügnus vnd ſicherheit, ſo haben wir vnſer aigen inſigl auf dem brief angehangen, dergeben iſt zu Brünn an ſan Pauls Bekerung, (*25. Januarii*). Anno Domini MCCCC quadrageſimo.

CIX.

Brunæ, Iglaviæ, & Znoimæ urbium Moraviæ fœdus, conſtituto in belli ducem Joanne Nāihauſio. Ex public. Actor. Commentariis Civit. Vindobon. Vol. 1. fol. 201. p. 2.

Wir Perchtold von der Leippen Obriſter Marſchalh des Kunigkreich zu Behemen, Jan vom Newnhaus Vlrich von Nawnhaus vnd N. N. &c. vnd die lanndleut vnd diener der obgenanten Herren vnd wir Burgermaiſter vnd Rat der Stat Znoym vnd dieHerren vonBrün vnd Igla aus irn Steten zu der ſambnung. Geſambte wir bekennen vnd tun kund aler menigclich mit dem brief, das wir angeſehen vnd gemerkcht haben, die verderbnuſs vnd ſcheden, die geſchehen in vnſerm krais an armen leuten, als wol aus den Steten vnd Merkchten als aus den dorffern, durch eczlicher aigen williger leut fürſchiſſungen vnd noch vileicht hinfür geſchehen möchten in zukünftigen zeiten, vnd wir wolten mit der hilff gots, als verr wir möchten vnſer hab vnd gut darlegund, ſolche vnordenliche ding zu vnderkomen, das yeder in vnſerm kreyzz bey ſeinen rechten vnd freyheiten belib, darumb wir zuſam komen ſein, vnd haben vnter vns ein ſolhe wilkur gemacht mit guter bedchtnus, vnd vor betrachtung, vnd haben vns all mlteinander veraint. Item des erſten das der Edl Herr Herr Jan von Newnhaws vnſers

Kreyzz

Kreyzz verpeſer vnd an eins Haubt-
man ſtat werd, vnd wir haben im ge-
lubt vnd geloben gehorſam ze ſein,
in allen ſachen, was yedert wer zu
befridung vnſer Kreys, wie er das
ymmer für ſich nem, es ſey das mit
ſeiner zuſamruffung oder zuſamm
reitund, oder auf das veld neben
im aufzurukchen, vnd das alles ſchul-
len wir im nicht widerſeſſig ſein in kai-
nerlay weis, ſunder im ratſam vnd
beholffen in allen ſachen ſullen ſein,
alſuerr wir vermugen, vnd das ne-
ben der aynung, die hernach geſchri-
ben iſt. Item ſo ſein wir auch alſo
an dem belieben das in dem kreyz
ainer auf den andern nicht greiffen
ſoll mit kainerlay krieg oder gewalt,
noch auf ſeiner diener vnd vndertan,
dann wurd yedert ain ſtos oder zwit-
trecht vnder ectzlichen die da ſind
mit vns in der aynung, die ſullen an
den Herren vnſern Haubtman genug
haben vnd alle ſach, vnd wie ymmer
die ſachen im ertailt oder aufgeſpro-
chen wurden, vmb die ſy miteinan-
der zu ſchaffen haben gehabt, die
ſol von im alſo aufgenomen werden,
vnd aus dem ſol ſich kein tail auffe-
czen, in kainerley weiſe, es wer dan
das ſich baid tail auf der Herren er-
fundungen wurden beruffen, das ſol
in der Her Haubtman günen, vnd der
Her Haubtman ſol zu des ainn ge-
nanten tag für ſich legen, von erſten,
oder für die Herren, ob ſach wer,
das ſy ſich dahin beruffen wurden,
vnd das ſol vor dem Herrn Haubt-
mann alſo vergewiſſt werden mit
Pürgeln oder mit glub, das ſy an
der Herrn erfunding genug haben.
Wer aber das der Her Haubtman
verneme, das ain ſolhe ſach zwishen
in wer, die gehört auf der Herren

A vrtail oder erfunding, ſo ſol er ſew
für die Herren ſchikchen. In ſolher
maynung als oben geſchriben ſtet.
Wer aber das yedert ainer aus vns
ain rechlichs vnd ain gleichs nicht
wolt aufnemen von dem andern, vnd
wolt in dringen wider recht aigen
willigclich, auf den geloben wir vns
all gehelffen vnd hilflich zu ſein ne-
ben Herrn Haubtman nach vnſerm
vermugen vnd geſchech des not, ſo
ſull man den Hautbman des lannds
vnd die gemain anruffen. Wer aber
B das yeder ainer aus vns ainn andern
land, auf yerdert ain aus vns aigen-
willigclich oder mit macht, greiffen
wolt oder griff, oder aus den benan-
ten vnſern krays oder aus aim an-
dern krays, ſo ſullen wir neben Her-
ren Haubtman allſambt denſelben be-
ſendten, von dem vnd ſich das
begeb, vnd ob das nicht möcht ge-
peſſert werden, ſo ſulhen wir alle
darczu tun neben vnſerr macht,
mocht aber der Haubtman mit ſambt
vns dem nicht widerſten, ſo ſol der
C Her Haubtmann vnd wir mit im auf
Herren Biſchof, auf Hern Haubtman
des lannds, auf dem Camrer vnd an
fall andrer Herren lannd, leut vnd
Stet ruffen, das ſy vns beholffen vnd
ratſam ſein, neben der gemain ay-
nung des lands, aus der wir nicht
tretten noch daraus zu treten mainen.
Wer aber yedert ainer aus vns, der
ſich aigenwilligclich auffeczen wolt,
vnd wolt nicht yemand aine krieg
anheben, in ain anders land oder
kreys, deſſelben ſein wir im nicht ſchul-
dig zeuerhelffen, vnd ob in durch den
krieg ichtz angewunen wurd, und er
des ſchaden neme, da durch hat er
vns vmb nichte zemonen. Wenn wir
im darinn nichtz phflichtig wellen ſein.

Item

Item auch ſo haben wir vns ainmütiklich veraint, alſo das kain landes verderber vnd der lewt beſchedigung auf vnſern gefloſſern merkchten oder dörffern nicht aufgehalten ſullen werden, ſunder ob yndert ain ſolher gefunden wurd, auf welchen gut das wer in vnſerm kreys, der ſol da zu ainn rechten aufgehalten werden, ſo ſol der Herr deſſelben guts, alſo tun, als pillich zu tun iſt, neben den rechten vnd gwonhait von gotem Herrn vnd frumen leuten, vnd der gerechtigkait langſt aufgeſeczt iſt, vnd alle die abgeſchriben ding die geloben wir vns vnder vnſern trewn vnd ern, das treulich zu halten als frumm leüt, vnd des zu ainer gezeugnuſs, ſo haben wir vnſere inſigl auf den brief inngehangen. Datum & actum Znayme feria ſexta poſt Epiphania Domini (*10. Januarii.*) Anno Domini 1444.

Vnd die ainung ſol ſteen von den nagſtkünftigen ſand Jörgen tag vber ain gancz jar.

CX.

Gravamina Civitatis Vindobonenſis, procurandi remedii ſpe, Imp. Friderico propoſita. Ex publ. Actor. commentariis civit. Vindob. vol. 1. fol. 202. p. 2.

Die hienach geſchriben artigkl ſind vnſern genedigiſten Herren den Römiſchen Kunig anbracht worden an freitag vor ſand Pangreczen tag. (*8. Maji*). Anno &c. XLIIII^to^.

Allerdurchleüchtigiſter Kunig genedigiſter Herr, wir geben ewrn K.G. zu erkennen, ettwas vnſere anligunden ſachen vnd notdurfft, als die hienach begriffen werdent.

Von erſten das die gericht, die in ewrn Gnaden Stat Rat vnd in der Schranen hie zu Wienn, beſchehen, ettwen verſchoben, vnd aufgehebt werden, das die irn fürgang nicht velligclich gehoben mügen, das wider der Stat freytum vnd gerechtighait iſt, des ſich ettlich vnſer mitburger vor dem Rat beklagt habent, bitten wir ewr K.G. welle ſolich der Stat gerichtt, ainen fürgang laſſen haben, nach innhaltung vnſerr freihait vnd gerechtigkait.

Item ſo hat ewr Gnaden Burger ainer, Jacob Olmanſperger vor erbern leüten ain redlich geſchefft getan, das beweiſt iſt worden nach vnſerm Statrechten da wider ſein hausfrau vnd ir kind an erb vnd nuczen, ſo darinn gewachſſen ſein, verhindert worden ſind, vnd noch darinn verhindert werdent, wann der Zephl zu der Newnſtat manig brief von ewrn K.G. ausbracht hat, dadurch die frau vnd ir kind, irs gefchafften guts nicht volligclich habhafft werden mugen, das auch wider vnſer Stat gerechtigkait iſt.

Item als ewr K.G. Thomans des Kuntter Witibin, hat pitten laſſen von heirat wegen, die iſt mit irm freunt für den Rat kömen vnd angerufft ewr K.G. zu pitten, das ſy bey der Stat gerechtigkait beleiben mug als ain andere mitburgerin. Auf das pitten wir diemütigclich ewr K.

G. das ſy dabey beleib als der Stat recht iſt: dann von irs manns guter wegen maint die frau, des ſy ir von Erbſchafft wegen kain gerechtigkait zuecziech, den alsuil ir, in beredнuſſe der hairatt vmb morgengab ir man ſeliger darauf gelebt, als ſy des kuntſchafft hab, darumb ir noch nicht ein genügen geſchen ſey.

Allergenedigiſter K. bitten wir demütigclich, ewr K. G. geruch abſchrifft ains ſundern fürſtlichen freybriefs, der die ſtuck von der geſchefft heirat, vnd der Stat gerichtt aigentlich berürt, verhörn, vnd vns dabey genedigclichen halden.

Genedigiſter K. ewr K. G. hat ettlich Burger hie zu dienern aufgenomen, des ſy brief haben, das ſy alles des genieſſen ſullen als ander ewr gnaden hofgeſind, damit ſy ſich aus dem Stat gerichtt hie ziehen, vnd doch allen handel hie treiben als Burger, vnd dapey in all weg der Stat gerechtigkait nieſſund ſind, darinn der Stat gerechtigkait, vnd gerichtt merkclichen gekrenkt wirdet, auch die dy mit in zu handeln habent, dadurch von in beſwert vnd gedrungen werdent, bitten wir ewr K. G. das genedigclichen abzuſchaffen, damit wir gegen ſolichen Burgern, mit recht gehandeln mugen.

Auch genedigiſter Kunig geben wir ewr K. G. zu erkennen, das die geſt vnd oberlender hie zu Wienn vber jar liegund, vnd ir ſtet legrer haben, vnd handeln mit kauffen vnd verkauffen ain gaſt wider den andern gaſt, auſſerhalb der jarmarkt vnd in der jarmerkten, das gancz jar, vnd der maiſt wechſſl, mit golt, ſilber, vnd allerlay münſſe, vnd aller ander gewerb mit kaufmanſchafft in irn handen iſt, an alles mitleiden der ſtat, des ſy doch nicht recht haben, vnd wider der ſtat freytum vnd gerechtigkait iſt, das ewrn Gnaden Burgern merklichen ſchaden vnd abnemen an irr narung pringt, bitten wir diemütigklich ewr kuniglich Gnad welle abſchrifft meniger fürſtlichen brief, die ſolich der Sat gerechtigkait, das gaſt mit gaſt hie nicht handeln ſol, nemlichen auſweiſent, auch verhorn, vnd vns dapey genedigclichen halden, als wir des ſundern troſt vnd hoffnung zu ewrn Gnaden haben, das alles wellen wir vndtertenigclichen vmb dieſelbig ewr kuniglich Gnad allzeit gern verdiennen.

Auf die vorgeſchriben artikl, hat vnſer gnedigiſter Herr der Römiſch Kunig &c. ein antwurtt getan vnd die ſachen alſo entſchaidung vnd verlaſſen, als hienach nemlich geſchriben ſtet.

CXI.

Imp. Friderici Reſponſum ad querelas Vindobonenſium modo admotas. Ex publ. actor. Commentar. Civ. Vindob. vol. 1. fol. 203. p. 2.

Hienach iſt vermerkt vnſers Kunig Fridreichs antwurt auf ſolh anpringen, ſo die erber Weiſen, vnſer lieben getrewn, vnſer Purger ze Wienn, von irer vnd der Stat notdurft wegen habent an vns pracht vnd gepeten, in die ze wenndten.

Von

Von erſt als ſy begerent, das die gericht, die in der Stat Rat vnd in der Schrann zu Wienn, beſchehent einen fürgang haben, nach inhaltung irer priuilegi &c.

Darauf iſt vnſer antwurt, vnd maynung, das vns wolgeuellt das ſolhe yeczgemelte gericht, ainen furgang haben vnd begern, das die benanten vnſer Burger, daran ſein, mit gantzem vleiſs, das ſolhe ire gericht, vernunftiklich vnd ordenlich fürgenomen vnd geleüttert werden, yedem mann dem armen als dem reichen nach ſeiner gerechtigkait, vngeuerlich &c.

Dan von des rechtſpruchs wegen, der ſich begeben hat zwiſchen vnſern getrewn Vlreichen dem Wurffl vnd Oſwalten den Reicholf, ains tails vnd Hannſen dem Wurfel des andern von ainer verſorgnuſs wegen, haben wir geſchafft ydem tail vnſern brief aus vnſer kantzley zegeben, darinn ſy wol werdent vernemen, wes ſich ir ietweter in den ſachen ſol halten, damit wir des Rats rechtſpruch nicht abenemen, ſunder etwas leütern nach notdurfften, nach dem vnd die ſachen an vns pracht iſt.

Item von Jacoben Olmunczperger wegen, iſt vnſer maynung, das bed tail vnd auch, die, die bey dem geſchefft ſind geweſen, von vnſern reten gehort werden, vnd was dann nach ſolher verhörung billeich ſein ſol, das, das alſo beſcheh, damit die ſach nicht verrer aufgeczogen werde.

Item von Thomans des Kunter Witiben wegen, die haben wir, auf ir verwilligung von ainer hairat wegen gepetten, ſeid ir aber dieſelb heirat nicht fügt, als ſy nu fürgibt, ſo haben wir ſolh vnſer gepete gen ir gutlich abgeſlagen, dann von irs manns güter wegen geſchech was recht ſey.

Denn als ettlich Burger ze Wienn vnſer diener worden ſein, vnd des vnſer brief haben, dadurch ſy ſich aus der Stet gericht hie ziehen, vnd doch allen handel als Burger treibent, vnd der Stat gerechtigkait nyſſund ſind.

Darauf iſt vnſer maynung, was wir ſolher vorgemelter diener haben aufgenomen, die ir handlung zu Wienn treiben, vnd der Stat gerechtikait niſſund ſind, das die vor der Stat gericht recht nemen vnd geben ſullen als ander Burger ze Wienn. Doch vorbehalten vnſer herlichkait, vnd was ſy vor vnſer als Herren vnd landesfürſten billeich verantwurten ſullen vngeuerlich.

Item als die benanten vnſer Burger habent fürbracht, wie die geſt vnd Oberlender, vber jar hie zu Wienn ligen, vnd ir ſteet legrer haben, vnd merklich handlen mit kauffen vnd verkauffen, ein gaſt wider den andern, auſſerhalb der Jarmerkcht vnd in den Jarmerkchten, das gantz jar, vnd der maiſt wechſel mit gold, ſilber, vnd allerley münſs, vnd aller andrer gwerb mit kaufmanſchaft in irn handen ſtee an alles mitleiden der Stat, das wider der Stat gerechtikait, vnd freitum ſey, vnd vnſern Burgern merklichen ſchaden vnd abnemen an irer narung bringe &c.

Darauf iſt vnſer antwurt, ſeyd vnſer Burger vnd Stat ze Wienn, von vnſern vordern ſeligen menigern Fürſten von Oſterreich gefreiet ſind, das kain gaſt oder frömder kaufman, der in dem land ze Oſterreich nicht haus hat, oder ſelb nicht geſeſſen iſt, kain recht oder gewalt hab, in der Stat ze Wienn kauffens oder verkauffens, ain gaſt wider den andern gaſt, es ſey in ſeiner herberg, oder auſſerhalb der herberg &c. als das der Stat priuilegi auſweiſent, das dann vnſer Burger, vnd Stat ze Wienn, noch bey ſolhen gnaden, werden gehalten in ſolcher maſs, vnd beſchaidenhait als hienach iſt begriffen.

Von erſt, das ain gaſt, mit dem andern gaſt, vber jar in der Stat ze Wienn, wider ſolh gerechtikait nicht ſol verkauffen oder kauffen, welherley kaufmanſchaft das ſey, nur allein in den zwain jarmerkten, zu dem auffarttag, zu ſand Kathrein tag, als lang die werent, zu demſelben zeiten mag ain gaſt mit dem andern gaſt, mit kauffen vnd verkauffen allerlay kaufmanſchaft vnd auch mit tuch verſneiden, mit der ellen wol gehanndeln, wie in das fugſam iſt, vnd ſy des Stat gehaben mugen. Doch das ſolh verſneiden mit der ellen in den gemainen hütten am hof, vnd nyndert anderſwo beſchech, als von alter herkomen iſt, vnd da man das vor hat gehandlet, doch ſunderlich vorbehalten, vnd auſgenomen, das ain gaſt mit dem andern gaſt weder in dem benanten zwain jarmerkten, noch auſwendig derſelben jarmerkt, kainerlay wechſel, oder kaufflag mit ſilber, gold vnd allerlay münſs nicht hab noch treib haimlich oder offenlich in chain weis. Wann wir in aynen, das die geſt ſolh yetzgemelt handlung mit vnſern Burgern ze Wienn, die des nach alten herkömen recht haben, vnd nicht mit andern geſten treiben vngeuerlich. Es mugen auch vnſer kaufleut vnd inwoner in Oſterreich mit den geſten in der Stat zu Wienn vber jar gehandlen, vnd von in kauffen, wes ſy bedürffen, ſtukweis vnd in den jarmerkten, ellen vnd aintziger phenwert weis, wie in das geuellclich iſt, daran in vnſer Burger ze Wienn, nicht ſullen irrung tun angeuerde. Es iſt auch vnſer maynung, ob das yemands vberfür, das wiſſentlich wer, der ſoll darumb gepeſſert werden, an dem gut, damit verhandelt wirdet, vnd in ander weg nach gelegenhait der ſachen. Vnd die ordnung ſol auf die nagſten zway jar von datum der zedel auf verſuchung werund ſein, vnd nach den zwain jarn ſol ſy vnſern Burgern vnd Stat ze Wien, an irn freihaiten vnuergriffen ſein vngeuerlich, vnd den Burgern vnd geſten als verkundet werden, das ſy ſich darnach wiſſen zu richten, geſchehen an Phintztag nach ſand Vrbans tag (*28. Maji*) Anno Domini &c. quadrageſimo quarto.

CXII.

Aliæ Vindobonenſium querelæ ad Imp. Fridericum de injuriis, quas partim a vicinis Hungaris partim ab aliis paſſos ſe eſſe queruntur. Ex publicis Actorum Commentariis Civitatis Vindobon. Vol. 1. fol. 208. p. 1.

Aller

Allerdurleuchtigister Fürst genedigister Herr, wir geben ewern kunigklichen Gnaden zu erkennen, die merklichen notdurfft vnd geprechen, so ewrer Stat Wienn vnd vns anligund sein, als die nemlich hienach begriffen werdent.

Von ersten, das Her Lorentz von Haidenreichstürn gross Graf in Vngern ewr Gnaden kaufleuten vnd burgern von Wienn ir gut ze Ofen vnuerschulter sachen, vnd in dem frid, so ewr kunigklich Gnad mit dem Kunig von Polan zwischen den Blanden gemacht hat, des sich die ewrn getrost haben, aufgehalten vnd genomen hat, von des Burgraf wegen zu Rab, der im sein holden vnd leut beswert hab, vnd huldigung von in nem als er maint. Vnd alle dieweil im die nicht ledig gelassen werden, so well er der von Wienn gut aufhalten vnd zu seinen hannden nemen, wo er des bechomen mag, vncz das im der Burggraf zu Rab seine güter ledig lass, vnd vmb die scheden genug tue, so well er dan den von Wienn ir gut ledig lassen, als das die brief in latein innhaltent die ewr kunigclich Gnad darumb verhorn mag.

Auch genedigister Kunig, so hat der Her Renold Rosgan ewern egenanten kaufleuten vnd burgern von Wienn ir gut genomen vnd verkauft vnuerschulter sachen, vnd in dem egemelten frid von geltschuld wegen, so im Lucas der Hulber sol schuldig sein, als er maint vnd wil des gar nichts widergeben, wiewol im ewr Gnaden Ret vnd vnser eltern der Burgermaister vnd der Rat darumb geschriben habent, der er nicht geacht vnd widerumb vns schriftlich geantwurt hat, er well der von Wienn gut so uil nemen, wo er darauf kumbt, vntz das er haubtguts vnd schadens, so im der Lucas schuldig sey gantz beczalt werde. Allergenedigister Kunig nu ist Lucas der Hulber souil schuldig, das er zu Wienn nicht wol gesein mag, vnd darumb so wolt der Renold solher seiner schuld von den andern von Wienn bekomen vnd beczalt werden, das doch vnpillicher were, das ain vnschuldiger für ain schuldigen beczaln solt.

Item so hat derselb Rozgan sunderlich genomen Hannsen Herolt dem Messer sein gut auf rechter strassen, die andern kaufleut vor vnd nach im gefarn, sein vnd auf Tehenstain gefürt, vnd maint derselb Messer hab ein falschen weg gefarn, vnd habent doch die sein vorhin maut vnd dreissikist von dem gut genomen.

Bitten wir diemütiklich ewr kunigklich Gnad welle den grossen Grafen vnd den Renolden schreiben, das sy solh gut, so sy den ewren vnpillichen genomen haben, widergeben, damit sy des nicht zu verderblichen schaden komen.

Item so hat Herczog Albrecht von Pairn vnd der Vrsentaller von Münichen von Hannsen des Zirnasts wegen vns geschriben, vnd wolten vns gern in sachen ziehen, der wir nicht schuld haben, biten wir diemütigklich ewr Gnad welle als sein vndertanen vns in den sachen gnedigclichen verantwurten, vnd für vns schreiben, damit wir solher vnpillicher

cher ſpruch vnd anuordrung vertragen, vnd in frombde gericht nicht geczogen werden, wann wir dem Vrſentaler vmb ſein ſpruch, ſo er zu vns maint ze haben, gern rechtens ſein wellen an pillichen ſteten.

Item ſo hat der Frideregker auf ewr kunigclichen Gnaden brief ainen armen man von Kam hie verpoten vmb zuſpruch, ſo er zu Kunig Kriſtoffen leuten von Pairn maint ze haben. Allergnedigiſter Kunig bitten wir als diemütiklichiſt wir ymmer kunnen vnd mugen, ewr kunigclich Gnad welle dem Frideregker, der fein burgerrecht aufgeſagt hat, vnd dennoch allen ſeinn gewerb vnd handl hie treibt, des nicht geſtatten, wann die ewrn aus ewr Gnaden landen Oſterreich, Steir, Kernden, Krain &c. in andern landen auch darumb mochten aufgehalten vnd zu ſchaden pracht werden, dartzu wurden die geſt, die ſtraſs gen Oſterreich vermeiden, daran ewr Gnad an meutten vnd zolln merkchlichen abgang haben würde.

Auch allergenedigiſter Kunig, ſo hat Her Pernhart der Rorer yetz die frumen leut von Merhern, die getraid vnd ander gut gen Wienn haben fürn wellen, enhalb Tunau auf drein ſtraſſen gefangen vnd mit leib vnd gut hinweg gefürt, dadurch wir yetz in das veld für Stranegk deſter mynner wegen gehaben mugen, auch ſo ſolich zufurn gewerdt wirdet, das dann menigklich hie vnd allenthalben hieumb an getraid vnd andern dingen deſter tewrer pfenbert haben müſſen, das ewr kunigclich Gnad ſolh raubberey auch gnediklichen ſchaffen welle ze vnderkomen, als des groſſe notdurft iſt, damit die ſtraſſen befridt werden.

Allergenedigiſter Kunig wir ſenden auch ewrn kunigklichen Gnaden ain brief den vns die Burgen zu Laa verſchriben vnd geſant habent, den ewr kunigclich Gnad wol vernemen wirdet, bitten wir auch diemütiklichen, ewr kunigclich Gnad welle gnedigklichen darauf gedenkchen, damit das gflos nach notdurften bewart vnd fürgenomen werde, das es zu der veint handen nicht kom.

Allerdurleuchtigiſter Kunig genedigiſter Herr als ewr kunigclichen Gnaden Ret Her Sigmund von Eberſtorff vnd Her Wolfgang Wolffenreutter yetz auf ewr Gnaden glaub brief an vns geworben habent, das wir ewrn Gnaden ain volk ze roſſen vnd ze füſſen, ſo wir maiſt gehaben mochten, wider die veint ze Fridberg zu ſchikchen ſolden &c. Allergnedigiſter Kunig tun wir ewrn kunigclichen Gnaden ze wiſſen das vormaln ewrn kunigclichen Gnaden Ret, die daczemaln hie zu Wienn warn, von ewrer kunigclichen Gnaden wegen an vns begerten, das wir hilff tun ſolten für das Haus Stranegk, des wir da willig warn, nachmaln gaben vns auch dieſelben ewer Gnaden Ret, zu erkennen, wie die veint in Vngarn merkliche ſamung hieten, vnd in wer auch menig warnung komen vnd hergeſchriben, das ſy in das land ziehen vnd das beſchedigen wolden, vnd begerten vnd ſchuffen mit vns von evvr Gnaden vvegen, das vvir in ordnung ſein ſolten, mit volk zu roſſen vnd ze füſſen ſo

ſter-

ſterkiſt vvir mochten, ob die veint in das land zugen, das vvir dann mit ſambt anderer lantſchafft darczu teten, das den widerſtanden wurde, dapey ewr Gnad verſten mag, das ain ſwer warttung auf vns haben, ſo ſind vns auch gewiſſe warnung komen von der veint wegen, als das ewr kuniglich Gnad an den briefen ſo wir ewrn Gnaden hiemit zu ſenden, wol vernemen wirdet.

Wir haben auch nach ewr Gnaden Ret begern von ewer Gnaden wegen fusfolk gen Hainburg zu bewarung derſelben ewer Stat geſchikt auf vnſer ſelbs ſold vnd ſcheden.

Darumb allergnedigiſter Kunig, bitten wir ſo diemütigklichſt wir ymmer kunnen vnd mugen, ewr kunigclich Gnad welle vns das in ungnaden nicht vermerken vnd ſolh anuodern des volks gnediclichen vertragen, durch der ſwern wartung willen, ſo wir yetz auf vns haben, das wellen wir underteniclich vmb die ſelbig ewr kunigclich Gnad nach allem vnſerm vermugen alczeit gern verdienn.

Auch manen wir ewrn kunigklich Gnad vmb ain gnedige aufrichtung der artikl, ſo wir ewrn kunigclichen Gnaden haben fürbringen laſſen.

A Der Prelaten antwurt auf der Burger begern vmb hilff vnd zuſchub, gegen den veinten von Güns.

Erſamen lieben Herren vnd gunner, als ewr erſamkait an uns begert vnd beten hat ain anczal geraiſiger leut, vnd wegen, pitten wir ewr erſamkait welle vnſer antwurt gutlich aufnemen vnd glimphlicher verſten, wann wirs erczellen oder fürbringen kunnen. Von erſt wiſt ir ſelber wol, wie wir nach alten herkomen mit ſamt allen andern Prelaten, Preletin, vnd Phaffheit in allem Oſterreich, vnd ob der Enns ain quartey oder der vir partheyen aine genant vnd gehalten, vnd ſunderlichen ainem Lantsfürſten als vnſerm Obriſten vogt zugeczelt ſein, daraus ir lauter verſtet, das vns an rat vnd willen vnſers gnedigiſten Herren &c. des Kunigs vnſers Obriſten Vogts, auch an wiſſen der andern in vnſer partheyen, kains ſolhen newen anſlags veruahen mochten noch ſolten, wann ob hewt oder morgen derſelb vnſer Obriſter Vogt als Landsfürſt an vns ſteür, gereiſig vnd wegen zu landes notdurft eruordern wurd, ſo mochten wir nach ſolcher ewrer vordrung ſeinen Gnaden vnd des lands notdurft eruordern nicht gedienn, wann die benanten ewr vordrung vns in ſolhen vnſtaten, ſo vnſer yedem yetz anleit halt, allain gar vnleidlich wer, durch ſolcher veruahen, ſo wir das an der andern vnſer partheien wiſſen teten, ſew gar fremd bedunkchen mocht, dauon lieben Herren vnd gunner pitten wir ewr weishait, vnd hoffen hiecz ewer lieb, das ir vns bey vnſer freihait, ſo wir von Bebſtlichen,

---

CXIII.

Prælatorum Auſtriæ ad Vindobonenſes literæ, quibus reſpondent, ſe adverſus Ginſienſes hoſtes auxilia ferre non poſſe, Ex publ. Actor. Commentariis Civitat. Vindobon. Vol. 1. fol. 209. p. 2.

liche, Kaiſerlichen vnd Fürſtleichen Gnaden auch ſunderlich von gemainen geiſtlich vnd Kriſtenleichen geſeczten, von alter her gehabt haben, gutlich wellet beleiben laſſen, das wellen wir mit ſambt allen vnſern Prudern gegen Got vmb ew in gantzem fleiſs verdienn, vnd hoffen auch aus Kriſtenleiher ler, das euch vnſer vnd aller anderer geiſtlicher perſonen fleiſſigs gepet vnd ander gutter zu gluckch ſig vnd frids mer zu ſtatten mit Gots hilff komen werde, dann alle zeitliche hilf, die wir ew tun machten. Doch wann ew vnd ewer ſtat, da Got ewigclich vor ſey, von beſeſſe wegen oder dringnuſs der feint not anleg, ſo wolten wir halt angeuordert mit vnſers vnd aller der vnſern leib vnd gut treulich bey beſten, als verr vns das muglich vnd zimlich wer, wann wir des gleichen hietz ew allen auch ain gantz vertraun vnd hoffnung haben, das ir vns vnd vnſer güter, ſo das not beſchech, auch reten vnd ſchermen wolt, als verr ew muglich wer.

A

B

CXIV.

Tabulæ concordiæ, inter Fridericum Imp. Ladislai tutorem & Status atque Ordines Moraviæ conſtitutæ. Ex publ. Act. commentariis Civit. Vindob. vol. 1. fol. 117. p. 2.

Fridbrief zvviſchen den Lannden Oſterreich vnd Merhern.

Wir Fridreich von Gotes Gnaden Römiſcher Kunig zu allen zeiten merer des Reichs, Herczog zu Oſterreich, zu Steir, zu Kernden vnd ze Krain, Graf zu Tyrol &c. Bekennen für vns vnd anſtat vnſers lieben Vettern Kunig Laſslawes, des vormund wir ſein, vnd für vnſer erben, als etlich Herren vnd Lanntleut in Oſterreich vnd Mehrern etweuil zeit vnfridleich gegeneinander ſind geweſen vnd vil krieg vnd widerwertighait widereinander gehabt, auch groſs merklich vnd verderblich ſcheden an irn leuten vnd gutern erlitten habent, daraus baiden lannden groſſer vnrat vil irrungen vnd mangls an allen gewerben erſtanden ſind, das wir dieſelben ſcheden auch armen leut verderben vnd der lannd verwiſtungen erpermlich gemerkcht, vnd nach Rat vnſer Herren vnd Rät, des Fürſtentumbs Oſterreich vmb derſelben paider land, auch der inwoner vnd hinderſeſſen gemains nucz vnd peſſten willen, ſolh Krieg vnd vnrat vnd ander beſchedigung genedigclichen fürgenomen haben zu vnderkomen. Vnd darumb für vns vnd vnſern benanten Vettern Kunig Laſslaben vnd vnſre Erben, auch für all vnd yeg-

C

lichen vnſer vndertanen, Prelaten, Grafen, Herren, Ritter vnd Knecht, auch Stet, Merkcht vnd gemainklich alle lanndſchaft vnd inwoner des lannds Oſterreich geiſtlich vnd weltlich, wie die genant ſind oder mugen genant werden, ain redliche ordnung, befridung, vnd ainigung gemacht, aufgenomen vnd verſchriben haben, machen, aufnemen, ordnen vnd verſchreiben in kraft dicz briefs wiſſentlich vnd treulich, mit den Erwirdigen vnd andechtigen Edeln, erbern, vnd namhaften vnd beſcheiden vnſern beſunder lieben vnd getreuen, Pauln Biſchouen von Olo-

muncz

muncz Jan von Czimburg Haubtman der Markgraffchaft zu Mehrern, Berchtolden von der Leippen, obriften Marfchalhen des Kunigreichs zu Behem, Jan von Lampincz vnd von Mezerzicz, Albrechten von Sternberg vnd von Luckan, Jan vom Newnhaus, Jorgen von der Chunftat vnd von Podiebrad, Jan von Leuchtenberg vnd von Vettaw, Jorgen von Crawarn vnd von Streznicz, Petern von Konitz vnd von Nawffedlitz, Heinken von Waldftain vnd von Selawicz, Jan von Pozkowicz vnd von der Wifen, Jann von Pernftain, Beneschen von Bozkawir vnderkamrer der Markgraffchafft ze Merhern, Loczken von Sternberg vnd von Lukan, Wanken von Boczkowicz vnd von Czrnahora, Smieln von Leichtenburg vnd von Vetaw, Jorgen von Leuchtenburg vnd von Freu, Jan von Czimburg vnd von Ticzin, Kuna von der Kunftat vnd von Pelehedricz, Hannfen von Liechtenftain vnd von Nicolfpurg, Proczkna von der Chunftat, vnd von Bozkowitz, Mireslawen von Zimburg vnd von Brennaw, Jan Has von Waldegk vnd von Poffwitz, Pauln von Eülenburg, Stephan von Wartenaw vnd von Czimburg, Boken von Ewlenburg vnd von Helffenftain, Karln vnd Wenczlawen geprüdern von Wlafthin vnd von Awffav, Miloten von Tworkaw, Mikfen von Sunberg vnd von Nawnhaus, Hainraichen von Bozkowicz vnd von Newnhewfern, Waczlawen Hechten von Rofficz, Niclaffen von Morawan, gefeffen auf Kremfir, Ernften von Lefzkaw diezeit Haubtman auf Znoym, Jan Kufel von Zerawitz vnd von Kwafficz, Czenken von Maffnaw, Jan Tunkl von Awfprunnen vnd von der Hohenftat, Markwarten von Prakfficz, Zdenken vnd Waiczlawen Geprüdern von Swabencz, Bozken von Otteslawicz, Nicolaufen von Weyflawicz gefeffen auf Weffel, Petern Roman von Witowicz vnd von Zlin, Beneschen von Zwola, Hinken von Zwola vnd von Kolnftain, Niclaffen von Onicz vnd von Miloniz, Gindrzichen Mirku von Ehlum Burgermaiftern vnd Räten vnd den Burgern gemainklich der Stet Olomüncz, Brünn, Znoym vnd Iglaw anftat ir felbs vnd aller andern geiftlichen vnd weltlichen Prelaten, Herren, Ritter vnd Knecht, Stet, Merkcht vnd gemainklich aller Lantfchaft vnd inwonern des Markgraftums zu Merhern, wie die genant fein, oder möchten werden auf acht gancze jar, von hewt gebendes briefs nacheinander fchürift komend ftet, vefft vnd vnwiderrufflich ze veeren vnd zu beleiben in nachgefchribner maynung, des erften das in der ordnung befridung vnd ainigun, all Prelaten, Pfaffen, Grafen, Herren, Ritter vnd Knecht, auch Purger, Kauff eut, Piligraim, geiftlich vnd weltlich vnd allermenikliech arm und reich mit aller irrer hab vnd kauffmanfchacz mit leib vnd gut ficher fein, handeln vnd wandlen fullen vnd mügen, von ain obgefchribnen land in das ander nach irn notdurften in den rechten vnd löblichen guten gewonhayten, als von alter herkomen ift, vngeuerlich. Wir fullen vnd wellen auch in dem lannd Ofterreich beftellen vnd fchaffen, das in folhen guten ftand vnd befriden nyemant von Ofterreich gen Merhern kainen fchaden noch agriff tun fol in chain weis,

damit alle rawbrey, vnd angriff von Ofterreich gen Merhern vnderſtanſtanden werden, ob aber yemant in dem lannd ze Ofterreich geſeſſen, aus dem lannd ze Ofterreich gen Merhern ichts tet, an recht, ſo das an vns obgenanten Kunig Fridreich, oder an den, oder die, welich dieſelb zeit ze Ofterreich gewaltig wern, anpracht vnd wiſſentlich gemacht wurde, ſo ſullen wir dieſelben zu Ofterreich nicht enthalden, noch beſchirmen, noch das yemant ze Ofterreich geſtatten ze tun, ſunder vns denn darinn erczaigen, vnd darczu tun mit werchen veſtiklichen vnd ernſtlichen angeuer, das ſolhs vnderſtanden werde, vnd welher in ſolhem vngehorſam vnd widerwertig erfunden wurde, vnd den klagenden, vmb ſein ſpruch vnd ſcheden nicht widerkerung tun wolt, nach pillichkait, ſo ſullen vnd wellen wir nachdem vnd ſolhe klag, in vorberürter maſs, anbracht wirdet, darnach in den nagſt komenden drein monayden, als offt es in den egenanten acht jarn notdurft wirdet, geweltikleich darczu tun, damit den klagunden vmb ſein ſpruch vnd ſcheden widerkerung beſchech, nach pillichkait, von des leib vnd gut, der wider ſolch ordnung, befridung vnd aynigung getan hett vngeuerlich. Wir ſullen vnd wellen ſunderlich, die vnſern in dem lannd ze Ofterreich khainen diepp, merder, prenner, kirchprecher, rauber noch ander vblteter, wider das lannd vnd die leut zu Merhern, wa wir des warlich vnderricht werden, nicht aufnemen, halten, fürdern noch vertaytigen laſſen, noch yemant ſolhem durch das land Ofterreich gen Merhern ſchaden zu tun geſtatten, angeA uer. Es wer dann das mitt heer oder mit macht yemant durch das land Ofterreich gen Merhern züg, denſelben, wo vnd als offt das beſchech, khain erlauben, gunſt hilff oder fürdrung in dem land Ofterreich nicht beſchehen ſol, in chainerlay weg, angeuer. Ob auch icht beſchediger oder ander rauber durch das lannd Ofterreich gen Merhern ſcheden teten, oder tun wolten, dieſelben noch ir khainen ſol man in dem lannd zu Ofterreich darzu nicht fürdern, aufhalten, noch behawſen, ſunder ob yemand dawider tet, das alſo wiſſentlich gemacht wurd, ſo ſullen vnd B wellen wir ainen yeden ſolchen an leib vnd an gut ſtraffen, als nach ſeinem verſchulden ſich gebüret. Es ſol auch khainer in Ofterreich in den vorgenanten acht jarn ſeine Stet, Veſten, Slos oder behauſung in Ofterreich gelegen yemand geferlich zu krigen angriffen oder rauberay weder verkauffen, verphendten leyhen noch verguenen, auch khain geprochne Stat, Slos, Hawſer noch veſten wider pauen, noch beſeczen, noch ſolhes von newen ichts erheC ben, dem lannd vnd den leuten des Margraftums zu Merhern zu ſchaden. Wer auch von geltſchult oder eribs wegen, ichts zuſpruch hat oder gewynen wurde, von einem der benanten lannd in das ander, wie das ſein mag, der yeglicher ſol vnd mag, darumb das recht ſuchen vnd eruordern an pillichen Steten, als von alter iſt herkomen, vnd des ſullen vnd wellen wir ze Ofterreich, ainem yeden von Merhern, der das nach lanndsrecht oder in den Steten nach ſtetrecht erſucht vnd eruordert vnuerczogenlich in den gerichten vnd

an

an den endten vnd Steten, da das rechtlich ſein ſol, ſtattun, oder ſchaffen getan werden, als offt das zu ſchulden kümbt vngeuerlich. Wurden wir aber ſolhs in dem lannd Oſterreich nicht beſtellen vnd ſchaffen, oder ob yemand von Oſterreich gen Merhern ichtz tet, ſo das anbracht wurde, vnd wir nicht darczu teten, oder wider die vngehorſamen in der vorgemelten drein moneiden nicht gewaltiklich hiendlen, als das alles vorgemelt iſt, ſo ſullen vnd wellen wir den klagern von Merhern, welich die wern, irn ſchaden, der war vnd wiſſentlich gemacht wirdet, ablegen, nach dem obgemelten drein monayden anuerziehen vnd angeuer. Ob auch wir von den Prelaten, Herren vnd lanndleuten zu Merhern vmb hilff angerufft wurden, wider ſolh die irs tails, in der ordnung, befridung vnd aynigung von den gemerkchen des lannds Oſterreichs inner zwain meiln, oder mynner in dem land ze Merhern geſeſſen vngehorſam vnd widerwertig ſein wurden, ſo ſullen vnd wellen wir in mit fürſlegs zeüg vnd lewten vnſers tails als offt des in den egemelten acht jarn not wirdet, dieſelben helffen gewynnen, vnd was dann mit vnſer hilff gewunen wirdet, das dann von derſelben leib vnd gut, den klagern widerkerung beſchech, als verr das belangen mag, wurd aber icht vbermaſs beleiben, mit demſelben werd gehandlt, nach des lannds zu Merhern gewonhait, angeuer. Ob auch yemandt von Oſterreich reyten wurd zu dinſt in ain ander lannd, das mugen ſy tun vngeuerlich, nach irr freyhait, doch der gegenwurtigen verſchreibung an ſchaden, vnd ſullen

A

B

C

dennoch alle artikel der ordnung, befridung vnd aynigung, in allen ſtukchen vor begriffen gancz volfurt vnd veſtikleich gehalten werden ungeuer. Wir obgenanter Kunig Fridreich, geloben auch bey vnſern kunigclichen worten fur vns vnd vnſern benanten Vettern Kunig Laſslawen, des vormund wir ſein, vnd unſer erben, vnd für all vnd yeglich vnſer Prelaten, Graffen, Herren, Ritter vnd Knecht, auch die vonn Steten vnd vnd inwoner des lanndes ze Oſterreich, das alles vnd yeglichs, was vorgeſchriben ſtet in allen punten, ſtukchen vnd artikeln ze uolfürn veſt und ſtet zu halten allendhalben vngeuerlich, als des geleichen die Prelaten, Herren, lanndleuten vnd die von Steten des Makgraftums ze Merhern gen vns vnd vnſern Vetern Kunig Laſslawen, vnſerm land vnd leuten ze Oſterreich auch widerum verſchriben vnd verpunden ſind nach auſweiſung des briefs, den wir von in darumb haben. Mit vrkund des briefs beſigelt mit vnſern anhangunden inſigl. Vnd von Gotes gnaden wir Leonhard Biſchof zu Paſſau, Michel des Heiligen Romiſchen Reichs Burkgraf ze Maidburg vnd Graf ze Hardekg, Johanns Graf ze Schawnberg Obriſter Marſchalh in Steir, Reinprecht von Wallſee, Obriſter Marſchalh in Oſterraich Haubtman ob der Enns, Jan von Kreyg Haubtman zu Dreſendorf, Vlreich Eyczinger von Eyczing, Jorg von Pirchaim Obriſte drugkſecz in Oſterreich, Rudiger von Starhenberg, Jörg von Volkenſtorf, Jorg Schekch von Aichſtain, Hanns von Neydegk vnd von Reint, Niclas drugkſecz zu Stetz, Wilhalm von Ebs, Burgermaiſter,

Richter, Rät und auch die Burger all-
gemain, der Stat Wienn, Newnburg,
Markchthalben, Egenburg, vnd Laa,
bekennen vnd geloben mit vnsern gu-
ten trewn, für vns vnser nachkomen
vnd Erben, vnd alle alle die vnsern
die vorgeschriben Ordnung, befri-
dung vnd aynigung mit sambt den
andern landleuten vnd inwonern des
Fürstentumbs ze Osterreich genczlich
stet, vnd vngebrochen ze halten vnd
dawider nicht ze tun in chain weis
treulich vnd angeuer. Zu vrkund
haben wir vorgenante vnsere insigl,
auch gehangen an den brief, wer
auch das der insigl ains oder mer, B
als die vorbennent sind, an den brief
nicht gehengt wurden, so sol denoch
dne verschribung in allen Snkchen
vnd artikeln volkomenlich gehalten
werden. vnd bey krefften beleiben
in aller mass, als alle vorgemelte in-
sigl daran hiengen angeuer. Geben
ze Wienn an freytag vnser lieben
Frawn tag der Verkündung (*25. Martii.*) nach Christi gepurt in dem
viczehenhundertisten, vnd in den sechs
vnd virzigisten Jare, vnsers Reichs
im sechsten jar.

A Den fürsichtigen vnd weisen mannen
dem Burgermaister vnd dem Rat
der Stat ze Wienn vnsern lieben
frewndten.

Weis vnd fürsichtigen mannen vn-
ser allerliebst frewnt, wann
wir von wegen besunderr sachen, die
vnser Reich berürn, Hannsen den
Kochheim zu dem allerdurleuchtigi-
sten Fürsten N. dem Römischen Ku-
nig gesant haben, vnd durch densel-
ben benanten Hannsen Kochhaim
ewrn frewntschefften von vnsern we-
gen gedacht haben anzebringen, dar-
umb so beuelhen wir in ew, vnd
biten ew, was er ew anbringen oder
sagen wirdt von vnsern wegen, im
darinn genczlich gelauben wellet, ge-
ben zu Ofen am andern Tag des mo-
neids Octobris anno Domini &c. qua-
dragesimo sexto.

Prelaten Herren des Kunig-
reichs ze Vngern.

Der brief ist der Stat geant-
wurt an Sambstag vor
Kolomanny.

C

CXV.

Literæ statuum & ordinum Regni Hungariæ, quibus oratoris Koch-haimi fidem senatui Vindobonensi præstant. Ex publicis Actorum Commentariis Civitatis Vindob. Vol. 1. fol. 221. p. 1.

Gelaubbrief den die Herren von Vn-
gern der Stat gesant habent, bey
dem Kochhaim vnd lautt in dewtsh
also:

CXVI.

Senatus Vindobonensis responsum, de negotiis ab oratore memorato propo-sitis ad ordines Regni Hungariæ missum. Ex publ. Actor. com-mentariis Civit. Vindob. vol. 1. fol. 221. p. 1.

Darnach hat der Rat hinwider ain
antwurt getan vnd geschriben auf
des Kochheim werbung auch in
latein vnd laut in dewtsch also:

Hoch-

Hochwirdigiſten Erwirdigen wol geboren groſmechtigen Edeln gnedigen Herren vnſer willig dienſt ſein ewrn Gnaden voran berait anuerdrieſſen gnedigen Herren, als ir yetz Johannem Kochheim mit ainem galubbrief zu vns geſant habt, der ſein botſchafft von ewrn Gnaden wegen darauf geworben, vnd vns geſagt hat, wie ewr begern, ſey das wir tzwen von der Stat zu ewrn Gnaden ſenden ſolden, den well ewr Gnad ſagen vnd wiſſen laſſen ſachen, die für ewren vnd vnſern gnedigiſten Herren Kunig Laſſlawen auch für vns ſein, die nicht zu verbotſchefften noch tzu ſchreiben ſind, gnedigen Herren denſelben ewrn Gnaden credentzbrief vnd des Kocheim werbung haben wir diemüticlich emphangen, vnd dankchen ewrn Gnaden guts willens, den ir zu vns habt, nu haben wir vernomen, wie derſelb Kochheim ewer Gnaden gelaubbrief vnd werbung in der mass auch hab an die lantſchafft zu bringen, die diczmals nicht hie iſt, vnd in kurtz herkomen ſol, die wellen wir ſolh werbung anbringen vnd ewrn Gnaden dann fürderlich antwurt tun, darumb ſo biten wir diemüticlich, ewr Gnad welle an ſolhem vnſerm ſchreiben ein geuallen vnd darinn nicht verdrieſſen haben, wann vns in den ſachen auſſerhalb der lantſchafft nicht zimbt ze handeln, das wellen wir vmb ewr Gnad als vmb vnser gnedig Herren williclich verdienn. Geben an ſand Dioniſen Tag (*9. Octob.*) anno Domini &c. quadrageſimo ſexto.

A *ſem litteræ.* Ex publ. Actorum Commentariis Civit. Vindobon. Vol. 1. fol. 222. p. 2.

Darnach als ettlich aus der lanntſchaft, vns nemlich vnſers Herren des Kunigs Ret herkomen waren, daran ſolh der von Vngern ſchreiben vnd botſchefften bracht ward, in der zeit teten ſy der Stat mer ein ſchreiben in latein, vnd laut zu deutſch alſo:

B Den furſichtigen vnd weiſen den N. Burgermaiſter, Richter, vnd geſworen, Burgern, vnd der ganczen gemain der Stat Wienn vnſern lieben frewnten.

Weis vnd fürſichtig mannen vnſer lieb freunt, nach in haltung ewer brief haben wir vernomen, wie ir vns vermont vnd weiſet auf frid vnd ſön, mit dem allerdurchleuchtigiſten Furſten vnd Herren dem Römiſchen Kunig, Got der weis, dem C chain haimlichkait verporgen iſt, vnd ir ſelbs das wol wiſſen mugt, wie gross müe, arbeit vnd zerung wir getan haben vnd tun bey ſeiner Maieſtett, vnd nicht anderſt erlangen mugen, dann verlengnuſs vnſer vnd vnſers Reichs, wann ſein Kunigclich Maieſtet beuilhet newung in dem Reich ze machen, Veſten, Stet, den Biſchofſtul, die aine aus dem namhafftiſten Steten iſt, innehelt, vnd bekümert gehent vnd Kunigcliche rennt vnd zinsſchafft einzenemen, ſein kukigclich Maieſtet das für ſich nemen mag vnd merkchen, vnd ir mit ſambt im das wegen, ob das ſeiner Künigklichen Maieſtet zimbt, vnd ob wir nu von ettlichen von eruordrung we-

CXVII.

Eadem de re Conſiliariorum Regis Ladislai ad ſenatum Vindobonen-

gen der gerechtikait vnſers Reichs geurteilt werden als die ungerechten, ſo begern vnd ſuchen wir doch nicht anders, nur frid zu dem wir willig vnd bereit ſein vnd zu allenczeiten begeren, als wir das ſeiner Maieſtet klerlicher verſchriben haben, darumb ſo biten wir ewr Weishait mit ganczem vleiss, ir wellet ſein Maieſtet vermonen vnd weiſen, auf das gut des frids vnd gemayner gerechtigkait, die benante veſten vnd Stet vnd zugehörungen vmbligunden vnſers Reichs, vns vnd vnſerm Reich widerfaren laſſen welle, alſo das der frid vnd lieb zwiſchen vns lengſt gemacht vnd betracht, nicht gemynert werd, ſunder mer wachs, und gemert werde, wann wir nicht anders, nur alain die er vnd widerpringung, der herſchefften vnſers vnd ewrs natürlichen Herren in den ſachen ſuchen vnd begern. Geben zu Ofen an der aindleftauſent Maid tag (*21. Octob.*) Anno Domini &c. quadrageſimo ſexto.

Prelaten Herren Edeln gemainklichen des Reichs ze Hungarn.

Oblatum per famulum Palatini in vigilia Simonis & Jude.

CXVIII.

Senatus Vindobonenſis ad præcedentes literas reſponſum, conſultis Friderici Imp. conſiliariis datum. Ex iisdem actor. commentar. Vol. 1. fol. 223. p. 1.

A Darnach iſt vermerkcht das ander ſchreiben vnd antwurt, ſo man in von der Stat nach Rat vnſers Gnedigen Herren des Kunigs ret getan hat.

Hochwirdig, Erwirdig, wolgeborn groſmechtigen vnd Edl, gnedigen vnd lieb Herren, vnſer willig dinſt beuor, als ewr Gnad vnd Wird nach Hannſen Kochheim ewrs geſanten potens werbung vnd ſchreiben mag emphangen vnd vernomen B haben, vnder andern berurend, wie die landſchafft des mals nicht hie geweſſen ſunder in kurtz herkomen ſey, an die wir dann ſolhe werbung wolten pringen, vnd ewrn Gnaden vnd Wirden darnach fürderlich antwurt tun, nu ſind yetz die Landtſchafft ein groſſer tail hie, vnd man iſt der andern teglich her wartung, alſo haben wir den die hie ſind zu erkennen geben, was an vns geworben iſt, vnd wie ewr Gnad vnd Wirdigkait auch glaub brief vnd botſchafft hie gehabt hab desgleichs an die Lant- C ſchafft ze bringen, der ſich von iren wegen in irm abbeſen nyemandt hab vnderwinden wellen, wer nu ewrn Gnaden vnd Wirden noch geuellig ewrn botſchafft vnd werbung laſſen ze tun an die lantſchafft, ſo hoffen wir ſy wurden willig zu ewrn Gna- vnd Wirden mit ſambt vns ze ſchichen, doch alſo das die, ſo hinab wurden, mit gelait notdurffticlich fürgeſehen vnd beward werden, hin vnd her wider an ir gewar ze komen vngeuerlich, was nu ewrn Gnaden vnd Wirden in dem geualle, biten wir ſchrifftlicht zuuerkunden. Geben an ſuntag vor Allerheiligen tag (*30. Oct.*) An. Domini &c. quadrageſimo ſexto.

Nota

Nota.

Als auch ewr Gnad vnd Wirdigkait vns yetz geſchriben hat, haben wir aber wol vernomen, vnd vns bedeicht nicht peſſer ſein, denn das noch zwiſchen vnſerm gnedigiſten Herren dem Romiſchen Kunig vnd ew teg gehalten wurden, alſo das land vnd leut zu frid vnd gemach kumen.

CXIX.

Laurentii Groſs, Comitis Regni Hungariæ, de creditis ſibi & commendatis præcedentibus litteris ad Senatum Vindobonenſem reſponſum. Ex iisdem Actor. comment. Vol 1. fol. 223. p. 1.

Der vorgenant brief iſt Herren Larentzen Groſs Grauen zu Ofen geantwurt worden, der hat der Stat ain antwurt getan in latein, vnd laut ze deutſch alſo.

Erber vnd Fürſichtig mannen vnſer allerliebſten frewnt, ewr frewntſcheff brief, ſo ir von ettlicher ſachen, den Prelaten, Herren vnd Edeln des Reichs ze Vngern geſant habt, vns auf hewtigen tag geantwurt ſein worden, der inhaldung wir gantz vernomen haben, darvber wir ewrn frewntſchefften antwurten, das die Prelaten, Herren vnd namhafftigiſten Edeln, des Reichs ze Vngern, nicht anhaim ſind, an der gegenburtikait antwurt auf ewr ſchreiben nicht geben mag werden, wenn aber die Herren herkomen, glauben wir, das ſy auch ewr ſchreiben ain antburt tun werden. Geben ze Ofen, an Phinczttag vor Martini (*10. Novembris.*) Anno Dom. &c. quadrageſimo ſexto.

Laurentius von Haidenreichſturn Groſs Graf in Vngern.

Dem erbern vnd fürſichtigen dem Burgermaiſter Richter vnd geſworn des Rats, der Stat ze Wienn vnſern lieben frewndten.

CXX.

Joannis Huniadis regni Hungariæ Gubernatoris ad Senatum Vindobonenſem litteræ, quibus de abalienatis ab Imp. Friderico quibuſdam Hungariæ oppidis queritur, &, ne auxilio Imperatori eſſe velint, rogat. Ex iisdem Actor. comment. vol. 1. fol. 123. p. 2.

Vermerkcht das ſchreiben ſo der Huniad Jennuſch der Stat getan, vnd ſolh ſein brief ſein herolt dem Rat geantwurt hat, an mitichen vor ſand Merten tag, vnd iſt in latein, vnd laut in teutſch alſo.

Den weiſen vnd fürſichtigen den N. Bugermaiſter, Richter vnd dem gantzen Rat der Stat ze Wienn unſern allerliebſten freundten.

Weis vnd fürſichtig mannen: vnſer genem lieb freundt: wir czweifeln nicht ewr lieb freuntſchafft wiſs offenlich, wie das wir mit gemainem vnd vberainhelunden willen, der Herren, Prelaten, Grauen, vnd

Edeln

Edeln, des ganzen Reichs ze Hungern den allerdurchleuchtigiſten Fürſten vnd Herren Ladislawen ettwen des Allerdurchleuchtigiſten vnd Herrn Herrn Albrechts Kunigs ze Vngern ſeligen gedechtnuſs Sun vnſern vnd ewrn natürlichen Herren zu ainem Kunig vnd Herren ze Vngern erwelt haben, vnd als ir in habt zu ainem Herren vnd Kunig, zu gleicher weis hab wir in für vnſern Herren vnd Kunig mit ſambt ew, vnd ſein im auch mit allem trewn gehorſam, aber ewrn freuntſchefften ſey wiſſentlich, wie groſs czwangk, vnderdrukchung, trübſal, vnrue von den allerdurchleüchtigiſten Fürſten Herren Fridreichen Römiſchen Kunig &c. gleich als anmittl piſher, das Reich zu Vngern gedult vnd geliten hat, es iſt auch ſtillſweigund nicht zu vmbgen, das der benant Römiſch Kunig vil Veſten, Stet, vnd Herſchefft des benanten vnſers Herren Kunig Laſlaws, die zu dem Reich ze Vngern gehören, vnpilliklichen inngehabt vnd bekümert hat, vnd noch gegenwurticlichen vnpillichen innhelt, vnd bekümer, vnd arbait noch mer irrung vnd ſchaden den benanten Reich zu tzetzihen, von wegen derſelben Veſten vnd Stet widerpringung haben wir ettlich namhafft aus den Herren, Prelaten, vnd Grauen des Reichs ze Vngern zu den benanten Romiſchen Kunig geſant vnd in zu menigen malen durch vnſer ſchrifft vnd brief ermont haben, das das emphromd vnd dem Reich entzogen iſt worden, wider pracht wurde, die vorgeſchriben Veſten vnd Stet, ſo er von dem Reich zu Vngern vnpillichen inhelt vnd bekümert, dem Reich wideruaren liezz vnd widergeb, dis hat er alſo nicht

A geacht ze tun, vnd kain gut end in den ſachen betracht, nu nach ſchikchung Got des Herren vom widerbringung wegen aller vorgeſchribnen, halten wir das veld herlichen mit treflcher vnd vberfluſſigen wapfnern vnd mit der menig gecziret vnd vmbgeben, vnd nach allem vnſerm vermugen, des benanten vnſers Herren Kunig Laſslaws reich beſchirmer vnd haben willen, alles das, das dauon empfrömbt iſt worden, nach dem vnd das die gerechtikait eruodert, wider czubringen, vnd darumb, B das der frid vnd ainigung, ſo pisher zwiſchen dem Reich vnd ewr freuntſchafft geweſen iſt, gehalten vnd hinfür gut nachparn miteinander ſein werden, dann bey den eren unſers natürlichen Herren, des benanten Kunigs Laſſlaws, des Knecht wir ſein, dem benanten Römiſchen Kunig, kain hilff noch fürdrung wider das benant Reich ze Vngern nicht geben nocht tün wellet, wan wir vmb nichte anders arbeiten, alein vmb die Ere ſeiner durchleichtikait, vnd widerpringung der gütter, die enczogen vnd emphrömdt ſein, vnd wenn ir C vns alſo mit ewrn briefen vnd treun verſichert habt, ſo wellen wir ew, noch den ewren kain ſchaden durch vnſer her tun noch zucziehen laſſen, wan geſchechs anders, ſo mugt ir nicht vns, ſunder ew vermerkchen, wan wir mit ew kainerlay zwitracht haben, noch williclichen ew darczu ractzen oder bewegen wellen, wan wir ains Herren vndertan vnd Knecht ſein, vnd was in den vorgeſchriben ſachen ewr gancze maynung ſey, das lat vns bey diſen vnſern herolten zaiger des briefs verſchriben wiſſen. Geben in dem veld pey der Stat Sar-

war,

war, an Montag vor Martini; (7. *Novembr.*) Anno Domini &c. quadrageſimo ſexto.

Johannes de Hunyad in Perſon, vnd nam des allerdurleuchtigiſten Herren Ladislai erwelten Kunig zu Vngern, Dalmacien &c. gemainer Regirer.

CXXI.

Prælatorum Auſtriæ Baronum &c. qui tum Viennæ præſentes aderant, deliberatio, cujusmodi reſponſum ad proxime præcedentes Huniadis litteras dari oporteat. Ex publicis Actorum Comment. Civit. Vind. Vol. 1. fol. 124. p. 1.

Darnach an freitag ſand Mertentag (*11. Novemb.*) habent die Herren der Burgermaiſter vnd der Rat, vnſern gnedigiſten Herren den Kunig ſolh des Huniad Jenuſch ſchreiben hören laſſen, vnd ſein Gnad angerufft vnd gebetten, die Prelaten, Herren, Ritter vnd Knecht, was der yetz hie weren, zu beſenden, mit den wolden ſy ſich von des ſchreibens wegen gern vnderreden, vnd irn rat darinn haben, wie ſy das ſullen verantwurten, des vergunt in vnſer gnedigiſter Herr der Kunig, das ſy ſolten als morgen hietz den Auguſtinern zu einander komen.

Darnach an Sambſtag nach ſand Mertentag (*12. Novemb.*) komen die Prelaten, Herren, Ritter vnd Knecht, was der hie waren, vnd auch die von Wienn, lieſſen all ir ſchreiben vnd werbung, ſo in die von Vngern tan habent, vnd auch ir antwurt, die ſy in darauf hieten tan, offenlich hörn, vnd begerten irs rats auf des Huniad Jenuſch ſchreiben, wan ſy der lantſchafft desgleichen auch geſchriben hieten, darauf habent ſy ein fürnemen getan.

Des erſten ſind aus den Partheyen ſechs ze nemen geordnet, der habent die von Wienn nur drey geben, von auſſtands wegen der andern Stet, alſo ſind ir in ſumm aine vnd zwaintzig geweſen, nemlich von Prelaten der Abt von Melkch, vom heiligen Kreutz, der Probſt von ſand Polten, der Prior von Maurbach, Prior von Gemink, vnd der Brobſt zu ſand Dorothee: von Herren Her Rudiger von Starhemberg, Her Jorg von Puchaim, Her Rudolf Turs, Her Albrecht von Pottendorf, Her Reinprecht von Eberſtorff, Her Ludwig von Ekkarzaw, vnd ain vbriger Her Jorg von Kunring: aus der Ritterſchafft, Kunrat Künigſperger, Her Jorg Dechſner, Her Jorg Hager, Oſwalt Dechſenpekch, Caſparr Schifer, Wolgang Miſſingdorffer: von der Stat, Her Hannſ Harringſeer Burgermaiſter, Her Hanns Steger Münſſmaiſter, Oſwald Reicholff des Rats, die obgenanten Prelaten, von der Ritterſchafft, vnd von Wienn ſind ains fürnemens alſo aynig worden, das peſſer vnd gut ſey, ein treffliche potſchafft aus den vir ſtenden des lands Oſterreich zu den vngriſchen Herren mit glaubbrief vnd vnderweiſung ainer werbung, nach rat der vir Partheyen des lands, mit willen wiſſen vnſers gne-

gnedigiſten Herren des Römiſchen Kunigs ze ſchikchen, ſich auch mit den Herren zu vnderreden, ob ſolh ſachen zu peſſerm kömen, vnd pracht möchten werden, auch krieg vnd verderben zwiſchen der lannd ze vnderſteen, vnd das die mit gelait nach notdurfften dar, vnd widerumb an ir gewer ze kömen fürgeſehen wurden, dann das auf ſolhe maynung geſchriben wurde, als ain notl ainer antwurtt, auf das jungiſt ſchreiben des Huniad Jenuſch ze tun begriffen wer, wan ſolh ſchreiben ernſtlich, hoch, vnd hert wer, das ſich die, als uil der von der lantſchafft yetz hie wern, nicht wol annemen möchten, auch das ſolh ſchreiben villeich ſo eng geleſen vnd verkündt, vnd von meniklichen nicht wol verſtanden wurde in dem veld &c. aber die botſchafft wurd vil offenwarer vnd nuczer durch red vnd widerred willen gegeneinander ze tun, vnd die ſachen nach notdurfften zewegen, vnd nemen auch lengern anſtand, alſo das daczwiſchen, die auffteend lantſchafft zu den, die hie wern, eruodert, vnd nemlich der Behem Rat auch darczu möcht erſucht werden, wann die vnſerm Herren Kunig Laſſlawn auch zugehörn, aber die Herren mainten das ſchreiben in vorberürter mass vernotelt wer nüczer, denn ſouil mit ainem wort zu verkern, als von der Teg wegen, die vnſer gnedigiſter Herr der Kunig mit den Vngern gehalten hab, da begriffen was, als von gemainer lantſchafft wegen, wie die dabey ſolt geweſen ſein, daz man daz ſolt verkern in ettlich, die dabey geweſen wern &c.

A CXXII.

Eorundem Prælatorum Auſtriæ, Baronum &c. ad litteras Huniadis reſponſum, mutuo conſilio & conſenſu datum. Ex iisdem Actorum Comment. Vol. 1. fol. 224. p. 2.

Alſo hat die lanntſchafft den Huniad Jenuſch geſchriben.

B Edler Herr vnd frewndt, als ir den Preleten, Grauen, Lanndherren vnd Edeln des Fürſtentumbs Oſterreich yetz geſchriben habt, ir czweiuelt nicht in ſey wiſſentlich, wie ir mit ſambt den Herren Prelaten, Lanndherren vnd den von Adl des ganczen Kunigreichs Hungern aintrechtickleich vnd ainhelligcleich den Durleuchtigen Fürſten Herrn Laſſla weilend vnſers gnedigen Herren Kunig Albrechts Sun &c. vnſern vnd ewrn natürlichen Herren zu ewrm Kunig vnd natürlichen Herren erwelt habt, vnd ir haltet in mit ſambt vns für ewrn Herren vnd Kunig, vnd ſeit im mit allen trewn berait, vnd meldet ettlich bekümernuſs vnd ſchaden, ſo das Kunigreich Vngern von dem allerdurchleuchtigiſten Fürſten vnſerm gnedigen Herren dem Romiſchen Kunig ſol geliten haben, wie auch ſein kunigcliche Gnad ettweuil Stet, Geſlöſſer vnd Herſchefft, dem benanten Kunig Laſſla vnd dem Kunigreich zugehörund, vnpillichen innenhalt, vnd betracht demſelben Kunigreich irrung vnd ſchaden zuczetziehen, ir habt auch ettleich namhafft Prelaten vnd Landherren des Kunigreichs Vngern zu dem benanten vnſerm Herren dem Romiſchen Kunig vmb widerpringung

gung willen, derselben gefloffer, Stet vnd Herrschafft geschikt vnd sein Durchleuchtikait durch sy vnd mit briefen ermont, die widerczegeben mit widerkerung der scheden, des er aber nicht tun, noch in den sachen ain gut ennd hab geben wellen. Vnd nu durch widerpringung willen der obgemelten Gefloffer, Stet vnd schadens ligt ir mit heer zu veld vnd begert darauf, das si seinn kunigclichen Gnaden wider das Kunigreich Vngern kain hilff noch beystand tun, vnd so ir des briefleich bey irn trewn versichert werdet, so wellet ir in vnd den irn mit ewrm here chain schaden zuziehen lassen &c. alsdann das ewr schreiben mit mer worten inhelt, das haben wir so von Prelaten, Grauen, Herren vnd vom Adel des obgenanten Fürstentumbs Osterreich yetz hie sein vernomen, nu sein wir, was vnser dann bey den sachen gewesen sein, ingedenkh, als pald ir ew nechsten veraint hett vnsern obgenanten Herren Kunig Lassla für ewrn rechten Herren gehalten, als ir dann das rechtleich vnd pilleich getan habt, vnd das vnserm Herren dem Romischen Kunig verkündet ward, dabey dann vnser ettlich gewesen sein, das des sein Gnad dem ganczen Kunigreich vast dankchet, vnd erpat sich was sein Gnad darczu helffen vnd gefürdern mocht, damit dasselb Kunigreich ze frid vnd gemach inwendig vnd auswendig komen möcht, des wer sein Gnad willig vnd wolt darinn nichts sparen.

Darnach als andere potschafft, des Kunigreichs zu seiner kuniglichen Gnaden kamen, als der Ertzbischoff von Gran, Lassla Ban, vnd darnach Niclas Waida vnd ander vnd ettwas begerung teten von des Kunigreichs wegen, als von vnsers egenanten Herren Kunig Lasslaw, der kron, vnd gefloss wegen, wissen dieselben wol, wes redlicher antwurt sein kuniglich Gnad darauf gab. Also dann das die artikel vnd geschrifft, so darunter gemacht sein, ausweisen vnd was vnser obgenanter Herr der Römisch Kunig, Stet vnd Geflosser im Kunigreich hat, der hat er ettliche in phandweis, vnd die andern mit dem swert in sein gewalt pracht, von solher rauberey, mord, prannt, beschedigung, abstelung vnd entpfrombdung ettlicher gefloffer wegen, so sein kuniglichen Gnaden vnd baiden landen Osterreich vnd Steir manig jar dauon zugeczogen sein worden, als dann das sein kunigliche Gnad, dem Kunig von Polan vnd den vngrischen Herren menigmal durch geschrifft vnd poten anbracht vnd begert hat, solhs zu vndersteen, das dann seinn Gnaden offt zugesagt, vnd doch nye beschehen ist. Es haben auch die, so in denselben gefloffern den frid, so durch vnsern vorgenanten Herren den Römischen Kunig, vnd den Kunig von Polan berett, beslossen vnd versigelt wart, an sein Gnaden vnd den landen Osterreich vnd Steir nicht gehalten, es haben auch die vngrischen Herren solhs nicht vnderkomen noch gewert, wiewol in das nach abgang des Kunigs von Polan offt verkundet ist, dadurch sein kunigclich Gnad als genöt ward, durch frid vnd gemachs willen seiner land vnd leut, die sein Gnad auch vast darumb anlangten, solhen freuel, gwalt vnd schaden zuundersteen,

das dann ſein Gnad nach laut des fridbriefs wol vnd rechtlich hat getun mugen, darczu auch die vngriſchen Herren geholffen ſolten haben, nach innhalt deſſelben fridbriefs, ſein kunigcliche Gnad hat auch nicht verrer griffen, wann nach den, dauon in vnd ſein landen vnd leuten ſchaden zugeczogen ward, vnd hiet auch nach den nicht geſtellt, als wir dann wol wiſſen, wer ſein Gnad land vnd leut ſolher rauberey, angriff, vnd beſchedigung dauon vertragen geweſen, ſo hat ſich ſein kunigliche Gnad von aller obgemelten ſachen wegen albeg zu frewntlichen Tegen erpoten durch potſchafft vnd geſchrifft vnd albeg geharret, wen ir ain zuſchribt, des ir ew ze tun ettwe offt erpoten, habt mit ewren briefen, dadurch ſein Gnad auch ſeiner rett vnd lantleut, ettweuil in dem yecz vergangen ſumer, lange czeit bey im hielt, dabey vnſer ettlich geweſen ſein, wann ſich aber die ſach ewrenthalben zu lang verczog; fügt ſich der merer tail derſelben nach vnſers obgenanten Herren des Romiſchen Kunigs vergunnen yeder von ſeiner notdurft wegen wider anhaim, in dem habt ir ſein Gnaden ain Tag auf ſand Matheus Tag nagſtuergangen zugeſchriben, ſolhs ſchreiben aber denſelben ſeinn Gnaden kaum neun Tag vor demſelben ſand Matheus Tag geantwurt iſt, dadurch vnd auch von vnſers vnd anderr ſeiner Ret vnd getreun, der er zu den ſachen notdurftig was, vnd doch ſo pald darczu nicht beſenden möcht, abweſen ſein Gnad denſelben Tag nicht hat gehalten mugen, vnd hat ew durch ſein potſchafft vnd geſchrifft ander fuglich Tag darauf benennet, die ir aber all abflahet vnd maint nun ſein kunigliche Gnad vnd ſein land vnd leut, als wir aus ewren ſchrifften erkennen zu vberczichen, ſo hat auch der Pangratz von Galicz vor her, merklich vnd groſs angriff vnd ſchaden getan mit raub, prannt vnd in ander weg in dem Fürſtentmb Oſterreich auf ew beuelhen vnd zuſchub, als wir vernemen, das vns alles frembd nymbt, vnd hieten nicht gedacht nach herkomen der ſache, das es an notdürfft zu ſolhen ſachen ſolt komen ſein, vnd bedeucht vns gut vnd fugſam, das ir mit den andern Prelaten vnd Herren daran wert, das noch ein freuntlich Tag von aller ſachen wegen, die ſich vnczher baiderſeits begeben haben mit ſein Gnaden aufgenomen vnd gehalten wurd, da ſolh ſachen nach dem peſten vnd fugleichiſten mochten fürgenomen werden, damit das für vnſer obgenant gnedig Herren N. den Romiſchen Kunig, vnd vnſern Erbherren Kunig Laſſlawen vnd ir baider lannd wer.

Wer euch nun ſolichs an, vnd zu willen, ſo wolten wir gern ettleich aus vns zu ew angelegen ſteet ſenden, ſich mit ew von ſolichs Tags wegen zu vnderreden vnd ains ze werden, wann ſolten die land gen einander in krieg kömen, das möcht der ganczen kriſtenhait ain erſchreken vnd ſchaden, vnd den türcken vnd vnglaubigen ain freut vnd troſt bringen, vnd die land möchten alſo in einander wachſen mit krieg, das das gar in vil jaren nicht getilgt noch nydergelegt wurd, des alles ir vnd nicht ſein kuniglich Gnad, als ir ſelbs wol verſtet, vrſach vnd anfangt wert,

dar-

darumb ſo wellet ſolhs mit den andern Prelaten vnd Herren bedenckhen vnd darinn handeln; als das baiden landen vnd der kriſtenhait ain notdurfft iſt, beſchech aber, das ir ſolhs gleichs vnd redlichs erpieten von vnſerm obgenanten Herren dem Romiſchen Kunig nicht aufnembt, vnd ſein Gnaden vnd vnſers gnedigen Herren Kunig Laſſlaws land vnd leut darüber angreiffen würdet, des wir doch nicht getrawen, ſo verſtet ir ſelber wol, was wir den yetzgenanten vnſern gnedigen Herren dem Römiſchen Kunig, vnd Kunig Laſſlawen als vnſerm vnd ewerm natürlichen erbherren vnd vns ſelbs ſchuldig ſein, vnd begern darauf ewr verſchriben antwurt bey diſem Herolt Steyrland genant, geben &c.

CXXIII.

Senatus Vindobonenſis ad memoratas Huniadis litteras non diſſimile reſponſum. Ibidem vol. 1. fol. 225. p. 2.

Alſo haben die Herren von Wienn geſchriben dem Hwniad Jennuſch.

Hochmöchtiger Edler gnediger Herr, zuuor wiſſet vnſer willig dinſt, ewr möchtikait ſchreiben, durch ewrn Herolden zu bracht, haben wir vernomen, vnd das den Prelaten, Herren, Rittern vnd den von Adel des lands auch zu erkennen geben, vnd ſein darauf vnderweiſt worden, das vnſerm gnedigiſten Herren dem Römiſchen Kunig wol zu dankch geweſen iſt, da ſeine Gnaden verkundet ward, das die Herren des Kunigreichs zu Vngern, vnſern gnedigiſten Herren Kunigs Laſſlan, für irn rechten Herren zu halden bekant haben, wie wol doch das pillich vnd rechtlich iſt geſchehen, vnd ſein Kuniglich Gnad hab ſich verwilligt, hilff, rat vnd fürdrung ze tun, daſſelb Kunigreich innwendig vnd auſwendig in frid vnd in gemach zu bringen vnd nichts darinn zuſparn, als auch darnah der Hochwirdig vnd die groſsmöchtigen Edeln vnſer Gnedig Herren der Erczbiſchof ze Gran, Her Laſſla Ban, Her Niclas Waidan, vnd ander inſunder, vnd ſomentlich, etwas begerund von des Kunigreichs wegen, als vmb vnſers egenanten gnedigiſten Herren Kunig Laſſlaws Perſon, ſein heilige Kron, vnd ettliche Slöſs, dieſelben Herren wiſſent die redlich antwurt vnſers gnedigiſten Herren des Römiſchen Kunigs, als ſy die in geſchrifft habent empfangen, was auch vnſer obgenanter gnedigiſter Herr, Stet vnd Slöſſer im Kunigreich hat, der ſind ſeinen Gnaden ettliche verpfendet, vnd die andern mit dem ſwert in ſein gewalt komen, von groſſer rauberey vnd beſchedigung wegen, ſo ſein Kuniglichen Gnaden vnd baiden landen Oſterreich vnd Steir lange zeit dauon wider den verſchriben frid von dem von Polan vnd den Vngriſchen Herren geſchehen, vnd nach ſchrifften, Potſchefften vnd clag von in nie vnderſtanden ſein, darumb ſein Kunigclich Gnad alſo genött nach den Sloſſen geſtellt, vnd die in vorberürter maſs hat gewunnen, durch anruffs willen der leut paider land, den auch ſolher ſchaden dauon zugeczogen iſt. Wan ſolt ſolher ſchad nicht beſchehen ſein, ſo hiet ſein Kunigclich Gnad

nach den Sloſſen nicht geſtellt. Sich hab auch ſein Kunigclich Gnad von aller ſolcher obgemelter ſachen wegen albeg zu frewntlichen tegen erboten vnd geharret im die zuczeſagen, des ſich die Herren ettwe offt haben mit irn briefen, darumb ſein Kunigclich Gnad ſeine Ret vnd lantleut ettweuil in dem yetz uergangen ſumer lang zeit bey ſeinn Gnaden hab behalden, dabey aus den obgemelten ſtänden der lantſchaft ettlich geweſen ſein, die ſich aber durch verziehens willen der ſachen der vngriſchen Herrenthalben, nach vergunnen vnſers Gnedigiſten Herren des Römiſchen Kunigs von irer notdurft wegen, anheim gefügt haben, in dem haben die Vngriſchen Herren ſeinn Kuniglicher Gnaden, ain tag auf ſand Matheus tag nagſt uergangen zu geſchriben, daſſelb ſchreiben bey newn tagen vor demſelben ſand Matheus tag ſeinen Kuniglichen Gnaden zu bracht iſt, darumb vnd auch von ander ſeinn Gnaden Ret vnd vndertanen darczu den ſachen not geweſen wer, vnd ſo pald darczu nicht hieten kömen mugen, hab ſein Kunigliche Gnad den ſelben tag nicht mugen gehalden, ſunder den Herren ze Vngern durch potſchafft und ſchrifft ander fugliche teg darczu benennet, die ſy aberall haben abgeſlagen, nun maint ewr Gnad vnſern gnedigiſten Herren den den Römiſchen Kunig ſeinn Gnaden land vnd leut, als wir an ewrn briefen verſteen, zu uberczichen vnd zu beſchedigen, ſo hat auch Her Pangretz von Galicz vorher merclich vnd groſs angriff vnd ſchaden getan, mit raub, prannt vnd in ander weg, in vnſers gnedigiſten Herren Kunig Laſſlaws Fürſtentum Oſterreich auf

A

B

C

ewr peuelhen vnd zuſchub, als wir vernemen, das vns alles zemal frombt nymbt, vnd hetten nicht gedacht, nach herkomen der ſachen, das ſich ſolhs aus dem Kunigreich ze Vngern vnd von ewrn Gnaden an notdurfft begeben ſolt, denn als ewr Gnad vnder anderm perürt, in dem vorgemelten ſchreiben, das frid vnd aynigung, ſo pisher zwiſchen dem Reich vnd vnſer geweſen, vnd gehalden ſey, hinfür auch nachtpurlich gehalden werd, das hat an vns nye geprochen, vnd ſol auch noch vnſernthaben nicht mangl gewinnen, vnd darumb pedeücht vns gut, vnd fugſam, das ir vnd ander Herren zu Vngern, wol von aller ſach wegen, mit vnſerm genedigiſten Herren dem Römiſchen Kunig freuntlich teg aufnembt vnd hielt, ſolh ſachen nach dem peſten vnd fuglichiſten fürczenemen, vnd ob euch das zu willen wurd, ſo wolten wir mit den, die darczu aus dem lande geordnet wurden, auch ettlich aus vns ſchikchen, ſolh teg ze vnderreden vnd ains zu werden. Wann ſolten die land gen einandet in Krieg komen, des Got nicht eingeb, das möcht der ganczen Kriſtenhait ain erſchreken vnd ſchaden vnd den Türken vnd vnglaubigen freud vnd troſt pringen, vnd die land möchten alſo in ainander wachſen mit krieg, der in kurczen zeiten nicht abgelegt wurde, das doch vnſer gnedigiſten Herren des Römiſchen Kunigs vnd Kunig Laſſlaws ewers vnd vnſers natürlichen Erb Herren, landen vnd leuten vnvberwindenleichen ſchaden prechte. Darumb ſo wellet ſolhs mit den andern Prelaten vnd Herren bedenkchen vnd darinn handlen, damit land vnd leut in frid, gemach vnd

vn-

vnbeschedigt beleiben. Vnd getrawn ewrn Gnaden vnd allen Herren des Kunigreich ze Vngern solhs nicht abczuslahen, das wellen wir umb ewr Gnad insunderm guten willen gern verdienn. Wer aber das ewr Gnad vnd die andern Herren des Kunigreichs ze Vngern solh gleich pilleich weg vnd erpieten, die all zu frid vnd gemach dem land dienent nicht mainten aufzenemen, des wir doch nicht hoffen, so mugt ir selbs wol versteen, was wir den vorgenanten vnsern gnedigisten Herren dem Römischen Kunig vnd Kunig Laslan als ewrm vnd vnserm natürlichen Erb Herren vnd vns selbs schuldig sein, vnd bitten darauf ewr gütlich antwurt vns in geschriff zu verkunden. Geben zu Wienn an eritag nach sand Merten tag (*15. Novembr.*) Anno Domini &c. quadragesimo sexto.

CXXIV.

Consultationes Imp. Friderici, per quas ab urbe Vindobonensi contra vim Huniadis, cum per se, tum per oratores suos auxilia postulat: cum responsis ab senatu semel atque iterum datis. Ex iisdem Actor. comment. vol. 1. fol. 227. p. 1.

Am Mitichen vor sand Elsbeten tag (*16. Novembr.*) hat vnser gnedigister Herr der Romische Kunig in des von Schawnberg haws in gegenwurtikait Graf Vlreichs von Cili vnd aller seiner Ret aber pegert von der Stat hilff vnd beistand ze tun wider die Vngern, hat N. der Bugermaister von der Stat wegen seinen Gnaden ain solhe antwurt getan, ob der Huniad Jennusch soleich gleich pilleich weg vnd erpieten nicht aufnemen, vnd das land Osterreich angreifft oder beschedigen wurd, was wir dann von der Stat seinen kunigclichen Gnaden mit sambt der landtschafft darinn helffen und dienn sullen nach vnserm vermugen, des sey wir willig, des hat sein kuniglich Gnad vasst gedankcht.

Nachmaln an Mitichen vor sand Kathrein tag ist vnser gnedigister Herr der Romisch Kunig in sein selbs person mit seinen Retn in das Rathaws zu dem Rat den genanten vnd der gemain komen, vnd hat abermal durch Herrn Vlreichen Eytzinger, der des redner gewesen ist, hilff vnd beistand wider die Vngern pegert, durch meniger vrsach willen, die da erzelt wurden, darauf habent sich mein Herren von Wienn vnderedt mit einander vnd seinen kuniglichen Gnaden an phincztag sand Kathrein abendt vormittag in der purkch in geschrifft antwurt getan also,

Allerdurchleuchtigister Gnedigister Kunig, als ewr Kunigclich Gnad der soldnern, vnd schikchung ains volkchs in ain wagenpurg von der Stat begert hat, mag ewr Kunigklich Gnad wol wissen, das wir vnder uns in der Stat zemal wenig geschikchter vnd nuczer leut haben, die sich zu solhen sachen verwissen, als dann yetz not wer in den leussen, wan aber sich ewr Kunigclich Gnad hie vermaint zu enthalden, darumb vnd auch die Stat, die nicht das mynnist stukch ist des Furstentumbs, nach notdurfften zu bewaren, haben wir ettwe uil soldner bestel-

ſtellet, der wir zu ſolhen bedurffen, vnd nicht geraten mügen, vnd der noch mer bedörfften, wann ſolt ſich ichts begeben, das man den veinten, von der Stat müſte widerſteen, als das wol beſorgleich iſt, nach dem vnd die veind in nehend, vnd noch nehender ze komen ze beſorgen ſind, als ſy mit geraiſigen zeüg ze maiſt ze veld mechtigklichen ligent, ſo dann die ſoldnern nicht hie wern, hiet die Stat gar wenig, die zu ſolhen ſachen tewglich wurden, ſo ſind auch nu ſolh ordnung in der Stat gemacht mit den ſoldnern vnder das Stat volkch, damit ains neben den den andern deſter nuczer vnd ſchikchleicher werde, zu ſolher notdurfft wurde die ordnung mit dem zerütt, ſo die ſoldnern und ander volkch von hin entnomen wurden, vnd mocht auch ewrn kuniglichen Gnaden vnfug vnd der Stat merklicher ſchad dararaus erſteen, als das ewr kunigklich gnad pazz verſten mag, darumb piten wir diemütiklich, vnd getrawn, ewr kuniglich Gnad welle der ſoldner vnd des volkch von der Stat nicht begern, ſolher notdurfft vnd vrſach halber, das wellen wir vmb ewr kunigclich Gnad vndertenigklich verdienn. Wenn ſich aber ewr Kunigclich Gnad zu veld ſchikcht vnd zeucht, ſo ſein wir willig mit ſambt der lantſchafft ewrn Kunigclichen Gnaden auch zehelffen vnd beyſtand ze tun nach vnſerm vermugen.

Darnach als die vorgemelt antwurt vnſerm Herren dem Romiſchen Kunig ingeſchrifft getan hat, begert ſein Gnad aber an die von Wienn irr gereiſigen ſoldnern, die er mit der Herren vnd anderr der landtleut volkch in notdurfft des lands nuczen wolt &c. vnd ſchikcht darumb des egenanten Phincztags als zu veſperzeit in das Rathaws Hern Caſparn Slikchen, Herrn Vlreichen Eyczinger, vnd Herrn Jorgen den Schekchen, die ſolch begern von ſeinen Gnaden wegen teten an den Ratt, die genanten vnd die gmain, die namen in darüber ein bedechtnüſs vnd gaben darczu den ganczen Rat, vnd vir vnd zwainczig aus den genanten, vnd zwelf aus der gemain, als die hernach penant ſint, die wurden vberain ainer antwurt, die ſy vnſern Gnedigen Herren tetten, an Sambſtag nach ſand Kathrein tag, (*26. Nov. 1446.*) in des von Schawnberghaws.

Item der gancz Rat für ſich ſelbs,
Item aus den genanten.

Her Hanns Steger.
Hanns Scharffenperger.
Niclas Purger.
Peter von Ladendorf.
Vlreich Metzleinſtorffer.
Jacob Sreiffing.
Philipp Kraukher.
Steffan Gibing.

Aus die gemayn.

Eraſem Ponhaimer.
Vlreich Gundloch.
Hanns Tanhawſer.
Siman Saltz.
Mathis Kornmetz.
Steffan Vinkch.
Steffan Gotwiller.
Wolfgang Kotter kürſner.
Peter Ewinger tuchſcherer.
Galitzer Irher.
Thoman Wild.

Jorg

Jorg Hawg.
Hanns Gruntreich.
Conrat Strobl.
Hanns Sorger.
Petter Obrecht.
Hanns von Eflorn.
Steffan Awer
Gabriel Greffenpreger.
Wolfgang Holabrunner.
Oſwald Wainperger.
Hanns Prunner.
Peter Weginger.
Linhart Vlmer.
Niclas Menhart.
Wolfgang Holtzner.
Pangretz Lewbner Pinter.
Hawnolt Oeler.

Allerdurchleuchtigiſter gnedigiſter Kunig als ewr kunigklich Gnad vnſer geraiſigen ſoldnern begert hat, die ewr kunigklich Gnad mit der Herren, vnd anderer der lantleut volkch in notdurfft des lands nuczen welt. Gnedigiſter Kunig nu mag ewr kunigklich Gnad an vnſern vodern antwurten wol verſtanden haben vnd ingedechtig ſein, das wir yne vnd yn mit anderr landtſchafft zu notdurfft des lands vnſer hilff vnd beyſtand nach vnſern vermugen williglichen haben dar gelegt, das noch an vns nicht ſol geprechen noch abgeen, vnd darumb ſein wir willig, vnſer geraiſig Soldner mit der Herren vnd andrer landtleut geraiſigen, als vil der yetz hie ſein mit ze ſchikchen, doch ſo getrawn wir ewren kuniglichen Gnaden genediclichen darob ze ſein, ob ſich die veint herwerts zu der Stat keren wurden, das dann ſolh vnſer geraiſig volkch vnuerczogenlich wider herkomen, wan wir der in die ordnung vnd zu notdurfft

A der Stat nicht geraten möchten, das wellen wir vmb dieſelb ewr Kunigklich Gnad vndertenigclichen verdienn.

CXXV.

Joannis Huniadis, Regni Hungariæ Gubernatoris epiſtola, eadem de re ad Senatum Vindobonenſem altera. Ibidem vol. 1. fol. 228. p. 1.

Vermerkcht wie der Huniad Jennuſch der Stat zu den andernmal geſchriben hat in latein vnd laut zu dewtſch alſo.

Vberſchrifft.

Den Fürſichtigen, Weiſen, Burgermaiſter, Richter vnd den geſworn des Rats der Stat zu Wienn vnſern willigen frewnten vnd gunnern.

Furſichtigen, weiſen, willig, frewnt vnd gunner, ewr frewntſchafft mag wol wiſſen, wie wir ew am nagſten briefleich verkundet haben, das wir mit ewrn frewntſchafften kain zwitracht noch Krieg haben noch begern zu haben, wan wir ains aynigen Herrn, nemlich des Erleüchten Herrn Laſſlaws, des Kunigs zu Vngern Kind &c. vndertan vnd Knecht ſein, das auch wir von kains andern dings wegen, denn vmb ſein perſon vnd ſein heiligen Cron, auch umb die gemerkcht des Kunigreichs ze Vngern, mit hilff des Herren aller Herrn aribaiten, als das vnſer gerechtigkait eruordert, wann aber als meniclichen offenwar iſt, der allerdurchleüchtigiſt Her Fridreich Römiſcher Kunig, den wir begert ha-

ben neben den eren des benanten vnſers Herrn Kunig Laſſlabs vil lieber ere vnd dinſte zu beweiſen, denn in ichte ze miſſuallen, den benanten Kunig Laſſlan, mit ſeiner heiligen Kron, auch damit ettlich gfloſs vnd guter des Kunigreichs zu Vngern an alle gerechtikait vnd zu beſwernuſs ſeines gewiſſen haltet vnd hanthabet, vnd wir doch menigmaln von ſeiner Erleüchtikait den benanten Kunig Laſſlan mit ſeiner heiligen Kron, vnd die vorbenanten Gfloſs vnd güter, der er ſich von dem Kunigreich ze Vngern vnrechtiklich vnd vndenderczogen hat, enczigli-
A chen begert vnd eruordert haben wider ze geben, vnd haben doch nichts eruodert, das ſeiner Erleüchtikait zu gehöre, ſunder nur das daig, das der benanten heiligen Kron des Kunigreichs &c. Vngern zu gepüret, aber ſein Erleüchtikait hat vns darvber kain gute noch gehoffte antwurt nie gerucht ze geben, alſo das man nicht wais durch was vrſachen er die gerechtikait des benanten Kunigreichs mit gewalt vnd mit dem ſwert maint vorzehalden, vnd das obge-
B melt Reich mit den maiſten vnderzedrukchen, vnd darumb ſo iſt not worden, wie wol wir das ungern getan haben, das wir wider die Erleüchtikait des benanten Römiſchen Kunigs weer auferſtanden ſein, wan er hat vns vber vnſern willen wider ſich erwekchet, vnd wir wellen nu mit hilff des daigen, der die diemütigen erhöhet, vnd die vnderdrukchten erhebt hat, neben vnſer gerechtikait, die ein yeder, der vernufft hat, wol erkennen mag, den krieg mit dem ſterkhiſten vnd hertiſten mit dem obgenanten allerdurchleüchtigiſten

Herren dem Römiſchen Kunig treiben, doch das dem nicht wider ſey, ob ſein Erleüchtikait mit vns gütiglichen wolt handlen, ſo wolden wir noch mit willigen gemüt, pilliche aynigung vnd frid, vnd darnach neben den eren des benanten vnſers Herren Kunig Laſſlabs im dinſt beweiſſen, damit der Kriſtenhait plut vnuergoſſen belib, wan wir an rechte urſach nie begert haben ze kriegen mit den Kriſten, doch ſo welle das der Herr von des handen, der ain haubt vnd vrſprung iſt, des kriegs
C ſolhs erwodern, nu hindan geſaczt alle vorberürte maynung, ſo eruordern wir ewr frewnſchafft ynniklich, das ir wider den benanten Erleüchten Kunig Laſſlaben vnſern Herren, vmb des gerechtigkait wir das gegenwurtig veld haben, dem yetz genanten Romiſchen Kunig wider vns nicht geruhet noch wellet helffen, wan wir verſuchern ewr frewntſchafft, iſt das ir im wider vns kain hilff tut, vnd vns des mit ewrn beſtetten brieffen verſichert, das wir ew, vnd allen den, die ew zu gehören, in kaynerley weg kain ſchaden tun wellen, ſunder nur gute, ware ainikait vnd frewntſchaft mit ew begern zu halden, als ir mit dem obgenanten Reich Hungern gute freuntſchafft vnd ainikait vncz her gehalden habt, alſo ſein wir der von ewrn freuntſchafft hinfür wartund, wir begerten auch, nach dem vnd wir ains ainigen Herrn vndertanen ſein, das ir denn neben den eren vnſers Herrn Kunig Laſſlabs, vns paiſtand beweiſen ſoldet, wurde aber ewr freuntſchafft, dem oberürten Herren dem Romiſchen Kunig hilff tun wider vns vnd vnſer gerechtikait, ſo wellet

vns

uns nicht vermerkchen, ob ew vnd den ewrn ettwas ſcheden von den vnſern daraus ergeen, vnd auf das begern wir von ewren freuntſchafften ewr briefliche antwurt vns hie zwiſchen vnd des nagſten eritags vber vnd vber pis an ſand Andres tag aufgefloſſen ze uerkunden, dazwiſchen wellen wir vorhalden, das ew vnd dem ewrn nicht ſchad geſchech. Geben in dem veld bey Newnkirchen an Suntag vor ſand Andres tag (*27. Novembr.*) Anno Domini &c. XLVI.

Joannes de Huniad &c.

CXXVI.

Prælatorum Auſtriæ Baronum &c. qui tum Viennæ aderant, ad litteras Huniadis proxime præcedentes reſponſum. Ex publ. Actorum Commentariis Civitat. Vindobon. Vol. 1. fol. 229. p. 1.

Des vorgenanten Huniad Jenuſch ſchreiben iſt dem Rat geantwurt worden an montag vor ſand Andres Tag, den habent derſelb Rat genant, vnd die gemain darnach an Eritag ſand Andres abent gehort, vnd an vnſern gnedigiſten Herren den Romiſchen Kunig vnd ſein Rät auch pracht worden, desgleichen hat der Huniad Jenuſch, der lantſchafft auch geſchikcht, darauf iſt von vnſerm gnedigiſten Herren des Kunigs Reten geratſchlagt, das man aus der lantſchafft, die yetz hie ſind, noch ein potſchaft tun well, vnd wellen im auch ſchreiben, das er in der zeit verrer nicht angriff tu, desgleichs ſull die von Wienn mit ſchreiben vnd ſchiken, vnd laut derſelben Herren vnd der vom Adel ſchreiben alſo:

Edler Herr, als ir vns den Prelaten, Grafen, Herren, vnd den vom Adel des Fürſtentumbs Oſterreich, vnd dapei der Stat hie ze Wienn yetz geſchriben habt, haben wir vernomen, vnd laſſen ew wiſſen, das wir darauf furderlich ettlich aus vns zu ew ſenden wellen mit ew aus den ſachen ze reden, vnd begern an ew mit fleiss, das ir dieweil in vnſer gnedigen Herren des Romiſchen Kunigs, vnd Kunig Laſſlaws vnſers vnd ewrs natürlichen vnd Erbherren land vnd leut nicht verer greiffen noch den ſchaden zuziehen laſſet, das wirt derſelb vnser vnd ewr Herr Kunig Laſſlab, als wir hoffen, gen ew hinfür gnediklich erkennen. Geben zu Wienn an Eritag ſand Andres abend (*29. Nov.*) anno &c. XLVI^to.

CXXVII.

Ad easdem Huniadis litteras reſponſum ſenatus Vindobonenſis. Ex publicis Actorum Commentariis Civitatis Vindobon. Vol. 1. fol. 229. p. 1.

Auf die maynung habent die von Wienn auch geſchriben in latein alſo:

Magnifice, Nobilis generoſeque Domine: intelleximus ſcripta dominationis veſtre, & ſignificavimus

mus ea dominis Prelatis, Baronibus & Nobilibus hujus terre hic exiſtentibus, a quibus audivimus ſibi conſimilia fuiſſe ſcripta apportata, & ſe velle aliquos ex ſuis quantocius addominacionem veſtram transmittere ad conferendum & loquendum hujuscemodi de cauſis, & nos perſeveranter cum eisdem aliquos ex noſtris ad magnificentiam veſtram deſtinare non obmittemus, quare ſimiliter exoramus veſtram magnificentiam dominationemque attentiori modo quopoſſumus, quatenus dominacio veſtra medio tempore velit ſuperſedere, domino noſtro Romanorum Regi invictiſſimo ac ſereniſſimo Principi domino veſtro ac noſtro naturali Regi Ladislao in terris ac poſſeſſionibus ſuis aliquatenus dampna fieri ac inferri, quod ſperamus dominum veſtrum & noſtrum ergo vos generoſe recogniturum, volumusque nos erga magnificam dominacionem veſtram ſimiliter promereri. Datum Viennæ ipſo die martis vigilia ſancti Andree Apoſtoli (*29. Novemb.*) anno &c. XLVI^to.

Magiſter civium, Judex & jurati Conſules civitatis Viennenſis.

Laut in deutſch alſo:

Grosmöchtiger Edler gnediger lieber Herr, ewrn grosmechtigen Herſchafft ſchreiben haben wir vernomen, vnd daſſelbig ewr ſchreiben haben wir den Prelaten, Herren vnd den vom Adel des fürſtentumbs Oſterreich fürbracht vnd zu erkennen gegeben, die dann diczmals hie geweſen ſein, von den haben wir gehört vnd verſtanden, wie

A in auch desgleichen ſchrift vnd brief zupracht ſey worden, auch das ſi ettlich aus in zu ewr groſmechtigen Herſchaft auf das allerſchiriſt, ſo ſi mochten, ſenden wolden, mit ew aus den ſachen ze reden, desgleichen haben wir mit denſelbigen ettlich aus vns zu ew gerucht ſenden, darumb ſo piten wir ewr groſmochtigkait diemütiklich mit allem fleis, ewr groſmochtige Herſchafft welle dieweil ein verczichen tun, vnd an vnſers gnedigiſten Herren des Römiſchen Kunigs vnd des erleuchten Fürſten ewrs vnd vnſers natürlichen B Erbherren Kunig Laſſlaws land vnd leut nicht verrer greiffen noch ſchaden zucziehen laſſet, das wirt den benant ewr vnd vnſer Herr Kunig Laſſlab, als wir hoffen, gen ew hinfür gnediklichen erkennen, das wellen wir vmb ewr groſmochtigen Herſchafft diemütiklich verdienn. Geben zu Wienn an eritag ſand Andreas abend (*29. Novemb.*) Anno Domini &c. XLVI^to.

Burgermaiſter, Richter vnd der Rat der Stat ze Wienn.

C

CXXVIII.

Oratorum Auſtriæ, ad Joannem Huniadem de pace miſſorum conſilia, Imp. Friderico ſcripto propoſita. Ex publ. Actorum commentariis civit. Vindob. vol. 1. fol. 229. p. 2.

Auf das ſchreiben ſind geſant worden zu dem Huniad Jenuſch in das veld Graf Vlreich von Cili, Her Caſpar Slik, Her Vlreich Eyczinger, Her Rudiger von Starhemberg

bnrg vnd Her Jorg der Schekch von Wald, von der Stat Wienn Jörg Schuchler Richter, Niclas Teſchler, Oſwald Reicholf, Eraſm Ponhaymer, vnd Wolfgang Holtzer, vnd ſind hie aufgeriten an Mitichen ſand Andres Tag, vnd deſſelben Tag komen in die Newnſtat, vnd darnach am Phincztag habent ſy mit dem Huniad Jenuſch getaidingt, ſo lang das es zu leſt daran beliben iſt, das vnſer gnedigiſter Herr der Romiſch Kunig ſolt abtreten das gfloss zu Rab, ſo wolten ſy dann aus dem veld ziehen, vnd mit ſeinn Gnaden ain vnuerbunden Tag vmb all ſachen halden auf ſand Jorgen Tag, vnd ſolt darauf ain frid ſten vncz auf den negſten Sambſtag vber vnd vber, wolt aber vnſer gnedigiſter Herr der Romiſche Kunig das nicht aufnemen, ſo mainten ſy das land verrer anzegreiffen, ſolh vnderredung iſt vnſern genedigiſten Herren dem Romiſchen Kunig von vnſerm Herren von Cili vnd den andern Herren anbracht, vnd die vorgenanten von Wienn habent das auch an den Rat bracht, die ſind ains ſolhen Rats vnd fürnemen darauf ainig worden, vnd habent das in geſchrifft an Samſtag vor ſand Barbara Tag vnſers gnedigiſten Herrns des Römiſchen Kunigs Rät, dabei vnser gnediger Herr von Paſſau auch geweſen iſt, anbracht vnd horen laſſen.

Allerdurleuchtigiſter gnedigiſter Kunig, als ewr kunigclich Gnad rats begert, verſtunden wir nu ewrn kunigclichen Gnaden ichts nutzs vnd guts zu ratten, des wern wir ewrn kunigclichen Gnaden wol ſchuldig vnd willig, nu zweifeln wir nicht, ewr kunigclich Gnad wis den guten vleiss, ſo vnſer gnediger Herr von Cilii, vnd andern Herren vnd Potſchafft, von der lantſchafft wegen, gen den Vngern getan habent, aber als verr wir vns in den ſachen verſteen, merken mir, das die Vngern gar möchtigclichen in dem land ligund geſchikcht ſein, groſſen verderblichen ſchaden ze tun, an landen, leuten vnd gütern, vnd als wir vernemen teglichen wartund ſind der gemaynn lantſchafft von Vngern zu in ze komen, vnd ſo das geſchech möchtt vil blutvergieſſens vnd des lands gross verderben, als zu beſorgen iſt, nicht wol vnderſtanden werden, nachdem als ewr kunigclich Gnad, nicht zu veld leitt, ſolhen Heer notdurfftiklichen zu widerſteen, vnd darumb auch das ewr kunigclich Gnad durch ſolh verderben, ſo an dem land geſchehen iſt, vnd noch kürtzlich geſchehen möcht, an der nucziſten vnd peſſten gegend des lands, an leuten, vnd an gütern, in dem die Vngern kain erparmung habent, ſunder nur gantzer verwuchſtung nachgeent mit raub, mord vnd prant, daraus ewr kunigclich Gnad merklichen abgang, an ewr Gnaden kamergut vnd an leuten, das noch kleglicher iſt, groſſern mangel möcht gewinnen, das auch ſolche verwuchſtung in langen jarn nicht wider erpaut, noch geſtifft mog werden, wen die behauſungen vnd weinbachs, der ſich meniklich an den enden am maiſten betregt, vaſt nüczlich, vnd von langen jaren her, mit groſſer müe vnd arbeit beſtifft ſind, vnd nach ſolher erſtörung hartt möchten wider erpaut werden, ſo ſich die

leut nicht hieten zu enthalden, als das alles ewr kunigclich Gnad gnediklichen vil pas verſten mag.

Darum ſolhs, als vor berürt iſt, durch ewr Kunigclich Gnad genediclichen zu vnderkomen, ſo iſt vnſer Rat, daz das gſloss zu Rab, vnd die teg, gehandelt vnd fürgenomen werden, nach berürung der obgemelten potſchafft, angeſehen das das gſloss Rab, in dem Kunigreich ze Vngern ligund, vnd des Biſtumbs ſtul auch ein gotz gab iſt, die in geiſtlichen handen gepurt zu halden, wan mit dem wurde vil groſſer ſchad vnderſtanden, dem ewr Kunigclich Gnad des gſloss in allem weg mocht geniſſen, ſich vermöcht auch ewr Kunigclich Gnad auf kunfftig zeit berublicher nach notdurfften beſtellen mit freundten vnd hilff, wie ſich dann die ſachen ſchikchen wurden.

Darumb piten wir diemütigclich ewr Kunigclich Gnad, welle ſich gnediclichen in das, als vor berürt iſt, geben, ewren kunigclichen Gnaden vnd vnſerm gnedigiſten Herren Kunig Laſſlaben, auch landen vnd leuten zum peſſten vnd vnſern ainfeltigen Rat gnediclichen vnd zu gut verſteen, das wellen wir vmb dieſelb ewr kunigclich Gnad williklichen, vndertenigclichen vnd treulichen verdienn.

Desgleichs haben main Herr von Paſſaw, vnd ander Herren, vnd die von Adel ſein kuniglichen Gnaden vor auch geratten, vnd alſo hat ſich nach irm Rat, durch des peſten willen der lant vnd leut, ſein künigclich Gnad darein geben, vnd verwilligt, das ſein Gnad, vmb all ſachen mit den Vngern ein verpunden, verporgen, verpenten, hindergang tun will, auf ſechtzehen oder yeder tail acht dartzu geben ſolt, vnd auf vnſern heiligen Vatter den Pabſt, oder ſeiner Legaten ain oder zwen, die ſein heilikait dartzu ſchikchen wurde, als ob ain man an ſolh ſtel vnd teg, die auch ſolten bennent werden, vnd wolt auch dem von Cily des geſſloss Rab ſchaffen in ze antwurten nach zwain moneiden, ſo das von den von Krabaten nach innhalt irer verſchreibung eruodert wurde, vnd daſſelb geſloss ſol der von Cily innhaben, vncz zu auſtrag der ſachen, ob aber das nicht geſein möcht, ſo ſolt er das nach den zwain vorgemelten moneyden dem Huniad Jenuſch, vnd dem Herren vbergeben, wolt aber der Huniad Jenuſch ſolhs nicht aufnemen, ſo wolt in vnſer gnediger Herr der Römiſch Kunig vmb all ſach rechtens ſein, vor vnſern heiligen Vatter dem Pabſt, vnd ſein Cardinäln. Das iſt alſo an die Vngern pracht worden, durch die vndertaidinger Graf Vlreichen von Cily, Herrn Caſpar Slik, Herrn Vlreichen Eyczinger, Herrn Rudiger von Starhenberg, Herrn Niclaſen Drukſeczen, dabey von der Stat wegen auch geweſen ſind, Jorg Schuchler Richter N. der Deſchler, N. der Reicholf, vnd N. der Ponhaymer, das aber die Vngern yee nicht anders haben wellen aufnemen, denn das der von Cily ſich gen den Huniad Jenuſch verſchreiben ſölt, pey groſſer penn, des gſloſs Rab abczetretten auf die nagſt künfftigen Liechtmeſs, vnd im des ain notl in latein gen der Newſtat zu geſchikcht hat, als die hienach begriffen wirdet,

die-

dieſelb notl der von Cily herſchikcht, vnd deucht im ſwer ſein ſolh verſchreibung zegeben, vnd maint auch desgleichen von vnſern Herren dem Kunig verſorgt ze ſein, das aber nyemand raten mocht ſolh verſchreibung ze tun, ſich hiet vnſer Herr der Kunig gen dem von Krabaten verſchriben, wenn er in des gſloſs entſeczen wurde, ſo wolt er im das zwey moneid vorhin wiſſen laſſen, alſo mocht ſein Gnad ſolh ſwer verſorgnuss nicht tun, aber ain pilliche verſorgnuss wolt er dem von Cily gern geben, als die notl innhelt, die hienach begriffen wirdet, er wolt auch die noteln der hindergeng brief ſeinthalben auch gern vertigen, als die begriffen wer, vnd dem allen treulichen nachgen, das aber die Vngern irnthalben alles abgeslagen habent, vnd wellent auch das in dem hindergang auch nicht ſol begriffen werden vmb all zuſpruch, die vnſer Her der Romiſch Kunig von Kunig Laſſlaben wegen zu in hab, vnd ſprehent, ſy wiſſen mit irm Herren Kunig Laſſla nicht zu rechtten, wenn er aber zu ſeinn Jarn kumbt, was dan ſein Gnad mit in ſchafft, des wern ſy willig, vnd alſo ſind die vorgenanten Herren an vnd von in geſcheiden an vnſer Frawn tag Conceptionis. (8. *Decembr.* 1446.)

A Auf die vorberurt maynung begert der Huniad Jenuſch von dem von Cily ainen ſolhen verſorgnuss brief.

Zum erſten wil der Herr der Gubernator vnd die land Herren des Kunigreich, das ſich Graf Vlreich von Cily verpint bey ſeinen treun, menſchait, leunt vnd eren, das er zwiſchen hinn vnd den ſchihiriſt künfftigen Liechtmeſſen, des gſloſs Rab dem Gubernator vnd dem B land Herren des Kunigreich Vngern ſlechtlich vnd an all aufzug vnd furwart widergeben, vnd autwurtten well, vnd ob er das nicht tun wolt, oder nicht mocht, als dann ſol er ain treuprecher ſein, und ſein ere vnd lewnt verlieſen, vnd nymmer neben kriſtenlichen Fürſten ſteen noch geczelt werden, vnd der benant Gubernator vnd die Herren von Vngern ſullen zu ſtund gewalt haben, ſein gepiett vnd Herſchefft anzegreiffen, ze prennen, vnd ze verderben, vnd denſelb Graf Vlreich C ſol ſolhen angriffen vnd beſchedigung ſeiner gepiett vnd Herſchefft nicht widerſprechen, weder mit worten noch mit werchen, des gleichen bey der peen des monaydigen vnd verlieſung ſeiner eren vnd lewndes.

Lautt in latain alſo.

Primo vult Dominus Gubernator ac Domini Barones Regni Hungariæ, quod obliget ſe Dominus Vlricus Comes Cilie &c. ſub fide, humanitate, fama & honore ſuis, ut ipſe uſque feſtum Purificationis Beatæ Mariæ Virginis nunc venturum caſtrum Jaurenſe Domino Gubernatori

---

CXXIX.

Poſtulatum Joannis Huniadis, quo petit, ut pro parte Imp. Friderici Comes Ciliæ datæ & acceptæ pacis vadem agere velit. Ex iisd. Actor. comment. Vol. 1. fol. 231. p. 1.

tori & Dominis Baronibus Regni Hungarie pure & fimpliciter ac occaſionibus & cautelis omnibus ceſſantibus reddet & reſignabit, qui ſi idem facere nollet aut non poſſet, extunc ipſe fidefragus exiſtat, honorem ſuum & famam ſuam amittat, & nunquam inter Principes Chriſtianos ſtare, & connumerari valeat, mox prefatus dominus Gubernator, & Domini Hungarie terram ſuam & dominacionem liberam habeant, occupandi, cremandi & devaſtandi facultatem, quodque ipſe dominus Vlricus iſtis permiſſionibus, occupacionibus, cremacionibus terrarum & dominiorum ſuorum nec verbo nec opere & neque facto contradicere poſſet ſimiliter ſub pena perjurii ac honore & fame ſuis amiſſione.

Fiat in voro fori.

A bringen, aber das das benant gefloſs Raab zu anfang der zweyer moneid nach ſolcher vorgemelten eruordrung dem von Cily ingeantwurtt werd, vnd ob ſich die von Crabaten des ze tun widerſeczen wolten, des ſein kunigclich Gnad von in nicht glaubt, noch kainerley zweifel darumb gen in hat, ſo wil vnſer Herr Kunig mit macht darczu tun, damit das egemelt gefloſs Raab zu des obgenanten von Cily handen bracht werde, als pöldeſt, das nach auſB gang der egemelten zweyr moneid ymmer beſchehen mag, doch alſo das die Vngern vnſern Herrn den Kunig vnd die ſeinen darinn nicht hindern oder irren in kainerlay weis treulich vnd vngeuerlich, vnd ob ſein kunigclich Gnad mit macht, als vorgeſchriben ſtett, darczu nicht tun oder damit verziehen haben wird, was dann ſolhs verziehen den egenant von Cily ſchaden nem, denſelben ſchaden ſol im vnſer Herr der Kunig gancz widerkern alles vngeuerlich, vnd ſol der egenant von Cily darumb von vnſerm Heren dem Kunig nach notdurfft verſorgt werden.

CXXX.

Imp. Friderici pacta & conditiones, quibus Ciliæ comitis vadimonium admittere vult. Ex iisdem Actor. Comment. vol. 1. fol. 231. p. 2. C

Ein ſolhe verſorgnuſs hat vnſer Herr der Römiſch Kunig geben wellen dem von Cily.

Von erſt nach dem vnd vnſer gnedigiſter Herr der Romiſch miſch Kunig den von Crabaten ſein verſchreibung gegeben hat, wann er das gfloſs Raab an ſy eruordern welle, das ſull er ſy zway moneid vor wiſſen laſſen, mag ſich ſein Kuuigclich Gnad nicht veruachen daſelb gefloſs vor ſolher zeit von in ze

---

CXXXI.

Joannis Huniadis ad Senatum Vindobonenſem litteræ quibus, eos iterum hortatur, ut, quoniam memoratæ vadimonii conditiones probari non poſſint, Imperatori Friderico ope ſua adeſſe ne velint. Ex iisdem actor. comment. vol. 1. fol. 231. p. 2.

Hernach als ſolh gleich vnd pillich weg den Huniad Januſch vnd den

Vn-

Vngrischen Herren erpoten worden sind, haben sy genczlich abgeslagen, vnd der Huniad Jenusch hat aus dem her der Stat aber geschriben in latein, vnd laut zu teutsch also.

Den klugen vnd weisen Mannen, dem Burgermaister, vnd den gesvornen des Rats vnd den Eltern der Stat zu Wienn, vnsern besundern frewndten vnd gunnern vns zu eern.

Weis vnd fürsichtig Mannen, vns zu ern, als wir vormaln ewern B frewntschafften lautter vnd weit zu erkennen geben haben, wie der allerdurchleüchtigist Fürst Her Fridreich Römischer Kunig &c. dem wir doch lieber zu geuallen dann missczeuallen gewesen wern, vnd vns erczaigt hetten den allerdurchleuchtigisten Herren Lasslaben Kunig vnd vnserm genedigisten Herren mit seiner heiligen Cron vnd andern Slossern gütern vnd Enden des Reichs zu Hungern wider gotliche vorcht an alle gerechtikait hat, vnd innen heltt, darumb gegen seine kunigliche Maiestat wir C in menigerlay widerwertikait vns erhebt, vnd schaden getan vnd zugeczogen haben, vnd das alles kain frucht pracht hat, das gancz zu erklern vnd leutern zu langk wer, wir gedenkchen auch, das wir denselben ewern freüntschefften zu zwainmaln geschriben haben, das wir vns versicheret, ob ir auch geschikt hett dem benanten Römischen Kunig hilff vnd vördrung wider vns ze tun oder nicht, darüber wir kainn entlicher antwurt nicht haben mugen bekömen, vnd als wir dann vor ewrn freuntscheff-

ten geschriben haben, also schreiben vnd sprechen wir noch, das wir mit ew kainerlay stos noch zwitrecht haben, noch begern ze haben, so ewr freuntschafft den benanten Herren dem Römischen Kunig wider vns, vnd wider die Er des vorberürten Herren Ladislai erwelten des Reichs zu Hungern &c. vnsers genedigisten Herren, vnd wider sein vnd vnser gerechtikait hilff vnd schub nicht tuet, darinnen ob ir vns noch mit ewern briefen versichern wollet, so wellen wir weder ew noch dem ewern kainen schaden tun, in kainerlay weis, noch zu ziehen lassen, vnd ob nu ewr freuntschefft ettlich schäden von den vnsern empfangen haben, das ist also aus unwissenhait geschehen, des sol vns Got ein zeug sein, wann wir nicht erkennen mugen, noch vnderschaid gehaben vntter den gepieten vnd enden des fürstentumbs zu Osterreich vnd den zugehörungen des lands Steir. Also pitten wir ewr frevntschefft well vns noch heut pei tag ein entliche antwurt tun vber die vorberürdt ding, wann ist das, das wir daruber entlich antwurt auf heut nicht haben werden, wirdet dann ew oder den ewern durch die vnsern schaden zu geczogen, das mugt ir nicht vns, sunder ew vermerkchen. Geben in dem veld pey Lewisdorff an den andern tag nach vnser Fraun tag irer Empfahung, (*9. Decembr.*) Anno Domini &c. quadragesimo sexto.

Johannes von Huniad in dem namen vnd person des allerdurchleüchtigisten Herren Ladisslawen ettwen Hern Albrechts Sun erwelten Kunigs zu Hungern desselben Reichs Gubernator.

Lautt in latein alſo.

Prudentes & ſapientes viri Amici nobis ſincere honorandi, nuper ſatis ample ſignificavimus veſtris amicitiis, qualiter iſte Sereniſſimus Princeps Dominus Fridericus Romanorum Rex &c. cui optabamus potius placere quam diſplicere, Inclytum Dominum Ladislaum Regem & Dominum noſtrum generoſum cum ſua ſacra Corona ac ceteris caſtris & bonis nec non metu Regni Hungariæ, Dei timore poſtpoſito, ſine omni juſtitia tenet, & conſervat, diverſasque inſtantias, pro his erga ſuam Serenitatem fecimus, quæ nullum fructum reportavit, quæ in toto declarare longum foret, binis etiam vicibus eiſdem veſtris amicitiis ſcripſiſſe recolimus, ut nos certificare vellent, utrum ipſi Domino Romanorum Regi &c. adverſum nos amicitiæ veſtræ ſubſidium ſeu auxilium preſtare diſpoſuerunt vel ne, de quo hactenus nullum finale reſponſum habere potuimus, ſicuti enim prius ita & nunc dicimus amicitiis veſtris, quod vobiſcum nullam diſcordiam habemus nec habere optamus, dummodo amcitiæ veſtræ predicto Domino Regi Romanorum contra nos ac honorem prelibati Inclyti Domini Ladislai infantis electi Regis Hungariæ &c. Domini noſtri generoſiſſimi ſuamque & noſtram juſtitiam auxilium non preſtent, de quibus ſi adhuc nos veſtris firmis literis rectificaveritis, nullum dampnum vobis & veſtris inferri quoquomodo faciemus, & ſi aliquot dampna jam defacto amicitiæ veſtræ per noſtros pertulerint, teſte Deo Chriſto ignoramus, acta ſunt, quoniam inſcii ſumus diſcernere de diſtrictibus Auſtriæ & pertinentibus Stiriæ, rogamus itaque amicitias veſtras, ut nobis die hodierna relationem finalem facere velint de premiſſis, quia ſi de his hodie relationem finalem non habebimus, ſi quod dampni per noſtrates vobis & veſtris inferetur, non nobis ſed potius vobiſmet ipſis imputetur. Datum in deſcenſu noſtro exercituali Campeſtri prope villam Lewberſdorf ſecundo die feſti Conceptionis Beatæ Mariæ Virginis (*9. Dec.*) Anno Domini &c. XLVI.

Johannes de Huniad noſtra & in perſona incliti Domini Ladislai electi nati defuncti & Domini Alberti Regis Hungariæ &c. ejusdem Regni gubernator.

Prudentibus & ſapientibus viris magiſtro ciuium, ac juratis conſulibus, & ſenioribus ciuitatis Wiennenſis, amicis & fautoribus noſtris beneuolis & ſincere honorandis.

CXXXII.

Prelatorum Auſtriæ Baronum &c. ad perſimiles Huniadis litteras reſponſum. Ibidem Vol. 1. fol. 232. p. 2.

Desgeleichs hat der Huniad Jenuſch der lantſchafft auch geſchriben.

Darauf hat die lantſchafft dem benanten Huniad Jenuſch ein antwurtt getan in latein, vnd laut zu deutſchs als hienach geſchriben ſtett.

Den

Den Wolgeborn vnd Edeln Herren Johanſen von Huniad Gubernator, vnd ander Herren des Kunigreich ze Vngern, die yetz bey im ſind, laſſen wir Prelaten, Herren vnd Lantſchafft des Fürſtentumbs Oſterreich wiſſen, das auch heut zu vns komen ſind, vnſer freundt vnd ſendpoten, die wir zu ew geſant, vnd haben vns wol erczelt, wie ir geſtern von einander geſchiden ſeit, vnd als wir nu ob ſolhen ſachen waren, kam vns ewr brief, aber ainer in maſſe als vor, alſo haben vns vnſer egenant freundt vnd ſendpoten wol erczelt, wie ſy ſich von vnſers allergenedigiſten Herren des Romiſchen Kunigs wegen zu allem mal in gleichen pillichen dingen erpoten haben, die ſi yee zu frid vnd gemach beider land erber vnd redlich bedeucht hietten, ſunderlich ob ew ſolh pillich weg der güttikait nicht an wern, ſo haben ſy ſich zu Fiſcha erpoten, das dann ſein kuniglich Gnad ſich an austrag des rechtens benügen laſſen wolt, vnd ſolt vor vnſerm heiligen Vatter dem Pabſt vnd dem Collegio ſeiner Cardinal, das alles durch ew abgeſlagen iſt, vnd ir habt darüber vnd vber ſolh vnderweiſung der auszaigung der land, die ew vnſer freundt bey der Newnſtat in dem veld getan haben, darnach verrer in ewers vnd vnſers gnedigen Herren Kunig Laſſlaws land gegriffen, vnd das nicht klain beſchedigt an vnſer ſchuld, des wir vns doch zu ew nicht verſehen hetten, darumb ſo begern wir an ew, vnd erſuchen ew auch mit ernſten fleiss von wegen ewers vnd vnſers Herren Kunig Laſſlaws, das ir ew an ſolhen gleichen vnd pillichen wegen, oder an ſolhen rechtpoten, die wir ew noch heut bey Tag, mit guter vnd notdürfftiger verſorgnuss pieten von ſein kuniglichen Gnaden wegen, des ſich auch ſein kuniglich Gnad verwilligt hat, genügen laſſet, vnd die aufnemet, als ir wol verſten mügt, ſo ir das recht weget, das das pillich iſt, vnd darüber vnſers allergnedigiſten Herren des Römiſchen Kunigs, auch ewers vnd vnſers gnedigen Herren Kunig Laſſlabs land vnd leut verrer nicht beſchediget noch verderbet, ſunder mit irer Gnaden landen gute Nachpurſchafft haldet, als vormals geweſen iſt, das wellen wir vmb ew vnd das kunigreich gern verdiennen, wirdet ir aber vber ſolh gleich vnd pillich weg vnd rechtpot das land verrer beſchedigen, des wir ew ye nicht getraun, wurden wir ye von ew gedrungen, ſolhen ewern gewalt vnd vnſer billiche erpietung vnſerm heiligen Vatter dem Pabſt vnd allen kriſten Kunigen vnd Fürſten zu verkünden, des wir doch lieber vertragen weren, vnd müeſten vns halden in der ſachen, als wir dem yeczgenanten vnſerm gnedigen Herren dem Römiſchen Kunig vnd Kunig Laſſlawen als vnſern vnd ewrn natürlichen vnd Erbherren, vnd vns ſelbs ſchuldig ſein, als wir ew dann das vormaln auch geſchriben haben, vnd begern darauf ewr verſchribne antwurt bey dem poten. Geben zu Wienn an freitag nach vnſer Frauen Tag conceptionis (*9. Decemb.*) anno Domini &c. XLVI^to.

CXXXIII.

Ad easdem Huniádis litteras ſenatus Vindobonenſis reſponſum. Ex publ. Actorum Comment. Civit. Vindob. Vol. 1. fol. 223. p. 1.

Vermerkcht die antwurt ſo die von Wienn dem Huniad Jenuſch getan haben in latein alſo lauttünd:

Magnifice Nobilis generoſeque Domine, literas Magnificentie veſtre nobis hodie hora veſpertina apportatas recepimus & intelleximus. Quia autem ex relatione dominorum Ambaſiatorum ad vos miſſorum didicimus, quod invictiſſimus dominus Romanorum Rex per eosdem ad omnem modum detente concordie ac Juſtitie ſit oblatus, quod Magnificentiam veſtram penitus excluſerit, & Ducatum Auſtrie ſereniſſimo Regi Ladislao domino veſtro & noſtro naturali pertinentem, absque culpa & juſtitia in multa parte damnificaverit, quanquam de metis ejusdem preclare fueritis informati, de quo utique non fuimus confiſi quoquomodo. Idcirco Magnificentiam veſtram humiliter exorando petimus & requirimus quantum valemus, ut ob reſpectum prefati domini veſtri & noſtri naturalis Regis Ladislai ſereniſſimi, contenti ſitis de hujusmodi rationabilibus oblationibus nomine prefati domini noſtri Romanorum Regis vobis factis, & etiam predicti domini veſtri & noſtri Regis Ladislai damnificari non permittatis, ſed amicabiliter, ut boni vicini, vos teneatis, uti prius inter terras conſuetum eſt obſervari, quod volumus erga veſtram magnificentiam & totum Regnum Hungariæ humiliter promereri, ſi autem contra hujusmodi rationabiles oblationes, ut perfertur, factas, terram iſtam ulterius niterentur damnificare, tunc reſpondemus ſicut prius, quam cogeremur facere debitum, ad quod domino noſtro Romanorum Regi predicto & domino Ladislao Regi veſtro & noſtro domino naturali, ac nobis ipſis obligamur. Super permiſſum reſponſum magnificentie veſtre nobis reſcribi deprecamur nuncium per preſentem, datum Wienne feria ſexta craſtina feſti conceptionis ſancte Marie (*10. Dec.*) Anno Domini &c. XLVI^to.

Magiſter civitatis, judex & jurati conſules civitatis Wiennenſis.

Magnifico Nobili & potenti, domino que generoſo domino Johanni de Huniad in perſona & nomine ſereniſſimi Principis & Domini Domini Ladislai Regis Hungarie Domini noſtri generoſiſſimi gubernatori generali.

Die vorgeſchriben antwurt in latein laut zu deutſch alſo.

Groſmochtiger Edeler Gnediger Herr, ewer groſmochtikait brief, die vns heut vmb veſpertzeit zu bracht ſind, haben wir empfangen vnd verſtanden, wann aber wir von den Herren vnd machtpoten, die zu ew ſind geſand worden, vernomen haben wie vnſer gnedigiſter Herr der Romiſche Kunig, durch dieſelben zu aller pillicher ainikait vnd gerechtikait ſey erpoten worden, das ewer hochmochtikait gancz hab abgeſchlagen, vnd

vnd das Furſtentumb Oſterreich, das dem durchleichtigen Kunig Laſſlaben ewern vnd vnſerm Erbherrnn zugehört, an ſchuld vnd recht an vilenden beſchedigt habt, wie wol ir ſeiner gemerkch aigentlich vnderweiſt ſeit, des wir in kain weg ye nicht getraut hieten. Darumb ſo piten wir ewr hochmochtikait diemüticlich ermonund, als vil wir mugen, das ir dem obgenanten ewerm vnd vnſerm natürlichen Herren Kunig Laſſlaben zu geuallen benugig ſeit an ſolhen redlichen erpieten, ſo in namen des benanten vnſers gnedigen Herren des Römiſchen Kunig beſchehen iſt, vnd die land des obgenanten ewrs vnd vnſers Herrn Kunig Laſſlabs, nicht geſtattet zu beſchedigen, ſunder ew freuntlich vnd nachpurlich haldet, ob das vor zwiſchen der land herkomen vnd gehalden iſt, das wellen wir vmb ewr groſmochtikait vnd das gancze Kunigreich ze Vngern diemütiklich verdienn. Ob aber ir wirder ſolh vorgemelt erbietung das land hinfür beſchedigen wurdet, ſo antwurt wir als vor, das wir gedrungen wurden dem benanten vnſerm gnedigiſten Herren dem Römiſchen Kunig, auch Kunig Laſſlan ewerm vnd vnſerm natürlichen Herren ze tun, als wir iren Gnaden vnd vns ſelbs ſchuldig ſein, vnd piten darauf von ewr groſmochtikait ein geſchriben antwurt bey dem gegenwurtigen poten. Geben zu Wien, an freitag nach vnſer Fraun tag Conceptionis (*9. Dec.*) Anno &c. XLVI.

CXXXIV.

Imp. Friderici literæ, quibus Senatum Vindobonenſem de lite cum Epiſcopo Paſſavienſi ad certum diem coram ſe comparere jubet. Ex iiſdem comment. Vol. 1. fol. 235. p. 1.

Ladung.

Wir Fridreich von Gotes gnaden Römiſcher Kunig zu allen zeiten merer des Reichs, Herczog zu Oſterreich, ze Steir, ze Kernden vnd zu Krann, Graue zu Tyrol &c. Empieten den Erbern weiſen, vnſern lieben getrewn N. Burgermaiſter, Richter, Rat vnd den Burgern vnſer Stat Wienn, vnſer Gnad und alles gut. Vns hat der Erwirdig Lienhard Biſchof zu Paſſau, vnſer Fürſt, Rat, vnd lieber andechtiger in klagweis fürbringen laſſen, wie ir im, als er zum nagſten auf vnſer eruordern hie zu Wienn in vnſern dinſten vnd des lands notdurften geweſen iſt, an ſeinen wilien vnd wiſſen mit gewalt vnd wider recht durcht die ewern ainen garten vor Werdertor gelegen mit greben, durchfarn, vnd darinn etwie uil geſchlachter fruchtparer paum abgeſchlagen, auch holtz in welden abgemaiſt, vnd von dannen gefürt habt, dadurch er vaſt geſchmecht ſey, vnd des er ſchaden nem, empfelhen wir ew vnd wellen ernſtlich, das ir dem benanten von Paſſau vmb ſolich ſein zuſpruch ain abtragen vnd benügen tut, vnd in darumb vnclaghafft machet, hiet ir aber darinn icht widerred, des ir dann auf den phintztag nach der heiligen Driualtikait tag ſchirſt künftigen für vns komet, oder die ewern mit ganczen gwalt ſchikchet, da der egenant von Paſſau auch ſein, oder ſein anwelt, desgleichen mit gwalt haben wirt, ſo wellen wir ew zu baiderſeit hörn, oder ſchaffen

zu verhören, vnd verſuchen gutlich zuuerainen, ob wir aber der volg darin nicht gewunnen, ſo wellen wir ew alsdann mit Recht darumb entſchaiden. Geben zu Wienn an mitichen Invocavit in der vaſten (*1. Martii.*) AnnoDomin &c. quadrageſimo ſeptimo, vnſers Reichs in ſiebenden jar.

CXXXV.

Ejusdem Imp. aliæ litteræ, quibus memoratum ſupra terminum produ-cit. Ex publicis Actor. Commentariis Civit. Vindobon. Vol. I. fol. 235. p. 1.

Schub.

Wir Fridreich von Gotes Gnaden Romiſcher Kunig zu allen czeiten merer des Reichs, Hertzog zu Oſterreich, zu Steir, zu Kernden vnd zu Krain, Graf zu Tirol &c. bekennen von der Zwayung wegen, die ſind zwiſchen den Erwirdigen Leonarten Biſchouen zu Paſſau vnſerm Fürſten, Rat, vnd lieben andechtigen ains tails, vnd den erbern, weiſen vnſern lieben getreun vnſern Burgern zu Wienn des andern, von ains Garten daſelbs zu Wienn vor Werder Tor gelegen, vnd anderer ſtukch wegen, nach lautt der ladung von vns darumb ausgegangen, darumb wir in zu baiderſeit hetten ainen Tag für vns beſchaiden, auf den Pfintztag nach dem Suntag Trinitatis nagſtuergangen, da aber wir auf denſelben Tag nicht ſein zu Wienn geweſen, haben wir die ſachen zwiſchen in mit baider Tail wiſſen vnd willen geſchoben, wiſſentlich mit dem brief vncz auf ſand Jacobstag ſchiriftkünftigen vnentgolten yedem Tail an ſein Rechten, in ſolher maſs, das dann bed vorgenant Tail, oder ir Anwelt auf denſelben ſand Jacobstag für vns komen, ſo wellen wir die ſachen zwiſchen in verhörn vnd verſuchen, die gutlich zu verainen, vnd zu entſchaiden in allermaſs, als das auf den obgenanten Pfintztag ſolt beſchehen ſein. Mit vrkund des briefs geben an Eritag vor ſand Johannstag zu Sunnewenden (*20. Junii.*) Anno Domini &c. quadrageſimo ſeptimo, vnſers Reichs im achten jar.

Commiſſio Domini Regis Romani facta.

CXXXVI.

Tabulæ pacis & concordiæ inter Imp. Fridericum & ordines Regni Hungariæ ad biennium compoſitæ. Eadem Comment. fol. 235. p. 2.

Wie der Frid zwiſchen dem Kunigreich zu Vngern, vnd Kunig Fridreichen, vnd ſeiner Gnaden landen Oſterreich Steir &c. auf zway jar gemacht iſt.

Vermerkt die beredtnuſs des frids, ſo zwiſchen vnſern allergnedigiſten Herren Kunig Fridreichen Romiſchen Kunig zu allen zeiten merer des Reichs, Herczogen zu Oſterreich &c. vnd dem hochgeborn Fürſten Herczog Albrechten ſeiner Gnaden brudern, für den ſich ſein kunigclich Gnad in den ſachen hat ange-

nomen, vnd den landen Osterreich, Steir, Kernden vnd Krain vnd ander irer Herschafft vnd gebiet, vnd all ir inwoner, an ainn, vnd dem Kunigreich Vngern vnd allen sein inwonern des andern tails, auch allen den, so zu baidersait in den sachen verdachtt vnd verwant sein, durch den wolgeborn Fridreichen Grauen zu Cily &c. vnd auf zway gancze jar von dem yetz komenden Gotsleichnams tag (*8. Junii 1447.*) ze raitten wern, sol gemacht vnd beslossen ist.

A

Zum ersten das wir Kunig Fridreich, vnd die vnsern die nachgeschriben geslos in dem Kunigreich Vngern gelegen, so wir vnd sy in phantschafft weis mit dem swert, oder in ander weg in vnser vnd ir gwalt bracht haben, oder vns sunst verschriben sind vnd innhaben, mit namen Oedenburg, Güns, Rechnitz, Sleingk, Pernstain, Teben, Katzenstain, Pawmgarten, vnd darczu die nachgeschriben gslos mit irer zugehörung, so vnser benanter bruder innhat, mit namen Vorchtenstain, Esweinstat, Kobelstorff, Lansee, vnd Wella mit iren zugehörungen, mit sambt den nuczen vnd rennten, so zum Harnstain, zu der Purg, vnd zu Krewspach gehort haben, hiefür vncz zu austrag der sachen in massen, als hernach geschriben stet, innhaben sullen, also das wir vnd sy vns in dem nuczen vnd rennten, so von alter zu den bemelten geslossen gehört haben genügen lassen, vnd nicht verer greiffen, vnd das vns vnd den vnsern in dieselben nucz auch nicht gegreiffen werd, vnd in dem frid sullen auch, alle die begriffen sein, die in der sachen zu baidersait verdacht oder verwant sein, vnd sullen darauf all huldigung zu baidersait ab sein, vnd hinfür von chainem Tail vnd den irn nicht mer genomen werden, ausgenomen das geslos vnd Stat Raab, die wir dem Erwirdigen Augustinen erwelten dasselb zu Rab auf sand Johannes Tag zu Sunwenden schiristkünftigen sullen in antwurten, doch was von zewg vnd püchsen, puluer, pheil vnd andern darinn ist, das vns das alles heraus gelassen vnd von dannen an alle irrung gefürt werde, vnd das sich da entgegen der benant Augustin mit sambt dem Capitl daselbs zu Raab für sich selbs vnd ir nachkömen gen vns verschreib, aus demselben gesloss vnd Stat Raab kainerlay angriff noch raub in vnser, noch Kunig Lasslawes land vnd leut zu tun, noch des yemants dauon gestatten ze tun in chain weg treulich vnd vngeuerlich, vnd vns von solhs darlegens wegen, so wir darauf getan haben, als wir das aus des Varckas Lassla, vnd Petern Koler gwalt mit losung bracht haben ainen geltbrief geb vmb drew tausent gulden Vngrisch vnd Ducaten, lauttund vns die auf drey Teg zu beczalen vnd ausczerichten, sich auch verschreib vns vnsern geltbrief, so die benanten Varckas Lassla vnd Koler von vns haben, vmb ain Summ gulden widerumb zu vnsern handen ledigclich vnd an vnsern schaden zu bringen, nach lautt dreir notln mit des obgenanten Augustin Sewnt verpetschad, dieselben brief er vns dann gen den obgenanten geslos vnd Stat antwurten sol, damit ains mit dem andern zugee, vnd das auf den schiristkünftigen sand Merten Tag ain gütlicher Tag zu Wienn werd gehalten, darczu vom

B

ye-

yeden Tail acht Perſon geordnet werden, vnd dahin komen ſullen, vnd das vnſer heiliger Vater Babſt Niclas der fünft ainen Legaten zu demſelben Tag auch dahin ſend, für den vnd dieſelben Spruchleut, dan all Spruch, ſo wir zu den bemelten inwonnern des Kunigreichs Vngern vnd ſy widerumb zu vns haben, oder vermainen zu haben, wie vnd vmb was ſachen ſich die begeben haben, gepracht, vnd durch ſy verſucht werden ſol mit vnser baider Tail oder vnſerer volmächtigen Anwelt in den ſachen willen vnd wiſſen, in der gütigkait zu verainen, vnd ob die ſachen durch den Legaten, vnd durch die ſechzehen alſo nicht gütlich verainet würden, das dann derſelb vnſer heiliger Vater der Babſt vnd das wirdig Collegium ſeiner Cardinel inner jarsfriſt nach dem obgenanten ſand Martins Tag ze raitten, vns vmb ſolich vnſer baider Tail zuſpruch mit recht entſchaiden ſol, vmb ſolichs alles wir zu baiderſeit ſein Heiligkait vnd das wirdig Collegium der Cardinel mit fleis biten ſullen, vnd vnſern yetz genanten heiligen Vater den Babſt vnd daſſelb Collegium ſeiner Cardinel mit hindergeng briefen, darauf verſorgen nach notdurften, ob das begert wurd.

Item das der Laſsla Ban von yetz datum des briefs vntz auf ſand Vrbans tags ſchiriſt künftigen, vnd von denſelben ſand Vrbans tag vber ain gantz jar zu ſtellung tag haben ſol, alſo das er ſich zu auſgang deſſelben jars gen dem Greitſchenſtein ſtell, inmaſſen als er ſich des vormals gen vns verſchriben, vnd zu tun gelubt hat, vnd das wir Hanſen von A Garn ſeinem geiſel, auch teg geben ſullen, auf die yetz gemelten zeit, alſo das er ſich zu auſgang derſelben zeit widerumb gen Gretz in das haus ſtelle vnd da dannen nicht kome, an vnſern ſunder willen, vnd erlaubnuſs, dafür vns dann derſelb Laſsla Ban ſteen vnd ſein, vnd vns darumb brieflich vnd nach notdurften verſorgen ſol, vnd wurd ſich derſelb Laſsla Ban ſtellen, inmaſſen als obgemelt iſt, ſo ſol der benannt Hanns von Gorn nicht ſchuldig ſein ſich zu ſtellen.

B Item das nyemant geſtatt werd, aus dem kunigreich zu Vngern in die obgenannten vnſere Fürſtentumb, herſchefft gebiet vnd in die geſlos vnd irr zugehörung, ſo wir vnſer benanter bruder Herczog Albrecht vnd die vnſern in dem Kunigreich Vngern haben, zu greiffen, und das wir disgleichen widerumb, ſolichs aus vnſern Fürſtentumern herſchefften gepieten vnd auch den gesloſſen, ſo wir vnſer egenanter bruder vnd die vnſern in dem Kunigreich Vngen haben, in daſſelb Kunigreich Vngern zu tun auch nicht geſtatten ſullen, vnd ob die vnſern aus vnſern vorgenanten Fürſtentumen gepieten vnd gesloſſen in das Kunigreich Vngern, oder die aus den Kunigreich Vngern in dieſelben vnſere Fürſtentum, herſchefft, gebiete vnd geslos darüber greiffen, vnd die beſchedigen wurden, das ſol von beiden tailen fürderlich gewert, vnd vnderkomen werden, vnd yedertail ſol des dem andern, ſo er darumb angelangt wurdet, verhelffen, ob aber der ſo als ermont wirdet, darinn ſawmig wurd, alſdann mag der ander tail ſelber darczu tun, als ſich zu ſolchem geburt, vnd ſol dadurch diſer

frid nicht zu brochen sein, sunder gantz vnd stet die obgenant zway jar beleiben: alles getreulich vnd vngeuerlich.

CXXXVII.

Oratorum Regni Hungariæ litteræ encyclicæ, de obſervanda ſupra memorata pace. Eadem comment. fol. 236. p. 2.

Dionisius von göttlicher erparmung der heiligen Romischen Kirchen Priester Cardinal Ercz-Bischof zu Gran, Augustinus Erbelter vnd Bestetter zu Rab, Laurentius von Haidenreichs turn, grosgraf in Hungern, Nicolaus von der Freinstat Obrister Waidan zu Sibenbürgen, Ladislaus von Palotz des kuniclichen hofs zu Hungern Richter, Ladislaus von Gara Wan in windischen Landen, Michel Orczwg von Gretsch schatzmaister des hoffs des Reichs zu Hungern, Zetzy Thomas Graf zu Kommarn, Ambasiaten vnd Poten, zu handeln, vnd zu betrachten den frid durch, oder in dem Kunigreich zu Hungern mit ganczem vnd vollem gewalt, zu dem allerdurchleüchtigisten Fürsten Herren Fridreich Römischen Kunig merer des Reichs, Herczog zu Osterreich, zu Steir zu Kernd vnd Krain &c. Graf zu Tirol, gesandt darczu geschafft vnd gegeben sein, allen vnd yeglichen besunder Prelaten, Lant Herren, Grafen, Burggrafen, Edlen, Rittern vnd Knechten, Steten, Merkchten vnd dorffern, aller welcherlay stands oder wesens menschen, mitburgern vnd inwonern des benanten Reichs zu Hungern, wo oder an welhen steten sy sind, oder wonung habent, die ditz vnsern gegenwertig brief anschauent, brudern, freundten vnd unsern lieben vnsern grus mit gunst. Wann zwischen den benanten Herrn Fridreichen Römischen Kunig vnd allen seinen Hertzogtumen landen und vndertanen allen seinen herschefften vnd gütern, an welchen steten die sind, die yetz in sein oder die seinen gewalt oder gepiet sind auf ainem tail, vnd dem benanten Reich zu Hungern Burgern vnd inwonern des benanten Reichs auf dem andern tail, treulich und kristenlich frid, vnd dem Fest des allerheiligsten Leichnamm Christi schirist künfftig auf zway gancze jar beleiblichen gehandelt, betracht, vnd beslossen sind, darum so bitten wir ewer bruderschefft, frewntschaft, vnd lieb vnd befelhen ew ernstlich von gwalts vnd macht wegen, so vns in dieser vnser potschaft geben vnd verlihen ist worden, das ir, nach dem ir vnsern brief gesehen vnd vernomen habt, ob ir etlich schatzung oder vodrung von den holden vnd vndertanen des benanten Kunigs vnd der seinen het zu tun, das ir diesen hinfür nicht begern noch eruodern sult, vnd kainerlay newung versuchen oder aufbringen, kainen angrif cwingung oder beswerung in den herscheften des benanten Kunigs vnd seiner vndertanen tun oder zuziehen, noch durch die ewern getun oder zugeczogen werd, verhengen welt, vnd sullet bei den pennen, so in der gemaynen samung zu alten Ofen gesaczt sein, wir welen auch, das ir solhe frid offenbarlich an allen Steten schafft zu berufen vnd zu verkunden, das sie die benante zway jar behalten werden, wir ver-

versichern ew auch das die vbertretter solcher frid mit den vorgeschriben penenn der saczung der gemaynen samung zu Ofen scherfflichen gestrafft werden, darum so sullen nach turren sy nicht anders tun in kainerlay weis. Geben zu Ragklspurg feria quinta proxima post festum Penthecostes (*2. Junii.*) Anno Domini &c. XLVII.

CXXXVIII.

Acta comitiorum, Austriæ Corneoburgi celebratorum, cum omnibus ad eadem attinentibus monumentis. Eadem Comentaria fol. 237. p. 2.

Hienach stet geschriben das lanttayding, so zu Kornewburg gehalden worden ist.

Von erst vnsers gnedigisten Herren Kunig Fridreichs auffreiben zu dem tag.

Fridrech von Gotes gnaden Römischer Kunig, zu allen zeiten merrer des Reichs Herczog zu Osterreich vnd zu Steir &c.

Erberen weisen vnd lieben getrewn. Als ettweuil swerer angriff vnd beschedigung mit raub, prant, venknuss vnd tottung der leut in vnser Furstentumb Osterreich menigern enden beschehen sind, vnd noch mer beschehen mochten, ob das nicht vnderkomen wurd, haben wir vns nach Rat vnserr Rete vnd lantleut, der ain gut tail yetz hie bey vns gewesen ist, furgenomen, ainen gemainen landtag auf den nagsten montag vor vnser lieben Frauen tag der Liechtmess schirst künftigen zu Kornewnburg zu halten, und haben darauf all vnser Prelaten, Grauen, Herren, Ritter, Knecht vnd die von Steten des benanten vnsers Fürstentumbs Osterreich niderhalb vnd oberhalb der Enns daselbst hin zu komen mit vnsern brieuen eruodert, davon so begeren vnd biten wir ew mit gantzem vleiss vnd ernst, dar ir ettlich aus ew auf den egenanten montag zu vns gen Kornnewnburg schikchet, so wellen wir alsdann mit vnserr Rete irer vnd anderr vnser lantleut Rat nach notdurft betrachten vnd furnemen, wie solhen obgemelten inczügen vnd künftigen scheden allenthalben in dem land zum besten vnd füglichsten zu widersten sey, vnd lasset ew daran nicht saumen noch irren, als ir vns vnsern lieben Vettern Kunig Lasslawen ew selbs lant vnd leuten des schuldig seit, daran tut ir vns gut geuallen, vnd wir wellen das auch gen ew gnedigclichen erkennen. Geben zu Wienn an freitag vor Circumcisionis Domini, (*29. Decembr.*) Anno &c. XLVII. Vnsers Reichs im siebenden jar.

Vermerkcht das lanttaiding zu Kornnewburg Anno &c. XLVII.

Item mein Herren von Wienn sind zu dem lanttaiding gen Kornnewnburg komen an montag zu vesper zeit vor vnser Frauntag Purificationis &c. (*30. Jan.*) XLVII.

Item darnach am eritag fru nach der mess wurden die Prelaten, Grafen, Herren, Ritter vnd Knecht, vnd die

von

von Steten vnd Merkten gevodert in vnſers gnedigiſten Herren des Kunigs herberg, da ward in geſagt vnd gebeten, das ſy nicht ein verdrieſſen hieten, vncz nach eſſens in der zeit wurden ettlich ander auch komen, vnd darnach nach eſſens in der erſten hor komen all Prelaten, Grafen, Herren, Ritter vnd Knecht, die von Steten vnd Markten in des von Schawnberg herberg des Walchon haws, daſelbſt hin auch vnſer gnedigiſter Herr der Kunig mit allen ſeinen Reten auch kom, vnd liezz da erczellen durch Herrn Caſpar Slikch, vnd der ganczen lantſchaft vorleſen all taiding, die ſein kunigclich Gnad mit dem Vngern vnd darnach mit dem Huniad Jenuſch vncz her gehebt hat, vnd wider all gleich pillich weg vnd erbieten, darüber die Vngern das land angriffen, vnd mit raub, mord, prant, tottung der leut, vnd enterung des heiligen Sacraments mit hilf der vnglaubigen Walachen vnd Turkken, vnuerſchulter ſachen vnd an recht gröflichen beſchedigt habent, vnd derſelb vnſer gnedigiſter Herr der Kunig begert vnd pat die ganczen lantſchafft, ſeinen Gnaden darinn zu raten, vnd zu helffen, damit ſolh vbel gerochen, vnd dem künftigen ſchaden, den ſy noch tun mochten, widerſtanden werd, vnd auf ſolh anbringen word an die lantſchafft begert, das ſy zu einander geen vnd daraus reden, vnd vnſern gnedigiſten Herren ain antwurt tun ſolden, als auf den mitichen vnſerr Fraun abend, zu der ſibenten ſtund vormittag.

A vnd gehort word, giengen die Prelaten, Herren, Ritter vnd Knecht vnd die von Steten vnd Merkten zu einander in des Joſten haus am egk pey Haſuerter, vnd die vonn Adel erczelten daſelbs ain fürnemen, des ſy ainig wern, als uerr das den Prelaten vnd den von Steten auch geuiel, vnd was die maynung des furnemens alſo, das ſy gut vnd nucz bedeücht das die vir parteien vnſern gnedigiſten Herren den Kunig, diemüticlich anruffen vnd piten ſullen,

B das ſein gnad ſo gnedigclichen tu, vnd vnſern gnedigiſten natürlichen Erbherren Kunig Laſslabn in ſein erbliche land vnd haubt gſloſs Wienn pringt, vnd dem beſecz nach Rat dem merern tail der lantſchaft, doch ſeinen kunigclichen Gnaden vnuergriffenlich an ſeiner vormundſchafft, vnd ſo das beſchech, ſo iſt zu hoffen, das alle ſeine land vnd Kunigreich, dem land deſter gutiger vnd glimplicher vnd zu peſſerm frid vnd gemach, dadurch pracht mug werden,

C es werd auch ſein kunigclich Gnad mer willens, hilff vnd peyſtand haben, vnd was ſy auch dann ſeinen kunigclichen Gnaden, auch vnſerm gnedigiſten Herren Kunig Laſſlaben landen vnd leuten ze nucz vnd frumen hilff vnd beiſtand tun ſullen, des ſein ſy willig zu tun mit leib vnd gut, wann ſolten in die frombden eruodern vnd ſy nicht, das mocht in in andern landen, wo das erhort wurd, groslichen vermerkt werden.

Item als vnſers gnedigiſten Herren des Kunigs anpringen verleſen

Item nachdem als das furnemen durch Herren Albrechten von Ror geredt vnd geoffent word mit mer worten, da fragten ſy die Brelaten ten, vnd darnach die von Steten, ob

in das auch geuiel, alſo bedachten ſy ſich yeder tail mit den ſeinen, vnd geuiel in ſolh fürnemen wol, doch alſo das man all andere lantlewt, auch vnſers gnedigiſten Herrn des KunigsRet, Grafen, Heren, Ritter, vnd Knecht, was landlewt ſein, darczu vodern, vnd in ſolh furnemen auch erczeln ſolt, das ſy als landleüt darczu raten, wie das an vnſern gnedigiſten Herren den Kunig an peſten vnd fuglichiſten zu pringen wer, vnd das man auch vnſern gnedigiſten Herren piten ſüll, das ſein Gnad nicht ein verdrieſſen hab, wann man ſeinen Gnaden auf die egemelt ſtund am mitichen nicht ein antwurt tun mocht, das auch alſo geſchach, vnd an mitichen nach mittag wurden des egenanten vnſers gnedigiſten Herren des Kunigs, Ret all was landlewt ſind, eruodert, die giengen zu den Prelaten Herren, Ritter vnd Knechten vnd den von Steten in des egenanten Joſtleins haus, den word ſolh fürnemen mit mer worten erczelt, vnd darauf gepeten, das ſy auch darczu raten ſolden, als vorgemelt iſt, vnd redt auch Herr Albrecht von Ror darczu, ob yemands ain peſſern rat weſt oder verſtund, vnd darumb rechtliche vrſach ſagt, dem wurden ſy villeicht ir ſtim geben.

Vnd als die Ret das fürnemen horten, die namen in bedechtnus vncz an vnſer Frawn tag zu der erſten ſtund nach mittag.

Item an demſelben vnſer Frawn tag umb ains fugten ſich die Prelaten, Herren, Ritter vnd Knecht, vnd die von Steten, in des egenanten von Schawnberg herberg zu den Reten, do erczelt derſelb von Schawnberg, wie ſy nucz vnd gut daucht, das aus den ſachen ſo vnſer gnedigiſter Her der Kunig vor hiet, erczellen laſſen, geredt, vnd aus den vir parteien darczu geben würd, ſo ſolt dann auch aus dem egenanten fürnemen vnd andern ſachen nach notdurften geredt werden, wann die ſachen merklich vnd treflich wern, darnach hub der Herman an zu erczellen des von Paſſau ſachen vnd der Holtzl.

Alſo giengen die Prelaten, Herren, Ritter vnd Knecht vnd die von Steten vnd Merkten wider zu ſamen, in des egenanten Pogner haus, vnd wurden ſich daſelbs mit einander vnderreden, ob ſy darczu geben welden, da wurden die vir partaien aynig, das noch nicht notdurft wer darczu zu geben, man ſolt noch vnſers gnedigiſten Herren des Kunigs Ret, als lantleut in der gemain hörn, was ſy darczu raten oder irs geuallen darinn ſey, vnd ſo ſy gehort wurden, was ſy dann verrer tun ſolden, wern ſy wilig, das tet man den vorgenanten vnſers gnedigiſten Herren des Kunigs Reten als landlewten zu zu wiſſen: die ſandten da aus in Hern Rudingern von Starhemberg, den von Potendorf, Hern Erharten von Zelking, Hern Jorgen von Puchain, Hern Oſwalten Eyczinger, den Wolffenreüter vnd ander zu den Prelaten, Herren, Ritter vnd Knechten vnd den von Steten in des Joſtleins haus, vnd baten, das ſy nicht verdrieſſen hieten, vncz morgen, an den freitag zwiſchen ſiben vnd achten, ſo wolten ſy wider zu in kömen, vnd antwurt geben, wan die ſachen treflich vnd genotig, vnd ſich wol darüber zu bedenkchen wer.

Item

Item an dem egenanten freitag fand Blaſien Tag zwiſchen ſiben vnd achten komen vnſers gnedigiſten Herren des Kunigs Ret zu der lantſchafft in das vorgenant Haus, vnd begerten, das ſy gut deucht, das noch aus allen ſtenden daraus geben vil oder wenig, die nach allen notdurften, aus dem fürnemen, ſo die lantſchafft betracht hiet, vnd aus dem fürnemen, das dieſelben Ret heten betracht in gehaim mit yeder Partey nie geredt wurde, was dann vnſerm gnedigiſten Herren, dem Römiſchen Kunig, auch vnſerm natürlichen erbherren, landen vnd leuten, zu nucz vnd frumen fürgenomen vnd betracht, das dann das an die andern gemain lantſchafft bracht wurde, vnd darin ſolt die lantſchafft dennoch tun, was ſy wolt.

Darauf bedachten ſich die Prelaten, Herren, Ritter vnd Knecht, vnd die von Steten, vnd gaben in ainhelliclich antwurt, vnd ſanden zu dem Herren, das ſy nicht darczu geben mainten, ſy wolten ee irn Rat vnd willen darinn horen mit mer worten, do giengen dieſelben Ret wider zu der lantſchaft vnd ſprachen, ſy hieten ſich nie von der lantſchaft teilt, vnd wolten ſich auch noch nicht von in tailn, vnd begerten das man nachmittag vmb ains wider zu einander komen ſolt, ſo wolten dan die Ret zu in kömen, doch das yeder ſein diener, die nicht lantleutt wern, dahaim beleiben lieſs, damit man in der gehaim aus dem fürnemen geredeu möcht, das alſo geſchach, vnd vmb ains deſſelben Tags komen die Ret zu der lantſchafft, vnd geben zu erkennen das ſy gut geraten vnd nucz bedeucht ſein, das man vnſerm gnedigiſten Herrn den Römiſchen Kunig, auf ſein ausſchreiben des tags vnd auf ſein begern, ſo er durch Hern Caſparn Slikch getan hiet, ain antwurt tun ſolt, am erſten, vnd dann darnach der lantſchafft fürnemen auch fürbracht vnd gehört ſolt werden, dabey wolten ſy mit ſambt der lantſchafft ſteen, ſo wer zu hoffen, das ſich vnſer gnedigiſter Herr der Kunig gnedigclichen darinn wurde beweiſen, ſolt aber der lantſchafft fürnemen am erſten vorgeen, vnd das vnſerm gnedigiſten Herren dem Kunig auf ſein begern nicht antwurt getan wurde, ſo das wer zu ſwer vnd nicht fuglich für die lantſchafft, vnd mocht ain zerüttung vnd hinderung bringen des Tags, wann ſein Gnad nach rat ettlicher lantleut den lanttag gemacht hiet, ſo hietten ſy in auch vertroſt, darauf herzekomen, darumb gar pillich wer, das man ſeinen Gnaden antwurt tun ſolt, vnd darnach der lantſchaft fürnemen vnd ander artikel vnd notdurfft des lands für hand genomen vnd bracht werden.

Darauf hat ſich die lantſchafft bedacht, vnd nach meniger bedechtnuss vnd vnderredung mit den Reten, vnd mit groſſer mü ains ſolhen ainig worden, vnd habent das den Reten vorhin erzelt an dem Suntag ſand Agatha Tag, als vmb vire nachmittag, daran dieſelben Ret auch ain geuallen habent gehabt.

Das ſy für vnſern gnedigiſten Herren den Romiſchen Kunig gen, vnd ain ſolhe antwurt tun wellen auf ſeiner Gnaden ſchreiben vnd begern,

ob zug von den veinten künfticlich in das land kömen, vnd das zu beſchedigen mainten, vnd in zu wiſſen getan wurd, ſo wellen ſy all den helffen, widerſteen nach irm vermügen, als ſy des ſchuldig ſein, doch mit ſeiner Gnaden hilfen die ſein Gnad auch darczu tun ſull. Vnd dann darnach ſein kunigclich Gnad, diemütiglich biten vnd anruffen, das ſein kunigclich Gnad ſo gnedigclichen tun welle, vnd vnſern natürlichen Erbherren Kunig Laſſlaben in ſein erbliche land vnd haubtgſloſs gen Wienn in die Purkch B ſetz, vnd auch den nach ſein wirden, vnd nach notdurften beſetz, ſo ſey zu hoffen, das das dem land ere vnd nucz, frid vnd gemach pringen mug, vnd die andern vmbligunden land alle dem land deſter gütiger vnd glimplicher ſein werden, vnd alſo iſt das nach der peſten form vnſerm gnedigiſten Herren dem Kunig mit mer worten fürbracht vnd erczelt worden, an Montag ſand Dorothea Tag, vmb achte vormittag, dabey aus yeder Partey zehen geweſen ſein, darauf ward auch geredt, von Hern Remprechten von Eberſtorf, ob ſein kunigclichen Gnaden icht fürbracht wer, oder fürbracht wurd, das die lantſchafft yndert für ſich genomen hiet, oder nem, das wider ſein kunigclich Gnad ſein ſolt, das teten ſy nicht, vnd ſolt auch das ſein Gnad nicht glauben, wan ſy das in kain andern weg teten, denn zu ere vnd nucz ſeiner kunigclichen Gnaden, auch vnſerm Erbherren Kunig Laſſlawen, landen vnd leuten zu frid vnd gemach vnd ſeiner kunigclichen Gnaden vnuergriffen vnd an ſchaden der vormundſchafft &c.

Darauf begert vnſer gnedigiſter A Herr der Kunig, das ſich die lantſchafft nicht ſolt laſſen verdrieſſen, wan die ſach merklich vnd gros wer vncz zu der dritten hor nachmittag, ſo wolt ſein kunigclich Gnad der lantſchafft ein antwurt tun.

Darnach zu derſelben dritten ſtund kam die lantſchafft zu einander, vnd wurden ains, das ſy aus den vir ſtenden ſechtzig dartzu gaben, die zu vnſerm gnedigiſten Herren dem Kunig in ſein herberg giengen, vnd die antwurt aufnamen.

So redt Her Caſpar Slikch anſtat vnſers gnedigiſten Herren des Kunigs. Als die lantſchafft ſich gewilligt vnd geredt hiet, ob die veint in das landt ziehen, vnd das beſchedigen wolten, das ſy dann mit hilff vnſers gnedigiſten Herren des Kunigs ſolhen im zugeen widerſteen wolten, als ſy das mit mer worten erczelt haben, darauf wer vnſers gnedigiſten Herren des Kunigs antwurt, C das notdurfft ſey, das man yetz ſolher hilff ſolt ainig werden, auf welhen Tag man die tun welle, damit ſein Gnad ſich mit ſein Vettern, Oheim vnd Frewnten in andern landen auch beſtellen, vnd ſolh hilff mocht zu weg pringen, das man ee berait wer vnd zu veldzug, ſolt man aber warten, wenn die Vngern in das land zugen vnd angriffen, das ſein Gnad, das dann erſt der lantſchafft ſolt zu wiſſen tun vnd aufuordern, vnd ee ſy zuſamen kemen, ſo mocht ſolher oder groſſer ſchad widergen dem land, denn vorgeſchehen iſt, darumb ſey notdurfft das vorhin redlich ordnung gemacht vnd betracht werden, wie den veinten zu widerſten ſey.

Dann

Dann als die lantſchafft diemütigclich gepeten hat, das vnſer gnedigiſter Herr der Kunig vnſern natürlichen Erbherren Kunig Laſſlaben, in ſein erblich land vnd gfloss gen Wienn ſetzen ſulln. Alsdas mit mer worten vor begert iſt, darauf antwurt auch vnſer gnedigiſter Herr der Romiſch Kunig durch Hern Caſparn vnd ſprach: wie vnſer gnedige Fraw die Kunigin im vnſern gnedigiſten Herren Kunig Laſſlaben mit ſeiner Kron waynung emphohlhen het inntzuhaben, als ſein hochſten vnd peſten frewnt, vnd als er das hie vnd dort ſolt verantwurten, vnd hiet den vntz her wirdigclichen inngehalten, vnd wolt den noch hinfür innhalden als ſein frewnt.

Dann als Her Remprecht von Eberſtorff geredt hat, als vor iſt begriffen, ſprach auch Her Caſpar Slikch, das vnſer gnedigiſter Herr der Kunig ſich alles guten zu der lantſchafft verſehen, vnd nicht anderſt getan hieten, denn was ſein Gnaden lieb geweſen wer, vnd getraut, ſy wurden das noch tun.

Darnach redt Herr Albrecht von Ror anſtat der lantſchafft vnd pat vnſern gnedigiſten Herren dem Kunig, das ſein Gnad ſeinen Reten, die lantleut ſein, vnd dem land auch ains guten ſchuldig wern vergunnen, das ſy bey vns ſten, vnd in den ſachen mit ſambt vns raten ſolten, ſo wolten wir dann ſein Gnaden morgen an Eritag vmb die acht ſtund ain widerred tun, des vrlaubt ſein Gnad den Reten, vnd verwilligten ſich zu der lantſchafft zu komen, vnd darin

A zu raten, was das nutziſt ſey für land vnd leut.

An denſelben Eritag, als vmb die acht ſtund, komen die Rät zu der lantſchafft, vnd hielten ain ſolhen weg für, das ſew noch nicht peſſers daucht, denn das aus den vir Parteyen darczu geben wurd, ſo mocht man lautter aus den ſachen reden, was den not wer.

Dawider aber Her Albrecht von Ror redt, anſtat der lantſchafft, ſy weren pey einander geſtanden vnd

B wolden noch bey ainander ſteen vnd nicht ſundern laſſen, vnd alſo ward den Reten fürgehalten, wie das ſew noch das peſt deucht für gemainn nucz des lands, das man vnſern gnedigiſten Herren den Kunig diemilticlichen piten ſull, das ſein Gnad vnſern gnedigiſten Herren Kunig Laſslaben in ſein haubtſtat gen Wienn ſetz, vnd deucht ſew gut ſein, das ſein Gnad ainn andern lanttag, als von dem nagſt kunfftigen Suntag vber drey wochen gen Wien auſſchreiben vnd machen ſolt, das der von Paſſaw, der von Wasſſe vnd andere Herren,

C Ritter vnd Knecht, ob der Enns vnd auch andere, den villeicht nicht geſchriben oder von anderr irer notdurft wegen yetz nicht herkomen, vnd der vil ſein dahin komen, damit dann da des lands notdurft fürhanden genomen vnd betracht ſolt werden &c.

Vnd baten die Ret, das ſy als lantlewt dabey ſtunden, das ſolhes vnſerm gnedigen Herren dem Kunig fürbracht wurde, des ſy ſich verwilligten, doch wolden ſy mit vnſerm

Her-

Herren dem Kunig reden, wenn das an ſeiner muſs wer, das er das horn welt, das wolden ſy dann der lantſchafft zu wiſſen tun, alſo teten ſy der lantſcafft potſchafft das ſy vmb die dritt hor nachmittag für vnſern gnedigen Herren komen mochten, das auch alſo geſchach, vnd Her Albrecht von Ror bracht die zwen artikl anſtat der landſchafft für vnſern gnedigiſten Herren den Römiſchen Kunig in den peſten form, darauf antwurt derſelb vnſer gnedigiſter Her der Romiſch Kunig durch Hern Caſparn Slik, als vor wie ſein kuniclich Gnad vnſern Herren Kunig Laſſlaben ſeinn Vettern ordenlich vnd wirdiclichen vntz her gehalden vnd noch hinfür halden wolt, daran wir geuallen hietten, dan von ains andern landtags wegen des wer nicht not, wann der von Paſſaw, der von Walſſe und ſein Ret im zugeſagt hieten, ſo wolt er auch die andern vermugen, das ſy ſeinn Gnaden hilff tun wurden, in ain veld getraut ſein Gnad, das die lantſchaff auch tun, ſo in geſchriben wurd, damit man ee zu feld köm den die Vngern, vnd vnſer gnedigiſter Herr der Kunig beger nach darauf ein antwurt.

Darnach an mitichen nach ſand Dorothea tag, komt die lantſchafft wider für vnſern gnedigiſten Herren den Kunig vnd gaben ſeinen kunigclichen Gnaden durch Hern Albrechten von Ror ein ſolhe antwurt, als vor ob die veint in das land Oſterreich ziehen, vnd das angreiffen vnd beſchedigen, vnd das ſy darumb von ſeinen kunigclichen Gnaden mit ſeinen kunigclichen briefen auferuodert wurden, ſo wellen ſy dann ſeinen kunigclichen Gnaden als vormund, auch vnſerm natürlichen Erbherrn Kunig Laſslaben ſeiner Gnaden land vnd leuten zu nucz vnd frumen ſolhen innczugen helffen zu widerſten im land nach irm peſten vermugen, als vor herkomen iſt.

Darauf antwurt vnſer gnedigiſter Herr der Kunig durch Hern Caſparn Slikch als vor vnd begert, das ſich die lantſchafft in ein veld verwilligen ſolten, wan ſein kunigclich Gnad mainet vorhin wider die veint veld zu machen, vnd ſein Ohem, Sweger vnd frewnt auch anruffen wolt, die im helffen wurden, vnd ſo er am erſten veld hiet, ſo mocht ſein Gnad von den Vngern gutlich taiding vnd frid des lands bekomen, ſolten aber die veint ee mit irm velt berait werden, vnd in das land ziehen, ee wenn ſein Gnad das yedem verſchub, ſo mecht das aber mer vnd mer beſchedigt werden, denn vor, vnd ſein Gnad getraut noch der lantſchafft werd ſolh verwilligen, wenn ſich ſein Gnad gancz darczu verleſt.

Dawider aber Her Albrecht von Ror Redt von der lantſchafft wegen, ſein kunigclich Gnad hiet ir antwurt vnd verwilligung wol vernomen, vnd batt ſein kunigclich Gnad hiet daron ein geualen, ſolhe uerwilligung dankcht Her Caſpar Slikch anſtat, vnſers gnedigiſten Herrn des Kunigs der lantſchafft vnd hiet daran ein gut geuallen.

Die Lanntmer, wes Herren Ritter vnd Knechtt vnd die Stet yetz zu Prag vbereinn worden ſind an der ſambnung kurtzlich, das all Herren, Ritter vnd Knechtt für ain mann ſind

die

die maiſten Stet Kunig Laſſlabn für ain Herrn aufnemen vnd darauf zum Romiſchen Kunig Poten erwelt haben, das in ſein Gnad in genanter zeit zu der kronung aufgeb, damit das ſew nicht ein Herren haben mit worten ſunder in werchen, vnd darczu wellen ſy die landt in einigung bringen, vnd haben ſich veraint vmb ain mann, der das landt, ſol regirn vnd verbeſen mit Rat der landherren vnd lantlewt, vnd von Steten, der aller ſullen ſein achtzehen vncz auf ſeinen jar vnd mit hilff vnd Rat des Romiſchen Kunigs &c. darczu ſind all aynig worden in landt vnd was zum laut gehoret Maiſner, Sleſier, die von Breſſlaw vnd ander die der Cron zugehorn helffen vnd raten das recht gen ſol armen vnd reichen, als ein Herr der jar hiet vnd habent dartzu gewilkert mitainander ein zins geben, als weit das land iſt, wer zins aus dem landt hat, oder wie ainer zins hat, und auch die Stet darczu helffen, damit im alles das kunigraich geloſt wurd vnd frey, das er hab mit wew zu herſchen, vnd noch wurd im ein michle ſumm gelts vberbleiben, damit er ſich andern Kunigen wol mug geleichen, auch ſullen die Herren von Oſterreich ermant werden, wann ſy haben geſprochen zu den Herren von Behem, das ſy ir hilff darczu tun, ſo wellen ſy des gleichen tun, nu mainen ſy wellens tun das, daz nie kainen Herren von Behem geſchehen ſey vnd wellen irs guts darczu geben arm vnd reich, des ſew nicht von rechten tun ſullen, ſunder von guten willen, vnd das das verſchriben werde in die lanttafel, ob hinfür ain Herr, ſich des wolt troſten, was ſy Kunig Laſslawen zu hilff tun yetzunder er wolles von im auch haben, das in das hinfür nicht ſolt zu ſchaden komen noch irn nachkomen, ſunder das ſew das tun von irm gutigem willen, damit das landt wider mocht komen in ainigung vnd in frid, auch wellen ſy, das maiſter Hanns Rokizan ſol Ertzbiſchof werden, darczu haben ſy auch boten erwelt vnd genent, die zum Pabſt gen Rom ſullen reiten, das er zu dem Ertzbiſtumb zu Prag beſtet ſol werden, ob das geſchicht, das werden wol innen hienach &c. vnd die Poten ſind genannt von lantlewten vnd von Maiſtern vnd von Steten, vnd wes Sigl ſy darczu wurden begern, das der an widerred ſigl, wenn es haben vormals ettlich Herren dem Pabſt von ſeinen wegen zugeſchriben, darauf ſein wirdigkait in ain antwurt auch verſchriben hat, er hab ir begir vnd verſchreiben wol vernomen, vnd wann ſy all aynig werden, vnd aintrechticlichen ain poten oder mer ſchikchen zu ſeiner Wirdigkait, was er durch irs frids vnd aynigung mit Got tun ſol, das well ſein Wirdikait ſich gutlich darczu haben, damit ſy in frid vnd aynigung mugen beleiben &c. Auch wern ander ſach vil zu ſchreiben, darczu ich nicht muſs hab gehabt, damit vil guter jar.

A B C

Her Jacob Sebekch.

Item ſo hat auch Her Jacob der Sebekch anbalt im Rat anbracht, wie im von vnſerm gnedigiſten Herren dem Kunig vnd ſeinen Reten ſey empfolhen worden, das er pey allen ſachen ſein ſull, vnd da werd er in der ſamung vnd ſachen hindan geſaczt, des wolt er gern entſcheiden ſein,

damit er das weſſt zeuerantwurten, daraus iſt von den egenannten Herren des Rats vnd den genanten, nemlich geredt worden, wie das von alter ſey herkomen, das ein anbalt nicht bey allen ſachen vnd ſamung, ſo ſy von der Stat notdurfft wegen zu einander komen vnd beſandt ſein worden, geweſen ſey, doch ſull man den anbalt beſenden, vnd von ſeinem furnemen guttiklichen weiſen, vnd ſolh gewonhait der Stat vnd alts herkomen zu erkennen geben, wolt er ſich aber dauon nicht waiſen laſſen, ſo ſull man die ſachen an den ganczen Rat vnd all genanten pringen, vnd nach irm Rat darumb ain antwurt tun.

Item ſo ſint auch deſſelben Tags fur den Rat komen Her Vlreich Eyczinger von Eyczing vnd Her Rudinger von Starhemberg vnſers gnedigen Herren des Kunigs Ret, vnd habent begernt, das man von der Stat ſein Gnaden zu hilff leihen ſult, L. pf. wider Hern Pangraczen von Galicz, der yecz das land aber ſwerlich angriffen vnd beſchedigt hat enhalb Tunau, wan ſein kunigclich Gnad mit ſambt andern auch darczu tun vnd V^{C}. pf. davor haben well, damit ſolhen beſchedigung widerſtanden vnd gewert werden &c. daraus iſt geredt, das man vnſerm gnedigen Herren N. dem Kunig erczeln ſull, wie das leſen yecz nahent auf den leuten ſey, das ein yeder ſeiner knechtt vnd pfert darczu bedurffund ſey, ſo hab man auch vertſoldner gehebt dadurch die Stat in merklich geltſchuld komen vnd noch gelter darumb iſt, das man der diczmals nicht vermuge, vnd ſein kunigclich Gnad diemuticlich pitten ſolhs die Stat gnediclichen zu begeben, wan aber von gemainer lantſchafft darczu getan vnd ein veld gemacht werd, ſo wellen ſy von der Stat auch darczu hilff tun, nach irm vermugen, das iſt alſo ſein kuniglichen Gnaden anbracht worden, aber ſein Gnad hat daran nicht ein geuallen gehabt, vnd durch Hern Vlrich Eyczinger widerum begern laſſen, ſein Gnaden zu raten, wie den veinten zu widerſteen ſey, das ſolh beſchedigung des lands werd vnderkomen, wenn doch ſein kuniglich Gnad auch gern darczu tun welle, &c. vnd auf das haben ſich die Herren verrer bedacht, vnd darnach ſein Gnaden verwilligt, die funfczig pf. zu hilff ſchikchen, vnd zu haben wider die veint, vnd die ſind auf ettlich purger gelegt worden, das ſy die darleihen, vnd den ſullen ſy den ſold geben, doch ſullen ſy von der Stat gut verczent, geſpeiſt vnd gefutert werden &c.

Darnach hat vnſer gnedigiſter Herr der Kunig, durch Hern Siggmunden von Eberſtorf ains groſſern zuſchubs begert als auf $\overline{CCC}$. pferd, vnd ob des nicht geſein mocht, das dann die Stat ſol hinaus ſchikchen zu den die ſy ee davor hat, das es $\overline{CCC}$ pracht $\overline{CC}$ zu roſſen vnd $\overline{C}$ zu fuſſen, darauf iſt vnſerm Herren dem Kunig an freytag nach des heiligen Creutz Tag Exaltationis ain ſolhe antwurt in geſchrifft getan worden.

Allerdurchleüchtigiſter gnedigiſter Kunig vnd Herr, als wir ewern kunigclichen Gnaden ain zuſchub volkchs vnd gezeugs zu geſagt haben, daran ewr kuniglich Gnad nicht maint ain genugen zu haben als wir vernemen,

men, vnd ewr kunigclich Gnad hat noch vmb ain merkliche anzal begern laſſen.

Allergnedigiſter Kunig, darauf geben wir ewern kunigclichen Gnaden zu erkennen vnſer merklich geprechen, die ewr kunigclich Gnad gnedigclichen verhören vnd fürnemen welle, als wir des ain gantz vertrawn in ewr kunigclich Gnad haben, daran vernymbt ewr K. G. das vns ſolh begern zu groſſen ſchaden vnd vnſtaten bekeme, zum erſten ſo iſt die ſtat in den kriegen mit ſolden, raiſen, vnd zu veld ligen, in groſſe geldſchuld komen, vnd müſſen jerlich merklich gelt dauon dienn, ſo ſind auch ſunderlich die Burger hie vaſt dauon ermer worden, vnd nemlich als denn zu Vngern, zu Behem, zu Merhern, auch hie im land groſſer vnfrid lange jar geweſen iſt, das die kaufleut hie mit irm handl vaſt ernider gelegt ſein, desgleichen all hantwerher, die haben weder jarmerkt, hie im land, noch arbeit in die andern lant, da vmb ligund gehaben mugen, ir ſind auch hie im land vnd zu Vngern vil beraubt worden, vnd zu groſſen verderben komen, ſo iſt auch manigem Burger hie, groſſer ſchaden geſchehen, vert in der prunſt von den Vngern.

Item ſo iſt vert der ganczem gemain ain groſs veliar geweſen, an irer weinwachs, das wir vns gemainklich all zu narung betragen müſſen, wiewol wir ain groſs veliar gehabt haben, ſo iſt vns ain ſunder merklicher ſchad geweſen, das ſouil vngriſcher wein in das land gefürt vnd erlaubt ſein worden wider vnſer freihait vnd gerechtigkait, vnd das das nicht gewert iſt, wiewol wir das manigueltiklichen klagt vnd anpracht haben.

Item ſo ſey wie die gancz gemain das jar vmb merklich vnd groſs gut komen, mit dem gepaw vnd zurichtung der Stat wider die veint, vnd ſunder mit den ſolden, die wir hewr ausgeben haben bey drein moneiden wider die veint von Vngern, als das ewrn kunigklichen Gnaden wiſſentlich mag ſein.

Item wir emphahen auch groſſen ſchaden an dem, das die münſs hie nicht irn gank hat, vnd das die gut Wienner münſs alle aus dem land gefürt, vnd die gering münſs darin pracht wirt.

Genedigiſter Kunig, wir piten diemütiglich ewr kunigkliche Gnad, welle mit vns nicht anfahen im land veld ze machen, wan weilent Kunig Albrecht vnſer gnedigiſter Herr ſeliger gedechtnus offt bey acht oder virczehen tagen, vor mit ſeinen Herren Rittern vnd Knechten zu veld was, das wir erſt darnach eruodert vnd zu ſeinen kunigclichen Gnaden komen, alſo well vns ewr kunigcliche Gnad auch gnedigclichen halten.

Allergnedigiſter Kunig ſo iſt yetz das leſen an vns, das wir veſſen ſullen, die nucz der wir vns künftigclichen betragen ſullen vnd müſſen, wan wir gemainklich vnſer maiſte narung dauon haben, ſolten wir nu die vnſern ſo merklich von vns ſchik-

schikchen, wie kemen des mit dem veſſen vnſer wein zu groſſerm ſchaden.

Ob nu yemant ewern kunigclichen Gnaden von der Stat aufnemen vnd vermugen anders fürbracht hiet, oder fürbringen wurde, ſo ſull ewr kunigclich Gnad ſolih vnſer notdurft vnd geprechen genczlich vnd warhaftigclichen gelauben, das ſich die alſo halten.

Darumb allergnedigiſter Kunig, ſo biten wir diemütigclich als vnſern allergenedigiſten Herren, ewr kunigclich Gnad welle ſolich vnſer geprechen vnd notdurft, auch vnſer willig vnd vndertenig dienſt, die wir ewern kunigclichen Gnaden mit vnſerm volkch var vnd auch yetz getan haben vnd hinfür gern tun wellen, gnedigclichen anſehen vnd fürnemen, vnd an den hunderten wertlichen zu diſem mal ain genügen haben, das wollen wir vmb ewr kunigcliche Gnad mit vndertenigen gehorſam willigclich verdienn.

So aber das leſen für iſt, wann denn ewr kunigcliche Gnad mit der landſchafft veld macht, ſo wellen wir als die gehorſamen darczu tun, als wir vormalen nach gelegenhait der ſachen ye darczu getan haben.

Antwurt vnſer Kunig Fridreichs Römiſchen Kunigs zu allen czeiten merer des Reichs Herczogen zu Oſterreich &c. des Kunigreichs von Pehem potſchafft auf ir werbung vnder vnſerm inſigl zu Wienn gegeben an Sambſtag vor ſand Kolmans Tag (*7. Octob.*) Anno Domini &c. quadrageſimo ſeptimo.

A Als ir zum erſten mündlich vnd darnach in geſchrifft von des Kunigreichs Behem wegen ain werbung an vns getan habt, darinn meldung beſchiecht, wie vnſer potſchaft, ſo wir durch Procopien von Rabenſtain vnd Jörgen Kaynacher den Herren des Kunigreichs Beheim, die yetz zum Newnhaus bey einander, vnd auf den weg geweſen ſind, ſich zu dem geſatzten Tag auf ſand Michels Tag yetzuergangen her gen Wienn zufugen, haben getan, dieſelben Herren von Behem, ab dem B weg hinderſtellig ſulle gemacht haben, des ſy vaſt betriebt ſein, darum das wir in zu empoten haben, das wir in Kunig Laſſlawen nicht geben wellen, vntz das er zu ſeinen vogtpern jaren kumbt, vnd ſy doch erber pillich weg fürgenomen hieten, die nicht allain dem Kunigreich Behem ſunder dem Romiſchen Reich vnd dem haus Oſterreich nucz geweſen wern, vnd maynen nu all ſolh ſach willen fürnemen ſchickung zu ſolhen dingen geordent Teg, vnd ir hinderſtellung C von dem Tag vnſerm heiligen Vater dem Pabſt, den Cardinaln andern vmbgelegen Kunigen den Curfürſten, andern Fürſten vnd frumen leuten zeclagen, damit allen frumen leuten landen vnd herſchafften wiſſentlich werd, wie diſe ding alle vnſern halben vnd nicht irn halben prechen haben, vnd müſſen in ſolichem ellend nach ſo groſſen langen ſachen das Kunigreich Behem vnd ſich ſelbs fürſehen, das ſy hinfür nicht ſein an ain Kunig vnd Herren, ſy bedunkcht auch in ſo langen widerwertigkaiten Kunig Laſſlawes jar zu lang zu erbaiten, als ir dann das mit mer worten vnd in geſchrifft geſeczt, vnd

vns

vns des ain verpetſchade zedel geantwurt habt.

Darauf iſt vnſer antwurt, wie die vom Adel vnd die von Steten aus dem Kunigreich Behem vor etlichen jarn ir potſchafft bey vns hie gehabt haben mit vollem gewalt, vnd vns zu erkenen geben, wie ſy vnſern lieben vettern Kunig Laſslawen zu irm Kunig vnd Herren aufgenomen hieten vnd begerten in den zu geben, das in aber deſmals abgeſlagen ward, darauf ſy verrer begerten, das wir vns der vormundſchafft vnd verweſung des Kunigreichs Behem annemen, das wir dann durch irrer bete vnd ander guter vrſach willen teten, vnd gaben in des vnſern beſiglten brief, nu ſein wir ſeind her als ain vormund von im vmb nichte erſucht worden, dann das ſy ir potſchafft aber bey vns zu Newnburg gehabt haben, vnd begerten ains tags oder zeſamen komen mit vns, derſelb tag denn geſeczt ward auf ſand Michels tag nagſt uergangen, nu haben wir von den poten ſo zu Newnburg bey vns geweſen ſind wol vernomen, das der tag von Kunig Laſslawes wegen ſolt gehalten werden, wir haben aber von in nicht verſtanden, das ſy begern wurden oder wolten in Kunig Laſslaben zu geben, wir haben auch nicht gedacht, das ſy ſolhs begern wurden, nach dem vnd in das vormals abgeſlagen iſt, dann yetz nemlich ſein wir ſolhs erſt klerlich erinert worden, wann hieten wir von den Poten des Kunigreichs Behem zu Newnburg ſolichs vernomen, wir hieten in zu ſtund ain antwurt getan, das wir in Kunig Laſslaben nicht geben wolten, als wir dann das vormals den andern, die hie zu Wienn bey vns darumb geweſen ſind geantwurt haben, alspald wir aber ſolichs erinnert warden, ſchikchten wir Procopien von Rabenſtain vnd Jorgen Kainacher zu den Behemiſchen Herren, die zu dem Nawnhaus warn vnd beualhen den, ſy zu erinnern, wer die ſach alſo, das ſy ſolhs begerung tun wolten, das ſy dann weſten, wie uns Kunigin Elizabeth ſeliger gedechtnuſs irn ſun Kunig Laſslaben, vnſern lieben Vettern, als dem nagſten freunt, vnd ſeinem vormund mit ſambt ſeiner Cron von Vngern in gegeben, vnd auf groſs vertraun beuolhen hiet, den wir dann piſher alſo getreulichen inngehabt vnd noch hieten, vnd als menigclich verſten mag, das wir denſelben Kunig Laſslaben glimpflichen vnd zimlichen von ſeinn mundigen vnd vogtpern jarn aus vnſern handen nicht geben mochten noch wolten, als wir dann das den Vngriſchen Herren auf manigen tagen, ſo ſy ſolhs auch begert habent, lautter abgeſlagen, vnd mit den obgemelten vrſachen zu erkennen geben haben, ſo möchten die Herren von Behem, die vor ettlichen jaren in merclicher maynung zu Wienn geweſen wern, auch wol ingedenk ſein, das in das alles dazemal genuglich erczelt wer worden, daraus die Herren klerlicher vernemen mechten, das vns nicht fugt glimpfs halben vnſern Vettern alſo aus zegeben, wann er mer dann ain land hiet, als ſy wol weſten, ſo er aber zu ſeinn beſchaiden jarn kem, ſo mocht er ſich fugen in ſeine land, welihs er wolt, darczu wir im helffen vnd raten wolten als vnſern Vettern, vnd das verkunden wir in darumb, das ſy ſich darnach weſten zu richten vnd nicht

geſprechen mochten, das wir in ain
folhs nicht bey zeiten ze wiſſen ge-
tan hieten, ee ſy vol riten wern, hit-
ten ſy aber auſſerhalb ſolher bege-
rung yndert ander weg vor in, die
da wern zu ern vnd nucz dem Ku-
nigreich zu Behem landen vnd leuten,
vnd wie das Kunigreich am orden-
lichiſten vnd peſten mocht fürgeſe-
hen vnd mit gutem Regiment beſtel-
let werden zu frid vnd gemach, dar-
czu wolten wir gern helffen vnd ra-
ten, was wir mit Got vnd ern ge-
tun mochten vnd welten mit in gern
ſolhen tag halten vnd daraus reden,
vnd darumb ſolher vnſer potſchafft
bedurffen ſich die Herren nicht betru-
ben, wann wir vnſern vettern Kunig
Laſſlaben nach gelegenhait der ſachen
nyemand pillichen geben mugen, ſun-
der wir wellen den ſelber halten
frewntlich vnd erberlich als ſich ge-
purt vncz zu ſein beſchaiden jarn,
vnd alsdann mag er ſich fugen in
welchs land er wil, vnd darczu wel-
len wir im gern helffen, vnd raten
als vnſerm Vettern, aber aus ord-
nung vnd Regiment des Kunigreichs
Behem vnd frid vnd gemach der land
zu reden, des ſein wir nie wider,
ſunder allbeg willig geweſen, vnd
ſein auch noch willig darumb zu ta-
gen, an gelegen Stet mit in zu komen
dadurch ſy nicht vrſach gehaben mu-
gen ichts wider Kunig Laſslaws vnd
des haus Oſterreich gerechtigkait
vnd herkomen fürczenemen, vnd hof-
fen, ſy werden in auch darauf kainen
andern Kunig noch Herren nemen
ſunder Kunig Laſslaws beſchaiden
jar erwarten, nach dem vnd er ain
rechter natürlicher erb vnd Kunig zu
dem Kunigreich Beheim iſt, von ſei-
nem Ern, vnd von vater vnd muter,

A vnd er auch ſuſt nach ſolhen verſchrei-
bungen, ſo zwiſchen den landen ſind
gerechtigkait darczu hat, vnd wo
das auch fur vnſern heiligen vater
dem Bapſt, die Cardinal Kunig Kur-
fürſten vnd Fürſten kumbt, das hof-
fen wir wol zu verantwurten, doch
ſo maynen wir es wer nicht not ſolhs
an yemands zu bringen, angeſehen
ſolh gerechtigkait vnd herkomen
Kunig Laſslaws, vnd der hewſer
Behem vnd Oſterreich vnd die Her-
ren von Behem bedurffen in auch
ſolh obberürt vnſer potſchafft zu
B ſcham ſchmach oder beſwernuſs nicht
fürnemen, wann das im peſten be-
ſchehen iſt, wan was wir im vnd
dem Kunigreich mit Got vnd ern,
noch ze nucz frumen vnd frid vnd
gemach der land fürgenemen vnd be-
trachten mochten, des ſein wir wil-
lig, vnd ſein des auch albeg willig
geweſen, dadurch der abgang an vns
nicht iſt noch ſein wirdet, damit die
ſachen all zu guten komen vnd bracht
werden, ob ſy ſich aber des beſwert
deüchten, ſo ſein wir willig von der
C ſachen wegen für den obgenanten vn-
ſern heiligen vater den Pabſt vnd das
Collegium ſeiner Cardinäl oder für
die Kurfürſten zu komen, zu gutli-
chen oder rechtlichen auſtrag.

CXXXIX.

Diffidatio Pancratii de ſancto Nicolao & ſociorum ad ſenatum Vindobonenſem miſſa. Ex iisdem Actor. comment. Vol 1. fol. 254. p. 1.

Abſag in Pehemiſcher ſprach, die in dewtſch pracht vns dem Bur-
germaiſter geantwurt iſt worden

an

an Phintztag nach dem heiligen Phingstag Anno XLVIII.

A

Allerdurchleüchtigister Fürst Kunig Albrecht Römischer, wir Dietreich von Schonhof Nicolass Labun von Holowus, Sigmund Kebner von Zandaw, Wilhelm von Rosental, Jan von Hadrtze, Larentz Pernstain von Drahowitz, Jan Parizek von Chotienaw, Hanns von Widbach, Erhart von Raitenpach, Smil von Wesselitz, Jorg von Palaw, Slanner von Wesitz, Pzibik von Krissaw, Hainraich von Berkaw, Przibislaw von Swinaw, Jan von Pilsen, Zayka von Newolitz, Wentzlaw von Vdoleny 'wodi, Budiss von Dassitz, Andre von Militz, Jorg von Daun, Benesf von Dalessitz, Merten von Krummenfels, May von Czrwne, Mathes von Czirkwitz, Weigant Mitzkowsky, Michalek Wilhelm Kotzando von Zlutzitz, Wentzlaw Codawer von Elbogen, Jan von Zleho. Wir alle samentlich mit allen vnsern dienern bewarn vns gegen ewrn Gnaden vnd gegen allen ewrn ambt lewten, dienern vnd vndertanen werntlichen vnd geistlichen vnd gegen dem gantzen land, neben dem Edln Herren Hern Pangretzen vnserm Herren, alslang wir bey seinen Gnaden in dinst sein, in der mass wer es das in solicher mass ichts geschech das wir gegen ewrn Gnaden mit nichte wellen pflichtig sein, vnd des zu vrkund haben wir Mikolaschen Labun insigl heran gedrukt, wann wir der vnsern bey vns nicht gehabt haben. Geben zu Sempnitz an erichtag nach Phingsten (*16. Maji*) Anno &c. quadragesimo octavo.

B

C

CXL.

Acta Comitiorum Austriæ, ad d. 13. Junii Imp Friderici jussu Crembsii celebratorum. Ex iisdem Actor. comment. vol. 1. fol. 254. p. 2.

Ausschreiben auf den lanttag gen Krembs zu sand Giligen (*sic in mss.*) tag anno Dom. &c. XLVIII.

Fridreich von Gotes Gnaden Romischer Kunig zu allen zeiten merer des Reichs Hertzog zu Osterreich vnd zu Steir &c.

Erbern weisen lieben getrewn, als Pangretz von Galitz und sein helffer das land von Osterreich vntz her mit raub, prannt vnd in ander weg mutwilligclich vnd swerlichen angriffen vnd beschedigt haben vnd noch teglichen tun, begern wir an ew mit fleiss, empfehlen ew auch ernstlich, das ir ettlich aus ew auf den nagsten montag vor sand Veits tag (*10. Junii*) schirist künftigen gen Krembs zu vns, oder ob wir persondlich, auch selben tag dahin nicht komen mochten zu vnsern Rëten, die wir dahin schikchen werden, sunder, vnd damit sambt andern vnsern land lewten Prelaten vnd den von Steten, die wir gmainklich auf den benanten tag auch dahin ze komen erwodert haben, helffen vnd raten, wie solhen vnd auch andern beschedigungen angriffen vnd inczugen, so in das land beschehen möchten ze widersten sey vnd ew des nicht sawmen noch irren lasset, daran tut ir vns gut geuallen, das wir gen ew gnediclichen erkennen wellen. Geken zu Grëtz an montag nach dem heiligen auffer-

ferttag (*6. Maji*) Anno Domini &c. XLVIII. Vnſers Reichs in newndten Jare.

Comiſſio Domini Regis in conſilio.

Den Erbern weiſen vnſern lieben getrewn N. dem Burgermaiſter Richtter vnd Rat vnd den Burgern gemainklich zu Wienn.

Zu den lanttag gen Krembs ſind gegeben vnd geſchikcht worden von der Stat zu Wienn.

Her Hannſs Steger Burgermaiſter.
Hanns Haringſeer.
Eraſem Ponhaimer.
Peter von Aſlabing.
Wolfgang Herting.
Steffan Awer.
Chriſtan Viſſinger.
Vlreich Hirſchawer Statſchreiber.

An montag vor ſand Veitstag (*10. Junii*) ſein Wir komen gen Krembs zu dem tag, vnd an mitichen darnach vor ſand Veits tag ſind die Prelaten, Herren, Ritter vnd Knecht vnd die von Steten geuvordert worden zu einander zu komen in das Kloſter des morgens zu der ſibenten ſtund, do lieſſen vnſers gnedigiſten Herren des Kunigs Rete, die da warn mit namen der von Kremſe, der von Secka, der von Walſſe, Her Erhart von Zelking, Her Fridreich von Hohenberg, Her Sigmund von Eberſtorf Obriſter Kamrer vnd Hubmaiſter in Oſterreich, Her Fridreich von Graben vnd Leopold Aſpach, die Landſchafft pitten, das ſy nicht verdriſſen hieten, wann ettlich noch heut herkomen wurden vntz morgen an Phintztag zu der ſibenden Stund, ſo ſolten ſy wider in das Kloſter komen, da wolten ſy in dann vnſers Gnedigiſten Herren maynung vnd begern zu erkennen geben.

An Phintztag vor ſand Veitstag (*13. Junii*) zu der ſibenten ſtund vormittags komen die vir parteyen in das Kloſter, alſo pracht Leopold Aſpach anſtat der andern Rete für ain glaubbrief, von vnſerm gnedigiſten Heren dem Kunig, der von der lantſchafft geleſen ward, vnd vermelt darauf das auffſchreiben, das vnſer gnedigiſter Herr der Kunig der lantſchafft getan hat zu dem tag vnd bat vnd begert, das ſy darczu raten vnd helffen ſolten, wie man ſolchen beſchedigungen, raub, prannt vnd den inczugen, ſo Her Pangretz vnd ſein helffer in dem land getan hieten, widerſten vnd fürkomen ſolt, darczu wolt ſein küniglich Gnad auch tun, was er als gerbhab ſchuldig wer zu tun vnd ſich darinn nicht ſparen vnd gen der lantſchafft vnd yedem gnedicklichen erkennen, vnd vnſern gnedigiſten Herren Kunig Laſſlaben ſein Vettern daran weiſen, das er des auch in gnaden der lantſchafft nymer ſolt vergeſſen.

Er gab auch zu erkennen, wie vnſer gnedigiſter Herr der Kunig von ſolher angriff wegen, die Her Pangrätz tet, den vngriſchen Herren geſchriben vnd an ſew begert vnd beten hiet, das ſy das vnderkomen vnd Hern Pangretzen darumb ſchreiben ſolten, als ſy des der beredung wegen ſo zwiſchen den landen zu Rakerſpurg betracht vnd geſche-

ſchehen ſein, ſchuldig wern, aber ſy hieten noch wenig darczu geton.

Habent ſich die drey Partheien, Prelaten, Herren, Ritter vnd Knecht verwilligt, vnd was ir maynung vnd rat, das man von den vir Partheien darczu geben ſolt aus yeder Parthey vir, die ſolten vmb zwelffe wider in das Kloſter zu einander komen, vnd aus den ſachen reden, vnd ob ſein not tun wurde, ſo ſolt man die Räte was lantleut wern, darczu vordern, vnd ſew ſolh fürnemen auch horn laſſen.

Darnach wurden die vonn Steten gefragt, was irs geuallens darin wer, die bedachten ſich vnd ſprachen, das ſy gut bedeucht, das vnſers genedigiſten Herren des Kunigs Rete was lantleut wern zu den vir Partheien am erſten ſolten eruodert vnd gepeten werden, in den ſachen zeraten, als die lantleut was das peſſt vnd nucziſt wer für land vnd leut, vnd vnſern gnedigiſten Herren, wann ſy doch auch dem land ains guten ſchuldig wern, aber geuiel den drein Partheien ir maynung paſer, ſo wolten ſy ſich auch daraus nicht ſetzen, vnd alſo ward die ſach geſchoben vntz auf die zwelft ſtund, da kamen die vir Partheyen wider in das Kloſter, vnd ward aber die ſach geefert alſuor, das die drey Partheyen gut daucht, man ſolt darczu geben als vorgemelt iſt, vnd dan vnſers gnedigiſten Herren des Kunigs Ret eruodern. Aber die von Steten gaben in ain ſolhe antwurt, ſeind vnſers gnedigiſten Herrn des Kunigs auffſchreiben innhielt, das all Prelaten, Herren, Ritter vnd Knecht, dicz lands zu dem Tag komen ſolten, vnd ſeinn Gnaden Ret, der von Walſſe, der von Zelking, von Hohenberg vnd Her Sigmund von Eberſtorff, auch lantlewt wern, ſo ſolt man ſy als lantleut darczu eruodern, das ſy mit ſambt der lantſchafft darinn raten ſolten das peſt was für land vnd leüt wer, vnd das dann darnach zu den ſachen geben vnd nach notdurfften daraus geret wurde.

Auch der von Steten antwurt bedachten ſich die Prelaten, Herren, Ritter vnd Knechtt vnd ſprachen, das in ir antwurt auch wol geuiel vnd ſandten aus zu den Reten vnd lieſſen ſy piten, das ſy als lantleut zu in komen, vnd auch in den ſachen raten ſolten das peſſt, des wurden ſy willig, vnd gingen zu den vir partheyen, vnd da ward von in geraten, das aus yeder parthey vir gegeben wurden, die aus den ſachen in einer eng gereden mochten, vnd was da beredt vnd betracht wurde, das ſolt vnd mocht yeder tail wider an die ſeinn pringen, alſo ſchieden ſy des tags von einander.

Vnd ſind das die Herren, die aus den vir partheyen darczu gegeben ſind.

Aus den Prelaten.

Abbt zu Krembſmünſter.
Abbt zu Lilienfeld.
Brobſt zu Newnburg.
Abbt zu Engelharczell.

Aus den Rittern vnd Knechten.

Her Jörg Perkhaymer.
Her Hanns Hofkircher.

Her Erhart Kelberharder.
Jorg Stainer.

Aus den Herren.

Her Erhard von Zelking.
Her Wolfgang von Trawn.
Her Fridreich von Hohenberg.
Her Ott von Topel.

Aus den Steten.

Her Hanns Steger Burgermaiſter zu Wienn.
Hanns Harnigſeer daſelbs.
Michel Mennſeer von Kloſternewnburg.
Vnd der Truent von Steir.

Darnach an dem freitag vor ſand Veits tag des morgens komen die ſechczehen, die von den vir partheien darczu geben warn zu einander, vnd ſind ains fürnemens aynig worden, auf der andern verpeſſerung vnd lieſſen das die lantſchafft nach mittags in geſchrifft hörn, vnd yeder tail pracht das an die ſein, ob ſy an ſolhen fürnemen ein geuallen hieten, die bedachten ſich vncz an ſand Veits tag des morgens frue, do kömen vnſers gnedigiſten Herren des Kunigs Rete auch zu der lantſchafft vnd ſagten in, das ſy an ſolhem fürnemen ein geualhen hieten, des dankchten die Ret anſtat vnſers gnedigiſten Herren der lantſchafft mit ganczem vleiſs, vnd hofften ſein kunigcliche Gnad wurd daran ain groſs geuallen haben.

Vnd lautt daſſelb fürnemen alſo.

Hochwirdigen Edlen veſten lieben Herren, als ir von vnſers allergnedigiſten Herren des Römiſchen Kunigs Gnaden wegen geworben vnd für gehalten habt der lantſchaft die beſchedigung des lands von Hern Pangretzen vnd ſeinen helffern, vnd wie ſein kuniglich Gnad beger hilff vnd rat ſeinen Gnaden zu tun, damit dem widerſtanden werde, vnd auch andern inczugen die ſich von andern, dem land zu ſchaden, erheben möchten vnd dabey vermelt, wie ſein kunigclich Gnad willig ſey beyſtand zu tun, was ſein Gnaden als vormund ſeins Vettern Kunig Laſslaben vnſers gnedigen Herren zu geburt, vnd mainet ſich darin nicht zu ſparn, ſolh ewr anpringen, hat die lantſchafft wol vernomen vnd ſolhs gnedigen willens vnd erpietens dankcht die lantſchafft diemüticlich ſeinen kunigklichen Gnaden.

Vnd darauf habent die Prelaten, Herren, Ritter vnd Knecht, vnd die von Steten, was der yetz in der ſamung bey dem tag ſind gedacht, nach den vnd der merer tail der landleut bey dem tag nicht ſind, ſey in gar ſwer ſolher merklicher ſachen anczenemen vnd darinn ze raten, aber ſy ſehen an die groſs merklich notdurft des lands vnd habent für ſich genomen auf der andern lantlaut verpeſſerung die nicht bey dem tag ſind.

Vnd dunkht ſew nichtz fuglichers noch peſſers ſein, damit dem veinten widerſtanden, vnd der ſchaden des lands gewendet werde, denn mit einem gewaltigen veld fur Hern Pangretzen.

Item ſy haben auch fur ſich genomen, das ain ſolh veld auſſerhalb

des

des lands nicht füglich noch ſo nutz-
per mug gemacht vnd erhebt wer-
den, an vnſers gnedigiſten Herren
des Kunigs perſondlich beiſten, wann
ſy für ſich nement, das ye das veld,
an ſein kunigclich Gnad, als ain Für-
ſten von Oſterreich, auſſerhalb des
lands nicht nuczlich mocht gehalten
werden, vnd bittent ſein kunigclich
Gnad mit aller vndertenikait ſein ku-
nigclich Gnad welle gnedigclich an-
ſehen vnd bedenkchen, das vnſer
gnedige Herſchafft von Oſterreich
löblicher gedechtnus vorher ye per-
ſondlich in ſolhen velden geweſen
ſein und getrawent ſein kunigclich
Gnad wolle das auch alſo tun.

Item ſo verwilligt ſich die lant-
ſchafft, was der yetz hie iſt, vnd ha-
bent hoffnung, die andern, die nicht
hie ſind werdent das auch tun mit
ſeinen kunigclichen Gnaden mit irm
leib vnd geraiſigen volkch auf ze
ſein nach irm vermugen, auch ſeinem
kunigclichen Gnaden zu geuallen, wie
wol ſy des nicht ſchuldig wern ir
paurſchafft albeg den zehenten dar-
tzu auf zu pringen vnd damit ſeinn
kunigclichen Gnaden vnd dem land
zu dinſt werden, in ſolcher maſs vnd
ordnung als ir voruodern ſeiner ku-
nigclichen Gnaden voruodern Für-
ſten zu Oſterreich getan habent vnd
von alter ſey herkomen, vnd bittent
ſein kunigclichen Gnad welle ſy auch
halden vnd in tun als die ſelben ſein
K. Gnaden voruodern irn voruodern
vns ye getan habent.

Item wiewol doch von alter her-
komen iſt, das ſy aus dem land auf
ir ſelbſt koſſt vnd zerung nich ſchul-
dig zuziehen wern, noch dann ſeinn ku-
nigclich Gnaden zu geuallen vnd dem
land zu nucz willent ſy das erſt mo-
neid, das ſy im land vmbſuſt zu dienn
ſchuldig wern, auſſerhalb des lands zu
veld gegen Hern pangretzen auch
vmbſuſt tun, inmaſſen als ſy das
im land zu tun ſchuldig wern, doch
das ſew ſein kunigclich Gnad mit
ſchaden briefen nach notdurften ver-
ſorgen, auch in des ain verſorg brief
geben ſol, das ſy ſolhs von guten
willen vnd nicht von gerechtigkait
wegen getan haben, damit in das in
künftigen zeiten an irn freihaiten
vnd gerechtikaiten nicht zu ſchaden
komm.

Item das auch ſein kunigclich
Gnad allen geſten, die güter im land
haben, orden, das ſy von irn gütern
gereiſig volkch dem veld zu hilff
haben nach notdurfften.

Ob aber ſolh ir volkch nicht fu-
glich ſein wurde, das dann ſein ku-
nigclich Gnad ain anſlag, darauf tun
laſs vnd landlewt darczu geordent
werden, den inzenemen vnd ſoldner
in das veld darumb haben, damit ſein
Gnad vnd das veld deſter paſer ge-
ſterkcht werde.

Item das auch die paurſchafft auf
den land geſeſſen, die dinſtpere güter
haben, auf dem land auch zu dem
veld gepraucht werden.

Item das ſein kunigclich Gnad,
in der zeit, ee das veld gemacht wir-
det, dem Haubtman auf der Marich
mit mer geraiſigen volkch beſterkcht
ſouil, damit der Haubtman ſolhem
zugen deſter paſer widerſten, vnd
damit ſich auch die lantſchafft,

dester berublicher zu dem veld geschikchen mug.

Item so vnser gnedigister Herr in das veld kumbt, so wirdet sein Gnad mit der lantschafft die zu seinn Gnaden kumbt, wol ainig werden wie andern zugen, ob sich die in das land begeben, zu widerstehen sey.

Item sy bedunkcht auch gut sein das vnser gnedigister Herr bey seinn freünten vmb hilff bestelle, wie das sein Gnaden dunkchet gut sein.

B Item ob auch notdurfft wer, das sein Gnad in das Kunigreich gen Vngern fürsech, damit solh veld machen wider seinn Gnaden frid vnd verschreibung nicht sey.

Item das auch sein Kunigclich Gnad fürsech gen Behem vnd Merhern, das von denselben Hern Pangretzen nicht zu schub getan werden.

Item das vnser gnedigister Herr bestell, das solh fürnemen den lantleuten ob der Enns pey ain tag auch furgehalten vnd dem nachgegangen werde.

Item sy bedunkcht auch gut sein, so sein kunigclich Gnad ye furderlicher das veld anfach vnd auschreib, so das ye pas für sein Gnad vnd fur land vnd lewt sey.

Item ob yemand das veld dringen wolt, das dann aller menigclich auf sey zu rossen vnd zu fussen, dem veld zu hilff und zu rettung.

Auch bitt die lantschafft diemüticlich sein kunigclich Gnad welle A gnediclichen darob sein vnd gedenkchen, das die münss im land irn gang hab vnd gehalten werde, als von alter sey herkomen, wann das grosslich sey für sein K. Gnad vnd für land vnd lewt, vnd das land grossen schaden nymbt, an der frembden vnd geringen münss, die yetz im land geet.

CXLI.

Acta Comitiorum Austriæ ad d. 4. Novembris ab Imp. Friderico Crembsium indictorum. Ex iisdem Comment. vol. 1. fol. 260. p. 1.

Anno Domini &c. Quadragesimo octavo an Montag nach Allerheiligen Tag (*4. Novemb.*) ist das Lanttaiding gen Krembs gelegt, vnd ausgeschriben worden von vnserm gnedigisten Herren dem Romischen Kunig &c. vnd lautt dasselb ausschreiben also.

Fridreich von Gotes Gnaden Romischer Kunig zu allen czeiten C merer des Reichs, Hertzog zu Osterreich, vnd zu Steir &c.

Erbern weisen lieben getrewen, wir begern vnd piten ew mit gantzem fleiss, emphelhen auch ew ernstlich, das ir auf den nagsten montag nach Allerheiligen Tag schiristkünftigen ettlich aus ew zu vns gen Krembs schicket, die mit sambt andern vnsern lantleuten, die wir gemainclich auf denselben Tag, auch dahin zu komen eruodert haben helffen zu raten, ob icht inczug oder ingriff in das land beschehen, von

wem

wem das wer, oder ob icht krieg darinn auferſtunden, oder new anffeng dem land zu ſchaden gemacht wurden, wie dem allen zu widerſteen vnd ſolhs zu vnderkomen, vnd zu wern ſey, ew auch darnach ſchiket vnd beſtellet, ob des dazwiſchen not wurd, vnd wir ew auf eruorden das ir dann nach allem ewern vermügen, an alles verczichen, auffeit, vnd ſolhen inczug vnd kriegen zu widerſten helffet, vnd ew des nichts ſawmen noch irren laſſet, als ir vns vnſerm lieben vettern Kunig Laſſlawn, woſelbs land vnd leuten des ſchuldig ſeit, daran tut ir vns mit gut geuallen, das wir gen ew gnediclichen wellen erkennen. Geben zu Wienn an Eritag vor ſand Michels Tag (*24. Septemb.*) Anno Domini &c. XLVIII- vnſers Reichs in newndten jar.

Commiſſio Domini Regis in Conſilio.

Den Erbern weiſen, vnſern lieben getreun N. dem Burgermaiſter, Richter, Rat vnd den Burgern gemainclich zu Wienn.

Item von der Stat Wienn ſind zu dem lanttaiding geordent vnd geſchafft worden zu ziehen.

Her Hanns Steger Bugermaiſter, vnd Münssmaiſter, Peter Straſſer Kellermaiſter, Heinreich Heiden, Eraſem Ponhaimer Kamrer, Thoman Schwarz Spitalmaiſter, Mathias Wisler, Philipp Kraukker Wiſſinger, Wolfgang Herting vnd Vlreich Hirſchawer Statſchreiber.

Item an Montag nach allerheiligen tag habent ſich mein Herren zu Wienn erhebt vnd ſind gen Krembs komen an eritag, darnach an mitichen ſand Linharts tag iſt die lantſchafft geuodert worden zu komen in das Cloſter vmb czwey nachmittag, da haben vnſers Herren des Kunigs Rete die lantſchafft gepeten, ſich nicht laſſen zu verdriſſen, wann ſy der lantſchafft noch mer her warttund wern, vnd als morgen an phintztag vmb ains nach mittag ſolten ſy all wider in das Cloſter komen, do wolten ſy dann vnſers gnedigiſten Herren des Kunig maynung zu erkennen geben, darumb der tag wer ausgeſchriben.

Item an denſelben phintztag vor ſand Merten tag vmb ains nach mittag komen die vir partheien in das Kloſter zu vnſer gnedigiſten Herren des Kunigs Reten mit namen Hern Silueſter Biſchouen zu Kremſe, Graf Vlreichen von Cili, Graf Johannſen von Schawnberg, Hern Hannſen von Neitperg, Herrn Sigmunden von Eberſtorff Obriſten Kamrer vnd Hubmaiſter in Oſterreich, Leopolten Aſchpach &c. die leſſen da hörn ainn Cglaubbrief von vnſern gnedigiſten Herren dem Kunig, vnd Her Hanns von Neitperg, ward da erzellen vnſers Herren des Kunigs begern vnd maynung, darumb ſein Gnad den tag gemacht vnd auſgeſchriben hiet her zu komen vnd zu raten, ob icht inczug oder ingriff, in das lant beſchehen, von wem das wer, oder ob icht krieg oder ingriff darinn auferſtunden oder new anffeng dem land zu ſchaden gemacht wurden, wie dem allem zu widerſten vnd ſolhs zu vnderkomen vnd zu wern ſey &c. darinn welle ſich vnſer gnedigiſter Herr auch angreiffen, vnd von leib vnd gut

darczu tun, als er des als gerbhab vnd vormund Kunig Laſſlabs ſeines Vettern ſchuldig ſey.

Darnach als die ſach der lantſchafft aigentlich erczelt word, da ward geraten, von dem Adel zwelif von den Prelaten ſechs vnd von den Steten auch ſechs darczu ſolten gegeben werden, die dann morgen an freitag frue vmb ſieben in den Pfarrhof zu einander kömen vnd aus den ſachen reden, vnd das dann die lantſchafft nach mittag vmb zwey in dem Cloſter anpringen ſolten, ob ſy deran ein geuallen haben wurden, ſo ſolt dem alſo nach gegangen werden.

Alſo ſind darczu gegeben worden aus dem Adl Graf Johanns von Schawnberg, Her Rudinger von Starhenberg, Her Remprecht von Eberſtorff, der Plankenſtaner, Her Albrecht von Potendorff Her Ott von Topl. Aus der Ritterſchafft Her Jorg der Hager, Her Wilhelm Ebſer, Jörg Sewſenegker, Jorg Steiner, Her Niclas Drukſetz, Sigmund Fritzeſtorffer. Aus den Prelaten der Abbt von Melkch, Abbt von Kottweig, Abbt zu Krembsmünſter, Probſt zu ſand Polten. Aus den Steten Heinreich Haiden, Thoman Swartz vnd Kriſtan Wiſſinger von Wienn, N. der vorſter zu Stein, Meüſner von Kloſternewnburg vnd von Steir.

Vnd als die vir vnd zwaintzig aus den vir partheyen ſind zu ainander komen, do habent in die Rete vil mer merklicher vnd trefflicher ſachen fürbracht vnd zu erkennen gegeben vnd ettlich briefleſen vnd horn laſſen, als von des von Sachſen des eltern auch von der Behem vnd von der Vngern wegen, das ſy an freitag vormittags aus den ſachen, darum der tag aufgeſchriben vnd der lantſchafft erczelt iſt, nichts haben gereden mugen, vnd ſind nach mittags vmb zwey wider zu einander komen, die vom Adel habent ain ſolh fürnemen getan, wie ſew gut daucht, das ordnung dem land ſolten gemacht werden, alſo das man in yedem viertail ain Haubtman ſatzt, vnd vnſer gnedigiſter Herr ſol ain Obriſten Haubtman ſetzen, der ſein Rat wer, vnd gantzen gwalt von ſeinen Gnaden hiet, vnd das alle raubereу vnd angriff die aus dem land vnd im land geſchehen wurden, vnd erſtanden, vnd ſo auch inczug oder anffeng in dem land geſchehen, ſo ſolt das ain Haubtman deſſelben viertails mit wiſſen des Obriſten Haubtmans die lantt aufuodern, vnd ain yeder hilff darczu tun, wer es im land vnd in nehend, ſo ſolt ainer deſter mer tun, wer es verrer oder aus dem land deſto mynner, vnd was ain virtail zu ſwer wurd, ſo ſolten die andern auch darczu helffen, damit ſolhen inczugen widerſtanden, vnd die anffeng vnd beſchedigung des lands gewert wurden &c. als das mit mer worten den vir vnd zwainczigiſten fürgehalten iſt.

Vnd als die Prelaten gefragt ſind worden, was irs geuallens darin ſey, die habent in bedechtnuſs genomen an die andern darauf ze antwurten, des gleichs die von Steten habent in auch an die andern gedechtnuſs genommen.

Darnach an Sambſtag fru vor ſand Merten tag habent die von Steten

ir

ir fürnemen in geſchrifft den andern vom Adel vnd den Prelaten, die aus den drein ſtenden darczu geben ſein, fürbracht, vnd laut alſo:

Gnedigen Herren, als vns von vnſern gnedigiſten Herren geſchriben iſt worden zu raten, ob icht inczug oder ingriff in das land beſchehen von wem das wer oder ob icht krieg darin auferſtunden, oder new anffeng dem land zu ſchaden gemacht wurden, wie dem allem zu widerſten vnd ſolhs zu vnderkomen vnd zu wern ſey &c.

Darauf dunkcht die von Steten geraten ſein von erſt das gewert werd die rauberay, ſo gewondlich auf allen ſtraſſen in dem land beſchehen, alſo ſeid man weis wer die ſein, die ſolh rauber aufhalten, das die an leib vnd gut geſtrafft werden, vnd wann dann ain ruffen an allen notdurftigen enden geſchech, das niemand chainen ledigen knecht zu roſs noch zu fuſſen weder auf veſten paſſeken in Steten Merkten dörffern müllen hoffen vnd andern wonungen nicht halden ſolt oder man wurd dieſelben auch an leib vnd gut darumb ſtraffen als die andern die das getan hieten vnd darumb geſtrafft wern werden.

Item das auch damit gerufft vnd yedem beſunder verbotten wurd, chainerlay angriff in dem land noch aus dem land zu tun, dauon dem land mecht ſchad auferſten, vnd wer das vberfur, der wer vnſerm gnedigiſten Herren dem Römiſchen Kunig &c. leibs vnd guts veruallen.

Item ob man ſolhs Ruffens nicht achten wolt, oder mit ſolhem Ruffen das nicht genugſamklich vnderkomen mocht, das dann vnſers gnedigiſten Herren Landmarſchalh in Oſterreich, oder ſeiner Gnaden Haubtman ob der Enns, mit deſſelben vnſers gnedigiſten Herren hilff furderlich vnderkomen ſullen.

Item das man mit ordnung vir Haubleut gewern mug, das inczug oder auffens nicht beſchehen, das iſt vor menigermaln betracht worden, wie es aber gehalten iſt worden, das iſt zu guter maſs wol wiſſentlich. Aber die von Steten deucht geraten ſein, das vnſer gnedigiſter Herr ſolh inczug vnd anffeng möcht wern, von erſt mit ſein Gnaden ſchreiben gen Pehem vnd Merhern, wie ein beſlieſſung zwiſchen den landen beſchehen ſey, in der maynung hab yemant von Pehem oder Merhern zu dem land Oſterreich oder inwonnern des lands icht zu ſprechen, das er das ſuch mit recht, vnd desgleichen widerumb wolten ſew das halten, das wer für vns, beſchech aber des nicht, ſo hiet man ſich mit ſolhem ſchreiben bewart, vnd möchten auch die von Pehem oder Merhern nicht geſprechen, das die von Oſterreich ſolhs kriegs anfenger wern, wan ſolten wir an ſolh ſchreiben gen Behem vnd gen Merhern, wider den von Pernſtain oder ander alſo auffein, ſo möchten ſew ſprechen, wir wern anfenger ſolher inczug vnd verſehentlich iſt, oder es ſey ain vorlos, das man dann ſich ſchikch, als das von herkomen iſt, ſo mecht man ſolh inczug vnd auffeng vnderkomen.

Vnd als die vir und zwainczig nu zu einander kömen warn vnd ſolh für-

fürnemen der von Steten hörten, do habent die vom Adl auch ain fürnemen gemacht, als hernach geſchriben ſtet.

Vnd daſſelb ir fürnemen an demſelben Sambſtag nachmittag, die gantz lantſchafft hörn laſſen, vnd yeder Partheyen ein geſchrifft geben, das ſy ſich darauf ſolten bedenkchen, weſt yemands ein peſſers darczu zu reden, das möchten ſy tun, vnd an dem Suntag vor ſand Mertten Tag nach eſſens vmb aindleffe die lantſchafft wider zu einander in das Kloſter, vnd nach ſolher bedechtnuſs gingen die von Steten inſunderhait zu einander vnd redten aus des Adels fürnemen vnd wurden ainer ſolhen antwurtt aynig, als vnſer gnedigiſter Herr der Römiſch Kunig in geſchriben vnd zu dem tag eruodert hiet, von der Sachen vnd artikel wegen, in deſſelben vnſers gnedigiſten Herren ſchreiben begriffen, daraus wer notdurfticlichen geredt vnd beſloſſen in den fürnemen, das der adel getan hiet, das lieſſen ſy es irnthalben peyſten, vnd hitten auch an denſelben artikeln, der vir wern, nachainander ain geuallen, aber in die andern artikeln, die darczu intragen vnd vermelt wern, weſten ſy fuglich nicht zu raten, vnd wern auch darumb nicht ervodert, aufgefant, noch von irn eltern ſolhs nicht gemechtigt, aber vnſer gnedigiſter Herr vnd ſein hochwirdig Rete weſten das wol zu bedenkchen, was für land vnd leut dárinn das nuczlich vnd das peſt wer, wann ſy beſorgten den ain artikel in dem fürnemen, der möcht in künfticlich zu ſchaden komen oder anders darinn verfangen werden, der alſo laut.

Item das ſich vnſer gnedigiſter Herr der Kunig mit ſeinn frewnten Fürſten landen vnd allen den, dauon er ſich hilff verſiecht, beſtelle vnd teg mit in ſetz, damit er ſolher hilff und beyſtand von in verſichert wurde.

Vnd die von Steten begerten, das main Herr der Burgermaiſter ettlich zu im nemen, vnd zu den Prelaten im Kloſter gen, vnd ſew fragen ſolt, was ir antwurt ſein wurde auf des Adels fürnemen, die wurden die ſach auch aigentlich wegen vnd ainer ſolhen antwurt aynig zu tun, als die von Steten in fürgenomen heten.

Item es giengen auch die von Adel zu ainander vnd beredten ſich ain lange zeit, nachmal als ſich nu yeder tail beraten het, do kom die gancze lantſchafft zu ainander für vnſers gnedigiſten Herren des Kunigs Rete, vnd ſagt yede parthey, was ſy ſich bedacht hieten, vnd die Prelaten gaben von erſt antwurt wie in ſolh fürnemen als die erſten vir artikel innhielten, darumb vnſers gnedigiſten Herren des Kunigs ſchreiben aufgegangen wer, wol geuil, aber in die andrn artikel, die darnach geſchriben ſtunden, vnd auch fürgenomen wern, weſten ſy irnthalben nicht zu raten, aber vnſer gnedigiſter Herr der Kunig, vnd ſein hochwirdig rete, wurden das wol bedenkchen vnd fürſehen, was das peſt wer für land und leut.

Darnach wurden die Herren Ritter vnd Knechtt gefragt, die gaben zu antwurt, das in ſolhen fürnemen ſo gemacht wer wol geuil, aufgenomen ain artikel, das die von Pehem,

Mer

Merhern vnd Slesy, an troſt nicht ſolten beleiben, das lieſſen ſy zu vnſerm gnedigen Herren dem Kunig ob er in troſt tun wolt oder nicht.

Item ſy vermelten auch von der lantleut wegen ob der Enns, der wern wenig bey dem tag.

Item von der münſs wegen, die ſolt gehalten werden als von alter iſt her komen.

Darnach wurden die vonn Steten gefragt, die gaben antwurt, als die Prelaten vnd als auch vorgemelt iſt, alſo das die vir partheien gantz ainig geweſen ſind in den erſten vir artikeln.

Vermerkt die vnderredung ſo die lantſchafft zu Krembs yetz geraten hat vncz auf anpringung der andern &c.

Item von erſt, das vnſer gnedigiſter Herr der Kunig &c. ainen Obriſten Haubtman ainen landman hab, vnd ſullen auch in yedem virtail Haubtleut geſetzt werden, vnd der lantſchafft, vnd welche die lanſchaft zu den ſelben Haubleuten nennen werden, die ſol vnſer gnedigiſter Herr der Kunig &c. mit vleiſs piten, damit ſy das tun, ob inntzug Krieg oder beſetzung, wider das land beſchehen, vnd auch das alle rauberay, vnd dieberey, ſo im land beſchiecht, gewendet werde, vnd in welhem virtail das beſchehe als vor gemeſt iſt, darczu tun mit hilff der lantſchafft, damit dem widerſtanden, vnd dann gehandlt werde nach irm verdienn, vnd ob es demſelben virtail, darinn ſich ſolh erhub, zu ſwer wurd, ſo ſullen ſy das dem Obriſten Haubtman vnd ainen Landmarſchalh wiſſen laſſen, die ſullen denn auch anuertziehen mit hilff der andern lantſchafft darczu tun, damit das gewendet werd, darczu ſol vnſer allergnedigiſter Herr mit zewg, lewten, vnd andern notdurften, als ainen Herren vnd Landsfurſten zugehöret, fürſehen.

Item wann ſich ſolihs auffein vnd eruodern begibt, ſo ſol vns vnſer allergnedigiſter Herr der Kunig &c. gnediclichen fürſehen halten vnd tun, als ſein voruodern vnſern voruodern getan habent.

Item man ſol auch gedenkchen, das niemant in dem land von den lantleüten gehalten werd, der Raub, dro, oder nem mit ſolhem vngelimphen ſachen wider lants recht, vnd zu wem ſich ſolhs erfint, die ſullen darumb geſtrafft werden, der oder die ſolhs handln, oder der in darczu hielt, nach irm verdienn.

Item ob yemand auſſerhalb lands leg, dem land zu ſchaden, das die Haubtleut, die von den lantleuten benennt werden, vnd der Obriſt Haubtman, den vnſer gnedigiſter Herr der Kunig &c. ordnen ſol darczu tun, vnd gedenkchen mit hilff der lantſchafft das das gewendet werde anuerziehen.

Item von des von Pernſtain ſachen wegen, die er zu dem von Walſe vermaint zu haben, darumb ſich der von Walſe zu recht erpewt &c. das darumb der lantſchafft zu Merhern auch werde geſchriben, den von Pernſtain zu vnderweiſen, das

er in vber solh erpieten nicht angreiff, sonder sich an solhem des von Walse rechtpieten benügen lass, das im auch vnser gnedigister Herr der Kunig &c. fürderlich widergeen lassen sol, neben der ainigung die baide land mitainander haben.

Item das sich vnser 'gnedigister Herr der Kunig &c. mit seinen freunten, Fürsten landen vnd allen den, dauon er sich hilff versiechtt, bestelle, vnd teg mit in setz, damit er solcher hilff vnd beystand von in versihert werde.

Item von ettlicher potschafft vnd schreibens wegen, so vnserm gnedigisten Herren dem Kunig &c. komen sind, von ettlichen zu Pehem zu Merhern vnd in der Slesy, das sein Gnad solhes zu verantwurten gnediclichen fürnem, durch seiner Gnaden Räte, die seiner Gnaden sachen vnd notdurfft pas wissen, dann wir, doch das sy an trost nicht beleiben.

Item als klag ist wider den Orberger, das vnser gnedigister Herr, der Kunig &c. den allen die vber in klagen vnd in gegen einander für sein Gnad, oder wem sein Gnad darczu schaff beschaid vnd hör die, vnd wo sich vindet, das solh vnd ander vnpillich sachen haben gehandlt, darumb tue den clagunden von im genug, wo aber er nicht schuld hiet, des lass in geniessen, ob er dem nicht gehorsam wurde, so sol man darczu tun als vor begriffen ist.

Item von des Holtzlein angriff wegen, der doch das am maisten aus

A dem land zu Merhern tut, das der lantschafft daselbs zu schreiben im des nicht zu gestatten, noch in in dem land bey im nicht zu halden vnd zu fürdern, neben der ainigung baider land, das auch hie in dem land verpoten werde, das in niemant bey im halt noch fürder, als dann vntzher beschehen ist, vnd dem Holtzlein vmb sein spruch recht zu erpieten, vnd das fürderlich ergen zu lassen, wolt er aber nicht rechtgeben, noch nemen, dann zu verpieten, das niemant kainen frid mit im
B aufnem, sunder an allen enden nach im gegriffen, vnd darczu getan werd, als gegen ainem beschediger des lands gehört.

Item von wegen des schreibens Herczog Hainreichs von Pairn, darumb Her Vlreich Eyczinger sich von seins pruder wegen zu recht erpoten hat für Herczog Hainreichen vnd sein Rete, oder ob er das nicht wolt aufnemen, für vnsern gnedigisten Herren den Kunig &c. das sein kunigclich Gnad Herczog Hainreichen solich erpietung zu emput, vnd die
C andern solh clag auch wissen lass, wellent sich die zu recht also erpieten, so verkund sein Gnad, das auch Herczog Hainreichen, damit das von in werd aufgenomen, welher sich aber zugleich vnd recht nicht erpieten wolt, das vnser gnedigister Herr der Kunig &c. den darczu halt, das er gleichs vnd recht aufnem, wem aber gleich vnd recht nicht ergen möcht, das vnser gnedigister Herr der Kunig &c. darczu tu, damit die zu recht vnd gleich komen, als des sein Gnad in als seinn lantlewten schuldig ist.

Dar-

Darnach habent die vonn Steten ettwas irer notdurft, den Räten auch fürbracht in solher lautt:

A

Vermerkcht vnser der von Steten geprechen vnd beswerung, so wir haben, von ersten, das wir mit vngrischen, merherischen vnd frembden wein vast vberfürt werden, wider des lands vnd vnsers der Stet freihait, vnd gerechtigkait, vnd alts herkomen, das vns an vnsern landwein merklichen schaden pringt, biten wir diemüticlich vnsern allergnedigisten Herren den Römischen Kunig, sein kunigclich Gnad welle vns pey vnsern freihaiten vnd rechten gnedigclichen halten, vnd solh frombd wein, wider des lands vnd vnser der Stet gerechtigkait nicht gestatten solh frombd wein in das land zu fürn, wann wir gemainklich in den Steten nicht ander narung haben, den von dem weinwachs, vnd so vns das missrett, das wir dann des grossen schaden nemen, als das sein kunigclich Gnad wol mag erkennen.

B

C

Item so haben wir beswerung von der Vogtknechtt wegen, so die Herren Ritter vnd Knecht, gemainclich ob der Enns, vnd ettlich niderhalb der Enns habent, vnd doch nicht hewslich gesessen sein, vnd so die sprüch zu vns vermaint zu haben, so wellent sy nicht recht von vns nemen, vnd vogtten sich an ain Herren, vnd so in derselb irr sachen wider vns nicht gehelffen mag, so vogt er sich an ainn andern, dadurch wir sunder vast beswert werden, den ain yeder, er sey edl oder vnedl, der sprüch zu vns hab, das der rechtt von vns nem an pillichen Steten vnd als von alter ist herkomen, vnd das solh Vogttknecht abgeschafft werden.

Item das die Prelaten, Herren Ritter vnd Knechtt, von den gütern, so wir von in zu lehen, auf dem land oder sust haben, von vogttey oder andern sachen wegen, sunder Stewr von vns mainent zu haben, das dan wider alts herkomen ist, wann wir des fürstlich briefs von vnser gnedigisten Herschafft von Osterreich loblicher gedechtnuss darumb haben, das wir all vnser hab vnd güter wo wir die haben, järlich vnd als offt des notdurft beschiecht, in den Steten, darin yeder gesessen ist, müssen verstewrn, biten wir vnsern allergnedigisten Herren den Kunig, sein Gnad welle vns bey solhen vnsern fürstlichen briefen von seiner Gnaden voruodern gegeben gnädiclichen halden, das wir verrer dawider nicht gedrungen werden.

Item von des aufflags wegen der wein, so man aufm land fürt, vnd ein yeder geben muss von yedem fueder sechs schilling Pfennig, des wir auch beswert sein wann wir darumb vnsern wein vil dester leichter geben müssen, biten wir diemütiglick vnsern gnedigisten Herren, sein kunigclich Gnad welle den aufflag abschaffen.

Item von der vnpillichen maut wegen zum Akchstain, des wir auch beswert sein, vnd bitten vnsern gnedigisten Herren, sein Gnad welle die auch abschaffen.

Item von der von Passaw sachen wegen, die nu lange zeit gewert hat,

hat, vnd groſſe zerung darauf gangen iſt, biten wir diemüticlich vnſern gnedigiſten Herren den Kunig ſein kunigclich Gnad welle vns fürderlich ausrichtung darinnen geben vnd ſchaffen, das wellen wir alles vndertenigclichen vmb ſein kunigclich Gnad alzeit gern verdienen.

CXLII.

Acta pacis & concordiæ inter Imper. Fridericum & Pancratium a ſancto Nicolao ejuſque aſſeclas conſtitutæ. Ex iisdem Actor. Comment. vol. 1. fol. 267. p. 2.

Vermerkcht die berednuſs ſo beſchehen iſt, zwiſchen dem allerdurchleüchtigiſten Furſten vnd Herren Hern Fridreichen Römiſchen Kunig &c. an aim vnd Hern Pangretzen von ſand Niclas vnd Hern Micheln Orczag, an dem andern tail an montag ſand Oſwalts tag (*5. Auguſti*) durch den Hochwirdigen Herren Hern Johannſen Cardinal Sancti Angeli Legaten des Stuls zu Rom vnd Graf Vlreichen von Cili zu Preſpurg. An-Dom. &c. quadrageſimo octavo.

Zum erſten iſt beredt, das all krieg, vnwille, ſpruch vnd veintſchafft ſo ſich zwiſchen der benanten tailn vntz her begeben vnd gemacht habent, vnd aller der ſo in dem ſachen verdacht, vnd verwant ſein auch gen derſelben tail helffen, gunner vnd diener, ab hin vnd die ſachen gantz verichtt ſein ſullen, alſo das kain tail das gen den andern hinfür nicht mer ſuchen weder mit recht, noch an recht in chain weg, vnd ſullen derſelb Pangretz vnd Orczacz Michel, auch ir helffer, gunner vnd diener von irn krieg laſſen, vnd den hinfür wider vnſern Herren den Römiſchen Kunig, auch ſeiner Gnaden Vettern Kunig Laſslawen vnd ir lant vnd leut von ir ſelbs oder yemandts andern wegen nicht mer treiben, auch hinfür kainn von newen anfangen, es wer dann das gantz Kunigreich Vngern wider vnſern Herren den Kunig anfing, vnd ob ſy zu irn kunigclichen Gnaden baiden, ir ainem, oder irn lanten vnd leuten icht ſpruch gewunnen oder zu haben mainten, das ſullen ſy ſuhen mit recht an pillichen ſteten, vnd anders nicht, treulich vnd vngeuerlich, vnd ſullen ſich des gen vnſerm Herren dem Kunig mit irn briefen vnd irn inſigln bey irn *ern* vnd trewn an aides ſtat nach notdurften verſchreiben, vnd darauf ſullen ſy baid vnſers Herren des Kunig huld vnd gnad haben.

Item es ſullen all huldigung, was der nicht geben ſind gantz abſein vnd hinfür nicht genomen werden. Item es ſullen all gefangen, ſo Her Pangretz vnd der Ortzag Michel haben, die vnſern Herrn dem Kunig Hern Niclaſſen drugkſetzen, Hern Wilhalm Ebſer vnd den Entzeſtorffern zugehorn, ledig gelaſſen werden, desgleichen ſullen die obgenanten Wilhalm Ebſer, Niclas Drugkſetz vnd die Entzeſtorffer, die gefangen, was ſy der haben, die der egenanten Pangretzen vnd Orczag Micheln zugehorn, ſy ſeyn an paider tail geſchetzt oder ungeſchezt vnd darczu ir pargen, ob der icht geſetzt wern, ir porgſchaft auch ledig laſſen, vnd ſagen, vnd welh

ge-

geſchetzt wern, vnd ir ſchatzung nicht aufgericht hieten, die ſullen der nicht phflichtig ſein zu geben. Item in dem berichtt, ſullen die von Liechtenſtain mit allen irn geſloſſen leuten vnd gutern, die ſy in Oſterreich vnd Merhern haben, begriffen ſein, vnd ſullen ir vnd der egenanten Pongretzen vnd Hern Michels gefangen zu paider ſaitten ledig gelaſſen werden, ſy ſein geſchetzt oder vngeſchetz, vnd welh geſchetzt wern, vnd aber ir ſchetzung nicht aufgericht hieten, die ſullen der auch nicht mer phflchtig ſein zu geben, vnd ſol ſolh oberürt ledig laſſen alles gen einandern geſchehen ynner virtzehen tagen nagſt künftigen von datum der bered zedlen zureitten.

A ettlich der ſeinn haben ſullen vnd da engegen ſoll der Pangretz ain quittung geben nach notdurften. Obe aber ſolh abprechen in den bemelten virczehen tagen nicht beſchech, ſo wer man im der benanten ſumm gulden oder phennig in der zeit nicht ſchuldig zu geben, aber alſpald das alles abprochen iſt, ſo ſol im der von Zili die egenant ſumm gulden vnd phennig raihen vnd antwurten, als er dem obgenanten Pangretzen dann das zu tun verſprochen hat.

Item der Pangretz vnd der Vrtzag Michel ſullen die zwen Taber das Newnſtetel als ſy den nennen auf der vngriſchen Steten an der Marich vnd den andern gegen vber, auch Newn vnd den Winkl anuertziehen gantz vernichten, vnd abprechen laſſen vnd hinfür kain mer anffahen, vnſerm Herren dem Römiſchen Kunig Kunig Laſslaben vnd irn landen vnd lewten zu ſchaden.

B Item vnſer Herr der Kunig ſol ſich auch entslahen aller gerechtigkait ſo ſein Gnad als Landsfürſt an der Ydungſpewger gut hat, vnd die derſelben Ydungſpewger ſweſtern geben mit ſeinn ſundern brief.

Item der Pangretz vnd der Vrtzag Michel ſullen die zwen Taber das Newnſtetel als ſy den nennen auf der vngriſchen Steten an der Marich vnd den andern gegen vber, auch Newn vnd den Winkl anuertziehen gantz vernichten, vnd abprechen laſſen vnd hinfür kain mer anffahen, vnſerm Herren dem Römiſchen Kunig Kunig Laſslaben vnd irn landen vnd lewten zu ſchaden.

Item darauf ſol vnſer Herr der Kunig IIII^{m}. gulden halb in gold vnd halb in münſs für ain gulden VII. ſchilling d. zu reitten hinder Graf Vlreich erlegen, vnd die ſol er innner XIIII. tagen nagſt komund von margen nach datum der zetl zu reitten, ſouerr die obgemelten Taber, auch Newn vnd der Winkchel alſo obgeprochen vnd gantz vernicht ſein, gen Katzſee antwurten vnd Her Pangretz ainn vnd Graf Jorg von Poſing,

C ſein Gnad all brief vnd verſchreibung, ſo er von Hern Pangratzen hat, auch dem von Zili antwurten, im die mit ſambt dem gelt, ſo er die Taber vnd das ander als oben gemelt iſt alles zu prochen vnd vernicht hat, wider zu geben vnd zu antwurten zu ſeinn handen.

Item darauf ſul die berichtt zwiſchen den tailn auf morgen zu vndergeng der ſünnen ingen, doch ſo ſol Her Pangretz vnd der Vrtzag Michel beſtellen, an uertziehen, das die irn, was ſy der vngeuerlich geraichen mugen, nicht mer raiſen noch

dem land ſchaden zu ziehen, desglei-
ſullen vnd wellen vnſers Herren des
Kunigs Ret mit dem Ebſer vnd den
ſoldnern auch beſtellen vngeuerlich,
vnd ob icht irrung von der gefangen
oder andern artikl wegen in den ſa-
chen auferſtunden, das ſol für Graf
Vlreichen von Cili pracht werden,
der ſol dann gwalt haben die zu ent-
ſchaiden, damit die berichtt dadurch
nicht zu prochen werde, vnd des
zu vrchund, haben wir obgenant der
legat vnd Graf Vlrich von Cili auch
Her Pangretz vnd Her Michel ire
inſigl vnd petſchadt an den brief
gedrugkt.

A noch treiben noch kainerlay new in
fang irn kunigclichen Gnaden vnd
irn lanten vnd lauten zu ſchaden ma-
chen noch anfachen ſol noch wil, ſun-
der gewünn oder vermaint ich hinfür
icht ſpruch zu irn kunigclichen gnaden
baiden oder ir ainn, oder irn lantten
vnd lewten zu haben, das ſol vnd wil
ich vor den ſelben Gnaden oder in irr
gnaden landen an pillichen ſteten ſu-
chen mit recht vnd anders nicht, es
wer dann das das gantz Kunigreich
Vngern ain krieg, wider vnſern
B Herren den Kunig anfing, alles treü-
lich vnd vngeuerlich, vnd des zu vr-
kund hab ich mein inſigl an den brief
gehangen, des iſt zeüg Vrtzag Mi-
chel &c. Geben in ſand Oſwalts tag
(5. *Aug.*) Anno &c. XLVIII.

Hern Pangretz von Galitz verſchreibung.

Ich Pangretz von ſand Nicla
bekenn und tun kunt offenlich mit
dem brief, als ich ettwas ſpruch zu
dem allerdurchleuchtigiſten Fürſten
vnd Herrn Hern Fridreichen Römi-
ſchen Kunig zu allen zeiten merer des
C Reichs, Hertzogen zu Oſterreich
&c. vermaint hab zu haben, vnd ſein
kunigclich Gnad vnd das Land O-
ſterreich darumb angriffen vnd be-
kriegt hab, vnd aber die ſachen nu
durch den Hochwirdigen Johannſen
Cardinal ſancti Angeli Legatum des
ſtuls zu Rom vnd der hochgeborn
Furſten Graf Vlreichen von Zili &c.
gantz hingelegt vnd verricht ſind,
alſo gelob vnd verſprich ich ſeinn
kunigclichen Gnaden pey meinn
trewn vnd ern an aids ſtat wiſſen-
tlich in kraft des briefs, das ich wi-
der ſein kunigclich Gnaden, auch
meinen gnedigen Herren Kunig Laſ-
slaben vnd ir land vnd lawt hinfür
kainerlay krieg nicht mer anfahen

Herrn Michel Ortzag verſchreibung.

Ich Michel Ortzag von Guth O-
briſter Schatzmaiſter des kunigreichs
Vngern bekenn vnd tun kund offen-
C lich mit dem brief, als ich in das für-
ſtentum Oſterreich mit krieg griffen
vnd das beſchedigt hab, vnd aber
die ſachen nu durch den Hochwir-
digen Herrn Hern Johannſen Cardi-
naln ſancti Angeli Legaten des ſtuls
zu Rom vnd den hochgeporn Für-
ſten Graf Vlrich Grauen zu Zili zu
Ortenburg vnd in dem Segen &c.
gantz hingelegt vnd verricht ſein,
alſo gelob vnd verſprich ich dem al-
lerdurchleüchtigiſten Fürſten vnd
Herren Herrn Fridreichen Römi-
ſchen Kunig zu allertzeiten merer
des Reichs Herczogen zu Oſterreich
vnd zu Steir &c. bey meinn trewn
vnd ern an aids ſtat, wiſſentlich in
kraft des briefs, das ich wider ſein
kunigclich Gnad, auch meinen gne-
digen

digen Herren Kunig Lafslaben vnd ir lant vnd lewt hinfür chainerlay krieg nicht mer anfahenn noch treiben, noch chainerlay new anfeng irn kunigclichen Gnaden vnd irn landen vnd lewten zu fchaden machen noch anffahen fol noch wil, funder gewun, oder vermaint ich hinfur icht fpruch zu irn kunigclichen Gnaden baiden oder ir ainn, oder irn landen vnd leuten zu haben, die fol vnd wil ich von denfelben irn Gnaden oder in irn Gnaden landen an pillichen fteten fuchen mit recht vnd anders nicht, es wer dann das das gantz kunigreich Vngern ain krieg wider den benanten Herrn den Römifchen Kunig anfing alles treülich vnd vngeuerlich, vnd des zu vrchund hab ich mein infigl an den brief gehangen vnd zu merer ficherhait der fachen gepeten den Edlen Hern Pangretzen von fand Niclo, das er fein infigl auch daran gehangen hat. Geben zu Prefpurg an fand Ofwalts tag. Anno &c. XLVIII.

Entflag brief der güter vnd gerechtikait fo vnfer Herr der Kunig auf der Ydungfpewger gut gehabt hat.

Wir Fridreich &c. bekennen für vns vnd vnfern lieben Vettern Kunig Lafslaben, deffen vormunder wir fein, das wir vns aller vnd yeglicher gerechtigkait, fo wir als landesfurft an weilent Cafparn Jorgen vnd Balthezarn der Ydungfpewger gut gehabt, gantz ratflagen vnd die von fundern Gnaden vnd vleiffigen pet wegen Agnefen vnd Barbaren derfelben Ydunfpewger fweftern gegeben haben, wiffentlich mit dem brief der geben ift in der Newnftat an freitag vor Sand Larentzen tag (*9. Auguſti*) anno &c. XLVIII. vnfers reichs im zehenden jare.

Wir a. b. c. d. &c. tun zu wiffen meniclichen, das wir der Marggrafschafft in Merhern in frid, ainikait vnd rue, die bisher in menigerlay weife vnd manigueltiklicher befwerung vnd fchaden empfangen, fürfehen möchten, vnd das die, die befwert gewefen fein, vnd die inwoner der umbligenden landen, von wegen des frids &c. Kaufmanfchatz mit einander getreiben mugen, vnd wider erkukchet werden, vnd in ir narung zu fuchen, wachfen vnd aufnemen mugen, haben wir mit den Erwirdigen in Got Vatern grofmöchtigen lantherren, rittern, weifen vnd fürfichtigen Herren, Prelaten, Grafen, Landherren, Rittern, Steten, Merkchten, Dörffern, vnd der gantz gemain des Reichs ze Vngern, war kriftenliche veſte vnd ftete ftallung ains frids in aller rue, veſtikait vnd ftetikait aufgenomen haben, nach lautt der verfchreibung vnfer aynigung, vnd wir geloben auch mit vnfern guten vnd kriftenlichen trewen, folhe ftallung, vnd aufnemen des frids, ftet vnd vntzebrochenlichen zu halden, vnd durch vnfer vndertan gehalten full werden, vnd das die Reich zu Vngern vnd Merhern, durch gewerb, kaufmanfchatz vnd handl, fo fi mit einander gehaben mugen vnd treiben, frucht vnd manigueltigen nutz pringen muge, haben wir gefetzt vnd geordnet, fetzen vnd ordnen, das all vnd ein yeglicher kaufman, wege vnd gewondlich offen ftrafs, von ainem land zu dem andern, mit feiner hab

vnd

vnd kaufmanſchatz ziehen, vnd die beſuchen mag, an all irrung vnd beſwerung, doch alſo, das ſi davon dreiſſigiſt, mautt vnd zol gewondlich, vnd nach altem herkomen ausrichten, wer aber das ettlich aus Merhern, von ſchuld oder ander ſach wegen, zuſpruch zu ettlichen von Vngern hett, oder vermaint zu haben, oder ettlich von Vngern zu ettlichen von Merhern, die ſullen das ſuchen, ein yedlicher von dem andern auf baiden tailen, vor ſeinem Richter, vnd dem alſo nachkomen, dem ſol alſo gerechtigkait vnd genugtuung nach gerechtikait vnd gewonhait der land, vollkomentlich mitgetailt werden an alles verziehen, vnd von angreiffung wegen der land, ſich pisher vil beſwerung vnd ſchaden begeben haben, vnd die alſo zu vnderkomen, vnd zu vnderſten. So ſetzen wir vnd ordnen, ob das wer, das ein inwoner zu Merhern, der Erbgüter hat, wider ſolh vnſer ſatzung vnd ordnung freflichen tet, vnd dem Reich ze Vngern aus Merhern, oder den inwonern des Reichs zu Vngern beſwerung oder ſchaden freflichen zuzügen, geloben wir obgeſchriben Herren ainem ſolhen, oder ſolhe als zeprecher des frids vnd betrüber eins gemain nutz, zemen vnd ſtillen, als dann das zimlichen iſt, alſo ſind auch die obgenante Herren von Vngern ſchuldig, ob ettliche von Vngeren, Merherland oder die vnſern angreiffen vnd ſchaden zuziehen wolden, zu zemen vnd zu ſtillen. Wer aber das wir Herren von Merhern, einem ſolhen mit vnſer macht zu kranckh wern, vnd das den Herren ze Vngern in ſchrifft oder ander trefflich botſchafft ze wiſſen tun,

A

B

C

ſo ſein ſy ſchuldig mit ſambt vns ſolhe zu ſtillen vnd zemen, desgleichen ob die Herren von Vngern, ainen ſolchen, oder ſolche nicht geſtillen mochten, vnd wir durch den groſmächtigen Johan von Hüniad, des Reichs zu Vngern Gubernator oder durch ander Herren Grafen, des benanten Reichs ermont werden mit briefen oder poten, ſo ſullen wir in auch zu hilff komen vnd peyſten, ſo vor geſchriben ſtet, wer aber das ettlicher auf welchem tail, das wer in der zeit, ſolher ſtallung des frids, wider ſolh vnſer ſatzung vnd ordnung kome oder tet, dadurch ſol ſolhe vnſer ordnung des frids nicht geprochen noch abſein, ſunder vntzeprochenlich ſtet, vnd in ſeinen krefften beleiben. Es ſullen aber von baiden tailen treflich mannen, die gerechtigkait vnd frid lieb haben, nach dem vnd die ſach iſt, darczu geben werden, vnd zeit vnd ſtat benant werden, da zuſamen komen, vnd gegen einander verhörn vnd gerechtigkait tun, vnd die ſchäden empfangen habent, nachdem vnd ſi er kennen genug tan werde, vnd das der frid alſo ſtet, vnd pey krefften beleib, ſo ſetzen wir vnd ordnen, das die Herren, Prelaten, Grauen, oder ander Landherren in ir veſten, Stet, oder dörffer nicht ausreyten laſſen, dem Reich ze Vngern zu beſwerung oder ſchaden des zu vrkundt &c.

Die

Die namen der Prelaten vnd Grauen des Reichs ze Vngern.

Dionisius Cardinal Ertzbischoff zu Gran.

Raphael Herczog de Zegcherr Ertzbischoff der zwaier kirchen, die geaint sein worden, Colocenn vnd Wachienn.

Ladislaus von Hedrwarn, ein Bischoff Agrien.

Johanns ein Bischoff Waradinn.

Andreas ein Bischoff zu Fünfkirchen.

Thomas von Debrente Gubernator der Abtey des heiligen Herren sand Mertten, des heiligen pergs Pananie.

Johann von Huniad, des Reichs zu Vngern Gubernator.

Ladislaus von Cara, Graf zu Vngern.

Niclaus von Wilakwaydan, aus Sibenbürgen.

Johann von Rotzgon waydan, aus Sibenbürgen.

Raynold von Rotzgon, ein Graf Siclorum.

Franciscus von Chaac, ein Graf Bihonens.

Johann von Peren.

Ladislaus von Polotz, ein Richter des hofs kuniglicher Majestat.

Symon auch von Polotz, maister der Marstaller oder Roshueter kunigclicher Majestat.

Johann von Kobigk, Her Machomens.

Georius Graf von Postink.

Johann des Waydan Sun von Martzali.

Michel Ortzag von Guch, obrister Schatzmeister kunigclicher Majestät.

Pangretz von sand Niclas, ein Graf Liptomnefs.

Johann von Ortzag von Guch.

Paulus des Herren von Alsomdwa.

Ladislaus von Netzpal waydan von Waymetz.

Emericus vnd Ladislaus von Kanisa.

Gregorius von Mayleh.

Die namen der Prelaten vnd Grafen von Merheren.

Petrus von Ratzitz, Techant vnd

Martinus von Dobitzana, Ertzbriester, verweser des Bistumbs zu Olomuntz.

Johannes von Czumbürk, Haubtman in Merhern.

Hainricus von Lippa, Alias von Templstain in Behaim obrister Marschalh.

Johannes von der Lemmtz, obrister Kamrer Czude vnd der von Prunn Tauelmaister.

Georgius von Cunstat, alias von Podiebrad.

Johannes von Liechtenburgk, alias von Petthaw, obrister Kamrer Czude vnd Tauelmaister der von Olomuntz.

Georius von Ciawar, alias von Stannitz.

Johannes von Hradetz, alias von Newnhaus.

Johannes von Liechtenstain vnd Nicolspurgk.

Benedictus von Botzkowitz vnderkamrer in Merhern.

Johannes von Pernstain.

Hennigk von Waldstain.

Latzko von Sternbergk.

Bernhardus von Czumburkch.

Stephan auch von Czumburkch.

Wok vom Helffenstain.

Wentzeslaus Hecht von Rossitz.

Nicolaus von Cremsir.

Johannes Czapet von Saan.

Johannes Semor von Morawan.
Johannes Küzel von Zerawitz, gefworn des Rats der Stat zu Olomuntz.
Nicolaus von Weyslawitz.
Petrus Roman von Witowitz vnd ze Brünn.
Burianus von Wltznow.

CXLIII.

Acta comitiorum Auſtriæ ad kalendas menſis ſeptembris anni 1449. ab Imp. Friderico Kremſium indictorum. Ex iiſdem comment. Vol. 1. fol. 265. p. 1.

Auffschreiben des tags gen Krembs zu fand Gilgen tag anno Domini MCCCCXLVIIII.

Fridreich von Gots Gnaden Römiſcher Kunig zu allen tzeiten merer des Reichs Herczog zu Oſterreich vnd zu Steir &c.

Erbern weiſen vnd lieben getrewen, als ew villeicht wol wiſſentlich iſt, das die veind Neyrn vnd die Vngriſchen Stetten auf der March beſetzt vnd Niderweiden ingenomen habent vnd lant vnd lewt ſtetlich dauon beſchedigent vnd das gemain volk an den ſelben enden zu ſwerer huldung nottunt, mit venkchnuſs raub vnd prant vnd in verderblich ſcheden bringent, dadurch zu beſorgen iſt, ſolt das in kurtz nicht gewent vnd der veint mutwill, den ſy alſo treibent nicht vnderkomen werden, das das land in abnemen vnd an etlichen enden in gancze odung komen vnd vallen wurde, das vns vnd aller lantſchafft pillich zu hertzen gen ſol, vnd darumb das zu den ſachen fürderlich getan, vnd den veinten deſter pas mugen widerſtanden werden, ſein wir mit vnſern Reten vberain worden ain gemainn lanttag mit in aller lantſchafft niderhalb vnd ob der Enns an ainer gelegen Stat im land ze halten vnd da ze rat werden, wie die ſachen den krieg allenthalben im land anrüret nach dem fugſamiſten ſullen fürgenomen vnd beſtellet werden vns vnſerm lieben Vettern Kunig Laſslaben vnd der ganczen Lantſchafft zu gemainen nucz vnd frumen, dauon emphelhen wir ew, beger vnd bitten gar ernſtlich, das ir vir aus ew mit vollegen gewalt auf ſand Giligen tag ſchiriſt künftigen an alles verziehen gen Krembs ſchicket, dahin wir ſelbs auch gantzen willen haben zu dem ſelben tag zu komen, wer aber das vns als gnötig ſachen fürgeuiellen, dadurch wir ſelbs zu dem tag nicht komen mechten, des wir doch noch nicht getrawn, ſe welen wir für ſich vnſer namhafft vnd trefflicht potſchafft vnd anwalt mit völigen gwalt dahin ſchikchen, damit dennoch all vorgemelt ſachen mit in vnd andern vnſern lantlewten, die wir auch dahin haben geuodert, nach notdurften fürgenomen vnd betracht werden, vnd wir getrawn ew wol, das ir ew des nichts laſſet ſawmen noch irren, als ir vns, vnſerm lieben Vettern Kunig Laſslaben, dem land vnd ew ſelbs des ſchuldig ſeit, das wellen wir in allem guten gnedigclich gen ew erkennen. Geben zu Lewben an

phin-

phintztag vor ſand Steffans tag Inuencionis (3. *Auguſti*) Anno &c. XLVIIII. Vnſers Reichs in zehenten jar.

Commiſſio Domini Regis in conſilio.

Den erbern weiſen vnſern lieben getrewen dem Burgermaiſter Richten vnd Rath zu Wienn.

Vermerkt das main Herren, der Burgermaiſter vnd der Rat vnd die genanten, aus in erwelt vnd zu dem tag gen Krembs geſchikcht haBbent mit namen Eraſen Ponhaimer Richtter, Hannſen Haringſeer, Arnolten Galander, Niclaſen Purger des Rats, Jorgen Schuhler, Oſwalten Reicholf, Matheſen Wisler vnd Micheln Renolt. Der genanten, vnd ſind zu Wienn aufgeczogen an mantag ſand Giligen tag, vnd darnach an eritag gen Krembs komen.

Item an mitichen nach ſand Giligen tag, des morgens umb achte komen die lantſchafft in der Prediger Kloſter zu Krembs zu ainander, do prochten vnſers gnedigiſten HeCren des Kunigs Rete ainn glaub brief der lantſchafft für alſo lautund.

Wir Fridrich von Gots gnaden Romiſcher Kunig, zu allen zeiten merer des Reichs Hertzog zu Oſterreich, zu Steir, zu Kernden, vnd zu Krain Graf zu Tirol &c. Entbieten den Erwirdigen, Erſamen, Edeln vnd vnſern lieben getrewn, allen Prelaten, Grafen, Herren, Ritter vnd Knechtten, den von Stetten, vnd merkten vnſers A Fürſtentumbs Oſterreich niderhalb vnd ob der Enns, die auf den nagſt künftigen ſand Giligen tag bey dem landtag zu Krembs ſein worden vnſer Gnad vnd alles gut, Wir haben dem Wolgeborn Vlrichen Grauen zu Zili zu Ortenburg vnd im Seger vnſerm Fürſten vnd vnſern lieben getrewn Hannſen von Neitperg vnd Sigmunden von Eberſtorff Obriſten Kamrer vnd vnſern Hubmaiſter in Oſterreich vnſern Reten empholhen ettwas vnd vnſers Furſtentumbs Oſterreich merkliche notdurft von vnſern wegen an ew zu pringen aiBgentlich vnderweiſt, begern vnd biten wir ew mit ſunderm vleiſs vnd ernſt, was ſy all drey, oder ob ir einer nicht da geſein mocht, die andern zwey von vnſern wegen an ew alſo pringen werden, das ir in das gentzlich glaubt vnd ew darinn alſo beweiſet, als wir ew des, vnd alles guten getrawn, vnd ir vns, vnſerm lieben Vettern Kunig Laſslawen lant vnd lewten vnd ew des ſelbs ſchuldig ſeit, das willen wir ew mit gnaden vnd allen guten gen ew erkennen, vnd denſelben vnſern vettern daran weiſen, das er ſolchs, ſo er zu ſeinn jarn kumbt, gen ew gnediclich erkenne. Geben zu ſand Veit in Kernden an erichtag nach ſand Bartholomai Tag (26. *Auguſti.*) Anno &c. XLVIIII. Vnſers Reichs im zehenten jar.

Vnd nachdem als der glaub brief verleſen ward, redt Herr Hanns von Neitperg, wie dem von Zili N. dem Hubmaiſter vnd im von vnſerm gnedigiſten Herren dem Kunig empholhen wer, an die Lantſchafft zu pringen vnd in allen wol wiſ-

wiſſentlich wer die groſſen beſchedigung, die dem land von den veinten widergiengen. Das nicht not wer zu erczellen, wan das maniger yeder wol emphind, vnd bett ſein Gnad, das ſy darauf ſolden gedenkchen, wie garczu ze tun ſey mit veld machen, damit ſolh beſchedigung vnd angriff des lands vnderkomen vnd gewert werden, wan ſein Gnaden ſolh angriff laid wern, vnd wolt mit ſambt der lantſchafft auch gern darczu tun, als vormund Kunig Laſſlabs vnd landesfürſt, ſo vil als weilent Kunig Albrecht ſeliger gedechtnuſs getan hiet, auch wer notdurft zu ſolhem ſachen ains Haubtmans, wer vnſers gnedigen Herren des Kunigs maynung, das ſy ainn zu Haubtman erpiten ſolten, den wolt vnſer Herr der Kunig auch piten, das er ſich des annem, damit die ſach ain fürgang gewunn.

Item er pracht auch für abſchrifft der verſchreibung, ſo Herr Pangretz gegen vnſerm Herren dem Kunig getan, vnd der kains nie gehalten hiet, vnd bat das die lantſchafft das fürnemen daraus reden ſolden, damit man kurtzlich den ſachen nachging vnd groſſer ſchad vnderkomen wurde, wan die veint nicht feirten vnd merklichen ſchaden teten &c. Alſo wurden die Heren N. der von Paſſaw Graf Johanns von Schawnberg, der von Walſſe mit den Prelaten vnd andern Herren Rittern vnd Knechten vnd den von Steten reden, das ſy nach mittags in der zwelfften or wider in das Kloſter komen, vnd aus den ſachen reden lieſſen, das alſo geſchach, vnd ward geredt, das yede parthey ſechs darczu geben ſolden, das man

A lautter aus den dingen reden, vnd ain yeder tail wider an die ſeinn bringem mocht.

Vnd ſind das die ſelben vir vnd zwantzig.

Prelaten.

Abbt von Melkch.
Abbt von Kotweig.
Abbt von heiligen Kreutz.
Abbt von Krembſmünſter.
Brobſt zu ſand Polten.
B Prior zu Mawrbach.

Barones.

Her Hanns von Liechtenſtain.
Her Rudiger von Starhemberg.
Her Erhard von Zelking.
Her Fridreich von Hohenberg.
Her Jorg von Polkenſtorff Plankenſtain.

Milites.

C Her Niclas Drugkſetz.
Her Wernhard Drugkſetz von Grub.
Her Job Kirchſteter.
Dankchart Herlſperger.
Jorg Sewſenegker.
Sigmund Fritzeſtorffer.

Burger.

Eraſem Ponhaimer Richter vonn Wienn.
Hanns Haringſeer.
Oſwalt Reicholf.
Erhart Garringer von Kloſternewnburg.
Hanns Vorlter von Stein.
Michel Galander von Lintz.

Item

Item an Phintztag vor vnſer lieben Fraun tag 4. Sept. 1449. Natiuitatis komen die vir vnd zwaintzig zu den Predigern zu einander vnd wurden ains fürnemens vberain, auf der andern von der lantſchafft verpeſſerung vnd daſſelb fürnemen ward, darnach am freitag vormitags der ganzen Lantſchafft verleſen, ob ſy alſo daran ein geuallen hieten vnd ſolten all wider nach mittags vber ains in das Kloſter komen, vnd da zu verſten geben, ob ſy daran ein geuallen hieten, alſo giengen die zwo partheien Herren Ritter vnd Knecht, auf ain tail die Prelaten ſunder vnd die von Steten auch ſunder vnd bedachten ſich ain kurtze zeit, vnd gingen die zwo parthey, die Prelaten vnd die von Steten zu dem Herren Rittern vnd Knechten, vnd der von Walſſe ſprach das ſy all von Adel des ainig wern, das in das fürnemen, ſo die vir vnd zwaintzig getan hieten, nach innhalt der verleſen zedl wol geuil, vnd weſten das nicht zu verpeſſern, darnach gab der Abt von Lienfeld anſtat der Prelaten antwurt, das in ſolh furnemen nach innhaldung der zedl wol geuiel, ausgenomen der ain artikl, das der paſer gelewtert wurde, von ains Haubtmans wegen, ſehen ſy gern das der ain lantman wer, doch ſatzten ſy das zu irn Gnaden, darnach wurden die von Steten gefragt, die bedachten ſich aber miteinander vnd Jorg Schuhler antwurt an ir aller ſtat, ſeid den Herren, Ritter vnd Knechten, das furnemen geuiel, ſo hieten ſy auch daran ein geuallen.

Darauf ſanten die Herren zu vnſers Herren des Kunigs Reten A dem von Zili, Herrn Hanſen Neitperger, vnd dem Hubmaiſter, die komen zu der Lantſchafft in das Kloſter, vnd der von Schawnberg ſagt in, wie auf ir anpringen, ſo ſy anſtatt vnſers gnedigiſten Herren des Kunigs getan hiet, aus den vir Partheyen vir vnd zwaintzig darczu geben vnd 'ains fürnemens vberain worden wern, das darnach an die lantſchafft pracht wer vnd der merer tail der lantſchafft daran ain geuallen hiet, das dem alſo ſolt B nachgegangen werden.

Vnd lautt daſſelb furnemen das aber der lantſchafft geleſen ward von wart zu wart alſo.

Als vnſer allergnedigiſter Herr der Romiſch Kunig der lantſchafft hat laſſen anpringen die verderbnuſs vnd ſcheden des lands. Die vonn den veinten widergent vnd ſein kunigklich Gnad ſich erpewt, als Herr vnd landesfurſt darczu ze tun, als das durch ſein Gnaden Rete der lantſchafft furgehalten iſt worden.

C Item ſolher ſeiner Gnaden verwilligung dankchten die lantſchafft diemütigclich ſeiner kunigclichen Gnaden vnd beduncht ſew darauf nicht fuglichers noch nutzers ſein, damit den veinten widerſtanden vnd der ſchaden des lands gewendet werde, dann mit ainen gewaltigen veld ze machen am furderlichiſten ſo das geſein mug.

Item ſo verwilligt ſich die lantſchafft ſeinn kunigclichen Gnaden nach irm peſſtem vermugen mit irm geraiſigen auf ze ſein auch ſein Gna-

den zu geuallen, wie wol sy des nicht schuldig wern, irr paurschafft albeg den zehenten in dem land zu Osterreich niderhalb der Ybs, von der Ybs vntz an die Enns den funfzehenten, vnd im land ob der Enns den zwantzigisten man darczu auf zu pringen vnd piten darauf sein kunigclich Gnad welle sy halten vnd tun als seiner Gnaden voruodern irn voruodern vnd sy in solhen zugen, vnd velden gehalten vnd tan habent, auch das sein kunigclich Gnad bestellen welle mit seiner Gnaden vrbarleuten vnd den andern die in dem land habent, das die auch in solher mass werden aufpracht.

A

B

Item wie wol von alter nicht her komen ist, das die lantschafft aus dem land, auf ir selbs kost vnd zerung schuldig seind zu ziehen, yedoch verwilligen sy sich sein kunigclich Gnad zu geuallen vnd dem land ze nutz, das sy das erst moneid innerlands oder auserlands vmbsust dienen wellen, doch ob sy aus dem land dien wurden, das sew sein kunigclich Gnad darumb versorgen, das in das in künftigen zeiten oder irn nachkomen an irn gerechtikaiten icht schaden pringt.

C

Item das sein kunigclich Gnad fürsech mit hilff vnd peystand seiner frewnd der Fürsten vmbligunden landen vnd vndertanen, damit sein Gnad das veld vnczerutt mochtiklichen gehalten mug.

Item auch sech die lantschafft nicht liebers, wenn das sein kunigclich Gnad das veld selber erhub, ob aber das sein kunigclich Gnad nicht getun mecht, so biten sy sein kuniglich Gnad welle sich in nahent fugen, damit sein Gnad dem veld dester paser zuschub, auch sein Kuniglich Gnad mit potschefften besuchen vnd erlangen mug.

Item wenn man das veld zelassen wil, das sein Kunigclich Gnad die land wer fürsech vnd bestell, damit die huldigung der teglich Krieg dem land gewert vnd vnderkomen werde, wan solhe huldigung vnd befridung, die gegen den veinten geschehen, dem land verderblichen schaden pringen.

Item das sein Kunigcliche Gnad das veld mit ainn obristen Haubtman vnd allen andern notdurften fürsech, als das von seinn Gnaden voruodern gehalten vnd geschehen ist, damit nicht mangl darumb darinn werden.

Item das sein kunigclich Gnad fürsech damit solh veld machen wider sein Gnaden fridbrief gen Vngern vnd Merhern nicht sey vnd das auch sein kunigclich Gnad die nach innhaltung der fridbrief vmb hilff vnd beystand ermon.

Item ee das veld gemacht wurd das sein Kunigclich Gnad dieselb zeit anuerziehen ain geraisig volkch gegen den feinten leg, damit der teglich Krieg vnd schaden dester paser gewendet werde.

Item so pit auch die lantschafft sein Kunigclich Gnad diemütigclich, als sy vor offt getan haben, von der münss wegen, das den gehalten werde,

de, als von alter herkomen ist, vnd das darinn nicht lenger verczogen werde, dadurch sein kunigclich Gnad vnd das land aus solhem grossen schaden kom.

Item auch von der vngrischen wein wegen, die in das land geet, darinn vertan auch durch das land gefurt werden, daraus dem land grosser schaden bekumbt, bitt die lantschafft sein Kunigclich Gnad welle das in Steten vnd auf den land allenthalben bestellen, das solhs gestrafft vnd vnderkomen werde, als das vormaln gewesen vnd von alter herkomen ist.

Item auch pitt die lantschafft sein Kunigclich Gnad von des auffslag wegen, der von den wein, die aus dem land gefürt werdent, genomen wirt, das sein kunigclich Gnad den welle abschaffen, damit das land bey seiner gerechtigkait vnd alten herkomen beleib, wann die gest dester mynner in das land komen, vnd die lantleut ir wein dester pas failer geben müssen, dadurch der aufslag der merer tail auf die lantschafft geet, vnd irn wein dester mynner an werden mugen, daraus in merklichen schaden gegangen ist, vnd nach fürbas ergen mocht.

Vnd als das furnemen gelesen ward, da gingen vnsers gnedigisten Herren des Kunigs Rete der von Zili, Graf Johanns vnd Graff Pernhart von Schawnberg, Her Remprecht von Walse, Her Hanns von Neitperg der Hubmaister, der von Starhemperg, an ein sprach vnd komen darnach wider zu der lantschaft vnd der von Neitperg sagt der lantschafft, wie solh fürnemen der lantschafft erst an den von Zili gelangt hiet, der pät mit vleiss all Prelaten Herren Ritter vnd Knecht vnd die von Steten, das morgen wider in das Kloster komen vnd dem anfang ain gut end geben solten.

Item an sambstag in der sibenten Stund vor vnser lieben Frawn tag Nativitatis kom die lantschafft in das Kloster vnd als vmb achte komen vnsers gnedigisten Herren des Kunigs Rete der von Zili der von Neitperg Redt, als sy anstat vnsers gnedigisten Herren des Kunigs des lands notdurften hieten fürbracht, darauf die lantschafft ain fürnemen getan, vnd das ingeschrift geantwurt hiet, des vnd auch solher verwilligung danket der von Zili anstat vnsers gnedigisten Herren des Kunigs der gantzen lantschafft vnd wolten solh ir fürnemen an sein Gnad bringen, der wurd das gnediclich gen in erkennen, ward auch da geredt, so vnser gnedigister Herr der Kunig veld machen vnd auschreiben wurd. So solt man sich sammen zu Kornewnburg vnd pat vleisslichen, das ein yeder dahin komm vnd nyemt auspleiben solt, als dann menigclichen des vnserm gnedigisten Herren Kunig Fridreichen auch Kunig Lasslaben land vnd lewten des schuldig wer, vnd also schied yederman von dannen.

CXLIV.

Imp. Friderici responsum, de Ladislao Postumo Bohemis datum. Ex publ. Actorum Comment. Civit. Vindob. Vol. 1. fol. 275. p. 1.

Wie

Wie vnſer gnedigiſter Herr Kunig Fridreich den behemiſchen Herren ain antwurt getan hat, in der Newnſtat zu ſand Gregorien Tag (*12. Martii.*) Anno Domini &c. L. primo.

Als ir ewr werbung von des Kunigreichs Behem wegen, an vnſern allergnedigiſten Herren den Römiſchen Kunig getan, vnd die ſein kunigclichen Gnaden in zwain zedeln geſchriben geantwurt habt, iſt ſeiner kuniglichen Gnaden antwurt, als Her Ernſt Leſtowitz bey ſeinn kunigclichen Gnaden auch von des Kunigreichs Behem wegen in potſchafft geweſen iſt, der hab ſein kunigclich Gnad auf ainen gelaubbrief anpracht, wie die Herren, Ritter, Lantleut vnd Stet, des Kunigreicks zu Behem, in fürgenomen haben, an potſchafft zu vnſerm Herren den Kunig ze tun, vmb ettlich ſachen, daſſelb Kunigreich ſein kunigclichen Gnaden vnd ſeiner Gnaden vettern Kunig Laſſla berürent, vnd wenn nu vnſer Herr der Kunig, die von ew vernomen hat, vnd die ſachen merklich vnd gros ſeinn. So gepur ſich das ſich ſeinn kunigclich Gnad darauf welle bedenkchen, vnd darumb ſo begert vnſer Herr der Kunig, ſo zum nagſten ain gemainen lanttag oder ſambung in dem Kunigreich Behem zu halten fürgenomen werdt, das darin das ſein kunigclich Gnad vor ſolichem Tag zwai moneid zu wiſſen getan vnd verkündet werd, ſo wil ſein kuniglich Gnad ſein potſchafft darczu ſenden, vnd der lantſchafft da ein antwurt auf ſolich ewr anbringen vnd werbung tun, vnd begert, das ir das im peſten verſtet, vnd aufnembt, vnd ſolichs auch an die andern Herren, Ritter vnd Lantleut vnd Stet in Behem bringet, wann das ſein kunigclich Gnad ye nicht anders, wann im peſten mainet, vnd was ſeinn kuniglich Gnad demſelben Kunigreich zu ern vnd dem peſten getun kan oder mag, das iſt ſein kunigclich Gnad albeg willig geweſen, vnd iſt des noch willig, vnd wil das auch gerin tun.

CXLV.

Capita agendorum, a ſenatu Vindobonenſi legatis, ad Gubernatorem Regni Hungariæ miſſis, data. Ex iisdem Actor. comment. vol. 1. fol. 295. p. 1.

Potſchafft gen Vngern.

Item ſo iſt geordnet, das man gen Ofen zu den vngriſchen Herren geſchikcht hat, von der Stat, die edeln Herren Fridreichen Ebinger vnd Wolfgangen Herting, vnd ſullen an die vngriſchen Herren werben vnd anbringen &c. aus ainem offen glaubbrief in latein, die hernach geſchriben artikl alſo:

Gnediger Herr, vnſer Herrn vnd freundt, der Burgermaiſter, Richter vnd Rat der Stat zu Wienn empietent ewern Gnaden ir willig dienſt, vnd laſſt den Herren den glaubbrief horn vnd ſprecht darauf

Gnediger Herr, vnſer Herren vnd freundt habent vns in groſſer gehaim vnd vertrawn, ſo ſy zu ewrn Gnaden habent empfolhen, an

ewr

ewr Gnad zu pringen von des Tags wegen, des ir ew Herren von Vngern am nagſten zu Wienn, auf ſand Merten Tag zu halten verfangen habt. Da iſt durch den Burgermaiſter vnd etlich des Rats mit vnſerm gnedigen Herren dem groſſen Grauen geredt worden, das ſy ewern Gnaden die von Hungern zu dem Tag gen Wienn komen wurden, das groſiſt virtail der Stat verhalten vnd zu herberg auſczaigen wolten, das hat der Groſs Graf an die andern Herren pracht, vnd darauf dem Burgermaiſter zugeſagt, das ſy daran ein gut genügen haben wellen.

Nu ſol ewr Gnad nicht anders glauben noch verſteen in wew vnſer Herren vnd frewnt ewern Gnaden gedienen kunden oder mochten, das ſy des ewern Gnaden vnd allen Herren des Kunigreichs zu Hungern gar willig ſeinn.

Nu habent vnſer Herren verſtanden, wie ew groſs volkch von ew den Biſchouen, Prelaten, Herren, Edlingen vnd von Steten aus dem wirdigen Kunigreich zu dem Tag komen werden. Alſo ſind alle Hewſer in der Stat vnd vor der Stat mit ſtallung vnd herberg daſelben groſſiſten virtails, ſo ewern Gnaden ausgeczaigt iſt, ausgeſchriben worden, darin man kaum aus III. M. pfert ſtallung gehaben mag. Das verkunden ſy ewrn Gnaden darumb, damit ewr Gnad darauf gedenkchen welle, nachdem ander Fürſten aus Oberlanden vnd von den Reichſteten auch aus dem Kunigreich zu Behem in der Sleſi von Merhern vnd der lantſchaft in Oſterreich, ſunder auch des Romiſchen Kaiſers pruder Herczog Albrecht vnd ander ſeiner Gnaden Ret, mit ſambt der Curfürſten Reten auch gen Wienn zu dem Tag komen werden, die man in den andern dreyn tailn der Stat gar hart mit herbergen fürgeſehen mag.

Genediger Herr, ſolten nu vnſer genedigen Herren vnd ewr Gnad darüber groſs volkch darpringen, die nach notdurften mit herberg vnd ſtallung nicht mochten fürgeſehen werden, das wer in nicht lieb.

Darumb ſo haiſſen ſy ewr Gnad piten, vnd piten auch diemütiglichen das ewr Gnad nach ſolher anczal volkch dahin pring, die in dem virtail der Stat mit ſtallung vnd herberg ordentlich mugen fürgeſehen werden.

Vnd berait auch ir Herren die zu dem Tag komen wellent ir diener anuerziehen hinauf ſenden, das den ſolh herberg vnd ſtallung ausgeczaigt werd, das ein yeder Herr, ſo er ſelbs hinauf kumbt, ſein ausgeczaigte herberg mug gehaben.

Wurden ir aber vber das merer volkch gen Wienn pringen, wenn in dem virtail der Stat beherbergt möcht werden, ſo ſult ir ſelbs gedenkchen, wo ir die wellet laſſen oder zu pringen, da ſy ir herberg haben mugen, wann ir ye vber ſolhe vorgemelte anczal III. tauſent pfert in der Stat vnd Vorſtat des virtails gewiſſe, noch weiter herberg nicht mugt gehaben.

Genediger Herr, vnser Herren vnd freundt tun ewern Gnaden mer

zu wiſſen, als die Herren am nagſten bey vnſerm genedigiſten Herren Kunig Laſſlawn zu Wienn geweſen ſein, das etlich ir diener den lewten zu Wienn in der Stat vnd Vorſteten merkchlichen vberlaſt vnd ſchaden getan vnd zugeczogen haben, vnd nemlich als ſy von dann geriten ſein, als das hinfür ewern Gnaden aigentlich ſol fürpracht werden, wiewol vnſer Herren vnd frewnt wiſſen vnd hoffen, das ſolhs ewrn Gnaden vaſt miſuellig vnd laid, vnd mit ewerm willen vnd wiſſen nicht beſcheh ſei, ſo laſſen ſy dennoch von gemainer Stat wegen ewr Gnad bitten, das ir mit den ewrn beſtellen, vnd mit in ernſtlichen ſchaffen vnd emphelen wellet, damit ſy ſolh ordnung vnd manczucht haben in den heuſern vnd auf der gaſſen, das die leut ſolhs ſchadens von in vertragen ſein, wann vnſere Herren ewern Gnaden vnd den ewern ye nur gern dienn wolten, alſuerr ſy das getun kunnen oder mugen, vnd von in gütlichen aufnemen wellet, vnd was ſy auch von manczucht vnd ordnungen aller der, die zu dem Tag gen Wienn komment, betrachtn vnd ſeczen werdent, das wellent ſy mit einander helffen vnd rat tun, vnd fürnemen, vnd habent gancz vertraun zu ewrn Gnaden, ſy werden ew vnd die ewrn mit gutem willen darczu haben.

Item mit den Herren ir mit yedem ſunderlich reden, die kunnen dewſch.
Biſchof zu Gran.
Biſchof zu Raab.
Groſſen Grafen.
Poluczy Laſſlab.
Primy Jenuſch.

A Das ſind die zu dem lantgeſprech aus dem Rat vnd den genanten geben ſein, an ſand Elspethen Tag, Anno Demini LII.do

Rat.

Burgermaiſter.
Richter.
Holtzler.
Haringſeer.
Galannder.
Pilgreim.
B Hainreich Ingelſteter.

Genannt.

Wolfgang Hertting.
Thoman Swartz.
Straſſer.
Meleiger Kellermaiſter.
Angerfederer.
Gerungerr.
Wisler.
Meczleinſtorffer.
Peter von Aſlabing.
Andre Kelhaimer.
C Thoman Egkenperger.
Jacob Starkch.

Dan als vnſer genedigiſter Her Kunig Laſsla dem Rat vnd den genanten verſchriben vnd ſeinem kunigclichen brief genennt vnd geuordert hat, Hern Niclaſen Teſchler Burgermaiſter, Oſwalten Raicholf, Simon Pötl vnd Wolfgangen Holtzer Münſsmaiſter, das die mit ſeinen Gnaden gen Prag ziehen ſullen, ſein kunigcliche krönung zu emphahen, vnd dabey ſein der ſtat zu ern, daraus iſt geredt, ſeid vnſer gnedigiſter Herr die eruodert hat, ſo ſull man die von der ſtat gut ausuertigen mit

vir-

virtzig pferten vnd mit irn wegen, yeden wagen zu vir roſſen, das pringt alles ſechs vnd funfczig roſs.

Dann von des gemainen landtags wegen, der yetz gehalten ſol werden zu Kornnewnburg, darczu ſind geuodert Her Niclas Teschler Burgermaiſter, Oſwalt Reicholf, Simon Pötl, Wolfgang Holtzer Münſmaiſter, des Rats Wisler, Gerunger Holebruner, vnd Meneſtorffer genant.

CXLVI.

Acta comitiorum Auſtriæ, Anno 1453. Crembſii celebratorum. Ex iisdem actor. comment. vol. 1 fol. 298.

Anno Domini &c. quinquageſimo tertio hat vnſer genedigiſter Herr Kunig Laſslaw ainen Land tag ausgeſchriben gen Krembs, als daſſelb ſein kunigclich ſchreiben hienach nemlich geſchriben ſtet alſo lauttund.

Die vberſchrifft.

Den erbern weiſen vnſern lieben getrewn dem Burgermaiſter Richter vnd Rat, vnd den Burgern gemainclich zu Wienn.

Laſslaw von Gotes gnaden zu Hungern zu Behem &c. Kunig, Herczog zu Oſterreich vnd Margraf zu Merhern &c.

Erbern weiſen lieben getrewen als wir ainen landtag auf den eritag, nach des heiligen krewtz tag der erhohung nagſt uergangen her gen Kornnewnburg aufgeſchriben heten, ſich damit ew vnd vnſer lantſchaff in Oſterreich ze vnderreden, wie daſſelb vnſer löblich Fürſtentumb nemlich in unſerm abweſen, nach dem wir vns mit gots hilff yetz zu vnſerr Behemiſchen kunigclichen Kronung gen Prag zu fugen mayen ſolde fürgeſehen werden, dartzu aber namhafften vnſern Prelaten lantherren vnd der gemainen lantſchafft der maiſt tail nicht komen warn, dardurch wir vnſer vnd dieſes landes notdurfft mit zeitlichem end nicht wol möchten betrachten, ſunder gemerkcht haben vnd ye lenger ye pas merkchen, wie das unſer ſachen das gemelt vnſer Fürſtentumb Oſterreich antreffend ettwas in unordnung, vnd ſwern ſwungen vntzher geſtanden ſein, vnd noch teüffer darin vallen möchten, ſo dem nicht wurde zettlichen fürkomen, das wir aber gern in peſſers kern, daſſelb vnſer land in ſolh vnd merer ordnung vnd aufnemen ſetzen wolten, wie das etwenn bey vnſers lieben Herren vnd Vatters Kunig Albrechts loblicher gedechtnuſs zeiten iſt geweſen, der aber ſein vnd des land ſachen, als wie aigentlich vnterricht ſein, mit ſeiner getrewn lantſchafft, gehandelt hab vnd ſy im dattzu getreulich geraten, hilff vnd beiſtand zu allem dankch getan haben, des fuſtaphen wir nachuolgend vns nach vnſer ret vnd ettlicher lantleut rat am nagſten die zu Wienn bey vns geweſen ſind, haben fürgenomen ainen andern landtag auf aller heiligen tag nagſt künftigen gen Krems ze legen vnd daſſelbs nach ewrn vnd vnſer lantleut rat, vnd notdurftiger vnderredung daſſelb vnſer land Oſter-

ſterreich den vir partheien deſſel-
ben lands durch vns ſelbs oder ob
wir von vnſers obgemelten getzetts
wegen gen Behem zu demſelben
landtag perſondlich nicht komen
mochten, durch vnſer machtboten
vnd gewaltsbrief zu beuelhen, dauon
begern vnd emphelhen wir ew mit
gantzem vleiſſe vnd ernſt, das ir aus
den gemelten tag gewiſslich ettlich
aus ew gen Krembs ſchikchet, vnd
ew des nichts ſawmen noch irren laſ-
ſet, als wir ew getrawn, damit ſo-
lichem notdurftigen fürnemen mit
loblicheim ende nachgegangen werd,
das wellen wir gen ew gnedigclich
erkennen. Geben zu Kornewnburg
an mitichen nach ſand Michels tag
(3. *Octob.* 1453. Anno Domini.
&c. LIII. Vnſerr kronung, vnſers
Reichs des Vngriſchen &c. im vir-
tzehenden jare.

Comiſſio Domini Regis
in conſilio.

Auf ſolh auſſchreibung des
landstag haben wir vns zu Wienn
erhebt, an iritag vor allerheiligen
tag, und ſein deſſelben tags geriten
gen Tulln vnd darnach an mitichen
Allerheiligen abent geriten gen
Krembs, do dennach kein Herr nicht
do was denn Her Fridreich von
Hohenberg, Her Remprecht von
Eberſtorf, vnd ettlich Prelaten, vnd
ettlich von den Steten.

Nachmaln an Sambſtag nach al-
lerhailigen tag kom dahin Her Jorg
von Puchaim vnd ward mit den an-
dern Herren, die nu dahin komen
warn, vberain vnd lieſſen den Prela-
ten vnd den andern von dem Adel

A vnd die vonn Steten wiſſen, das ſy
als morgen an Suntag zu der zehen-
den hor zu in hintz den predigern
in das Kloſter komen vnd da mit in
vberain werden ſolten, ſeid das der
von Schawnberg, der von Walſſe
vnd vnſers gnedigiſten Herren Ku-
nig Laſslaws anweldt noch nicht ko-
men wern, was man nu verrer zu
tun, oder zu warten ſey, des warn
die vonn Steten willig, vnd an ſun-
tag nach allerheiligen tag komen ſy
in dem Kloſter zuſamen, da ward
der Prelaten Herren Ritter vnd
Knechten vnd den von Steten ain
B brief geantwurtt von vnſerm gne-
digiſten Herren Kunig Laſslawen,
der nemlich innhielt vnd pat, das die
landtſchafft ſich enthalden ſolt, als-
pald er gekront wurde, ſo wolt er
ſein ret heraus von prag ſenden mit
gantzen gewalt, das die hie ſein ſol-
ten auf den freytag oder Sambſtag
nagſtuergangen, alſo berieten ſich die
vir partheyen, vnd wurdender vber
ain, vnd ſprachen ſy wolten noch
peyten vntz morgen, vnd ſolten mor-
C gen an mantag zu der zehenten hor
wider zuſamen komen vnd verrer ay-
nig werden vnd hofften, es wurden
der von Schawnberg, der von Wal-
ſe vnd ander Herren vnd Prelaten
der landtſchafft mer kommen vnd als
die vir partheyen pey ainander wern,
trat da für Herr Sigmund Sebriea-
cher der von Zily diener vnd er-
klagt ſich anſtat deſſelben ſeins Her-
ren ſolher geſchicht vnd miſshand-
lung, ſo zu Wienn an Graf Vlreichen
von Zili geſchehen wern an freytag
ſand Michels abend nagſtuergangen
mit ſolhem worten, als dann das der
brief, dergleichen er yeder partheyen
ainen geben hat, aigentlich auſwei-

ſet,

ſet, vnd hienach von wort zu worten geſchriben ſtet alſo:

Wir Vlreich von Gots gnaden Graf zu Zili ze Ortenburg in dem Seger &c. Ban in windiſchen landen, embieten allen vnd yeglichen den von Steten des Furſtentumb Oſterreich vnd lands ob der Enns, ſo yetz pay dem tag zu Krembs geſammet werden, vnſern gunſtlichen gruſs vnd guten willen. Als ew wol wiſſend, wie von dem allerdurchleuchtigiſten Furſten vnd Herren Hern Fridreichen Romiſchen Kaiſer &c. vnſerm allergnedigiſten Herren, zu den zeiten des beſeſs von der Newnſtat, yetz newlich ain jar vergangen beſchehen, der durchleuchtigiſt Fürſt vnd Herr Herr Laſſlaw zu Hungern zu Behem &c. Kunig, Hertzog zu Oſterreich vnd Margraf zu Merhern vnſer genediger Herr vns geantwurt vnd bepholhen iſt vntz zu austrag irer paider gnaden ſachen darumb ſy ſtoſſig ſein, in aigner gewaltſam vnd regirung ze haben, tun wir ew in klag weis kund offenlich, wie ſich deſſelben vnſers gnedigen Herren Kunig Laſslaws, Vlreich Steffan vnd Oſwalt geprüder vnd Sigmund ir geuetter, die Eytzinger, Pangretzt Plankchenſtainer, dem wir vns mit aller trew hertzen wonen, inſunderhait hoch vertrawt haben, auf ſolh ſein hand gelübd vnd verſprechen, ſo er vns ſunderbar getan hat vns als handler vnſers gemelten genedigen Herren ſachen trewlich beyſtendig ze ſein, vnd vor aller widerwertikait gewarnen, auch Jörg Dechſner, Sigmund Fritzeſtorffer, Niclas Teſhler Burgermaiſter ze Wienn, Oſwalt Reicholf Burger daſelbs, Thoman Wiſſent Burger ze Kloſternewnburg vnd ander ir mithelffer am freytag ſand Michels abend nagſtuergangen in der egemelten Stat ze Wienn, an alle bilichait vnderwunden, auch der Regirung der perſon ſeiner kunigclichen Gnaden nicht in ſunder vns als oben berurt wirdet bepholhen iſt an Rat wiſſent vnd willen, aller ſeiner kunigclichen Gnaden frewnde Kunigreich vnd ander ſeiner land vnd leut, darczu das gemelt Fürſtentumb Oſterreich zu beſetzen vnd in vnſers gemelten genedigen Herren namen landtag auſſczeſchreiben angenomen haben mit ſolher aufgeworffner urſach das ſeiner kunigclichen Gnaden Fürſtentumb Oſterreich von ſeinen landleuten deſſelben Fürſtentumb vncz auf ſein Vogpare jar, die ſy erczellen, vntz dieſelb ſein kunigclich Gnad ſechtzehen jar alt ſey, regirt ſul werden, nu mugt ir all erkennen, ob die gemelten Eytzinger auch ander mit namen oben geſchriben und ir mithelffer ſolhs für des benanten lands Oſterreich oder ir ſelbs nutz vnd frumen getan haben, wenn ſo ſein kunigclich Gnad nicht mundig iſt, das gemelt ſein land Oſterreich zu regiern, hat ſein Gnad auch nicht macht, daſſelb yemand zu bephelhen, alſo das an ſolher irrer maynung vnd fürnemen nicht anders verſtanden kan werden, wenn das Vlreich Eytzinger ſein rath vnd willen wider vns volfürt hat, oder welet wiſſen, das aller vnwillen, darin wir mit demſelben Eytzinger geuallen ſein, aus dem entſprungen iſt, das wir geraten haben, das vnſer gemelter Genediger Herr Kunig Laſslaw ſeine gfloſs von im eruodert

hat abgetreten, wenn als er das ver-
nam, hat er ſich des, mit dem obge-
nanten ſeinen anhang, vnd ſunder-
lich der gemeltenn Teſchler vnd
Reicholff beyſtand die ettlich ander
des Rats vnd der gemain doch nur
den myinern tail der Stat ze Wienn
durch ir hinderliſt vnd auffatz in
ſolhs fürnemens zeuerhelffen er-
wekcht, vnd verfürt haben vnder-
ſtanden, deſgleichen hat er auch im-
erſten anefang getan, gegen vnſerm
vorgemelten allergnedigiſten Herren
dem Romiſchen Kaiſer, da in ſein
kaiſerliche Gnad den Forchtenſtain
nicht volgen lieſs, het er ſich des vn-
derſtanden, das er nach dem benanten
ewrm vnd vnſerm genedigen Erb-
herren Kunig Laſslawen mit vns
ſtunde, dartzu wir dann mit vnſerm
leib, gut herſchefften vnd leuten mit
ſambt der lantſchafft in Oſterreich ge-
treulich geholffen haben, ſolh eree
die nu dem land Oſterreich auch ew
vnd vns mit hilff ettlicher Herren
vnd Stet von Behem vnd Merhern
erſtanden iſt, wolt er durch ſein rath
vnd furgang ſeins willens ew allen
vnd vns auch vnſers offt gemelten
genedigen Herren Kunig Laſſlas lan-
den vnd leuten, voran ſeinen Ku-
nigkreichen, die in als ainen regirrun-
den Herren aufgenomen haben, frey
mit im ze ſchaffen vertilgen, vnd ſein
kunigclich Gnad zehant wider pin-
den zu ſeinen vnd ſeins anhangs han-
den, nu muſt ir aber dardurch ſein
fürnemen erkennen an ainem ennd
ſol ſein kunigclich Gnad gepunden
ſein, an dem andern ledig, ſo iſt land
wiſſentlich, das wir noch die vnſern
weder Stet, noch gſloſs von den-
ſelben ſeinen kunigclichen Gnaden
nye begert, wiewol wir ſein kunigc-
A lichen Gnaden groſ vnd merkchlich
dinſt getan haben vor vnd nach ſei-
ner gepurd mit ſweren ſchaden an
leib vnd gut, venkchnuſs, ſchatzung,
kriegs vnd anders koſten halben, es
iſt auch die gemain lantſchafft von
Prelaten Heren Rittern vnd Knech-
ten vnd den Steten yetz zu Korn-
newnburg beyeinander geweſen, hiet
nu yemand icht geprechen gehabt,
an vnſerm gemelten genedigen Her-
ren Kunig Laſslawen oder vnſern
handlungen ſeiner kunigclichen Gna-
B den ſachen, der hiet das billich vor
aller landſchafft geoffnet vnd gemel-
det, aber wir tun ew zu wiſſen das
erblich verſchriben verſatzt vnd
verſprochen iſt, dem vorgenanten
Vlreichen Eytzinger die veſſten Gars
mit vngelten vnd anderer zugehö-
rung. Item Tiernſtain, Freinſtain,
Pailſtain, Puchaim, Sewſenburg,
Frankenkurg, Keya, Valkenſtain,
Gobelſpurg, Walderſtorf, Heber-
ſtorf, vnd der Vngelt zu Ybſs, Of-
walten ſeinn gebruder Droſendorf
mit vngelten zehenden vnd aller zu
C gehörung, das allain als auf ſechtze-
henhundert phunt jerlicher gult
pringt. Item Niclaſſen Drukſetzen
die veſten Stetz mit ettlichen vngel-
ten, vnd aller zu gehörung, dem
Sigmunden Eytzinger das vorſt ambt
in Oſterreich ſein lebtteg, davon er
jerlichen ſechshundert phunt gelts
gehaben mag, Pangretzen Plank-
chenſtainer Waytra mit aller zu-
gehörung auch ſein lebtteg, dem Sig-
munden Fritzeſtorffer Stat vnd gsloſs
zu Laa, das haben ſy in ſelbs ze nutz
vnſerm gemelten gnedigen Herren
Kunig Laſslawn geraten, zu ſolher
gab ſey ſein kunigclich Gnad frey
geweſen, aber zu andern dingen kun

die-

dieſelb ſein kunigclich Gnad nicht frey geſein, aber wir wolden gern nennen horn ain gfloſs, ain Stat, ain vngelt oder ainen gulden gelts, der vns verſchriben ſey, aber das iſt vilAleicht die groſs vrſach das wir gern geſehen, das der benant Vlreich Eytzinger vnſerm Genedigen Herren Kunik Laſslawen ſeins vaterlihen erbs abtreten hiet vnd damit gehorſam geweſen wer, dabey mugt ir nu verſten, was die ſach ſey, das die gemelten Eytzinger vnd ir anhang ſolhen vnrat wider vns angefangen vnd das an wiſſen andrer land nicht dem Bland Oſterreich, ſunder nur in ſelbs ze nutz getan haben, auf das biten wir alſo ew vnd ewrn yeglichen beſunder mit vleiſs, das ir zuuordriſt Got, vnd ewrn vnd vnſern vorgenanten gnedigen Erbherren Kunig Laſslawen, vnd ſolh trew vnd guts, ſo ir ſeinen kunigclichen gnaden phlichtig ſeit, begirlichen anſehen vnd den gemelten Eytzingern vnd irn anhang ſolhs irs frombden fürnemens vnd betrachtens daraus nicht anders, wenn deſſelben ewrs vnd vnſers genedigen Erbherren vnd ſeiner landC und leut vnd ſunderlich des Fürſtentumb Oſterreich ſchad vnd verderben gedeichen vnd erſteen mag, nicht geuallen laſſen noch geſtatten, lenger verhengen noch dulten wellet, das wellen wir zu allen czeiten vm ew vnd ewrn yeglichen gern beſchulden. Geben zu Crumnaw in Merhern, an phintztag vor ſand Simon vnd Judas der heiligen zwelfpoten tag (*25. Octobr.*) Anno Domini &c. quinquageſimo tertio.

Darnach an Montag nach Allerheiligen Tag in der zehenten hor köm

A die lantſchafft wider zu einander in dem Kloſter, vnd Graf Johannes vnd Graf Pernhart von Schaunberg Landmarſchalh, Her Wolfgang von Walſe, vnd ander landleut, die deſſelben Tags komen warn, vnd Herr Oſwald Eyczinger, vnd Her Jorg Dechſner, die vor an der Suntag komen warn, vnd die benanten Her Oſwalt Eyczinger, Her Jorg Dechsner vnd Thoman Wiſent prachten, der lantſchaft für ainen glaubbrief von vnſerm genedigiſten Herren Kunig Laſslawen alſo lauttund:

B

Die vbergeſchrifft.

Den erſamen, edeln, erbern, weiſen, vnſern lieben andechtigen vnd getrewn, den Prelaten, Grauen, Herren, Rittern vnd Knechten, den von Steten vnd Merkchten vnſers Fürſtentumbs Oſterreich, ſo yezt bey dem landtag zu Krembs ſeinn werden.

Laſslaw von Gotes Gnaden &c.

Erſamen, edeln, erbern, weiſen, lieben getrewn, wir haben den edeln vnd vnſern lieben getrewn Oſwalten Eyczinger von Eyzingen, Jorgen Dechſner vnd Thoman Wiſent vnſern Reten vnd ſendpoten ettwas vnſer maynung an ew ze werben aigentlich vnderweiſt, begern wir an ew mit fleiſs vnd ernſt, was ſy ditzmals von vnſern wegen an ew werben werden, das ir in das gentzlich gelaubet, als vns ſelber. Geben zu der Ygla an ſuntag nach ſand Lucas Tag Anno Domini &c. (*21. Octobr. 1453.*) LIII. vnſerr

ſerr Kronung ; vnſers Reichs des Hungriſchen &c. im virtzehnden jar.

Commiſſio Domini Regis in Conſilio.

Auf den glaubbrief prachten die benanten ſendpoten , Her Oſwalt Eyczinger vnd Her Jorg Dechſner für ir werbung in geſchrifft alſo lautund:

Werbung der Rätt vñd Sandpoten an die Lanndtſchafft bey dem Landtag zu Krembs auf vnſers gnedigen Herren des Kunigs gelaubbrief.

Von erſt unſer gnedigſter Herr der Kunig empeut ew allen und yedem beſunder ſein Gnad vnd alles gut.

Darnach ſo dankcht ew ſein kunigclich Gnad mit genedigen willen, des dar ir ew auf ſeiner Gnaden aufſchreiben ſo gehorſam und willig beweiſt habt und zu dem lanntag kommen ſeit mit geburlichen worten.

Dann als ew wol wiſſentlich iſt, wie vnſer genedigſter Herr der kunig einen gemeinen lanndtag aller lantſchaft zu Oſterreich aufgeſchriben het, auf Eritag, nach des heiligen Kreutz Tag Exaltacionis nagſtuergangen gen Korneweburg darzu aber erſtlich komen und doch der namhafften Prelaten, Herren, Rittern und Knechten und gemainen lanntſchafft ein michltail, nicht an urſach als das ſein kunigclich Gnad von ettlichen wol angelangt hat auſſen belieben wern, alſo das ſich ſein Gnad ſeines willens und meynung nicht mochtt noch wolt gentzlich offenbaren, nach ſeinem und ſeines Furſtentumbs Oſterreich anligunden notdurfften und geprechen , darumb ſo hat ſein kuniglich Gnad, nu dieſen lanndtag auf heut furgenomen und aufgeſchriben, und tut ew ſein kunigclich Gnad zu vernemen, wie ſein Gnad zum erſten aigentlich gemerkcht hat, das nach der zeit, unter ains unſers allergenedigiſten Herren des Romiſchen Kaiſers hannden in ſein vaterlich erb das wirdig furſtentumb Oſterreich und darnach zu regierung ſeiner kunigkreich lannd und leut komen iſt, das in ſolher Regierung des Furſtentumbs Oſterreich von derſelben zeit prechen halben ſeiner jugend vil verſaumbnuſſe und unfleiſs beſchehen ſind, des ſein Gnad und ander leut , dich miſſvallen gehabt haben.

Es hat auch ſein kunigclich Gnad gemerkcht, das daſs gemelt ſein furſtentumb Oſterreich in merkchlichen geldſchulden und etwas in irrung und ſchwern ſwungen ſtet, dartzu ditz ſeines gerietts gen Prag zu ſeiner kunigclichen Kronung , darumb ſich ſein Gnad verſiecht merkchlicher geſchefft daſelbs in ſo kurtzer zeit nicht mugende entladen zu werden.

Item das ſein Gnad ſorgueltikait anderr ſeiner Kunigreichen vnd land, die im Got der allmechtig weyt vnd preyt verlihen hat, tragen ſol und mus, darumb er ſtetlich im Land ze Oſterreich ſein wonung und weſen nicht mag gehaben , es iſt auch ſein Gnad vnderricht, wie weilent ſein lieber Herr und Vater Kunig Albrechts loblicher gedechtnuſſe daſſelb lanndOſterreich nach ſeiner getreuen lanndleut Rat geregiert und gehandlt hat, die im aber darzu irn Rat hilff und beiſtannd von ſchulden und guten willen alſo getan haben, das ſein ſachen

chen das lannd berurend in gutem weſen beſtanden ſein. Wann aber ſein kunigclich Gnad nicht vnpillich grofs begirlich lieb hat zu dem land Oſterreich, nachdem ſein Voruordern daraus in hoher ere und wird geſtigen ſein, auch das ir ſein getreue lanndleut, die erſten ſeit geweſen die in der zeit ſeiner jugent, die erſten frucht der wagnus und darlegens ewrs leibs und guts umb die erledigung ſeiner Perſon geophert habt: darumb ir im die allerliebiſten vor aller welt ſein ſult: darumb ſech ſein kunigclich Gnad zumal gern daſ das gemelt ſein furſtentum yetz und hinfur im ew ſelbs und dem ganzen land zu aufnemen und des gemeinen nutz willen in guter loblicher ordnung geregiret wurde ſunder auf die zeit, das ſich ſein Gnad mit zeitiger vernunfft, und ſeynen ſelbs deſtpas mocht behelffen. Auf ſolh vorgemelt und ander menigueltig vrſach, die ſein kunigclich Gnad darzu bewegt haben, hat ſein Gnad nu am negſten zu Wienn nach ſeiner Rät und lanndleut Rat, die dazemal pei in warn, betracht und in dem allerbeſten furgenomen, der Regierung ſeines lannds Oſterreich nach merkchlichen nodurfften ein Endrung zu tun, in ſolcher maſs des er daſelbſt ſein lande Oſterreich emphelhen wolte, als er dann empholhen hat, und emphilicht ew den vir Partheien zu regirn vntz das ſein Gnad zwaintzig jar alt wirdet nachfolgend darinn den fuſſtapfen ſeines benanten Herrn und Vatter Kunig Albrechts, wie der ſein ſachen daſſelb lannd antreffend mit ew der lantſchafft Rat geregiret hat, dadurch ſey das land in gutem weſen, ordnung und aufnemen geſtannden, darumb hat ſein kunigclich Gnad den lanndtag aufgeſchriben und ſchikcht ew darauf ſein volmachtigen gewaltbrief, den ir alſo horen wollet. Begert pit und emphilicht ew ſein Gnad mit allem fleifs und ernſt ir, wollet nach laut deſſelben gewaltbriefs zwelf aus ew dasiſt aus yeder Parthey drey erwellen, und die zu anwelte ſetzen und ew umb die Regirung des lannds alſo annemen nachdem ſein kunigclich Gnad nyemand wifs das lannd treulicher zu beuelhen, wenn ew auch betrachten furnemen und aufrichten alles das da ſeinen Gnaden und dem lannd gut nuz fugſam und notdurfftig ſein wirdet, damit er und das lannd wider aus ſchulden in aufnemen kom, und guter ordnung gehalten werde, wurdet ir aber umb ſolch Regierung des lannds nicht annemen, des ew doch unſer genedigſter Herr der Kunig nicht getraut, ſo muſſt ſein kunigclich Gnad dieſelb Regierung andern aufwendigen leuten beuelhen, das er doch nicht gern tun, noch nyemand aufwendigen uber ew ſetzen wolt, darumb ſo getraut ew ſein Gnad ir werdet in des nicht verzeihen, als er ſich des und alles guten gentzlich zu ew verſieht, und ir im ew ſelbs und dem lannd ſchuldig ſeyt, das wil ſein kunigclich Gnad gen ew und ewern nachkomen mit ſundern gnaden erkennen und zu gut nymer vergeſſen, item als unſer benanter gnedigiſter Herr der Kunig ſolh oberürt furnemen und endrung der Regierung getan, hat im des Graf Vlreich von Cili ſwermutikait genomen und iſt alſo in vnwillen von ſeinen K. G. geriten, in maynung, wie im das zu widerwertikait, ſmach und miſſualung ſolt beſchehen ſein, des doch ſicher nicht iſt, ſunder es iſt beſche-

hen aus merkchlichen vrſachen und nach nötdurfften ſeiner Gnaden, und des lannds, und vernymbt ſein kunigclich Gnad, wie ir brief hab aufgeſchikcht, ſich uber ettlich ſeiner kunigclichen Gnaden Ret, und ander darinn er klagende, die ſolhs fullen antragen haben im zu miſſuallen &c. Darumb ſo tut ew ſein kunigclich Gnad daruber ze wiſſen, ob die ſach angelangt hiet, oder noch hinfur gelangen wurde, damit ir vndericht ſeit, das ſich die nicht anders noch in andrer maynung begeben haben, wenn als ew unſer genedigiſter Herr pey uns empeut.

Darnach prachten ſy für den gewaltbrief, ſo unſer genedigiſter Herr Kunig Laſſlaw den zwelfen, die aus den vir Partheyen erwellt wurden, geben hat, und laut auch derſelb gewaltbrief von wort zu worten alſo.

Gewaltbrief.

Wir Laſslaw von Gotes Gnaden zu Hungern zu Behem Dalmatien Croatien &c. Kunig Hertzog zu Oſterreich und Marggraf zu Merhern &c. bekennen und tun kund offentlich mit dem brief, als wir zu vodriſt von ſchikung Gots des allmechtigen und mit hilff unſerer land leut unſers furſtentumbs Oſterreich und etlicher ander unſer vndertan aus unſers Herren und vetern hern Fridreichs Romiſchen Kaiſers &c. hannden in unſern würdigen ſeſſel unſers vaterlichen erbs unſer Fürſtentumb Oſterreich und darnach zu Regierung unſer kunigreich und lannd komen ſein haben, wir von derſelben zeit geſpürt das prechen halben unſer jugend in derſelben Regierung unſers Fürſtentumbs Oſterreich vil verſaumbnuſs geſchehen, und vnderricht ſein, wie unſer lieber herr und vater Kunig Albrecht, daſſelb unſer Fürſtentumb Oſterreich, das do yetz in merklicher geltſchuld und ſweren ſwungen ſtet, nach ſeiner getrewen lanndtleut Rat, geregiert, und in guter ordnung gehalten hat, deſſelben fuſſtaphen wir pillich nachvolgen, und nachdem wir unſer Kunigreich zu Hungern zu Behem und ander unſer lannd ſorgueltikait auch pilig tragen und darumb ſtetleich unſer weſen in Oſterreich mit gehaben mugen, haben wir daſſelb unſer Fürſtentumb Oſterreich, aus dem unſer voruordern hohere und wirdikait erworben, und wir das für andre unſre lannd dadurch pillig liebhaben, mit guter betrachtung und wolbedachtem Rat den vir partheyen des yetz gemelten unſers Fürſtentumbs Oſterreich Prelaten, Herren, Rittern und knechten und den von ſteten befolhen, in auch unſern gantzen volmechtigen gewalt gegeben haben und geben, auch wiſſentlich mit dem brief yetz bey dem lanndtag, den wir auf allerheiligen tag nagſtkünftigen in unſer ſtat Krembs geſetzt haben, zwelf aus in zu Anwelten, das iſt aus yeglicher parthey drey ze erwellen, denſelben zwelfen wir auch unſern volmechtig gewalt geben, in kraft ditz briefs das gemelt unſer Fürſtentumb Oſterreich nider halb und ob der Enns, in allen ſachen daſſelb unſer Fürſtentumb und all inwoner des lands antreffend, an unſer ſtat aufzurichten, ze hanndeln, damit ze tun ze ſchaffen und zu verweſen mit gericht und angericht, wie das alltzeit nach gelegenheit der ſachen bedunkchet, gut, fugſam und notdürftig ſein in aller maſs und in allen wegen, als wir ſelbs rechtlich

vnd pillich teten oder getun mochten, wann wir in aigner perſon gegn würtigen wern, und das auch dieſelben anweld macht und gewalt haben all Ambtleut zeſetzen und zu entſetzen nach unſerm und des lannds notdürfften vngeuerlich, und was ſy all zwelf oder ettlich aus in, die dann zu den zeiten da geſein mugen, in allen ſachen als vor berürt iſt an unſer ſtat und als unſer anweld in obgeſchribner maſs tun, handln, ſchaffen, beſtellen oder ordnen mit gericht oder an gericht, das ſol alles gentzlich krefftig ſein und von menigclich gehalten werden, als ob wir das ſelber teten, doch, das menigclich pey ſeiner freyhait und gerechtigkeit beleib und gehalten werd vngeuerlich, und ob geſchech, daſs das lannd von yemand angegriffen beſchedigt oder bekriegt wurde, oder, das in dem lannd krieg, oder miſshellung aufſtunden, von dem das wer, und das ſy unſer lanntſchafft oder ettlich aus in darumb aufervordern wurden, ſolichen beſchedigungen, angriffen kriegen und miſſhellung zu widerſten und die zu underkömen, des dann menigclich darinn gehorſam ſei nach ſeinem beſten vermügen, als er uns und dem lannd des ſchuldig iſt, ſunder behalten wir uns vor alle lehen geiſtlich und weltlich, es ſullen auch unſer lanndmarſchalh in Oſterreich und unſer Haubtman ob der Enns, die ye zu zeiten werden, ir empter dannoch fleiſſigclich verweſen und aufrichten, ſo wellen wir auch in des lands rennt und nutz ſelbs nit greiffen noch ſchaffen zu greiffen, dadurch die geltſchuld, ſo man von des lannds wegen ſchuldig beleibt oder von notdurfft wegen deſſelben lands künftiglich ſchuldig wirdet, und ander des lannds notdürfft deſter gepürlicher

A und fürderlicher davon mugen aufgericht werden, doch ſo ſullen uns die gemelten Anweld das bedürffen, ob wir das auss andern unſern lannden mit gehaben möchten, auf unſer perſon, Rët und hofgeſind, ſoviel wir der aus dem lannd Oſterreich bey uns haben werden, von den nutzen und renntten des lannds aufrichten nach vermügen des lannds und wir in getrawen: es ſullen und mugen auch die gemelten Anweld ein beſunder ſigl machen laſſen, zu ſolcher Regierung zu gebrauchen, und das ainem, der in

B darzu fügleich wird bevelhen, es ſol auch der gewalt, den wir den obgenanten vir Partheyen geben haben, werend und beleibleich ſein als lang vntz wir zwaintzig jar alt werden, und darnach auf unſer widerruffen angeuerde, und wenn wir das alſo wideruffen, ſo ſullen und wellen wir ſy mit unſerm ſundern brief verſorgen, was ſy in allen ſachen von unſern und des lannds wegen gehanndelt haben, daſs das gentzlich gehalten und dawider nicht getan werd in kein weiſs ange-

C uerde, und ſol auch da entgegen der gegenwürttig unſer gewaltbrief zu unſern handen vbergeantwürtt werden, und ob der vorgemelten anweld ainer oder mer in der zeit abging, mit tod oder anders nicht tüglich dartzu wurd, ſo ſollen und mugen die andere nach rat der landtſchafft an derſelben ſtat ander zu in nemen, und mit ſambt denſelben all ſachen und notdurft handeln und aufrichten, als oben begriffen iſt angeuerde: davon gepieten wir den erſamen geiſtlichen edeln und unſern lieben andechtigen und getrewn allen Prelaten, Grauen, Herren, Rittern und Knechtē, Haubtleuten, Pflegern, Burggrafē, Burgermaiſtern, Richtern, Reten Burgern, Mauttern, Ambtleuten und

allen andern unsern Undertanen, unA sers Fürstentumbs Osterreich niderhalb und ob der Enns wonhafften geistlichen und weltlichenn yemands aufgeschaiden, und wellen gar ernstlich, das sy den vorgenanten unsern anwelten in allen obgeschriben sachen, die sy von unsern wegen und an unser stat in obgeschribner mass hanndeln schaffen tun und bestellen werden, also gentzlich gehorsam sein und dawider nicht tun in kainerlay weis, wann welich dawider teten oder ze tun gestatten, die sullen sich wissen swerlich in unser ungnad komen und gevallen sein, und wolten B sy auch an leib und gut darumb schaffen ze pessern. Mit urkund des briefs besiglt mit unserm kunigclichem anhangundem insigl, geben zu der Igla an sambstag nach sannd Lucas tag des heiligen Evangelisten nach Cristi gepurd im virtzehen hundert und drew und fünfzigisten jare unser Krönung unsers Reichs des hungrischen &c. im virzehenden jare.

Ladislaus Rex manu propria.

Commissio Domini Regis
in Consilio.

Vnd nach verhorung des bemelten gewaltbriefs, do rieten die Herren, das aus yeden partheyen acht dartzu geben würden die aus dem sachen reden und dann yeder tail wider an die sein pringen, und morgen an eritag sand Linharts tag wider in das kloster zusamen komen solden, das also geschach, und sind geben aus den Prelaten der, Abbt zum Kotwaig, Abbt zu Lilienfeld Abbt von heiligen kreitz, Probst zu Newnburg, Probst zu sand Polten, Probst zu Walthausen, Probst zu Sannd Dorothe, Prior von Gemingk, Probst zu Hertzogenburg.

Aus den Herren.

Herr Fridreich von Hohenberg, Herr Jorg von Püchaim, Herr Remprecht von Eberstorff, Herr Erhart von Zelking, Herr Wolgang von Trawn, Herr Ott von Topel.

Aus Rittern und Knechten.

Herr Wolfgang von Wolfenrewtt, Herr Job Kirchstetter, Herr Englbrecht Dachpekch, Jorg Stainer zu Totzenpach, Hanns Hawser zu Matzen, Gruber von Lüfftenberg, Clement Ponhalm.

Vonn Steten.

Thoman Swartz Burgermaister Wilhalm Sambs, des Rats Conrat Piligreim vnd Wolfgang Holnbrunner genant von Wienn, Mensoer von Klosternewnburg, Stephan Frey von Stain, Schonperger von Enns, Michl Galander von Lintz.

Und an eritag sannd Linharts tag haben sich die vorgenanten zwen und dreissig aus den vier partheyen yeder mit seinem tail underredt, vnd sind ains solchen ains worden, auch yede parthey ir antwurtt für sich selbs getan, den sandpoten Herrn Oswalten Eytzinger von Eytzing, Herrn C Jorgen Dechsner und Thoman Wisent in gemainer samung der Lanndtschafft.

Von ersten die Prelaten teten ir anwurtt durch den Probst zu Klosternewnburg also lauttund: edeln vesten lieben Herren, als ir von unsers genedigisten Herren Kunig Lasslaws wegen zu der Lanndtschafft komen seit, und habt da ain werbung auf ainen glaubbrief getan, und dabey horn lassen ain gewaltbrief, den sein kunigklich Gnad gibt den zwelfen, die aus den vir partheyen zu regierern des lannds Osterreich unb ob der Enns erwellt werden &c.

Solh

Solh ewr werbung haben wir die-
A mütigclich auf genomen und dankchen unserm genedigisten Herren Kunig Lasslawen &c. seiner kunigclichen angeborner lieb auch genedigs guts willens und vertrawn, so sein Gnad zu uns hat, und geben ew all ainhelliklichen die Prelaten, was der yetz hir sein, unser antwurtt zu vernemen: seid unser genedigister Herr ain fürnemen hat getan, wie sein lannd Osterreich und ob der Enns durch die vir partheyen, die darzu geben werden, sul geregirt werden, als das in seiner Gnaden werbung von ew getan gelautt hat
B und nach innhaltung seines kunigclichen gewaltbriefs, daran haben wir unsernthalben ain gut gevallen, und wellen auch seinn kunigklichen gnaden darinn gern willig und gehorsam sein, als sein diemitig Kapplen.

Darnach teten die lanntherren ir antwurtt in geschrifft also lauttunt: als unser genedigister Herr der Kunig &c. die Regirung des lannds mit seiner kunigclichen Gnaden gewaltbrief der lanndschafft empholhen hat, aus den vir partheyen aus yeder drey zu erwellen, die das lannd verwesen sullen vntz sein Gnad zwaintzig jar
C seins alters hab mit mer worten begriffen &c. auf solhs unsers genedigisten Herren des Kunigs emphelhen und werbung an die lanntschafft bey dem lanndtag zu Krembs getan, desselben seins genedigen erbieten und willens dankchen im die Herren mit aller undertenikeit und diemütigem vleiss als irm genedigisten lieben Herren und Lanndesfürsten, und wellent das in aller undertenikait umb sein kunigclich gnad allezeit gern verdienn, darauf ist der Herren gutbedunkhen, das sein gnad darinn unverpunten beleib und das Regiment stee auf seiner gnaden widerruffen, das sey fügleicher, wann das die jar benant sein.

Item das ander, das sein kunigclich Gnad solh emphelhen des Regiment fürnem, und tu mit wissen, willen und Rat seiner nagsten frewnd, zu vordrist unsers allergenedigisten Herren des Römischen Kaysers &c. Hertzog Albrechts, Hertzogs Sigmunds Hertzogen zu Osterreich als warttund erben, auch Hertzogs Ludweigs von Pairn und Marggraf Albrechts von Brandenburg, die auch in der beredung, so vor der Newnstat beschehen ist, benennt sind zu sambt seiner gnaden lanndtleut, als dann das in anefang seiner inkunfft in seine lannd vor der Newnstat auch beredt und getaidingt ist, bedeucht uns das demnach werd gegangen, das sey hoch für sein kunigclich Gnad für uns all lannd und leutt, und wer sich dann in solcher mass der Regierung des lands annemen wurde, das tut das sicher und an sorg, und hat mit sambt seinen kuniglichen Gnaden den rukken an den vorgemelten seiner Gnaden freundten, so das mit seiner gnaden wissen und rat beschiecht, und wer nicht für sein Gnad, noch für das haws zu Osterreich lanndt und leut, das ausserhalb und an wissen der vorgemelten seiner gnaden frewndt anders gehandlt sol werden. Doch so ltet das obgeschriben unser gut bedunkchen pey seinen kunigclichen Gnaden willen und verpessern als unserm genedigisten Herren und lanndesfürsten.

Darnach stund Graf Johanes von Schawnberg auf und redt gegen hern Oswalten Eytzinger von Eytzingen, hern Jorgen Dechsner, und Toman Wisent, als unsers genedigisten herren Kunig Lasslaws sendpoten anstat sein selbs Graff Pernharts von Schawn-

berg seins sůns und Hern Wolfgangs von Walsse, die auch gegenwürttig warn und sprach, das sy unsers genedigisten Herren des Kunigs geschefft und emphelhen gern willig und gehorsam sein und sich daraus nicht setzen wolden.

Nachmaln teten Ritter und knecht ir antwürtt auf solche maynung, und dankchen voran unserm genedigisten Herren genedigs erbietens und willens, so er zu in hiet, und wann aber sein kunigcliche Gnad sew wol erkennet, welch sein kunigcliche Gnad aus in nem oder nennet, das geuiel in wol wann in versehentlich wer, wen sy aus in nemen, der wurde sich des nicht annemen, und davon wer ir geuallen, das sein Gnad selbs aus in zu solher Regierung nem, und nemen sold die musten seinen Gnaden gehorsam sein mit mer worten.

Darnach gab Thoman Schwartz Burgermaister von Wienn anstat der von Stetten antwürtt in der maynung also lauttund:

Edlen vesten lieben Herren: als ir von unsers genedigisten Herren Kunig Lasslaws wegen zu der lanntschafft gesant seit und habt da ain werbung auf ainen gelaubbrief getan und dapey horn lassen ainen gewaltbrief, den sein kunigclich Gnad gibt den zwelffen, die aus den vir Partheyen zu regirern des lannds Osterreich und ob der Enns erwellt werden &c.

Solch ewr werbung haben wir diemütigklichen aufgenomen und dankchen voran unserm genedigisten Herren Kunig Lasslawen &c. seiner kunigclichen angeporner lieb auch genedigs gutswillens vnd vertrawn so sein Gnad zu uns hat, und geben ew all ainhelliklich die von steten, was der yetz hie sein, unser antwürtt zu versteen, seit unser genedigister Herr ain fürnemen getan hat, wie sein lannd Osterreich und ob der Enns durch die vir partheyen, die dartzu geben werden, sull geregirt werden, als des in seiner Gnaden werbung von ew getan gelaut hatt und nach inhaldung seins kunigclichen gewaltbriefs, daran haben wir unsernthalben ain gross geuallen und wellen auch seinen kunigclichen Gnaden darinn gern willig und gehorsam sein als sein getrew undertanen.

Vnd an der antwurtt hetten die vorgenanten unsers genedigisten Herren rët und sandtpoten ein gut gevallen und begerten von yeder parthey ir antwurtt in geschrifft: die wolden sy unserm genedigisten Herren dem Kunig zu bringen, do ward in der vonn steten antwurtt gegeben des ertags sand Linharts tag und namen von in urlaub desselben abents spot und an mitichen darnach fürn wir von dann und sein desselben tags also herkömen.

So sind das die von stetten, die yetz bey dem lanndtag gewesen sein.

Von Wienn, Klosternewnburg, Kornewnburg, Tulln, Prugk auf der Leytta, Zwetl, Waidhofen auf der Tey, Egenburg, Laa, Krembs und Stain, Lintz, Wels, Enns, Steir, Veklaprugk, Merkcht, Lewbs, Berchtoltzdorff, Gumpoltzkirchen.

FINIS.

IN-

INDEX

Rerum ac Verborum memorabilium, quæ in hoc Analectorum Vindobonenſium Tomo II. præ aliis notari merentur.

A.

Accelinus, quis? 88. 96.

Accon, eo cruce ſignati navigant, 85.

Adrianus Papa duos Cardinales, oratores ad Fridericum Imperat. mittit, 62. 70. ejus ad Imperatorem epiſtola, 70. cum eo ſimultates, 72. quatuor Cardinales ad eum legatos mittit, 73. apud Anagniam vita defunctus, 75. ejus corpus Romam delatum ſepelitur ibid.

Adria, oppidum, ubi ſitum? 221.

Aegyptus, ejus dominus Saladinus, 78.

Aemilius Julius, Med. Matthiæ Corvini, 827.

Aeneas Silvius, ejus Hiſtoria rerum Frid. III. Imper. 1. Legatus Apoſtolicus & Cæſaris Conſiliarius, 5. ejus de appellatione urbis Viennenſis ſententia, 7. 8. in cujus deſcriptione corrigitur, 9. n. 1. Quid in Magiſtris artium liberalium Viennenſibus deſideret, 11. ejus urbis Viennenſis deſcriptio, 15. Quid de ſacerdotibus ſenſerit? 77. Secretarius Frid. III. ab eo ad Papam mittitur, 122. eum conſiliis juvat, 123. Papæ acceptus, 124. Legatus ad Conventionem Francofortanam miſſus, 125. Res graves expedit, 128. ei cum Joanne de Corvajal lis qualis? ibid. Orationem coram Papa habet, 131. ab Eugenio in ſubdiaconatus officium receptus, 135. ad Archiepiſc. Moguntinum miſſus, 138. Electus Epiſcopus Tergeſtinus legatus ad Mediolanenſes mittitur, 140. iterum, cum Arthongo, 147. ad matrimonium nomine Cæſaris contrahendum Neapolim proficiſcitur, 169. Epiſcopus Senenſis orator ad Bohemos miſſus, 181. iterum in Italiam, 182. ejus ad Nicolaum Papam epiſtola, 189. ad Frid. III. Imp. 198. Leonoram Portugalliæ Principem ad Imperatorem ducit, 268. de Rege Romanorum & Theutonum disquirit, 289. de Clenodiis Imperii, 292. equites & doctores comparat, 294. de ſomniis diſputat, 295. de veneficiis, 304. ejus coram Papa & Cardinalibus de Statu Chriſtianorum Turcis vicinorum oratio, 307. quali in Hungaros animo? 444. n. Quo anno ſummus Pontifex creatus? 456. n. refellitur, 461. n. de ejus Hiſtoria judicium, 487. ejus hiſtoriæ deſcriptæ fata, 480. error notatus, 488. circa Henricos Impp. confuſio, 496. cujus ope ad Cardinalis dignitatem pervenerit? ibid. Ejus libellus Dialogorum, 686. ejus opera Geographica & Hiſtorica quis ediderit? ibid. Pontifex ſummus Pii II. nomen ſortitus, 688. Papæ Felicis V. Secretarius, 689. Ejus ad Hartungum epiſtola, 791.

Africa, in eam ſe Fridericus Caſtellæ Princeps recipit, 104. Piſana claſſis eo navigat, 106.

Agerium vid. Græcium.

Agnes, filia Comitis de Sarbrucha, Friderici Ducis Sueviæ conjux, 48.

Agnes, Henrici IV. Imp. filia, Frid. Staufenſi deſponſata, 37. Friderici & Conradi mater, 38. Vidua Leopoldo Marchioni Auſtriæ nubit, 27, 38. fœcunda, 27, 38.

Agrienſis Epiſcopus, *Paulus* orator Hungar. ad Frid. III. 220. Eliſabethæ ad eundem, 989. cum Pædagogo Ladislai Regis de eo clanculum tradendo agit, 223. ad Ladislaum Friderico eripiendum varios modos fingit, 324. *Urlanus*, 819.

Aiſenhaimer (Leonard.) ejus litteræ diffidationis ad Frid. III. miſſæ, 872. ejus commilitonum litteræ ejusdem argumenti, 873. aliæ, quibus ei Frideric. fidei violatæ veniam facit, 874.

Alardus, Neapolitanus eques, ejus dolo Conradinus a Carolo vincitur. 108., 109.

Alba Regalis, ibi Ladislaus poſtumus ab Archiepiſcop. Strigonienſi coronatur, 113.

Alba, urbs Liguriæ, quorum legati ibidem Frid. Imp. convenerint? 67. illic Frid. hibernat, 73.

Alben, Wilhalm von der, 670.

Albertus Anniæ filius, 31.

Albertus, Archiep. Moguntinus. vid. Moguntinus.

Albertus, Dux Auſtriæ liberalitate clarus, 183. Comites Ciliæ ad partes Cæſaris pertrahere ſtudet, 219. Frid. III. in Italiam ſequitur. 228. in ponte Adriani eques creatur, 293. cum ſorore Frid. Comitis Palatini matrimonium init, 344. cum Sciafuſenſibus pacem facit, 437. contra Imperatorem motus excitat, 550. Noribergam ſe confert, 639. Quale ei ab Eliſabetha prædicatum tributum, 835. ab ea tutor Ladislao poſtumo conſtitutus, 834. ejus jura in hæreditatem paternam tutelam Ladislai Poſtumi & Auſtriæ Provinciam. 1065. Reſponſio ordinum & Statuum Auſtriæ jura hæc concernens, 1069, 1070. Litteræ compromiſſi inter eum & Frideric. 1058. quæ in Hungaria oppida tenuerit? 1293.

Albertus II. Imp. cujus filius? 112. quis ejus impuberis tutor? ibid. Sigismundo Imp. ſuccedit

INDEX

cedit, 113. moritur, ibid. 673. ejus filius Ladislaus Poſtumus, ibid. filiæ duæ cui muptui datæ? 475.

Albertus, frater Leopoldi Marchionis Auſtriæ, in eum injurius, 25.

Alemania, ejus coronam quare Imperator ſuſcipiat? 288.

Alexander Macedo, 3, 78. Vetat ne quis ſe præter Apellem pingeret, 5.

Alexander III. Papa, eligitur, 75. ex Sena Etruſca natus, ibid. antehac Rolandus titulo S. Marci Prasbyter Cardinal. vid: *Cardinalis* a Victore ex urbe Romana pulſus eum & Frid. Imp. excommunicat, 75. ad Philippum Regem Galliæ migrat, ibid. ei, mortuo Victore, Guidonem Cremenſem ſuſcitat & Paſchalem vocari jubet Fridericus, 76.

Alexander IV. Papa electus, 98. ſub eo Mamfredus rebellat, ibid. Anagniam abit, 98. apud Viterbium moritur, 100.

Alexandria, a Frid. I. obſidione premitur, 69.

Alexandrinus Patriacha, Ioan. Vitelliſcus, quis & quantus? 134.

Alphonſus, Rex Aragonum, Frid. III. ad ſe Neapolim invitat, 297. Quomodo eum venientem exceperit? 298. ejus res geſtæ, ibid. amores erga Lucretiam, 300.

Aligemi, 17.

Almaria, civitas, 58.

Alphonſus, Caſtellæ Rex, Imperator electus, 100. frater ſuos patria ejicit, 104.

Alſatia, in ea Franci, ab Imp. Frid. III. in auxilium vocati, rapinis, cædibus ac adulteriis omnia complent, 118.

Amman (Pangratius) 884.

Anagnia, Frid. III. ibidem Pontificem convenit, 186, 713.

Ancona Græcis ſubjecta a Frid. I. damno adficitur, 69.

Angelpeck (Thomas) ab Auſtralibus ad Papam mittitur, 258, 264, 265.

Anger, caſtellum, 1116.

Anglia, ejus Rex Henricus Friderico Barbaroſſæ dona mittit, 62, 67. Iohannes Ottoni Imp. excommunicato fert auxilium, 83. Regis frater Richardus Imperator eligitur, 100.

Annia Comes Auſtriæ a Romanis præficitur, 20. Helena ejus conjux, 21. morti traditus, ibid. ejus filii, ibid.

Anshelmus Archiep. Conradum Staufenſem coronat, 45.

Antiani, Magiſtratus quondam Florentiæ, 98. Bononiæ, 239.

Antiochia, ibidem Concilium contra quem celebratum? 730. ibidem Presbyter Malchion, 730.

Antiochenus Paulus, quis? quare damnatus? 730.

Appeninus mons, 106.

Apphalterer Jorg, 669.

Apoſtolicus *Legatus* cum copiis apud montem Flaſconem agit, 87. eo copias ſuas Frid. II. accerſit, ibid. quid accitis auxiliis apud Ferrariam geſſerit, 89. *Sedes*, vacat octo & decem menſibus, 91. Legatus Parmam Summa vi defendit, 93. a Bononienſibus bonis excuſſus expellitur, 237. Beſſarion, 241.

Aquenſis Civitas a Frid. II. capta, 83. vid. Aquisgranum.

Aquilegienſis Patriarcha, *Peregrinus*, 60. 66. Concilio Papienſi intereſt, 76. *Ludovicus* apud Eugenium Papam quantopere creverit? 134. Lud. de Deck arma contra Venetos ſumit, 229.

Aquinum a Conrado captum, 96. cujus patria? ibid. exciſum prodeſt religioni Chriſtianæ, 97.

Aquisgranum, ibidem Conradus Stauf. in Regem unctus, & coronatus, 47. item ejus filius Henricus, 50.

Aragonenſis *Petrus*, ei Regnum Siciliæ Conradinus ultima voluntate relinquit, 111. quidnam in ſignum traditionis adhibuerit? ibid. *Alphonſus* Rex victus navali prælio & captus, 145. Hæres a Philippo duce Mediolani deſignatus, 159. vid. Alphonſus, Hippolytus.

Aretinus (*Antonius*) ejus ſententia probatur, 249. *Carolus*, Cancellarius Florentinorum, 327.

Aretini Frid. II. adhærent, 89.

Ariſtides, quare patria pulſus? 484.

Artongus, Secretarius Frid. III. 125. ad Aſciaffburg legatus mittitur, 138. *de Capel*, legatus Mediolanum miſſus, 147. ejus brevis hiſtoria, 790. Æneæ Silvii ad eum Epiſtola, 791.

Aſciaffburg, ibi qualis conventus? 138.

Aſpach, Gaſpar, 569.

Aſſyriorum imperium, 3.

Aſtenſis Epiſcopus, 68.

Aſtura, apud eam Conradinus & Marchio Badenſis capiuntur, 109. quomodo detecti? ibid.

Athanaſius Concilio Nicæno intereſt, 730.

Athenienſes, quodnam tempus unum diem dixerint? 746.

Aver, Simon, 886.

Auguſta in Vindelicis 5. Vindelicorum, 54. Ibidem Frid. Barbaroſſa legatos Papæ audit, 63. Petrus Epiſcopus, 125. Norimbergæ auxilia mittit, 165. Magiſtro Civium os ab Alberto Marchione in prælio lancea perforatur, 166.

Auguſtinus, Theologorum Ariſtoteles, 729.

Aurelianus Imp. primus capiti diadema innectit, 288.

Auſſing-

TOMI SECUNDI

Auſſingdorffer, Stephan. 955. 978.

Auſtrales, quales? 194. Barones quidam conventum celebrant, 195. Deputatos ad Frid. III. mittunt, 194. Quid iis Imperator reſponderit? 199 Proceres Viennam confluunt, 206. Quales ad Imperat. litteras dederint? 211. Legati eorum ad Papam ituri inſtructio, 258. Litteræ ad Cardinalem St. Angeli, 261. Ad Curiales, 263. Quos Hungaris ſibi junctis Florentiam ad Cæſarem legatos miſerint? 322. Quibus modis Ladislaum R. Florentiæ obtinere ſtuduerint? 323. a Papa parum inſtructo ad magis inſtruendum adpellant, 352. natura ſua, niſi cum hoſtes fugiunt, non audaces, 354. Novam Civitatem obſident, 380. eorum fides, ex mente Silvii, qualis? 399, 547. vid. Auſt.

Auſtria, unde dicta? 6, ejus fines, 7. ejus latitudo & longitudo, ibid. ejus Duces, Prælatos & Proceres, veluti reges, in comitatu habent, 14. de primis ejus incolis & eorum Principibus fabula, 16. varia ejus nomina, 17. Corrodantia vocata, 20. Avariæ nomen ſortitur, 21. inter ejus incolas & Boioarios quando matrimoniis locus eſſe cœperit? 22 ad Imperium, mortuo *Eberhardo*, devoluta *Henrico* Duci Bohemiæ confertur, 22, 487. *Leopoldus* Marchio Imperatoris gener, 24. de eo quædam, 23. ſeqq. ejus filius *Leopoldus*, quænam monaſteria conſtruxerit 26, 481. Agnetem Imp. Henrici filiam uxorem habuit, 27, 487. quot ex ea liberos ſuſceperit? ibid. Eorum hiſtoria, & quidem *Leopoldi*, 27, 28. Conradi, 28, Ottonis, 28, 29. Henrici, 30, 31. trium filiarum, 30. In Ducatum evecta, 32, 488. Privilegium inſigne ejus Ducibus conceſſum, ibid. a Frid. II. confirmatum, 33, 488. *Henricus* monaſterium Scotorum erigit, 35. Vid. *Scoti.* mortuus ſucceſſorem *Leopoldum* relinquit, 36. Is Bauariam a Conrado Imp. obtinet, 48. ei mortuo ſuccedit Henricus, qui a Frid. II. Dux creatur ibid. ab eodem Ottoni Friſingenſi reconciliatus, 63. ad Imperium devoluta, 95. ejus Status quid cum Frid. III. de Ladisl. Poſtumo decernunt? 113, 114. ab eo tutorio nomine recta, 118. Militum mores, 570. Capita neceſſitatum publicarum ad deliberandum propoſita, 837. Statuum reſponſum ad capita propoſita, 854. Poſtulata Statuum & ordinum ad Imperatorem, 860. ejus facies tempore tutelæ a Frid. geſtæ, 861. 862. Acta Comitiorum de a. 1441. & poſtulata, ordinum, 899. Ad poſtulata reſponſum Frid. 904. Conſtitutiones Comitiorum ab Ordinibus latæ. 948. ad eam regendam XII. viri ex ejus ordinibus leguntur, 954. Litteræ, quibus Fridericus iis poteſtatem facit Provinciæ moderandi, 977. Comitia Viennæ celebranda, 982. Capita Conſultationis ad deliberandum propoſita, 984. Comitia apud S. Hippolytum Viennenſibus indicuntur, 986. Capita rerum in iisdem transactarum, 992. item capita a XII. viris Ordinibus ad deliberandum propoſita, 998. Acta Comitiorum Cremſenſium, 1049. Neceſſitatibus publicis proſpiciendi ratio prima, 1074. altera, 1081. ratio tertia, 1083. Civitatum ad eas reſponſum, 1086. 1090. Statuum in cenſum extraordinarium conſenſus, 1093. Provinciæ Mareſchallus, quis? 1108. Conſiliarii, 1109. Prælati, 1110. Civitates, ibid. & 1111. Statuum & Conſiliariorum conſulta in caſtris ante Anger, 1116. Tabulæ pacis publicæ, 1131. Acta Comitiorum, quæ a. 1444. Vindobonæ celebrata ſunt, 1149. Rerum in iis geſtarum expoſitio, 1151. Capita, quæ civitates in tabulis pacis publicæ mutari voluerant, 1155. Tabulæ dictæ cur non fuerint receptæ? 1161. Norma, ad quam Fridericus ei tutoris nomine moderari voluit, 1168. Ei Status & ordines rationes opponunt, 1182. Prælatorum & Civitatum conſilium, quo moderationi Provinciæ melius conſuli poſſe exiſtimant, 1188. Conſiliariorum Friderici reſponſum, 1201, 1203. Civitatum ad ea reſponſio. 1207. Baronum Auſtriæ de rebus his controverſis ſententia, 1208. Status in comitiis Corneoburgenſibus Ladislaum Regem a Frid. III. efflagitant, 1307. Acta Comitiorum de die 13. Junii Cremſii 1448. celebratorum, 1326. de die 4. Novembr. ejusd. anni, 1336. de anno 1449. ibidem habitorum, 1363. de a. 1453. a Ladislao convocatorum, 1381. Ulrici Comitis Ciliæ ad Status & ordines litteræ, 1385.

Azo Eſtenſis, quare domo pulſus? 88. vid. Eſtenſis.

B.

Babylonii. iis dies unus quid, 746.

Badenſis Marchio matre genitus Auſtrali, Conradinum in Italiam ſequitur, 106. cum eo fugiente qua ratione detectus? 109. Captus ad Carolum deducitur, 110. ejus juſſu primus captivorum capite plectitur, 111. ei Conradinus quomodo parentaverit? ibid. *Jacobus* legatus a Frid. III. miſſus, 125. partibus Alberti Brandenburgici adhæret, 166. *Carolus*, pacem inter Frid. III. & Auſtrales, quibus legibus compoſuerit, 386.

Balduinus Hieroſolymorum quartus Rex, 51. Aſcaloniam capit ibid. Turcorum quinque millia trucidat, ibid.

INDEX

Bamberga, ibidem Principum Germaniæ conventus, 52.
Bambergenſis Epiſcopus *Eberhardus*, 60. 68. Eccleſia Villacum poſſidet, 226. Ei Henricus II. quid dono dederit? 229.
Barbara Sigismundi Imperatoris uxor, ex qua domo? 187. peſte extincta, ibid. ab Huſſitis Pragam delata ſepelitur, 182. qualis? 181. conf. p. 539.
Baſilea, ex Concilio illic habito quis ad Conventum Francofurtanum miſſus? 126. Cum Concilio quis litem perpetuam habuit? 134. inter id & Bohemos pactiones, 407. Concilium inde Ferrariam transfertur, 678. Quare? 712. de ejus geſtis, 686. ejus hiſtoriam L'enfant ſcripſit, 687. de eo disquiritur, 711. quos Avinionem oratores miſerit? 722.
Bathor, Stephanus, Dacorum præfectus, ejus laudes, 819.
Bavaria, ejus Dux Ludovicus, ab eo Auſtriæ Proceres mutuum ſuſcipiunt, 342. Viennam venit, 408. Otto Ottonis filius feudum paternum accipit, 409.
Bawmehhauſen de Walmerod (Beniaminus) 666.
Beatrix Matthiæ Corvini uxor, 813. Neoſtadium cum legionibus Hungaricis quare ingreſſa? 818. ejus ex ſorore nepos, 819.
Beatrix Rainaldi Burgundiæ Comitis filia cui matrimonio juncta? 61.
Beneventum captum direptumque mœnibus privatur, 89.
Bentivolius (Anton.) capite quare truncatus? 238.
Berchtoltzdorff, IIII.
Bergamenſes, in minutiis quales? 55.
Bernardinus Senenſis inter beatos relatus, 173. ejus vita qualis? 174, 175, 535.
Bernardus Abbas Monaſterii Claræ Vallis Fridericum & Conradum Imperatori reconciliat, 46. expeditionem ſacram promovet, 50.
Bernhardus Cardinalis, 70.
Bertesdorff, 660.
Bertha, Princeps Auſtriæ Duci Poloniæ nubit, 30.
Bertoldus, gener Rudolphi, Sueviam obtinet, 37. partes ſoceri mortui contra Imperatorem tuetur, ibid. a Friderico profligatur, 38.
Bewls, IIII.
Beſſario Nicænus, 134. vir doctiſſimus multa opera Ariſtotelis in latinum vertit, ibid. ejus hiſtoria, 242. vid. Cardinalis.
Bizontium Burgundionum Metropolis, 62. qui ibidem legati Frid. Barbaroſ. expectaverint? ibid.
Blanca, cujus filia? 144, Sfortiæ uxor data, 146. *Perpetuam* pellicem necari curat, 157.
Blancha Marchioniſſa Lucenſis, quo nomine nota? 84.
Boccatius Joan. 38.
Bœcleri Joan. Henrici adnotationes in Hiſtoriam Aen. Silvii Auſtriacam, 475.
Bonfinius, ejus ad Philoſtratum præfatio, 810. Aberrationum veniam quare meritus? 811.
Bohœmia, ejus Dux Labeslaus, 61. regio diademate quanto honeſtatus? 63, 512. Rex Boleslaus Cæſarem in expeditione Italica ſequitur, 64. Brixianos expugnat, ibid. Proceres in quem gubernationem transtulerint? 181. Ejus legati, quid a Ladislao petiverint? 407. Ejus Rex Friderico III. auxiljo venit, 642. Flagitantibus Ladislaum Regem Fridericus reſpondet, 1320, 1375.
Boioaria, 6. quousque olim protenſa? 32. Ejus civitates longe vetuſtiores quam Bohemiæ, 19. Dux *Henricus*, 42. hujus filius, quis? 43. Leopoldo Auſtriæ Marchioni a Conrado dono data, 48.
Boioarii, inter eos atque Auſtrales, quando matrimoniis locus eſſe cœpit? 22.
Boleslaus Rex Bohemiæ Frideric. Barbaroſſam in Italiam ſequitur, 64.
Boleslaus Rex Poloniæ, 62. a Frid. I. armis fractus, quæ pollicitus fuerit? 511.
Bonellus, Benedict. 550.
Bononia generali ſtudio a Frid. II. privatur, 90. Ejus cives auxilia Parmæ ferunt, 93 Epiſcopus Thomas legatus apud Cæſarem, 121. Cives quales? 236. 240. brevis hiſtoria, 237.
Borſius in Ducem evectus, 332. qua lege? ibid. de ejus meritis Silvius ſermonem habet, 333. ejus mater, 332.
Braccius, hoſtis Sfortiæ patris, a filio Sfortia bello fractus, quis fuerit? 154. Quid de Martino Papa dicere conſueverit? 155. Quomodo ſepultus? ibid.
Brandenburgenſis Marchio *Fridericus*, 127. *Albertus* a Frid. III. Imp. ad Conventum Francofurtanum legatus miſſus, 125. quid contra Norimbergenſes molitus fuerit? 165. ex partibus ejus qui ſteterint? 166. Exemplum fortitudinis, 420. 423. 165. Cum Auſtralibus ſentire creditur, 342. ad Frid. III. venit, 408. ductor & rector tractatuum inter Cæſarem & Auſtrales, 411. Quare litem ſuam cum Norimbergenſibus ſolis Principibus credere voluerit? 417. Quare eam in longum protrahi ſtuderit? 425. Pro eo in judicio Petrus Kenorrius perorat, 427. Ejus cauſſa num juſta fuerit? 434.
Bremenſis Archiep. *Hartvicus*, quare Regalia perdiderit? 58. *Artvigus*, 76. 506.

Breyn-Glöckl, unde dicatur? 554. 614.
Brixiani, quibus rebus intenti? 55. manu Bohemorum expugnantur, 64. eorum quædam caſtella direpta, 88.
Brixinenſis Eccleſiæ Pontifex, Nicolaus Cardinalis, 409.
Bruna, Moraviæ aliis civitatibus fœdere jungitur, 1214.
Brunduſium, 84.
Buchaim (de) 14.
Buda, inter eas Civitates, in quas Concilium Baſileenſe transferri debuit, nominata, 713.
Budweis, 862.
Budweytz, Matuſch von, 886.
Bulæus, ejus Hiſtoria Univerſitatis Pariſienſis, 677.
Bulgaria, 50. 78.
Bulgarus juris interpres, 67.
Burgundia, ejus Dux Bertholffus, 61. 63. Comes Rainaldus, ibid. ejus Metropolis 62.

C.

Cacia (Stephan.) 693. 702. a patribus Concilii Baſileenſis legatus ad Henricum Britanniæ Regem miſſus, 706. laudatur, 735.
Cæſar, quibusdam eorum quid Romæ & quare negatum fuerit? 276. Cur coronando Romam illico ingredi non licuit? ibid. Ei tres coronas Theutonicam, Mediolanenſem & Romanam neceſſarias eſſe temere creditur, 288. Ante coronationem Romanam quare Cardinalibus cunctis non præferatur? 289. Ei num Reges viſitare liceat? 297. In campo Roncaliæ ante coronationem Romanam cur manſionem fecerit? 507. Ei in litteris ad Papam ſcribendis quid obſervandum? 675.
Cajeta, 694.
Calabria, ejus Dux Fernandus, 300. cujus filius? 298.
Calixtus III. Pontifex ſummus, 460.
Caloxum, oppidum, 163.
Capiſtranus Johannes, eo adnitente Bernardinus Senenſis in Catalogum beatorum refertur, 173. in Auſtriam rogatu Frid. III. miſſus, 176. Viennam venit, 177. ejus illic labores, 178. in Moraviam abit, 180. prælio contra Turcas intereſt, 402. gloriæ cupidus, 405.
Capitius Neapolitanus, 105.
Capitolium, eo Conradinus ſolenni pompa ducitur, 107.
Capua a Conrado IV. muris privatur, 96.
Cardinalis, *Rolandus* tit. St. Marci Presbyter, 70. *Bernhardus* tit. S. Clementis Presb. ibid. *Henricus* SCtorum Nerei & Achillei Presb. 72, 73. *Jacinctus* S. Mariæ in Schola Græca Diaconus, ibid. eorum Collegii nomine quale Imperat. Frid. III. prædicatum tributum? ibid. *Octavianus*, tit. S. Ceciliæ Presbyter, 73. *Wilhelmus* Papienſis Diaconus, 74. *Guido* Cremenſis Diacon. ibid. In Succeſſore Adriano eligendo diſcordes, 75. Quatuor ad Frid. II. miſſi, quomodo recepti? 88. quosdam Genua Romam tendentes Frid. II. intercipit, 90: Iis, quis geſtamen pilei rubri primus indulſerit? 98. *Julianus* S. Sabinæ, vid. *Julianus*. *Ludovicus Arelatenſis*, 126. Quales ex mente Gregorii Hamburgenſis? 127. *Biſſario*, quis? ibid. *Joan. Morienſis*, 132. Ad eos Alphonſus Rex Siciliæ legatos mittit, 135. *St. Angeli* ad Frid. III. legatus, 139. Sfortiæ collecto exercitu reſiſtunt, 158. Imperatori & Regi prælati, 289.
Carinthia, ejus Dux Henricus, 61. qui eam olim tenuerint? 230.
Carolus Magnus Imperator, quando Auguſtus ſalutatur, 292. ejus brevis hiſtoria, 760.
Carolus, Regis Franciæ Conſobrinus, Provinciæ Comes, ab Urbano IV. ad pellendum ex Italia Manfredum invitatus, 101, 527. cum 30. triremibus in Tyberin defertur, 102. Senator Romanus creatur, ibid. Rex Hieruſalem & Siciliæ, 102. ejus Conjux quis? ibid. Manfredum vincit, 103. Henricum Alphonſi Caſtellæ R. fratrem Papæ commendat, 105. Ejus Mareſcallus a Conradino cæſus, 106. Conradinum vincit, 109. quo ſtratagemate in prælio uſus? 108. Conradinum capite plectendum curat, 109. ſeqq. 527. Crudelitas ejus quomodo punita? 112. Ejus filius Carolus captus in Cataloniam deducitur, ibid.
Carolus Rex Franciæ, quid de Baſileenſi Concilio? 705.
Caſimirus obſes apud Frid. Barbaroſſam, 62.
Caſpar, pædagogus Ladislai Regis Hung. quis & qualis? 324. fugam intendit & capitur, 326.
Caſtella, ejus Regis ſoror Frid. II. conjungitur, 87. vid. Alphonſus.
Celeſtinus III., qua lege Henricum VI. in Italiam venientem confirmaverit? 80. Conſtantiam Roggerii Regis filiam ex monaſterio ſurripi curat, ibid. Henricum Imperatorem in Italiam revocat, 81. ei ſuccedit Innocentius III. ibid.
Celeſtinus IV. ſeptem & decem dies in Pontificatu vivit, 90.
Chalcedonenſis Synodus, quando celebrata? 756. Ei quot Sacerdotes interfuerint? ibid. auctoritatem Synodi qualem ſtatuerit? 764.
Chœrilus poeta, cujus res geſtas ſcripſerit? 5.
Chriſtina, Regina Sueciæ, 482.

INDEX

Chriſtus, ejus Corpori Sacratiſſimo ſolemnia celebranda quis inſtituerit? 100.

Cicero, num venator? 694. ejus de philoſophia ſententia, 698.

Cilia, ejus Comitum cum Frid. III. Imp. pactio 115. *Ulricus* exercitum Imperatoris contra Pancratium ducit, 163. qualis? 213. 217. ejus pater *Fridericus*, qualis? 215. 216. conſpiratores Auſtriæ excitat? 214. *Hermannus*, 215. Comitatus ad principatus honorem evectus, 218. Fridericus cum Imperatore convenit, 219. ad eum legatum mittit, 221. Quid ei reſponſum? 222. Ulricus Imperatorem per legatos petit, ut caſtrum villæ Bertoldi reciperet, 152. Novam Civitatem obſidet, 382. ejus cum Cæſare colloquium, 385. ei Ladislaus Rex commendatur, 394. Quæ ei religio? 406. Solus omnia gerit, 447. ab Eyzingero loco deturbatus, 450. 1385. eum iterum recuperat, 457. a Ladislai Hunniadis familiaribus Albæ necatur, 464.

Cinburga, mater Frid. III. Imp. quando mortua? 667.

Cipern, Geſellshaft zu, ejus leges, 671. inſignia, ibid.

Clauſtriburgum novum, a quo conditum? 26.

Clemens IV. Papa eligitur, 101. prius Guido Fulcodii adpellatus. ibid. Quis fuerit, antequam ſe ad Eccleſiam contuliſſet ibid. Quibus legibus Regnum Hieroſolymitanum & Siciliæ Carolo contulerit? 102. Henricum Caſtellæ Principem Senatorem Romanum creat, 105. Quid de Conradino dixerit? 107.

Clivia, ejus Dux Hieroſolyma redit, 170.

Colimbrienſis Epiſcopus Joannes Leonoræ ductor, 245.

Colomanus Belæ Regis Hungariæ frater a Tartaris occiditur, 95. 525.

Colluccius, Secretarius Florentinorum laudatur, 755.

Colocenſis Archiep. 437. Raphael, 1361.

Colonia, urbs, unde nomen ſortita? 757. a quo condita? ibid.

Colonienſis Academiæ judicium, 677. 691. Archiepiſcopus Theodoricus, 678.

Columnienſes, 275.

Comes Palatinus Rheni Conradinum in Italiam ſequitur, 106. Quare eum deſeruerit? ibid.

Comitis dignitas quando inſtituta? 18.

Concilium, ei num Presbyteri intereſſe poſſint? 729.

Conradinus Henrici filius, 97. ejus patruus Conradus IV. ibid. immo pater, 527. a quo heres inſtituitur, 97. In Suevia educatus, cujus fuerit indolis? 104. Qui eum ex Principibus Germaniæ in Italiam ſequebantur? 106. Apud Piſas ingentes ei honores fiunt, ibid. Mareſcallum Caroli Regis Siciliæ fundit, 107. Romæ quomodo receptus? ibid. Eum Fridericus Caſtellæ Princeps in Sicilia, Sarraceni in Apulia juvant, 106, 108. a Carolo vincitur, 109. cum Marchione Badenſi quomodo detectus? 110. de capto deliberatio, ibid. ejus ante necem oratio, 111. obtruncatus, 112, 527. Vid. *Henricus Alphonſi frater*.

Conradus Dachoneus captus, 49. Dux Dalmatiæ factus, ibid. auxilia fert Frid. Barbaroſſæ, 64.

Conradus Friderici Ducis Sueviæ filius, Comes Palatinus Rheni creatur, 49. quam uxorem habuerit, ibid. Imperatorem Fridericum Germanum ſuum in Italiam ſequitur, 64.

Conradus III., 27. quo anno ætatis patrem amiſerit? 39. expeditionem in Aſiam ſuſcipit, 31. redux diem obit, ibid.

Conradus IV. Frid. II. ex qua conjuge filius? 84, 95. a patre rebus Germaniæ præpoſitus, 93, 95. Landgravium Thuringiæ juſſu Papæ Regem creatum a poſſeſſione regni Theutonici deturbant, ibid. adverſus eum crux prædicata, ibid. Neapolim capit, Capuam muris privat, Aquinum diripit, 96. Qualis? 97. Trinacria & Sicilia potitus, ibid. qua ratione vita privatus? ibid. quem teſtamento hæredem inſtituerit, 97.

Conradus Leopoldi March. Auſtriæ filius Pontificatum Patavienſis Eccleſiæ adeptus, 28.

Conringius, 504.

Conſtantia, Roggerii Regis filia, cum ea quid actum? 80. Regnum Siciliæ, mortuo Henrico VI., gubernat, 81. mortua, 83.

Conſtantia, Regis Caſtellæ ſoror, cui matrimonio juncta? 87. ejus fratres Henricus & Fridericus, 104.

Conſtantia, civitas, ibidem in Concilio Joannes & Benedictus Papæ deponuntur, 765.

Conſtantinopolis, ei inſtans periculum, 307.

Conſtantinus, primus in honorem Sanctorum baſilicas exſtrui permittit, 22.

Corarius (Angelus) ad Papatum evectus, 133.

Corneoburgum, vid. Kornewburg.

Corſica: malis artibus ab Imperatore averſa, 67. Imperatori tributum pendet, 74.

Crembſium, Comitia ibidem celebrata, 1049. ſeqq. quantum in cenſu Provinciæ extraordinario conferat? 1111. alia Comitia a Frid. III. convocata, 1326. iterum, 1336.

Cremenſes a Placentinis injuriam paſſi, 67. Mediolanenſes contra Imperatorem juvant, 68. ab eo ſub poteſtatem redacti, ibid.

Cremonenſis Epiſcopus, 68. Urbs dotis nomine Sfortiæ collata, 146.

Croatia, ejus Dux Dachoneus, 49. *Nicolaus Comes*, ejus filia Comiti Ciliæ nubit, 215.

TOMI SECUNDI

Crux, ea ſignati Brunduſii conveniunt, 84. eorum multi ibidem pereunt, 85. contra Frideric. II. & Conradum juſſu Innocentii IV. prædicata, 93. Qui eam ſuſceperint? 460.

Csapko, Joann., quis? 1027. Imperatori Friderico III. diffidationem mittit, ibid.

Csernahora-Moravus, de nobilitate cum Podiebradio contendit, 471.

Cumani, 58.

Cuſanus, Nicolaus, 693, 702.

Cuſpinianus verſionem Philoſtrati ſenioris ex Bibliotheca Corviniana poſſidet, 812.

D.

Dachoneus, Conradus, quis? 49. 498. vid. *Conrad.*

Dacia, vid. Dania, quæ hic per errorem hanc adpellationem accepit, 505.

Dalmatia, ejus Dux Conradus Dachoneus, 49. ejus Banus Matko de Talantz legatus ad Wladisl. R. Poloniæ miſſus, 831.

Dania, de ea contentio, 57, 503. ejus Rex Henricus a Frid. Barbaroſſa confirmatus, 63. 505.

Daniel Propheta ejus interpretes, 289.

Danubius, fluvius omnium Europæ maximus, 7.

Danzich, ibidem Plebanus Andreas Prutenus, 132.

Daun, Jorg von, 1325.

Delphinus Viennenſis Ludovicus, qualis? 117. Exercitum Gallorum contra Suicenſes ducit, ibid. Subditis Auſtriæ moleſtus, 118. Spoliatis, qui ſuam ſequuti fidem fuerant, domum revertitur, ibid.

Diana, de ea prius Phœbo nata, fabulæ explicatio, 748.

Dies, ejus apud Romanos diviſio civilis, 747.

Dinchelsbuhel (Nicol.) quis? 10.

Dorothea Sta, ejus Monaſterii Vien. præpoſitus; 571.

Drauner Bolffgang, 668.

Druchſes (Nicol.) Hubarum Magiſter 211. Landmarſchalh: 1117. *Haydenreich*, 1118.

E.

Ebersdorff, *Hans* von, 668. zum Landmarſchalh vorgeſchlagen, 858. *Sigmund*, 669.

Eberſtaft, Reinprecht von, 674.

Eccelinus, quis? 88. Ejus ſororius Salingerra, 89. Soncini obit, 101.

Eckertzau (Comes Ludovicus de) 669.

Ediſſa Meſopotamiæ Civitas perditur, 50.

Egenburg, quantum cenſus extraordinarii nomine contribuerit? 1111.

Egkartzau, Leopold von, 954.

Eizingeri potentia & auctoritate inter primos habiti, 14.

Eizingerus (Sigismundus) Alberti Ducis Marſchallus, 660. ejus ad Frid. Imp. litteræ, 890. Ulricus, ejus origo, 183. ejus fortunæ & fides, 184. cum fratribus inter gubernatores Auſtriæ ſuſceptus. 186. Regem Ladislaum dure teneri queritur, 194. Qui eum ſequuti fuerint? 195. ejus ad congregatos Auſtrales oratio, ibid. Quibus artibus Viennenſes ad partes ſuas pertrahere ſtuduerit? 204. Ejus ad Proceres Auſtriæ populumque Viennenſem oratio, 206. Capitaneus terræ aſſumitur, 211. Ejus ad Ungenadium epiſtola, 357. 540. ad Frid. III. litteræ; 878. ad ſtatus Auſtriæ contra Frideric. 895.

Electores ſuaſu Philippi Regis Franciæ Frideric. II. Imperatorem deſignant, 82. juſſu Innocentii Landgravium Thuringiæ pro Frid. II. excommunicato Imperatorem eligunt; item Wilhelmum Comitem Holandiæ, 93. diſcordes alii Alphonſum Caſtellæ Regem, alii Richardum eligunt, 100. Ad eos Frid. III. Norimbergam profectus, 117. Eorum ſex contra Eugenium fœdus pangunt, 121. ab eo penitus deficere volunt, 125. Quibus rebus impediti? 127., 128. Quidam vniti legatos ad Ferd. II. quare miſerint? 666.

Ellerbach, Purhart von, 669.

Eliſabeth ſancta, Regis Hungariæ filia, 85. cujus conjux? ibid.

Eliſabeth, Sigismundi Imperat. filia, ab Alberto conjuge vita defuncto prægnans relicta, 113. Ladislaum parit, ibid. eum cum Regni corona ad Frid. III. mittit, ibid. Ab ea omnes fere Barones Hung. deſciſcunt, 115. Ejus litteræ, quibus Ladislaum Alberti Archiducis Auſtriæ tutelæ commendat, 834. aliæ, quibus ſacram Hungariæ coronam Frid. Imp. pignori relinquit, 842. Poſoni commoratur, 843. Sopronium Imperatori pignori dat, 869. Ejus ad Frid. Imperatorem litteræ triplicis Argumenti, 915. Jus in regnum Hungariæ, 919 quid reſpectu coronæ ac Ladislai & filiarum ab eo petierit: 916. ſeqq. litteræ, quibus ea ſibi reddi poſtulat, 988. Ab urbe Viennenſi auxilia contra Wladislaum Regem flagitat, 1025. ei decreta, 1029.

Eliſabeth ſoror Ladislai poſtumi, 206. uberes lacrumas effundit, 210.

Emicho, Comes, 40.

Englgershauſer, Niclas, 955, 978.

Enns, Stet ob der, 1111.

Ens, civitas, 1111.

INDEX

Entius Friderici II. filius extra matrimonium natus, quam matrem habuerit? 84. obſes, 87. Rex Sardiniæ quid geſſerit? 89. Parmæ relinquitur rebus Italiæ conſulturus, 91. a Bononienſibus captus in vinculaque conjectus moritur, 94, 104.

Erneſtus, pater Frid. III. Imp. quando mortuus? 667. qui cum eo equites creati? 668.

Eſenhaimer, Jorg, 884.

Eſtenſis Azo, quare domo pulſus? 88. Ei Ferraria nomine Eccleſiæ gubernanda traditur, 89. Marchio Borſius in Teutones liberalis, 233. vid. Borſius. Domus laudes, 333. *Nicolaus*, quo caſu labefactatus? 334. Ei ſtatua equeſtris in foro Ferrarienſi erecta, ibid.

Etruria, eo partem militum Frid. I. mittit, 69. ejus Dux Philippus Frid. I. filius, 81. Etruſci ante Parmæ portas obtruncantur, 93.

Eugenius III. Principes ad expeditionem cruciatam concitat, 50. quo in Conradum animo ſuerit? 52. ad eum quales litteras dederit? ibid. Cur ab Imperatore Frid. diſſenſerit? 57.

Eugenius IV. Martino ſuccedit, 114. Quæ ei regiones parent? ibid. Colonienſem & Trevirenſem Archiepp. deponit, 120. contra eum, quid in conventu Francfordiæ decretum? ibid. Principum Germaniæ ad eum legatio, 123. quid reſponderit? 124. quos ad Colon. & Treviren. Eccleſiam promovere voluerit? 125. Qualem eum Gregorius Hamburgenſis deſcripſerit? 127. mortuus 132. olim Gabriel dictus, 133. ejus res geſtæ, 133. ſeqq. animi corporisque dotes, 134.

Euripides, ejus de obloquentibus opinio, 783.

Eutropius, quid de Aureliano 288.

Evangelium, quid dici poſſit? 3.

Evariſtus Papa, 807.

Eybeck, Erhart, ejus & ſociorum ad Frid. III. diffidationis litteræ, 891.

Eyſtetenſis Epiſcopus *Gerhardus* Frid. Barbaros, in Italiam ſequitur, 64, 68. *Joan.* ad Frid. III. venit, 408.

F.

Fannas, 17.

Faventia, a Frid. II. capta, 90.

Felix ex Duce Sabaudiæ anachoreta factus in Pontificatum ſummum evehitur, 114, 137. Quæ ei regiones paruerint? ibid. ad ejus partes tres Electores inclinati, 117. Pacem a Nicol. V. petit, 137. legatione per ſuum territorium accepta Papatum reſignat, ibid. ejus defenſio, 780. ejus laudes, 781.

Ferdonenſis Epiſcopus, 68.

Ferraria a Frid. II. ſubacta, 88. ibi Frid. III. moratur, 233. Concilium Baſileenſe eo translatum, 677, 732.

Flandria, ejus Comes, quid Carolo Regi Siciliæ circa Conradinum captum ſuaſerit? 110.

Flaſconis mons, 82, 87.

Fledenniczer, Ulreich, 669.

Fledrit (Ulricus de) pædagogus Ladislai, 652.

Florentia, concilium Baſileenſe eo translatum, 677. vid. Florentini.

Florentini, nobiles, quinam a populo ejecti 89. Conſentientibus Gibellinis extorres Guelfos reducunt, 98. horribili ſtrage debellantur, 99. a Philippo Duce Mediolani bello preſſi, 144. Quales? 238. Urbis deſcriptio, 250. Frid. III. ibid. quomodo exceptus, 250. eorum mores in eligendo Cancellario laudati, 327.

Folkenſtorffi, 14.

Fortenſtein, Graf Paul von, 668.

Fortunarius, Vulcanus, Frid. III. Secretarius, 655.

Francia, ejus Rex *Ludovicus* dona ad Cæſarem mittit, 67. *Philippus*, quali in Innocentium IV. animo? 91. Ejus ſuaſu Frid. III. Imperator eligitur. 82. Carolus à Frid. III. ad bellum contra Suicenſes invitatur, 117. adverſus eum exercitus decernitur, 118. Franciæ brevis hiſtoria, 755. Regum genealogiæ particula, 762. Regnum in orientale & occidentale diviſum, 6. utriusque termini, ibid.

Franci, unde & quo progreſſi? 6.

Franciſci SCti. fratres de obſervantia, 661.

Francofordia, Francofurtum, ibidem Conradus Staufenſis in Imperatorem eligitur, 47. Ejus incolæ Imperatori adhærent, 126.

Frunawer, 560. contra eum, qui a Cæſare accerſuntur? 635.

Freinſtadt, Civitas Auſtriæ, 1111.

Freinſtadt, Nicolaus von der, 1297.

Freinſtein, arx, 973.

Fridericus, Alphonſi R. Caſtellæ frater in Africam abit, 104. cum Saracenorum copiis in Siciliam venit; 106. magnam ejus partem pro Conradino occupat, ibid.

Fridericus I. Imp. ejus parentes, 48. Henrico de domo boni conſilii bellum denunciat, 49. Conradum Dachoneum captum liberaliter dimittit, ibid. Conrado Bertoldi Ducis filio bellum infert, 49. Conradum Imp. in Aſiam ſequitur, 50. ornamenta Cæſarea ab Imperatore moribundo accipit, 53. Imperator electus, 56. Quare? 55. qualis? 56. Contentionem de regno Danorum componit, 57. Diſſenſio inter eum & Papam unde orta? ibid. In quibus Eccleſiæ paruerit? ibid. a Genuenſibus qualia dona acceperit? 58.

TOMI SECUNDI

58. In Italiam proficiſcitur, 57. Ejus res geſtæ in Italia, 58. ſeqq. Summum Pontificem obvium habet, 59. Romæ coronatus, ibid. Quos expeditionis habuerit Comites? 60. quam uxorem duxerit? 61. in Polonos, Pomeranos, Ruthenosque bellum, 62. Burgundiam & Arelatenſem provinciam dotales accipit, 61. Legatos Conſtantinop. item Regis Angliæ excipit, 62. a quibus juramentum fidelitatis exegerit? 62, 63. præclare ab eo geſta 63. Quos in expeditione Italica Comites habuerit? 64. Mediolanum capit, 65. Quot eum Epiſcopi in caſtra ſecuti ſint? 66. leges feudorum declarat, 67. ad res indicandas & ſanciendas interpretes juris adhibet, 67. In Genuenſes arma promovet, 67. Varios urbes Italiæ capit, 68. in Germaniam redit, 69. Tertium in Italiam venit, ibid. Quarta expeditio Italica, ibid. Quas urbes expugnaverit? 69. Mediolanenſibus victoriam relinquit, 70. Adriani ad eum epiſtola, ibid. Legatos Pontificis ſummi contumelia afficit, 71. Ad eum placandum quinam miſſi? 72. Quinta in Italiam expeditio, 73. Odii in Papam cauſſæ, 73. Cardinalium quatuor ad eum miſſorum oratio, 74. ab eo Cardinalis Octavianus ad ſummi Pontificis dignitatem evehitur, 75. Venetias venit, 77. Expeditionem contra Turcas ſuſcipit, ibid. flumen ingreſſus enectus eſt, 78. Quodnam id flumen fuerit? 520. ejus filii Henricus atque Philippus, 78. Corporis animique dotes, 78. item aliæ virtutes, 79. Quomodo a Regibus Europæ cultus fuerit? 80.

Fridericus II. quando natus? 81. cum patre Henrico in Italiam proficiſcitur, ibid. viginti annos natus Imperator deſignatur, 82. Romæ ab Innocentio coronatus, ibid. A quo ei Theotoniæ corona impoſita? 83. In civitate Aquenſi iterum coronatus, ibid. Qualis in Eccleſiam Romanam? 83. Joannis Regis Hieruſalem filiam matrimonio ſibi jungit, 84. Ex ea quem filium ſuſceperit? Quos ex alia conjuge? ibid. Quos extra matrimonium? ibid. Expeditionem in Aſiam promittit, 84. Promiſſa, morbum ſimulando eludit, 85. excommunicatur, 84. 85. Pacem a Papa, qua lege obtinet? 86. Fratribus B. Mariæ Theotonicorum Pomeraniam & Pruſſiam vendicandam confert, ibid. Pontifici ſummo auxilia fert, 87. Henricum filium in cuſtodiam datum ſtrangulari jubet, ibid. Quæ ejus altera conjunx 87. Iterum excommunicatus quid fecerit? 88. 89. 90. Lateranenſe concilium a Gregorio indictum impedire ſtudet, 90. Quem ad ſynodum Lugdunenſem miſerit? 91. Qualem in locum Parmæ urbem ponere voluerit? 92. ſplendor in caſtris, ibid. Electores ſucceſſorem ei eligere jubentur, 91. Quis electus? 93. a Parmenſibus vincitur, ibid. a Manfredo ex concubina filio ſuffocatus creditur, 94. duplex de morte ejus opinio, ibid. qualis & quantus? 95. 525. Ejus filii quinque quali morte perierint? 104. Cuſani de eo judicium, 524.

Fridericus III. ejus rerum geſtarum hiſtoria, 1. belli, quod Auſtrales adverſus eum geſſerunt hiſtoriam conſcribere jubet, 4. Erneſti Ducis Auſtriæ filius, 6. 112. Forma corporis, 298. ejus tutor quis? 6. Hieroſolymam petit, 113. Tutor Ladislai Poſtumi, 113. 118. Imperator eligitur: 114. Aquisgrani decem & ſeptem Principibus præſentibus coronatur, 115. Ad eum Proceres Hungariæ legatos mittunt, 120. Electorum fœderatorum ſex ad eum legatio, 121. Quinam apud eum Pontificis legati? ibid. Viennæ ſe continet, 130. Ejus ſomnium de Thoma Cardinale Bononienſi, 136. 296. in ducenda uxore circumſpectus, 168. *ſeqq.* quibus legibus cum Eleonora Portugal. matrimonium contraxit? 170. Sacerdotes ab eo ad Eleonoram miſſi a latronibus excutiuntur, 176. Legatos in Italiam mittit, 182. 541. Quos Auſtriæ Rectores elegerit, 186. 546. In Italiam venit, 231. A Venetis quomodo exceptus? ibid. Ferrariæ, qui eum convenerint? 234. ſeqq. Bononiam venit, 241. Florentiam, 250. ibi quomodo exceptus? 251. Senis ab eo Romam ituro Legati Papæ juramentum exigunt, 257. ibidem, quo urbis loco ſponſæ adventum manſerit? 269. Viterbii ei quid contigerit? 273. Romam adpropinquans quomodo exceptus? 275. urbem, qua pompa ingreſſus? 277. ejus ad Pontificem ſummum contra Auſtrales oratio, 282. Papæ in hanc rem conſilia, 287. In Regem Lambardiæ coronatus, ibid. Ei per manus Papæ Leonora rejuncta, 287. Romanam coronam quibus cærimoniis acceperit? 290. Quare in palatio Papali detentus? 295. Neapolim profectus, 298. ibidem quomodo habitus? 299. Ab Eleonora quare abſtinuit? 302. Ab Alphonſo ſtolam albam quare acceperit? 306. Hungarorum Auſtralium & Moravorum ad eum litteræ, 322. Mutinam & Regium in Ducatum erigit, 332. Quomodo a Venetis exceptus? 335. In Nova Civitate obſidione ab Auſtralibus cinctus, 381. Conditiones pacis, 386. Mitis, 393. Ejus religio quare accuſata? 427. aliis *quartus* aliis *quintus* dictus, 479. Exercitus, quocum ad Novam Civitatem venit, deſcribitur,

tur, 569. A Viennenſibus in urbem non immiſſus, 613. Num eloquens? 624. In victu qualis? 638, Urbem quo ordine ingreſſus? 635. Religioſus, 638. In caſtro Viennenſi obſidetur, 641. ad eum liberandum conatus & conſilia, 644, 645. *Diarium* ejus manu exaratum, quando mortuus? 656. quamdiu imperaverit? ibid. quando regnare cœperit? 667. Qui cum eo equites creati? 668. eorum quæ Venetiis emit, index, 670. Rex Romanorum quando electus? 673. ejus Symbolum, 675. Coronam Hungariæ ab Eliſabetha Regina pignori accipit, 842. Ei prædicatum quale tributum? 838. Inter eum & Eliſabetham de gubernanda utraque Auſtria pactorum tabulæ, 845. præſidiariorum Provinciæ contra eum querelæ, 894. Eizingeri, 895. in adminiſtranda Auſtria qualis? 938. ſeqq. Norma, ad quam tutoris nomine Auſtriæ moderaturus erat. 1168, 1203.

Fridericus Conradi Imp. filius baltheo cingitur, 62. Ejus amita quæ? ibid. Imperatorem in Italiam ſequitur, 64.

Fridericus patruus Frid. III. Imp. ejus tutelam gerit, 112. moritur, 113. Ejus filius Sigismundus, ibid.

Fridericus I., ex oppido Stouphe Dux Sueviæ, 36. ad curiam Imperatoris ſe confert, 37. res ab eo geſtæ, ibid. Sueviæ principatum adipiſcitur, 38. Fridericus & Conradus filii ibid. Conjux Agnes Henrici IV. filia, 37.

Fridericus II. Dux Sueviæ, quo anno ætatis patrem Fridericum amiſerit? 38. apud avunculum Henricum V. inconcuſſa fide permanet, 39. de eo proverbium, 40. Limburgum obſidione liberat, 41. item Norimbergam, 42. Juditham Henrici Ducis Bavariæ filiam uxorem ducit, 43. Ei a Duce Bavariæ inſidiæ ſtruuntur, 45. ab Honorio excommunicatus, 46. Fratrem Conradum ad faſtigium Imperiale evehi procurat, 47. ejus conjuges & liberi, 48. ſuſceptam a filio cum Conrado fratre expeditionem ægerrime ferens moritur, 50.

Friſinga Boioariæ, 54. Epiſcopus judicio contra Mediolanenſes celebrato intereſt, 68. Joannes, 379. Apoplexia tactus Viennæ decedit, 411. Nicodemus, 954.

Friſingenſis Eccleſia multa in Auſtria poſſidet, 14.

Fuchsberger, Frid. III. conſiliarius, 1203.

Fucinus Lacus, 108.

Fullendorffius, (Mich.) ſecretarius Frid. III. 182. Rottenburgio Suevus Senis mortuus & ſepultus, 244.

Fundorum Comitatus B. Petro a Frid. II. dono datus, 83. cujus pars antea conſitus fuerit? ibid.

Furſtenwalder, Gorg. 668.

Fux von Fuxberg Baro 669. Gorg. ibid.

G.

Gailarda, capta deletur, 59.

Galeaz (Joan.) Dux Mediolani creatus, 142. Quæ ejus vox in primis laudatur? 755.

Gallia, ad ejus Regem Philippum Alexander III. Papa migrat, 75.

Galliacius Franc. Sfortiæ filius in ætate tenella ad Imperatorem miſſus animum virilem prodit, 835.

Gallicus Martinus laudatur, 693.

Galitz (Pangrez von) 1118. ejus & Sociorum diffidatio ad Senatum Vindobonenſem miſſa, 1324.

Gara (Ladisl. de) 434, 1297.

Gebennenſis lacus, 38.

Genante in Wien, eorum quod officium? 1127.

Geniſius Paulus dux belli fortiſſimus, 825.

Gentilottus (Joan. Benedict.) 550. 556. Dialogos Æneæ Silvii edere vult, 686. Romam Vienna evocatur, 687.

Genua contra Philippum Ducem Mediol. rebellat, 146. qualia Frid. I. dona dederit? 58. contra eam Piſani claſſem armant, 105.

Gerbelius (Nicolaus), 810.

Gerdrudis, Princepa Auſtriaca Duci Bohemiæ nubit, 30.

Gerdrudis, filia Lotharii Imperatoris, Henrici Boioarii conjux & Henrici pueri mater, 30. Henrico Auſtriæ Marchioni nubit, 31.

Gerebus (Petrus) 819. Mathias, 825. Mathiæ Corvini conſobrini, 826.

Gibelingi, quales? 53. Unde dicti? 54, 499. Ubi & quando Ghilini dicti? 55. iterum in Italia ſæviunt, 82, 89. Florentia potiuntur, 94. Duces eorum Conradinum ſalutatum veniunt, 106. Conradino ſeſe conjungunt, 107. Etruſci, Longobardi & Romandioli, ibid.

Giskra Bohemus Wladislao adverſatur, 116. ejus ſocietatem Joan. Hunniades ſibi adjungit, 405.

Gmunden, Civitas Auſtriæ, 1111.

Gonzaga (Joan. de) Mediolanum defendit, 147.

Græcium, caput Styriæ, locus amœnus, 600,

Grætium Reginæ, ibidem Barbara Sigism. Imperat. conjux moritur, 181.

Gravenacker (Ulricus) exercitus Frid. III. Capitaneus, 635.

Gray (Georgius de) 569.

Grego-

TOMI SECUNDI.

Gregorius VII. ejus in Henricum, Imp. odium, 37.
Gregorius IX. quomodo Frid. II. Imp. ad expeditionem in Asiam excitabat? 84. adversus eum Romani rebellant, 87. Concilium apud Lateranum indicit, 90. moritur, ibid.
Greiffenecker (Hans) 670. quis? 672.
Gremperius (Joan.) a Wladislao Rege Ungariæ librum dono obtinet, 811.
Grewtschenstein, 838.
Guelfo, Noricorum Dux, 26.
Guelfo, Svevus, 50.
Guelfones, Guelfi, unde dicti? 54. 499. quales fuere? 53. iterum sæviunt, 82. 89. Florentia ejiciuntur, 94. Frid. II. morte cognita in Gibelinos crudeles sunt, 98. Florentiæ cum Gibelinis haud diu concordes, ibid. profliguntur a Conradino: 107. Eorum implacabilis hostis, quis? ibid.
Guido Cremensis Papa a Frid. I. Imperat. fieri jubetur, 76. Paschalis dictus paucum post tempus moritur, ibid. Joan. Sirmiensem successorem habet, ibid.
Guido Forerianus Gibellinorum ductor, 107.
Guido Novellus Florentiam tenens terminos ditionis Manfredianæ prorogat, 100. Patrimonium Petri populatur, 101.
Guilhelmus Siciliæ Tyrannus, 54.
Guithmannus Ecclesiæ Magdeburgensi a Frid. Barbarossa præfectus, 57. ab Anastasio confirmatur, ibid.
Güns, Civitas Hungariæ, 1230. a Frid. III. tenetur, 1293.

H.

HAidenreichsturn (Comes Laurentius de) Hungarus, 1225. ejus ad senatum Vindobonensem litteræ, 1245. ad Frid. III. orator mittitur, 1297.
Halberstadiensis Episcopus Uldaricus, quare Regalia perdidit? 58.
Hamburga, Civitas Austriæ, eo se Frid. III. confert, 116. a Matthia Corvino R. Hung. castrum expugnatur, 815.
Hamburgenses, 370.
Hamburgensis (Gregorius) qualis. 123. legatus ad Pontificem missus qualem orationem habuerit? ibid. Ejus mores, 124. quæ Papa dura dixerat, Electoribus refert, 127.
Hanchrauter Austriam populatur, 195.
Hansgrafius, Viennæ quis? 609.
Hardeck, Ulricus, ejus & sociorum diffidatio, 891.
Hardt von der, 686.
Harracher (Baro Leonhard.) 669.
Hasselbach (Thomas) quis? 10, 214. vi-

ginti & duos annos Isaiæ primum caput legit, 11. Legatus ad Papam missus, 228.
Hassia (Hainr.) de Theologus Vienn. 10.
Hassia Landgraviis Thuringiæ paret, 85.
Hasta, urbs, 69.
Hebræi, eorum in Nova Civitate magna copia a Frid. III. protegitur, 567,
Helbach (Caspar von) 884.
Henricus, Alphonsi Regis Castellæ frater, patria ejicitur, 104. in Galliam indeque in Angliam transit, 105. ad Conradinum se confert, ibid. quibus artibus ad res Conradini in Italia restituendas usus? 105. a Carolo R. Siciliæ quid beneficii acceperit? ibid. Hispanorum manum conducit, 107. Ejus in prælio contra Carolum commisso quæ partes? 109. captus cum reliquis captivis obtruncatur, 112.
Henricus Dux Bauariæ, 42. Lotharii Imp. filiam uxorem habet, 43. Friderico Duci Sveviæ insidias struit, 44. qualis apud Theotones habetur? 45. Beneventum vi captum Papæ restituit, 46. Ornamenta Regalia Conrado reddere cogitur, 47. Hostis in conventu Principum declaratus, 45. in Saxonia moritur, ibid.
Henricus Conradi Imperat. filius consors Regni, Francofordiæ delectus, 50. in reditu patris ex Asia moritur, ibid.
Henricus Frid. II. filius, 84. contra patrem conjurat, 87. damnatus proditionis interventu Principum vitam retinet: ibid. ejus mater quis? 97. Ejus filius Conradinus, ibid. conf. 527.
Henricus II. inter sanctos relatus, 52. quid Ecclesiæ Bambergensi dono dederit? 229.
Henricus IV. Guibertum Ravennatem ad R. Pontificatum evehit, 37. apud Leodium vita defungitur, 39.
Henricus V. imperium suscipit, 39. a Papa excomunicatus, ibid. Calixto II. investituram Episcoporum resignat, 39. extinctus, 42.
Henricus VI. Imperator ab Electoribus designatus, 80. a Celestino, quibus conditionibus confirmatus. ibid. Pontifici Tusculanam urbem tradit, 80. Constantiam Roggerii Regis filiam uxorem ducit, ibid. ex Italia in Alemaniam Neapoleos obsidione soluta redit, 81. Ei Fridericus filius nascitur, ibid. a Papa in Italiam revocatur, 81. Sicilia potitur, ibid. moritur, 81. uxorem & filium Innocentio III. commendat; Philippum Ducem Etruriæ tutorem filio ultima voluntate constituit. ibid.
Herbipolis, ibidem Frid. Barbarossa matrimonium contrahit, 61. quales eum hic legati adierint? 62. ejus Episcopus Gerhardus Frid.

Imp. in Italiam ſequitur, 64. Epiſcopus Norimbergenſes copiis juvat, 165, 424.
Herintz (Stywar von) 884.
Herlemsperger, Caſpar, 884.
Heſiodus, quotnam hominum genera eſſe adſeveraverit? 810.
Hieronymus 692. 729.
Hieroſolymitani equites, quo loco in Germania habeantur? 294: Vid. Cipern. eorum officia, 667.
Hinderbach (Joan.) Legatus Imperatoris Frid. III. ad Mediolanenſes, 147. ad Venetos, 228. in Schola Patavina præſente Cæſare Doctoratus inſignia capeſſit, ibid. Hiſtoriam Frid. III. continuat, 550. ejus vitæ brevis hiſtoria, 549. Epiſcopus Tridentinus, 551. de ejus hiſtoria editoris judicium, 554.
Hippolytus Aragonius decimo ætatis anno Strigonienſis Metropolita deſignatur, 819. trium Regum nepos, ibid.
Hiſpani, eorum manus ab Henrico conducta, 107.
Hiſtoria, ejus ſcriptores, utrum Reipublicæ utiles? 1, 3.
Hohemberg, Steffan von, 954, 978. 1090. 1109.
Hollandia. ejus Comes Wilhelmus in locum Landgravii Thuringiæ Rex Alemanorum eligitur, 93. a Friſonibus in bello cæſus, 100. Imperator jam nominatus baltheum militare ſumſit, 517.
Holmienſis Bibliotheca, 482.
Holzer (Wolffgangus) quis? 587. Ductor, rectorque Populi Viennenſis electus, 608. imprudenter jocatur, 624. qualis? 658.
Holzler (Conrad.) quis? 581, 613. 865. ad Auguſtam vocatus venire non vult, 542. ad gubernandam Auſtriam cum aliis nominatur, 955.
Horningenſis (Udalricus) Monachis Limpurgenſibus modo ingenioſo cibaria extorquet, 41.
Hornſtein juſſu Imperatoris expugnatum diruitur, 130.
Hubarum Magiſter, in Auſtria, quid? 211. 674, 840.
Hugo Juris interpres ex Schola Bononiehſi, 67.
Hungaria, ad eam orientalis Francia protenſa, 6. quæ Auſtriæ ſuppeditet? ibid. ad Silvam Viennenſem porrigitur, 7. olim Pannonia dicta, 18. 760. Ejus Rex legatos ad Imperatorem mittit, 67. per eam Frid. Imp. in Paleſtinam proficiſcitur, 78. Ejus Regis filia Eliſabeth Sancta, 84. Num Bela Rex Frid. II. parere recuſarit? 95. 526. Ejus Rex Ladislaus poſt obitum, patris naſcitur, 113. Wladislaus occumbit, 119. in ea Jacobus de Marchia diu evangelizat, 176. de ejus Rege viſo quid Dux Venetorum? 339. ejus vires & potentia, 444. qua lege Hunniadi gubernanda relinquitur? 450. Ejus Gubernatoris quædam jura? 458. Ejus ſub Matthia Corvino facies, 824. Corona, 844. Tabulæ pacis cum Friderico, 1292. quos ad Cæſarem oratores miſerit? 1297. quorundam Prælatorum & Comitum nomina, 1361.
Hungari, 6. eorum Dux Rolandus Auſtralibus præeſt, 20. Sagittarii, 63. in eos Frid. II. Tartaros advocaſſe credebatur, 95. 525. quidam a Frid. III. Poſonium evocantur, 116. bellum contra Turcas hortante Juliano decernunt 119. eorum XL. millia cæſa inter quos Prælati & Barones multi, ib. Quos ad Imperatorem legatos ad Ladislaum repetendum miſerint, 220. iis quid reſponſum? 221. petitis inhærent, 222. Nobiles aliqui Frid. III. in Italiam comitantur, 228. eorum ad Auſtriacos litteræ. 374. Ladislaum Viennæ degentem adeunt, 399. Dona Regi qualia porrigunt, 400. Conventum Viennæ celebrant, 434. Regi fideles, 461. n. Scythiæ populus, 760. Eorum exercitus ſub Matthia Corvino qualis? 821. militum laudes, 823. in caſtris caſtitas, 824. Quos ad Wladislaum Poloniæ, electum Regem Hung. legatos miſerint? 831. Sigismundo, ut poſt obitum ejus, Eliſabetha filia in regno ſuccederet, promittunt, 919. contra eos querelæ a Viennenſibus ad Imp. Frid. III. perlatæ, 1224.
Hunniades (Joan.) Gubernator Hungariæ, Vaivoda Tranſylvanus, 374. ejus laudes, ibid. quali in Fridericum III. animo fuerit? 375. quid adverſus eum dictum? 404. Giſkræ Societatem ſibi jungit, 406. qua lege Hungariam gubernandam retinuerit? 449. Eum comes Ciliæ quare criminatus? 457. eius vitæ inſidiæ ſtruuntur, 458. ſeqq. Turcas ad Albam vincit, 462. mortuus, 463. ejus laudes, 465. querelæ contra Frid. Imp. ad Senatum Viennenſem perſcriptæ, 1246. ad eas quid reſponſum, 1252. Viennenſes, ne Friderico auxilia contra ſe ferant, monet, 1266. Reſponſum, 1269. Auſtriæ ad eum oratores, 1272. Pactorum cum Friderico vadem Ciliæ Comitem poſtulat, 1278. Ejus Conjunx quomodo a Ladislao Rege habita? 464. Ejus filius Ladislaus, vid. *Ladislaus Hunniadis filius*. Matthias, vide *Matthias Corvinus*.
Huſſitæ, eorum nonnulli a Capiſtrano revocantur, 180. iis Podiebrat adhæret, 181.

eorum ſacerdotes Barbaram Imperatricem Pragæ ſolemniter ſepeliunt, 182. a Colonienſi Archiepiſcopo in auxilium vocantur 347.

I.

Jacobus juris interpres ex Schola Bononienſi 67.
Jaurinenſis Epiſcopus *Auguſtinus*, 322. ad Ladislaum Viennam miſſus, 399. ad Frid. III. orator, 1297. *Arx* a Frid. III. tenetur, 1273. Epiſcopo eidem tradita, 1294.
Iconium, prima Lycaoniæ urbs, 51.
Idungspewgen, 862.
Iglauia, Civitas Moraviæ, 1214.
Imola, Joan. de 716.
Innocentius IV. natione Genuenſis, gente Fliſca, Papa Romanus, 90. de eo Frid. II. opinio, 91. Imperatorem excommunicatum deponi jubet, 92. Ejus legatus Parmam ſumma vi defendit, 93. Eum Manfredus Regni Neapolitani dominum veneratur, 97. quare Siciliæ totius imperium non obtinuit, 98. mortuus, ibid. qualis & quantus? ib.
Inzesdorff villa, 642.
Jörger Wolffgang, 668.
Joannes Anniæ filius, 21.
Joannes Rex Hieruſalem & Tyri ad Frid. II. ſe conſert, 84. cui filiam unicam matrimonio conjungit, ibid. quid. dotis nomine dederit? ibid. partes Eccleſiæ contra generum tuetur, 86.
Johannitæ eorum bona per Italiam a Frid. II. direpta, 90.
Jole conjux Johannis Regis Hieruſalem, 84. Ex ea natus Henricus, ibid. obit, 87.
Jordanis Florentiam gubernat, 100. a Carolo Andegavenſi captus, 104.
Jovius Paulus, 502.
Iſchper, 852.
Iſidorus Hiſpalenſis, ejus ſententia de montibus Appeninis, 249.
Italia, ejus magno malo regnum a Sacerdotio dividitur, 72. Ejus Epiſcopi & Abbates homagium præſtare Imperatori coguntur, ibid. in expeditiones evocantur, 73. in ea ſub Frid. II. odia Guelforum & Gibellinorum in primis exardeſcunt, 89. fames multos hominum extinguit, 90. eam Æneæ Silvii ætate maximam partem illegitimi gubernant, 335. Ejus Principes cur pacem componere noluerint? 330. ejus laudes, 703, 704.
Judæiſapta (Marchio de) 16.
Judenburg, 865.
Juditha, filia Frid. Ducis Sveviæ, cui nupſerit? 48.
Julianus Cardinalis in Hungariam venit, 115. Matrimonium inter Wladislaum & Eliſabetham conciliare vult, 116. Fridericum III. Hamburgæ adit, ibid. Viennam venit, 116. Hungaros contra Turcas excitat infeliciter, 119. in eodem bello vitam finit, ibid.
Jutha ab Alexio Conſtantinopolitano intercepta, 26.
Jutha Marchionis Montiſferati uxor, cujus filia? 30.
Juvenalis, ejus monitum de vivis, 716.

K.

Kallnperg, Pfleger zum, 838.
Kappel (Artungus de) in Hungariam miſſus, 220. Vid. Artungus.
Katzenſtain in Hungaria a Frid. III. tenetur, 1293.
Kauffdorffer (Joan.) quare notatus? 584.
Kegl, Thoman, 885.
Kienberger (Jacob.) 862. *Sigmund*, 670.
Kirchaim (Joan de) 571. ad Frid. III. miſſus, 616. 618.
Kirkberg (Graf Eberhard von) 669.
Kloſterneuburg, Probſt Jorg, 954. quantum cenſus extraordinarii nomine contulerit? IIII.
Kochheim (Joan.) a Statibus Hung. ad Frid. III. miſſus, 1240.
Konig (Guſtav. Georg.) laudatur, 829.
Koler (Petr.) 1294.
Kornewburg, quantum cenſus extraordinarii nomine contulerit? IIII. Ibidem comitia Auſtriæ, 1299.
Krakan, Wenzla von, 886.
Kray, Hanns, 886. (Conrat von) Hofmeiſter bey Frid. III. 917.
Kreig (Leopold von) 668.
Krembnitz (Peter von) 886.
Krembs, vid. Cremſium.
Kreutz (Abbt zum heiligen) 954.
Kulpiſius, 475. Bœcleri diligentiam notam facit, 830.
Kunach (Georg. de) 569.
Kunringen (Hanns von) 669.
Kyemſee, ibidem Epiſcopus Sylveſter, 846. Ejus opera Frid. III. utitur, 1042.

L.

Laa, Civitas Auſtriæ, IIII.
Lactantius, religionem unde deductam putet? 719. ejus definitio Sapientiæ, 781.
Ladislaus Banus a Frid. III. in carceres conjectus, pro eo Eliſabetha intercedit, 918. quare captus? 925.
Ladislaus Huniadis filius a Comite Ciliæ impetitus, 464. Regem Budam ſequitur, 466.

466. ob cædem Comitis Ciliæ a familiaribus ſuis patratam in carcerem conjectus, ibid. ad Supplicium tractus vix quatuor ictibus capite privatur, 167.
Ladislaus Poſtumus coronatur, 113. in Auſtriam mittitur, ibid. ejus tutor Frid. III. Imp. 118. apud Peſtem Rex electus a Frid. detinetur, 120. quomodo habitus? 194, 196. Eum Auſtriaci a Frid. petunt, 198. Ejus ſoror Eliſabeth, 206. ab Imperatore in Italiam ductus a Venetis ingenti gaudio excipitur, 231. quæ in eo Itali laudant? 232. Leonoræ Imperatrici tertio loco Senis occurrit, 269. Romæ purpuratus non ſine Majeſtate conſpicuus, 277. quo loco, Cæſare Romam ingrediente, iverit? 279. Pontificem Maximum accedens Imperatoris Exemplum imitatur, 283. In coronatione Cæſaris Mediolanenſi inter purpuratos ante penultimus, 289. quare Neapolim non eſt a Cæſare ductus? 305. De fuga tentatur, ibid. 323. Ejus ad Papam litteræ, 325. Cum Friderico Florentia, quo ſe contulerat, Ferrariam proficiſcitur, 330. Venetiis quo loco habitus? 336. a Frid. III. dimiſſus Comiti Ciliæ commendatur, 394. ejus vitæ ratio, 396. ejus prudentia, 397. ei fidem Auſtrales jurant, 398. ſuopte ingenio apud Hungaros ſibi manendum dicit, 402. quid Papæ longiorem ſibi audientiam neganti reſponderit? 403. Hungariam petit, 448. quo animo Comitis Ciliæ mortem tulerit? 464. Ladislaum Hunniadem necandum curat, 467. quæ ei Sponſa electa? 468. ad Podiebradium colloquium ſuum expetentem inermis abit, ibid. Legatos ad Frid. Imp. mittit, 469. item ad Regem Franciæ, ibid. ad nuptias ab eo celebrandas qui invitati? 470. moritur, 473. Toxico Sublatus, a quibus credebatur? ibid. quare? 474. ejus Pædagogus Ulricus de Flederit, 652.
Lælius ruſticatur, 694.
Lambacherus, Præfectus Bibliothecæ Viennenſi laudatur, 550.
Lambecius (Petr.) ejus ad Bœclerum epiſtola, 483. ejus diarium Sacri itineris Cellenſis, 666.
Lamberger nobilis eques, 454.
Lamperdus Cardinalis Calixto ſuccedens Honorius vocatur, 39.
Laudenſes, 58.
Laun (Hanns) 668. Ulreich, ibid.
Laurentum, 694.
Laxemburg 676.
Lazius, ejus de rebus Viennenſibus libri laudantur, 486.
Lebenitia, oppidum ſupra Muram ruderibus vetuſtis inſigne, 219.
Legatus Apoſtolicus, Vid. Apoſtolicus.
Leibnitzius utilitatem diplomatum docet, 827.
Leippen (Berchtold von der) 1214. 862.
Lemel (Hanns) legatus Eliſabethæ ad Frid. Imp. 989.
Lenfant, ejus hiſtoria belli Huſſitici. 687.
Leonora, Regis Portugalliæ ſoror, Frid. III. commendata, 168. ad eam videndam qui legati miſſi, ibid. eam Delphinus Viennenſis ambit, 169. cum ea Fridericus matrimonium contrahit, 170. quos in Italiam ductores habuerit? 254. in portum Piſanum venit, 255. ejus corporis forma & animi dotes, 266. Senas Deducta, 268. quomodo excepta? 290. Romæ coronam ex manibus Pontificis Summi accipit, 292. qualem? ibid. a Venetis quomodo excepta? 337. 531. quid de bonitate Frid. III. ſenſerit? 622. qualis animi? 634.
Leopoldus Auſtriæ Marchio, ejus conjux, 27. 38. liberi, 27. Bavariam obtinet, ibid. res geſtæ, 27. Guelfonem Henric. fratrem vincit, in agro Patavienſi mortuus, 28.
Leubin (Henricus) Plebanus Norimbergenſis, ad Papam legatus a Statibus Imperii miſſus, 123. Juſſu Imperatoris Frid. III. Leonoram ſalutat, 269.
Liburni quæ olim loca tenuerint? 230.
Lichtenwaer, Jangko, 884.
Liechtenſtein (Barones de) 14. in Auſtria Moraviaque potentes, 194. *Joannes*, *Henricus*, *Wilhelmus*, 195. *Nicolaus* de Moravia probus ſive bonus cognominatus, 569. Henricus virtute bellica clarus, 604. *Rudolphus* cum Erneſto Archi-Duce Auſtriæ eques creatus, 668. *Chriſtophorus*, 888. von Nicolsburg, 976. Galitrio Statibus Auſtriæ intercedentibus ignoſcit, 1119.
Liguria, eam Philippus Dux Mediolani amittit, 146.
Limachus, fluvius, olim Lemannus nomen Alemanniæ dediſſe a nonnullis creditur, 38.
Linz, 1111.
Liſura (Joan. de) 127.
Longobardia, ejus Regni Metropolis, 140. ad Imperium juncta, 141. qualis ei a Conrado Imperat. pax conceſſa? ibid. Ejus coronam quare Imperator ſuſcipit? 289.
Longobardi, ſciſſa in Guelfos & Gibelinos Germania vehementer conturbantur, 55, honorare Pontifices & cedere Sacerdotibus a Frid. I. docentur, 79. quibus in Italia locis conſederint? 140. a Pipino Rege Francorum attriti, ibid a Regibus Theutonicis exterminantur, 141. Leges illis a Conrado Imperatore datæ, 141. qui & ubi habitent? 760.
Loſſenſtein (Pertold von) 669.

Lotharius Cæsar, ejus imago in Lateranensi palatio, qualem ad caput scripturam habuerit? 71.
Lotharius Saxonum Dux, 41, Imperator eligitur 42. Norimbergam obsidet, ibid. Conradum Staufensem in Italiam secum ducit, 46. Apud Tridentum moritur, ibid. ubi Sepultus? 46.
Lucretia, Alponsum Regem, ut se amaret: quomodo pellexerit? 300.
Ludovicus Galliæ Rex in Asiam trajicere statuit, 50. per Italiam iter habet, 51.
Lugaster (Fridereich) 670.
Lugdunum, illic Synodus, 91.
Lundensis Archi-Episcopus, 70.
Licaonia, 51.

M.

Macerata a Gubernatore Siciliæ occupatur, 86.
Macrobius, quid de Virgilio senserit? 697.
Magdeburgenses Comites 14. Vid. Virginopolitanus.
Magdeburgensis Ecclesia, ob electionem discordem Præsulem a Frid. I. accipit, 57. ab Anastasio Papa confirmatum, ibid. Archi-Episcopus Vithimannus Concilio Papiensi interest, 76. Anonymus ex partibus Cæsaris stat, 129.
Mahumetes in Hungariam properat, 460. ab Alba trepidus cum exercitu aufugit, 462.
Malatesta (Carolus) a Braccio apud Perusium victus, 154. *Sigismundus* belli dux apud Venetos, 320.
Malchion oratoriam artem Antiochiæ docet. 730.
Manfredus Frid. II. filius ex concubina, 84. patrem jam convalescentem suffocat, 94. Princeps Varentinorum, 95. qualis? ibid. In Neapolitanos exercitum ducit, ibid. Testamentum Conradi supprimit, 97. hostis Ecclesiæ declaratur, 98. Rex Siciliæ adpellari vult, 99. Florentinos debellat, ibid. quo anno & die? 100. Ei omnis Etruria aut subdita aut amica, ibid. ad Beneventum in prælio occisus, 103.
Mansius, ejus error notatus, 688.
Mantua, ejus Marchio Ludovicus, qua re maxime clarus? 235.
Mantuanus, quid de Philosophia? 696. vid. Virg.
Manuel Imp. orientis, quo animo in Conradum Imp. fuerit? 51. Romæ novæ titulo contentus, 80.
Marcellus (Marc.) Hanibalem vincit, 738.
Marchia (Jacob de) apud Ungaros diu evangelizat, 176.
Marchiones a quibus initium habeant? 18.
Marczali (Emericus de) 1119.
Maresfallus id nominis cui apud Germanos detur? 85.
Margaretha, Caroli R. Franciæ filia a Ladislao Rege uxor petita, 469.
Marhegk, castrum, 869.
Mariæ B. Theutonicorum fratres ex Asia in Germaniam adducuntur, 86. iis Pomerania & Prussia confertur, ibid.
Martinopolis Saxoniæ, ibidem. Frid. Barbarossa quid præclari fecerit? 57.
Martinus, Juris interpres ex Schola Bononiensi, 67.
Matthias, Corvinus, quando Rex Hungariæ creatus? 456. Ladislaum Budam sequitur, 466. ob cædem Comitis Ciliæ una cum fratre in carceres conjicitur, ibid. Viennam captivus ducitur, 467. Hinc Pragam transfertur, 475. Rex Hungariæ in Bibliotheca ornanda splendidus 811. Ejus uxor Beatrix, 813. filius Joannes ibid. ejus laudes, 814. Austriæ castra ac urbes varias Viennamque expugnat, 815. Neostadium obsidet, 816. per deditionem capit, 818. Quantus Imperator? 821.
Mayenberg (Henricus) ejus diffidatio, 878.
Medicus (Cosmas de) 256. Legatis Imperatoris salvum conductum petentibus quid responderit? 320.
Mediolanenses, quomodo gratiam Imperatoris obtinent? 66. hostes Imperii declarati, 67. Iis multæ Civitates auxilio sunt, 68. victi puniuntur, ibid. arma resumunt, 69. Imperatorem vincunt, 70. a Frid. II. victi, 88. mortuo Duce Philippo Maria dominatum sibi arripiunt, 139. Imperatoris ad eos legati, 146. Quibus conditionibus Imperio subesse voluerint? 150. Quis a Philippo hæres designatus? 159. Legatum Venetorum in medio foro occidunt, 162.
Mediolanum, eo a Frid. exercitus ducitur, 58. urbs ad deditionem compellitur, 64. leges deditionis, 65. ab Imperatore deficit, 67. quomodo punitum? 68, 69. Ejus Dux Philippus Maria, 139. urbis historia, 140. ejus Duces Joannes Galeacz item Joannes prioris filius, 142. numerus incolarum urbis, 151.
Medling, 1111, 676.
Meilperg, ibi conventus Baronum Austriæ, 194.
Mewrburger, villa, ubi? 642.
Meyburger (Joan.) quis? 654.
Mezlamsdorff, villa, 642.
Modœcia, ibidem coronam Regni Italorum Frid. I. accipit, 59.
Moguntinus Archiepiscopus *Albertus*, vir ingenio callido, 40. Civium in eum animus? ibid. Limpurgum expugnare vult, 41. a Spira repulsus, 43. obit, 47. *Albertus*, prio-

prioris ex fratre nepos, a Conrado Præsul constitutus, 47. quo in Staufenses fuerit animo? ibid. *Arnoldus*, 76. Fridericum in Italiam comitatur, 64. anonymus in Asiam cum copiis Germanicis trajicere jubetur, 81. revertitur, ibid. pecunia expugnatur, 127.

Monthan, 19. Sectam Judaicam relinquere compellitur, ibid.

Montisferati Marchio Guilhelmus, 58. Imperii partes tuetur, 61. cum Marchione Veneti fœdus contra Sforziam percutiunt, 163.

Montisfortis Comes Simon Regi Angliæ conciliatur, 102.

Moravia Marchionatus, ejus Statuta Brunæ in Comitiis perlata, 1211. inter eum & Frid. Imp. tutorem Ladislai concordiæ tabulæ, 1231. Familiarum quarundam nomina, 1233. Item Prælatorum & Comitum, 1362.

Morellus (Frideric.) ejus editio Philostrati, 810.

Moser (Peter) 886.

Müller (Joach.) ejus Reichs-Tags Theatrum, 830.

Mumma deletur, 59.

Mutinenses, 93.

N.

Navarra, ejus Rex Joan. victus a Philippo Duce Mediolanensi capitur, 145.

Neapolis Manfredo portas claudit, 96. a Conrado IV. capta, quid passa? ibid. Legatus Apostolicus ad eam tuendam relictus, 48.

Nempsi (Chainrad) 668.

Nerlinenses auxilium Norimbergensibus mittunt, 165.

Nesselius Bibliothecæ Cæsareæ Præfectus, 556.

Neuhaus (*Joan.*) belli dux constitutus, 1214. *Ulricus*, ibid.

Neuperg, ejus consilia Frid. III. sequitur, 196. *Joannes* ad regendam Austriam relictus, 227, 669. cujus indolis? 343. *Albertus*, 667. quocum eques creatus? 668.

Neustadt, nova civitas, quando & a quo condita? 611. vid. *Nova Civitas.*

Nicæa, ibidem concilium quomodo dissipatum? 710. ei Athanasius Presbyter interest, 730. quot Episcopi interfuerint? 764.

Nicolai Sti. porta quæ olim Viennæ adpellata? 623.

Nicolaus Vaivoda Ladislaum Postumum baltheo militari cingit, 113.

Nicolaus V. Papa, Frid. III. qualem pecuniam remiserit? 127. olim Thomas Cardinalis Bononiensis, quomodo de dignitate Papali consequenda certus? 136, 296. Friderici III. de eo somnium, ibid. ejus res gestæ, 137. animi dotes 138. nævi ibid. ei mitra Pontificalis, dum Imperatorem coronat, lapsum minatur, 293.

Niedernliesse, 889.

Niemtschy, Erhart, 885.

Nobilium ædes, quid? 695.

Noradinus Damascenorum Dux a Balduino profligatus, 51.

Noricum, ejus limes versus ortum, 32.

Norimberga a Lothario Imperatore obsidione cingitur, 42. Ei Frid. & Conradus Staufenses auxilium ferunt, ibid. Eo Frid. III. se confert, 117. Plebanus Henricus Leubin, 123. Mons Noricorum vocari posset, 164, 418. Urbis descriptio; incolarum laudes, 164, 419. Quando incrementa cœpit? ibid. Arma contra Albertum Brandenburgicum coacte sumentis socii, 165, 420. Ex ejus archivis Cimelia Imperii pro coronatione Frid. III. Romam deferuntur, 292. Litis cum Alberto quæ causæ? 419. Ei Gregorius Hamburgensis coram Cæsare patrocinatur, 428. Orationis ab eo habitæ quinam effectus? 431. Ejus contra adsessores exceptiones, 432. Exceptionum rationes, 434. Ejus justam causam Æneas tuetur, 436.

Nova civitas, 198. quare tumultu plena? 379. obsidione cincta, 382. describitur, 816. a Matthia Corvino obsidetur, ibid. ab eodem per deditionem capta, 818. eum triumphantem excipit, ibid.

Novaria, qualis? 703. ejus Episcopus, 68.

Novariensis, vid. Cacia.

Nusdorff, 662.

Nyderspaiger (Caspar) ejus diffidatio, 877.

Nymschewn (Hanns) 887.

O.

Ochsl (Thoman) 885.

Oedenberg, vid. Sopronium.

Orberg (Lienhart von) 869.

Orczwg vid. Orszag.

Orszag (Michael) thesaurarius Hung. 1297. inter eum & Frid. III. pacis & Concordiæ acta, 1351, 1356.

Otto Dux Saxoniæ Imperator eligitur, 81, 522. Regem Angliæ adjutorem nactus, ibid. ab Innocentio III. confirmatus Aquisgrani coronatur, 82. a Philippo profligatur, ibid. ab Innocentio III. Romæ coronatur, 82. Qualis in sedem Romanam? ibid. Excomunicatum quidam Imperii Principes deserunt, 82. Contra Fridericum II. ab Electoribus electum bellum gerere statuit, 83. Qui eum juverint? ibid. In agro Tornacensi prælio superatur, 83. in Saxonia hominem exuit, ibid.

Otto

TOMI SECUNDI.

Otto Frisingensis, ejus sententia de montibus Appeninis, 249. Ejus historia Æneæ Silvio utilis, 503. Princeps Austriacus in Monasterio Mori-mundi ordinem profitetur, 28. Abbas ejusdem Monasterii, ibid. Episcopus Frisingensis quando factus? ibid. Historiam scribit, 29. ejus laudes, 30. Ejus de appellatione Alemanniæ sententia, 38.

P.

Palantz (Ladislaus de) 1297.
Palatinus Comes Otto, 61. *Rheni*, Henricus, ibid.
Palatini campi, quo memorabiles? 18.
Palotz, Ladislaus von, Judex Curiæ, 1297.
Pangratius in Austria frequentes rapinas exercet, 163. vid. Galitz.
Papa, ejus legati ad Imperatorem, qualem ei olim titulum tribuerint? 72. ad ejus electionem in Concilio Constantiensi, quinam admissi? 730. ejus potestas quanta? 739, 749, 795. Ei quale olim prædicatum tributum? 764.
Papienses Cæsari fidelissimi, 61.
Parisiensis universitas, ejus historia a quo scripta? 678.
Parma, qualis in Frid. II.? 90. extorres patria potiuntur, 92. Urbi obsidione cinctæ Guelfi auxilia ferunt, ibid. in ejus cives & eorum socios Imperator crudelior, 93. obsidio quomodo soluta? ibid.
Passavium, ibi Episcopus Leonhardus, 1132, 1290.
Patavienses Canonici, quid de Frid. III. & Nicol. V. senserint? 352. Episcopus Ulricus legatus ad Regem Franciæ mittitur, 470. Ecclesia multa in Austria possidet, 14.
Patavini auctore senatu Veneto ab Imperatore deficiunt 69. eos Frid. II, in suam potestatem recipit, 87. hujus rei auctor, quis? ibid. ad eos studium generale Bononia transfertur, 90.
Paumkircher (Andreas) 566. Exercitus Frid. III. Capitaneus, 635. quare celebris? 382.
Pebringer, Nicolaus, 617.
Pecunia, ejus vis in aulis quanta? 127.
Peimau, Dux, 16. ad Judaismum se convertit, 19.
Pellendorffer, Caspar, 668.
Peren (Joan. de) 831.
Perneck (Wilhalm von) 669. Hofmeister bey Frid. III. 673.
Persenbewgen, 852.
Perusini cladibus atteruntur, 86.
Pesthinum, ibid. Ladislaus Postumus ab universo Hungariæ Rex eligitur, 120.
Petrus rex Daniæ a Frid. Barbarossa ad eam dignitatem evectus, 57.
Phanucius Nicæno Concilio in quibus contradixerit? 795.
Philippus Frid. I. filius, 78. Dux Eturiæ; 81. Imperator electus, 81, 522. Ei Rex Galliæ auxilia mittit, 81. ei in Germania Suevia paret, 82. In Alamaniam veniens Ottonem IV. pluribus præliis vincit; Coloniam capit; a Comite Palatino Rheni captus necatur, 82.
Philippus Maria Dux Mediolani, 139. ejus vita, filia Blanca, uxor altera filia Amadæi, 143. a Venetis cujus opera victus? 144. Suicenses vincit, ibid. Venetos prostrat, 144. Patrimonium Petri occupat, 145. Aragonum & Navarræ Reges captos sine prælio dimittit, ibid. moritur, 146.
Philomelum urbs Turcarum a Frid. I. capta, 78.
Philosophia, de ea quid Cicero? 698. Virgilius? 696. Seneca? 698.
Philosophi quales? sub finem ævi medii? 698.
Phœbus, cur eum post Dianam natum fabulæ tradant? 749.
Pilsen (Schanko von) 886.
Pipinus Longobardos atterit, 140.
Pisani contra Guilhelmum Siciliæ tyrannum classem armant, 59. Conradino adhærent, 105. Comes Gerardus jussu Caroli R. Siciliæ obtruncatus, 112.
Pius II. Pontifex summus, vid. Æneas Silvius.
Placentia, eo factio Frid. II. adversa Parma ejecta migrat, 90.
Placentini a Frid. Barb. puniti, 67. ante portas Parmæ obtruncati, 93. Episcopus judicio ab Imperatore habito interest, 68.
Plankhenstein (Pancratius de) Consiliarius Cæsaris, 652.
Podiebrat (Georg. de) Gubernator Bohemiæ, 181. Frid. III. auxilium laturus, 394. ejus de consiliariis Imperatoris opinio, 395. Quo anno & die Rex Bohemiæ creatus? 456. n. Salse respondet, ibid. Viennam venit, 468. eum Rex in castris adit, ibid. indignabundus revertitur, 469.
Polheim (Ulreich von) 669.
Polonia a Friderico I. tributaria facta, 62. ejus Rex Boleslaus, ibid. in eam Tartari irrumpunt, 95. Causæ belli contra eam a Frid. I. suscepti, 510.
Poloni tractatus Frid. III. cum Hungaris ægre ferunt, 116.

Pomer-

Pomerania fratribus B. Mariæ Theutonicorum vendicanda traditur, 86. iis qua lege collata sit? 87.
Ponhaymer, quare ex numero nominatorum Viennensium expunctus? 1127.
Porcanius (Steph.) necem Papæ intendit, 293.
Porciis (Steph. de) eques Romanus urbem Romam invadere statuit, 135. Captus laqueo vitam finit, 136.
Portugalensis Marchio Alphonsus Leonoræ Imperatricis ductor, 245. de ea ad Imperatorem conducenda disceptat, 266.
Posing, Graf von, 862.
Posnania, 62.
Posonium, eo, qui Wladislao R, adversantur a Frid. III. vocati, 116. ibid. Elisabetha commoratur, 843.
Potendorff (Albertus) legatus a Frid. III. in Italiam missus, 182. ex ejus familiaribus Pisis duo interfecti, 267, *Georgius*, 616. *Henricus*, 668. *Paulus*, 669. inter præcipuos relati, 14.
Praga, ibidem lues pestifera, 180.
Pragensis Episcopus Daniel Frid. Barbarossam in Italiam comitatur, 64, 68. Archiep. Rokezanus 407.
Prait, Hans von, 886.
Prata (Tubertus Comes de) legatus Hungar. ad Frid. III. 220.
Presbyter, num concilio interesse possit? 729.
Princeps, in quibus miser? 115. n. ejus aures malis suasoribus patulæ, 141. sese supra leges existimantes quid fecerint? 301.
Procopius, eques, Cæsaris ad Papam cum Silvio legatus, 135. ad custodiam conclavis inter alios constituitur, ibid. ad Bohemos legatus mittitur, 181.
Prünn, Burger von, werden angegriffen, 862.
Prugk, 1111. 599.
Prussia, qua lege Fratribus B. Mariæ Theutonicorum collata, 86. ejus Magister, 129.
Prutenus (Andreas) Plebanus in Danzig, 132.
Ptolomais, ejus Rex Johannes, 84. vid. Accon. eo Frid. II. pervenit, 86.
Puchaim (Georg de) 355. Joannes, 669. Henricus Georgii filius, 567.
Pulsberger Wolfgangus intimus Regis Wladislai Camerarius, 811.
Pythagoras, 692. Is primus quid invenerit? 698. quid de hibena? 738.

Q.

Quinqueecclesiensis Episcopus Andreas, 1361.

R.

Rabam, Baro ex Bohemia, quis? 16.
Rab, Burggraf zu, 1225. vid. Jaurinum.
Radicofanum, 82.
Rain, Erhart von, 886.
Rappach (Georg de) inter eum & Civitatem Viennensem concordiæ compositio, 1015. 1019.
Ratenstein (Ludweig von) 669.
Ratisbonensis Cathedralis Ecclesia multa in Austria possidet, 14. Episcopus Joannes ad suscipiendam Leonoram Liburnum missus, 255. Fridericus, 379.
Ravennas Archiepiscopus *Anshelmus* mortuus, 73. ob successorem ei surrogandum lites ortæ, 73. *Guido* concilio Papiensi interest, 76.
Rechniz a Frid. III. tenetur, 1293.
Reges, illis olim quid studii fuit? 3. in quibus miseri? 116. Romanorum quomodo jurent? 675.
Regienses, quomodo in obsidione Parmensi a Frid. II. habiti? 93.
Reicholfus Oswaldus, quo *nomine memorandus*? 584.
Rhenus duplex Franciæ Regnum disterminat, 6.
Richardus Cornubiæ Comes Imperator electus, 100. cujus frater? ibid. eum quis contra Alphonsum Castellæ R. armare cupit? 105.
Rideri (Ulricus) 136. Legatus ad Regem Portugaliæ missus, 168. ad Papam, 228. homo prudens ac animosus 598.
Rieczenwinkler, Paul, 884.
Rittershusius (Conrad.) 511.
Rochezanus Archiepiscopus Pragensis, 407. 456. Ejus mortuo Ladislao Postumo de regenda Bohemia consilia, 475.
Rogerius siculus vincitur, 46.
Roggerius Rex, ejus filia Constantia ex monasterio cujus artibus surrepta? 80.
Rolandus Cardinalis, legatus Apostolicus, 70.
Rolandus. Dux ex Hungaria, Australibus præest. 20.
Roma, ibi senatoria dignitas Henrico Castellæ Principi credita, 105. Quid sine Curia Apostolica futura esset? 135. Singularia, quæ tempore Jubilæi contigerunt, 172. Frid. III. eo venit, 275. ibidem ejus coronatio quomodo peracta, 290. ibi basilicæ quando ædificari cœperunt? 22.
Romana Ecclesia divisa, 114. eam Frid. III. pacare vult, 117. unioni opera præcipue Silvii restituta, 129, 130, 131.
Romandiola, unde dicta? 236.
Romani adversus Gregor. IX. rebellant, 87. proterui efferatique per simulationem dicun.

cuntur, 105. Conradinum venerantur, 107. a nocte media dies ſingulos numerant, 746.
Romano Germanicum Imperium, de ejus clenodiorum vetuſtate, 292.
Romanus Ludovicus, ubi mortuus? 716.
Roncaliæ campus, 506.
Rorbacher (Joan.) Frid. III. acceptiſſimus, 661.
Rör, Rhor, (Georg. von) 862. ejus litteræ ad ſtatus Auſtriæ. 887. teſtis adhibitus, 967. tranſactio controverſiæ, 975. *Albertus* in Comitiis Corneoburgenſibus ſtatuum orator, 1302.
Roſatum ſolo æquatur, 59.
Roſental, Wilhelm von, 1325.
Roſgan (Renold) 1225, 1226.
Roſis (Henricus de) filius Ulrici, 376. Novam civitatem obſidet, 382.
Rottenburgenſes, Norimbergenſium ſocii, 165.
Rottovillenſes, Norimbergenſibus auxilia mittunt, 165.
Rudolphus Dux Sueviæ auctoritate Pontificis imperium ſuſcipit, 37. in prælio cadit, ibid. Sueviam ejus gener Bertoldus obtinet, ibid.
Rumpolzkirchen, IIII.

S.

Sabaudia, ejus Dux Amadeus Frid. III. filiam ſuam magna cum dote offert, 115. vid. Felix.
Sacerdos, de iis quale proverbium? 77.
Saladinus, Ægypti atque Syriæ dominus, 78.
Salanck (Auguſtinus de) 872.
Salingerra a legato Apoſtolico abrupta fide publica intercipitur, 89.
Salzburgenſis Archiepiſcopus, 129. Litteras Apoſtolicas contra Auſtrales in ſua Eccleſia publicari prohibet, 351. Sigismundus, 379. quomodo novam civitatem intraverit? 380. *Eccleſia*, multa in Auſtria poſſidet, 14.
Sanctus, quis? 239. Bononienſi Civitati Rector præfectus, ibid.
Saraceni, 58. libertates iis a Frid. II. conceſſæ, 90. mercede conducti in Siciliam deferuntur, 106. In Apulia contra Carolum Regem Siciliæ pugnant, 108.
Sarduna, eam Genuenſes ab Imperatore avertunt, 76. Imperatori tributum pendit. 74.
Sathan, cujus filius? 20.
Saurer (Ulr.) Baro, 669. *Hanns*, ibid.
Sarwar, ibidem Hunniades caſtra metatur, 1248.
Saxonia, ejus Marchio Albertus, 61. Henricus Dux in Aſiam cum copiis trajicere jubetur, 81. morte Imperatoris audita revertitur, ibid. Dux Wilhelmus, 166. Ei ſoror Ladislai Regis H. nuptui data, 413. Viennæ a Bohemo quodam quid paſſus? 413. Ab Archiepiſcopo Colonienſi in auxilium vocatus, 414.
Sbeinbarter, Hanns, 668. 955. 978.
Scepuſienſis (Stephanus) fortitudine clarus, 825.
Schallenberg (Chriſtian von) 883. *Caſpar* & *Balthaſar*, eorum controverſia dirempta, 968.
Scharnommel (Jorg) 669.
Schaunberg Comes de (Joan.) legatus ab Auſtralibus in Bavariam miſſus, ei quid contigerit? 343. *Bernardus* cum Auſtralibus Novam Civitatem obſidet, 382. 660. *Ulricus*, 659. *Carolus*, 846. Joannes nomine Statuum Auſtriæ litteras ad Frid. III. ſcribit, 938. ad gubernandam Auſtriam cum aliis electus, 854, 14.
Schenkh Hennſel, 884.
Schmidius (Joan. Adam) 686.
Schrann, Viennæ quid? 868.
Scipio, quando repuereſcebat? 694.
Scotia, ejus Rex cum Philippo Rege Galliæ Divionem petit, 76.
Scoti Viennæ divites, 10. eorum monaſterium a quo erectum? 35. Abbas eorum, qua lege campanam Judæo oppignoraverit? 36. Sub Alberto in ſtatum priſtinum reſtituti, ibid.
Scotorum porta, 642.
Seberacher (Sigismund) 663.
Secretarius, ejus officium magni faciendum, 754. Apoſtolicis quid in primis agendum? 753.
Secuſa, a Frid. I. in expeditione Italica direpta, 69.
Segnienſis Epiſcopus (Joannes) 831.
Seneca, deſidia multum adquirit, 694.
Senenſes Frid. II. adhærent, 89. Conradino, 106. Frid. III. quomodo exceperint? 256. Urbs qualis? 270. Mores incolarum, 271.
Seufgütl (Michael) 884.
Sforzia (Franc.) Dux belli apud Philippum Ducem Mediolani, 145. a Domino ſuo ad Venetos deficit, ibid. bellum inter eum & Venetos terminat, 146. Blancam uxorem ducit, ibid. Cremonam accipit, 146. contra Mediolanum bellum quare gerit? 147. Ejus ad legatos Cæſaris oratio, 152. Ejus pater quis & quantus? 153. Ejus vita, 154. *Perpetua* pellex, 157. Marchia, quam occupaverat, pulſus, 158. Ei ſe Papien-

pienſes ſubjiciunt, 159. Quare eum Mediolanenſes timere cœperint? 160. Mediolanum occupanti inſignia ducalia traduntur, 162. Venetos magna clade adficit, ibid. Galiatium primogenitum filium novem annos natum legatum ad Imperatorem mittit, 234. Qualis? ibid.

Sicilia, ejus tyrannus Guilhelmus, 59. Tancredus ei præſidet, 80. ejus Regibus Hieroſolymitan. Titulus, unde? 84. Ejus gubernator Rainaldus quid facere juſſus? 86. Rex Entius, 89. Pontifices in vincula conjecti, 90. Rex Carolus, 102. Eam Petro Arragonenſi quis relinquit? 111. In ea Galli una veſpera trucidantur, 112. In Petri Aragon. poteſtatem devoluta, ibid. Aſphonſus Rex, 135. omnis nobilitas a Duce Mediolani capta, 145.

Sigismundus Cæſar, Romæ a quo coronatus? 134. Ejus Conjugis corona Eleonoræ impoſita, 292. Ejus genitor quis? ibid. Quosnam Reges viſitauerit? 297. Henrici Regis Angliæ inſigne geſtat, 306. Venetias adire non audet, 337.

Sigismundus Dux Auſtriæ, 1070.

Sileſia ejus Dux Henricus a Tartaris trucidatus, 95. Vanko Dux ad ſuſcipiendam Leonoram miſſus, 255. Qualis? 268. Proceres duo, 434.

Simigienſis Comes, 832.

Sinueſſanus Thadeus Jureconſultus, 91. vid. Thadeus.

Sirmienſis (Joan.) Papa electus, Calixtus III. nominatur, 76.

Steingk, a Frid, III. tenetur, 1293,

Stik (Gaſpar) Cancellarius Frid. III. 219. Burggravius Egræ 846. opulentus, 879.

Smirischci (Joan.) ejus ad Ladislaum litteræ, 446. juſſu Georgii Podiebrat obtruncatns, 447.

Socrates, 696.

Soldanus Ægyptius, cum eo tractatus habere Frid. II. ferebatur, 85.

Solms Comes de (Frid.) 666.

Sonnenberger, Ulricus, 136, 203, 255.

Sopronium ab Eliſabetha Frid. III. pignori datur, 869. 1293.

Spaur (Hans von) 668.

Spergeſius (Joſephus) laudatur, 549.

Spinelli (Thomas) negociator, 276.

Spira, in quos benigna? 43. Conſilium Principum ibidem habitum, 50,

Spoletani, quare puniti? 60. in Germaniam captivi ducuntur, 509.

Sporo (Sigism. de) 367.

Stain, Civitas Auſtriæ, 1111.

Stainreuter Jorg, 670.

Starenberg (Rodigerus de) ad gubernandam Auſtriam electus, 186, 348. Georgius ad ſuſcipiendam Leonoram miſſus 255. Joannes, eques creatus 669. Rodigerus animo forti & alto conſilio, 355, 771. ejus ad Cæſarem oratiuncula, 572.

Starenbergenſes, 14.

Slaui, 664.

Steger, Hanns, 955.

Steier caſtrum & civitas Frid. III. pignori dadatur, 852.

Stella (Zdenko de) Baro ex Bohemis primarius, 659. Auguſtæ devotiſſimus, 660.

Stephani Sti. Eccleſia Viennæ a quo erecta? 21.

Stiria, ejus Marchio Odoacer, 61. olim Valeria vocata 219. Stirica Sapientia, 228.

Stocharaum, Stocarau, oppidum, a quo conditum falſo credatur? 16, 18.

Stockharner, Hanns, 1109.

Stouphe, oppidum Sueviæ, 36.

Straſſauer, Franciſgt, 668

Strigonium, ibidem Dionyſius Archiepiſc. Ladislaum Poſtumum coronat, 113. Wlādislao Regi adverſatur, 116. Idem Cardinalis Ladislaum Viennæ adit, 399. Orator Regni Hungariæ ad Frideric. III. 1297. Hipolytus Aragonenſis, 819. vid. *Hipolytus.*

Stuba, quid Viennenſibus dicatur? 9.

Stubarum porta, 642.

Stubenberg Ulreich von, 668. Leutpold, 669. Otto, ibidem.

Suicenſes bellum Turicenſibus inferunt, 117. eorum quatuor millia, quomodo a Gallis proſtrata? 118. Italiam invadentes cæduntur, 144.

Suinfurtenſes Norimbergenſibus auxilia mittunt, 165.

Sulpicius (Lucius) a Cenſoribus quare notatus? 728.

Suſatum ab Eccleſia Colonienſi quare deſcivit, 413.

Symmachus, de eo quid dictum? 745.

Syracuſæ, 106.

Syria, ejus dominus Saladinus, 78.

T.

Taboritæ, eos quales auctor deſcribat, 376.

Talencz (Matko de) Banus Croatiæ, 831.

Tal (Heinreich von) 884.

Taloni (Raimundus) 722.

Tancredus Siciliæ præfidet, 80. Quis origine & genere? ibid. mortuus, 81.

Tantamo, 17.

Tartari in Hungariam irrumpunt, 95.

Tauner (Leupold) 669.
Tawernicorum Regalium Magiſter, *Peren*, 831.
Teben, 984. arx in Hungaria a Frid. III. tenetur, 1293.
Teck, 666.
Tempeſtas ſuprema, quid? 747.
Templarii, eorum bona per Italiam a Frid. II. direpta, 90.
Terdona a Frid. Barbaroſſa capta, 59. a Mediolanenſibus reædificata, 64. ab Imperatore diruta, 68.
Tergeſtum, ejus Epiſcopus Maurinus, 668.
Teramantia, 17.
Terviſana Marchia ab Eccelino occupata, 88.
Tesler Nicolaus Burgimagiſter Viennenſis a tumultantibus in carceres conjectus, 604.
Teſtamenti veteris codices, 2.
Teufenbekh (Triſtram) 669.
Teupolus (Petrus) Ducis Venetorum filius, quare necatus? 88.
Thadeus Jureconſultus, quo ab Imperatore miſſus fuerit? 91.
Thaurinum, 92.
Theno Juvanienſis Archiepiſcopus, 26.
Theobaldi Sti. Capella Viennæ, 661.
Theodeminus, Legatus Apoſtolicus Conradum Stauf. Regem coronat, 47.
Theodericus Anniæ filius, 21. ſine liberis mortuus, 22.
Theodericus Colonienſis Archiep. Papæ Felicis partes fovet, 120.
Theodoſius Imp. ubi curiam ſuam tenuerit? 140.
Theutones, Eccleſia Romana diviſa, neutralitatem ſervant, 114. iis aer Romanus quare infeſtus? 124. multi Ferrariam conveniunt, 233. iis Civitas Senenſis plurimum placet, 270. de eorum Rege ſubtilis disquiſitio? 289.
Thieburga Lotharii R. uxor, 762.
Thomas Aquinas, quibus parentibus natus & quem ordinem profeſſus? 96.
Thoringia, ejus Comes Ludovicus, 49.
Thuregum, oppidum inſigne, 38.
Thuringia, ejus Landgravius ſplendidum Comitatum adducit, 84. ad Brunduſium diem obit, 85. alter Romanorum Rex creatus deturbatur & moritur, 93. vid. Thonug.
Thurotio (Benedictus de) quis? 221.
Ticinum, ibidem Regni Longobardorum coronam Fridericus Barbaroſſa accipit, 59.
Timon notatus, 812.
Tirnſtain caſtrum, a quo ædificatum? 964. 973.
Trajectum Friſiæ, ibidem Hermannus Epiſcopus a Friderico confirmatur, 57.
Trautmannsdorff, 852. *Mertt.* 885.
Trevirenſis Archiepiſc. *Hellinus* Frid. Barbaroſſam in Italiam comitatur, 64. *Jacobus*, Felicis Papæ partes fovet, 120. Anonimus lites inter Frid. III. & ſtatus Auſtriæ componere ſtudet, 943. ei ordines Auſtriæ poſtulatorum capita exhibent, 944. num litem diremerit? 952.
Trica capta deletur, 59.
Trinacria, ea Conradus potitur, 97.
Trithemius, qua in re Aeneam Silv. correxerit? 488. a Bœclero notatus, ibid.
Trojanum bellum, 3.
Trugeſes, Heidenricus, 617.
Truxecz von Stecz, 674.
Tſchenkh, Herr von, 862.
Tſernahora, Baro, (Georg.) Moravus Huſſita, Dux militiæ electus, 355.
Tuln, 1111.
Tunner, Fridreich, 669.
Turcæ, eorum quinque millia trucidata, 51. apud eos machinarum bellicarum ex aere conflatarum uſus, 817.
Turicenſes a Suicenſibus infeſtati, 117.
Turri (Nobilis de) Vicariatum Mediolani habet, 141.

U.

Vaid, caſtrum in Auſtria trans Danubium ſitum, 163.
Valdamarus, 57. Rex Daniæ, 505.
Valdrada Lotharii Regis concubina Reginæ nomen accipit, 763.
Valkenſtain, 890.
Valſenſes Barones opibus valent, 14.
Varadienſis Epiſcopus, Joannes, ejus cum Silvio colloquium, 401. Viennæ adeſt, 437. in carceres cum filiis Huniadis conjectus, 466. dimiſſus, 467. ex Gallia redux ad Matthiam Corvinum Neoſtadium venit, 820.
Velber, Ulreich, 668.
Veldkirchen, vicus, 970.
Venceslaus Imperat. quare ab Imperio amotus? 142.
Veneti Florentinis auxiliantur, 144. Philippum Ducem Mediolani vincunt & ab eo vincuntur, ibid. Claſſem magnam amittunt, 145. a Sfortia magna clade affecti, 162. partem Patriarchatus Aquilegiens. occupant. 229. Cæſarem in ditionem ſuam venientem quomodo exceperint? 229. 231. eorum Dux Franciſcus Foſcari, 335.
Venzonum, ibi Frid. III. legatos Venetorum obvios habet, 231.
Verdenſis Epiſcopus Hermannus Frid. Barbaroſſam in Italiam comitatur, 64. 68.

INDEX

Vernandi (Joan.) 169.
Verona, eo Conradinus venit, 100. ejus Cives qua ratione ultionem perjurii effugerint, 69. reſipiunt, ibid..
Vexillifer, quare apud Hungaros calcaribus carebat? 823. Qui eum circumſtare ſolebant, 822.
Vghellus (Ferdinand) 550.
Vicentini ab Imper. quo auctore deficiunt? 69.
Victor Papa a minore parte nominatus in Conventu Papienſi declaratur, 75. Alexandrum III. urbe Romana pellit, ibid. olim Octavianus vocatus vid. *Cardinalis* mortuus, 76.
Victoria urbs, eam Frid. II. quo loco ponere voluerit? 92. 93. ibidem quales nummi cuſi? 92. gentium multitudine & rerum inuſitatarum commercio clara, ibid.
Victorinus Dux, Bohemiæ Regis filius, 642. a Frid. III. Dux Monaſterii Burgenſis in Sileſia creatus. 659.
Vienna flumen parvum, 8.
Vienna urbs, ejus laudes, 7. 815. deſcribitur, 8. 9. 815. unde dicta? 8. Flavianum adpellata, 7. 815. unde? 8: Ejus priſca & hodierna facies, 9. & ibid. n. 1. ibidem meretricum converſarum beneficia & relabentium pœnæ, 10. Scholæ vitium maximum, 11. 357. Studentium indoles, ibid. mulieres quales? a. *ſeqq.* Magiſtratus qualis? ibid. Vindemia? 12. onera, quæ civibus incumbunt, ibid. Civium olim numerus, 11. plebs qualis? 12. excommunicationis metus, 14. Eccleſia SCti Stephani a quo condita? 21. a quo in anguſtiorem formam redacta? ibid. ejus Archiepiſc. Stephanus, 62. Theologis auctoritas Papæ quæ? 352. motus in ea concitati, 211. 563. 581. 591. 608. Incolæ pauci proavos habent, 571. ad Frid. III. legatos mittit, 573. eum ab ingreſſu in urbem arcet, 587. 613. Numerus armatorum tum quantus? 643. In ejus caſtro Imperator obſidetur, 641. ejus poſtulata, 865. Frid. III. ad Senatum litteræ, 982. inter eum & Georgium de Rapach concordiæ compoſitio, 1015. 1019. ſeqq. quorundam Senatorum, nominatorum & civium nomine, 1025. ad Senatum relatio de geſtis cum Frid. 1032. Gravamina Cæſari propoſita, 1217. Querelæ de injuriis a vicinis acceptis 1225. nundinæ ibi quot & quando? 1223. ad querelas Huniadis reſponſum, 1257. Werder-Thor, 1291. legatos ad Gubernatorem Hungariæ mittit, 1376.
Villacum, eo Frid. III. venit, 226.
Vilſekker Leinhart, 670.
Vineis (Petrus de) Cancellarius juſſu Frid. orationem contra Pontificem habet, 88.
Vinianti, quinam Viennæ? 573.
Virgilius Maro duo vitæ genera reliquis præfert, 695. de eo quid Macrobius? 697. de vita ruſtica quid? 699. ejus quædam verba explicantur, 736.
Virginopolitanus Comes Michael a Frid. III. legatus ad Venetos miſſus, 228. ad ſuſcipiendam Leonoram, 255. ejus equitatus, 373.
Viri XII. eos ex ordinibus Auſtr. Frid. III. legit, 954. iis poteſtatem provinciæ moderandi facit, 977. quid ordinibus ad deliberandum propoſuerint? 998. Mandata legatis ad Cæſarem ituris exhibent, 1004.
Vitelliſcus (Joan.) quis & quantus? 134. in carcerem conjectus veneno necatur, ibid.
Viterbium, Papa ibi moratur, 105.
Vliſippona civitas, 58.
Vlma, 125. Copias Norimbergenſibus mittit, 165.
Vlricus Bohemiæ princeps partes Lotharii ſequitur. 42. quæ copiarum ejus pars remiſſa? ibid.
Vmbri, quodnam tempus ad *diem unum* retulerint? 746.
Vmdinger, Jobſt, 884.
Vngnad (Joan.) 66. Magiſter Cameræ, 140. quis? 196. a Frid. III. in Italiam ductus 228. ad Suſcipiendam Leonoram miſſus, 255. Auſtralium ad eum litteræ, 357. ejus reſponſio, 363. Georgius, quis 566. Chriſtophorus, ibid.
Vnſero (Sebaſt. de) quis? 686.
Volkeſtorfius Baro (*Georg.*) 168. 169. 182. Cæſaris Conſiliarius, 652. *Halmar*, 674.
Vrbanus IV. ſucceſſor Alexandri IV. 100. quis natione & cujas? ibid. Solennia corporis Chriſti inſtituit, ibid. contra Manfredum crucem prædicari jubet, 101. Carolum contra Manfredum excitat, ibid. moritur, ibid.
Vrbinates, apud eos Comes Fridericus qua lege regnare permittitur? 335.
Vrſini, 275.
Vrtzag, vid. Orszag.
Vttenhofen (Leonhard von) 884.
Vzingeri fratres magis animoſi quam fortunati, 373.

W.

Wagner, Hansl, 885.
Waida, Obriſter zu Sibenbürgen, quis? 1297.
Waidhofen auf der Tay, 1111.
Waivoda Joannes feliciter contra Turcam pugnat, 116. exercitum magnum in Auſtriam ducit, 130. Gubernator Hungariæ ad novam

TOMI SECUNDI.

vam Civitatem caſtra metatur, ibid. vid. Huniades Joan.
Waivoda Nicolaus a Proceribus Hung. legatus ad Frid. III. miſſus, 120. Ladislaum Regem Viennæ adit, 399.
Waldſtainer Hanns, 669.
Walſe (Reinpertus de) Bohemorum ſub ejus ſigno pugnantium pertinacia, 383. Wolffgangus, 398.
Wardenſtein, 676.
Watzlans, quis? 660.
Weſſenberg caſtrum, 969. ad id Veldkirchen pertinet, 970.
Weſterberger, Laurentius, 883.
Wettau (Joan. von) 862.
Weydenekg, 852.
Wiklef, Joannes, 739.
Wilhelmus Comes Hollandiæ, vid. Hollandia.
Winden (Wolffgang, von) 669.
Windiſchgrazer, Cholmar, 668. Sigmund, cum Frid. III. eques creatus, 670.
Winter (Nicol.) 886.
Wirtemberg (Comites de) copias Alberto Brandeburgico mittunt, 166. Ejus Dux Fridericus diarium Friderici III. Bibliothecæ Cæſareæ offert, 666.
Wladislaus Rex Poloniæ, ei ab Hungaris regnum quando offertur? 113. Hungariam ingreſſus quali corona redimitur? 920. quam ei conjugem Julianus commendat? 116. ad bellum Turcis inferendum a Juliano excitatus, 119. ad Frid. III. litteræ, 830. a quibus electus? 920. Ejus belli Ducis diffidatio ad Frid. III. miſſa, 1027. occumbit, 119.
Wolffenreuter Nobilis Auſtriacus, 373.
Wolffrathshauſen (Comes Henricus de) 494.
Wolkenſtainer, Veit, 669.
Wurffel, Ulreich, 668.

Y.

Ybs, Civitas Auſtriæ, 1111.

Z.

Zebinger, ejus conſilia Frid. III. ſequitur, 196. *Waltherus* in abſentia Cæſaris patriam regit, 227. ei pax cum Auſtralibus inita imputatur, 395. Haidenreich, 666. 674,
Zedenderha de Stella, 652.
Zelding, Erhart von, 1304.
Zeller, Ulricus, 884.
Zelding, Wilhelm von, 668.
Zerne, Hanns, 886.
Zetzy, (Thomas) Comes Comaromienſis, 1297.
Zhradko Liczko, 886.
Zinck Hanns, 668.
Zinzendorff (Steph. de) 811.
Zmetan (Michaël) 886.
Znoima, Civitas Moraviæ, 1214.
Zvivolten, 48.
Zwetl, 1111.

Staatliche Bibliothek
Regensburg

BSB Bayerische StaatsBibliothek

MDZ Münchener DigitalisierungsZentrum Digitale Bibliothek

Kollár, Adam František, 1718-1783

Analecta Monvmentorvm Omnis Aevi Vindobonensia

Bd.: 2

Vindobonae (1762)

Regensburg, Staatliche Bibliothek -- 999/2Hist.pol.767(2
urn:nbn:de:bvb:12-bsb11056110-9
VD18 15458156-001